

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
SON
& his
HOPE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PEPPER
WINTERS

Oğul &
Onun
Umudu

tarafından

New York Times Bestseller
Pepper Winters

Oğul ve Umudu Copyright ©
2019 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayımlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının izni.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak isterseniz

kitabı başka bir kişiyle paylaşıyorsanız, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler aşağıdakilerden muafır ve bunlara izin verilir

kendi bünyelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaştıkları ve bu kitabı stokladıkları için teşekkür ederiz. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters 2019
pepperwinters@gmail.com Kapak Tasarımı: Ari @ Cover it!
Tasarımlar

Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)

Daha fazla bilgi, güncellemeler ve gelecek sürümler için şu adresi ziyaret edin: www.pepperwinters.com

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

Bültenime kaydolun ve özel içerikler, silinmiş sahneler ve ücretsiz hediyeler kazanın.

BURAYA KAYDOLUN

Yeni bir sürümden veya indirimden ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

Beni **BOOKBUB**'da takip edin

Beni **AMAZON**'da takip edin

Beni **FACEBOOK**'ta takip edin

Hayatımın perde arkasını görmek istiyorum (çoğunlukla tavşanlar ve atlar - sıkıcıyım)

Beni **INSTAGRAM**'da takip edin

YAKLAŞAN KİTAPLAR 2019

The Body Painter

Diğer Başlıklar TBC

En son güncellemeler için lütfen **www.p epp erwinters.com** adresini ziyaret edin.

PEPPER WINTERS'IN DİĞER KİTAPLARI

Kurdele

Düeti

Erkek Çocuk ve
Kurdelesiz Kız Çocuk ve
Ren

Dolar Serisi

Pennies

Dollars

Yüzlerce

Binlerce

Milyonlarca

a

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların

Tacı Gerçeğin

Tahtı

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve

Kural

Günah ve

Acı

Borçlu Seri

Borç Miras

Birinci Borç

İkinci Borç

Üçüncü Borç

Dördüncü Borç

Son Borç

Borçlu Epilog

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in

Gözyaşları

Quintessentially Q
Twisted Together
Je Suis a Toi

Standalones *Yok*
Edildi
Görünmeyen
Mesajlar Buna
Dokunamaz
Oğul ve Umudu

İçindekiler

BLURB

BİRİNCİ

BÖLÜM

ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BESİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

SEKİZ BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ BÖLÜM ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM

İKİ

MÜDAHALE

BÖLÜM ON DÖRT

BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BÖLÜM YIRMI DÖRT BÖLÜM
YIRMI BEŞ BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI SEKİZ BÖLÜM YIRMI
DOKUZ BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ
BÖLÜM OTUZ ALTI
BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZ BÖLÜM OTUZ
DOKUZ BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRK BİRİ
ÜÇÜNCÜ KISIM
MÜDAHALE
KIRK İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM KIRK
DÖRT BÖLÜM KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ BÖLÜM
KIRK SEKİZ BÖLÜM KIRK
DOKUZ BÖLÜM ELLİ
BÖLÜM ELLİ BİR
BÖLÜM ELLİ İKİ

BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM
ELLİ DÖRT BÖLÜM ELLİ
BES
BÖLÜM ELLİ ALTI
SONSÖZ
GENİŞLETİLMİŞ EPILOG
ÇALMA LİSTESİ
TEŞEKKÜRLERİ

BLURB

*"En başından beri benim hakkımda bilmeniz gereken şeyler:
Gerçek aşk için doğdum, neden olduğu yıkıma tanık oldum ve yemin ettim
Böyle bir acının başıma gelmesine asla izin vermeyeceğim. Ben babam gibi
bir hikaye anlatıcısı değilim.
Ben annem gibi bir yazar değilim. Ben sadece bir oğlum, onların oğlu.
Yalnız olmaktan mutluyum.
Ve olmak istediğim tek şey de bu."*

JACOB

Doğduğu gün Yakup en zor ve en uzun dersini öğrendi.
Bir çocuğun bu kadar genç yaşta öğrenmesi gereken bir ders değildi ama
ilk anılarından itibaren mutluluğun olduğu yerde trajedinin de olduğunu
biliyordu. Aşkın olduğu yerde
kalp kırıklığı da vardır. Ve umudun olduğu yerde keder de vardır.
Bu ders onu çocukluktan gençliğe, genç adamlığa taşıdı.
Ve hiçbir şey ve hiç kimse onun fikrini değiştiremezdi.

UMUT

Onunla ilk kez on dört yaşındayken bir film galasında tanıştım. Ailesinin
hayatını konu alan bir film.
Metanetli, güçlü, şüpheli ve ketum biriydi.
Sadece on yaşındaydım ama ona karşı bir şeyler hissediyordum. Onu
kucaklamak ve iyileştirmek istememe neden olan garip bir kalp kırıklığı.
Babasını oynaması için tutulan aktörün kızıydım.
Benzerliklerimiz vardı.
Onun parçalarını tanıdım çünkü onlar benim parçalarımdı.
Ama kaç kez karşılaştığımızın önemi yok. Kaç kez denediğimin önemi yok.
Asla düşmeyeceğine dair ettiği yemine sadık kaldı.

BİRİNCİ BÖLÜM

PROLOGUE

DELLA

* * * * *

BUGÜN kocamın ölümünü tekrar izlemek zorundayım.

*Reddetmeye çalıştım. Hayatımın en kötü kısmını, iyileşmeyi asla başaramayan hayatımı yeniden yaşamamanın ne kadar zalimce olacağını belirttim. Ben de yok
Aşk hikayemi izlemeye, hayat hikayeme lanet etmeye, kırık romantizmime ağlamaya.*

Bir bakıma, keşke hikâyemizi hiç kaleme almasaydım, onu değerli ve gizli tutsaydım diyorum. Yine de, seçtiğim kelimeler sadece bizim içindi - paylaşmaya karar veren Ren'di. Aşkımızı sayfalarda ve beyazperdede ölümsüzleştiren Ren'di.

Otuz üç yıl boyunca sadece bana aitti, ancak son dört yıldır onun anısını sayısız yabancıyla paylaşmak zorunda kaldım.

Trajedimiz, asla kurtulamadığım tarihin parçalanmış parçaları. Ve ondan özgür olmak istemiyorum çünkü bir zaman gelecek -çok yakında olmasa da- tekrar buluşacağız. Bu inanç, en karanlık günlerde beni ayakta tutan şeydir.

O günlerden biri de bugün.

Keşke ileri sarabilsem, hastalığımı iddia edebilsem, hayır diyebilecek kadar kararlı olabilsem. Ama beklenen bu.

Davetiye gönderildi. Tarih belirlendi. Ve ben de gideceğim.

Gözyaşlarımı yutacağım, yalnız kalbimi bağlayacağım ve cesur olacağım, çünkü

O cesur biri. Sonsuza kadar, inanılmaz derecede cesur.

Jacob.

Oğlumu

Z.

Artık bir çocuk değil, ama tam olarak bir erkek de değil.

*Öğrenmesi gereken çok şey var ama yine de bir şekilde yaşının ötesinde
bilge.*

*O olağanüstü ve zeki biri ve şimdi... anlatacak kendi hikayesi var.
Jacob hikâyesine daha yeni başlıyor ve benim hâlâ oynayacak bir
rolüm var - en azından artık bana ihtiyacı kalmayana kadar. O zaman
geldiğinde, onun varlığı benimkini gölgede bırakacak. Onun başarıları ve
hataları yeni bir kalp kırıklığı neslinin merkezinde yer alacak.*

Ren ve ben... Artık bize ihtiyaç yok.

Ama çok fazla şey söyledim, çok fazla zamanınızı aldım.

Bu kitap benimle ilgili değil, onunla ilgili.

*Merak etmeyin, size hiçbir uyarıda bulunmayacağım. Uyarı dolu
paragraflar ya da uğursuz öngörüler yok.*

Oğluma aşık olmak için hiçbir şeye ihtiyacın yok.

Oğlumuz.

Çünkü o özel biri. Tıpkı

babası gibi.

*Ve tıpkı babası gibi, vermek zorunda olduğu sevgi işkence ve eziyetle
birlikte geliyor ve ona aşık olan zavallı kıza acıyorum .*

BİRİNCİ BÖLÜM

JACOB

* * * * * On

Dört Yaşında

Film çıktığında on dört yaşımdaydım.

Babamın ölümünü tekrar izlemek zorunda kaldığımda on dört yaşımdaydım.

Hope'la tanıştığımda ise on dört yaşımdaydım ve hayatımın geri kalanında onun adına lanet okuyacaktım.

Ergenlik çağına olduğum için herkesten daha iyi bildiğime inanıyordum. Ne de olsa babam dehşetten kaçmış ve sadece on yaşımdayken kendine ve bir bebeğe bakmıştı. O kadar gençken hiçbir şey ve hiç kimseyle hayatta kalabiliyorsa, ben de annemi koruyabilecek yaşıyordum.

Burada olmamızı engellemek için elimden geleni yapmıştım. Onun katılma konusundaki korkusunu görmüştüm. Büyükbaba John ve Cassie Teyze bile yanımda durmuş ve ona reddetmesinin zayıflık olmadığını söylemişlerdi. İlk üç itirazının kabul edilmemiş olması, onları görmezden gelemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Film hakları konusunda kendisiyle temasa geçildiğinden beri oyuncular, senaristleri ve yönetmenleri ailemden uzak tutmaya çalışıyordum. Hatta Cherry River'in etrafına hayvan tuzakları kurmaya kadar işi ileri götürdüm, bir yapımcının

Babamın ölümünün Hollywood tarafından cazip hale getirilmesine izin vermesi için annemi suçluluk duygusuna sürükleyecek bir konuşmayla donanmış bir şekilde evimize dalmadan önce.

Başlangıçta annem hayır dedi, Cassie onları dava etmekle tehdit etti ve Büyükbaba John tüfeğini aldı. Babamın bunun olacağını öngörmüş olması ve filmin son sahnesini kendisinin yazmış olması önemli değildi.

Ama sonra sosyal medya baskısı başladı. Sürekli gelen e-postalar, mektuplar, tweetler... Hepsi de *The Boy & His Ribbon*'ın beyaz perdeye aktarılması için yalvarıyordu.

Teklifin rakamları artmaya devam etti ve yapımcılar sonunda annem kabul edene kadar daha da ısrarcı oldular. Ama sadece para, ailesi tarafından

incitilen çocuklara, kötü Mclary'lere giderse.

Sadece bu bile ona yerel bir siyasi skandaldan daha fazla haber süresi kazandırdı - ailemizi spot ışıklarının altına fırlattı ve trajik Ailemin Aşk Hikayesi bu yılın en çok beklenen kitaplarından biriydi.

Çekimler, annem onların iğrenç evraklarını imzaladığı anda başladı. O gün, sapanımı kullanarak takım elbiseli yöneticilerden birkaçına, kendilerini beğenmiş ve sırtlarını sıvazlayarak ayrılırken çakıl taşları fırlatmıştım. Babamın onuncu yaş günümde bana verdiği İsviçre çakısıyla bir BMW'nin lastiklerini de bıçaklamış olabilirim.

Sonrasında bir süre sessizlik oldu. Annem filmle ilgili bir şey yokmuş gibi davrandı ve ben de 'hayır'ı 'evet'e dönüşene kadar onu rahatsız eden erkeklerden intikam almayı planlamamak için elimden geleni yaptım.

Hepimiz bu konuyla ilgili her şeyden uzak durmaya karar vermiştik ama bu telefonlar başlamadan önceydi. "Ren'in seni nasıl bir sırt çantasında taşıdığını merak ediyorduk, Della?" "Bu arada, Wilson'ları ilk bulduğunuzda Ren kaç yaşındaydı?

Başlangıçta annem kibardı ve telefonlara cevap veriyordu. Ancak daha sonra telefon görüşmeleri ziyarete dönüştü, ardından da yolun sadece birkaç mil ötesindeki bir çiftlikte tavsiyelerde bulunmak üzere onu kaçırdılar.

Filmi kasıtlı olarak o kadar yakın çekmişlerdi ki tarih uzanıp annemi geçmişe çekmişti. Ondan yardım istedikleri tek zaman bu değildi ve sete yaptığı ziyaretler onu her zaman titrek ve gergin bırakıyordu. Gözleri anılarla doluydu; düşünceleri dağınık ve üzgündü.

O film insanlarından *nefret* ederdim.

Ona yaptıklarına lanet ettim; ona başlangıcı, ortayı ve sonu yeniden yaşattılar. Ve kendi iyiliğim için de onlardan nefret ettim. Ben ailemi seviyordum.

Babamı deli gibi özlüyordum, ama aktörlerin babamın olduğu sahneleri Ebeveynlerimin benim yaşımda olması bana garip hissettiriyordu, sanki böyle şeyleri görmemem gerekiyormuş gibi.

Ayrıca, babamı oynayan aktörden nefret ediyordum. Anneme gülümsemesinden nefret ediyordum. Onunla ürkek bir hayvanla konuşur gibi konuşmasından nefret ediyordum. Annemle konuşurken gözlerini ondan ayırmamasından nefret ediyordum.

bahaneler uydurdu ve kendini onların acı dolu konuşmalarından kurtardı.

"Jacob. Dişlerini kıracaksın." Annemin parmak uçları, yumruklarımı sıkıttığım kadar sert sıkıttığım çeneme dokundu.

Dokunuşu beni geçen yılki cehennemden alıp şu anki kâbusumuza sürükledi. "Sadece gidemez miyiz?"

"Yapamayacağımızı biliyorsun." Derin bir iç çekti. "Birkaç saat sonra her şey bitmiş olacak. Çekimleri bitirdiler. Artık bizi yalnız bırakacaklar."

"Evet, doğru." Gözlerimi devirdim. Galanın bu gece olduğunu, yani filmin daha yeni vizyona girdiğini anlamıyor muydu? Halk filmi sahiplendiğinde bizi yepyeni ve korkunç bir dünya bekliyordu.

"Herkesi öldürmek istiyormuş gibi bakmayı kes."

"Gerçeği saklayamazsın," diye mırıldandım, önümüzde kırmızı halıda ilerleyen oyunculara bakarken. Gölgelelerin arasında durmuş, paparazzilerin arasından geçmek için sıramızı bekliyorduk. Keşke arka tarafta bir giriş olsaydı. Daha da iyisi, bu çılgınlıktan uzakta, evimde olmayı diledim.

Annem kolunu benimkine doladı ve beni öne doğru çekti.

Bir kalp atışı için ona doğru çekildim, korku ve öfke göğsümde zengin bir tarifti.

Dokun.

Hayatımın en kötü laneti.

Yeni siyah ceketim çok dardı -muhtemelen çok nefes aldığım için. Parlak ayakkabılarım çok sertti - büyük olasılıkla aşınmış padok botlarım olmadıkları için.

"Hadi," diye fısıldadı annem, beni yürüyüşe çekerek. "Hadi şu işi bitirelim."

Ayaklarım yerden kesildi ve ben de onunla birlikte hareket ettim.

Yanıp sönen kameralara doğru yürürken artık herkesten nefret eden bir çocuk değildim. Annemi sülüklerden koruyan bir evlattım.

Daha uzun durdum, daha sert baktım. Annemin sevgilisi ve korumasıydım.

Dört yıldır babamın yerini almıştım.

Ona verdiğim söz. Ölmeden bir yıl kadar önce uzun bir yaz gecesi traktörün üzerinde birlikte otururken verdiğim yemin.

Bana, erkek erkeğe, anneme bakmam gerektiğini söylemişti. Kendisi gelemediğinde onun yanında olmamı bekliyordu. Gözyaşlarımı tuttum ve elini ciddiyetle sıktım. Onu ya da annemi asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma ve üzgün olduğunda onu gülümsetmek ve tehlikede olduğunda onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin etmişim.

Ve babam bana güvenmişti çünkü bu sözü yerine getirecek becerilere sahip olmayan aptal bir çocuk olmadığımı biliyordu. Bana kendi kendime yetmeyi öğretmişti. Beni tıpkı kendisi gibi yapmıştı.

"Gülümse Jacob." İlk kameraman rahatsız edici objektifini bize doğru çevirirken annem beni çimdikledi. Gülümsedim ama düşüncelerim hâlâ

Geçmiş. Babamın bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakıp beni bir erkek gibi eğittiği o yaz hâlâ aklımda.

Annemin yanında ne söyleyeceğini kendisi seçerdi; bu kadar küçük yaşta bilmemem gereken şeyleri bana söylediği için onu azarlamasını engellemek için.

Ama sadece biz varken?

Onun dörtte biri kadar olmam ve onun bastığı yere tapmam önemli değildi. Onun gözünde değerli ve bilgeydim ve bana her şeyi siyah beyaz anlatırdı.

Beni korumak yok. Numara yapmak ya da yalan söylemek yok.

Yedinci yaş günümde bana ergenlikten ve seksten bahsetmişti; onun Birinin ona anlatabilmesini dilediği bir hikayeye pembe yanaklar. Okuldaki çocuklar onun öldüğü ve bir zombi olarak beni yemek için geri döndüğü hikayeleriyle beni dehşete düşürdüklerinde beni oturtup ölüm hakkında konuşmuştu.

Düşmeme izin verdi, hatalar yapmama izin verdi ve Yardımına ihtiyacım varsa devreye girmeden ya da yardımına ihtiyacım yoksa uzak durmadan önce işleri çözmeye çalıştım.

Beni orada olmayacağı gün için hazırlamıştı.

İyi bir iş çıkarmıştı ama bu acının daha az olduğu anlamına gelmiyordu. Bu

Onun kaybı her gün canımı yakmıyordu. Bu, gözlerimin oturma odasındaki, onun, annemin ve benim beş yaşındayken ahıra karşı derli toplu giyindiğimiz fotoğrafa gitmesini engellemedi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bildiğimiz halde gülümsüyorduk.

Tanıdığım en iyi insandı ve bu lanet film onun anısıyla alay ediyordu.

Annemin kitabını asla yayınlamamalıydı. Dikte ettirdiği bölümleri yazması için asla bir hayalet yazar tutmamalıydı. Asla hastalanmamalı ve ölmemeliydi.

"Della!" diye bağırdı bir kameraman. "Bayan Wild, bu taraftan. Çayır sahnesini görmek için sabırsızlanıyor musunuz?"

Bir diğeri ise "Ren'i oynayan Graham Murphy ve kendini oynayan Carlyn Clark birbirlerini tekrar bulduklarında ağlayacak mısınız?" diye sordu.

Korkunç bir tanesi "Bu kadar üzgün olmamak için ölmeyi mi diliyorsun?" diye bağırdı.

Sarsıldım.

Ne ahmak ama.

Tam orada duruyordum!

Zaten ailemin yarısını kaybetmiştim. Diğer yarısını da kaybedersem yeterince güçlü olamazdım.

Boğazım acı ve öfkeyle kapandı. Annemin tutuşuyla kaslarım kasıldı.

Rimel ve göz farının altından bana baktı. "Boş ver onları, Vahşi Bir. Anlamıyorlar." Boyum ona denkti ve mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Sana sahip olduğum için üzgün değilim, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum."

Dişlerimi çatırdayana kadar sıktım.

Onun kırmızı halı randevusu olmak sandığımdan daha zor olacaktı. Filmleri severdim.

Hamburger ve patates kızartması yiyip en son gişe rekorları kıran filmleri izlediğimiz zamanlara bayılırdım.

Ama bu farklıydı.

Bu filmi görmek istemedim.

Çünkü babamı oynaması için seçtikleri aktör... gerçeğini asla yenemezdi. Hollywood'un seçtiği kitabın hangi bölümleri olursa olsun, annemle babamın yaşadıklarının onda birini bile anlatamazdı.

Ama en önemlisi?

Sonunu düşündükçe midem bulanıyordu.

Senaristlerin ısrarla eklemek istedikleri son. Annemin öldüğü sahne.

Babamı bulmaya gittiği yer.

Sırf iğrenç bilet satışları için yetim kaldığım yer.

İKİNCİ BÖLÜM

JACOB

* * * * *

"Bu taraftan, Bayan Wild, Jacob." Lacivert üniformalı bir adam onu takip etmemizi işaret ederek geniş altın halı kaplı merdivenlerden kadife sandalyelerin en fazla bacak boşluğuna sahip olduğu ortaya doğru ilerledi.

Sinemanın mağarayı andıran karanlığı iyi şeyler vaat etmeliydi ama bu gece bir mezara adım atmak gibiydi. Hayaletlerle ve orman cenazeleriyle dolu bir mezara.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılmaktan ağrıyordu. Yeni süslü kıyafetlerimi çıkarıp kaçma isteğiyle tüylerim diken diken oldu.

"Teşekkürler." Annem kibarca başını salladı, kolumu sıktı ve gitmeme izin verdi. "Önden buyur Jacob."

İlk adımı attım, bakışlarım aşağıda çoktan toplanmış olan kalabalığa kilitlendi. Tahammül edemediğim yapımcı, öldürmek istediğim yönetmen ve bu canavarın oyuncularını.

Ayaklarım dondu. Kalbim ters yöne doğru koşmamı emretti.

Annem omzuma dokunarak beni ileri doğru itti. "Devam et."

Reddetmek istedim. Açık alanlara ve gece gökyüzüne ihtiyacım vardı.

Ama istediklerim hep ikinci planda kaldı. Hep öyle oldu. Her zaman da öyle olacaktı.

Söz

veriyorum.

Yeminim.

Onu koru.

Bu film benimle ilgili değildi.

Hayat, genel olarak, benimle ilgili değildi. Benim her şeyim olmuş, sonra da bana *çok* fazla sorumluluk yüklemiş bir babaya verdiğim sözü tutmakla ilgiliydi. Bunun ne kadar zor olacağını anlıyor muydu? Annemin mutluluğundan beni sorumlu tutmanın bazen katlanılamayacak kadar zor olduğunu anlıyor muydu?

Bazı günler kaçmak ve asla geri dönmek istedim.

Bazı geceler koştum ama sabah olduğunda annem yokluğumu fark etmeden odama döndüm.

Ona tıpatıp benziyor olmamın bir faydası olmadı.

İnsanlar bu günlerde sık sık iki kez bakıyorlardı. Koyu yerine kirli sarı saçlarım vardı, ama yüzüm onun yüzüydü, sesim onun sesiydi ve yalnızlık eğilimlerim onundu. Gözlerim bile onundu.

Annem bana baktığında, onu hem rahatlattığımı hem de kederlendirdiğimi biliyordum.

Bazen, sormadan çöpü dışarı çıkardığımda ya da çayırı sürmek için dizel traktörü çalıştırdığımda, sanki oğlunu değil de kocasını görmüş gibi nefesini içine çekerti.

Bana sık sık alışkanlıklarımın onun alışkanlıkları olduğunu söylerdi.

Hareket etme şeklim. Bu benim seçtiğim cümleler. Ben onun rahatlamasına ve kederlenmesine neden olduğum gibi, o da benim rahatlamama ve kederlenmeme neden oldu. Bir daha asla göremeyeceğim bir ebeveyne ne kadar benzediğimi bilmek beni rahatlatırsa da, gerçekte kendim olmadığımı bilmek de beni üzüyordu.

Ben, ben değildim.

İnsanlara sürekli olarak ne yaptıklarını hatırlatan eksik bir kopyaydım. Kayıp.

Onun gölgesinde yaşıyordum, onun gibi olmak için elimden geleni yapıyordum, ama sürekli

O olmadığım için onları hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydım. Asla o olamayacaktım.

O. Ben asla onun kadar *iyi olamazdım.*

"Jacob," diye tısladı annem nefesinin altından, beni tekrar dürterek. "İn aşağıya."

Kendine acımanın kalın dalgasını kırdı. Ben de minnettar oldum.

Bu bencilliğin nereden geldiğini bilmiyordum. Daha önce gerçeği kabullenmeme hiç izin vermemiştim. Asla yeterli olamayacağımı bilmenin verdiği boğucu baskı hissine asla izin vermemiştim.

Dört yıl bir sözü tutmak için uzun bir süreydi.

Bir ömür, anılarda yaşamak için sonsuza kadardı.

Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatarak kaçma isteğimi gizledim.

"Özür dilerim." "İyi misin?" Annemin yüzü yumuşadı, gözleri benimkileri aradı ve

Sırlarımı saklamakta ustalaşmışken onları ortaya çıkarmak en iyisiydi.

Yüzümü buruşturdum. "Elbette."

Bir anlığına, bu filmi görmekten duyduğu korku benim için duyduğu endişenin önüne geçti. Buna izin veremezdim. Ben daha fazlasına sebep olmadan da yeterince acı çekiyordu.

"Dur." Daha geniş gülümsedim. "Ben iyiyim anne. Endişelenmeyi bırak."

Dudakları birbirine yapıştı ama isteksizce başını salladı. "Sana inanmıyorum ama burası tartışılacak bir yer değil." Çenesini bekleyen kalabalığa doğru eğerek yumuşak bir sesle, "İki saat acı çektikten sonra her şey bitecek," dedi.

"Aslında iki buçuk saat." Sanki gülünecek bir şeymiş gibi alaycı bir şekilde sırttım. "Uzun film."

Daha fazla acı annemin kalbini paramparça etmeden önce arkamı döndüm ve görevliyi merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Her adımda sırtım dikleşiyor, hayatımızın bir parçasını daha kıran sahtekârlarla yüzleşmek için güç topluyordum.

Yaklaştıkça, değişiklik olsun diye kendime bir söz verdim. Gecenin geri kalanında uslu durmak için elimden geleni yapacaktım.

Tartışmayı bırakmıştım.

"Tekrar merhaba Jacob. Della." Graham Murphy'nin kendine özgü yarım gülümsemesi üzerimden kayarak anneme kilitlendi. Anneme hızlıca sarılma cüretini gösterdi.

Gözlerimi kaçırdım, rahatsız olmuştum. Ailemden olmayan insanlar anneme dokunduğunda tüylerim diken diken olurdu.

Kendimi suçlu hissettim.

Başkalarının ona dokunmasına izin verdiğim için suçluyum. Bir zamanlar babama ait olan şeyi paylaşmalarını engellemediğim için suçluyum.

Babam onu göremesek bile her zaman izlediğini, dinlediğini ve koruduğunu söylerdi. Peki, onsuz güldüğümüzü ve diğer insanlarla takıldığımızı görseydi ne düşünürdü?

Bu onun suratına atılmış bir tokat olacaktı ve annemin Graham'ın sırtını sıvazlayıp olabildiğince çabuk geri çekilirken bunu düşünmemiş olmasından nefret ediyordum.

Belki de öyleydi. Başkaları ona dokunduğunda kesinlikle ürperirdi. "Merhaba Graham. Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de." Yarı gülümsemesi biraz genişledi. "Umarım limuzin sizi zamanında almıştır."

"Öyleydi. Evet." Annem başını salladı. "Bizi almak için çok düşünceli davrandı. Arabayla da gidebilirdik-"

"Kendi filminizin açılış gecesinde mi?" Graham'ın kaşları kahverengi saçlarına doğru fırladı. "Hayatta olmaz."

Sanki bir limuzin dünyadaki açlığı çözebilirmiş gibi davrandı. Annemle benim bu tür şeyleri umursamadığımızı anlamadı mı? Gösteriş, para, mal

mülk. Bu

hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece seni daha mutlu etmeyen şeyler.

Gariplik düştü.

Annem rahatsızlığını bastırmaya çalışarak gülümsedi. "Tekrar teşekkürler."

Graham uzanıp kızın koluna dokundu, gözleri sıcak ve endişeliydi.

"Yapmayın bunu. Bu gecenin sizin için ne anlama geldiğini biliyorum ve-"

"Biliyorsun, değil mi?" Kendimi durduramadan tersledim.

Annem Graham'ın dokunuşundan uzaklaşırken ben de onu tattım. Bu dokunuş nezaketten öte bir şeydi. Uygunsuzluğun sınırındaydı. Buram buram özentî arkadaşı.

"Jacob," dedi annem sert bir sesle. Graham'a bakarak omuzlarını hafifçe yuvarladı. "Üzgünüm, burada olmak onun için hiç kolay değil."

"Senin için de kolay değil." Öfkeyle baktım.

"Mesele bu değil, Vahşi Olan." Gözleri benimkilerle buluştu. "Mesele şu ki, hissettiklerimizin hiçbirisi başkasının suçu değil. Bunu dışarı çıkarma."

"Yani bunun babamın suçu olduğunu mu söylüyorsun?"

Ne yapıyorum ben?

Uslu duracağıma dair ettiğim yemine ne oldu?

Tüm yüzü paramparça oldu, sadece bakışları buzla doldu. Öfkesiyle başa çıkabilirdim, onu iyi tanıyordum. En azından üzüntüyü durduruyordu.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Sabırsızlanıyorum."

Sanki beni tanıyırmış gibi baktı.

Ve bir bakıma, tanıyıyordu. Kendimi tanıyıordum. Uslu duracağıma söz vermişim ama nedense her dakika daha da sinirleniyordum.

Burada olmak istememiştim. Bunu görmek istemedim. Canımı *yakmak* istemedim.

artık.

Göz temasını kestim ve yere baktım. "Özür dilerim."

Annem beni affetmeden önce -ki affederdi, her zaman affederdi- Graham olduğu yerde kaydı ve ensesini ovuşturdu. "Eh, sorun yarattıysam özür dilerim."

"Yapmadın. Sorun değil." Annem başını salladı ve uzanıp bileğimi sıkarak özrümü kabul ettiğini gösterdi. "Sadece... nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Graham'ın sesi yumuşadı. "Aslında biliyorum." Gülümsemesi kameralar için daha az mükemmeldi ve geçmişe karşı daha dürüsttü. "Karım öldüğünde kendimi yarı yarıya normal hissetmem iki yılımı aldı."

Sadece ölü e e sempati kartını oynadı.

Vay canına. Jackass.

"Üzgünüm Graham," diye mırıldandı annem. "Bu en zor şey."

"Gerçekten öyle." Graham'ın bakışları onunkilerde kaldı. "Zaman yardımcı olur ama asla tam anlamıyla iyileştirmez. Eğer konuşmak ve bir şeyler yapmak istersen ben buradayım."

Bu teklif ondan on kat daha fazla nefret etmeme neden oldu çünkü Graham'ın anneme karşı bir şeyler hissettiğı bir sır değildi. Annemin ona asla vermeyeceğı özgürlükleri istiyordu.

Çekimlere başladıktan birkaç ay sonra fark etmişim. Anneme şüphelerimi anlattım ama ya kördü ya da aptal. Bir muhabir Graham'la aralarında bir şey olup olmadığını sorana kadar bana inanmadı.

Graham'a aynı soru sorulduğunda, annem gibi keskin bir şekilde inanmayarak gülmek yerine, doğrudan kameraya baktı ve Ren Wild'ı oynamanın kariyerinin en zor dönemi olduğunu söyledi. Özellikle de Çünkü sette Della'yla vakit geçirince senaryo biraz fazla gerçek oldu ve ona karşı ekran dışı duygular geliştirdi.

Bu durum filmin daha da fazla konuşulmasına neden oldu.

İnsanlar, annemin ölen kocasını canlandıran adamla aşkta ikinci bir şans bulacağı düşüncesiyle bayıldılar. Bu arada, Graham Murphy çekimlerin sonuna kadar hayatta kaldığı için şanslıydı.

Genç olabilirdim ama bıçak kullanmayı biliyordum. Babamın avcılık dersleri sayesinde nasıl can alınacağını biliyordum. Alınan değildim ve hoşgörölü de sayılmazdım.

İnternette annem ve Graham'ın birlikte olup olmadığına dair anketler yapılırken, ben de onu hangi şekilde öldüreceğıme dair kendi anketimi yaptım.

Beni durduran tek şey Cassie Teyze'ydi.

Anneme aşık yüzlerce erkek olabileceğini ama bunun hiçbir fark yaratmayacağını söyledi. Hiç kimse annemi bize musallat olan hayaletle kıyaslanamaz.

Cassie Teyze'yi severdim.

Benden hiçbir şey saklamadı ve bana aptal bir çocuktan ziyade bir yetişkin gibi davrandı. Annem dinlemediğinde o beni dinlerdi ve geçmiş hakkında konuşurken korkak davranmazdı. Eğer babam paylaştığı anının bir parçasıysa, bana anlatırdı - iyiyi, kötüyü ve aptalca olanı. Öte yandan annem beni ölçer, değerlendirir, *ben* aslında *onu* korurken sanki korunmaya ihtiyacı olan kırık bir şeymişim gibi hissettirirdi.

Graham boğazını temizleyerek yanında duran ve üstlerinde isimlerimizin yazılı olduğu kırmızı kadife sandalyeleri işaret etti. "Koltuklarınız benimkilerin yanında."

Bariz olanı göstermekte iyi iş çıkardınız.

"Buna sevindim." Graham anneme sempatik bir bakış attı. "Bu, film oynarken tartışmak istersen yakınlarda olduğum anlamına geliyor."

Bıçağım kullanıldıkça ağırlaştı.

Yerel dergiler ona kalp çarpıntısı diyebilirdi, ama ben ona ucuz bir sahtekâr diyordum. Babamla aynı boydaydı ve benzer bronz-kahverengi saçları vardı ama benzerlikler burada sona eriyordu.

Yeşil gözlerini doğru koyu tona dönüştürmek için lens takmak zorunda kalmıştı ve sözleşmesi gereği filmin ilk bölümü için kilo aldı - seyirciyi doğuştan çiftçi olduğuna ikna etmek için elinden geleni yaptı - ancak olay örgüsü ilerledikçe kilo verdi.

Bu olay olduğunda sete gitmeyi bırakmıştım. Aslında,

öksürük başladığında gitmeyi bırakmıştım.

Olacakların küçük bir ipucuydu.

Gerçekleşecek olan korkunç lanet.

Rol arkadaşı Carlyn Clark'a bir replik söylerken ilk kez öksürdüğünde, göğsüm sanki biri dirgenle delinmiş gibi hissetti.

İkinci kez, Büyükbaba John'u oynayan aktörle gülerken, yürüyen bir ölü adamla yaşamanın nasıl bir şey olduğuna dair çarpıcı anıların altında tökezledim. Nefes almakta zorlanan ve hayatta kalmak için öksüren ölü bir adamla.

Üçüncü seferinde, Graham ahırda öksürük krizine girdiğinde, gurur duymadığım bir şey olmuştu.

Hâlâ işlemediğim keder, hâlâ bırakamadığım stres ve unutmak için elimden geleni yaptığım anıların hepsi beynime doldu ve beni kırdı.

Gözyaşları geldi.

Öfke takip etti.

Ve ahırdan kaçtım -sahte ahırlardan, sahte samanlardan ve hatta sahte insanlardan kaçtım- geçmişten ve onu taklit edenlerden uzaklaştım.

Babamın öksürüğünü duymadan duramıyordum. Kulaklarımda bir çınlama.

Zihnimde bir havlama.

Yıllarca babam her öksürdüğünde ürperdim. Onun öksürüğüne verdiğim tepki basit bir irkilmeden düpedüz paniğe dönüştü.

Graham sağ olsun, çok iyi hatırlıyorum.

Annemden saatlerce saklandım, ormandan çıktım çünkü bir söz vermiştim ve bu söz benden daha önemliydi.

Öksürme sorunum varsa ne olmuş yani?

Annem yalnızdı.

Kendini yalnız hissetmemesini sağlamak da bana düşüyordu.

Beni gördüğünde telaşlandı ve sorguladı ama ben onun endişesini geçiştirdim. İyi olduğumu savundum. Babamın beklediğini yaptım ve ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdim.

Ama bana inanmadı. Onun yerine, hepimizin tetikleyicileri olduğunu söyledi.

Bazıları diğerlerinden daha fazla. Her şeyi geçersiz kılma gücüne sahip, ruhumuza yerleşmiş bir travma tetikleyicisi.

Aşk benim için bir tetikleyiciydi - ancak bunu çok sonraları anlayabildim.

Öksürmek de bir diğeriydi.

Restorandaki bir yabancı ya da bir aile üyesi olması fark etmiyordu. Biri öksürdüğünde kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyor ve tek düşünebildiğim şey ölüm oluyordu.

Annem sertçe yutkundu ve bizi bekleyen kırmızı kadife sandalyeleri görünce biraz irkildi. "Sanırım çoğu zaman gözlerim kapalı olacak. Korkarım konuşmak isteyeceğimden şüpheliyim."

Graham nefesinin altından inledi. "Evet, tabii ki. İşte yine beni kalpsiz gösteren şeyler söylüyorum."

Annem cevap vermeyince Graham yeni bir konu arayışına girdi. Ne yazık ki o yeni konu bendim.

Göz teması kurdu, yeşil taklitçi bakışları beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Bu gece çok nazıksın Jacob."

Ben spot ışıkları altında kaskatı kesilirken annem artık ilgi odağı olmayacağı için rahatlamıştı. Kollarımı kavuşturarak hızlıca gardırobuma baktım. Siyah blazer ceket ve gömlek, siyah kot pantolon, yeni sert kovboy çizimleri ve gümüş ipli kravat.

Annem bana smokin almayı teklif etmişti. Ben reddetmiştim.

İltifatı toplumun söylediği şekilde kabul etmediğimde, annem sitemle bana baktı ve bir elini sinirli bir şekilde kalçasında gezdirerek elbisesinin ışıltılı bakırını düzeltti.

Bakışları, kalabalıktan ve uyumluluktan duyduğum kalıtsal nefreti bir kenara bırakıp normal olmam için bana yalvarıyordu - en azından çiftliğe dönüp insanlardan uzaklaşana kadar.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zorlayarak "Teşekkürler" dedim. "Hoş geldiniz." Graham rahatlamış bir şekilde sırttı.

Yine o lanet gariplik çöktü. Aslında filmin başlamasını istiyordum, böylece bu işi bitirip gidebilecektik.

"Aman *Tanrım*. Ne *geceydi ama!*" Sarı saçlı Carlyn Clark, Graham'a çarparak gergin üçlümüzü ayırdı. "Bu *çılgınlık*. Değil mi Graham? Yani, bunun bir filmden yola çıktığını düşünürsek medyanın çılgına döneceğini biliyordum.

gerçek bir hikaye ama *vay be!*"

Graham rol arkadaşının havadan öpücüklerini kabul etti, konuşacak daha kolay birine sahip olduğu için yarı mutluydu ve kesintiden dolayı yarı sinirliydi.

"Oh, merhaba, Della." Carlyn anneme doğru süzüldü ve hiçbir uzvunun birbirine değmediği Hollywood tipi garip bir kucaklaşmayla ona sarıldı. "Nasılsın?"

Bu paparazzi soruları meraklı değil mi? Bu delilik, sana söylüyorum." Carlyn nefes bile almadan bana bir öpücük kondurdu. "Ve Jakey! Senin de gelmen ne kadar *muhteşem*. *Annenle* babanın aşk hikâyesini gördün. Ne kadar romantik." Sanki annemle babamın bir araya gelmesini, bana sahip olmalarını ve sonra sonsuza dek ayrılmalarını izlemek benim için dünyadaki en iyi şeymiş gibi yüzü eridi.

Söylememem gereken bir şey söylememek için dişlerimi sıktım.

Carlyn şampanyasını yudumlarken çılgın bir sinekkuşu gibi gülümsüyordu. "Tanrım, Graham, *Sen, Ben ve Onlar*'ın muhabirleri çok *acımasız*. Kızının gizli annesi olup olmadığını bilmek istiyorlar." Kıkırdadı. "Sanki on yaşında bir çocuğa sahip olacak kadar yaşlıyım."

Geçen yıl bir dergi onu en güzel aktris seçmişti ama ruju çok pembe, saçları çok ağarmış ve bacakları çok kısaydı. Bu iğrenç filmde annemi oynamış olabilir ama asla Gerçek olanla karşılaştırmak.

Graham kaskatı kesildi. "Hope'un annesinin kim olduğunu biliyorlar. Ve kesinlikle senin olmadığını da biliyorlar."

Kişilikler açısından - Graham'dan hoşlanmamama rağmen - o katlanılabilirdi, diğer yandan Carlyn? Filmde nazik ve destekleyici görünebilir ama gerçek hayatta... bencil bir kabustu.

"Biliyorum ama bu filmde birlikte oynadıktan sonra gerçek dünyada bir

ilişki yaşamamız için yanıp tutuşuyorlar." Sanki salondaki en seksi şey oymuş gibi kendini süzdü. "Yani, aldığım hayran mektuplarının sayısı

evlenmemiz ve Ren ve Della'nın yeni bir versiyonunun sonsuza dek mutlu yaşadığını iddia etmemiz *delilik*. Hepsi delicesine aşık olmamız ve yeni bir son yapmamız için yalvarıyor ve film daha *çıkmadı* bile. Bu çılgınlık!"

Annem yüzünü buruşturdu.

Öfkem beni korumaya çalıştı. Ona zarar veren şeyi durdurmak için verdiğim köklü söz patladı. "Kapa çeneni. Sadece *kapa çeneni*."

Carlyn dondu kaldı. "Sen... sen az önce bana *hırladın mı*?" "Sadece kapa çeneni."

Annem bükülmüş kolumu kavradı. "Vahşi Bir-" "Jacob, öyle demek istemedi-" Graham elini kaldırdı.

"*Bu ne cüret!*" Carlyn dişlerini gösterdi. "Benimle böyle konuşamazsın-" "Baba, neler oluyor?" Gümüş rengi prenses tacı giymiş kahverengi saçlı bir kız

Elbise kavgayı böldü, küfürleri yutmaya ve öfkeleri bastırmaya zorladı.

Carlyn bir hışımla dönüp gitti ve Graham anında aktörden babaya dönüştü.

Taktığı cila yok oldu. Zırh gibi tuttuğu sahtelik kayboldu. O bir Hollywood süperstarı değildi; o sadece bir babaydı.

Ve az önce sözümüzü kesen çocuğun hala bir tane olmasını kıskanıyordum.

Onu çok seven biri, dizlerinin üzerine çöküp sanki ihtiyacı olan her şey ondaymış gibi yüzünü okşamasına bakılırsa. "Nereye gittin, Küçük Dantel? Endişelenmeye başlamıştım."

Kız bana bir bakış fırlattı, parmakları kabarık gümüş kıyafetinin içinde endişeyle dönüyordu. "Dondurma var mı diye bakmaya gittim. Keeko götürdü beni." Omzunun üzerinden nazikçe gülümseyen Japon bir kadını işaret etti.

Belli ki bir çeşit dadı.

Kadın omuz silkti. "Özür dilerim Bay Murphy. Sizi endişelendirmek istememiştım."

"Yapmadın. Sorun yok." Graham ayağa kalktı, dadıyı kovdu ve küçük kızı yanına aldı. "Peki şu zor bulunan dondurmayı buldun mu?"

Burnunu kırıştırdı. "Nu-huh. Sadece kremalı bir şey ve şekerleme gibi süslü isimleri var. Ben sadece vanilyalı istedim." Gözleri bana dikildi ve ikimizi de yerimize kilitledi.

Kaslarım gerildi, tehlikeyi seziyordum ama yine de kafamı çeviremiyordum.

Ufacıktı ama bakışları tüylerimi diken diken edecek kadar güçlüydü.

Uzun bir süre boyunca kimse konuşmadı.

Kız bana bakmaya devam etti, alnı sanki sadece dik dik bakarak beni yakabilecekmiş gibi şiddetle çatıldı.

Ne oluyor be?

Annem beni kurtarmaya geldi. "Biliyor musun? Jacob vanilyayı da seviyor." Bana bir bakış fırlattı ve muhtemelen neden birdenbire bu çocuk için en büyüleyici şey olduğumu merak ederek kıza geri döndü. "Hatta senin yaşlarındayken vanilyalı midilli doğum günü pastasını yüzüne sürmüştü." O korkunç olayı anlatırken sesi hiç değişmedi, *Korkunç bir akşamdı ama gözleri parlıyordu.*

Neden bundan bahsetmişti ki?

Ne yapmaya çalışıyordu? Bu akşamı daha da zorlaştırmaya mı?

Acı beni sırsıklam ederken yanaklarım kızardı. Hatıralarım sızlarken kürek kemiklerim ağrıyordu. Hatırlamaktan *nefret* ediyordum. Onuncu doğum günümün gecesini sonsuza dek silebilmeyi diledim.

Ailecek nasıl kampa gittiğimizi.

Pasta yemiştik ve babam bana küçük şeyleri hafife almamamı söylemişti.

Nasıl yatağa gitmiştik ve gece yarısı, bugün bile kabuslarımdan çıkmayan bir şeye uyanmışım.

Hıçkırıklar.

Annemle babam vedalaşırken hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Annem bilmiyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Ama onları duymuştum.

Ve bu beni yaralayan, korkutan ve en derin üzüntümü susturan bir sırdı.

Ailemin o gece yaşadığı acıyı asla hissetmek istemedim.

Hiç.

"Öyle mi?" Kız yeşil bakışlarını benden hiç ayırmadı. Babası gibi yeşil. Saçları da babası gibi kahverengiydi. Ancak onun burnu düzken, kızınki düğmeliydi ve yanakları daha yuvarlaktı. "Vanilyaya bayılırım. *Dünyadaki en güzel şeydir.*"

Buna ne diyebilirdim ki?

Malı sevdim ama o kadar da harika değildi.

Ve hâlâ bana bakmayı bırakmamıştı, sanki parmaklıklar ardına bir sergi olarak aйтmışım gibi bakıyordu.

Gözlerimi kıstım, yetişkinler beni azarlamadan ona geri çekilmesini söylemek için elimden geleni yaptım.

"Jacob..." Annem emretti. "Kibar ol."

İçimi çektim, bütün akşam bir çocuğu eğlendirmek zorunda kalmanın yenilgisini kabul ettim, oysa bunu gerçekten göze alamazdım. Yapmam gereken bir iş vardı. Annemi, yönetmenin bir araya getirdiği her türlü saçmalıktan koruyacak bir iş. "Sanırım vanilya iyidir."

Kız elini uzattı, sırf aynı damak zevkine sahip olduğumuz için onunla arkadaş olmaya layık olduğumu kanıtlamışım gibi abartılı elbisesini bana doğru salladı. "Ben Hope Jacinta Murphy."

Geriye doğru tökezledim, sanki örümcek tutuyormuş gibi minyatür tutuşunu inceliyordum.

Örümcekleri sevmezdim. Tıpkı yabancıları sevmediğim gibi. Özellikle de bakma sorunu olan küçük kızlardan. "Aferin sana."

"Jacob." Annem yan tarafımı dürterek tısladı.

Gözlerimi devirip Hollywood'un çılgın çocuğunun elini sıkmak için uzandım. Bir şehirde büyümüş, bir peri masalında yaşamış ve paranın sonsuz olduğuna inanmıştı. Hayatı boyunca çamurlanmış, güneş yanığı olmuş ya da yorulmuş gibi görünmüyordu.

Gerçek dünyada bir gün bile dayanamazdı.

Cüce parmaklarını sıkarak, ona dokunduğum kadar hızlı gitmesine izin verdim. "Memnun oldum, Hope Jacinta Murphy."

Hiç hoş olmasa da.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yanakları pembeleşti, bir kez daha o ürkütücü şekilde baktı. "Tam adın ne? Babam bana her zaman birine tam adını söylememi, böylece seni asla unutmayacaklarını söylerdi."

"İnan bana, seni unutmayacağım."

"Peki ne oldu?"

"Ne ne?" "Adın ne?" "Jacob."

"Hayır, *tam* adınız?" Tavırla bir elini kalçasına koydu. "İlk adım Hope. Göbek adım annem için Jacinta." Dudağını büktü. "Ben yedi yaşındayken öldü. İlk adımları Jacinta olarak değiştirmek istedim ama babam sadece bir tane Jacinta olduğunu ve Hope'ta kalmam gerektiğini söyledi." Yanakları bembeyaz kesildi, sonra da benim duyduğum üzüntüyü bir kenara itti.

iyi tanıdığını söyledi ve başını sıkıca salladı. "Ve benim soyadım Murphy Çünkü hepimizin soyadına ihtiyacı var çünkü dünyada çok sayıda Hope var ama o kadar çok Hope Murphy yok ve sadece bir tane Hope Jacinta Murphy var."

Omuzları yuvarlandı. "Uh-huh..." Kendinden emin patlaması pembe bir utanca dönüştü. "Yani... her neyse." Başını salladı ve sanki artık tam adımı bilmek istemiyormuş gibi benden uzaklaştı.

Benim için sorun değildi.

Ama annem benim yerime cevap verdi, zavallı çocuğa acıyarak ayakkabısını altın halıya geçirdi. "Adı Jacob Ren Wild." Babamın adresini söylerken sesi biraz tizleşti. "Ama istersen ona Vahşi Bir diyebilirsin. Bu bir tür takma ad." Hope'a yaklaşıp nazikçe sordu: "Güzel tam adınla uyumlu bir takma adın var mı?"

Hope kibarca cevap vermeden önce yoğun yeşil gözleriyle bana baktı. "Lace. Babam bana Lace der."

"Ve sen ne güzel bir Dantel'sin." Annem sırtıttı, sarı saçlarında mavi bir şey parladı.

Var olduğum her gün taktığını gördüğüm mavi bir kurdele.

"Annesinin evde giydiği yırtık pırtık şal için ona Dantel diyorum. Hope onu sonra sahiplendi..." Graham boğazını temizledi ve annemle hoşuma gitmeyen bir bakış paylaştı. 'Acını anlıyorum' diyen bir bakış. Ben de aynı türden acı çekiyorum.

Ellerim yumruk oldu.

Graham'ın babamın ona Ribbon dediğini bilmesi adil değildi. Biz onun hakkında hiçbir şey bilmezken onun bizim hakkımızda bu kadar çok şey bilmesi adil değildi. Sırf babamla oynadığı için annemle bir şanslı olduğuna inanıyordu.

Bir kez daha, küçük tuhaf Hope Jacinta Murphy tarafından kurtarılan gariplik çöktü. "Jacob Ren Wild, neden herkes gibi smokin giymiyorsun?"

Göbek adımı duyunca irkildim. "Ne?"

"Bütün çocuklar fiyonklu parlak takımlar giyiyor. Sende şu ip şeyi ve botlar var. Bekle..." Omuz hizasındaki kahverengi saçları yerçekiminin etkisiyle dalgalanırken başını eğdi. "Televizyondaki kovboylara benziyorsun." Gözleri endişeyle irileşti. "Olamaz, atlarınız var mı, yoksa onları sadece yiyor musunuz?"

"Bekle, ne?" Ona bakma sırası bendeydi. Şimdi bana bir canavarmışım gibi aval aval bakan çılgın bir çocuğa bakma sırası bendeydi. Anneme baktım, bu saçma soruyu duyup duymadığını görmek istiyordum.

Annem kıs kıs güldü. "Pastayı kastediyor. Ona bahsettiğim vanilyalı midilli pastası."

"Ah." Ellerimi ceplerime soktum, o gece dışında başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum. "Doğru."

"Yani, öyle mi?" Hope talep etti. Bakışları lazer gibi yoğun ve inatçıydı. Sanki sadece bakarak bana dokunmanın sihirli bir yolunu bulmuş gibi yine tüylerim diken diken oldu. "Evet, benim bir atım var."

"Vay canına. Öyle mi?!" Hope aptal elbisesinin içinde zıpladı. "Hep bir midilli istemişimdir ama babam yapamayacağımı söylüyor."

Graham omuz silkti. "O kadar sık çalışıyorum ki Hope benimle gelebilir diye evde eğitim alıyor. Bırakın atı, köpeğe bile ayıracak vaktimiz yok."

"Hazır buradayken onu Cherry River'a getirmeliydin. çekiyorum." Annem Hope'u içine çekerken gülümsemesi samimiydi. "Kız kardeşim Cassie ve ben bir binicilik tesisi işletiyoruz. Yeni başlayanların öğrenmesi için birkaç uygun midillimiz var."

Graham cevap veremedi Hope o esrarengiz tavrıyla dondu kaldı. "Gerçekten mi?" Ağzı aralandı. "Gerçekten mi, gerçekten mi? Onları okşayabilir miyim? Hayır, yani onları *dörtnala koşturabilir miyim? Gerçekten dörtnala koşmak* istiyorum. Ve zıplamak!"

Annem güldü. "Yürüyüş, tırıs ve dörtnalda ustalaştıktan sonra. Dörtnala atlamak ilk denemede yapılacak bir şey değil ama kararlılığınızla atlamayı çok çabuk öğrenebileceğinizi söyleyebilirim. Ben de senin yaşındayken ata binmeye başlamıştım. Ustalaşmam uzun sürmedi." Gözleri hüznle doldu, düşünceleri bir kez daha geçmişe ve babama aitti.

Kendinden geçmesine alışmıştım. Bu düzenli bir olaydı.

"Bunu bilmiyordum." Graham kızının eline uzandı. "Ders de veriyor musunuz? Bir sonraki taahhüdünden önce birkaç hafta iznim var. Belki bir gün onu getirip denemesine izin verebilirim?"

Annem başını salladı. "Aslında bir yıl önce yatılı bir tesis açtık. Okul tatillerinde, en fazla dört çocuk ahırdaki yatak odasında kalmaya geliyor. Atlara nasıl bakacaklarını öğreniyorlar, günlük işleri yapıyorlar ve sabah ve öğleden sonra ata biniyorlar. Bu hem iyi bir karakter gelişimi hem de midilli bağımlılığını beslemenin bir yolu."

"Kulağa harika geliyor." Graham sırtıttı. "Okul tatili olmadığını biliyorum ama onu getirmemin bir sakıncası var mı?"

"Yaz başlıyor," diye araya girdim. "Annem ve ben başka işlerle meşgulüz. Balyalanacak samanlarımız ve bir çiftliğimiz var-"

"Bugünlerde bu işi sen yürütüyorsun Jacob. Ben değil." Annem araya girdi. "Eminim Cassie Hope'a öğretmeyi çok ister. Belki onu eski midillin Binky'ye bindirirsin."

Kalbim sahiplenme duygusuyla çarpıyordu.

Çoktan terk ettiğim beyaz midillim için değil, çiftliğimiz için. Oraya izinsiz girenleri istemiyordum.

Tüm hayat hikâyemizi bilen davetsiz misafirleri *kesinlikle* istemiyordum. Bizi tanıdıklarına inanan ve rol yapan.

Bizi *asla* tanımayacaklar.

Kollarımı kavuşturdum, tartışmak istiyordum ama daha iyisini biliyordum. "Peki. Ama benden ona öğretmemi bekleme."

"Ben öyle bir şey demedim, değil mi?" Annem kaşlarını çattı, tahammülü azalıyordu.

Sanki gecenin daha da kötüye gitmesini emretmişim gibi, dev ekran renk ve gürültüyle patladı ve izleyicilere sinemanın 'çok yönlü ses' ile donatıldığı için ne kadar şanslı olduğumuzu gösterdi.

Yutkundum.

Kaçma dürtüsü bin kat geri döndü.

"Sanırım yerimize otursak iyi olacak," diye mırıldandı Graham, kızını benim sandalyemin yanında ayrılan yere iterek.

Harika.

Sadece

harika.

Bu aktör sadece ölü babamı oynamakla kalmamıştı, şimdi de onun tuhaf çocuğuna refakat etmek zorundaydım.

Hope yanındaki kırmızı kadifeyi okşadı. "Hadi Jacob. Üzgün görünüyorsun.

Sarılmak ister misin? Sarılmak her şeyi daha iyi yapar." Kollarını uzatırken yüzü ciddiyetini koruyordu ve hiç de alaycı değildi. Bir sarılmanın beni düzeltebileceğine gerçekten inanıyordu.

Sadece garip

değil.

Hayalperest.

Öksürmek benim için duygusal bir tetikleyici ise, her türlü şefkat de öyleydi. Annem bile bana sarılmakta zorlanırdı.

Hope'un bunu başarmasına imkân yoktu.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler." Sert bir şekilde otururken, açılış şarkısı çaldığında, başlık ekranda belirdiğinde ve en kötü anlarımda onu zihnimden

uzaklaştırdım.
kabus başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JACOB

*** * * * * On**

Beş Yaşında

"OKULA GİDİYORSUN Jacob ve bu son sözüm."

"Ama zamanımı boşa harcıyorum! Bir sınıfa tıkalıp kalmaktan nefret ediyorum. Trigonometriye ya da aptal bilime asla ihtiyacım olmayacak. Beynim bu şekilde çalışmıyor." Oturma odasında dolaşırken anneme ters ters baktım. "Ben oraya ait değilim."

Bir yıl öncesine kadar Cherry River Çiftliği'ne ait olduğumu düşünüyordum. Hayatımın, babamın küllerini savurduğumuz aynı tarlalar ve ormanlar tarafından sahiplenildiğine inanıyordum.

Ama bu film den önceydi.

Babam yeniden ölmeden ve 'ekranda ki' annem ona katılmak için hapla intihar etmeden önce. Hollywood beni alternatif bir evren izlemeye zorlamıştı.

Yetim olduğum ve istenmediğim bir yer.

Tek başıma olduğum bir yerdi çünkü sadakatin artık hiçbir anlamı yoktu.

O geceden beri annemin öldüğü kabuslar görüyordum. Soğuk terler içinde uyanır ve yatak odamdan ormana kaçırdım. Gün ağarana kadar orada kalır, koşmaya devam etme dürtüsüyle savaşırdım.

O gidemeden gitmek için.

Ona bakacağıma dair verdiğim sözü bozmak için. Çünkü zaten bu işte berbatım. Özgür olurdum.

Her şeyden özgür.

Sadece kendim
olabilirdim. Üzüntü
değil.

Acımak değil.

Oğulları değil.

Olmadığım biri olmak zorunda kalmayacaktım çünkü asla onun kadar yaşayamayacaktım.

Ama mücadele eden tek kişi ben değildim.

Annem zar zor uyuyordu. Mesajlardan, e-postalardan ve tweetlerden kaçınmak için internete girmeyi bırakmıştı. Kendi sorunlarımın çoğunu gizleme becerim zayıfladı, bu da birbirimize karşı normalden çok daha fazla öfkelenmemiz anlamına geliyordu.

Onu üzdüğüm için nefret ediyordum. Ama aynı zamanda beynimin içindeki saçmalığı çözemediğim ve eski halime dönemediğim için de nefret ediyordum.

Yıllarca, annem benim için endişelenmesin diye kederimi bir kenara bırakma konusunda ustalaşmışım. Çiftlikte elimden geldiğince çok sorumluluk üstlenmekten gurur duyuyordum - rutin olarak daha fazla ev işi istiyordum.

Ama bu günlerde?

Galadaki öfke, bir yıl sonra bile hâlâ içimi kemirmeye devam ediyordu ve beni uçarı ve huysuz biri haline getirene kadar içimde delikler açıyordu.

Sadece aptal bir filmdi. Ama en karanlık korkularımı canlandırmıştı.

Neyse ki bir yıl, bir filmin raf ömrü planında sonsuzluktu.

Telefonlar artık çalmıyordu ve kasabamız turistik bir yer olarak unutulmuştu.

Hayat devam etti.

Ama bu duyguların kaybolduğu anlamına gelmiyordu.

Babam her zaman dünyamızda üçüncü bir tekerlek olmuştu, ama son zamanlarda hayaleti sanki dokunulabilir gibiydi. Geceleri koridorlarda devriye gezen fiziksel bir varlık.

Graham büyük ekranda gözyaşları içinde öksürdüğünde; kamera yaklaştığında ve nefesi kesildiğinde, *"Gel beni güneşin her zaman parladığı, nehrin her zaman aktığı ve ormanın her zaman kucak açtığı çayırda bul. Gel beni bul, Küçük Kurdele, orada sonsuza kadar yaşayacağız"* dediğinde, neredeyse salondaki herkesi yumruklayacaktım.

Neredeyse yönetmeni

bıçaklıyordu. Graham Murphy'yi

neredeyse boğuyordu.

Babam bunu asla doğrudan anneme söylemezdi.

Bu kadar sevimsiz olunmayacağını iyi bilirdi.

Onun yerine, ona bir mektup yazmıştı.

Gizlice yayınladığı kitabın arkasına saklanmış bir mektup.

Hollywood'un yanlış yaptığı o kadar çok şey var ki.

Değiştirdikleri o kadar çok şey

vardı ki. Ve bu beni çok *kızdırdı*.

Anneme, Cassie teyzeme ve John dedeme zarar verdikleri için kızgındım. Değer verdiğim herkesi incittikleri ve bunu durduramadığım için öfkeliydim.

"On beş yaşındasın Jacob." Annem oturma odasından mutfığa doğru tepindi. "Okulu bırakmayacaksın. Bu konuyu ne kadar açarsan aç."

"Okulu bırakmıyorum. Hayatıma devam ediyorum."

"Ve tekrar ediyorum. On beş yaşındasın. Önünde koca bir hayat var. Birkaç yılın daha zararı olmaz."

Evet, yapacaklar. Her zaman canım yanıyor!

Sertçe yutkunarak mırıldandım, "Ne istediğimi biliyorum. Ve okul o."

Annem sanki savaşmaktan yorulmuş gibi avuçlarını ahşap tezgaha dayadı

Benimle. Ben de onunla kavga etmekten yorulmuştum.

Bu yeni bir tartışma değildi.

Her pazartesi, davamı savundum. Ve her pazartesi kaybettim, ama bu beni denemekten alıkoymadı. Denemek zorundaydım çünkü bunu daha fazla sürdüremezdim.

Genç olduğumu biliyordum. Sakinleşmem gerektiğini biliyordum. Ve biliyordum ki

iyi bir evlat olmanın tam tersini yapıyordum. Ama aynı zamanda içimde bir şeyin büyüdüğünü de biliyordum. Bir ihtiyaç. Bir dürtü. Bir talep...için-

Bilmiyorum.

"Senin yaşında kimse ne istediğini bilemez." Gözleri ona kaydı parmaklarını ve evlilik yüzüğünü hiç çıkarmadı, yalanını gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Biliyordun. Biliyordun." Film sayesinde annemin babama aşık olduğunda ne kadar genç olduğunu biliyordum. Bugünlerde ilişkileri hakkında biraz fazla şey biliyordum.

Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Evet ve kendimi çok mutsuz ettim."

"Artık mutsuzum!" "Kulübe hoş geldin!"

İkimiz de ters ters baktık, zor nefes alıyorduk.

Yaptığım şeyi düzeltmek için çabalayarak geri çekildim. "Bak, özür dilerim, tamam mı? Ben sadece... Öğrenmeyi bırakacağımı söylemiyorum. Sadece okula gitmek istemiyorum. Başka bir şey okuyacağım."

Annem derin bir nefes aldı, benim gibi öfkesini yenmek için elinden geleni yapıyordu. "Tam olarak ne çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum." Adımlarıma devam ettim, geçerken kanepeye yaslanmış okul çantamı tekmeledim. "Tarım diploması alabilirim."

"Yaşlanana kadar kayıt yaptıramazsın."

"Bir çiftçinin yanında çırak olabilirim."

"Çoğu kişinin sana öğretebileceğinden daha fazlasını zaten biliyorsun."

"Aynen öyle!" Cam kapıların ardından ilerideki çayırıları işaret ettim.

"Orada ihtiyacım olan tüm eğitimi aldım. Bozuk bir traktörü nasıl tamir edeceğimi biliyorum. Çimlerin ne zaman hazır olduğunu biliyorum. Biliyorum-"

"Evet, ama bunların hiçbiri bir şehirde ya da bir ofiste pratik değil ya da-" "Asla bir şehirde yaşamayacağım ya da bir ofiste çalışmayacağım."

Annem kaşlarını çattı, tırnakları tezgahı kazıyordu. "Bunu bilmiyorsun. Bir gün öğrenebilirsin."

"Yapmayacağım."

"Sadece kendini köşeye sıkıştırmanı istemiyorum Jacob." İçini çekti.

"Şu anda istediğin gelecek on yıl sonra istediğin gelecek olmayabilir."

"Ne olmuş yani? Okul on yıl içinde kapanacak değil ya."

Dudakları kendine rağmen bir gülümsemeyle titredi. "Hayır, ama notların iyi değilse üniversitelere ya da kolejlere giremezsin."

Sehpanın etrafından dolandım ve tezgahın üzerinden onunla yüzleştim.

Onun yenilgisini tattım. Sadece biraz daha zorlamam gerekiyordu. "Ben senin gibi kelimelerle ilgilenmiyorum anne. Doktor ya da avukat olmakla ilgilenmiyorum." Benim

Gözlerim yine dışarıdaki yeşillığe kaydı, kalbimdeki o tanıdık tekmeyi hissettim. Bir yıl önce, hayatım boyunca çiftçi olacağıma inanmaktan memnundum. Toprak benim DNA'mda vardı. Bu işin içinde doğmuştum ve bunu *istiyordum*.

Yaptı

m.

Gerçe

kten.

Ama o iğrenç film sağ olsun, memnuniyetim şimdi korkunç bir kapana kısılma hissiyle karıştı.

Annem uzanıp elimi okşayınca öfkelerimiz yatıştı. Onun dokunuşundan ürktüğümü sakladım.

"Seninle bir anlaşma yapalım." Mavi gözleri benim koyu renk gözlerimle buluştu. "Okula gitmeye devam et-"

"Gerçekten mi? Beni dinlemiyor musun? Ben-"

"Ah-ah, sessiz ol. Bırak ben konuşayım." 'Anne' sesini açarak beni

susturdu. "On altı yaşına kadar devam et. On altıncı doğum gününde hâlâ bu kadar güçlü hissediyorsan, gitmene izin veriyorum."

"Daha bir yıl var."

"Anlaşma bu."

Kaşlarımı çattım. Bir yıl çok uzun bir süreydi. Çok fazla şey istiyordu.

"On altı, Vahşi Bir. Bunlar benim şartlarım. İster beğen, ister beğenme."

Tezgâha doğru eğildim. "Bundan hoşlanmadım."

Kıkırdadı ve omzumu sıkmak için yanıma geldi.

Gerildim, bu sefer bunu saklayamadım.

Fark etti. Elini bırakarak, söylenmemiş söze saygı duydu

O meşum cenazeden beri diktiğim sınırlar. "Evet, ama bunu atlatacaksın.

Benim için."

Daha uzun durdum, onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. Kolları biraz genişledi, bakışları kavgamızdan sonra temas kurmaya hevesliydi.

Sarılmak için.

Düşündükçe ürperdim.

Onu sevmediğimden değil. Seviyordum. Onu çok fazla seviyordum.

Ve filmdeki gibi ölürse, babam öldüğünde hissettiğim acıyı hissedeceğimi düşünecek kadar saf değildim.

Ama bunu biliyor olmam, fiziksel temasa boyun eğerek acımı daha da arttırmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Hüzünle gülümsedi, kolları iki yanına düştü.

Pişmanlık yaktı. Onu tekrar incitmişim.

Neden bunu yapmaya devam ettim ki?

Neden bu kadar kötü bir evlat oldum?

Kendi bencil ihtiyaçlarımı bir kenara iterek kendimi çelikleştirdim ve ona sarılmak için uzandım. Vücudu hafif ve sertti. Şaşkınlıkla irkildi, sonra beni olabildiğince sert bir şekilde sıktı.

İçgüdülerim geri çekilmemi söylese de çekilmedim. Artık ondan daha uzun boyluydum ve büyümemle birlikte onu korumak daha da büyük bir sorumluluk haline gelmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım saçlarına doğru.

Bana şiddetle sarıldı, sırtımı ovdu. "İstediğin şeyi istediğin için asla üzülme." Geri çekilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hayatın zor, dağınık ve sinir bozucu göründüğünü biliyorum. Bir yılın sonsuzluğa uzandığını biliyorum, ama büyüdüğünde günlerin ne kadar kısa, zamanın ne kadar hızlı geçtiğini fark edeceksin.

Aylar geçiyor ve bir yılın hiçbir şey

olmadığını anlıyorum." Yine babamı

düşündüğünü biliyordum.

Düşünceleri asla özgür değildi.

"Önünde koca bir hayat var Vahşi Çocuk. Tek istediğim... acele etmemeye çalış. Her gün için minnettar ol, karanlık olanlar için bile."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UMUT

* * * * * On

Bir Yaşında

"Gündeme getirmenize izin verilmeyen konular..." Babam bana baktı, dikkatini benimle yol arasında bölmüştü. "Annem hakkında konuşma. Filmden bahsetme. Babasından bahsetme. Sakın-"

"Konuşmama izin verilmeyecekse konuşmamın ne faydası var?"
Kollarımı kavuşturarak surat astım. Saatlerdir ayaktaydım - normal uyanma saatimi çoktan geçmiştim -
Bugünün getirecekleri için duyduğum saf heyecan sayesinde.

Atlar.

Bir sürü at.

Ata binmek.

Çok eğlenceli olacak!

Bunun gerçekleşmesi için bir yıldan fazla beklemek zorunda kalmam umurumda değildi. Bugün o gündü ve muhteşem olacaktı!

"Hope, bana tavır yapma." Babam kaşlarını çatı, anneme şık seyahat etmek istediği için aldığı pahalı siyah 4 çeker aracımızın göstergesine vurdu. Ta ki bir tabutun içinde sıkışıp kalana kadar. "Lütfen atlardan ve istediğin diğer şeylerden bahset ama ölüm ve ölmek hakkında değil. Tamam mı?"

Kolumu çimdikleyerek kendime bu düşüncelerin kabul edilemez olduğunu hatırlattım.

Babam ve doktor olduğunu söyleyen ve kayısı kokan o tuhaf kadın beni cesetleri düşünmemem konusunda uyarmıştı.

Ama mesele de buydu. Beynimin neye odaklanmaya karar verdiğini kontrol edemiyordum. Ve tıkanmıştı. Babamın bile cevaplayamadığı bir soruya takılmıştı.

Neden?

Annem neden gitmişti?

Neden doğduk?

Amaç neydi? Amaç? *Amaç neydi?*

Bu soruları sorduğumda tuhaf bakışlar, fısıltıyla söylenen sözler ve endişeli susuşlarla karşılaşmıştım. Görünüşe göre sormak için çok gençtim. En azından bilmek için.

Şimdi tabutları ve mezarlıkları düşündüğümde babama söylemedim. Çünkü bana bunun küçük kızlara göre bir konu olmadığını söylemesinden bıkmıştım.

Sette büyümek ve çocuklardan çok yetişkinlerle bir arada olmak nereye ait olduğum konusunda kafamın karışmasına neden oldu.

Benim yaşımdaki çocukları aptal bulurdum. Yetişkinler de beni aptal bulurdu.

Gerçekten konuşacak kimsem yoktu. Ve düşüncelerimi daha uygun konularda tutmamın söylenmesi... çok zordu.

Dilimi çok ısırdım.

Ama onu zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ve ayrıca... bugün benim içindi. Ne kadar minnettar olduğumu bilmesini istedim.

"Tamam, baba." Uzun, çakıllı bir araba yolundan dönerken gülümsedim. "Dudaklar mühürlü."

Bana inanmıyormuş gibi bir bakış fırlattı ama sonra başını salladı. "Aferin kızıma."

Ama ya hasta bir at varsa?

Ya otlakta ölen bir hayvan olsaydı? O zaman ruha ne olduğunu sorabilir miyim?

Bir at cenneti olup olmadığını ya da insanlarla aynı yere gidip gitmediklerini sorabilir miyim?

Eğer varsa, *neredeydi?*

Güzel bahçeleri ve etrafını saran verandasıyla büyük bir çiftlik evi görüldüğünde bu düşüncelerimi akıllıca kendime sakladım. Babamın filmini çektiği ama bizim hiç yaşamadığımız türden bir evdi. Biz otellerde ve süslü karavanlarda yaşarken normal aileleri kıskanmama neden olan türden.

Büyük bir ahırın yanında dörtnala koşan bir atın resmedildiği bir tabela Cherry Equestrian'a giden yolu işaret ediyor, bizi çiftliğin ilerisine, bir dönemecin etrafına, sonra da küçük bir tepeden aşağıya, bir başka büyük ahıra yönlendiriyordu. Dışarıda atlar uzun bir direğe bağlanmıştı, bazıları eyerli bazıları eyersizdi. Yuvarlak bir avlu ahşap bir çitle parlıyordu ve kare bir arenada parlak renkli beyaz kumların üzerinde zıplıyordu. Tüm bunlar ağzımı sulandıran

yemyeşil çayırlarla çevriliydi.

Bir anda öbür dünyaya olan hayranlığım kayboldu ve yerini hareket halindeki arabadan atlayıp o sevimli midillilerden birini sıkıştırma ihtiyacı aldı.

"Ohhhhh." Koltuğumda kıpırdandım, camın düğmesine basarak aşağı inmesini ve dışarıda ne kadar lezzet varsa nefis kokularını içeri almasını sağladım.

Güzel

miş.

Küflü.

Bedav

a.

"Ahhh!" Derin bir nefes aldım, emniyet kemerimi açtım ve başımı dışarı çıkardım. "Bu *inanılmaz*. Buraya taşınabilir miyiz baba? Her zaman için. Sadece bugünlük değil?"

Babam kıs kıs güldü ve pencereden dışarı çıkmamı engellemek için kot pantolonumun kemerini tuttu. "Bir gezintiye çıkana kadar bekle ve Çamur ve gübreyle bulanmışsınız ve tüm kaslarınız ağrıyor."

"O zaman daha da çok kalmak isteyeceğim." Kahverengi saçları kızıl tellerle parıldayan bir kadın büyük ahırdan çıkıp el salladığında gülümsedim.

Ben de deli gibi el salladım. "Hadi ama. Acele et. Bir midilliye binmem gerek."

"İhtiyaç diye bir kelime yok Hope." Yine de kıkırdadı, tanıdık gerginliğinin bir kısmı azaldı. "Doğru dürüst konuşamıyorsan neden okul parası veriyorum ki?"

"Doğru düzgün konuşamıyorum çünkü konuşmama hiç izin vermiyorsunuz." Kaşları havaya kalktı. "İyi oynadın, Küçük Dantel."

Ona bir öpücük verdim.

Babam park etti ve beni bıraktı.

Arabamızın ışıltılı ihtişamından fırlayıp tozun toprağın içinde kaydım ve bunu dünyamızın kırmızı halılarından ve cilalı fayanslarından çok daha fazla sevdim. Her şey birdenbire çok daha *canlı olduğu için* saçlarım uçtu ve kollarım genişledi.

Hızlı hızlı nefes alarak ve kocaman gülümseyerek kadının önünde durdum.

Botlarımın etrafına bir araba yolu çamuru bulutu yayılırken güldü ve ben de gardırobumun mükemmelliğini bozmanın sevinciyle ürperdim. "Şey, tahmin ediyorum ki

Sen Hope'sun." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsedi, dizginleri

kalçasından aşağı sarkan dizgini omzuna asmıştı. "Della geleceğini söyledi. Demek bizim Ren'i oynayan aktörün oğlusun, öyle mi?"

Dudağımı ısırđım. Ölüler hakkında konuşmaya iznim yoktu.
"Sessiz tip mi?" Kadın başını eğdi, dizgin biraz kaydđ. "Eğer
düşündüğüm kişi değilsen... kimsin sen?"

Kim olduğum önemli değildi. Önemli olan tek şey atlardı.

Gözlerim dizgine kilitlendi.

Jargonu biliyordum.

Keeko'dan Google'a girip bana her takım parçasını, atın bir parçasını
ve yaygın binicilik terimlerini öğretmesini istemiştim.

Çok acemi olabilirim ama asla bir moron olarak görünmek istemedim.

Özellikle Jacob Ren Wild'a.

Geçen yıl, yetişkinlerle konuşurken ne kadar cesur olduğumu fark
etmek yerine bana etrafta zıplayan ve onu rahatsız eden aptal bir böcekmişim
gibi bakmıştı. Konuşmamam gereken hiçbir konu hakkında konuşmamıştim.
Babam esas oğlanın öldüğü bir filmde oynamasına rağmen uslu durmuş ve
ölümle ilgili sorularımı kendime saklamıştim.

Prömiyerden önce Jacob'ı ara sıra sette görmüştim. Keeko bana
matematik ve İngilizce çalıştırırken karavanımın penceresinden bakmış ve
babam öksürük dolu replikler söylerken onun sinsice dolaştığını
görmüştim.

Onunla resmi olarak tanışmama izin verilmiyordu ama derse ara
verdiğim nadir zamanlarda onu takip ederdim. Onu takip ederken, dekorlar
ve yönetmen sandalyeleri arasında koşturur, bu ölmekte olan iş hakkında
benden daha fazla şey bilip bilmediğini anlamaya çalışırdım.

Jacob pek uğramazdı ama uğradığı nadir zamanlarda da beni büyülerdi.
O daha bir çocuktu ama ekip ona son derece saygılı ve boğucu bir acıma
duygusuyla yaklaşıyordu. Neredeyse hiç konuşmuyor ve oyuncuların çoğuna
ters ters bakıyordu ama kimse onu azarlamıyordu.

O benim olmama izin verilmeyen her şeydi.

Pantolonunu çamur kaplamış, tişörtünü lekeler boyamış, koyu sarı
saçları dağınık, elleri kirli ve yüzü güneşten bronzlaşmıştı. Onun
özgürlüğünü kıskanıyordum. Ben gösterişli karavanımın klimalı
gölgelerinde sıkışıp kalmışken onun dışarı çıkmasına izin verilmesini
kıskanıyordum.

Gözlerindeki tuhaf bakış bile - dostça davranacağını ama çok
yaklaşmanıza izin vermeyeceğini söyleyen bakış - beni o kadar dağınık
olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten alıkoymadı. Tozlu,
yalınayak ve çimen lekeli olmanın nasıl bir his olduğunu.

Artık biliyordum -yepyeni botlarımın üzerinde bir kat toprakla orada duruyordum- ve hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Jacob burada yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu bilmeliydi.

Ona söyleyeceğim.

"Nerede o?" Gözlerimi kırıştırdım ve sanki onu saklıyormuş gibi kadının arkasına baktım.

"Kim nerede?" Alnı kırıştı. "Jacob Ren Wild."

Yüzünde küçük bir acı titreşimi belirdi ama sonra kayboldu. Omzunun üstündeki dizgini çekiştirdi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Bir keresinde vanilyalı bir at yediğini biliyorum. Ve üzgün olduğunu da biliyorum." Kadın dondu kaldı. "Biliyorsun, ha?"

"Evet." Önemle başımı salladım. "Ölüm insanları hep üzer. Beni de üzdü, ama şimdi sadece kimsenin bana nerede öldüğünü söyleyememesine sinirleniyorum.

İnsanlar gidiyor çünkü annemle konuşmak istiyorum, anlıyor musun?" "Ehh..."

"Özür dilerim. *Çok özür dilerim.*" Babam yanımda durdu, bir elini omzuma sıkıştırdı ve beni fiziksel bir tasma ile yerime kilitledi. Gözleri yukarıdan alev alev parlıyordu. "Hope, *az önce* ne konuştuk biz?"

Bakışlarımı düşürdüm. Ağzımdan *kaçtı*. "Özür dilerim."

Babam beni sertçe sıktı, kadına karşı çaresizlik içinde omuz silkti. "Tekrar özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Annesi vefat etti ve-"

"Öldü," diye yardımsever bir şekilde açıkladım. "Jacob'ın babası gibi."

"*Umut!*" Babam beni salladı, dişlerim takırdadı. "Tek kelime daha etme, duydun mu beni? Yoksa bu at günü başlamadan bitecek."

İçimi gerçek bir panik kapladı. Söylememe izin verilmeyen şeyi yuttum. "Söz veriyorum. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Sorun değil." Kadın başını salladı. "Bugünlerde beni pek şaşırtan bir şey yok. Çocuklar ve onların tuhaf konuşmaları."

Babam bıyık altından güldü. "Evet. Bugün ata bineceği için çok heyecanlı. Heyecanlandığında, bahsedilmemesi gereken konular hakkında biraz fazla konuşkan oluyor." Parmaklarını tekrar sıktı, benimle konuşmasına rağmen kadınla konuştu.

"Ölüm hayatın bir parçasıdır. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemeniz çok doğal." Kadın biraz eğildi ve elini uzattı. "Ben Cassie Collins. Ama çoğu

Buradakiler beni Wilson olarak tanır. Bana Cassie deyin, tamam mı?" O

sırıttı. "Düzgün bir şekilde tanıştıktan sonra, daha sonra daha kişisel bir konuşma yapmaya ne dersin? Bu sizin için uygun mu?"

Babam omzumu bırakarak beni ileri doğru itti. En iyi şekilde davranmak için ipucunu aldım.

Bana öğretildiği gibi Cassie'nin elini tuttum, parmaklarımı onunkilerin etrafında kıvırdım ve ciddiyetle salladım. "Ben Hope Jacinta Murphy. Jacinta benim göbek adım çünkü-"

"Tamam Hope. Bu kadar yeter." Babam kıkırdadı. "Herkesin senin tam adınla ilgili destana ihtiyacı yok."

Başımı salladım, daha uzun durdum. Atlar. Atlar dünyadaki en iyi şeydi ve ben buraya bir tanesine binmek için gelmişim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Artık ata binmeye hazırım, lütfen."

Kadın kaşlarını çatı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Öyle mi?" "Evet. Dörtnala koşmak istiyorum."

"Korkarım sabırlı olmak onun güçlü yanı değil," diye araya girdi babam.

Cassie bakışlarını benden ayırmadı. "Dörtnala koşmak pratik gerektirir. Önce temel bilgilere odaklansak nasıl olur?"

Kibar, minnettar ve normal olmak için elimden geleni yaparak yanağımı çiğnedim. Temel şeyleri istemiyordum. Her şeyi istiyordum. Hepsini. Hem de *hemen*. İstedim.

Bilgi, cevaplar ve deneyim. Ama ben sadece başımı salladım ve tatlı tatlı gülümsedim. "Tamam."

"Harika." Cassie doğrulurken, "Seviyeni ölçebilmem için soruyorum, daha önce atların etrafında bulundun mu?" diye sordu.

"Nu-huh." Başımı salladım. "Ama ne zaman televizyona bir at çıksa karnımda kelebekler uçuşuyor." En yakın midilliye özlemle baktım - büyük popolu ve uzun kuyruklu siyah beyaz bir şey.

Oracıkta eridim.

Ayaklarım öne doğru sürüklenirken kadın güldü, gözlerim özlemle açılmıştı. Dizginler ve dizginin derisi onun yanında gıcırdadı. "Vay canına, başınız belada Bay Murphy."

Babam boğazını temizledi. "Affedersiniz?"

"O aşık ve henüz bir tanesine bile dokunmadı. Pahalı bir hobinin içindesin."

"Eğer bu onu daha mutlu edecekse, benim için sorun yok."

Omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. Babamın sesi tuhaf geliyordu ve gözlerini yakaladığımda endişe doluydular. Ölü insanlar hakkındaki aptalca sorularım yüzünden oraya koyduğum endişe.

Kalbim parçalandı. Onu incitmiştim. Bana dünyada en çok istediğim şeyi vermişken onu incitmiştim. Koşarak ona geri döndüm, kollarımı ona doladığımda yüzüm göğsüne çarptı. "Seni seviyorum baba."

Artık yok, tamam mı? Söz veriyorum bir daha ölümden bahsetmeyeceğim. Ne sana ne de yetişkinlere.

Annem için uzun süre endişelendiği gibi benim için de endişelenmesini istemiyordum. Son zamanlarında akli dengesinin yerinde olmadığına dair söylentiler duymuştum. Ve haklı olduklarını tahmin ediyordum çünkü akli dengesi yerinde olan hiç kimse onun yaptığını yapardım. Ama ben onun gibi değildim. Bu kadar aptalca bir şey yapmazdım.

Babam eğilip başımın tepesini öperken kollarını bana doladı. "Ben de seni seviyorum, Küçük Dantel. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin, tamam mı? Sana konuşamazmıydın gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Kendimi geri çekerek parlak ve cesur bir şekilde gülümsedim. "Şimdi gidip ata binebilir miyim?"

Sırıttı, gözlerinde bir kez daha neden olduğum o endişeli üzüntü parlıyordu. "Elbette, git ve eğlen. Ben ayak altında dolaşmam ama bana ihtiyacın olursa yakınlardayım."

"Tamam."

"Cassie Teyze? Hangi cehenneme koydun-" Jacob birkaç metre ötedeki ahırdan hışımla çıktı.

Dondum kaldım.

Bir yıl öncesine göre daha uzundu. Saçları aynı şekilde evcilleşmemiş ve gözleri aynı şekilde korunaklıydı. Ama kırmızı halı kıyafetleri yerine, Wrangler'ın üzerine deri tayt, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış gri ekose bir gömlek ve bronzlaşmış bir kovboy şapkası giymişti.

Bu kıyafete çok daha fazla yakışıyordu. Birçoğundan daha temizdi. Ama çenesinde toprak lekesi vardı ve elleri kirliydi.

İlk resmi görüşmemizin üzerinden bir yıl geçmesine rağmen aynı eski asık suratlı çocuk.

Bakışları üzerime dikildi ve tıpkı sinemada olduğu gibi, omurgamda bir şeyler karıncalandı. Sıcak ve temkinli bir şey. Onun farklı olduğunu söyleyen bir şey ve bu iyi bir şey olmayabilirdi.

Bir keresinde, babam bir kasabada film çekerken, bir sokak köpeği sete girmiş. Tüm kemikleri ve keçeleşmiş tüyleri vardı; yetişkinler ona burunlarını kırıştırıp kovaladılar.

Keeko'nun her zamanki dikkatli gözetiminden kaçtım ve peşinden koştum. Zavallı şey bana hırladı. Onu sevmek için uzandığımda beni ısırmaya çalıştı.

Sandviçimden biraz verdiğimde hırladı.

Ama korkmuyordum.

Şiddetinin nedeni korkmuş olmasıydı. Her nasılsa, bana söylenmeden bunu biliyordum ve kaçmadım. Sadece oturdum, tavuklu sandviçimi aramıza yerleştirdim ve bekledim.

Bir süre bekledim.

Hiç olmadığım kadar sabırlıydım.

Ama köpek yavaşça korkusunu yuttu ve yiyeceğe doğru süründü. Kurt gibi iki yudumda yuttu. Daha sonra beni uzaktan kokladı, sonra pençe pençe yaklaştı.

Kirli kafasına dokunmama ilk izin verdiğinde, kalbim aynı anda hem ağır hem hafif, hem acılı hem de mutluydu. Yaşadıklarından nefret ediyordum ama şimdi benimle olduğu için mutluydum. Yaşadığı zorlukları düşünmek acı veriyordu ama tamir edebildiğim için minnettarım.

Üç ay boyunca, onun için dışarıya yemek kaçırdım. Aniden hareket ettiğimde hala ara sıra hırlıyordu ama sonunda yüzümü yalıyor ve başını kucağıma koyup uyuyordu.

Babam beni parti gecesi başıboş bir sokak köpeğiyle kıvrılmış halde bulduğunda, beni çekip götürürken gözyaşlarına boğulmuştum. Köpek bende kalsın istedim. Birbirimize bağlanmıştık. Güven inşa etmiştik. Arkadaştık. Ama barınağı aradı ve onu götürdüler.

Ona iyi bir ev bulacaklarına söz verdiler. Ama duydum ki bazı barınaklar istenmeyen hayvanları öldürüyordu. Böylece kurtardığım köpek, anlayamadığım bir başka ölüm kurbanı oldu.

Ben de Jacob hakkında böyle hissediyordum.

Ona acıdım ama onun için minnettar oldum.

Ona karşı temkinliydim ama onunla yüzleşecek kadar da cesurdum. Isırabilirdi ama sadece korktuğu için.

Gözlerini devirerek aramızdaki transı bozdu ve nefesinin altında "Hayır" diye mırıldandı. Topuklarının üzerinde dönerek, ahıra geri dönmek için sarılı bir bacağını kaldırdı.

"Hayır bilmiyorsun, Jacob Wild. Buraya gel. Yeni öğrencinle tanış." Cassie sanki Jacob ürkek bir atmış da cesaretlendirilmesi gerekiyormuş gibi parmaklarını şıklattı. "Hadi ama. Kaba olma."

Belki de midillilere ikram etmek için değil ama Jacob'a arkadaşım olması için rüşvet vermek amacıyla biraz havuç ve elma getirmeliydim.

Tekrar dönüp ağır bir nefes vermeden önce omuzları çöktü. Ellerini yumruk yaparak bize doğru yürüdü.

Onu dövülmüş bir sokak serserisi olarak düşünsem de, benim yine de reddetme duygusuyla karıncalanıyordu.

Onu bu kadar kızdıracak ne yapmıştım?

Ona neredeyse hiçbir şey söylememiştim. İlk buluşmamızın üzerinden çok gün geçmişti. Yaptığım tek şey, beni unutmaması için ona adımlı söylemekti. Bunda bu kadar kötü olan neydi?

Evet, onun babası da annem gibi ölmüştü ve bu berbat bir şeydi. Ama o daha büyüktü. Nasıl ve neden olduğunu benden daha iyi biliyordu. Benim bilmediğim cevaplar onda vardı.

Bunu çözmüş olmalı.

O gece ona bakmış, ihtiyacım olan sırları saklayıp saklamadığını merak etmişim.

Bu sırları paylaşacak kadar benden hoşlanmasını sağlayabilmeyi umuyordum.

Ama o sadece kafa derim diken diken olana kadar baktı.

Yanıma oturmak için hareket ettiğinde, kulağına Keeko'nun internette hayaletlerle ilgili bir makale okuduğunu fısıldamak istedim. Babasının hayaletini görüp görmediğini sormak istedim. Ona çocuk olmanın ve geride kalan ebeveyn için endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemek istedim.

Ama sonra gözlerindeki soğuk öfkeyle maskelenmiş hüznü parıltıyı yakaladım - babamın kederinden iyi tanıdığım bir bakış - ve acıma duygum bana sarılmamı emretti.

Hırlayan, hırlayan ve ısırarak tehdit eden ama sonunda beni en az benim onu sevdiğim kadar seven sokak köpeğine sunduğum fiziksel dokunuşun aynısı.

Ama köpeğin aksine Jacob tiksiniş görünüyor.

Sanki affedilemez bir şey yapmışım gibi ters ters baktı.

Sarılmak *herkesin* istediği bir şeydi. Çoğu şeyi iyileştirirdi. Ya da en azından babam böyle söylerdi. Ama Jacob'a göre, o süslü isimli dondurmaları yüzüne fırlatmış da olabilirdim.

Cassie'nin yanında durduğunda çizmelerinin etrafında tozlar uçuşuyordu. Kibarca, "Tekrar merhaba Hope Jacinta Murphy," demeden önce çenesi zorlandı.

Onu gücendirmiş olmaktan korkmama rağmen gülümsedim. "Hatırladın." "Hatırlayacağımı söylemişim, değil mi?" Bakmadan önce alnı çatıldı.

babama baktı ve yüzü daha da karardı. "Graham."

Babam başını salladı, iyi bağlantıları olan yöneticilerle tanıştığında yaptığı gibi sırtı dikleşti.

Bu çok garip.

Huysuz bir çocuktan daha iyi davranışlar sergilemesini istemek yerine ona saygı gösterdi.

Jacob'ın ölü babasını oynadığını biliyordum. Hala hayatta olan annesini sevdiğini biliyordum. Ve bu rolü oynamanın onu değiştirdiğini ve mutlu bir şekilde değiştirmediğini biliyordum.

Ona gerçek aşkı hatırlatmıştı. Onu kaybettiğini.

Ribbon denen kadın da öyle.

Ama yine de... Onun bir gence boyun eğdiğini görmek çok *büyük bir* şeydi.

"Jake. Gezinti için iyi bir gün." Babam boğazını temizledi. "Hava güzel." "Ben Jacob. Ve evet, öyle." Cassie'nin dizginini kapıp Omzuna koyduğu şeyi tek elinde yumruk yaptı. "Her yerde bunu arıyordum."

"Hope gelmeden önce Binky'yi bağlayacaktım." "Ben yaparım. Dersi ne kadar erken bitirirsek o kadar iyi."

"Sen nasıl istersen." Cassie sırtarak bakışlarını Jacob'dan bana çevirdi. "Hope'u da yanına al."

"Bir dahaki sefere." Bana bakmadan uzaklaştı.

Bu kadar kolay korkutulmayı reddettim. Açlıktan ölmek üzere olan kuduz bir köpekle yüzleşmiştim. Huysuz bir çocukla da yüzleşebilirdim. Arkama bile bakmadan babamı bırakıp onun yanına gittim.

Vücudu gerildi, sanki beni geçebilecekmiş gibi adımlarını uzattı.

Ben sadece daha hızlı atladım. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü dizginlemek yeni başlayanların yapacağı bir şey değildir." "Ama yapmazsam nasıl öğrenebilirim?"

"Daha sonra öğrenirsin. Temel bilgileri öğrendikten sonra." Daha hızlı adımlarla yürüyordu, çenesi yukarı kalkık ve gözleri güneşe karşı kısıktı.

Atlara yaklaştıkça kalbim mutluluk içinde dönüyordu. "Temel bilgiler nelerdir?"

"Diğer şeyler."

"Hangi diğer şeyler?"

"Öğreneceğin şeyler. Şimdi git. Babanın yanına dön. Atın henüz hazır değil."

"İzlemek istiyorum."

Derin bir iç çekti. "Neden? Sadece dizginini takacağım."

"Bir dahaki sefere yapabilmem için izlemem gerekiyor."

"Eğer bir dahaki sefer olursa. Ayrıca bu o kadar da kolay değil."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Oldukça uzun boyluydu; tüm bacakları ve uzunluğu. "Dişi dişe takılmamalı, kulakları başlıktan geçirilmeli ve tokalar doğru uzunlukta bağlanmalı."

"Tamam, anladım. Anladım."

"Bu bir 'anlama' meselesi değil. Bu bir deneyim meselesi."

Gülümsedim. "Bana öğreteceğin deneyim."

"Ugh." Gökyüzüne baktı. "İyi."

"Harika!" Siyah beyaz koca popolu şeye yaklaştığımızda ellerimi çırpıttım, ama sonra etraftan dolanıp burnu neredeyse toprağa değen, derin uykudaki küçük beyaz bir midillinin yanına geldiğimizde gülümsemem düştü.

Hayal ettiğim siyah asil Pegasus'a hiç benzemiyordu, tarlaların ve ormanların üzerinden uçuyordu, dünya bulanıktı.

"O da ne?" Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Ne demek istiyorsun, bu da ne?" Jacob avucunu minik midillinin sağrısına koydu ve başına doğru ilerlerken onu hafifçe kaşımaya başladı.

At uykulu bir şekilde göz kırptı, uzun boynunu sanki dünyanın en büyük angarya işiymiş gibi kaldırdı.

Ve sonra esnedi.

Sanki benimle birlikte sihir yaratmak yerine otlakta ot yemeyi tercih ediyormuş gibi esnedi.

Esneyen bir at *çirkindi*. Tüm dişler, dil ve gözler geriye yuvarlanır.

Eww.

"Ona binmeyeceğim."

Jacob kıs kıs güldü. "Ve ben de öyle olduğunu söylüyorum." "Ama ben hızlı bir tane istiyorum."

Kolunu midillinin başının etrafına doladı, onu konumlandırdı ve dizgini o kadar yumuşak ve hızlı bir şekilde ağzına soktu ki biraz hayretler içinde kaldım.

O haklıydı. İzlemek bana hiçbir şey öğretmemişti. Çok hızlıydı. Bu yaratıklarla dünyevi bir ilişkisi vardı ve ben henüz bir tanesine dokunmamıştım.

Jacob kaşlarını kaldırarak bana döndü ve ağırlığını taşıyana kadar vücudunun midilliye yaslanmasına izin verdi. Midilli, yaslanma direği olarak kullanılmaktan ürkmedi ya da itiraz etmedi; aksine, sanki bunu çok yapıyorlarmış gibi sessizce mırıldandı ve memnuniyetle ofladı.

"Hızlı bir tane, ha?" Bir elini kirli sarı saçlarında gezdirdi. "Hızlı olanlar tehlikelidir."

"Tehlike umurumda değil."

Turkuaz sahte yılan derili yepyeni kovboy çizmelerimden yeni ütülenmiş kot pantolonuma ve inci düğmeli turkuaz gömleğime kadar beni baştan aşağı süzdü.

Bu kıyafeti, gerçek at kızlarının ahırları temizlediğini ve kusursuz kıyafetlerle şampiyon rodeolara katıldığını belirten çevrimiçi bir katalogdan seçmiştim.

Bakışları beni yakıp kavururken ürperdim, karanlık ve güvensizdi, bir parça -tamam, çokça- hoşnutsuzluk vardı. "İnmek için ciyaklamadan önce bir tur atmayı başarabilirsin."

Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırdım. "Dene beni."

"Teyzem beni öldürür." İçinden kıkırdadı. "Ve her ne kadar bir şeyi kanıtlamak ve seni Forrest'ın üzerine sırf eğlence olsun diye atmak istesem de yapmayacağım.

Binky ile başlayacaksın." Beyaz midilliye dirsek atarak onu dik tuttu. "Bu Binky. Güvenilir, akli başında, söz dinler ve yeni başlayanlara göz kulak olur." "Yani senin olmadığın her şey," diye mırıldandım, ata bakıp şöyle düşündüm

Ne aptal bir isim. Bu bir çocuk ismiydi. Buraya çocuk gibi davranılmak için gelmedim. Özellikle de onun tarafından.

Yetişkinleri kandırmış olabilir ama ben onun gerçekte kim olduğunu gördüm.

Sokak köpeğinden daha fazla zarar görmüştü. Terk edilmiş herhangi bir köpekten daha kayıptı. Kötü muamele görmüş herhangi bir hayvandan daha fazla saldırgan. "Geçen yıl sinemada olduğundan daha mutlu olabileceğini düşünmüştüm. Ama değilsin."

Jacob kaskatı kesildi. Çenesi kilitlendi; gözleri kısıldı.

Bir şey söylemeyince, "Zamanın birini kaybetmenin acısını dindirmesi gerekir" diye ekledim. Yere baktım. "Sanırım benim için öyle, ama bazı günler kötü geçiyor." Başımı kaldırmaya cesaret ettim. "Kötü bir gün mü geçiriyorsun, yoksa hep böyle misin?"

Gözleri tehlikeli bir siyaha dönüştü. "Her zaman böyle meraklı mısın?" "Çoğu zaman." Başımı salladım. "Sana soracak o kadar çok sorum var ki.

O gece sinemadan çıktığımızda babam bana ertesi hafta gezmeye gelebileceğimizi söyledi ama sonra hemen başlayan başka bir iş buldu. Sorularım beklemek zorunda kaldı. Ama annen bana söylediğinden beri gelmek için can atıyordum-"

"Yeter. Konuşmak için burada değilsin. Ben de dinlemek için burada değilim." Yerden bir fırça aldı ve midillinin yelesine sert ve hızlı bir şekilde sürdü.

Sırtını sarsıntılı çekişlerle hareket ettirdi. Duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Huysuz tavrına rağmen ona sarılmak istedim. Sinemada teklif ettiğim şeyi sunmak için. Uzanıp ona *dokunmak* için duyduğum inkar edilemez dürtüye boyun eğmek.

Bunun için öldürülebilirim, ama ya ona yardım ettiysem?

Hiç mantıklı değildi. Babam dışında insanlara dokunmayı sevmezdim. Annemle olanlardan sonra.

Ama o... evet, sarılmaya ihtiyacı vardı.

"...işte planımız bu. Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Umm, ne? Benimle mi konuşuyordun?"

"Tanrım, dinlemiyor muydun?" Sıkıntıyla içini çekti ve ve çalıları samanların aydınlattığı zemine fırlattı. "Harika. Sana olacakların özetini veriyorum ve sen sadece gözlerini uzay gibi-"

"Özür dilerim, tamam. Bundan sonra söylediğin her şeyi dinleyeceğim." Babama göre annemden kazandığım öfkem tavan yapmıştı. "Sadece tekrar et ve şu gösteriyi başlatalım."

"Burada film işinde değilsin *Hope*." Adımı ısırarak söyledi. "Bana karşı ısrarcı olma."

Gözlerimi kısıtım, ses tonundan hoşlanmamıştım - keskinlik ya da hoşgörüsüzlük. Tartışmak istedim. Her ne kadar benim bir şey olduğumu düşünse de Hollywood veledi, ben bundan daha fazlasıydım. Benim hakkımda karar vermek yerine bana bir şans vermeliydi. Artık on yaşında değildim. Bir yıl öncesine göre daha çok şey biliyordum.

Ama sonra sinirlerim bozuldu ve omuzlarım çöktü.

Bana hırladığı için sokak köpeğini suçlamadığım gibi, Jacob Ren Wild'ı da suçlayamazdım. O haklıydı. Çok ısrarcı davranmıştım. Her şeyi yeniden mahvetmişim.

Birdenbire ata binmek o kadar da eğlenceli gelmemeye başladı.

Binky'nin toynaklarına bakarak usulca, "Tam olarak neyi yanlış yaptım?" diye sordum.

Jacob midilliden inip ayağa kalkarken sessizlik çöktü. "Affedersiniz?"

Ona bakmaya cesaret ettim. "Tek yaptığım film galasında sana iyi davranmaktı ve sen anında benden nefret etmeye karar verdin. Zaman ayıramayacağın aptal bir çocuk olarak görebilirsin ama ben öyle değilim. Lise seviyesinde dersler çalışıyorum,

Keeko'ya göre. Babama göre, kendine saygısı olan hiçbir yetişkinin sormaması gereken sorular soruyorum. Ve... şey, benim hiç arkadaşım yok. Sadece beni sevmeni istedim, o yüzden..."

"Ne olmuş yani?"

"Böylece konuşacak birini bulabilirim."

"Konuşmakla ilgilenmiyorum."

"Onu ben alıyorum." Homurdanarak toprağı tekmeledim, tertemiz botlarımın üzerine daha fazla toz çöktüğünde sessizce sevindim. "Her neyse... Binky. O güvende. Ben bir acemiyim. Aptalım ve güvenilmemeliyim. Anladım." Ondan uzaklaşıp yan taraftaki arenaya baktım. "Oraya girecek miyiz? Benimle takılmak yerine başka şeyler yapabilmen için başlayalım mı?"

Ona bakma hatasını yaptım.

Yere yapışmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, başı beni anlayamamış gibi eğik duruyordu.

Dudaklarını yalarken karnım guruldadı. "Huh." Ses tonunda ağır bir inançsızlık vardı. İki elini de arka ceplerine sokarak bana doğru yaklaştı, ayakkabıları birbirine fısıldıyordu. "Onun bir omurgası var. Kim bilebilirdi ki?"

"Ne?"

Beni görmezden geldi. "Ne sorusu?"

"Ha?"

"Kendine saygısı olan hiçbir yetişkinin sormayacağı sorular sorduğunu söylemiştin." Cevabım önemli bir şey değilmiş gibi topukları üzerinde geriye doğru sallandı ama ilgisini gizleyemedi. "Ne sorusu?"

"Oh, hayır. Bu bir numara." Omzumun üzerinden babamla Cassie denen kadının hâlâ konuştukları yere baktım. "Babam bana bu konuların yasak olduğunu söyledi. Bir kez olsun uslu duracağım."

Babam avluda el sallarken gözüme takıldı.

Jacob "Hangi konular?" diye mırıldanırken ben de el salladım. "Hiçbir şey."

"Bu da bir şeydir." Kaşlarını çatı. "Anlat bana." "Anlatamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu uygun bir konuşma değil."

"Umurumda değil. Uygunsuz konuşmaları *severim*." Gölgesi üzerime düşerek beni olduğum yere kilitledi.

Benden o kadar da büyük değildi, ama sesindeki otorite ve itaat etme arzusu görmezden gelinemeyecek kadar zordu.

Beni sıkıştırdı. "Anlat bana."

"Hayır."

"Evet."

Surat astım. "Eğer yaparsam binmeme izin verilmeyecek."

"Bak ne diyeceğim." Daha yakına eğildi, aynı anda hem tehdit ediyor hem de komplo kuruyordu. "Eğer bana söylersen sana bir ders vereceğime söz veriyorum. Yetişkinler ne derse desin."

"Söz mü?" Gözlerimi kırptım, yakınlığı karşısında tüylerim bir kez daha diken diken oldu.

"Ölmeyi umuyorum."

Bu cümleye başımı eğdim. Verilen bir sözü tutmakla ilgili bir şeyin içinde benim adımın geçmesi ve ölümle ilişkilendirilmesi komikti.

Belki de bu yüzden konudan bu kadar etkilenmiştim.

Bir adım geri atıp tereddüt ettim. İstedğim bu değil miydi? Ailesinin yarısını kaybetmiş bir çocukla konuşmak ve cevaplar aramak? Bakışlarımı daraltarak başımı salladım. "Tamam."

"Güzel, çıkar ağzındaki baklayı." Ellerini ceplerinden çıkardı ve kollarını kavuşturdu, yüzünde yarı bir gülümseme vardı. "Devam et. Hangi konular hakkında konuşmana izin verilmiyor?"

"Ölüm ve diğer şeyler gibi şeyler." Dondu kaldı. "Peki ya ölüm?" "Unut gitsin. Ben-"

"Ölmekle ilgileniyor musun?"

Başımı salladım ve tekrar uyumaya başlayan Binky'ye odaklandım.

"Peki ya ölmek?" diye sordu sessizce, yetişkinlere bir bakış fırlatarak. İlk kez beni yakın çevresinin dışına itmek yerine onun bir parçası olarak kabul etti.

Bu hoşuma gitti.

Bunu çok sevdim.

Babama verdiğim sözü bozmak anlamına gelse de ona istediği şeyi vermek istememe neden oldu.

Omzumun üzerinden tekrar baktım. Babam Cassie ile konuşmasını bitirmiş ve arabaya yönelmişti, şüphesiz telefonunu alıp benim fotoğraflarımı çekecek ve tüm bu sürüş öğleden sonrasını kataloglayacaktı.

Gözcümü tekrar yerine oturtmadan önce Jacob'la tam olarak iki dakikam vardı.

Karanlık sorular kafamın içinde olmamalıydı ama onları kovamıyordum. Denediğimde, sadece daha ısrarcı oldular.

Jacob'la onlar hakkında konuşursam, belki beni bu kadar rahatsız etmeyi bırakırlar.

Jacob'a doğru adım atarken, onun zengin deri kokusunu içime çektim. Tatlı otlar ve sıcak güneş ışığı burnumda birbirine karışarak beni daha da onun yaşadığı yerle benim evim arasındaki kıskançlık. "Annem Yedinci doğum gününden bir hafta sonra intihar etti. Annenizin filmde yaptığı gibi haplar aldı."

"Bekle, ne?" Yüzü canavarlaştı. "Annem *yaşıyor*. Asla kendini öldürecek kadar zayıf olamaz."

Ürperdim. Az önce anneme zayıf dedi.

Tekrar konuşmak için hamle yaptı ama ben telaşla fısıldadım: "Tenis antrenmanından eski dadıyla eve döndüğümde onu yatakta buldum."

Jacob nefesini içine çekti, gözleri hâlâ siyahtı ama o kadar ölümcül değildi. "Onu kendi başına mı buldun?"

"Evet." Başımı salladım, onun soğuk, mumlu elleri ve buğulu, puslu gözleri aklıma geldikçe dudağımı ısıırıyordum. "Uyuduğunu sandım, ben de onunla birlikte yatağa kıvrıldım. Dadı yemek yapmaya gitti ve beni bir saat onunla bıraktı. Babam eve gelip de beni bir cesede sarılmış halde bulana kadar annemin neden bu kadar üşüdüğünü anlamamıştım - üstümüze çektiğim battaniyelere rağmen."

Jacob yutkundu. Daha ürkütücü ayrıntılar isteyecekmiş gibi ağzını açtı ama babam ortaya çıktı. Eli omzuma kenetlendi, sevgiyle sıktı ve yapmamamı istediği bir şeyi yaptığım için beni suçluluk duygusuyla kapladı.

Bunu yapmamalıydım.

Aptalca bir kelime bile söylememeliydim.

Jacob'dan uzaklaşırken, o günü her düşündüğümde hissettiğim garip üzüntü ve kafa karışıklığını yuttum ve dünyanın en iyi ebeveynine suçlulukla gülümsedim. "Selam."

"Selam." Babam da gülümsedi. "Binmeye hazır mısınız?"

"Evet!" Yerimde zıpladım, biraz abartmıştım ama olsun. Akli başında bir insanın olmaması gereken şeylere kafayı takmış biri olmaktansa aşırı heyecanlı bir kız olduğumu düşünmesi daha iyiydi. En iyisi ona ihanet etmediğime inansın.

"Harika." Bakışlarını Jacob'a çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

Jacob boğazını temizledi, bakışları üzerimdeydi. "Tabii. Hı-hı." Uzaklaşırken, Binky'nin ipine yönelmeden önce bana bir kez daha tuhaf bir bakış attı, ipi çözdü ve uyuşuk midilliyi hareketlendirdi.

Jacob beyaz atı etrafımızdan dolaştırıp arenaya doğru götürürken babam beni geride tuttu.

Jacob yanımdan geçerken yüzünde inançsızlık, isteksiz bir saygı ve tanıdık bir endişe ifadesi vardı.

Gerçekte kim olduğum için
endişelendim. Tuhaflığımı
ortaya çıkarmıştım.

Ve tıpkı yetişkinler gibi o da beni yargıladı.

Her şeye rağmen ondan cevap alamayacağımı tahmin ediyordum.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar battı ve sadece bu günü, bu anı, bu hatayı unutmak istedim.

Elim babamın elinde, artık konuşmak istemediğim çocuğu ve artık binmek istemediğim midilliği arenaya kadar takip ettim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

JACOB

* * * * *

"HAYIR, KES ŞUNU. Tanrım, sana kaç kere söylemem gerekiyor-" Binky onu görmezden gelirken Hope, "Öğretmenlikte berbatsın," diye homurdandı.

sağa dönmesini emretti ve bunun yerine varil üçgenine yöneldi. "Sol bacak ve sağ dizgin. Aksi takdirde," -Sol bacağıma tokatladım Metalin gıcırtısı Binky'nin göğsüyle buluştuğunda alnına çarptı.

Hope eyerin üzerine eğildi, midillinin boynuna uzanarak elleriyle okşadı ve bir yara olup olmadığını araştırdı. "Oh, hayır. Zavallı şey! Fıçıya doğru koştu."

"O yapmadı. *Sen yaptın.*" Ona doğru fırlayarak Binky'nin dizginini tuttum ve onu -küçük yolcusuyla birlikte- arenanın ortasına doğru yürüttüm. "Beni dinlersen çarpışma olmaz."

Binky'nin bunu kasten yaptığını ona söyleyemezdim. Yeni başlayanları taşımaktan kurtulmak için yaptığı bir numaraydı. Onu gizlice okşayarak birbirimize baktık, yeni başlayanların ne kadar sinir bozucu olduğu konusunda aynı dalga boyundaydık.

Binky'den öğrendiğimde, bir öğleden sonrayı yürüyüş yaparak geçirmiştım.

Annemin beni bağladığı ipi çözmeden önce yardım ediyor ve temel bilgilere tahammül ediyordum, sonra da kısa aptal bacaklarımla o küçük şişman midilliği tekmeliyordum.

Binky o zamanlar daha gençti ve en az benim kadar maceraya hazırdı. öyleydi.

Yanından dörtlale geçerken babamın bağırışını hâlâ hatırlıyorum.

Babam

Yeni arena için çit ve parmaklık inşa ediyordu, ama annem gibi peşimden koşmak yerine, sadece güldü, annemi ortasından yakaladı ve Panik içinde arkamdan kaçtı ve kendi hatalarımı yapmama izin verdi.

Tüm dörtlale boyunca at üstünde kaldığımı söylemek isterdim. Ama kalmadım.

Çayırın yarısında, Binky benimle paylaşamayacak kadar çok

eğlendiğine karar verdi ve beni üzerinden attı.

Kır çiçekleriyle dolu bir alıla üşmüştüm, nefes nefese kalmış ve yaralanmışım ama öyle uçmuşum ki kendimi uyuşturulmuş gibi hissediyordum. Babam kara gözleri parlayarak ve ellerini uzatarak üzerimde belirdiğinde, azarlanmaya hazırdım. Ama beni ayağı kaldırdı, kontrol etti ve fısıltıyla "Adına yakışır şekilde yaşıyorsun, değil mi Vahşi Çocuk?" diyerek saçlarımı karıştırdı.

Ne söylediğimi hatırlamıyordum ama adrenalin sarhoşuydum ve annem bana yetiştiğinde, oflayıp puflayarak, koşarak Kırık kemik için ellerimi kollarımda ve bacaklarımda gezdirdim.

Babam öksürüp boğazını temizledi ve bana göz kırparak sertçe, "Bir daha bu kadar pervasız olma Jacob. Beni duyuyor musun?"

Onu duydum ve emrinin tamamen annemin iyiliğı için olduğunu biliyordum.

Çünkü tek parça olduğuma emin olduktan sonra, annem kafasını kır çiçeklerine sokmuş olan Binky'yi çekiştirmeye giderken babam ve ben birlikte ahıra geri döndük.

Bir elini omzuma koymuş, erkek erkeğı sıkıyordu. "Seninle gurur duyuyorum Jacob. Yeni şeyler denemekten korkmuyorsun ama şu korkuyu da unutma bazen yaşamla ölüm arasındaki farktır. Önemli olduğunda bu sesi görmezden gelmeyin."

"Bırak onu." Hope küçük parmaklarıyla başıma vurdu, dizginleri çekiştirdi ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Lütfen."

Attan ilerlemesini istiyormuş gibi bacaklarını çırparken göz kırptım.

"Elbette, tekrar dene." Ne kadar kötü olduğuna kıs kıs güldüm. "Belki de yirminci deneme doğru deneme olur."

"Çok kötüsün." Dilini dışarı çıkardı, bacaklarını tekrar ırpıttı. "Kaba değilim. Sadece gereğı söylüyorum."

"Beni sürekli azarlamak yerine bana *yardım* etmeyi deneyebilirsin."

"Yardım ediyorum." Binky de benimle aynı kararı verince -yardımları şok ediciydi ve hepsini görmezden gelecekti- kollarımı kavuşturdum ve hemen kumu eşeleyerek yuvarlanacak güzel bir yer aramaya başladım.

İleri atılarak gelinini tekrar yakaladım. "Oh, hayır yapamazsın." Onu bir yürüyüşe çekerek, ona baktım. "Ucuz atlattın ama farkında bile değilsin. Gördün mü? Yardım *ediyorum*."

"Ne? Ne yapmak üzereydi?" Yüzü kaskının altında beyazlaştı. "Arka mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, arkaya geçmeyecekti. Seni bir yuvarlanmaya götürecekti." Dramatik bir etki yaratmak için, "Ezilebilirdin" diye ekledim.

"Ah." Hope'un gözleri babasının korkuluklara yaslanmış, bizi izlediği ve ara sıra fotoğraf çektiği yere kaydı. "Teşekkür ederim... beni ezmesine izin vermediğin için."

Adamın düşüp düşmediğini bilmesine gerek yoktu, eyerden düşerdi. Onu ileriye doğru götürürken daha fazla tavır bekliyordum ama sessiz kaldığında arkama baktım.

Onu arenada gezdirdikçe omuzları daha da çöktü. Kederli görünüyordu. Kızgın. Bitmişti.

Suçluluk duygusu beni dürtükledi.

Boğazımı temizleyerek söyleyecek bir şey aradım. Normalde gevezelik eden o olurdu. Bakışlarım ahşap köprüye ve fiçılara takıldı. "Eh, buradaki tüm bu ıvır zıvırı görüyor musun?"

Dudağını ısırdı, köşedeki bayraklara ve sahte boğaya neredeyse hiç çaba harcamadan baktı. "Öyle mi?"

"Bu Working Equitation için. Belki biraz daha iyi dümen tutabildiğinde, bir engelle karşılaşabilirsin."

Bu sözün onu neşelendirmesini bekliyordum. Çalışma Atçılığı harikaydı.

Ama olmadı.

"Umm, inebilir miyim?" Çenesi kıvrıldı ve ona söylediğim gibi koltuğunu kullanmak yerine dizginleri çekti.

"Ne? Neden?"

"Dur." Daha sert çekti, sonra terbiyesini hatırladı. "Lütfen."

Yürümeyi bıraktım ve Binky yumuşak bir iç çekti. Küçük pislik kazandığını biliyordu.

İnmesine yardım etmemi beklemeden bacağını eyerin üzerinden salladı ve diğer ayağını üzengiden çıkarmadan önce sıçradı.

Yere doğru yuvarlandı.

İçgüdüsel olarak öne atıldım ve ağırlığı beni yana doğru savururken yarı onu yakaladım, yarı iniş pedi görevi gördüm.

"Oof!" O üstümdeyken toprağın içine düştüm.

"Oops!" Dizi beni olmaması gereken yerimden yakaladı ve dirseği boğazıma saplandı. "Üzgünüm, ben-"

"Tanrı aşkına. Kıvranmayı kes." Ellerimi omuzlarına kenetleyerek onu yerinde tuttum, bu arada herhangi bir çiviye takılmadığından ve Binky'nin onu ayağa kaldırmak için güvenli bir mesafede olduğundan emin oldum.

Yukarı çıkmasına yardım ederek, artık yeni olmayan kot pantolonunun üzerindeki kum ve tozu temizlerken ayağa kalktım.

Omurgamı kamburlaştırıp beni bıraktığı bükülmeyi çözmeye çalışırken, bakışlarım yerde bırakılmış dantelli ve siyah bir şeye takıldı.

Kucağıma alıp gözlerimi yırtık pırtık bir şeye diktim.

Hızlı parmaklar onu benden kaptı, sonra arka cebine soktu. "Neydi o?"

Elimi yavaşça bıraktım.

"Hiçbir şey."

"Bir şeydi."

"Unut gitsin." Tepinerek babasına doğru yürüdü, kaskını çıkardı ve kederli parmaklarının arasından sallanmasına izin verdi.

Yanlış giden neydi?

Otuz dakika önce her şeyi halletmişti... ve şimdi... sanki onu o lanet ata zorla bindirmişim gibi davranıyordu.

Onu tutmama gerek kalmadan peşimden gelen Binky için ıslık çaldım. Ben kulak misafiri olmamak için elimden geleni yaparken birlikte Umut'u takip ettik.

"Lace? N'aber?" Babası telefonunu cebine koydu ve arenadan çıkmak için kapıyı açmaya gitti. Onu kucakladı ve yüzünü göğsüne bastırdı. "Bir şey mi oldu?"

Hope derin bir iç çekti. "Berbatım."

Ah! Demek olan biten buydu.

"Berbat değilsin." Kıkırdadı, ki bu muhtemelen yapabileceği en kötü şeydi. Biliyordum çünkü şimdi her şey anlam kazanmıştı.

Hope da *onlardan biriydi*.

Pek çok program ve film izleyen ve ata binmeyi hayal eden binici tipi, ata bineceklerini ve bunun doğal olacağını düşünüyorlardı. Atın istedikleri zaman istediklerini yapacağını ve insan ile hayvan arasında kusursuz bir bağ olacağını.

Aptal kız.

"Bilirim. Berbat durumdayım. Bunu yapmak istemiyorum." Umut kendini babasının kucağından kopardı. "Gelmek aptallıktı."

"Ata binmeyi denemek için bir yıl bekledin. Birkaç dakika sonra pes etme." Babası Binky ile oyalanan bana baktı.

Hope başını sertçe salladı. "Umurumda değil. Berbatım ve gitmek istiyorum."

Babası dilini şaklattı. "Ah, şimdi, herkes ilk başladığında berbattır."
Bir başka yanlış şey daha söylediğinde nefesimin altında inledim.
Hope'un Cherry River'da takılmasını istemiyordum ama onun hayallerini yıkmak da istemiyordum.

Hayal kırıklığının yarı sorumlusu bendim.

Ona doğru düzgün rehberlik etmeden bir moron gibi etrafta dolanmasına izin verirdim.

Bu benim hatamdı.

Ağzımı kapalı tutmak ve gitmek üzere olmasını kutlamak istiyordum ama onu izledikçe daha da suçlu hissediyordum. O kadar suçluydum ki midem çalkalandı ve her zaman çuvalladığımda hissettiğim o ağır varlık sırtımdan aşağı fısıldadı.

Babam hayattayken beni pek azarlamamıştı ama şimdi hayaleti beni yargılıyordu. Kollarını kavuşturmuş, başını sallıyor, karanlık bakışlarında parlak bir azarlama vardı.

"Evet, evet." Gökyüzüne bakarak iç çektim. "Biliyorum."

"Bir şey mi dedin?" Graham başını kaldırdı, Hope yanından geçerken gözleri endişeyle parlıyordu, botları hayal kırıklığıyla toprağı tekmeliyordu.

"Evet, aslında öyle yaptım." Binky'nin dizginlerini tutup başına geçirdim ve yıpranmış deriyi Graham'a uzattım. "Bir saniye tut onu."

Cevabını beklemeden koşarak yanından geçtim ve Hope'a yetiştim. "Pes ediyorsun, ha?"

Öfkeli yeşil gözlerle baktı. "Atların bana göre olmadığını yeni fark ettim."

"Ben saçmalık diyorum."

"Küfür etme." Kibirli burnu kalktı. "Babam seni duyacak."

"Umurumda değil. Ve küfür edebilirim. Burası benim evim.

Benim kurallarım." "Ve şimdi evini geri alıyorsun, değil mi?"

Alay etti, hayır

Arkadaşım olmaya çalışan tatlı çocuktan daha uzun. "Biz gidiyoruz." "Henüz değil, gitmiyorsunuz."

"Ne?"

"Burada bekle."

"Nuh-uh." Kollarını kavuşturarak kendini yere bıraktı. "Gitmek istiyorum. Hemen şimdi."

"İki dakika." İki parmağımı havaya kaldırdım, sonra arka çayıra doğru yola çıktım.

Bacaklarım olabildiğince hızlı uzanıyor, daha önce defalarca üzerinden koştuğum zemini çiğniyordu.

Cassie Teyze beni ahırın önünden geçerken gördü, nereye gittiğimi anlayınca elini kaldırıp indirdi. "Jacob, hayır." Başını iki yana salladı. "Yapma."

Koşunun ortasında sadece omuz silktim ve koşmaya devam ettim.

Araba yolundan aşağı atladım, tahta kapıdan atladım ve Öndeki küçük otlak boyunca ve başka bir çitin üzerinden geçerek sonunda yavaşladım ve ip yuları en son attığım yerden aldım.

Ruh hali şeytan gibi değişken olan ve toynaklarında kanatları bulunan güvenilir alaca atım Forrest, aniden gelişime homurdandı. Benden zıplayarak uzaklaştı, gergin enerjimin patlamasından hoşlanmamıştı.

"Hıyarlık etme." Bir avuç ot aldım ve onu kendime doğru çektim. "Haydi. On dakika. Sonra geri gelip suratını doldurabilirsin. Anlaştık mı?"

Bana küçümseyen, neredeyse bıkkın bir bakışla baktı.

Kıkırdadım, yuları kadife burnuna geçirip bağlamama izin verirken onu tırmaladım. "Sen ve ben birbirimize biraz fazla benziyoruz. Ve bu iyi bir şey değil."

Kocaman bir nefes verdi, dudakları titriyordu ve malçlanmış çimenlerden gelen yeşil yapışkan madde pantolonuma sıçradı. "Harika. Teşekkürler."

Kurşun ipini boynundan atıp, basit dizginler oluşturmak için kendi üzerine bağladım, sonra yelesinden bir avuç aldım. "Hazır mısın?"

Forrest yan çizdi, şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kendimi dik tutarak çıplak sırtının üzerine katlandım, sonra dik durdum.

Ben merkezimi bulduğum anda, o kaçtı.

Sıfırdan warp hızına çıkarken rüzgar anında kulaklarımda uğuldadı. Çimenler bulanıklaştı ve çit gittikçe yaklaştı.

Kalçalarım sıkıştı, ellerim dizginleri ve yeleyi kavradı ve son adımda tekmeleyerek onu engelin üstesinden gelmesi için cesaretlendirdim, bizi yükselen bir dalga kadar yumuşak bir şekilde yukarı ve aşağı doğru yelken açtırdım.

"Aferin oğlum."

Övgülerim her şeyi ifade ediyordu ve tüm vücudu titredi. Başını eğdi, daha hızlı koşmak için daha fazla kas çalıştırdı.

Ben ve Forrest... Biz bir muammaydık. Diğer eğitimciler denedikten ve başarısız olduktan sonra Cassie Teyze'ye alışması için gelmişti. Kimse onu

ilerlerdi. Sadece iki ayağı üzerinde durur ya da düşene ya da binici atlayana kadar geriye doğru koştururdu.

Cassie onu düzeltmeye çalışmıştı. Annem bile denedi. Ama kimse ona ulaşamadı.

O asla benim olmamalıydı.

Tamamen benim aptallığım yüzünden oldu.

Okulda kötü bir gün geçirmiştım. Babam gideli sadece iki ay olmuştu. Ağlamaktan bıkmıştım, onu özlemekten bıkmıştım, annem için endişelenmekten bıkmıştım.

Sabahın üçünde kendimi şeytanlarımdan kaçarken, kafamın içindeki sesleri ve kederi susturacak bir yer bulmak için çaresizce Forrest'ın padokuna koşarken bulmuştım.

O zamanlar ona Speckles derlerdi.

Dört nala benden uzaklaştı ve içinde bulunduğum kudurmuş ruh hali nedeniyle onu kovaladım. Onun da benim gibi bir şeylerden korkmasını istiyordum.

Her şeyden korkuyordum.

Ölmekten.

Sevgi

dolu.

Aile.

Onu saatlerce kovaladım, sonunda hiçbir şeyim kalmayınca ve çimlere yığılınca kadar. Şafak söktü ve ay güneşe yenik düşerken inanılmaz bir şey oldu.

Forrest bana doğru geldi, nefes nefese kalmış terli bedenimi dürttü ve ben pijamalarımın içinde doğrulup burnunu okşamaya hazır olana kadar yanımdan ayrılmadı.

Annem kaybolduğumu fark etmeden önce eve gitmem gerektiğini bildiğimden, ağrıyan kemiklerimin üzerinde doğrulmadan önce onu uzun süre okşadım. Annem

Bana bir şey olursa sinir krizi geçirirdim... özellikle de babamı kaybettikten sonra.

Sadece, at beni takip etti. Gözünün önünden ayrılmama izin vermedi.

Kapıya vardığımda, mırıldandı ve mırıldandı ve gözlerindeki yalnızlık kalbimdeki yalnızlıkla eşleşti.

Ve onu bırakamazdım.

Çite tırmandım ve yeterince yaklaşmasını bekledim, sonra kendimi sırtına attım.

Beni kovmasını bekliyordum.

Bunun yerine, burnu ayağımı koklamak için döndü, vücudu komut için

seğirdi ve kulakları ileride ve dikkatli kaldı.

Bacaklarımı sıkımdım.

Dizginsiz, eyersiz, korkusuz.

Aptal bir midilli dışında hiçbir deneyimim ve kontrol edecek bir takımım olmadığı için, dörtnala koşmaya başladığımızda hayatımı bu yaratığa adadım.

Bizim için yürümek ya da tırıs gitmek yok. Koştuk.

Tam olarak anlamadığımız şeylerden kaçtı. Ve bütün gece onu kovalamaktan bitap düşmüş olan benim aksime, onun yakacak enerjisi vardı.

Biz de öyle yaptık.

Çimenler toynak izleriyle çamura dönüşene kadar o otlığın etrafında uçtuk.

Her şeyi unuttum.

Kafamın içindeki şeytanlar sustu.

Ama sonra Cassie Teyze ve annem bizi buldu ve ben bir ay boyunca cezalı kaldım. Sonunda, onu satın almak için hayatım boyunca biriktirdiğim tüm harçlığımı teklif ettim çünkü Cassie Teyze'nin telefonda Speckles'in uygun olmadığını ve sonunda birine zarar vereceğini söylediğini duydum.

Köpek mamasından bahsetmişlerdi.

Bunu yaparlarsa kaçacağımı ve bir daha geri dönmeyeceğimi söylemiştim.

Eski sahibi sırf ondan kurtulmak için kumbaramdaki bozuk paraları kabul etti.

Ve bana okulun ve şu anda yaşadığım saçmalıkların geçici olduğunu hatırlatan tek arkadaşımı bulmuştum. Yakında tam zamanlı bir çiftçi olacaktım ve bütün günü birlikte geçirecektik.

"Git. Devam et." Hırladım. "Daha hızlı."

En az benim kadar çılgınca bir hıza ulaşmıştı. Ben sadece ona tutunarak yarışmasına izin verdim.

Onun yarışmasına izin verdim çünkü varlığımı ona teslim ettiğimde, özlediğim özgürlüğü buldum. Babamı, annemi, okulu ya da dedikoducu kasaba halkını düşünmüyordum.

Tek düşündüğüm çimenler ve atlardı.

Forrest'in toynakları ahırların yanındaki dönüş yolunu kapatan son çite doğru gürledi.

Cassie Teyze yıllardır yaptığım şeyi yapmamı engellemek için her zaman yaptığı gibi koşarak bize doğru geliyordu. "Jacob. *Hayır!*" Kapıya ulaştı ve çekerek açtı. "Bu tarafa gel. Tanrı aşkına!

Tanrım!" Kollarını salladı ama Forrest başka bir yere kilitlenmişti.

Tepenin zirvesindeki en yüksek noktadaki çit.

"Yap şunu." Kendimi onun sırtına yasladım, bacaklarımı uzun ve

alçak tuttum, nefesimi tuttum ve o finalin üzerinden uçarken öldüm,
yaşadım, güldüm, ağladım

Çakıl taşlarına çarpıp taşları tekmelerken gücünü benimle paylaştı ve ben doğrulup sonunda kontrolü ele alarak onu önce tırısı, sonra da Hope'un hemen önünde yürüyüşe geçirdim.

Çenesi toprağa düştü. Gözleri yuvalarından fırladı.

Atlayarak onun hareketsiz elini tuttum, ağır ağır nefes alan çılgın atımın yularına sardım ve ahırda gözden kayboldum.

Yüksek boynuzlu ve derin oturaklı bir Western eyeri ve hamle ipini almam sadece bir saniye sürdü. Güneşin altında gözlerimi kısarak, Hope daha tek kelime etmeden eyeri Forrest'ın üzerine fırlatıp dışarı çıkmıştım.

Eyeri yerine oturttuğumda Forrest olduğu yerde dans etti, bu kadar kaba bir şekilde bağlanmaya alışık değildi ve fırçasızdı. Ama Hope'un elinden yuları kapıp ipi taktıktan sonra onu belinden kavrayıp yukarı kaldırdığım sırada benim sert davranışlarıma tahammül etti.

"Bekle, dur-" Elleri omuzlarıma yapıştı, onu eyere iterken tırnakları derine batıyordu. Kollarım onun ağırlığı altında titriyor, Forrest'ın boyuyla mücadele ediyordum.

"Bacaklar yukarı," diye homurdandım, dediğimi yapana kadar beklerken zor nefes alıyordum.

"Hayır, istemiyorum-"

"Sadece yap." Ona son bir destek verdim.

Forrest hoplayıp zıplarken eyere çömeldi ve parmak eklemleri beyazlaşarak kulpuna tutundu.

"Bırak beni." Yüzü renksizleşti. "*Lütfen.*"

"Jacob, ne yaptığını sanıyorsun sen?" Graham Hope'u yakalamaya çalıştı ama Forrest metal ayakkabılarını çakıl taşlarına vurarak kaçtı.

Hope ciyakladı, dizlerini atın üzerine sıkıştırdı, üzengiler onun için çok uzundu.

Graham bana ters ters baktı. "Onu o şeyden kurtar. *Derhal.*"

"Hayır." Dilimi şaklatarak Forrest'ı tırısı kaldırdım, Hope'u babasından uzaklaştırıp Cassie Teyze'nin ulaşamayacağı bir yere götürdüm, o da büyük ihtimalle yapmamam gereken bir şeyi yapmamı engellemek için bana doğru koşuyordu.

Hope inledi, zıplarken eyerin boynuzuna yapıştı. "Jacob. *Dur!*"

Cassie Teyze hiç olmadığı kadar sinirli bir şekilde bağırdı.

"Bu delilik. Onu o yaratıktan kurtarın!"

Atımın üzerinde burnunu çeken Hope da dahil olmak üzere herkesi görmezden gelerek Forrest'ı olabildiğince hızlı bir şekilde arenaya yönlendirdim, ortaya doğru ilerledim, sonra ipi çözdüm ve Hope'a baktım.

Gözleri benimkilerle buluştu, dehşet içinde ve kocaman. "Jacob-" "Sadece bana güven."
Yetişkinler kovaladı.
Küfürler haykırıldı.
Onlar mahvetmeden önce işleri düzene sokmak için sadece birkaç
Bu. saniyem vardı.

Hope kask takmıyordu. Hiç
tecrübesi yoktu.
Herkesin bir tenekenin içinde olmaktan daha iyi olacağını söylediği bir
atın üzerindeydi.
sürdüm.

Ama ihtiyacı olan şey buydu. "Hazır
mısın?"
Başını öfkeyle salladı. "Hayır! İndirin beni."
"Yapamam. Henüz değil."
"Ne yapacaksın?" "Sana istediğini
vereceğim."
"Aşağı inmek istiyorum!" Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu.
"Hayır, yapamazsın." Forrest'ın bacaklarıyla arama mesafe koyarak bir
adım uzaklaştım. "Bunu istiyorsun."
"Hayır. *Dur.*" Dilimi şaklattığımda ciyakladı ve Forrest hemen bir tırıs
geçti. Güzel, kolay bir dörtlü, ileri ve yumuşak. "*Ahhhh!*"
Çığlıklarının beni durdurmasına izin vermedim. Ölmüş babamı hayal
kırıklığına uğratmanın baskısının beni tereddüde düşürmesine izin
vermedim. Onun tek derdi sınırları zorlamak ve cesur olmaktı.
Bu Hope'un anıydı.
"Jacob!" Cassie Teyze arenanın girişinden bağırdı, cirit atan bir atın
çemberine girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Canını yakmadan
durdur şunu.
onu!"

"Ona zarar gelmeyecek!" Onu susturup Hope'a, sadece Hope'a
odaklanmadan önce bağırdım. "Sana söylediklerimi dinlersen, iyi
olacaksın."

Hope panik içinde sadece başını salladı.
"Derin oturun. Topuklarınızı aşağı itin. Kornaya tutun. Dalgayı sür.
Karşı koyma. Direksiyon için endişelenmene gerek yok. Onu tuttum. Hız
konusunda endişelenmene gerek yok. Kontrol bende. Tek yapman gereken
kendine aradığın şeyin bu olup olmadığını sormak."

Dörtnala koşarken tam bir daire çizdi ve ne düştü ne de gözyaşlarına boğuldu.

Süt gibi solgun ve bir kapı gibi kaskatı kesilmişti ve Forrest beni değil de onu taşımanın tuhaflığına homurdandı. Kulakları bir ileri bir geri gidip geliyor, sinirleniyor ama bana itaat ederek dörtnala koşmaya devam ediyordu.

"Beni dinle Hope. Sen iyisin. O bir şey yapmayacak. Bunu sen istedin, hatırladın mı? Bu öğleden sonra dörtnala gitmek istiyordun. Bugün öğleden sonra ve sen dörtnala gidiyorsun. Üç tur attın Hope ve hâlâ gidiyorsun."

Bir gülümseme hayaleti dudaklarını

kıpırdattı. Başka bir daire.

Hâlâ dayanıyor. Hala beyaz.

"Alt omurganızın gevşemesine izin verin. Kalçalarınızı sallayın. Selenin sizi yutmasına izin verin."

Gözlerini Forrest'ın soluğuna dikmek yerine bana bakmaya cesaret etti. Bir milisaniye için itaat etti, omurgasının kilidini açtı ve atla savaşmak yerine onunla birlikte sürdü.

Ama sonra kendini kaybetti, tekrar kasıldı ve adamın sırtında zıpladı.

"Dur.

Dur!"

"Durmuyacağım. Ta ki öğrenene kadar." "Öğrenmek *istemiyorum!*"

"Bu saçmalığa hemen son verin!" Graham bana ulaşmaya çalıştı ama ne zaman ileri atılsa Forrest oradaydı, etrafımda dolanıyor, çemberin içinde beni engelliyordu.

"Jacob. Bunu yapma. Ona normal şekilde öğret. Onu korkutuyorsun!" Cassie Teyze emretti, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Normal yol berbat," diye karşılık verdim. "Ata binmenin zor olduğunu, korkutucu olduğunu ve filmlerdeki gibi olmadığını kabul etmesi gerekiyor." Gözlerimi Hope'a diktim. "Bunun, yaşadığı setlerdeki gibi koreografiyle yapılmadığını bilmeli. Göster ve çek değil. Ata binmek istiyorsa *binmek* zorunda. Bu sahte ya da uydurma değil. Ya biner ya da ölür." Omuz silktim. "Yaralanmaya karşı kalmak.

Yönetim Kurulu."

"Jacob..." Umut inledi. "*Lütfen.*"

Forrest'in kaç tur attığının sayısını unutmuştum. Bütün gün devam edebilirdi. Bunun durmasının tek yolu Hope'un beni dinlemesi ya da buna ihtiyacı olduğu konusunda kendine yalan söylediğini kabul etmesiydi.

"Atı dinle Hope." Dilimi şaklatarak Forrest'in daha hızlı gitmesini sağladım.

Ciyakladı, daha sıkı tutunarak patates gibi zıpladı.

"Eğer iki vuruş için oturabilirsen onu durduracağım. Sadece iki.
Bu Tamamdır.

mu

?" Dudaklarını birbirine kenetledi ve kendini eyerin daha derinlerine çekti.
ama bacak gücü kullanmadan.

"Kalçalarınla kavra. Ellerin ihtiyacın yok. Her şey koltuğunda."

"Ben sen değilim!" Yanaklarındaki kırmızı lekeler daha da parladı.

"Bunu yapamam!"

"Yapabilirsin. Rock. Omurganı gevşet. Sür, Tanrı aşkına, orada öylece
zıplama."

Hope'un bacakları yanında sallanırken Forrest domuz

gibi kök saldı. Çığlık attı.

Cassie bir şeyler bağırdı.

Graham böğürdü.

Ve Forrest'ı koşturmaya devam ettim. Uzun ipi yere koyup ucunu bir
kayanın altına sıkıştırdım. Forrest'ın arkasından sürüklenmediği an, kıza ve
hayvana doğru koştum.

"Sen ne-"

Arkasından atladığım için Hope bu cümleyi hiç tamamlayamadı.

Forrest hızının ortasındaiken birçok kez üzerine atlamıştım. Bazıları
tuttu, bazıları tutmadı, hepsi bir inanç kumarıydı.

Bu kez tutunacak bir şeyim vardı ve Forrest'ın sağrısındaki eyerin
arkasına yerleşirken kollarımı Hope'a doladım.

Homurdandı ama koşmaya devam etti.

"Kalçalarınla sallan Hope." Ellerimi beline kenetleyerek onu aşağı
ittim, zıplamasını durdurdum ve ritimle birlikte sallanmaya zorladım.

Anında omurgasının kilidi açıldı, vücudu sallandı ve gerginliği tecrübeli
bir binici gibi çözüldü.

"Oh..."

"Evet, oh. İyi hissettiriyor, ha?"

Onu tutmaya devam ettim, ata karşı değil atla birlikte sürmenin inkar
edilemez özgürlüğünü ve bağlantısını hissetmesine izin verdim.

Ellerimde küçük ve kırılgandı ama aynı zamanda güçlü ve çelik
gibiydi. Ölü annesiyle uyuklayan bir çocuktı. Hiç tanımadığı birine
ölüm hakkında soru soracak kadar cesur bir çocuktı. Filmler ve
oyunculardan oluşan sahte dünyasında konuşacak başka kimsesi
olmayan bir çocuk.

Beni bu kadar kızdırmasaydı, onun için üzülebilirdim.

Ama sonra gerginliği geri geldi, beni bir arkadaş olarak aradığını ama dinlemediğini hatırlattı.

"Artık durmak istiyorum."

Sırıttım. "Lütfen demedin." "Lütfen."

Kıkırdayarak Forrest'ı biraz daha hızlı ittim. "Henüz değil."

Başparmaklarım sırtının küçük kısmına saplandı ve onu kalçalarını tekrar açmaya zorladı.

Keskin bir nefesle rahatladı ve güvendi ve sürüşündeki fark gece ve gündüz gibiydi.

Vücudu doğal olarak uzayıp tekrar hızlanmaya başladığı anda, nefesimin altında ısılık çalarak Forrest'ı tamamen durdurdum.

Önümde sertçe nefes aldı. Her nefes alışında sırtı göğsüme değiyordu. Kahverengi saçları sağa sola uçuşmaktan çatırdıyor, genç yüzünde ter parlıyordu.

Ama yaşıyordu.

Ve gözlerindeki bakış artık yenilgi değil, tam bir hayranlıktı.

Sıçradım, alnımdaki sıcaklığı sildim ve güneş beni kör ederken ona baktım. "Şimdi bana bunu hissetmediğini söyle."

Bakışları parlak, hüznü ve bağımlıydı.

"Hissettim." "Güzel."

Eyerde sallanıyordu. Sanki onu yasadışı maddelerle sarhoş etmişim gibi görünüyordu.

Ve bir bakıma öyleydim.

Atlar saf bağımlılıktı. "Vay canına."

Sırıttım, içindeki gerginlik ve gerginliğin nasıl titrek bir neşeye dönüştüğünün tadını çıkardım.

Graham kayarak durdu, beni kenara itti ve kızını atımdan çekti. Parmağını yüzüme doğru sallayarak hırladı: "Eğer Lace'imi bir daha tehlikeye atarsan derini yüzerim."

Cassie Teyze hayal kırıklığı ve öfkeyle diğer yanıma sokuldu. "Ne düşünüyordun Jacob?"

Daha geniş gülümsedim, gözlerim babasının kollarından bana aval aval bakan Hope'un gözlerinden ayrılmıyordu.

Hollywood'un bir çocuğu olabilirdi ama hayatında ilk kez içine doğduğu şeyden daha fazlasıydı.

Özgürlüğün tadına varmıştı. Ve ona daha fazlasına sahip olamayacağını söylemeye çalışan herkese iyi şanslar.

Elimi kovboy şapkamın kenarına götürerek genç öğrencimi selamladım. "Ölmemişsin. Tebrikler."

Gözleri parladı. Graham'ın çenesi sıkıştı. Ben de öfkeli yetişkinlerden bir adım uzaklaştım.

"Bu yaptığın çok *aptalca* bir şeydi." Cassie Teyze nefesinin altından homurdandı.

Arenanın çıkışına doğru geri geri giderken bakışlarımı Hope'un vahşi bakışlarından ayırmadım. "Aptalca, belki. Ama en azından artık biliyor. Ne istediğini biliyor."

Arkamı döndüm, atıma ıslık çaldım ve Forrest peşimden tırıs giderken ona veda etmedim. Cassie Teyze bir küfür savurdu ve Graham Hope'u çakılların üzerinde sürükleyerek gösterişli 4 çeker aracına bindirdi ve arkasına bile bakmadan Cherry River'dan uzaklaştı.

İyi kurtulduk.

ALTINCI BÖLÜM

JACOB

*** * * * * On**

Altı Yaşında

Küçük hediyeı paketlemeyi bitirdiğimde parmaklarım son yapışkan bant parçasıyla doldu.

Güzel ya da düzgün değildi ama idare ederdi. En azından anneme aldığım girdaplı gümüşı atkıyı ve kenarlarında pırlanta atlar olan yeni bir güneş gözlüğünü saklıyordu. Ucuzlardı ama umarım beğenirdi.

Ne de olsa onlar bir teşekkürdü.

Bana katlandığı ve okulu bırakmama izin verdiği için bir minnettarlık hediyesi. Eğitim kuruluyla kavga etmişti ama bana bir söz vermiş ve sözünü tutmuştu - beni resmen serbest bırakmak için evrakları imzalamıştı.

Sonunda.

"Vahşı Bir, neredesin?" Annemin sesi koridordan odama doğru geliyordu.

"Geliyorum!" Makas, gümüş ambalaj kâğıdı ve siyah bir kurdelenin bulunduğı yatağımdan fırlayarak, tam kapımı kapatırken eşikte onunla karşılaştım.

Gözleri kısıldı, beni geçip lacivert boyalı duvarlara ve mavi yatak örtüsüne bakmaya çalıştı. Babam vefat ettikten sonra odayı benim dekore etmeme izin vermişti ve ikimiz de yeni bir başlangıç yapmak istemiştik. Yatak odalarını, onun sakinleştirici olduğunu söylediğı ama benim depresif bulunduğum arduvaz grisine boyamıştı ve ben de en sevdiğim renk olduğu için tamamen maviye boyamıştım.

Ya da altı yıl önceydi. Şimdi yeşile daha çok meyilli idim ama yakın zamanda yeniden boyamak gibi bir planım yoktu çünkü artık öğrenci değildim. Çocuk da değildim. Pazartesi itibariyle tam zamanlı bir çiftçiydim ve tam zamanlı çiftçilerin kendi evlerine ihtiyaçları vardı.

Ona henüz taşınacağımı söylememiştim.

Bu daha sonra olacaktı. Onu zaten olması gerekenden daha fazla zorlamıştım.

"Orada gizlice ne yapıyorsun?" Dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturdu. "İçeride seninle birlikte bir kız mı var?"

Gözlerimi devirdim, nefesimin altında homurdandım. "Bir kız mı? Cidden mi? Benim için endişelenecek çok şey var, ama kızlar? Biri değil onları."

Annem irkildi. "Biliyorsun... biriyle çıkabilirsin, değil mi? Sen küçükken katı davrandığımı biliyorum ama artık resmen bir yetişkinsin."

Sesime alaycılık katarak kıkırdadım. "İzin verdiğin için teşekkürler."

Gülümseyerek iç çekti, alaycılığımın onun izni *olmadan* yaptığım her şey için olduğunu biliyordu, ama yine de beni seviyordu. Tek başıma yaptığım uzun hafta sonu kamp gezileri. Forrest'la birlikte eyer, dizgin ya da herhangi bir teçhizat kullanmadan pervasızca at sürmeye giderek daha fazla düşün oldum.

Adrenalin için bir tat geliştirmiştım ve çitlerin ve tehlikeli engellerin üzerinden uçarak bunu aramamdan hoşlanmıyordu.

Bir sonraki konuyu açmaktan çekiniyormuş gibi burnunu biraz kırıştırdı. "Biliyor musun... eğer orada bir oğlan olsaydı, umurumda olmazdı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir oğlan mı?"

Anlıyor musun?" Nazikçe öksürdü. "Eğer onlarla daha çok ilgileniyorsan-"

"Anne." Elimi kaldırdım, odamın önünü kapattım. "Ben eşcinsel değilim."

"Ah, bunu biliyorum." Sanki babamdan güç istermiş gibi tavana baktı. "Ve gerçekten, bu tür şeyler için hala çok gençsin. Ben sadece... Sadece bilmeni istiyorum ki... Bir kız arkadaşın ya da erkek arkadaşın olmasına açığım.

Hatta bu noktada bir arkadaş bile olabilir. Gerçekten daha fazla çaba göstermelisin. Bundan sonra tek başına çok çalışacaksın. Film izlemek, parti yapmak ya da başka bir şey yapmak istediğinde takılabileceğin yaşlıtlarının olması önemli."

Şakağını hızla öptüm, beni fazla incitmeyen ve anneme ihtiyacı olan teması sağlayan bir şefkat telaşı. "Ben iyiyim anne. Gerçekten."

Tekrar iç çekti. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Hemen üstümü değiştirmem gerek."

"Tamam. Hâlâ şüpheleniyor olsam da seni yalnız bırakacağım. Bana neyin peşinde olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır." Sırıttım, odama geri döndüm ve kapıyı yavaşça kapattım.

"Bekleyip görmeniz gerekecek."

Kapım kapanırken "Beş dakika," diye uyardı.

Kötü paketlenmiş hediyeme geri döndüm, fiyonkunu bağlamayı bitirdim, üzerinde çimen lekesi olmayan bir kot pantolon giydim, siyah tişörtümün altına biraz deodorant sıktım, sonra tekrar kapıma dikkatle baktım.

Böyle anlarda keşke bir kilidim olsaydı diyorum.

Gardırobuma yönelip sığ dolabın içine adım attığımda ve dizlerimin üzerine çöktüğümde kalbim küçük bir tekme attı. Orada, İsviçre çakımın ucuyla döşeme tahtasını gevşetip annemin canını yakacağını bildiğim şeyleri sakladım.

Babamın öldüğü gece yastığımın altına bıraktığı mektup gibi şeyler, sanki sabahı göremeyeceğini biliyormuş gibi. Çocukken sahip olduğum eski cep telefonu ile çektiğim ve Büyükbaba John'a beni sinemaya götürmesi için yalvardığım bir yığın fotoğraf yazdırmak için. Babamla tarlada, gölet kenarında, barbekü yaparken, mutfakta anneme sarılırken, Cassie Teyze ile güvertede gülerken, yıldız ışığı ikisini de öperken annemi öperken çekilmiş fotoğraflar.

Ona sadece daha fazla keder verecek bir hazine zulası.

Ve orada, eski ahır ve kapı anahtarları, rastgele saman parçaları ve babamın bana çalmayı öğretmeye çalıştığı ama başaramadığı bir mızıka çöpünün altında bir içinde dört küçük paket olan plastik bir torba.

Geceleri beni meraktan uyutmayan, açmam için yalvaran ama asla açamayacağımı bildiğim paketler.

Çünkü bana hitap etmiyorlardı.

Onları çıkarıp, üstlerindeki karalanmış sayılar yukarı bakana kadar karıştırdım.

Mavi saten kâğıda sarılmış olan dördü de penceremden giren akşam güneşinde parlıyordu. Hepsi yaklaşık aynı boyuttaydı ama farklı numaralar onları birbirinden ayırıyordu.

Bugünün numarası vermem gereken ilk numara olacaktı.

Çantayı ilk bulduğumda, babam öldükten bir ay kadar sonra gardırobumdaki eski padok botlarımdan birinin içine saklanmıştı, sırf annemin onları açışını izleyebilmek için büyümek için yanıp tutuşuyordum. Uzun bir süre boyunca, okuldan ayrılma isteğime katkıda bulunmuştu. Ama sonra kendi arzularım yüzünden artık sınıfa gitmeyi göze alamadım ve bugün hem artık öğrenci olmadığım hem de nihayet anneme mezardan ilk hediyesini verebileceğim gündü.

Üzerinde siyah kalemle 'bir numara' yazan kutuyu dizimin üzerine koyarak, küçük çantayla birlikte gelen mektubu düzelttim.

Merhaba Wild One,

Seni incitmeden bunu nasıl yapacağımı bilemedim. Sana daha önce söylemeli miydim? Yapmamalı mıydım? Hala cevapları bilmiyorum bu sorular. Ve eğer bu zor ve adaletsizse özür dilerim. Ama biliyorum ki sen cesur, güçlü ve harika bir evlatsın, bunu anlayacak ve benim için bunu yapacak kadar nazik olacaksın.

Ekte annen için dört paket var. Ama onları şimdi almayacak. İşler yoluna girene kadar onları saklamak sana kalmış, tamam mı?

Bunları ona olabildiğince nazikçe vereceksin. Açıklama yok. Nasıl ve neden olduğunu kendisi bulacaktır-her zaman bulmuştur. Ayrıca, çok büyütmeyin, ama son zamanlarda mavi kurdelesinden bir parça kesmediyse,

Belki de bunların her birini verdiğinizde oldukça yırtık pırtık görüldüğünden emin olduğum şeylerin yerine yenilerini koyabilirsiniz.

Tek kural bu:

Eğer onu benim kadar seven birini bulduysa, hiçbir koşulda bunların hiçbirini annenize vermeyin. Eğer başka biriyle birlikteyse, mutlu olduğu için mutluyum. Eğer değilse, kalbi hala bende olduğu için mutluyum. Ancak evli ya da flört ediyor ya da onu yeniden gülümseten biriyle yeni tanışmış olsun, sakın, tekrar ediyorum, sakın bunları ona vermeyin.

Onları ormana göm ve unut. Çok erken gittiğimde onu yeterince incittim. Hâlâ yaşarken onu daha fazla incitmeyi reddediyorum.

Tamam mı, Jacob?

Bunu senden istemenin zor olduğunu biliyorum ama dediklerimi yapacağına güveniyorum. Ve eğer onun mutluluğu bu yöndeysen, aileye yeni birini kabul edeceğine de güveniyorum. Bunu onun için zorlaştırmayacağına söz ver. Evet, sen ve annen her zaman benim olacaksınız.

Ölmüş olsa bile, ondan vazgeçmeyeceğim.

Ama hayatını daha katlanılabilir kılacaksa onu bir süreliğine paylaşabilirim.

Bu rahatsız edici kuralı aradan çıkardıktan sonra, işte talimatlar: Bir numaralı kutu liseden mezun olduğunuz zaman için.

İki numaralı kutu evleneceğin kızla tanıştığın zaman için. Üç numaralı kutu düğün gününüz için.

Dört numaralı kutu ilk çocuğunuzu doğurduğunuz ve güzel Della Ribbon'ımı büyükanne yaptığınız zamandır.

Hepsini aldın mı?

*İstediğini biliyorum.
Bunu benim için yapacağına senden daha çok güvendiğim
başka kimse yok. Seni seviyorum, Jacob.
Tüm kalbimle.
Sonsuza kadar.
Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum ve annene bu kadar iyi baktığın
için sana minnettarım.*

Sevgiler, baba.

* * * * *

"Jacob'ı tebrik ederim. Öğrencilik rütbesini geride bırakıp tam teşekküllü bir çiftçi olduğun için. Tanrı yardımcın olsun, oğlum."
Büyükbaba John birasıyla kadehimi kaldırırken kıkırdadı. Beyaz saçları ve sakalı onu ekose giymiş bir Noel Baba gibi gösteriyordu. "Şafak öncesi uyanışlar, gece yarısı kapanışlar, çok çalışmaktan kaynaklanan sürekli açlık ve sen, Doğa Ana ve onun arasındaki bitmeyen savaş için Tanrı yardımcın olsun.
mevsimler."

Chip Amca kızlarından bir gofret çalarken Cassie Teyze güldü, Nina'nın, çikolatalı dondurması. "Çok fazla şey üstleniyorsun Jacob." Cassie Teyze'nin gözleri parladı. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Başımı salladım ve gecenin üçüncü kolısından bir yudum aldım. "Hazırdan da öte."

"Biçme, tırmıklama, balyalama, tohumlama ve-" "Ben hazırım." Sırıttım.

"Avuç içlerinin kesilmesine, botların su toplamasına ve-" "Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek Cassie Teyze."

Kadehini kaldırdı ve benimkiyle tokuşturdu. "Biliyorum. Sadece takılıyordum. Sen hazır doğmuşsun. Ren bundan emin oldu."

Masanın etrafındaki küçük nefes alış verişler, bir hayaletten bahsederken duyulan acının tek işaretiydi.

İçkimin köpüklü derinliklerine baktım, babamın hediyesinin ve benim hediyemin hala kapüşonlu tişörtümün içinde yerde saklı olduğunu tekrar hatırladım. Sanki o da yanımdaydı, izliyor ve bekliyordu, hediyesinin nasıl karşılanacağını görmek için en az benim kadar endişeliydi.

Yemek boyunca onları vermek için en uygun zamanı bulmaya çalıştım ama bir türlü bulamadım.

Geveze insanlarla dolu bir lokantada bu kadar kişisel bir şey verebileceğimi düşünmek aptallıktı.

Annem okuldan ayrılışımı kutlamak için bu aile buluşmasını ayarlamıştı. Yağlı, nefis yemekler, bol kahkahalı kolay bir akşam olmuştu.

-çoğunlukla benim zararıma- ve yediğim devasa muzlu şekerlemeli turtadan kaynaklanan şeker patlaması.

Restoranın arka tarafında, müzik kutusunun rastgele melodiler çaldığı, bizi özel tutan ama yine de atmosferin bir parçası olan bir kabinimiz vardı. Ama ailemle takılırken ne kadar rahat olursam olayım, bu yerde hiçbir zaman tam olarak rahatlayamadım. Bu kasabada. Burada yaşayan insanları sevmediğim için değil, *onlar beni* sevmediği için.

Ya da en azından bazıları.

Burada doğmuş olmama ve bu topraklarda herkes kadar hak sahibi olmama rağmen dışlanmış biri idim. Ben bir Vahşi'ydim. Ve Vahşi olmanın bir geçmişi vardı.

Hayatım boyunca, annemle bu lokantada ne kadar sık yemek yesek de ya da Büyükbabam John beni çiftliğe ve yem dükkanına götürse de, her zaman 'farklı' olduğumu biliyordum.

Yaşlıların çoğu ailemi tanıyordu, bu da hepsinin fikir sahibi olduğu anlamına geliyordu.

İki kategori vardı.

Bir numaralı kamp aşırı arkadaş canlısı, nazik ve babamı kaybettiğim için bana şerbetli bir tatlılıkla davrandılar.

İki numaralı kamp benden kaçtı, hakkımda dedikodu yaptı ve yanlarından geçerken bana ters ters baktı. Ensest ilişkinin ürünü olduğuma inanıyorlardı ve bana tiksinden bakamıyorlardı.

Bu kasabada Wild soyadından bahsettiğinizde *herkesin* anne ve babanın kardeş olup olmadığı konusunda bir fikri olurdu.

Yetişkinler ters ters bakıp fısıldayabilir, ama çocuklar?

Onlar kötü olanlardı. Özel olduğumu ve 'doğru' olmadığımı söylemekten büyük zevk alanlar. Hayatta olmamam gerektiğini. Onlar gibi *normal* olmadığımı.

İyi, güzel.

Normal olmak *istemedim*.

Bu da okuldan nefret etmemin bir başka nedeniydi. Bunu anneme hiç söylemedim.

Öğretmenimin, Büyükbaba John'un Cherry River'ı bölüp annemle babama toprak vermekle hata ettiğini söylediğini duymuş olmam da yardımcı olmadı. Bu benim

Ebeveynler hiçbir yerden ve hiçbir şeyden gelmemişlerdi ve başkalarının karşılayamadığı şeylerin kendilerine bedavaya verilmesini hak etmiyorlardı.

Asla bedava değildi.

Dünyadaki en büyük fiyat etiketiyle birlikte geldi.

"İyi misin Jacob?" Annem ön koluma dokunarak beni kendime getirdi ve fiziksel temas karşısında irkilmeme neden oldu. Hemen elini çekti. Anlayışlı bir gülümsemeyle parmaklarını. Sarılmama ya da öpülmeme olan ihtiyacıma karşı ne kadar nazik olduğunu unutmuşum. Aramızda daha fazla yakınlık olmasını istediğini biliyordum ama beni zorlamadı.

Kalbim sevgiyle kabardı ve ona yaşattığım her şey için utanç duydum.

Kolay olmamıştı.

Muhtemelen hiç kolay olmazdım.

Ama bana kayıtsız şartsız katlandı.

Öne doğru eğilerek bugün ikinci kez şakağından öptüm.

Yanakları mutlulukla ısındı. "Bu ne içindi?"

"Dünyadaki en iyi anne olduğun için."

Kocaman gülümsedi. "Dünyanın en iyi oğluna sahipken bu çok kolay." "Yakınında bile değilim-"

"Hey, gitmemiz gerek. Nina'nın sabah jimnastik turnuvası var." Cassie Teyze ayağa kalktı ve siyah elbisesindeki hamburger kırıntılarını fırçaladı. "Geç oluyor."

Chip de ayağa kalktı, Nina'nın dik durmasına yardım etti ve sanki çok kolay ve doğal bir şeymiş gibi kolunu kızının beline doladı. Bir başkasına bu kadar yakın olmayı sinir bozucu buluyordum. Bunu... üzücü buldum.

"Tamam, sorun değil. Bu gece geldiğiniz için çok teşekkürler." Annem Cassie Teyze'nin elini tuttu ve ön kolunu öptü. Öpmek için rastgele bir yer ama Cassie Teyze sadece gülümsedi, eğildi ve annemi başından öptü.

Çok fazla şefkat.

Çok fazla sevgi.

Kaybedecek çok şey var.

Kabinde rahatsız bir şekilde

kıpırdandım. Gözlerin üzerimde

olduğunu hissettim.

Büyükbaba John beni izledi; alnı çatıktı ve bakışları endişeliydi. Onun derdi neydi?

Bakışlarını üzerimde tutarak daha uzun oturdum ve bu gecenin harika dışında bir şey olduğunu söylemesi için ona meydan okudum.

Bir anlığına bana meydan okudu. Olabildiğince derin baktı, sırlarımı, korkularımı deşti ama sonra Cassie Teyze saçlarını karıştırarak dikkatini ona çekti. "Seni eve bırakacağım baba. Jacob ve Della dönüş yolunu kendileri bulabilirler." Cassie Teyze anneme bilmiş bir bakış fırlattı.

Gözlerimi kısıtım, annemi ve beni yalnız bırakmak için bu ayrılışın bir nedenden dolayı koreografisi yapıldığını hissettim.

Bana uyar.

Sonunda ona hediyelerimi verebilirdim.

John Dede yaşlı cüssesini kabinden çıkarırken boğazını temizledi. "Pekâlâ." Yavaşça vitese takarak kocaman, sıcak elini masanın üstündeki benimkinin üzerine koydu.

Anında kaskatı kesildim.

Tenim bir başkasının sıcaklığını yeniden hissetti. Kalbim aşktan saklanmak için çırpındı. Ama oturmaya devam ettim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "İyi geceler dede."

Elimi biraz-çok-uzun bir süre sıktı. "Acımıyor, Jakey."

Dokunmaktan bahsettiğini

biliyordum. Ve tamamen

yanlış anladı. *Evet, öyle. Çok*

acı verici.

Gerçeğimi saklayarak başımı salladım.

Bana Jakey demesine izin verilen tek kişi oydu. Ama bu gece şansını zorluyordu. Tek yapmak istediğim elimi onunkinden çekip üfleme ve yaşlandığına dair süregelen bilgiyi ortadan kaldırmaktı. O ölümsüz değildi. Yakında gidecekti ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Elle dokunmak yok. Saç karıştırmak yok. Sert öpücükler olmayacak. O ölüyken olmaz.

Neden annem ve Cassie Teyze bunu göremedi?

Arkamda bir yerde, başka bir lokantacı öksürdü, konuşmanın gerginliğini keserek bana buz gibi bir panik enjekte etti. Yabancıнын öksürüğü babamın öksürüğüne dönüşüp kulaklarımda tekrar tekrar yankılanırken nefesimi içime çektim ve kamburumu çıkardım.

Büyükbaba John elimi tekrar sıkarak beni iki kötülüğün arasına hapsedti.

Çözölmekte olan karmaşanı bir sır olarak saklamak için mücadele ettim. Zayıfça gülömsedim. "Geldiğiniz için teşekkürler. Cherry River'ı işletmeye devam edeceğim. Göreceksiniz."

Hüzünle gülömsedi. "Çiftliği yönetebileceğinden hiç şüphem yok evlat. Sadece ihtiyacın olduğunda başkalarının yardımına izin verme yeteneğinden şüpheliyim."

Ben cevap veremeden bir öksürük daha restoranı sardı ve Cassie Teyze kalan son Wilson ve Collins'i de çıkışa doğru yönlendirdi.

Onlar gittikten sonra annem ve ben uzun bir dakika boyunca sessizce oturduk ve öksüren her kimse onun susmasını bekledik.

Biraz zaman aldı ama sonunda o iğrenç ses kesildi ve müzik kutusu yeniden kulaklarımı doldurdu. Annem masanın altından çantasına uzanırken turuncu kabinden gelen bir gıcirtı müziğı böldü.

Bana hızlıca gülümseyerek bir zarf ve yeşil kâğıda sarılı küçük bir kutu çıkardı. Nemli olduğundan kuşkulandığı gözleriyle yeşil kutuyu okşayarak her ikisini de bana doğru itti, masadaki tuzun ya da bir topak domates sosunun bulaşmasını umursamadan. "Senin için."

"Cassie Teyze bu yüzden herkesi uzaklaştırdı, değil mi? Bunu bana verebilmek için mi?"

Annem yarı gülömsedi. "Senden hiçbir şey saklayamam, değil mi?"

Omuz silktim, kapüşonuma uzandım ve iki paketi çıkardım.

"Saklayacak kendi eşyalarım var." Onları onun önüne koydum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunlar ne için?"

Yutkundum, gözümü babamın ona aldığı kutudan ayıramadım.

Ölmeden önce. "Şey, bir tanesi benden. Okulu bırakmama izin verdiğin için teşekkür etmek için. Diğeri de..." Tekrar omuz silktim. "Diğeri ise sürpriz."

İyi sürpriz mi, kötü sürpriz mi?

Kimseyle birlikte değildi, bu yüzden ona vererek hiçbir kuralı çiğnemedim. Graham Murphy etrafı kokladığında onun hayatını zorlaştırmıştım, bu yüzden babamın mektubunun bu kısmına uymamıştım, ama Cassie Teyze'ye inanıyordum.

Annem asla başka birini bulamazdı.

Bu benim başka bir baba bulmam gibi olurdu. Onun yerini doldurmak mümkün değildi.

"Önce hangisini açayım?" Gümüş ambalaja ve siyah kurdeleye uzandı.

"Bu. Benden."

"Ya diğeri? O kimden?" Bakışları benimkine kaydı, mavi kutuyu korku dolu bir parıltıyla inceliyordu.

Dudaklarımı kenetledim, sıkı bir gülümseme verdim ve benimkini açmasını işaret ettim.

Sinirli bir şekilde bandı çözdü, atkısını ve güneş gözlüğünü çıkardı. "Oh, Jacob. Onları seviyorum." Gözlerinde sevgiyle bana doğru eğilerek yanağını öpmeye gitti.

Ama arkama yaslanarak her şeyi mahvettim. Bunu yapmak istememiştim. Bir anda oldu. İçgüdü.

Kendini koruma.

Terör.

Sanki duygularını milyarınca kez incitmemişim gibi gülümsedi ve önümdeki zarfa dokundu. "Ben birini açtım. Şimdi sıra sende."

Tekrar öne doğru oturdum, kabinde ona yaklaştım, böylece onu kestiğim acı bir şekilde hafifleyebilirdi. "Ev ödevi olmasa iyi olur."

Güldü. "Sınavlarını geçtin. En iyi notlarla değil ama ev ödevi günlerin sona erdi. Tabii okula geri dönmek istemiyorsan."

Onun coşkısına kıkırdadım. "Mucize bekleme anne. Enstitüden çıktım. Beni geri getirmede iyi şanslar."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Bir gün fikrini değiştirebilirsin." "Evet, ve bir gün takım engelli koşusuna katılmama izin verebilirsin."

Kaşlarını çattığında şakalaşmamız azaldı. "Bana söz vermiştin. O binicilik sporu çok tehlikeli. Belini kırmak mı istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Ben kırılmam anne. Uçardım."

Tanıdık bir tartışmayı tekrarlamak istemediğim için zarfı açtım, belgeleri çıkardım ve avukat jargonunun satırlarını gözden geçirdim.

Bakışlarım onunkilerle buluşmak için uçtu. "Bu da ne böyle?

Ciddi olamazsın?" "Ben ciddiyim. Her şey yasal."

"Ama... nasıl?"

"Ben sadece bekçisiydim. Çiftlik Ren'e aitti. Sadece unvan olarak değil, kan, ter ve gözyaşı olarak da. Şimdi ise sana ait."

"Yüz dönüm arazini bana mı veriyorsun?"

Annem masanın üzerindeki ellerine bakıyor, ona verdiğim eşarbi büküyordu. "Baban hiçbir mali kaygımız olmamasını sağladı. Para da eninde sonunda senin olacak ama şimdilik John'un bize verdiği Cherry River'ın parçaları resmi olarak senin adına."

"Buna inanamıyorum."

"İnan buna." Uzandı ve elimi sıktı.

Bu kez kendimi geri çekilmek yerine avucumu yukarı doğru kaydirmaya ve parmaklarımı onunkilerle birleştirmeye alıştırdım. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Teşekkür et ve kabul et." "Teşekkür et ve kabul et."

Güldü, geri çekildi ve omzuma vurdu. "Seni seviyorum Jacob. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Burnunu çekti, bakışlarında parlak bir gurur vardı. "Bir gün ona benzeyeceğini ve toprağı işlemeye çağrılacağını biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Cherry River her zaman senin olmalıydı, yaşına bakılmaksızın."

O mavi kutuya uzanırken kalbim ağırlaştı. Onu incitecek, iyileştirecek, kıracak güce sahip olan kutuya.

Bir an için açmasını istemedim.

Eski yaraların taze kan akıtmasını istemedim.

Ama çok geç kalmıştım, çünkü kâğıdı yırttı, başını merakla bana doğru eğdi ve kutunun kapağını açtı. Katlanmış bir kâğıt parçasını, emaye mavi kurdeleli bir eşarp iğnesiyle birlikte avucunun içine attı.

Başımı ellerimin arasına alarak inledim.

Daha kötü ne olabilirdi ki?

Ona bir eşarp aldım ve aynı gün rahmetli babam da ona bir eşarp iğnesi aldı.

Yıllar yıllar önce aldığı bir hediye.

Kadere inanmazdım ama tüylerim diken diken oldu. Annem iğneyi parmaklarının arasında şaşkınca döndürürken gerildim, sonra yüz hatlarını acı kaplayınca irkildim.

Farkına vardığında elleri titredi. Mektubu okumak için acele ederken iğneyi düşürdü.

Kahretsin, beklemeliydim.

Bunu ona evde, meraklı gözlerden uzakta, kederinin saklı kalacağı bir yerde vermeliydim.

Gözyaşları barajlarını patlatan nehirler gibi yanaklarından aşağı akarken ve dudaklarından çaresizliğin en düşük iniltisi çıkarken, cebimden mavi bir kurdele çıkararak onu daha da öldürmeye hazırlandım. Babamın geride bıraktığı karton tekerlekten kestiğim kurdele.

Ancak kolumu ona doğru uzattığımda, kurdeleyi babamın hediyesinin yırtık ambalajına düşürdüğümde ve ona sarılma konusundaki beceriksizliğimle kendimi hırpaladığımda, mümkün olan *en kötü* zamanda sözümüz kesildi.

Unutmadığım ve tekrar duymak istemediğim utangaç bir ses.
Tam adımla eski yaraları deşmeyi seven bir kıza ait bir ses.
"Merhaba, Jacob Ren Wild. Sizi burada görmek ne güzel."

YEDİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * * On

İki Yaşında

Keşke zamanı geri sarma gücüm olsaydı.

Bu dehşet verici andan önce uçabilmeyi, su altında nefes alabilmeyi ya da görünmez olmayı dilemiştim.

Ama tam orada, Jacob ve Della Wild'ın üzüntü içinde donmuş bir şekilde oturdukları masada dururken, 'durdur' düğmesine basmayı, 'geri sarma' kolunu çevirmeyi ve kendimi bir daha buraya gelmekten alıkoymayı diledim.

Babam istememişti.

Konuşmalarının özel görüldüğünü söyledi.

Yarın beni Cherry Equestrian'a bir hafta kalmam için bıraktığında.

Ama çok sabırsız

davranmışım. Jacob'ı tekrar görmek istemişim.

Beni atına binmeye zorladığı o lezzetli, dehşet verici, bağımlılık yapıcı, uyandırıcı anları hatırlamak istemişim.

Beni ne kadar değiştirdiğini bilmeliydi. O tek sürüşte bana ne kadar çok şey öğrettiğini.

Ama şimdi, Jacob'ın karanlık bakışları parlak bir siyaha dönüşürken, sert ve iğrenç bir değerli taş gibi parlarken, yerin beni yutmasını ve asla var olmamasını istiyordum. "Hope Jacinta Murphy."

Yutkundum ve omzuma rahatlatıcı bir el koyan babama doğru geri çekildim. Teselli edilmeyi hak etmiyordum. Az önce olabilecek en *kötü* şeyi yapmışım.

Della Wild bana okyanus renginde gözlerle baktı. Yanakları o kadar ıslaktı ki, sanki o okyanuslar içinden akıyor ve sel olup akacak gibiydi. lokantada. Babamın arkamda olduğunu fark edince yüzünü ovuşturdu, sesi özür dilercesine titriyordu. "Oh, Graham. Merhaba."

Jacob gümüş atkıyı sessizce masadan aldı ve

On

u. Della ona yüzünü buruşturarak baktı, aldı ve sıvısını silmek için kullandı.

kaygan yanaklar. Masanın üzerinde mavi bir şey, kâğıt ve yeşil bir kutuyla birlikte parlıyordu.

"Tanrım, Della. Rahatsız ettiğimiz için çok özür dilerim," dedi babam. "Biz gidelim." Beni geriye doğru çekerek, sanki kırdığım şeyi düzeltebilecekmiş gibi bir mazeret mırıldandı.

"Şehre bir gece erken geldik. Büyükannem ve büyükbabamın adı Duffal olan Aces Otel'de kalıyoruz. Eğer bize ulaşmanız gerekiyorsa, yani." Beni daha sert çekiştirirken biraz sendeledim, hâlâ mahcup ve dehşete düşmüş bir halde Jacob'a bakıyordum.

Yüzündeki maskesiz paniğe, dizginlenemeyen öfkeye, dizginlenemeyen umutsuzluğa bakıyordum. Bir şekilde onun da benim kadar suçlu hissettiğini anladım. Geri sarma düğmesi ya da sihirli bir tuzak kapısı isteyen sadece ben değildim.

Ama neden bu kadar suçlu hissediyordu?

"Hayır, hayır. Sorun yok. Saçmalama," dedi Jacob'ın annesi başka bir aksaklıkla. "Biz sadece Jacob'ın mezuniyetini kutluyorduk." Gerçek olmayan bir mutluluğu zorlayarak parlak ve kırılğan bir şekilde gülümsedi. "Seni tekrar görmek ne güzel, Umut."

Kutlama yapıyor gibi görünmüyorlardı.

Cenazedeymiş gibi görünüyorlardı.

Biri mi ölmüştü?

Ve eğer öyleyse...

nasıl?

Ölüme sabitlenmiş korkunç zihnim beni akla hayale gelmeyecek sorularla boğmaya çalıştı.

Babama doğru çekildim. "Buraya geldiğim için özür dilerim. Az önce Jacob'ı gördüm ve ona söylemek istedim..." Başka hiçbir şeyim yoktu. Sesim sessizliğe gömüldü.

"Ona ne söyleyeceğim?" Della bir gözyaşını daha sildi ve elindeki notu buruşturdu.

"Um..." Artık bana değil, kullanılmış çeşniler ve eriyen dondurmalarla dolu masaya bakan Jacob'a baktım. "Ben... hatırlamıyorum."

Hatırladım.

Her kelimesini hatırladım.

Bütün bir yıl boyunca bunları söylemek istemiştım ama anlamadığım

bir Şeyin davetsiz misafiriyken böyle Şeyleri nasıl  ks rebilirdim?

Bunun yerine, yeşil kutuyu işaret ederek daha da büyük bir hata yaptım. Dikkatleri üzerimden çekmek istedim. Başka bir şeye yönlendirerek ne yaptığımı düşünmedim. "O da ne?"

"*Hope.*" Babamın parmakları omzuma saplandı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ama bu bir hediye." Yüzümü ona döndüm ve bunu düzeltmeme yardım etmesi için yalvardım. "Hediyeler insanları mutlu eder, değil mi? Belki de biri açmalı."

Della derin bir iç çekerken Jacob nefesinin altında hoş olmayan bir şeyler mırıldandı. "Haklısın. Bu bir hediye Hope." Bakışları oğlunun üzerindeydi. "Ve Jacob onu açmalı. Ne de olsa ben de az önce aynı hediye verenden bir tane açtım."

Jacob dondu kaldı. Gözleri kutuya kilitlendi. "Yani... bu ondan mı?" Annesi başını salladı ve daha fazla gözyaşı dökmek için dudağını ısırdı.

Babam yüksek sesle, "Pekâlâ, artık gidiyoruz," diyerek Wilds'a bunun onlar için özel bir an olmadığını hatırlattı. Bir izleyici kitleleri vardı. Ama Jacob ya artık umursamıyordu ya da kendini durduramıyordu Çünkü kutuyu kaptı, kâğıdı yırttı ve ben nefesimi tutamadan açtı.

Büyük gümüş bir diski eline alıp sıkıca yumrukladı. Onu incelerken başını eğdi.

Kendime rağmen, ne olduğunu öğrenmek için çaresizce öne doğru eğildim.

"Bir pusula," diye nefes aldı. Onu çevirirken yüzü acıyla buruştu. Başparmağı bir yazının üzerinde gezindi. "*Eğer okul senin yolun değilse, o zaman gerçek yolunu bul. Uzaklarda dolaş. Genişçe dolaş. Bu pusula asla kaybolmamanızı sağlayacak.*"

Della yüzünü tekrar gümüş atkının içine bastırdı. Kalp kırıklığının kesik kesik sesi tüylerimi diken diken ederken vücudu sarsıldı.

Babam gitmeme izin verdi. Ona doğru koşarak kabine girdi ve kolunu onun titreyen bedenine doladı. "Sorun yok, Della. Her şey yolunda."

Kıçımın üstüne düşmeden ve lokantanın kirli tavanı gözümün önüne gelmeden önce gördüğüm son şey Jacob'ın masadan fırlayıp beni buldozerle yere yıkmasıydı.

Ben daha ayağa kalkmadan kapıdan çıkıp gitmişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * *

"HAYATTA OLMAZ. Hayatta olmaz."

"Ağzını bozma, Jacob Wild. Senin ağzın da babaninki kadar kirli." Binicilik merkezinin sahibi Cassie kadın da en az Jacob kadar yüksek sesle tartışıyordu.

"Bana hep ne kadar benzediğimizi söylüyorsun. Sanırım iyiyi kötüyle birlikte almak zorundasın, ha?"

"Konuyu değiştirme. Umut kalıyor ve-" "Öyle bir şey olmayacak."

"Bu da olacak." Ses tonu keskinleşti. "Babası rezervasyonu neredeyse üç ay önce yaptı. Sana söylemediğim için üzgünüm ama bir haftalığına burada ve sen de medeni olacaksın-"

Ahırın içindeki sesleri susturmak için parmak uçlarımla yaklaşırken yeni deri binici botlarım araba yolundaki çakıllara sürtündü.

Lanet olsun.

Normalde kulak misafiri olmakta çok iyiydim. Sette sinsice dolaşıp oyuncuları, ses ekibini ve senaristleri dinleyerek topladığım sırların sayısı büyüleyiciydi. Böyle ilginç şeyler duymak - seksi şeyler, yaramaz şeyler, komik şeyler - Keeko bana İngilizce ödevi yaptırdığında kendi hikaye anlatımına yardımcı oluyordu, ama bugün... Berbattım.

Bugün sırları dinlemiyordum; başımın ne kadar belada olduğunu ve kalmaya değip değmeyeceğini görmek için dinliyordum. Dün geceyi her düşündüğümde sırtım karıncalanıyor, gözlerim doluyor ve utançtan midem bulanıyordu.

Babam, tekrar düşünmem için yalvarmama rağmen bizi Cherry River'a götürmüştü. Bana her halükarda -kalırsam da gidersem de- yüz yüze özür dilemeyi hak ettiğimi söylemişti. Arabayı park ederken, Della'yla konuşana kadar yerinden kıpırdamamamı tembihlemişti -ölüm, ölüm ya da ölümcül kelimelerinden bahsetme ihtimalime karşı.

Geçtiğimiz yıl içinde daha iyi olmuşum - esas olarak İngilizcenin ana dil olmadığı bir ülkede yaşadığım için - ve artık yabancılara öbür dünyaya olan hastalıklı hayranlığımı ağzımdan kaçırmıyordum. Ama bana neden güvenmediğini anlıyordum.

Dün gece sebep olduğum şu karmaşaya bak.

Tabii ki Cassie ve Jacob'ın ahırda gözden kaybolduğunu gördüğümde arabada kalmak imkânsız hale geldi. Böylece bir sözümü daha tutmamış oldum.

Eğer bir cennet ve cehennem varsa, kendime lanetlenmeye giden tek yönlü bir bilet almıştım.

Ama tartışıyorlardı.

Benimle ilgili olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Jacob gölgeli binadan çıkıp beni suçüstü yakalamadan hemen önce botlar kaldırım taşlarına çarptı.

Tekrar.

"Sen," diye öfkeleni. "Bir ziyaret için yeterince zarar verdiğini düşünmüyor musun?"

İçime kapandım ve yere bakmaya başladım. "Sadece özür dilemek için geldim. Kalmak zorunda değilim-"

"Tabii ki kalmak zorunda değilsin." Kollarını kavuşturdu. "Tanıdığım en sinir bozucu insan olmayı eğlenceli mi buluyorsun?"

Tekrar küçüldüm, botlarımda içinde gerçekten yok olmayı diledim. "Üzgün olduğumu söyledim-"

"Hope." Cassie ahırdan çıktı ve elini yorgun bir şekilde saçlarında gezdirdi. Jacob'a ters ters bakarak doğrudan bana doğru geldi ve beni kucakladı.

İhtiyacım olan teması içime çekerek ona doğru geriledim. Uzaklaşıp yanaklarımı avuçladığında gözlerimden yaşlar süzüldü.

"İstediğin zaman gelebilirsin Hope. Bunu biliyorsun, değil mi? Dün gece talihsiz bir zamanlamaydı, hepsi bu. Başka bir gece, Jacob ve annesi Akşam yemeğinde onlara katılmanı çok isterdim." Ayağa kalkarken elleri yanaklarımdan ayrıldı. "Yine de dün gece... ikisi için de zordu. I Umarım bunu kişisel olarak algılamazsın."

"Burnunu ait olmadığı bir yere soktu. Yine." Jacob bana küçümseyerek baktı. "Hollywood'da sana görgü kuralları öğretilmiyor mu?"

"Jacob." Cassie, Jacob'ın irkilmesi üzerine onun yan tarafını sertçe çimdikledi.

"Umut at kampı için burada, seninle uğraşmak için değil. İyi davranacaksın. Sen

yardımcı olacaksınız. Misafirimiz olduğu için ona kendini iyi hissettirmek için elinden geleni yapacaksın. Anladın mı?" Onu tekrar çimdikledi.

Onun ulaşamayacağı bir yere savuşturdu. Yan tarafını ovuşturarak ona sert bir bakış gönderdi. Cevap vermedi ama çenesini sıkması söyleyecek çok şeyi olduğunu ima ediyordu - sadece onun duymak isteyeceğı bir şey değil.

Cassie parmağıyla onu uyarmak için yüzünü işaret ederek bir kez başını salladı ve sonra

Della ve babamın konuştukları yere doğru yürüdü ve beni öfkeyle baş başa bıraktı.

En uzun an boyunca, ağır bir sessizlik beni boğdu.

Sonra Jacob boğazını temizledi ve iyi eğitilmiş bir müşteri hizmetleri çalışanı gibi robotik bir sesle, "Cherry River'a tekrar hoş geldiniz. *Umarım* iyi vakit geçirirsiniz." Koyu renk gözlerini daha da koyulaştıran ve elmacık kemiklerini daha da keskinleştiren ince bir gülümsemeyle eğildi, selam verdi ve topuklarının üzerinde dönerek hışımla uzaklaştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jacob

* * * * *

ÜÇ GÜN.

Sürmeyi öğrenen çocukların Cherry River'ı istila ettiği üç uzun, korkunç gün.

Cassie Teyze'nin at kampı çok popüler olmuştu ve ben resmi olarak baş çiftçi rolünü üstlenmeden önce, her okul tatilinde öğretmenlik, rehberlik, aşçılık ve şaperonluk yapmak için görevlendirilmiştim.

Bu günlerde onların emrinde olmam beklenmiyordu. Artık yeni bir patronum vardı; tapusunda adımın yazılı olduğu bir arazi. Herhangi bir yoğun şirket kadar talepkar olan çiftlik.

Her zaman güneşle birlikte uyanırdım ve şimdi bir sınıfa hapsolmak yerine evden kaçıp Forrest'ta çit hatlarını kontrol ediyor ya da traktörün üzerinde gökyüzünden önce yapılması gereken tüm işleri yapıyordum. tamamen uyanıktı.

Kendimdeydim.

Bu da öğretmenlikle işimin bittiği anlamına geliyordu.

Yıllar geçtikçe, bazı çocuklar o kadar da kötü olmamıştı. Hepsinde doldurulmuş bir dağ sıçanının yaşam becerileri vardı, ama bazıları en azından kendilerine verilen atlara binecek, kendilerine ayrılan zamanı kabul edecek ve geceleri ranzalarında gözlerden uzak kalacak kadar kibardı.

Bu Hope kalmaya gelmeden önceydi.

Bir yıl önce gittiğinden beri, geri döneceği günden korkuyordum. Cassie Teyze yeni gelenlerin listesini her okuduğunda gerilirdim, belki onun adı çıkar diye. Ama Hope Jacinta Murphy'nin olmadığı her okul tatilinde, onu sonsuza dek korkutup kaçırdığımı düşünerek aptalca rahatlıyordum.

O Forrest işe yaramıştı ve atlardan ömür boyu uzak durmaya yemin etmişti. Ama hayır.

Olabilecek en kötü zamanda ortaya çıkması, olabilecek en kötü şeyi görmesi ve olabilecek en kötü baş belası olması gerekiyordu.

Ayrıca iki gün önce sinirlerimin yatışmış olması ve o iğrenç suçluluk duygusunun geri gelmesi de yardımcı olmadı. O gece çektiği acıların hiçbiri onun suçu olmadığı halde onu terslediğim için suçluluk duyuyordum. Pusulama her dokunduğumda taze acıyı bırakamadığım, bu acıyı bana sanki bebek kalbini kırmışım gibi bakan kahverengi saçlı, sıska kıza karşı nefrete dönüştürdüğüm için suçluluk duyuyordum.

Babam sadece hayatımın dönüm noktalarında anneme vermem için bana hediyeler emanet etmemişti, ona da birkaç tane vermişti. Onları ne zaman bulmuştun? Nereden bulmuştun? Bana daha kaç tane vermesi gerekiyordu? Daha kaç kez bu kaybı, öfkeyi ve acıyı yaşamak zorunda kalacaktım?

Çiftliği işletmenin beni sakinleştireceğini ummuştum. Eğitimden kurtulmak için savaştım çünkü tüm umutlarımı boş tarlalarda mutluluğu bulmaya bağlamıştım.

Ama yapmamıştım.

Gözlerim orman sınırına doğru gittikçe daha fazla kayıyor, kulaklarım esintiyle fısıldanan *koşma* sözcükleriyle çınılıyordu. İçimdeki boşluğu doldurmak için neye ihtiyacım varsa onu bulmak için.

Babam bana sadece bir pusula vermemişti.

Bana kendi özelliklerinden ve sıkıntılarından daha fazlasını yüklemişti. Anlamadığım bir şeyi aramam için bana izin verdi, tüm bunları yaparken beni Cherry River'a zincirledi çünkü onun dolaşma emrine rağmen annemi asla terk edemezdin.

Mümkün değil.

Ona verdiğim söz hala en büyük ve en önemli sorumluluğumdur.

Ve şu anda... şu anda kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

Doğru olanı, yanlış olanı, yetişkin olanı, gerekli olanı yaparak tuzağa düşmek.

Hope'tan özür dilemem gerekiyordu ama ona her yaklaştığımda boğazım düğümleniyor, ellerim yumruk oluyor ve sanki onu görmemiş gibi yürümeye devam ediyordum.

Aptal bir çocuk olabilirdi ama bana bakışındaki bir şey olması gerekenden daha fazlasını bildiğini söylüyordu. O yanımdayken sırlarım o kadar da gizli değildi.

Karanlıkta iç çekerek, yıldız ışığının ve sessizliğin beni rahatlatması için elimden geleni yaptım. Samanlığı düzenlemek için uzun bir gün geçirmiştin, yeni samanlara yer açmak için eski sezon balyalarını yakmaya hazırdım.

Fırından aşırđđđm lazanya ve buzdolabından aldđđđđm -içmemem gereken- bir şişe elma şarabı, arka çayırılardan geçerken ellerimde sallanıyordu. Hafif yokuş yorgun kaslarımı yaktı ama Forrest benim için mırıldandığında yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Evet, evet. Geliyorum." Koşmaya başlayarak son mesafeyi kat ettim ve çitin üzerinden atladım. "Sana da merhaba."

Ben onun tarlasına girip dere kenarındaki büyük söğüde doğru ilerlerken iğdiş başını savurdu ve tırısla göğsüme sokuldu.

Beni takip etti, domates ve makarna dolu kabı kokladı ve elma şarabı şişemin üstünü ağzına aldı. O kadar çok meyve suyu ve kola içmişti ki benimle aynı şişeyi paylaşmaya alışmıştı.

Nefesimin altında kıkırdayarak, kıcıımın üzerine düşüp ağaca yaslanırken onun sıcak cüssesini ittim. Forrest'ın üzerime basmasından korkmuyordum. Böylesine huysuz, sözde tehlikeli bir ata göre, sanki bakıma muhtaçmışım gibi bana bakıyordu.

En azından burada hiç insan yoktu. Ata binerken sevinç çığlıkları atan ya da anne-baba hasretiyle ağlayan çocuklar yoktu.

Annem, teyzem ya da ailem
yoktu. Sadece ben, gökyüzü
ve Forrest.

Paketlenmiş akşam yemeğimi açıp Tupperware'in kapağına yapışmış plastik çatalı kullanırken çıkan tek ses, memnun bir şekilde iç çekip ot yemeye geri dönen Forrest'tı. Ben de onunla birlikte yedim, lezzetli lazanyayı mideye indirdim ve elma şarabını yudumladım; birkaç lokmayı da Roan'la paylaştım.

Bitirdiğimde, zihnim o kadar çılgın değildi ve kalbim artık o kadar endişeli değildi.

Düşüncelerim, Cassie Teyze'nin dört yeni öğrencisine ders verdiği öğleden sonraya kaydı. Hope'a geçen Ekim ayında kurtardığımız Biscuit adında doru bir kısırak verilmişti. Büyük değildi ama akıllı ve nazikti. Yeni başlayanlar için gerekli bir midilliydi.

Onu bir önceki kadar koordinasyonsuz ve berbat görmeyi bekliyordum. Ama Cassie onu diğerlerinden ayırmış, diğerleri zar zor yürürken ondan dörtnala koşmasını ve sek sek yapmasını istemişti.

Durup aval aval bakmak istemiştim. Binky'yi yönlendiremeyen bir çocuktan, Biscuit'i sırtı rahat bir şekilde gezdiren bir çocuğa nasıl dönüştüğünü anlamak için,
Eller yumuşak ve koltuk her tecrübeli binici gibi eyere yapışmış.

Arenada bir tur atarken bakışlarımı yakaladı. Kaskı yüzünün büyük kısmını gölgeliyordu ama dizginlerini bir eline geçirip, ilk geldiğinde yaptığım gibi ona bağıracığımdan korkuyormuş gibi utangaçça el sallayınca sırtım karıncalandı.

Sebepten olduğu suçluluk duygusu daha da arttı ve gaza bastım, ondan uzaklaşırken araba yolunun tozunu kaldırdım.

Forrest bana doğru geri döndü, burnuyla dizimi dörterken ağzının kenarlarından otlar çıkıyordu.

"Kaşınmak ister misin, ha?" Bir iniltiyle ayağa kalktım, genç bedenim onu uzun saatler boyunca çalıştırdığımdan çoktan farkındaydı.

Forrest hışımla kışını yüzüme doğru sallayarak tırmalamaya başladı. Tırnaklarımı kocaman kışına geçirdim, tam da onun sevdiği gibi sert ve hızlı bir şekilde tırmaladım. Üst dudağı çirkin bir mutluluk ifadesiyle dişlerinden geriye doğru çekilirken başı yukarı doğru gerildi.

Bana bu şekilde ilk kez sırtını döndüğünde, büyük kaslarımda çizikler oluşmasını istediğinde, annem çılgına dönmüş, beni iki kez namluya alacağını düşünmüştü. Ama ben sadece gözlerine bakmıştım ve onun barış için geldiğini biliyordum, cinayet için değil.

Paltosunun kiri tırnaklarıma bulaşmışken poposuna bir tokat attım ve onu ittim. "Yeter artık. İşlerimi bitirmek zorundayım."

Suratını astı, gece yarısına yaklaştığımızı ve çalışma vaktinin geçtiğini söylemek istercesine aya baktı. Ama anneme atların ve John Dedenin geçen yıl aldığı koyunların yem kutularını dolduracağıma söz vermişim ve bunu hâlâ yapmamıştım.

Dört ayaklıları beslemek benim için sorun değildi.

Beni deli eden iki ayaklıları beslemektir.

"Görüşürüz." Kadife burnuna hızlı bir öpücük kondurarak boş kabımı ve şişemi topladım ve ahıra geri döndüm.

Annem uzun zamandır evde olmam konusunda başımın etini yemeyi bırakmıştı.

makul bir saatti, bu da çiftliğin boş olduğu ve herkesin uyuduğu anlamına geliyordu. Günün en sevdiğim zamanıydı, kendimle baş başa kalabildiğim ve endişelerimi gizlemek zorunda hissetmedim.

Bazı yaz geceleri, babam ve ben evden gizlice kaçar ve ön çayırdaki galaksilerin altında uyurduk. Annem karanlıkta tek başına uyanır, ikimizi de kayıp bulur ve güneş doğarken yanımızda yatmak için battaniyeleri sürüklerdi.

Asla kabul etmezdim ama o unutulmaz anlar sayesinde babam gecenin bu saatinde kendini daha yakın hissedirdi - sanki bulunduğu yerle arasındaki perde

İzlerken daha zayıftı ve belki, sadece belki, bana çok ihtiyacım olan tavsiyelerde bulunur ya da annemi mutlu etmek için elimden geleni yapma yeminimden beni kurtarırdı.

Söz versem de vermesem de onun için elimden geleni yapmaktan asla vazgeçmeyeceğimden değil. Kendimi incitecek kadar derin sevmeme izin verdiğim tek kişi oydu. Cassie Teyze ve John Dede'ye bile mesafeliydim. Onlara tapıyordum ama öldüklerinde benden bir parça daha almalarına izin veremezdim.

Ahırın yanına park edilmiş kamyonu yöneldim, akşam yemeğimin kalıntılarını bıraktım ve altı ağır yem çuvalının ahıra taşınmayı beklediği bagaj kapağını indirdim.

Dizlerimi bükerek birini omzuma aldım ve gölgeli binaya doğru yöneldim.

Bu son işi bitirdiğimde bile henüz eve dönmeye hazır değildim.

Biraz daha açık gökyüzüne ihtiyacım vardı.

Bir sonraki hedefim, annemle birlikte babamın küllerini serptiğimiz ormana doğru bir yürüyüş yapmaktı. Kim bilir? Belki de orada, güneşin altında uyuyacaktım.

baş harflerimizi kazıdığım ağaç. Belki hayaletlerle takılmak bana yaşayanların kıymetini bilmem gerektiğini hatırlatır ve başarısızlıktan duyduğum suçluluk duygusunu ortadan kaldırır.

Torbayı kaldırım taşlarının üzerine atarak arka cebimden İsviçre çakımı çıkardım ve plastiği kestim. Torbayı tekrar elime alıp içindekileri büyük bidonlara attım, pekmez ve tahılın tatlı kokusu karşısında biraz öksürdüm.

Son yem de dökülürken, bir gölge sola doğru fırladı. Karanlıkta koşan küçük bir şey, çiftlik ıvır zıvırlarıyla dolu bir masaya çarparak paslı bir toynak çubuğunu yere düşürdü.

"Lanet olsun." Boş poşeti buruşturarak çöp yığınının üzerine attım. Yaratık büyük olasılıkla Cassie Teyze'nin fare avlamak için beslediği vahşi kedilerden biriydi.

Farelerin bir sorun olduğunu anlıyordum ama kedileri sevmiyordum. Besin zincirinde her şeyin bir yeri vardı ve et yemeye karşı değildim ama kediler acımasızdı. Yiyeceklerini öldürmek yerine onlarla oynarlardı. Başkalarının sefaletinden zevk alırlardı.

Hope'u perişan etmekten zevk alıyorsun-

Bu düşünceyi geldiği anda susturdum.

Hoşuma gitmedi.

Ama ben de durduramadım.

İleriye doğru yürüyerek gölgenin kaçtığı yeri takip ettim. "Eğer öldürmekle meşgulsen, kes şunu."

Samanların istiflendiği ve atların yatağı olarak kullanılmayı beklediği bir ahıra doğru koşuşturan ayak sesleri duyuldu.

Dudaklarından spagetti gibi fare kuyruğu damlayan bir tekir yakalamayı umarak kovaladım.

Ancak, pembe eşofmanlı ve gri kapüşonlu bir kız balyaların önünde kapana kısılmış bir şekilde durunca donakaldım. Dönüp bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı, parmakları sanki kendi elini destek için tutuyormuş gibi birleşip ayrılıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Bozuk saatimi kontrol ettim. "Gece yarısını geçti. Yatakta olmalıydın."

"BEN-BEN-"

"Ranzalara geri dön, Hope." Kollarımı kavuşturdum.

Alnı sahte bir cesaretle çatıldı. "Senin de yatakta olman gerekiyor, biliyorsun."

Kıs kıs güldüm. "İyi denemeydi. Benim yatma saatim yok. Bu kural bende hiç işe yaramadı."

İçini çekti, uzun kahverengi saçları çözülmüş ve omuzlarına dolanmıştı. "Ah."

Birbirimize bakarken bayat bir sessizlik çöktü. Bir kez daha, o korkunç Ne zaman gözleri üzerime dikilse tüylerim diken diken oluyordu. Ona bağırdığımdan beri beslediğim suçluluk duygusu göğsümü eziyordu. Ondan kurtulmak için elimden geleni yaparak boğazımı temizledim. "Yatakta olmadığın anlaşılırsa gitmen istenecek."

Gümüş tek boynuzlu at boynuzlu pembe terliğini tozlu zemine sürttü. "Bu iyi olurdu... Sanırım."

Gözlerim kısıldı. "Eve gitmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Başkalarıyla aynı odada uyumaktan hoşlanmadığımı söylüyorum."

Nefesimi içime çektim, aramızdaki benzerlikten nefret ediyordum. "Başka seçeneğin yok."

Başını sallayıp ranzanın bulunduğu odaya dönmesini bekliyordum. Onun yerine gözleri yeşil parladı. "Dün gece ahırda uyudum. Kimse fark etmedi ya da

baktım." Eskiden temiz ve katlanmış bir şekilde ranzanın üzerinde duran ama şimdi samanla kaplanmış ve ahırın kapısının yanına sıkıştırılmış çizgili bir battaniyeyi işaret etti.

"Bekle. Burada tek başına mı uyudun?"

Çenesi yukarı kalktı. "Neden umursuyorsun?" Sertçe yutkundum.

"Umurumda değil."

İrkildi. "Neden hep bu kadar kötüsün?"

"Kötü mü?" Parmağımla göğsümü işaret ettim. "Ben mi? Ben kötü değilim."

"Evet, öylesin. Her zaman. Lokantada her şeye burnumu soktuğum için üzgün olduğumu söyledim. Seni rahatsız ettiğimi biliyorum. Beni burada istemediğini biliyorum. Ve benim aptal bir çocuk olduğumu düşündüğünü de biliyorum. Ama senden sadece dört yaş küçüğüm ve Keeko her zaman kızların erkeklerden daha hızlı olgunlaştığını söyler, yani muhtemelen senin yaşındayım ya da daha büyüğüm." Omuzlarını dikleştirdi. "Yani bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Ne kadar tuhaf biri olduğunu unutmuşum. Yalnız kaldığımızda ne kadar konuşkan olabildiğini. En son yetişkin gözetimi olmadan konuştuğumuzda bana ölmüş annesinden bahsetmişti ve beni tanııyordu bile.

Şimdi, vahşi kediler ve korkmuş farelerle yalnız uyuduğunu itiraf etmişti.

Tanrım, eğer bu suçluluk duygusunu daha da artırmadıysa.

Kalbim yüzleşmek için çarpıyordu ama ona doğru ilerlerken adımlarımı sakın ve yavaş tuttum. 'Özür dilerim' ve 'Bağırarak istememiştim' gibi kelimeler

Onun tuhaf bakışlarına karşı durmak için mücadele ettim. "Sana ne yapacağını söylemeye hakkım var. Burada yetkili benim ve sana yatağına dönmeni söylüyorum."

"Yetkili sen değilsin. Cassie sorumlu."

"Evet, ama o burada değil, değil mi? Yani patron benim." "Sen bir zorbasın."

"Ne?" Kelimeyi ısırdım, derimin altına girmesinden ve davranışımı çivilemesinden nefret ediyordum. Annem ona ne kadar kötü davrandığımı bilseydi çok öfkelenirdi. Cassie Teyze ona ilk gün Hope'a patladığımı anlatmıştı ama annem öfkemi anlamış gibi başını sallamış ve zalimlik yapmama izin vermişti.

Belki de yapmamalıydı.

Belki de daha fazla disipline ihtiyacım vardı.

Eğer doğru şeyi yapıp yapmadığımı asla bilemeyecek olmanın stresini ortadan kaldıracak ve bana takip etmem gereken bir yol açacaksa, bunu memnuniyetle karşılarım. Nasıl daha iyi bir evlat, daha iyi bir yemin bekçisi, daha iyi bir insan olabileceğime dair her türlü rehberliği

memnuniyetle karşılarım.

Gözlerim tekrar Hope'unkilere kilitlendi ve kavgam sona erdi. Kullandığı battaniyeye ve üzerinde uyuduğuna şüphe olmayan saman balyalarına bakarken omurgam çöktü ve ilk kez öfkemi bir kalkan olarak kullanamadım.

Ben hayal edilebilecek en zor şeyi söylerken onun tek boynuzlu at terlikleri bakılması en kolay şeylerdi. "Bak... Ben, eh, üzgünüm, tamam mı?"

Nefesini içine çekti. "Ne?" Minik ciyaklaması evdeki farelerden biriyle karıştırılabilirdi.

Ensemi ovuşturdum, sonra parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Bu kadar... gürültü yapmamalıydım." Bu pek mantıklı gelmedi. Tekrar denedim. "Yani, sana bağırmmamalıydım. Özür dilerim-"

"Ben de özür dilerim." Rahatlamayla yankılanan kocaman bir nefes verdi. "Baş belası olmak istememiştım. Yemin ederim."

Elimi kaldırdım, dudaklarımda bir tür gülümseme vardı. "Sorun değil. Unutalım gitsin, tamam mı?"

Başını hızla salladı, saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. "Evet, lütfen." "Kimse sana çok fazla lütfen dediğini söylemedi mi?"

Kaşlarını çatı, küçük yanakları pembeleşti. "Babam yeterince söylemediğini söylüyor." "Ebeveynler."

O da gülümsedi, ikimiz de anne babamız olmadığının farkındaydık.

Sadece ebeveyn. Sessizlik tekrar çöktü ama en azından bu kadar gergin değildi.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran Hope'un bakışları tekrar yüzümü buldu ve beni çıplak ve eksik hissettiren o yoğun, korkutucu şekilde inceledi.

Sinirlerim tepeme çıktı. "Gitmelisin."

"Gitmek mi?" Sertleşti. "Yani... gitmek mi?"

"Hayır, gitmiyorum. Yatağa. Geç oldu. Cassie Teyze yarın sizi uzun bir yürüyüşe çıkaracak. Düşerseniz yorgunluğunuz için beni suçlamayın."

"Seni suçlayamam." Sesi sessizdi. "Eğer düşersem, bu senin hatan olmayacak." Vücudu dikkat kesildi, sanki kelimeler aynı anda söylenmek için savaşıyormuş gibi elleri yeniden sıkıştı. "Ah! Sana hiç söyleyemedim ve söylemek için çok *uzun zamandır* bekliyordum! Bu yüzden lokantada yanına geldim. Beni midilline bindirdiğin için teşekkür etmek istedim. Bana ne istediğini gösterdiğin için teşekkür ederim."

Nefesini içine çekti ve beni dinlemek için çaresizce yaklaştı. "Çok korkmuştum. Çok, *çok* korkmuştum. Neredeyse beni öldürüyordun ama beni iten tek kişi sendin. Anneme olanlar ve onu nasıl bulduğum yüzünden yetişkinler benim kırılabilir bir şey olduğumu düşünüyor-"

Elini salladı, sanki böyle şeyler hakkında konuşmasına izin verilmemesine alışkınmış gibi sözünü kesti ve yeni, kabul edilebilir konulara girdi. "İstediğim şeyi nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. *Ne* istediğimi bilmiyordum. I

hala bilmiyorum. Ve bu sorun değil. Ama yeterince biliyordum ki babam Suudi Arabistan'da film çekme işini kabul ettiğinde binicilik dersleri almak için yalvaracak kadar cesurdum. Hayır demeye çalıştı. Senin pervasız olduğunu ve ata binmenin tehlikeli olduğunu söyledi ama ben durmadım Jacob. Benimle gurur duyardın. Gürültücüydüm. Pes etmedim ve sadece sana teşekkür etmek istedim. Bu benim olan tek şey. Başkası için bir şey olmadığım tek şey, anlıyor musun? Geçen sefer yaptıklarından sonra ikna etmek çok zor oldu. Ama birkaç deveye, bir eşeğe ve Prince of Persia adında güzel bir dapple'a binebildim."

"Kulağa özlemişsin gibi geliyor." Çenem sıkıştı. "Bir çöldeki göz alıcı hayatı."

"Aslında orası çok yeşil," dedi kibarca. "Bazı şeyleri özlüyorum. Prince ile ilgili derslerimi özlüyorum. Onun soyu ünlü bir yarış atına dayanıyor-"

"Umurumda değil. Böyle kalibrede atlar sağlayamayız."

Sanki en sevdiği oyuncak ayısını çalmışım gibi yüzü düştü. "Sana teşekkür etmeye çalışıyorum ve sen yine bana kıızıyorsun." O derin, rahatsız edici bakışlarıyla bana baktı. "Sadece... izin ver teşekkür edeyim."

Boğazımı temizledim, birden sanki bir kuralı çiğniyormuşuz gibi hissettim. "İyi. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Omuz silkti. "Her neyse... Sana daha fazlasını anlatmak isterdim ama unuttum.

Beni sinirlendiriyorsun ve..."

Sözünü bitirmediğinde, hızla atan kalbimi sakladım. "Ve...?"

Çabucak gülümsedi. "Ve... benim hiç arkadaşım yok. Benden hoşlanmadığını, beni burada istemediğini ve gitmemi bekleyemediğini biliyorum.

ama..." Sanki onu ısıracakmışım gibi geri çekildi. "Sen benim arkadaşımsın. Olmak istemesen bile."

Geri çekilmekte haklıydı çünkü arkadaş kelimesi beni korkutuyordu. Bu yakınlık, güven, şefkat gibi diğer kelimelerle bağlandı. Bağlantı, aşk, acı gibi daha derin kelimelere yol açan kelimeler.

Beslediğim tüm yumuşak duygular sert duygulara dönüşmüştü. "Ben senin arkadaşın değilim Hope."

Sanki cevabımı bekliyormuş ama başka bir şey umuyormuş gibi iç çekti. "Biliyorum." Bu onun büyük, masum gözlerinin bana bakmasını ve beni daha fazla suçluluk duygusuyla doldurmasını engellemedi.

Bana böyle bakmaya devam ederse, gitmek zorunda kalacağım. Babası ya da dadısı olmadan yalnızlık çekiyorsa, diğer öğrencilerle arkadaş olmalı.

Benimle değil.

Bu dersi çoktan öğrenmemiş miydi?

Arkadaş aramıyordum.

Hiç.

Ondan uzaklaşmak istedim ama o benim çok az katkıma ihtiyaç duyan başka bir konuşmaya daldı. "Cassie yarın atlayabileceğimi söyledi, artık deneyim seviyemi biliyor. Harika değil mi?" Arkasındaki balyaların üzerine zıpladı, aptal tek boynuzlu at terlikleri altın saplara çarpıyordu.

"Sabırsızlanıyorum. Bisküvi zıplıyor mu Jacob? Ben

Daha önce de atlamıştım ama yeni bir midillinin üzerinde olmak her zaman korkutucudur." Kurumuş bir ot parçasını kopardı ve ikiye böldü. "Cassie'yi hayal kırıklığına uğratmayacağımı umuyorum. Ona ve babama bana aldığı derslerin buna değdiğini göstereceğim."

Kollarımı kavuşturdum ve ahırın duvarına yaslandım. Önceki tehlikeli konuya rağmen atlar hakkında konuşmaktan mutluydum. O yaptı Bir bahçe serçesi gibi cıvıl cıvıl. "Demek oradaki derslerin seni zar zor dümen tutmaktan atlamaya kadar götürdü?"

Gülümsedi. "Evet! Sana her şeyi anlatabileceğimi umuyordum."

Alışılmışın dışındaki öğretim yöntemimin ona atlara karşı bir tutku kazandırmış olmasından memnun olmalıydım, ama nedense bu beni kızdırıyordu. O yapmadığında

Daha da detaylandırarak sabırsızca elimi salladım. "Eee?"

"Sayenizde ata binmeyi *seviyorum*. At benim arkadaşım. Ona her şeyi anlatabilirim, konuşmamam gereken şeyleri bile ve beni ele veremezler. Beni ispiyonladığından değil. Söylediklerimi kimseye anlatmadın." Başını yana eğdi, yüzü çok genç ve canlıydı. "Sır saklamakta iyisin, değil mi Jacob Ren Wild?" Gözlerinin yeşilliği kararmış, on iki yaşından daha yaşlı görünüyordu.

"Tam adımı kullanma," diye

mırıldandım. "Neden kullanmayayım?"

"Bundan hoşlanmadım."

"Ama bu senin adın."

"Babamın adı."

"Ve baban öldü." Sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Tamam. Şu andan itibaren sen sadece

Jacob'sın." "Teşekkürler."

Ses tonumdaki çığ uyarı karşısında durakladı. Ama sonra yeniden cesaretlendi, yassı göğsünü cesaretle dışarı çıkardı. "Neden herkes Bu mu?"

"Ne yapmak?"

"Ölüler hakkında konuşmaktan kaçınmak mı?"

Gerildim. "Konuşmaktan kaçınmıyorum-"

"Evet, var. Herkesin var. Benim annem de öldü."

Tanrım, yine yaptı yapacağını; beni uygunsuz şeylerin ipuçlarıyla bağladı.

Ölü annesinin yanında uyuklamıştı. Bu da paylaştığımız bir başka benzerlikti -bir cesedin yanında uyumuş olmam değil- ama ikimiz de bir ceset görmüş ve ona dokunmuştuk.

Ambulansa bindirilirken babamın soğuk bedenine bir daha dönmemek üzere sarılmıştım.

Sonrasında yıllarca bu garip yanlışlık yüzünden kâbuslar gördüm. Okuldaki hiç kimse ölü bir aile üyesinin yanında bulunmamıştı. Kimse size bıraktığı kara boşluğu ya da sizi nasıl büyümeye zorladığını bilmiyordu.

Ama Hope yaptı.

"Bunun hakkında konuşmak istiyorum," diye fısıldadı hararetle. "Neden kendini öldürdüğünü bilmek istiyorum, nereye gitti, beni izliyor mu, üzgün mü, keşke yapmasaydım diyor mu, beni özlüyor mu, babamı özlüyor mu, onu tekrar göreceğim miyim, iyi geceler dediğimde beni duyuyor mu, beni koşarken görebiliyor mu, gurur duyuyor mu?" Gözyaşları parlıyordu ama çenesi daha da yukarı çıktı ve göğsümü sadece onun kullanabileceği bir güçle ezdi. "Sen benim arkadaşısın. Bu tür şeyleri seninle konuşamazsam, kimseyle konuşamam ve *konusamamaktan çok sıkıldım*." Sanki kafası hastalıklı sorularla doluymuş gibi saçlarını çekiştirdi. "Bilmek istemiyor musun? Nedenini sormak için hiç durmuyor musun?"

Bana tekrar arkadaşım dediği kısmı görmezden geldim. Nefesim kısa ve kesik kesik geliyordu. "Nedenini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Babam hasta olduğu için öldü. Annenin aksine o hiçbir yere gitmek istemedi."

Nefesim kesildi, böylesine korkunç şeyleri ait oldukları karanlığa geri tıkabilmeyi diledim.

Ama yapamadım ve Hope balyanın üzerine yığıldı, ayakları tekmelemeyi bıraktı ve başı öne eğildi. "Haklısın. Baban cennette. Ama annem... o cehennemde."

Dizlerimin bağı çözüldü, kaçmak için çırpınıyordum ama onun yerine öne düştüm ve samanların üzerine, onun yanına yığıldım. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Bunu söylemek istememiştin."

Burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Sorun değil. Bir şeyler okudum. İntiharın ölmekten farklı olduğunu biliyorum. Bu bir günah." Sanki bir hayalet omurgasından aşağı süzülüyormuş gibi ürperdi.

Tekrar balyadan indim ve battaniyeyi yerden kaptım. Elimden geldiğince altın rengi otlardan arındırarak, tekrar oturmadan önce omuzlarına örttüm.

Bana sulu bir gülümseme verdi. "Teşekkürler."

Başımı salladım, kendi huzurum için gitmekle onun huzuru için kalmak arasında bir savaş veriyordum. Bu kıza karşı çok acımasız davranmıştım; katı kalpli, çabuk öfkelenen ve affetmeyen biriydim; bu yüzden en azından ona kimsenin veremeyeceği bir şey verebilirdim. vermeye hazırdı.

Böyle şeyler hakkında konuşmak beni öldürse bile.

"Biliyorsun..." Sesim küçük ahırın etrafında sessiz, kısık ve tereddütlüydü. "Cennete ya da cehenneme inanmıyorum, o yüzden annen için endişelenme, tamam mı?"

Gözlerini kaldırdı, vücudu sanki ona söyleyebileceğim herhangi bir şeye susamış gibi benimkine döndü. "İstemiyor musun?"

Başımı salladım. "Ölülerin bir seçeneği olduğuna inanıyorum." "Ne seçimi?"

"Kalma ve yaşamı izleme seçimi ya da ayrılma ve bir sonraki yere gitme seçimi."

"Hangi yer?"

"Bilmiyorum." Kirli botlarıma baktım. "Sonsuz bir çayır her zaman mutlu oldukları bir yer? Bir hayvan, ağaç ya da insan olarak başka bir hayat mı?"

Kim bilir. Ölüm hakkında bu kadar çok düşünmenin bir anlamı yok. Çünkü kimse ölene kadar bunu bilemez. O zaman da er ya da geç öğreneceğiniz bir şeyi düşünerek tüm hayatınızı boşa harcamış olursunuz."

Hope onu hiç görmediğim kadar sessiz ve hareketsiz kaldı. Sanki sonunda ona aradığı bir şeyi vermişim gibi gözleri büyüdü. "Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"İşte şimdi oldu."

Sessiz kaldı ve kafasında dönüp duran düşüncelere başını sallayarak cevap verdi.

Sonunda eşofmanının bol ceplerine uzandı ve onu Forrest'a bindirdiğim gün kot pantolonundan düşen siyah kumaş parçasını çıkardı.

Bana uzatırken yüzümün okunmamasını sağladım.

Almak istemedim ama soğuk, sert parmaklarımı sıcak, ipeksi parmaklarıyla kavradı ve avucumun içine bastırdı. Dantel yumuşaktı, cızırtılı değildi. Yıpranmış ve yıpranmış, sanki sahibi onu ince bir ipliğe kadar ovmuş ve okşanmış gibiydi.

"O annemindi." Hope başını eğdi, elimdeki siyah dantelden büyülenmişti. Arkasında iğne izleri bırakarak gitmeme izin verdi. "Eskiden bir şaldı ama yıllar içinde parçalandı." Burnunu çekti, cam gibi yeşil gözlerle yukarı baktı. "Sence onu tuttuğumda ve onunla konuştuğumda beni hissediyor mu? Cehennemde değil de başka bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu durumda yanlış olan pek çok şey vardı.

Gece yarısı ahırda bir kızla yalnız kalmamalıydım. Bir çocukla ölüm ve ölmek hakkında konuşmamalıydım. Ve kesinlikle kızgınlık ve hafif küçümsemeden başka bir şey hissetmemeliydim.

Ama gençliğinin ve kırılğanlığının ardında benden çok daha cesur biri gizleniyordu.

Sadece bir ebeveynini kaybetmekle kalmamış, o ebeveyn tarafından bile *isteye* terk edilmişti. Evet, babam beni ve annemi terk etmişti, ama bu savaşmadığı, denemediği, olabildiğince uzun süre hayatta kalmak için her mucizeyi değerlendirmede anlama gelmiyordu. Ve şimdi, gitmiş olsa bile, bizi sevdiğini, özlediğini ve gurur duyduğunu hatırlatacak yollar buluyordu.

Pusula kot pantolonumun cebinde, İsviçre çakımın yanında ağır ve suçlayıcı bir şekilde duruyordu. Kendimi korumam kalkıp gitmemi gerektiriyordu ama merhamet ve uzun zamandır korktuğum bir şey kalmamı sağladı.

Onun için
üzüldüm. Ona
hayranlık
duyuyordum.

Neşe ve mutlulukla savaşmaya devam etmesine hayran kaldım. Sevginin acıya dönüşmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmesine rağmen sevmekten korkmuyordu. Özgürce sarılır, başkalarının dokunuşlarını memnuniyetle karşılar ve hiçbir korku belirtisi göstermeden.

Bir kez daha kendimi tam bir pislik gibi hissettim çünkü bakışları artık sırlarımı deşmiyor, sakladıklarımı çalmak için ellerinden geleni yapmıyordu; bunun yerine onu rahatlatmam için bana yalvarıyordu.

Reddedildiği rahatlık.

Neden yetişkinler onun kırılğanlığını görmemişti? Tek istediği

samimi bir konuşma ve annesinin neden kendini öldürmenin kızıyla bir ömür geçirmekten daha iyi olduğuna karar verdiğini anlamaya çalışmak için bazı cevaplar iken neden ona bu tür şeyler hakkında susmasını söylediler?

Parmaklarımı Hope'un hüzünlü dantel parçasına dolayarak derin bir iç çektim.

Zayıflığını hissetti, hem temas kurmak hem de elimdeki danteli korumak istercesine daha da yaklaştı.

Onun yakınlığı tenimi uyararak ısıttı ve kendimle savaştım. uzaklaşmak için içgüdülerim vardı. Bu gecedan sonra, mesafemi koruyacaktım, ama orada, karanlıkta, sadece saman ve fareler beni duyarken, fısıldadım, "Evet, ben seni duyabildiğine inanıyorum."

Teşekkür dolu bir nefes çekti ve cevap verdiğime dair hafif bir güvensizlik hissetti. Yaklaştığında bakışları ciddiyetle gerildi. "Babanla konuşuyor musun?"

"Bazen." Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken titredim. "Ancak, daha çok tam tersi oluyor."

Gözleri irileşti. "Yani... o burada... çiftlikte mi?"

"Sayılır." Kelimeler ağır ve isteksizdi, sanki bu sırrı paylaşmak onu bir şekilde gerçek dışı kılacakmış gibi. Ama bana öyle derin ve yalvaran bir şekilde baktığında inkâr edemeyeceğim bir tür lanet savuruyordu.

Boğazımı temizleyerek, onun için tekrar denedim. "Onu hissediyorum. Onu ne zaman hayal kırıklığına uğrattığımı ya da ne zaman onayladığımı biliyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Bu sadece senin bilinçaltın değil mi? Keeko midemi bulandıran bir şey yaparsam, muhtemelen babamın onaylamayacağı bir şey yaptığımı söyledi."

Onu düzeltmekten kendimi alamadım. "Vicdan. Ve evet, eminim bazıları bunu söyleyecektir. Ama ben aksini biliyorum." Danteli eline geri iterek hızla ayağa kalktım. "Zaten bir önemi yok. İkisi de gitti. Bizi duysalar ve görseler bile gerçek değiller."

"Bir zamanlar gerçektiler." Hope dantelinin etrafında kıvrıldı ve başparmağıyla okşadı.

"Ama artık değil," diye mırıldandım.

Sınırıma ulaşmıştım. Tahammül sınırımı aşmıştım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Ve hızlı.

"Benim tavsiyem? Yolunuza devam edin. Gittiler." Ahırın kapısına doğru yürürken parmağımla onu işaret ettim. "Şimdi git. Yatağına dön. Yoksa Cassie Teyze'ye kamp kurallarını çiğnediğini söylerim."

İtaat edip etmeyeceğini görmek için beklemedim ve yıldızlı gökyüzüne fırlamadan önce Hope'a dair son görüntüm, battaniyeye sarılmış, saçlarına saman yapışmış ve minik ellerinde sıkıca tuttuğu zavallı bir dantel parçasıydı.

ONUNCU BÖLÜM

Jacob

* * * * *

"Sonuncusu da gitti." Büyükbaba John içeri girdi, ekose ve kot pantolonla sarmalanmış bir hayat ve canlılık getirdi. "Sevimli çocuklar."

Kızarmış tavuk dilimlerini kestiğim yerden başımı kaldırdım. Dört gece önce ahırda Hope'la konuştuğumdan beri, daha nazik olmak için inkar edilemez bir ihtiyaç duyuyordum.

Hope'a değil -karanlıkta paylaştıklarımızdan sonra gün ışığında ona bakmaya dayanamıyordum- ama anneme. Aileme.

Hope bana, şefkatle mücadele ediyor olmamın, bunu inkâr ederek başkalarına zarar vermediğim anlamına gelmediğini öğretti.

Daha iyi olmaya çalıştım.

Ama bu herhangi bir ilerleme kaydettiğim anlamına gelmiyordu.

"Kaçaklara bakıcılık yaptığın için sen bir meleksin, baba." Cassie Teyze yemek masasından gülümsedi. Annem ve ben herkesle takılmak için Büyükbaba John'a gelmiştik. Okul tatili sona erdiğinde ve at kampı kapandığında bunu bir rostoyla kutlamak bir tür gelenek haline gelmişti.

Cassie Teyze burnunu kıvırdı. "O korkunç adam, eğer o anda gitmezsem o zavallı tayları mezbahaya gönderecekti."

Annem irkildi. "İnsanların nasıl bu kadar kalpsiz olabildiklerini asla anlayamayacağım." Sulu eti dilimlemeye devam ederken gözlerimi bıçağımdan ayırmadım.

"Her şey yolunda, canım kızım. Umarım bakıcı kısrağın iki kısrağa sahip olmaktan hoşlanır. Yine de onları doyurmak için biberonla beslemen gerekebilir." Büyükbaba John, Cassie Teyze'yi başının üstünden öptü, Chip Amca'ya bira verirken omzunu sıktı, yanından geçerken annemin yanağını okşadı ve kanepede oturup berbat bir reality programı izleyen Nina'nın saçlarını karıştırdı.

Herkese dokunuldu.

Sıradakinin ben olduğumu bildiğim için kaskatı kesildim.

"Biliyorum. Mamayı çoktan aldım. Sütten kesilmeleri çok uzak olmamalı." Cassie yeni eklenenleri tüm bebeklerin kayıt defterine yazdı.

kurtardığı atların yaşı, durumu ve geçmişı. Tıpkı at kampının popüler hale gelmesi gibi, o ve annem de tanınır hale gelmişti.

Kötü muamele gören vakalar söz konusu olduğunda kanayan kalpler. Neyse ki durumumuz iyiydi çünkü annemin harcanabilir parasının çoğu istismara uğrayanların beslenmesine ve bakımına gidiyordu.

Bazen babamı koruyamadığı için mi hasta ve yaralıları koruduğunu merak ederdim.

Büyükbaba John mutfağa doğru ilerledi, iri cüssesi ve heybetli varlığı kaslarımın daha da sertleşmesine neden oldu. Büyükbaba John, Wilson'lar arasında en sevecen olanıydı. Huysuzdu ve kan çekebilecek dişleri vardı ama aynı zamanda kalbini koluna takar ve her örümceği ve sineği ezmek yerine kurtarırdı.

Omzuma ağır bir pençe koyarak derin bir nefes aldı. "Bir şeyler güzel kokuyor, Jakey."

Beni sıkarken vücudumun titremesini engellemek için elimden geleni yaparak gülümsedim. "Teşekkürler."

Tereyağlı yeşil fasulyenin yanında buğulanan kızarmış patatesleri kokladı. "Sabırsızlanıyorum."

Yemek yapmayı sevmezdim ama annem bana iyi öğretmişti. Kendimi nasıl besleyeceğimi bilmem gerektiğini, çünkü evden ayrıldığımda beni hayatta ve sağlıklı tutacak iki şeyin avlanmak ve yemek pişirmek olduğunu söylerdi.

Evden ayrılmaktan bahsetmişken.

Bunu düşünüyordum ve ne yapacağımı biliyordum. Sadece anneme söyleyecek cesareti bulmam gerekiyordu. Ayrıca, son birkaç gündür Hope'un çiftliğimde olması sayesinde günlük stres payımı almıştım.

Onunla bir daha konuşmadım.

Ne zaman Cassie Teyze'yle gezintiden dönse, gözlerini ikiz buz kıracakları gibi üzerimde hissederdim, rezervlerimi kırar, bana umduğum kadar aşılmaz olmadığımı hatırlatırdı.

Üç kez neredeyse beni ahırdan çıkarken yakalıyordu ve üç kez de ona doğru bir el sallıyor ve beni onun imkansız bakışlarından uzak tutan çok acil bir işe koşuyordum.

Ama bu artık sona ermişti. En azından bir süreliğine.

Birkaç saat önce ayrılmıştı - babası tarafından alındı, sevilen bir kız gibi öpüldü ve en sevilen bir eşya gibi kucaklandı.

Veda etmedim.

Beni aramaya gelmişti ama o beni fark etmeden önce ben onu fark etmişim ve gelecek hafta yağması beklenen yağmurda alt otlığı su basmasını diye baraj yaptığım deredeki yerimi terk edip, dört duvarı olan bir evden daha çok evimdeymişim gibi hissettiğim ağaçların arasına saklanmışım.

Balyalanmaya hazır uzun otların arasında ilerliyordu, yüzü hevesten hüzne dönmüştü. Karnımdaki bir şey sıkıştı, ağzım konuşmak için ayrıldı, bedenim ona gitmek için yer değiştirdi.

Ama sonra öksürdü.

Büyük olasılıkla polenlerden kaynaklanan hassas bir öksürük ama kalbimin göğüs kafesine çarpmasına yetti.

Tekrar öksürdü ve bana insanların ne kadar kırılgan ve zayıf olduğunu hatırlattı. Ne kadar kırılabilir. Ne kadar öldürülebilir. Ne kadar geçici.

Anılar ve çözülmemiş panik içimde sekerken, o arkasını dönmüş ve diğer çocukların durduğu yere geri dönmüştü.

Sırt çantaları ve kirli giysiler ebeveynler için hazır.

Sakinleşmek için elimden geleni yaptıktan sonra uzun bir süre ağaçların arasında kaldım. Anıları durdurmak için. Öksürmenin birinin ciğerlerinin tahriş olduğu anlamına geldiği gerçeğini görmezden gelmek için. Ve ciğerler çok işe yaramazdı. Ve eğer nefes alınamıyorsa, o zaman ölüm yakındı.

Peşinden koşmak ve öksürüğünün sadece hafif bir saman nezlesi belirtisi olduğundan ve babamınki gibi olmadığından emin olmak için bir doktora görünmesini talep etmek istedim.

Ölmediğinden emin olmak için.

Ama sonunda kendimi tuttum ve umursamadığıma kendimi ikna ettim.

Ölse ve onu bir daha hiç görmesem bile, incitmeyecek kadar mesafemi korumuştum.

Büyükbaba John beni yana doğru itti, kıllı eli sabuna ve lavaboya uzandı. Sıvıyı baloncuklara dönüştürerek bana sırttı, ardından pisliği duruladıktan sonra güvenilir bir mendil almak için cebine daldı.

Çıkarıp ellerini kuruladı, bana bir daha dokunmayın diye yolundan çekilirken gözlerini devirdi ve sanki o anda fırından ekmekleri almam gerekiyormuş gibi davrandı.

Ağır çizmeleriyle yanımdan geçip annemin yanındaki koltuğa oturdu ve annemin elini tutup parmak eklemlerini öptü.

Annem gözle görülür bir şekilde rahatladı, başını onun omzuna yasladı ve normal yaratıkların sevmekten bulduğu rahatlığı içine çekti.

Bu arada, aile için akşam yemeğini bölüştürmeye odaklandım, çatal bıçak çekmecesine uzanırken çıplak ayaklarım döşemedeki yumuşak bir şeye değdi.

Aşağı bakarken kaşlarımı çattım.

Siyah ve dantelli bir şey arkasından baktı.

Bu da ne?

Eğilerek yerden aldım ve sanki Hope sihirli bir şekilde mutfığa girmiş gibi donakaldım. Dört gece önce bana zorla tutturduğu yıpranmış dantel parçasının aynısıydı.

"Büyükbaba?" diye sordum, sesim şaşkınlıktan boğuk çıkıyordu.

"Bunu sen mi düşürdün?"

Büyükbaba John beyaz başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak elimdeki dantele baktı. Yaşlı gözleri yavaşça tanıdık bir ifadeyle parladı. "Ah evet, araba yolunda buldum. Çocuklardan birine ait olduğunu düşündüm." Cassie Teyze'ye bakarak ekledi: "Belki de kaybeden öğrenciye geri verebilirsin?"

Cassie elini bırakmam için bana uzattı. "Tuhaf, hiç kimsede böyle bir şey görmemiştim. Sanırım etrafı arayıp kayıp olup olmadığına bakabilirim."

"Bekle." Annemin başı Büyükbaba John'un omzundan fırladı.

Dudağını ısırarak masadan uzaklaştı ve avuçlarını uzatarak bana doğru geldi.

Bazı nedenlerden dolayı, gitmesine izin vermeyi zor buldum.

Dişlerimi sıkarak onu annemin kucağına bıraktım. Annem onu sıkıca kavrarken gözlerim sahiplenici bir şekilde üzerinde kaldı.

Bana garip bir bakış attı, sanki bende ilk kez yeni bir şey fark ediyormuş gibi başını eğdi. Yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen, yapmaması gereken bir şeye izinsiz girmiş gibi ters ters baktım.

"Sanırım kime ait olduğunu biliyorum." Elini tekrar açtı ve bana geri uzattı.

Kabul etmedim, bir adım geri çekildim.

"Sen de biliyorsun, değil mi Vahşi Bir?"

Bakışlarımı kısmıştım. Oyununun ne olduğunu bilmiyordum ama ses tonundan hoşlanmamıştım. Kollarımı kavuşturdum. "Yapmalı mıyım?"

"Eğer iyi bir hafızan varsa, görmelisin. Yine de, sarsılma şekline bakılırsa bunu daha önce gördüğünü düşünüyorum."

Göz temasını kestim ve tekrar tavukla meşgul oldum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun."

Buzdolabına doğru ilerleyerek tereyağını çıkardım. "Akşam yemeği hazır.

Bir parça dantel kimin umurunda?"

"Bu Hope'un," dedi annem. "Graham ona annesinin şalından dolayı Küçük Dantel diyor. Hatırladınız mı? Prömiyer gecesi bize söylemişti."

Titrememi kontrol edemedim. "O geceyi aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım."

Babamın ölümünü, annemin 'intiharını' ve aşk hikâyelerinin o berbat yorumunu izlediğimden beri sinemaya gitmemiştim.

Tiyatroya gitmek artık lekelenmişti.

Bu düşünce beni, insanların başkalarının acılarını yeniden yaratmak için Hollywood'a para akıtmaya ne kadar hevesli oldukları konusunda sinirsel bir tiksintiyle doldurdu.

İster gerçek ister kurgu olsun, tüm hikayeler gerçek insanların başından geçmiştir. Ve tüm hikayeler iyi değildi. Aslında çoğu hikâyeye iyi *değildi*. Neredeyse hepsinde bir aile teması vardı, zengin ya da fakir olabilirsiniz ama aileniz varsa her şeye sahipsiniz dersini size tekrar tekrar çarpıyordu.

Evet, aile uzun sürmedi. İnsanlar öldü.

Hayvanlar öldü.

Her şey öldü.

Sadece toprak sonsuza dek sürdü.

Annemin parmakları dantel parçasının üzerine kapandı. "Graham'ın numarası bende var.

Hope'u aramalısın. Eminim bunu özleyecektir."

Öfkemi gizlemek için elimden geleni yaparak patates tabağını masaya taşıdım. "Neden Graham'ın numarası sende var?"

Beni takip etti. "Çünkü o bir arkadaş."

"Arkadaşlıktan daha fazlasını istiyor."

"Jacob." Cassie Teyze uyarırcasına başını salladı. "Oraya gitme. Anlamadığınız yerlere gitmeyin."

"Oh, anlıyorum. İnsanların hayatlarına devam ettiğini anlıyorum."

"Beni dinle Jacob Wild." Annem ellerini kalçalarına koyarak önümde hışımla dikildi. "Cassie haklı. Sen anlamıyorsun. Anladığını sanıyorsun ama anlamıyorsun. Başkalarıyla konuşmamı engelleyerek benim onurumu ve Ren'in anısını koruduğunu sanıyorsun ama öyle değil. Erkekler ve kadınlar arkadaş olabilir. Özellikle de yerini asla dolduramayacakları birini kaybetmiş olanlar." Eski keder, yeni keder, sürekli keder onu bunalttıkça yüzü beyazlaştı. "Birinin kalbine girmesine izin verecek kadar cesur olana kadar

yargılamaya hakkınız yok. *Hiç*, beni duyuyor musun?"

Dantel parçasını elime tutuşturarak mırıldandı: "Telefonum koridorda. Üzerinde Graham'ın numarası var. Hemen Hope'u arayıp dantelin sende olduğunu ve babasının bir sonraki film çekeceği yere postalayacağımızı söylemeni bekliyorum. Anladın mı?"

Gözlerimiz kilitlendi. Öfkem alevlendi. Sözüm zonkladı.

İtaatle başımı eğdim. "Tamam."

"Güzel." Yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Ben de ne cevap vereceğimi biliyordum.

Babamla tartıştıktan ya da hararetli bir konuşmadan sonra kullandıkları cümle. Çok sıradan ama çok şey ifade eden bir cümle.

"Tamam."

Tek kelime "*seni seviyorum* "a dönüştüğünde irkildi. Eskiden onların olan bir şeyi çalmış ve kendimizin yapmıştım. Gözleri ısındı, öfkesi azaldı ve bana sarılmak istediğini hissettiğimde boğazımı temizleyip yanından geçerek koridora çıktım.

Orada, sarımsak ve biberiye kokan bir elimle yüzümü sildim ve annemin telefonunu aldım.

Cihazda çok fazla kişi yoktu. Ve özellikle bir tanesi, eski telefonundan bu telefona aktarılan ama bir daha asla cevaplanmayacak olan girişle karşılaştığımda beni kalbimden vurdu.

Ren.

Hızlıca ilerleyerek 'Graham' yazısına tıkladım ve istemediğim bir konuşma için kendimi hazırladım.

Ailemin pişirdiğim yemeği yerken çıkardığı sesler duvara yaslandığım yere kadar geldi. Graham'ın telefonu kulağımda yüksek sesle tekrarlanırken bekledim.

Sonunda, telesekreter devreye girmeden hemen önce, Graham sanki koşuyormuş ve benim aramam son derece uygunsuzmuş gibi cevap verdi.

"Murphy konuşuyorum."

Gözlerimi tavana diktim ve ona bağırمامak için kendimde güç bulmaya çalıştım. "Jacob. Bilirsiniz işte. Jacob Wild?"

"Jacob...merhaba" demeden önce durakladı. Senin için ne yapabilirim? Annen iyi mi?" Sesi biraz paniğe dönüştü. "Bir şey mi oldu?"

Arkamdaki duvarı sessizce yumrukladım, Hope'un danteli avucumu sıkarken kaşındırıyordu. "O iyi. Aslında aradığım sen değilsin."

"Oh? Kiminle konuşmak istiyordun?"

Sanki bilmiyormuş gibi? Sadece iki kişilerdi. "Hope, tabii ki."

Sesi kuşkuyla bir oktav kaydı. "Neden?" "Çünkü."

"Çünkü..."

Sırıttım ve annemin sözlerini onun kulağına söyledim. "Çünkü kızlar ve erkekler arkadaş olabilir."

Sessizlik kulaklarımda yankılanıyordu. Sonunda boğazını temizledi. "Bak Jacob, sen iyi bir çocuksun, ama sen-"

"Telefonu ona ver. Ya da daha iyisi, bana adresini söyle. Dantelini burada bırakmış. Kayıp olduğunu tahmin ediyorum."

Graham'ın tüm tavrı değişti. "Oh, *Tanrı*'ya şükür. Havaalanına geldiğimizden beri koşuşturup duruyoruz. Uçağımız yirmi dakika içinde kalkıyor ve o şey olmadan uçağa binmemekte kararlıydı."

Sustum. "Gidiyor musun?"

"Evet, İskoçya'da bir TV dizisi çekiyorum. Kontrat gelecek hafta başlıyor." Ne diyeceğimi bilemediğim için cevap vermedim.

"Her neyse, sen hayatımı kurtardın. En azından onu bulmaya çalışırken havaalanı güvenliğini taciz etmeyi bırakabilirim." Kıkırdadı. "Sana adresini mesaj atarım."

Kiraladığım ev. Mümkün olan en kısa sürede postalayabilerseniz, size sonsuza dek borçlu kalacağım."

"Her neyse."

"Tamam o zaman... size iyi geceler. Tekrar teşekkürler."

Biniş çağrılarının ve büyük kalabalığın sesleri hatta yankılandı, ardından Graham telefonu kapatırken boş bir sessizlik oldu.

Akşam yemeğinden sonra annemi eve bıraktıktan ve yatağa girmek yerine Forrest'ı görmek için yatak odamdan gizlice çıktıktan sonra Hope'un dantelini saklaması için anneme vermek yerine cebime soktuğumu kabul ettim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * *

UMUT İÇİN,

Dantelin yine cebinden düştü. Bu sende bir alışkanlık gibi görünüyor. Senin için çok şey ifade eden bir şey için, ona en iyi şekilde bakmıyorsun. Bu yüzden, bir daha kaybetmemen için sana bir iyilik yaptım.

*İskoçya'nın
tadını çıkarın.
Jacob.*

Başımı kaldırdım, mektup arkadaşlarının en beklenmedik olanından gelen el yazısı nota sarılmamak için elimden geleni yaptım.

Babam kollarını kavuşturmuş, alnı çatılmış ve bakışlarında ihtiyatlı bir hoşnutsuzluk ifadesiyle bana bakmaya devam etti. "Cherry Equestrian'dayken Jacob'la çok konuşur muydunuz?"

Gözlerimi onunkilerden ayırarak Jacob'ın ne gönderdiğini görmek için duyduğum çaresizliği gizledim ve normal davranmak için elimden geleni yaptım. "Pek sayılmaz." Omuz silktim ve babamın gelecek yıl için kiraladığı şirin saz kulübenin merdivenlerine doğru ilerledim. On sekizinci yüzyıldan kalma, yenilenmiş üç yatak odalı kulübe rahat, sevimli ve oldukça şok ediciydi.

Menajerinin onu yeni bir dönem dizisinin başrolü için seçmelere soktuğunu biliyordum ama seçmeleri kazandığını bilmiyordum. Dizinin ucu açıktı, yani bir sezon burada olabilirdik, sonra iki, üç ve...

Omuzlarım çöktü.

Cassie'nin at kampında tekrar ata binme şansı çok azdı. Tabii ki, İskoçya'da başka atlar da olacaktı... ama Jacob Ren Wild olmayacaktı.

Hayır. *Arkadaşım.*

"Dantelinizi bulması çok hoştu. Ne olduğunu bilmesi şaşırtıcı." Babam kollarını kavuşturmuş ve sert yüzünü takınmıştı. Nedense bana sanki yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyordu.

Kocaman mumları ve peri ışıklarının beyaz badanalı şömineyi süslediği büyük şömineye baktım. "Babasının ona aldığı pusulayı gördün. Bana annemi hatırlatan şeyi ona göstermek istedim."

Babam durakladı, bana olan kızgınlığı yok oldu. "Elbette, Küçük Dantel. Özür dilerim." Burnunu sıkarak bana doğru geldi ve başımı öptü. "Bu kadar çabuk göndermesi çok hoştu."

Çabucak başımı salladım. En sevdiğim varlığım olmadan uzun bir uçuş sonsuza dek sürmüştü. Kendimi çıplak hissediyor ve annemin koruması olmadığı için her an gökyüzünden düşecekmişiz gibi korkuyordum.

Keeko mutfaktan fırladı, elinde babamın çalan telefonu vardı. "Tezgâhın üzerinde bırakmışsınız, efendim."

Babam ona doğru ilerledi. "Şeref." Ekrana dokunarak telefonu kulağına götürdü. "Murphy konuşuyor. Ah evet, şimdi geliyorum." Çarpık ön kapıdan çıkıp el salladı ve kapıyı arkasından kilitledi.

O gittiği anda Keeko gülümsedi. "Sana öğle yemeği hazırlamamı ister misin? Sonra ödevlerinin üzerinden geçer ve gelecek haftanın derslerini planlarız."

Jacob'ın mektubuna sarılma isteğime yenik düşerek plastik posta poşetini göğsümde ezdim. İçinde ne olduğunu görme hevesiyle titriyordum. "Birazdan mı? Odamı tekrar kontrol etmek istiyorum. Karavanda yaşamamak harika bir şey!"

"Tamam, ama yeni bir ülkede olmamız okul ödevlerini yapmaktan kaçabileceğin anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Yerimde dönerek rustik, yıpranmış basamakları uçarak çıktım, alçak bir kirişin altından geçtim ve sayvanlı yatağı ve tüllü krem perdeleriyle şeker gibi sarı beyaz yatak odasına daldım.

Hırpalanmış ve çok kullanılmış bavulum çoktan açılmıştı. Kıyafetlerim güzel gardırobunda asılı, kitaplarım yan masada okunmayı bekliyordu.

Tüm bunları görmezden gelerek kendimi kabarık yatağın üzerine attım, en yumuşak yorganın içine gömüldüm ve Jacob'ın paketinin geri kalanını çıkardım.

Yapışkan bandı yırttığımda balonlu ambalajın hevesli parmaklarıma karşı hiçbir şansı yoktu ve gümüş bir zincir yatağın üzerine kayarken nefesim kesildi, ardından ince bir şekilde kaydırılmış bir madalyonun ağır gümbürtüsü geldi.

Ŗimdiye kadar gördüğüm en büyük
madalyonu. Yuvarlak, cilalı ve
mükemmeldi.

Boş ambalajı fırlatıp atarken ve madalyonu her an biri elimden alacakmış gibi kaparken, telkari ve çiçeklerden oluşan ince işlemeler güneş ışığında parlıyordu.

Dilim dişlerimin arasında konsantre bir haldeyken onu açtım ve nefes nefese kaldım.

Düzgünce katlanmış ve yeni gümüş kabuğuna güvenli bir şekilde sıkıştırılmış annemin danteliydi.

Yanaklarım kızardı. Kalbim hızla çarptı. Yataktan kalkıp tuvalet masasına ve eskimiş aynasına doğru koşarken ellerim titredi. Bir kaç adım atmam gerekti.

Zinciri boynuma taktım ama taktığımda mücevherin ağırlığı içimi daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle doldurdu.

Hoşnutluk.

Rahatlama.

Annemin gittiğini ve cevaplar için endişelenmeme gerek olmadığını kabullenmek. Ayrıca minnettarlık, huşu ve böyle bir şey için Jacob'a olabildiğince sıkı sarılma ihtiyacı da vardı.

O gece ahırda bana verdiği şey beynimdeki endişeyi bir şekilde yatıştırmıştı. Sonunda bebeklik yapmak yerine *konusulmak* Ona yakın olma dürtüsü kalbimi dayanılmaz bir şekilde sıkıştırıyordu. Bu konuda konuşmak onun için kolay olmamıştı, bunu biliyordum. Ama yine de yapmıştı.

Bunu *benim* için yapmıştı.

Ve şimdi, bana sonsuza dek değer vereceğim bir şey almıştı.

Parmaklarım madalyonu saygıyla okşadı.

Avucuma sığması için mükemmel boyuttaydı. Şimdiye kadar aldığım en iyi hediye idi.

Bak, Jacob benim arkadaşım. Farkında olmasa bile.

Benden biraz olsun hoşlanmasaydı böyle bir şey göndermesine imkân yoktu. Sadece gerçek bir arkadaş bana bu kadar değerli bir şey gönderecek kadar düşünceli, nazik ve saf olabilirdi.

Ona teşekkür etmeliyim.

Yan masadaki çalışma kitabıma koşarak geri döndüm, boş bir sayfa kopardım, kalem kutumdan bir tükenmez aldım ve hayatımın en önemli mektubunu yazmak için parke zemine kıvrıldım.

O zamanlar, beni tam bir kalp kırıklığı ve en üst düzeyde ıssızlık yoluna sokacağını bilmediğim bir mektup.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jacob

*** * * * * On**

yedi yaşında

SEVGİLİ JACOB,

Bugün babam beni Guinness'i denememe izin verdiği yerel bir bara götürdü ve yanlışlıkla hedef tahtası yerine bılardo masasını mızrakladığım bir dart oyunu oynadık.

Bar işletmecisi beni azarladı ama babam herkese birer içki ısmarladı ve onlar da alkışladı.

Eğlenceliydi.

Son zamanlarda haftada üç kez ata biniyorum. Haggis adında tıknaz, küçük bir dağ midillisi. Atlayamıyor ama kilometrelerce koşabiliyor ve dar köy yollarında bomba gibi.

Buraya bayılırsın Jacob.

Her yer yemyeşil ve engebeli. Kralın adamları tarafından yapılmış kaya duvarları ve Vikingler tarafından yıkılmış antik kaleler var.

Eskiden tarihten nefret ederdim, ama şimdi Keeko ve ben günlerce Anglo-Sakson savaşlarını ve kraliyet savaşlarını araştırabiliyoruz. Bazen, ben bile

İskoçların kırmızı ceketliler tarafından işkence gördüğü ve asıldığı eski bir kalenin kulesinde dururken silah seslerinin tadına varın.

Babam ikinci sezon için kayıt yaptırdı, yani sanırım dizi iyi gidiyor. Orada gördün mü? Sakal bırakmak zorunda kaldı ve dumanlı malikanelerde çekim yaptığı için eve odun dumanı kokarak geliyor.

Oh, neredeyse unutuyordum!

İki bölüm önce küçük bir rolüm vardı. Tavernanın kızıydım ve bir grup atlı için bira dolduruyordum. Kendim ata binmeyi tercih ederdim ama güzeldi.

Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter.

*Doğum gününde ne yaptın? Güzel
bir şey aldın mı?
Hâlâ çiftçilik mi yapıyorsun?
İzin günlerinde ne yaparsın? Kız
arkadaşın var mı?
Son zamanlarda hiç film izledin
mi? Forrest nasıl?
Binky hala buralarda mı?
Bir süredir sizden haber alamadım ve sizi rahatsız etmek istemem
ama bir mektupla geri dönmeyi çok isterim!*

*Not: Facebook'ta ya da e-postada olsaydınız konuşmak çok daha kolay
olurdu. Bir hesap açmayacağına emin misin?*

Sevgi, Umut.

Mektubu yeniden katlayıp İskoç pullarıyla süslü zarfın içine koyarken iç geçirdim. Hope gideli bir yıl olmuştu ve bu süre içinde on üç mektup almıştım.

Sadece üç tanesine cevap vermiştim.

Ve sadece annemin acı tehdidi altında.

İlki ona gönderdiğim şey için teşekkür etti. İkincisi cevap için yalvardı.

Şimdi, bana sadece bir günlük kaydı gibi davranıyor, bir parçası olmayı istemediğim halde dünyasını benimle paylaşıyordu.

"Yine mi umut?" Zarfı odamdan aldığım kutuya koyarken annem sordu.

Kaba bir şekilde başımı salladım.

Umut konusu hiç iyi sonuçlanmadı. Annem, kasabadaki tek antikacı olan Bay Pickerings Personals'tan aldığım gümüş bir madalyonu ona gönderdiğimi öğrendiğinden beri, Hope'un adı her geçtiğinde beni yakından izliyordu. adından bahsedildi.

Başlangıç olarak, onu şımartmıştım.

Arkadaş olduğumuzu ve kan bağımlı olmayan başka bir insanı önemseyecek güce sahip olduğumu düşünmesine izin verdim. Ama aylar geçtikçe ve mektuplar gelmeye devam ettikçe, annemin soruları daha da kişiselleşti.

İki kez Hope'a karşı arkadaşlıktan başka bir şey hissedip hissetmediğimi sordu. Hope'un benden dört yaş küçük olduğunu hatırlattı, sonra da arkadaşça davranmamı ama *çok da* arkadaşça davranmamamı tavsiye etti.

Zor oldu ama sinirlerime hakim oldum ve bağırmadım. Ona, romantik bir ilişki söz konusu olduğunda, ailem hakkında çok fazla şey bilen küçük bir kız bir yana, kimseyle ilişki kurmayacağımı söyleme zahmetine girmedim.

Annem beni kızdıran yarım bir gülümseme verdi. Bana inanmadığını ve daha iyisini bildiğini düşündüğü için inkarlarıma katlandığını söyleyen bir gülümseme.

O daha iyisini bilmiyordu.

Hayatım olduğu gibi mükemmeldi. Bir yıldır tam zamanlı çiftçilik yapıyordum. İstemediğim sürece kimseyle iletişim kurmak zorunda değildim. İsteddiğim kadar çalışabilirdim. İsteddiğim kadar saklanabilirdim.

Yalnızlık akıl sağlığım için iyiydi, değer verdiklerimle vakit geçirirken daha iyi bir evlat olmamı sağlıyordu.

Kalbim onu kaybetme korkusuyla çarpsa da annemi her gördüğümde ona sarıldığımdan emin oldum. Haftada bir kez evi temizlediğimden emin oldum, böylece o temizlemek zorunda kalmıyordu. Kirli iş kıyafetlerimi çamaşır makinesine koydum.

makinesini çalıştırdım ve erken kalkmaktan kanepede sızmadan önce elimden geldiğince sık ona yemek hazırladım.

Annem kendi projeleriyle meşguldü, Cassie Teyze'nin miras bıraktığı kurtarılmış hayvanları eğitiyor, çiçekleriyle ilgileniyor ve hepimizle ilgileniyordu. Çoğunlukla, hayatlarımız birbirimize yakın olduğumuzu ama bağımlı olmadığımızı söyleyecek şekilde birbirine değiyordu.

Şimdiye kadar babama verdiğim sözü tutmuştum.

Annem mutlu olmasa da başa çıkıyor gibi görünüyordu ve ben de sevdiklerimi kaybetme korkumu meraklı gözlerden uzak tutabiliyordum.

Ancak Umut binlerce kilometre uzakta olmasına rağmen beni asla uzun süre yalnız bırakmadı. Mektupları saat gibiydi; ne zaman birkaç hafta yazışmadan sonra rahatlasam, beni anlamlı ilişkilere zorlamaya kararlı bir anne tarafından yastığımın üzerine yerleştirilmiş bir mektup beni bekliyordu.

Mektup, bilmek istemediğim dedikodular ve okumaya vaktim olmayan hikâyelerle benimle alay ediyordu. Yine de Hope'un İskoçya'daki yeni hayatıyla ilgili haberleri pek umursamıyordum. Ata binmesine, keşfetmesine, öğrenmesine sevinliyordum,

Büyürken. Ama bana kendi dünyasını anlattığında, her zaman benim hakkımda yüzlerce soru sorardı.

Ne yaptığım, nasıl gittiğim, hedeflerimin ve hayallerimin ne olduğu hakkında bitmek bilmeyen sorular.

Arkadaş olduğumuza inanıyordu.

Ve hepsi o lanet madalyon yüzünden oldu. Ne düşünüyordum *ki?*

Beni böyle bir şey yapmaya iten neydi?

Daha da kötüsü, kasabadaki tek antikacıdan bir şey satın almama ve bunun buranın meraklı işgüzarları arasında bir sır olarak kalacağına inanmama ne sebep oldu?

Tamamen sağduyulu davranarak almıştım. Dantelin her zaman yanında olmasını istiyordu ama cep bu kadar hafif ve dayanıksız bir şey için güvenli bir yer değildi.

Bir madalyon çok mantıklıydı.

Ne de olsa annem boynunda babamın bir fotoğrafını taşırdı. Korunması gereken değerli şeyler için bir yerdi.

Hope'un sorununa bir çözüm bulmaktan başka bir anlama gelmiyordu - diğerleri (özellikle de annem) bunu böyle görmüyordu.

"Cevap yazmalısın." Annem gözlerini kaçırmış, arkasında televizyonun sesi kısık bir şekilde çamaşır katlıyordu. "Cevap vermediğin birkaç tane oldu."

Mektubu, gerçekten ihtiyacım olmayan rastgele eşyaların bulunduğu kutunun içine tıktırdım. Okuldan kalma eski koşu takımları ve film galasında giydiğim ve bir daha asla giymeyeceğim blazer ceket gibi şeyler.

Cevap vermeyince annem katlamayı bıraktı ve bana doğru geldi. Daha fazla kutu ön kapının yanında sabırla bekliyordu, artık yuvadan ayrıldığım için benimle birlikte taşınmaya hazırdılar.

Benden önce yavaşlayarak durdu. "Hazır olduğuna emin misin? Aceleyle gerek yok, Vahşi Bir. Hem de hiç." Parlak bir şekilde gülümseyip gözyaşlarını yutmadan önce gözleri yaşlarla parladı.

Kutuyu aldım ve çıkışa doğru taşıdım. "Gidiyorum, gidiyorum gibi bir şey değil."

"Öylesin. Bu ev sensiz çok yalnız olacak."

Ona bakamıyordum. Annemi üzdüğümde babamı hayal kırıklığına uğratmış olmanın sonsuz suçluluğu beni boğuyordu. "Çayırın hemen karşısındayım anne." Açık kapıdan küçük kulübeye doğru baktım, neredeyse

Ağaçlara karşı kamufle olmuş. "Beni hâlâ görebilirsin. Ayrıca, bunun olacağını biliyordun. İnşa etmeme yardım ettin."

Geçen yıl herkes katkıda bulunmuştu. Bir sonraki kasabada polis olarak uzun saatler çalışan Liam Amca bile çivi çakmaya ve odun kesmeye yardım etmeye gelmişti.

Kulübede pek bir şey yoktu.

Sade beyaz duvarları ve yüksek kirişli tavanıyla rustik mirasını koruyan iki yataklı, tek banyolu, tek katlı bir konut. Mutfak, banyo ile birlikte moderndi ve yatak odamın dört duvarı camdı, bir kutu gibi dışarı çıkıyordu, tüm oda ormanlık alanla beşik gibiydi.

Tam zamanlı olarak bir çadırda yaşamak istemiyordum ama ağaçların tepesindeki gölgeliklerin altında engelsiz bir şekilde uyumak beni giderek daha fazla cezbediyordu.

Artık her gece özgür olabilirim.

"Planlama izni almana asla yardım etmemeliydim. O zaman en azından hâlâ burada benimle yaşıyor olurdun." Annem surat astı.

Bu, sarılmanın iyi olacağı zamanlardan biriydi. Bir sarılma gerginliği yatıştırır ve artık onun çatısı altında uyumuyor olmamın hâlâ onun oğlu olmadığım anlamına gelmediğine dair güvence vererek ona ihtiyaç duyduğu teması sağlardı.

Ama bugün benim için kötü bir gündü. İkimiz için de kötü bir gün.

Bugün babamın ölüm yıldönümüydü ve bu acı beni binlerce bıçak gibi kesiyordu. Annem ve ben çoktan ormana gitmiştik. ölen sevdiğimize saygılarımızı sunduk. İlk oyulan ağacın altında basit bir kahvaltıyı paylaştık, düşüncelerimiz birbirimizle sohbet etmekten ziyade babamla birlikteydi.

Taşınmak için diğer günler yerine bugünü seçtiğim için inanılmaz derecede acımasızdım ama... artık bunu yapamazdım. Aynı evde uyuyamazdım.

aşk ve kalp kırıklığı duvarları boyadı. Her gün kahkahaların, birlikteliğin ve ailenin kırık hayaletler gibi dolaştığı aynı mutfakta yemek yiyemezdim.

Burası çok zordu.

Bir an daha tahammül edemeyeceğim kadar sevgi doluydu.

"Seni seviyorum anne," dedim usulca. "Ben sadece... Kendi evime ihtiyacım var, anlıyor musun?"

Yere baktı ve hızla başını salladı. "Biliyorum."

"İstediğin zaman oraya gelebilirsin."

"Biliyorum. Sen de öyle. Burada yani. Yatak odan her zaman senin olacak."

Yavaşça ona doğru gittim. "Burası artık benim yatak odam değil. Nasıl istersen öyle dekore et. Yazı odası yap. Bir kütüphane. Ne istersen yap."

Taze gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bir kütüphane güzel olabilir."

Sırıttım, evden taşınmanın yapılacak en doğru şey olduğunu bilmeme rağmen kalbim acıyordu. Bu, içimdeki karmaşayı çözmeye çalışmak için tek şansımdı. Cherry River'dan asla ayrılmayacaktım çünkü asla Annemden ayrılmak. Ama kendime ait bir şeye ihtiyacım vardı. Duvarlarımı yıkabileceğim ve sadece...

Nefes

almak

mı?

Var mı?

Solmak mı?

Her iki durumda da yolum önüme serilmişti ve ben bu yolda ilerlemekten memnundum; yeter ki değer verdiklerimi korumak için taktığım maske düştüğünde saklanabileceğim kendime ait bir alanım olsun.

Kolum yukarı kalktı, parmaklarım annemin uzun sarı saçlarını ve saç tellerine dolanmış mavi kurdeleyi kavradı. Son zamanlarda yeni bir parça mı kesmişti yoksa bu babamın isteği üzerine onun için kestiğim parça mıydı bilmiyordum ama her iki durumda da... kurdelenin bir yerlerde olmadığı bir gün bile geçmemişti.

Geçen yıl ergenlikle birlikte boyum uzadı ve ondan en az bir karış daha uzun oldum. Babama çekmediğim tek şeyin bu olduğunu söyledi. Ondan bile uzunmuşum. Ve o anda, boyum için minnettardım.

Çünkü bu, ona yaklaşabileceğim, alnından öpebileceğim ve o sevgime karşılık vermeden önce ulaşamayacağı bir yere doğru eğilebileceğim anlamına geliyordu.

Ben küçük bir el sallayarak geri çekilirken alt dudağı titredi. "Bana ihtiyacın olursa çayırın hemen karşısında olacağım."

Başını salladı.

"Acil bir durum olursa telefonum her zaman yanımda olacak." Tekrar başını salladı.

"Gerçekten gitmedim anne. Seni asla terk etmeyeceğim, tamam mı?"

Arkamı dönüp en yakın kutuyu elime alıp kapıdan çıkarken son kez başını salladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jacob

*** * * * * On**

yedi yaşında

"VAHŞİ BİR?"

Ellerimi gübreye daldırdığım yerden başımı kaldırıp baktım. İlk resmi sebze bahçeme fideler ekdim. Üç aydır kulübemde tek başıma yaşıyordum ve toprakla, güneşle ve mevsimlerle uğraşarak geçen uzun bir günün ardından, kendi alanımda huzurun bir benzerini bulacağımı umuyordum.

Tam tersi oldu.

Rahatlayamadım. Sessizlik çok bunaltıcıydı. Boşluk çok tanıdıktı. Televizyon izlemeyi sevmiyordum, bu yüzden zihnimi meşgul etmek için yapabileceğim her şeyi yapmaya karar verdim.

Mutfağıma fazladan bir tavan penceresinin nasıl takılacağından patates, domates, brokoli ve aklıma gelebilecek diğer tüm sebzelerle dolu bir bahçe ekmeye kadar YouTube eğitimlerini inceledim.

İtiraf etmiyorum ama yapacak işlerim yavaş yavaş tükeniyordu.

Traktör yağı, ara sıra oluşan kesikler ve çiftlik pisliği için cebimde tuttuğum bezi kaptığım gibi, annem güverteden inerken ayağa kalktım ve ilerlememe gülümsedim.

"Vay canına, kendini mi yoksa bir orduyu mu besliyorsun?"

"Sen, ben, büyükbabam, Cassie Teyze..." Sırıttım. "Tohumları alırken biraz aşırıya kaçtım. Bazıları soğuk havalarda hayatta kalamayacak ama olsun."

Kıkırdadı. Cildi bahar boyunca açık havada olmaktan benimki gibi bronzlaşmıştı ve kirli sarı saçlarım neredeyse onun açık renk saç tellerine uyuyordu.

bana doğru geldi, elinde bir demet mektup tutuyordu. "Sana bunları vermek istiyordum."

Kaşlarımı kaldırdım, desteyi aldım. Kimden geldiklerini sormama gerek yoktu. İskoç pulları her şeyi ele veriyordu.

Dört tane saydım.

İç çekerek, dağınık saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve Umut'u bu nafile arkadaşlık arayışından nasıl vazgeçirebileceğimi düşündüm. Sosyal medyada yer almamam, kimseyle iletişimde kalmak istemediğime dair yeterli bir ipucu olmalıydı.

Annem boğazını temizledi. "Ona yaz Jacob. Muhtemelen orada tek başına yalnızdır. En azından ağlayabileceği meşhur bir omuz olabilirsiniz."

Yukarı baktım. "Ona hiçbir şey borçlu değilim."

"Hayır, ama seni gördüğünden beri çok etkilendi. Nazik ol. O genç ve hayalperest ve eninde sonunda bu küçük aşkıdan vazgececektir."

"Crush?" Donup kaldım. "Bu bir aşk değil. Bu, şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama

."

"İnan bana, Vahşi Olan. Bir kızın bir erkeğe ne zaman hayranlık duyduğunu bilirim.

Hope sana hayranlık duyuyor. Senden onu yönlendirmeni istemiyorum. Aslında, sana onun çok genç olduğunu ve arkadaşlıktan başka bir şey düşünmemen gerektiğini söylüyorum, ama ona cevap yazmaktan zarar gelmez. En azından o

ilk erkek arkadaşıyla tanışır ve sonra senin yerini

alır." Gözlerimi devirdim. "O daha çok... genç."

"Hepimiz bir zamanlar gençtik." Annem hüzünle gülümsedi. "Ama bu uzun sürmez ve kalp ne istediğini bildiğinde yaşı'n gerçekten bir önemi yoktur."

"Onu görmezden gelmem için bir neden daha."

Annem başını salladı. "Oku onları. Cevap ver. Sadece nazik ol."

El sallayarak beni batan güneşin altında bıraktı, ben de tertemiz beyaz zarfın üzerine bir tutam çamur sürüp mutfak'ın yanındaki devrilmiş ağacın üzerine oturdum.

Bir kez daha o lanet madalyona lanet ettim. Zamanı geri sarabilseydim ve danteli gönderebilseydim, gönderirdim.

Bu karmaşaya *ben* sebep oldum.

Ona sıradan bir tanışıklıktan daha fazlasına açık olduğum yanılsamasını vermiştim ve dürüst olmak gerekirse onu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Zarfı yırtıp ilk mektubu çıkardığımda kâğıdın yırtılma sesi turuncu alacakaranlıkta gürültüyle yankılandı.

Sevgili Jacob,

Hala senden haber alamadım, ama sorun değil. Çok meşguldüm, derslerimle meşguldüm. Keeko bu yılki ilk sınavlarımda çok başarılı olacağımı söylüyor, yani bu iyi bir şey.

İskoçya, haftalarca tüm ülkeyi kaplayan sis ve çiselemeye rağmen hala eğlenceli. Artık yağmurda at sürmeye alıştım. Ve her zamankinden daha fazla ceket ve atkım var, ama sanırım dağlık bölgelerde hayat böyle.

Başka yeni ne var? Pek

bir şey yok.

Sanırım sadece senden duymak istedim.

Çiftçilikle mi meşgulsün?

Babanı hala orada hissediyor musun?

Sence annem İskoçya'da benimle birlikte midir?

Çok meşgul olduğunuzu biliyorum ama fırsat

bulduğunuzda cevap yazın! Sevgiler, Umut.

Mektubu bir kayanın altına koydum, böylece rüzgarda uçup gitmeyecekti.

hafif bir esintiyle bir sonrakini açtım. Onları olabildiğince hızlı okuyup bitirmeye kararlıyım.

Sevgili

Jacob,

haberlerim

var!

Babamın TV şovunda resmen bir rol aldım. Babamın deli gibi aşık olduğu kontesin kızını oynuyorum.

evlenir (kont onu döver, böylece baba onu kurtarır, muhtemelen onu öldürür ve sonsuza dek mutlu yaşarlar). Yine de dizi hakkında bilgi sızdırmak istemediğim için bunu tekrarlamayın.

En iyisi de çemberli elbiseler ve çılgın kıyafetler giymek zorunda kalmamam.

diğer kızların giymek zorunda olduğu elbiseler. Benim karakterim erkek kıyafetleri giyen bir erkek fatma. Havalı, değil mi?

*Sadece birkaç bölüm ve çok fazla repliğim yok ama hoşuma gidiyor.
Dürüst olmak gerekirse, kamera önünde olmak istediğimi sanmıyorum.*

Babam. Sanırım okulu bitirdikten sonra senarist olacağım ve oyuncuların söylediği diyalogları yaratacağım, çünkü bazıları cringe- worthy!

Çevrimiçi olsaydınız, setten birkaç resim gönderebilirdim. Hatta Polka adında yeni bir ata bindiğim bir video bile gönderebilirim!

Her neyse, Cherry River nasıl?

Cassie'nin at kampında çok çocuk var mıydı?

Birine öğretmenlik yaptın mı?

Çok mu ata biniyorsunuz yoksa çok

mu meşgulsünüz? Sizden haber

almak isteriz.

Sevgi, Umut.

Üçüncüye uzandığımda sabrım azaldı. En azından beni meşgul olmaktan ve yalnızlığın boşluklarını doldurmaktan alıkoymuştu. Onun gevezelik eden mektupları sanki yanımda oturuyormuş gibiydi.

Sevgili Jacob,

Bunu dizüstü bilgisayarımda yazıp çıktısını almak zorunda kaldım çünkü yazı kolumu kırdım. Altı hafta boyunca alçada kalmam gerekiyor. Yuh. Polka'dan düştüm ve bir atlayışa çarptım. Babam çok kızdı. Bana ata binmeyi yasakladı.

Sonsuza dek. Kendime tekrar zarar vermemden korktuğumu biliyorum ama mantıklı olan tek şeyi elimden alamaz.

Buna ihtiyacım var, biliyor musun?

Bunu senden başka kimse anlayamaz. Neyse, söyleyecek başka bir şeyim yok.

Lütfen... cevap yazar

mısın? Sevgiler, Umut.

Mektubu diğer okunmuş mektupların üzerine yerleştirdim ve onun incineceği düşüncesiyle biraz kaşlarımı çattım. Ata binmek tehlikeliydi ve o da bunu daha yeni kanıtlamıştı.

Kemikler kolayca kırılır. Umarım gelecekte daha dikkatli olur.

Son mektup zarfindan çıktı ve onu açtım.

Sevgili Jacob,

Annen bana yazdı ve artık evde yaşamadığını söyledi ve mektuplarımı göndermem için yeni adresinden bahsetti.

Vay canına, şimdiden taşındın mı? Bu çok güzel. Ama biraz korkutucu değil mi?

Neredeyse on dört yaşımdayım ve her ne kadar sık sık yer değiştirmeyi sevmesem de, henüz tek başıma yaşayamam.

Ayrıca Cherry River'da çok iyi koştüğünü ve seninle gurur duyduğunu söyledi. Bu çok hoş. Keşke gelip evinizi görebilseydim. Bir ara seninle ve Forrest'la ata binmeyi çok isterim.

Muhtemelen sana bu kadar çok yazarak yapışkan ya da sinir bozucu olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama her gün bana verdiğin, içinde annemin dantelleri olan madalyona dokunduğumda seni düşünüyorum. Seni düşünüyorum ve günümle ilgili her şeyi sana anlatmak istiyorum. Seninkini ve neler yaptığını duymak ve arkadaşın olmak istiyorum.

Ama çok meşgul olduğunuzu biliyorum, bu yüzden bu sefer cevap istemeyeceğim.

Bir teşekkürle daha bitiriyorum ve umarım harika bir tatil geçirirsiniz.

Gün

. Şimdilik hoşça kal, ama umarım

sonsuz kadar değil. Sevgiler, Umut.

İKİNCİ BÖLÜM

MÜDAHALE

DELLA

* * * * *

OĞLUM kolay değil.

Okuldayken kimseyle arkadaş olmak için çaba göstermiyordu; evdeyken sevgisini dizginliyordu; Umut'la ise duvarlarını asla yıkmıyordu. Her seferinde

İnsanları uzaklaştırdıkça, Ren ve benim oğlumuzu hayal kırıklığına uğrattığımız korkusuna daha derinden kapılıyorum.

Jacob bizim yüzümüzden aşk konusunda berbat durumda.

Dokunmaya ve birlikteliğe alerjisi var çünkü ona ölüm bu tür şeyleri kopardığında neler olduğunu gösterdik.

Jacob, hastalıklar ve üzüntüler yüzünden neredeyse hiç çocukluk yaşamamıştı ve gençlik yılları da normal geçmemişti.

Ama Hope... Vay canına, ne kadar cesur bir şey.

Arkadaşlık girişiminde bulunmaya cesaret eden tek kişi o. Benim gördüklerimi gören ve yardım edebilecek kadar güçlü olan tek kişi o.

Aramızda kalsın, Ren onu severdi.

Ama sen bunu biliyorsun, değil mi? Onu neden sevmiş olabileceğini söylememe bile gerek yok.

Bu çok açık.

Eğer bir kızımız olsaydı, Umut'u seçerdik. Kim bilir?

Bir gün ailemizin bir parçası olabilir.

Çünkü bir anne her zaman bilir ve Hope'un bana aşık olduğunu biliyorum.

Oğlum.

Acaba yaş ilerledikçe çocukluktan yetişkinliğe mi geçecekler? Yetişkinler. Acaba zaman bize karşı acımasız olduğu gibi onlara karşı da nazik olacak mı? Ren ve benim kıldığımız her şeyi düzeltecek kişi o olabilir mi diye merak ediyorum.

Bu sorular beni bu işe karışmaya itti.

Biliyorum yapmamalıydım ama Hope'un yardıma ihtiyacı vardı. Doğru yönde bir dürtme.

Ben de ona yazdım.

Ona Jacob'ın yeni adresini söyledim.

Oğlumla ne kadar gurur duyduğumu anlattım.

Tüm bunları gerçekten söylemek istediklerimi saklayarak yaptım. Teşekkür ederim.

Denediğin için teşekkürler.

Hayır cevabını kabul etmediğiniz için teşekkür ederim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Umut

* * * * * On

yedi yaşında

"BRIAN, DUR. Hazır değilim."

"Hadi ama kızım. Altı aydır çıkıyoruz. Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Altından sıyrılıp bronz Vauxhall'ının arka koltuğundan kaçarken İskoç tınısı kulaklarımda yankılandı. "Ben biliyorum. Ama bu gece olmayacak." Elbisemin eteklerini düzelterek sütyenimi onun ellerinin olduğu yere yerleştirirken ellerim titriyordu.

"Ama güzel bir yemek yedik. Bu bizim yıldönümümüz. Eğer bunu şimdi yaparsak, bu gece çok özel olur." Elinin tersiyle ağzını sildi, onu öperken bıraktığım pembe dudak parlatıcımı bulaştırdı.

Gecenin serin havası açıkta kalan kollarımı ısıırıyordu. Giydiğim gri elbise - beni dünyevi ve zarif gösterdiğini ummuştum - bekaretimi kaybedecek kadar cesur olduğumu düşündüğüm için benimle alay etti.

Beni korkutan çıplak olma ve ilk kez içimde birini hissetme düşüncesi değildi. Jacob Ren Wild ile kıyaslandığında hiçbir erkeğin değerinin olmamasıydı.

Hepsi çok çocuksu, çok tek boyutlu, çok sinir bozucu görünüyordu. *Basit.*

Jacob karmaşık, hırçın ve zor biriydi. Ve kalbinin etrafında kilitli tuttuğu sırlara kaç kez bakmaya çalıştıysam da, asla yaklaşmama izin vermedi.

Önemli olduğundan değil.

Yıllardır ondan haber almamıştım.

Tek bildiğim, şimdiye kadar evlenmiş olabileceğiydi. Ne de olsa çiftçiler genç evlenmeye ve erken çocuk sahibi olmaya eğilimliydi. En azından İskoç çiftçilerin çoğu öyleydi.

Brian arka koltuktan iri cüssesini açarak, gündüzleri turistlerin dağlık alanların ve uçurum kenarlarının vahşi manzarasını seyretmek için park ettikleri çakıl taşlarının üzerinde bana katıldı. Ama geceleri burası asi gençlerin meşhur 'kafayı bulma ve seks yapma' mekanıydı. "Sen sadece bir baş belasısin Hope Murphy. Lanet olası bir baş belası."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum.

Tüm bunların ne kadar klişe olduğunu göremiyor muydu? Kız ve erkek çıkıyor. Kız aslında erkekten hoşlanmıyor ama bunu kabul edecek kadar yalnız. Oğlan

Şansının yaver gideceğini düşünür ama kız daha değerli olduğuna karar verir ve bir hiç uğruna her şeyden vazgeçmektense sonsuza dek beklemeyi tercih eder.

Argümanı bile klişeydi.

Senarist olmak istememin nedeni de buydu. İnsanlar ancak bu kadar çok masal anlatabilirdi. 'Tanışan sevimli, komşu çocuk, arkadaştan sevgiliye, düşmandan sevgiliye ve yasak aşk' gibi bilinen mecazların hepsi aşırıya kaçmıştı. Ancak bu mecazlar içinde, varyasyonlar sıradan bir aşk hikayesini benzersiz kılabilirdi - ancak sadece diyalog ve sunum özelse.

Ve Brian kesinlikle özel biri değildi.

"Eve yürüyerek gideceğim." Brian'ın yanından geçip ön koltuktan küçük el çantamı ve erik rengi trençkotumu aldım. Trençkotu küçük oyunculuk rollerinden kazandığım gelirle almıştım. Kim olduğunu henüz bilmeyen bir genç kız için biraz fazla eski ve fazla asil kıyafetler almak gibi bir alışkanlığım vardı.

Sadece yalnız olduğunu.

Çok ama çok yalnızdı.

"Eve yürüyerek gidemezsin. Köyden kilometrelerce uzaktayız."

"Eve yürüyebilirim. Ve yürüyeceğim." Tekrar tartışırsa diye burnumu kaldırdım.

Karanlıktan ya da İskoçya'nın değişken havasından korkmuyordum. Çok daha kötülerine de binmişim. En azından atlar benim için oradaydı - beni hem bedenem hem de ruhen güçlendiriyor, beni aptal bir çocuktan sevmeyi öğreneceğimi umduğum birine dönüştürüyordu.

Brian sürücü koltuğuna oturmak için arabanın etrafında dolanırken, "Kaybolduğunda gelip bana ağlama," diye mırıldandı. "Bu arada işimiz bitti. Seni terk ediyorum."

Kahkahalarımı tutamadım. Aylardır ilgilenmediğim biriyle çıktığım ve sonunda özgür kaldığım için kıs kıs gülüyordum. "Bu bütün yıl boyunca duyduğum en iyi haber."

"Sen bir cadısn." Kapısını çarptı ve anahtarı bir sarsıntıyla çevirdi. Vauxhall acınası bir şekilde homurdandı, ardından otoparktan çıkarken bir fare gibi ciyakladı.

Arkamda kalan tozla biraz öksürdüm. Siperin içine girip çantamı omzuma attım ve ellerimi sıcak ceplerin içine soktum.

Zihnim babasız çiftlik çocuklarıyla doluyken eve doğru uzun bir yolculuğa çıktım, bir yandan da uyanık olduğum gerçeğini gizlemek için inandırıcı bahaneler uyduruyordum.

sokağa çıkma yasağından sonra çantamda kullanılmamış bir prezervatifle ve asla sahip olamayacağım bir çocuğa aşık olmuş bir kalple gözcülük yapıyordum.

* * * * *

Pazar günü.

Normalde, yağmurda bile Sally ile bozkırda at sürmeye giderdim, ama bugün havamda değildim.

Dün gece, aptal süet botlarım yüzünden ayak parmaklarım su toplamış halde eve gizlice girdikten sonra, Jacob'ın eski mektuplarını çıkarma hatasına düşmüştüm.

Çok fazla olmadıklarından değil.

Ona kaç tane gönderdiğimin sayısını unutmuştum ama verdiği yanıtların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Sadece dört tane.

Her şey basit ve onu rahat bırakması için yazılı olmayan bir mesajla kapalı.

Umut,

Madalyonu aldığına sevindim. Bana teşekkür etmeyi bırak. Ciddiyim. Sadece pratik bir şeydi, bir anlamı yok.

İskoçya'da mutlu sürüşler.

Jacob.

Hediyesi için teşekkür ettiğim ve İskoçya'daki yeni hayatımla ilgili haberler verdiğim üç sayfaya karşılık birkaç satırlık özenle yazılmış bir metin.

Mektubu kutusuna geri koyarken içim burkuldu. Aptal, idealist küçük bir kızdım. Jacob'ın da beni benim onu bulduğum kadar büyüleyici bulduğuna inanmıştım ama Brian'la çıkmaya başlayıp büyüene kadar sadece sinir bozucu bir çocuk olduğumu anlamamıştım.

Ve ölüm hakkında soru sormayı bırakmayan bir çocuk hakkında hiçbir şey büyüleyici değildi.

Tanrım, Jacob'ın etrafında olmak için ne kadar çaresiz olduğumu hatırlamak neredeyse çok utanç vericiydi. At kampında her gün ata binmekten çok onun nerede olduğunu gözetlemekle nasıl ilgilendiğimi.

Acınası, Hope.

Zaten derisi yüzülmüş anılarıma tuz biber ekerek bir mektup daha açtım.

Umut,

Haber için teşekkürler, ama dürüst olmak gerekirse, yazmaya devam etmek zorunda değilsin. Sorun değil. Madalyonu sevdiğini ve İskoçya'nın buradan tamamen farklı olduğunu anlıyorum.

Bana gelince, ben iyiyim. Atlar iyi. Hayat ilerliyor. İyi günler dilerim.

Jacob.

Parmağımı el yazısıyla yazılmış mektupların üzerinde gezdirirken yanaklarıma bir kez daha sıcaklık doldu. Birkaç yıl önce bu mektubu aldığımda Jacob Wild'ın her şeyine vurulmuştum. Notları kısa olabilirdi ama ben onları okumakta ustaydım. Onun toprakta çalışırken resmini çiziyor, güneş yanığı ve kirli olduğu bir romanın tadını çıkarıyor, yemyeşil çimenlerde Forrest'in bacakları arasında kestirdiği bir filmi izliyordum.

Şimdi mektupları nasıl okunması gerekiyorsa öyle okuyorum. Curt ve sabırsız.

Ve ilk defa öfke kalbimin etrafında dolandı. Evet, genç ve aşırı hevesli olabilirdim ama bu kadar soğuk olmak zorunda değildi. Ben sadece nazik olmaya çalıştım. Bana gününden birkaç dakika daha ayırsaydı, kim bilir kendimi şimdiki kadar yalnız hisseder miydim?

Arkadaş edinmeye çalışmıştım. Babam Keeko tarafından evde eğitilmek yerine normal okula gitmeme bile izin verdi, böylece kendi yaşındaki çocuklarla kaynaşabilecektim. Ancak, hepsi çok *çocuksuydu*. Partilere, kimin kimi sevdiğine ve sınavlara çalışmak için çabalamaya odaklanmışlardı.

Kimsenin bana ayıracak zamanı yoktu.

Ve yalnızlığım daha da keskinleşti.

Umut,

*Koluna olanlara üzüldüm.
Çabuk iyileş!*

Jacob.

Yüzümü ellerime bastırarak inledim. O notu aldığım da satır aralarını okumuş ve benim için değil ama *onun için* hızla iyileşmemi istediğine inanmışım.

Şimdi, sadece yapışkan, aptal bir adamı yatıştırmak için gönderilen iki basit cümle gördüm.

Kız

ım. Son mektup en kötüsüydü.

Umut,

*Evet, evden taşındım. Zamanı gelmişti.
Oyunculuktan biraz olsun keyif almaya
sevindim.*

Bu harika.

Hayatına devam ettiğini ve büyüdüğünü duymak harika.

Her şey gönlünce olsun.

Jacob.

Cevap vermemi istediğine dair tek bir işaret bile yoktu. Hayatıyla ilgili sorularımın hiçbirini yanıtlanmadı. Mektupları da tıpkı yüz yüze olduğu gibi inatçı ve bilgiden yoksundu ve bu mektubu aldıktan sonra ağlamışım.

Çünkü sonunda, taktığım at gözlükleri yırtılmıştı. Belki de artık annesiyle yaşamadığı gerçeği idi. Belki de zaman onu çoktan ulaşamayacağı bir yere itmişti. Ya da belki Çünkü bir arkadaşına ulaşmaya çalışırken onun ilgisizliği yüzünden incinmekten bıkmışım.

Her iki durumda da ona bir daha yazmadım.

Aslında, onu düşünmemek için elimden geleni yaptım. Annemin madalyonu

Dantel boynumda kalıcı olarak yaşıyordu, ama kendimi sadece duştan sonra aynada fark ettiğimde ya da sabahları okul üniformamın içine soktuğumda onu düşünmeye zorladım.

Ancak dün gece acı hatıralar şeridinde gezindiğim için somurtmaktan başka bir şey yapacak halde değildim.

Bende bu kadar itici olan neydi? Neden erkekler takılmakla ilgileniyor ama bağlanmıyorlardı? Neden kızlar ilk başta benden hoşlanıp bir hafta sonra nefret ediyorlardı?

En azından İskoçya'nın havası benim umutsuzluğumla uyuştu ve bana bir kase tereyağlı patlamış mısır ve DVD dolabına göz atıp kanepeye uzanmak için mükemmel olan çiseleyen bir öğleden sonra verdi.

Romantik romanlar, dramalar ve bilimkurguların yer aldığı raflara göz gezdirirken, dikkatim *The Boy & His Ribbon* (Çocuk ve Kurdelesini) adlı kitabın mavi sırtındaki ışıltılı yazıya takıldı.

Galadan beri filmi izlememiştin. İzlemek için bir isteğim de yoktu. Normalde babamın rol aldığı filmleri izlemeyi sevmezdim ama bu film Jacob'la ilgiliydi - dolaylı yoldan.

Diski alıp ev sinema sistemine taktığımda ve aşkın nasıl bir şey olabileceğini izlemek için oturduğumda kendimi durduramadım.

Kendim için istediğim bir aşk.

Genç ya da yaşlı her kızın arzuladığı, yalvardığı ve hayalini kurduğu bir aşk.

of.

Sonundaki acı ne olursa olsun.

* * * * *

"Ne izliyorsun?" Babam oturma odasına doğru yürürken ben de Gözyaşlarım, babamın oyunculuğuna ve veda etmenin acısına tamamen kapılmıştım.

"Hiçbir şey." Elim kumandaya doğru gitti ama artık çok geçti.

Durakladı, ceketini silerken kollarını arkasında kavuşturdu. "*Bu Boy & His Ribbon?*"

Rahat koltuğa bürüldüm. "Sadece tembel bir Pazar hayal ettim."

Babam ceketini çıkarıp koltuğun üzerine koydu ve botlarını çıkarmak için oturdu. İş için uzattığı sakalları dağınık ve dağınıktı ama bu rolde mutluydu. Geçmişin uğuldayan rüzgârları ve kükreyen şömineleri içinde tamamen kendi elementindeydi.

"Son zamanlarda Jacob ya da

Della'dan haber aldın mı?"

İrkildiğimi gizleyerek başımı salladım.

Geriye doğru uzanarak esnedi ve yüzünü ovuşturdu. "Sabahın erken saatlerindeki bu savaş sahnesi bittiğinde çok mutlu olacağım."

Bağdaş kurup otururken, Jacob ve annesinin küllerle dolu bir vazoyla ormanda olduğu filmi durdurdum ve yağmurlu bir günle karşılaştırmayı bıraktım.

Öğleden sonra annemin tabutu mezara indirildiğinde, yaşayan tek aileme odaklandım. "Evet, son zamanlarda çılgın saatler geçiriyorsun." Babam bana yorgun bir gülümseme verdi. "Pekâlâ. Anlat bakalım. Ne haber,

Küçük

Dantel
mi?"

"Ne var? Hiçbir şey yok."

"Seni tanıyorum." Nazikçe iç çekti. "Aklında bir şey var." "Ben iyiyim."

"Dün gece yarısını on gece eve gizlice girmenle mi ilgili?"

Donup kaldım. "Oh."

"Bir daha asla evime adım atamayacak olan Brian Regan denen çocukla mı ilgili?"

Savunmaya geçerek daha uzun oturdum. "Eğer ima ettiğin buysa ben yanlış bir şey yapmadım."

Ellerini havaya kaldırdı. "İma etmiyorum. Sadece bir daha o saatte bir erkekle dışarı çıkarsan, ilk uçakla eve dönüp yatılı bir okula kapatılacağını söylüyorum."

Normalde tükürür, tıslar ve tartışırdım, ama yatılı okul tehdidi yeni değildi -brokoli yemeyi reddettiğimde ya da yatağımı toplamadığımda bunu fazlasıyla kullanmıştı- ama bugün özgürlüğümü kısıtlaması umurumda değildi.

Zaten hepsi aynıydı.

"Uh-oh. Bu yemi yutmadığına göre ciddi bir şey olmalı." Babam öne doğru oturdu ve parmaklarını yünlü pantolonunun arasına geçirdi.

"Konuş."

Dudağımı ısırdım, bakışlarım Jacob'ı oynayan aktörün olduğu yerde kilitlenmiş, yanaklarında gözyaşlarıyla gökyüzüne baktığı donmuş ekrana gitti.

Sormalı mıyım, sormamalı mıyım?

Bu beni ilgilendirir miydi, yoksa kendi haline mi bırakmalıydım?

Kararımı veremediğimde babam hayal kırıklığıyla başını eğdi. "Dilinin tutulması senin tarzın değil."

İçimi çektim. "Bu konuda konuşmamdan hoşlanmıyorsun."

Sustu. "Fark etmez. Canını sıkan her neyse konuşmak istiyorsan, söyle gitsin. Küçükken sana sert davrandığımı biliyorum ama Artık genç bir kadınsın. Bilmek istediğin her şeyi... Sana anlatmak için elimden geleni yapacağım." Dramatik bir şekilde yutkundu, komedyen-aktör ciddiyetten sıyrıldı. "Seksle ilgili olmadığı sürece, o zaman tamamen farklı bir hikaye. Bu

diye bir konu yok. Bana kalırsa siz erkeklerin ne olduğunu bilmediğiniz bir dünyada yaşıyorsunuz."

"Ha ha." Ona hızlı bir gülümseme verdim. Ben daha gençken sinirlerine hakim olamamış ve bana seks konuşması yapmıştı. Keeko'yu işe almak yerine bunu kendisi yapmıştı. O iyi bir babaydı. *Harika* bir babaydı.

Çok şanslıydım.

Pantolonumdaki tüyleri yolarken mırıldandım, "Tamam o zaman, şey... Annemi kaybettiğimizde bizi nasıl değiştirdiğini biliyorsun. Biz... Tam olarak bilmiyorum. Sadece değiştik."

Başını salladı ve sandalyede arkasına yaslandı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." "Peki... sence babasını kaybetmek Jacob'ı değiştirdi mi?"

Babam sorum üzerinde düşündü. Çocukluğumda yaptığı gibi soruyu geçiştirmek yerine bana gerçekten zaman tanıdı. "Şüphesiz."

"Sence bu onu bir insan olarak kırdı mı?"

İç çekti. "Her insanın neye tahammül edebileceğini kim söyleyebilir? Sen ve ben, annen bizi terk etse de devam etmek istediğimize karar verdik. Birbirimize yaslanacaktık."

"Jacob'ın annesi var. Bu neden yeterli değil?"

Babam burnunu ovuşturdu. "Yetmediğini kim söyleyebilir?"

Ona bıkkın bir bakış attım. "Onu görmeyeli uzun zaman olduğunu biliyorum ama onlarla kaldığımda canı yanıyordu. Çok acı çekiyordu baba. Bunun geçeceğini sanmıyorum."

Cevap vermek için zaman ayırarak pantolonunun kalın dokumasını okşadı. "Her insan kendi yöntemiyle acı çeker. Onun kaybı bizimkinden farklıydı. Babası hastaydı. O rolü oynamak bile beni depresyona sokacak kadar yıprattı.

Öleceğini bilmek ve son ana kadar bununla mücadele etmek... Çocukken böyle bir ortamda yaşamak kolay olmasa gerek."

"Annem de hastaydı. Zihinsel olarak." Bakışlarımı indirdim. "Ama o gitmeyi seçti. Belki de fark budur."

Babam uzaklara baktı, sanki kendi acısı hâlâ kalbini deliyormuş gibi boğazını temizledi. Annemin ölümü seçtiği tek kişi ben değildim. Babamı da terk etmişti.

Nasıl bu kadar zalim olabilir?

Birkaç saniye gergin bir sessizlik içinde oturduk.

"Her neyse," dedim biraz fazla yüksek sesle. "Bu filmi izleyince aklıma Wilds geldi, hepsi bu."

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden onun için bu kadar endişeleniyorsun? Onu yıllardır görmedin. Artık yirmi bir yaşında. Oraya gittiğinizde tanıdığınız çocuk değil."

"Biliyorum."

"Babasının ölümüyle nasıl başa çıktığı sizi ilgilendirmez."

Kamburumu çıkardım, turkuaz bir yastığı kucağıma çektim. "Hâlâ onun için endişelenebilirim."

Babam gözlerini kıstı. "Bak, tek söylemek istediğim değiştiremeyeceğin şeyler. O kendi hayatını yaşıyor. Sen de kendi hayatını yaşıyorsun. Odaklanmanız gereken tek şey bu."

Ama mesele de buydu... Ben bu ayrılığı istemiyordum. Arkadaşlık istiyordum.

Arada bir aptalca bir mektuba cevap vermesini ve beni bir baş belası olarak değil, değerli biri olarak gördüğünü kanıtlamasını istedim.

Bu asla gerçekleşmeyecekti ama en azından rüyalar özgürdü.

"Tamam." Bu yanıt acınasıydı. Acınası görünmeme, acınası ses çıkarmama neden oldu,

Genel olarak *acınası*.

Bana bir saniye kadar uzun süre baktı, belki de Jacob'a neredeyse yabancı olmama rağmen Cherry River'a açıklayamadığım bir şekilde bağlı olduğuma dair sırlarımı okumuştı.

Babam sağ olsun, hayatımı kurmuştum. Kendime ait bir gelirim vardı. Bağlantılarım, teklifler ve her genç aktrisin uğruna cinayet işleyeceği bir kariyerim vardı. Ama bu olamazdı.

kalbimde kim olduğumu değiştirdi. Şafakla birlikte uyanan ve bütün gün toprak ve gökyüzüyle çalışan bir çiftlik çocuğunu delicesine kıskanan bir kızdım.

Toprağın beni bu kadar güçlü bir şekilde çağırması hiç mantıklı değildi. Şehirli bir kız olarak doğmuş, şehirli bir kız olarak büyümüş ve büyük olasılıkla şehirli bir erkekle evlenecek olsam da, bir parçam her yönü ormanlarla kaplı geniş bir arazide olmadığı sürece kendini güvende hissetmiyordu.

Babam bir şekilde tüm bunları gördü çünkü gerçeği saklamayı unuttum. O *beni gördü*.

Gerçek ben.

Provası yapılmış ya da senaryosu yazılmış ben değil.

Ve yüzü düştü, ilk kez ona *ya da* anneme çekmediğimi anladı.

Ailedenmişim gibi davranan bir yabancıydım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir aktris olarak. Kızı olarak.

Sanki tamamen farklı bir konuşma yapmışız gibi yavaşça başını salladı. "Vahşi Doğayı sadece özlemiyorsun, değil mi? Onların yaşam tarzını da özlüyorsun."

Yastığı göğsüme bastırarak onun esrarengiz ifşasından korunmaya çalıştım. "Eminim bu sadece diğer taraftaki çimlerin daha yeşil olmasıyla ilgili bir durumdur."

Gözleri gerildi. "Yine de... Öyle olduğunu sanmıyorum." Burnunun kenarını sıkarak sandalyesinin kenarına doğru ilerledi. "Bunca zaman benimle seyahat etmekten hoşlandığına inandım. Annen mutluyken egzotik yerlerde yaşamaya, en iyi restoranlara gitmeye ve en pahalı mağazalardan alışveriş yapmaya bayılırdı.

dükkanlar." Hüzünlü bir şekilde kıkırdadı. "Ben de seyahat etmeyi seviyorum. İşimde iyiyim çünkü başka bir insanın derisine bürünmekten hoşlanıyorum ama bunun tek nedeni eve, yani sana döndüğümde kendi hayatımın ne kadar harika olduğunu bana göstermesi."

Nedense gözlerim doldu. Ne söyleyeceğimi ya da babamın garip aydınlanması sayesinde nereye sığacağımı bilmiyordum.

"Kimi örnek alıyorsun, Hope Jacinta Murphy? Kanında Hollywood ve hayal ürünü yerine atlar ve çiftlikler akarken sen kimsin?"

Bakışları çok yoğun hale geldiğinde ürperdim.

"Hiç deneyimlemediğin şeyleri, içinde büyüdüğün dünyadan daha çok önemsiyorsun." Başını iki yana salladı. "Başlangıçta bunun sadece tüm küçük kızların yaşadığı atların yeniliği olduğunu düşünmüştüm. Ama çok geç kaldım. Çamurlar içindeki bir bozkırda, güzel bir elbiseyle kırmızı halıda olduğundan daha mutlu olduğunu görmek için çok geç kaldım." Çenesi düştü, bakışları parke zemindeki beyaz halıya kilitlendi. "Nasıl bu kadar kör oldum?"

Sesindeki tutukluk beni kanepeden öyle hızlı fırlattı ki, minder ve uzaktan kumanda yere çarptı. Önünde dizlerimin üzerine çökerek yüzümü pantolonuna bastırdım. "Sorun yok baba. Çok yorulmuşsun. Uyuman gerek-"

"İhtiyacım *olan şey* on yaşında olmayan kızımın ilgilenmek. artık." Parmakları çenemin altından girerek yüzümü yukarı doğru çekti. "On yedi yaşındasın. İnanılmazsın. Ve yalnızsın. Bütün bunlar Bu ölüm meselesi hakkında, değil mi? *Yalnızsın*. Tanrım, ne zamandır, Küçük Dantel? Ne zamandır benim hatırım için mutluymuş gibi davranıyorsun?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve bakışlarındaki sefil ifadeyle parmak eklemlerinin üzerinden süzüldü.

Bu yüzden kim olduğumu saklamıştım. Bu yüzden iyi olabileceğimi söylediği küçük rolleri kabul ettim ve bu yüzden diğer çocuklarla

sosyalleşmek için elimden geleni yaptım.

yerel okul.

Çünkü babam zaten çok şey kaybetmişti.

Ve beni de kaybetmeyi göze alamazdı.

Neden şimdi aniden görmüştü? Onu bu kadar incitecek ne göstermiştim?

"Ben yalnız değilim, baba." Kulaklarıma bile dürüstlükten yoksun kelimeler geliyordu.

Hüzünle gülümsedi. "Yapabileceğinin en iyisi buysa, daha iyi oyunculuk derslerine ihtiyacın var demektir."

Şakasına güldüm ve yüzümü dokunuşundan çektim. "Ata binmek yardımcı oluyor."

"Ama sadece atlar değil, değil mi?" Babam başını eğdi. "Saçında saman, üstünde gübre varken ahırını temizlemekten sen de mutlu oluyorsun. lanet yaratıklara binerken botlar. Kirli olmak ve su toplamaya başlamak neden bu kadar ilginizi çekiyor?"

Utangaç bir şekilde başka tarafa baktım. "Bilmiyorum."

Sanki bana inanmıyormuş gibi sandalyeye doğru kamburunu çıkararak oflayıp pufladığında aceleyle, "Dürüst olmak gerekirse. Bilmiyorum. İçimde bir arzu var. Kirlenme ihtiyacı çünkü bir şeyi *hak* etmek için bir şey yapmışım gibi hissediyorum, bu mantıklı mı? Dışarıda olmak istiyorum. Bir tohum alıp onu bir bitkiye dönüştürmek istiyorum. Birinin ölümünü hatırlamak yerine bir şeyin büyümesini izlemek istiyorum."

"Gerçek bir çiftçi kızı gibi konuştun." Sırıtarak ağır bir durumu hafifletti. "Belki de hastane bana yanlış bebeği verdi, ha? Belki de sonuçta benim değilsin."

"Ben seninim, baba." Onunkiyle aynı renkte olan yeşil bakışlarımı işaret ettim. "Ben sadece... bir dönemden geçiyorum, hepsi bu."

"Bir evre mi?" Kıkırdadı. "Bir evre tüm hayatın boyunca sürmez Hope."

Omuz silktim, aptal gözyaşlarıma rağmen sııttım ve sevgili babamı mutlu, memnun ve tamamen ona ait olduğuma ikna etmek için elimden geleni yaptım. "Ben iyi olacağım."

"Sadece *iyi* olmanı istemiyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

Elimden gelen en iyi performansı sergilemek için onun uğruna katlandığım tüm oyunculuk derslerini hatırlayarak başımı salladım. "Ben mutluyum. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken başını salladı ve ayağa kalktı. "Seni seviyorum Hope.

Ama sen gerçekten berbat bir oyuncusun."

Sıkı bir gülümsemeyle beni kanepede, elinde kül vazosu tutan bir çocukla ve bir daha asla izlememem gereken bir filmle bıraktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jacob

*** * * * * Yirmi**

Bir Yaşında

"Evet, tabii ki Graham. İsteddiği zaman gelebilir."

Kollarım yakacak odunla dolu, bir botum paspasın üzerinde, diğer botum da annemin evinin eşliğinde donup kaldım.

Daha fazla yakıt almak için on dakikalığına ayrılmıştım ve o lanet olası Graham Murphy'ye telefon etti.

"Mm-hm. Biliyorum," diye mırıldandı annem. "Yalnız olması anlaşılabilir bir şey." Bir duraklama daha. "Evet, çok zor olmalı. Dışarıda kalan tek kişi o. Ayrıcalıklı, bu yüzden zorbalığa uğruyor. Özgür ruhlu, bu yüzden yanlış anlaşıyor."

Neden bahsediyordu? Belli ki biliyordum.

Yanıldığımı ummama rağmen. Annem ve Graham'ın hakkında konuşacağı tek bir kişi vardı. Ölmek istiyorlarsa ve benden bahsediyorlarsa belki de iki.

Ancak, bugün konu ben değildim... Umut'tu.

Lanet olsun.

Onun yanındayken tetikte olmam gerekmeyeli yıllar olmuştu. Bir mektuptan bu yana yıllar geçti. Kalmaya gelmeyeli yıllar olmuştu.

Temize çıktığımı sanmıştım.

"Gelecek hafta mı? Evet, sorun değil. At kampımız yok ama ziyarete gelebilir. Cassie ve ben, bol bol ata binmesini sağlayacağız."

Oh, hayır.

Ağaç kabuğunu sıktıkça pazılarım diken diken oluyordu. Çiftliğime izinsiz giren birini istemiyordum. Bebek bakıcılığı yapmadan da yeterince işim vardı.

Çünkü olacak olan buydu.

Annem ve Cassie Teyze kurtarma ve hayır işleriyle çok meşgul olduklarını ve bir çocuğa midilli refakatçiliği yapamayacaklarını söyledikleri için bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalırdım.

"Evet. Jacob'a onu havaalanından almasını söyleyeceğim." Bir duraklama. "Hayır. Hiç sorun değil. Orada ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Bu arada TV programı harika." Bir duraklama daha. "Biz ona göz kulak oluruz, sen merak etme. Tamam o zaman, uh-huh. Tabii. Evet, olur. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattı ve ben de geri dönüp odunları bırakıp eve gitmeyi düşündüm. Ona planladığım mantarlı pesto makarnasını yapmayı boşver. Az önce evimize bir düşman davet etmişti.

Davet edildim, evet. Ama Hope henüz burada değil.

Bunun olmasını engellemek için hâlâ zaman vardı.

Şömineye ve odun koymak için kullanılan rattan sepete doğru yürürken anneme ters ters baktım. Kucak dolusu odunu içine atıp ayağa kalktım, kabuk parçalarını ve küçük kıymıkları fırçaladım ve kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

Beni taklit ederek kollarını kavuşturdu ve savaşa hazırlandı. "Sakın bana 'hayır' deme Jacob Wild. Çarşamba günü saat dörtte. Edinburgh'dan uçakla geliyor. Jet-lag olmuş, aç ve dost bir yüz bekliyor olacak. O dost yüz sen *olacaksın*. Onu buraya sen getireceksin. Yerleşmesine ve ona karşı olan kinini yenmesine yardım edeceksin, anladın mı?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama sözünü bitirmemişti.

"Oh, bir şey daha var. Bilsen iyi olur çünkü o gelmeden önce öfkeni yenmeni tercih ederim. Kamp öğrencilerinin yattığı ranzalar yerine senin eski odanda kalmasına izin vereceğim. Graham onun için endişelendiğini ve yanında bir sürü arkadaş olmasını istediğini söyledi. Bunu ayarladığını bilmiyor ve ne kadar süre kalırsa kalsın iyi bir sürpriz olmasını bekliyorum. kalır."

Yavaşça kollarımı çözdüm, ellerimi yumruk yaptım. "Peki bu ne kadar sürecek?"

Annem omuz silkti. "O söylemedi, ben de sormadım." Telaşla mutfağa girdi, bahçemde yetiştirdiğim taze sebzeler de dahil olmak üzere buzdolabından malzemeleri çıkarmakla meşguldü.

Tüm vücudum ziyaretçi fikrini boykot etti. Kalbim annemi sahiplenmekten tütüyordu. Onu burada olmayı hak etmeyen bir çocukla paylaşmak istemiyordum. Bırakın bir kızın odamda uyumasına izin vermeyi, dört yıl boyunca neredeyse hiç adım atmamıştım.

Ama ne zaman yenildiğimi biliyordum ve bu hafta çok fazla erken başladıktan sonra savaşıacak enerjim kalmamıştı. "Neden şimdi?"

Annem bloktan bir kesme bıçağı çıkardı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çünkü o kayboldu."

Botlarımı tekmeleyerek ona doğru yürüdüm. "Bu bizim sorunumuz değil." "Biliyorum." Yaptığı şeyi bıraktı. "Ama ben de bir zamanlar kaybolmuştum. Ren

kaybolmuştu. Cassie kaybolmuştu. Herkes hayatının bir noktasında kaybolur." Mavi bakışları içime işledi. "Çiftlikte çalışmaya başlayana kadar sen bile kaybolmuşsun. Hope'un kaybolması bizim *sorunumuz* değil ama ona doğru yolu bulmasında yardımcı olmak bizim yükümlülüğümüz - bu sadece arkadaşı olmak olsa bile."

Öfkem azaldı.

Artık daha yaşlıydım ve mantıklı tartışmalar her zaman öfkemden kurtulmamı sağlıyordu, bu da beni zayıf ve eksik bırakıyordu ve hala öğrenmem gereken ne kadar çok şey olduğunun farkındaydım. İyi bir insanmışım gibi davranıyordum ama gerçekte öyle değildim.

"Tamam, anne." Başımı salladım.

"Nazik olacağım." "Teşekkür ederim, Jacob."

Mutfağa girdim ve gülümseyerek onu dışarı ittim. "Akşam yemeğini pişireceğim. Git otur ve rahatla."

"Tamam." Parmak uçlarında durarak yanağımı öpme cüretini gösterdi ve ben de onun erişemeyeceği şekilde geriye doğru sallanma isteğini dizginledim. Yumuşak dudakları beni rahatlatmak yerine acıttı ve gözlerim babam, annem ve benim beş yaşındayken çekilmiş fotoğrafıma kaydı.

Birlikte yaşadığım hayalet başını salladı. Taşıdığım korku beni daha da sıkı kavradı.

Bakışlarımı mükemmel aile anından ayırarak bir mantarı dilimledim ve gerçekten söylemek, itiraf etmek, itiraf etmek istediğim şeyi bir kenara ittim.

Umut kaybolmuş olabilir, ama... ben de öyleydim. Hala.

Hep kaybolmuştum.

Büyük ihtimalle *hep* kaybolurdum.

Ve kaybolmuş bir kişi kesinlikle bir başkasına yardım edecek nitelikte değildi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Umut

* * * * *

GÖRME YETENEĞİM DEĞİŞMEDİ.

Bedenim de farklı değildi.

Kalbim de tamamen
aynıydı.

Yine de güvenlikten geçip sevdiklerini toplayan küçük kalabalığı
taradığımda ve Jacob Ren Wild'ın kirli bir kot pantolon, siyah uzun kollu
bir gömlek ve bronzlaşmış, ter lekeli bir kovboy şapkası giydiğini fark
ettiğimde, artık kendim gibi hissetmiyordum.

Gözlerim farklı *görüyordu*.

Vücudum garip tepki verdi.

Kalbim krizalitinden kurtuldu ve kanatlandı.

Eskiden tanıdığım çocuğun yerini alan adamı incelerken çırpınan ve
gıdıklanan kanatlar.

Nasıl görüldüğünü hatırlamam ne tuhaf. İnatçı bakışlarını, asık suratını
ve temkinli sıkıntısını hatırlamam komikti. Ama *gerçekten* hatırlamamıştım.

Gerçekten görmemiştim.

Daha önce onu bir çocuğun gözleriyle görmüştüm. Benden büyük bir
çocuk için merakla açılmış gözler. Ölüm ve ölmekle ilgili cevapları
bildiğine inandığım bir çocuk. İstedğim ama asla elde edemeyeceğim bir
yaşam tarzına sahip olan bir çocuk.

Bugün, onun önünde durduğumda, bakışlarımız kilitlendiğinde ve
dünya elimden kayıp gittiğinde, onu artık o küçük kızın gözlerinden
görmüyordum. Onu bir kadın olarak gördüm. Hâlâ genç olabilirim ve hâlâ
Yalnızlık dolu bir ruhla romantik idealler, ama uyanıktım, farkındaydım,
biliyordum.

"Merhaba Hope."

Sesi daha derin, daha yorgun bir nitelik taşıyordu.

Cildi açık havada çalışmaktan hafifçe yıpranmıştı.

Vücudu daha güçlü, gözleri daha karanlık, yüzü sertlik, yargı ve uyarıdan oluşan bir manzara.

Ama onun soğukkanlı, sinir bozucu bakışlarında kaybettiğimi bilmediğim bir şey buldum. Yanlış yere koyduğum bir şeyi kazandım. Uzaklaştığım bir şeyi geri aldım.

İyi şans getirsin diye sokaktan topladığınız bir kuruştu. İyi şans için bir kitabın sayfalarına sıkıştırdığınız dört yapraklı yoncaydı. Bundan daha fazlası olması gerektiğine inanarak yıldızlı gökyüzüne tuttuğunuz dilek.

Bavulum birden dünya kadar ağırlaştı. Parmaklarım açıldı, onu serbest bıraktım.

Ve bir şey yaptım.

İzinsiz ve davetsiz bir şey ama yıllar önce yapmam gereken bir şey.

Kollarımı açarak ona sarıldım. Yanağımı kalbine bastırdım. Bedenim onun bedenine. Deri, at ve saman kokusuyla ürperdim, ona sokuldum, sıcak gücüne sarıldım, tırnaklarımı sert kaslar istilamın altında esnedi ve ürktü.

Bir an için zaman durdu.

Gürültülü havaalanı soldu. Kendimden daha büyük bir şey bulmak için duyduğum endişeli ihtiyaç artık parazit gibi tıslamıyordu.

Var olan tek şey bizdik.

Şurada.

Bağlandı, birleşti ve bağlandı.

Ama sonra her şey bitti.

Parmakları dirseklerimi ayırdı, kollarımı çözdü ve beni ulaşamayacağım bir yere itti. Gözleri azapla kararmıştı. Çenesi acıyla sıkılmıştı. Ve aramızdaki dokunuşun benim ihtiyacım olan ama onun asla tahammül edemeyeceği bir şey olduğunu anladım.

İskoçya'daki tüm erkekler yanında soluk kalırdı. Diğer öpücükler. Diğer randevular. Diğer flörtler. Hiçbir şeyin önemi yoktu; hiçbir şey Jacob Wild'ın önünde durup beni fark etmesi için yalvarmaktan daha gerçek, daha arzulanır, daha ulaşılmaz olamazdı.

Beni bıraktıktan sonra bana sert bir bakış attı, sonra da terk edilmiş bavulumu almak için eğildi. Bakışları başımın üstünden yeni binici çizimelerimin parmak uçlarına kadar üzerimde gezindi ve yutkundu.

Sadece bir kere.

Acının yalnızlıktan daha iyi olduğuna ve onu iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağına çoktan karar vermiş bir kıza çok şey anlatan bir yutkunma.

* * * * *

Jacob'ın çocukken hiç şüphesiz baktığı tavana baktım. Büyük ihtimalle içinde uyuduğu mavi çarşafı okşadım, cırcır böceklerini ve geceyi dinledim.

sessizlik onu uykuya davet etmişti.

Cherry River'a olan yolculuğumuz oldukça sessiz geçmişti. Arada sırada benim sorduğum sorular ve Jacob'ın verdiği kısa cevaplar dışında Bizi yaşadığı küçük kasabaya götürürken hareketsizdi.

Orada çok daha iç açıcı bir şekilde karşılandım. Jacob arabayı gün batımından kalan son turuncu iplikçikler ve koyu pembelerle sıırıslam olmuş tek katlı sevimli bir evin önünde durdurduğunda Della yolumuzu kesti.

Beni bir anne şefkatiyle kucakladı, yanağımdan öptü, gelişimle ilgili yaygara kopardı.

Jacob valizimi içeri götürmüş, beni annesiyle yalnız bırakmıştı. İki saniye sonra yeniden ortaya çıktı, Della'ya gülümsedi, bana şapka çıkardı, sonra da hurdaya dönmüş kamyonete atlayıp uzaklaştı.

Gözlerim onu takip etti, çayırın üzerinden geçip ağaçların arasında rustik bir kulübenin zar zor seçilebildiği ağaç sınırına doğru ilerlerken toz bulutunu izledi.

Beni terk ettiği an, her şeyi ikinci kez sorgulayacağımdan endişelendim. Onu tekrar gördüğümde verdiğim tepkiden utanacağımdan korktum. Babamı arayıp onun çılgın sürprizinden bir kurtarma görevi talep etme dürtüsü beni boğacaktı.

Ama hiçbir şey olmadı.

Varlığımı sürdürdüm, odaklandım ve mutlu oldum.

İskoçya'daki okuldan Jacob Wild'ın yatağında uyumaya nasıl geçtiğime hala inanamıyordum. Babamla konuşmamızın ertesi günü, şifonyerimin üzerinde içinde uçak biletleri olan bir zarf ve *'Birkaç haftalığına çiftlik kızı ol'* yazan bir not bulmuştum. *Yeni bir karakteri dene.*

Tartışmaya çalıştım. Onu terk etmek istemiyordum çünkü benim için endişelenmesini istemiyordum. Ama o kararlıydı.

İşte buradaydım.

Della Wild ile aynı çatı altında uyumak. Artık evde yaşamayan oğlunun yerine, kocası tarafından gizlice yayınlanan bir kitap olmasaydı asla tanıyamayacağı bir kızı koyuyor.

Uyumayı beklemiyordum.

Düşünce yarışıyla uyanık kalmayı tamamen bekliyordum.

Ama yavaş yavaş, emin adımlarla, gözlerim kapandı, kalbim sakinleşti ve Cherry River'daki ahırda tek başıma uyuduğumdan beri ilk kez

Güvenlik ve maceranın çarpıştığı yer. Sıkı çalışmanın büyük ödüller vaat ettiği yer. Kirin temizliğe galip geldiği yer.

Ve uyudum.

* * * * *

"Tostla aram gayet iyiydi anne. Kes şu lanet yaygarayı."

Koridorda durakladım, gri kazağımı çekiştirdim ve at kuyruğumu yakasından çektim. Kimse beni uyandırmaya gelmemişti ve güneş sanki parlaklığının bir anını boşa harcadığım için bana kızgınmış gibi tavan pencerelerinden ve pencerelerden parlıyordu.

"İstediğim kadar yaygara koparabilirim. Sabahın beşinden beri çalışıyorsun. Senin çalıştığın saatlerde tost yetmiyor. Şimdi çeneni kapa, otur, yumurtanı ye ve minnettar ol."

Koridorun sonuna doğru ilerleyip duvara yaslandığımda kulak misafiri olma becerim bir kez daha işe yaradı. Jacob ya da Della'yı göremiyordum ama açık planlı alan sayesinde sesleri çok yakın geliyordu.

Daha önce hiç duymadığım ve tüm sinir uçlarımı yakan bir ses oturma odasında dalgalandı.

Bir kahkaha.

Kaygısız, hoşgörülü, sevgi dolu bir kahkaha. Erkeksi, derin ve saf.

Jacob'ın sesinin bu kadar rahat çıkabileceğini hiç bilmezdim. Bu kadar memnun. Bu kadar *normal*. "Her zaman çok otoriter." Kıkırdadı, ağzı Della'nın yediği şeyle doluydu. onun için pişirdi.

"Her zaman bir anne," diye cevap verdi, temizlik yaparken tencere ve tavalar lavaboda yüksek sesle tıngırdadı. "Dikkatli olmazsan açlıktan ölürsün."

"İnanın bana, açlıktan ölmeyeceğim."

"Haklısın. Ben seni beslemek için etrafındayken olmaz."

Jacob'dan bir kıkırdama daha, ama bu seferki aşına olduğum bir acıyla gerilmişti. Başka duyan oldu mu? Ailesi onun seilmeyi ne kadar zor bulduğunu görüyor muydu? Yoksa sadece ben ve benim Ölüm mü?

Çünkü Jacob'ın içinde titreşen şey ölümdü.

Ya da en azından ölüm korkusuydu.

Annemin vefatından sonra saplantılı bir dönem geçirirken, YouTube'u ve insanların oraya yüklediği tuhaf ve harika içerikleri izlemeden duramıyordum. Aile cenazelerindeki methiyeler gibi son derece kişisel şeyler, Sevilen evcil hayvanların cenazeleri ve sevdiklerinden gelen veda mektupları.

Bir ruhun ölümlü kabuğunu terk ettikten sonra nereye gittiğini anlayıp anlayamayacağımı görmek için onları izledim. Sanki öbür dünyayla nasıl bağlantı kuracağımı ve annemi mezardan nasıl geri getireceğimi biliyorlarmış gibi her birini inceledim.

Böyle bir cevap ortaya çıkmadı.

Ancak altta yatan bir tema vardı.

Her video, her gözyaşı, sarılma ve vedalaşma, hayata karşı aynı güvensizliği, yaşama karşı aynı hayal kırıklığını, aynı kaybetme korkusunu yansıtıyordu çünkü bu kayıplar tekrar tekrar gelecekti çünkü biz insanlar Sadece bir şeyi sevmek. *Sayısız* şeyi sevdik, bu da sayısız şekilde incinmek anlamına geliyordu.

Annem kendini ilk öldürdüğünde ben de öyle hissetmişim. Babam bana sarılmaya çalıştığında utanırdım. Bir öpücükten geri çekilir ve kalbimi sevgiye kapatırdım. Babamı annem gibi beni terk edecek kadar çok sevmekten korkuyordum.

Ama bu sadece yalnızlığımı boşluk kattı ve kendimi daha da çok sevmeye verdim. Keeko'ya ve babama yeniden aşık oldum ve kendime, acı ne olursa olsun, öldüklerinde bir parça alacaklarını bilerek onlara kalbimi verecek kadar güçlü olacağıma söz verdim.

Acıyı kabullenmek aşkın bedeliydi.

Kabul etmişim.

Jacob yapmamıştı.

Ve Vahşi'nin evinin koridorunda dururken, bir anlayış havai fişegi başımın üzerine düştü ve beni merhamete boğdu.

Bu yüzden bu kadar içine kapanıktı. Bu yüzden bu kadar soğuk, çabuk sinirlenen ve huysuzdu.

Bir insanın isteyebileceği her şeye sahipti. Sevgi dolu bir aile. Mutlu bir yuva. Başarılı bir iş.

Ve bu onu taşılaştırdı.

"Oh, Hope!" Della göğsünü tuttu, sarı saçları omzuna dökülürken bir anda durdu. "Tanrım, böyle pusuya yatma, bana kalp krizi geçirteceksin!" Elinde kirli bir çay havlusu sallanıyordu, çamaşırhaneye gitmeye hazırlanıyordu.

"Özür dilerim!" Etrafindan dolanarak oturma odasına girdim ve yolundan çekildim. "Daha yeni duş almıştım. Bölmek istemedim."

"Rahatsız etmiyorsun." Della gülümsedi, göğsünü biraz ovuşturduktan sonra elindeki çay havlusunu yan masaya bıraktı ve Mutfak. Beni takip etmem için el salladı. "Gel, kahvaltını yap, sonra da gezintiye çıkarız. Kulağa hoş geliyor mu?" Ben daha kabul edemedim, beni Jacob'ın bir tabureye tünemiş oturduğu, çoğunlukla boş tabağında mantar, omlet ve ıspanak kalıntıları olan kahvaltı barına doğru çekti.

Çenesini bana doğru eğdi. "İyi günler."

Della onun kafasına vurdu. "Saat sabahın dokuzu. Kendini kötü hissetmesine neden olma."

Kalan tabureye oturup ayaklarımı bir çocuk gibi sarkıttığımda çoktan başarmıştı. "Sanırım jetlag yüzünden bu kadar geç uyudum."

"Sabah dokuz geç sayılmaz Hope." Della önüme lezzetli görünen bir tabak koydu, sonra da kilerden tuz ve karabiber öğütücülerini aldı. "Jacob sadece uyumuyor, hepsi bu."

Jacob sanki bu süper bir güçmüş gibi sırıttı. "Yatakta olmak beni rahatsız ediyor."

Onu yatakta düşününce yutkundum. Çıplak mı uyuyordu yoksa şortla mı? Sırt üstü yatıyor muydu yoksa yan yatıp top gibi kıvrılıyor muydu?

Neden bunu düşünüyorum ki?

Annesi oradaydı.

Bakışlarımı onunkilerden ayırarak bir mantarı mızrakladım ve ısırdım. Tadı patladı, topraksı, tuzlu ve nefisti. "Vay canına, bunlar çok güzel Bayan Wild."

"Lütfen." Della bir tavayı kuruturken temiz bir çay havlusunu bana doğru salladı. "Bana Della de. Çok güzeller, değil mi? Jacob büyüdü onları."

Oğluna baktığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunları sen mi yetiştirdin? Mantarları nasıl yetiştiriyorsun ki?"

"Türüne göre değişir." Son lokmasını da bitirdi, portakal suyunun kalanını boşalttı ve ayağa kalktı. Boyu sayesinde göz hizası yükselmiş, soğukkanlı bir değerlendirmeye bana bakıyordu. "Google'da ara."

Annesine bakarak ona nadiren gülümsedi. "İkinci kahvaltı için teşekkürler. Borcumu ödemek için bu akşam yemek yapacağım."

"Sana yaptığım her yemeğin karşılığını bana ödemek zorunda değilsin, Vahşi Olan."

"Biliyorum." Tezgâhın ucundan çok kullanılmış kovboy şapkasını aldı, kirli sarı saçlarının üzerine yerleştirdi ve bana doğru eğildi.

Küçümseme mi yoksa garip bir veda mı olduğunu anlayamadım ama sesi soğuk ve alaycı olmaktan ziyade derin ve nazikti. "İyi yolculuklar, Hope Jacinta Murphy. Annem sana çok iyi bakacak."

Ve bir kez daha, Jacob'la olan tüm etkileşimlerimde olduğu gibi, ben istemeden çok önce gitti.

* * * * *

"Yani..."

Gözlerimi kısarak Della'nın Stardust adlı gri bir kısırağın üzerinde altın ışıltısıyla çerçevelenmiş olarak oturduğu güneşe baktım.

"Yani?" Onu daha iyi görebilmek için gözlerimi siper ederek iki dizgini de bir elimde tuttum. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Della usulca güldü. "Hiç de bile. Sadece İskoçya'dan eve dönmenin keyfini nasıl çıkardığını soracaktım."

"Ah." Başımı salladım, elimi bıraktım ve tepeden aşağıya, bir traktörün homurtusunun ara sıra bizi bulduğu yere bakmamak için elimden geleni yaptım.

Jacob aşağıdaydı.

Ahırlardan çıkıp Cherry River'ın çevresindeki iyi kullanılan bir parkuru takip ederken bize el sallamıştı.

Bana Cody adında doru bir iğdiş verilmişti ve şimdiye kadar kuşluk uykusundan uyandırılmaktan huysuzlanıyordu ve sırtında ben varken bir tepeye tırmanma konusunda güçlü fikirleri vardı.

"Evet, hava kesinlikle daha güzel." Gülümsedim. "Atlar da daha ateşli. Dağ midillileri oldukça dayanıklıdır ve pek bir şeyden etkilenmezler."

Della başını salladı. "Yine de düşüp kolunuzu kırdınız, değil mi? Pilot hatası mıydı yoksa atın ürkmesi mi?"

Kendimi durduramadan güldüm. *Birini* nasıl seçti açık bir cevap bulamadığım bir soru var mıydı? "Bu kadar komik olan ne?"

Başımı sallayarak Cody'nin boynunu okşadım. "Gerçekten hiçbir şey. Ya da en azından mantıklı bir şey yok."

"Dene beni." Stardust'ı durdurdu ve tırmandığımız hafif tepeden aşağı bakmak için döndü. Altımızda, Jacob kendisinin minyatür bir versiyonuydu, paslı kırmızı bir traktörün kabininde oturmuş, arkasında bir mekanizmayı sürüklüyor ve çimlerin üzerinde beyaz bir kalıntı bırakıyordu.

"Ne yapıyor?" Konuyu değiştirme çabası olsa da gerçekten bilmek istiyordum.

Della oğluna baktı ve şefkatle i geçirdi. "Meşgul olmak ve nasıl rahatlayacağını öğrenmemek."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana tuhaf bir bakış attı, mavi bakışları neredeyse gökyüzü kadar parlaktı. "Yok bir şey. Kireç. Toprak biraz asidik ve çok fazla yabani ot yetişiyor. Onu tekrar alkali yapıyor." Parmaklarını Stardust'ın yelesinde gezdirdi. "At sahibi olmanın zevkleri. Gübreleri sağlıklı otlar için iyi değil."

"Hiçbir fikrim yoktu."

Omuz silkti. "Neden yapasın ki? Dünyayı dolaşıp oyunculuk yaparken toprak yönetimi ve ürün rotasyonu tam olarak gerekli bir derece değildir."

Yüzümü buruşturdum.

Tartışmak istemediğim bir başka konu daha. Her nasılsa, Della'nın önemsiz şeyleri kesip atma ve önemsiz şeylere odaklanma konusunda esrarengiz bir yolu vardı. beni utandıran konular.

"Tamam, şimdi iki oldu." Della sırttı, sarı saçları omuzlarının etrafında kıvrılıyordu. "Bana önce hangisini anlatmak istersin? Neden düşüp kolunu kırdığını mı, yoksa oyunculuktan bahsettiğimde irkildiğin kısmı mı?"

Cody yeri eşeleyerek eyerde beni itip kaktı. Gözlerimi Della'nın bilgili gözlerinden uzak tutmak için onu sakinleştirme bahanesini kullandım.

Henüz kendi babama bile sylememişken ona oyunculuğa olan ilgisizliğimi anlatmayı düşünecek kadar cesur olmam garipti. Yine de onun hayallerinin benim hayallerim olmadığını itiraf ederek onu incitmek istemezdim.

Derin bir nefes çekerek aceleyle, "Oyunculuk yapmak istemiyorum. Replik söylemek, giyinmek ya da hikayeleri ekranda canlandırmakla hiç ilgilenmiyorum. Eğitimimi neredeyse bitirdim. İstesem şimdi bırakabilirim ve Keeko eğitimimi niversite dersleriyle destekliyor ama bırakmaktan çok korkuyorum çünkü bırakırsam bunun ne anlama geleceğini bilmiyorum. Babam benden tam zamanlı oyunculuk yapmamı bekleyecek mi? Okul işleri artık bahanem olmadığında daha büyük rollere nasıl hayır diyeceğim?"

Tekrar nefes aldım, binici taytımın yumuşak malzemesini kopardım ve drstlğmden şimdiden pişmanlık duydum. "Lütfen, bu aramızda kalsın."

Babam ve Della yakın değillerdi ama burada olmamın, onun adına casusluk yapabilmesi için ona bir şeyler söylemem için bir hile olup olmadığını bilemezdim.

Sessiz kaldı, tek ses Jacob'ın traktörünün uzaktan gelen homurtusu ve atlarımızın yumuşak nefes alıp verişiydi. Sonunda başını salladı. "Bana söyleyeceğin her şey kesinlikle ikimizin arasında kalacak Hope."

Ona hızlıca bir bakış attım. "Teşekkürler."

"Eğer rol yapmak istemiyorsan, aklında başka bir şey var mı?"

Dudağımı ısırdım, bir kez daha göz temasından kaçındım.

"Evet."

"Bana söylemek ister misin?"

Bir an için başımı salladım. Sonra herkesten çok onun anlayacağını hatırladım. Ne de olsa o bir yazardı. Kişisel hikâyesini kaleme almış - dünyasını yabancılarla paylaşmış- aşkının binlerce kez okunmasına ve izlenmesine izin vermişti.

Yaratmak istediğim sihir buydu. Dokunma gücü başkasının hikayesini anlatmak yerine hikayeyi canlandırarak insanları etkilemek.

Eyerimde dimdik oturarak, "Senarist olmak istiyorum," diye itiraf ettim. Gözleri biraz genişledi. "Bu çok ilginç."

"İlginç olan ne?"

Bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. "Film galasında ilk karşılaştığımızda, senin iyi bir hikâye anlatıcısı olacağını sezmiştim."

"Oh, gerçekten mi?" Bir sıcaklık ve gurur parıltısı içimi ısıttı. Hollywood'un bir çocuğundan başka bir şey olarak kabul edilmek harika bir şekilde özgürleştiriciydi.

"Evet." Della gülümsedi. "On yaşındayken bile çok güzel konuşuyordun."

Kendinizi tanıttığınız ilk andan itibaren isminizin kökeniyle ilgili bir hikâye anlattınız. Bu bir yetenek."

"Hayır, bu sadece çok konuşmak olur."

"Yanlış. Kader zaten senin kim olacağına karar veriyor."

Traktör durduğunda ve Jacob kabinden atlayıp arkadaki mekanizmayı kurcalamaya başladığında sessizliğe gömüldük. Böylesine ağır bir makineyle çalışırken ayakları yere sağlam basıyor ve kendine güveniyordu.

Della, Stardust'ı geri çevirerek yürümesi için dürttü. "Peki neden düştün?"

Kahretsin, paçayı kurtardığımı sanmıştım.

Arkasından bakarak Cody'yi takip etmesi için cesaretlendirdim ve bilinçli bir şekilde, "Jacob yüzünden oldu," diye mırıldandım.

Della gerildi. "Öyle mi? Nasıl olur?"

"Forrest'in beni ona bindirdiği o gün dizgin ya da eyer olmadan çitin

üzerinden nasıl süzöldüğünü hatırladım. Zahmetsiz görünüyordu.

Sihir gibi." Omuzlarım yuvarlandı, bir keresinde böyle bir beceriyi denediğimi hatırladım.

bağ kuramadığım bir yaratıktı. "Eğitmenim telefonunu almak için arenadan ayrıldığında, Polka'nın yularını çıkardım, eysiz ata bindim ve onu bir atlayışa doğru tekmeledim. Ne istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu, benim de ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonu felaketle bitti."

Della omzunun üzerinden baktı ve o sakın, her şeyi gören haliyle beni değerlendirdi. "Oğlumun pek çok özelliği var ve pervasızlık da bunlardan biri."

"Pervasızca değildi. Hayranlık uyandırıcıydı."

"Hayır." Gözleri kısıldı. "Jacob nazik, kibar, şefkatli ve cömert biri. Ancak iyi özelliklerle birlikte kötü özellikler de gelir ve onun kusurlarından biri de yüzleşmek istemediği şeylerden kurtulma arayışıdır. Ölümsüz olduğuna inanıyor. Bir gün, öyle olmadığını anlayacak."

Eyerimde donup kaldım ama Della'nın sözü bitmemişti. "Bana onun gibi pervasız olmayacağına söz ver."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, sarıldı ve tam olarak anlayamadığım mesajlar gönderdi.

Ben cevap veremedim Della'nın bakışları boğazımdaki gümüş parıltıya takıldı. "Jacob pervasız olabilir ama mücevher konusunda da iyi bir zevke sahip." Bilerek gülümsedi. "Madalyon sana çok yakışmış Hope."

Öne doğru eğilerek kısırağını dörtlüğe koşturdu, ben onu kovalarken geriye sadece rüzgâr ve toynak sesleri kaldı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

Gecenin birinde kamaramın güvertesinde durmak genellikle dünyada yalnız olduğum anlamına gelirdi. Ağaçlardaki baykuşlar, çimlerdeki cırcır böcekleri ve yukarıdaki galaksilerin uçsuz bucaksız, anlaşılmaz boşluğu bana eşlik eden tek şeydi.

Ama bu gece değil.

Bu gece, mabedime bir kez daha izinsiz girilmişti.

Bakışlarım Cherry River'ı sınırlarının bir ucundan diğer ucuna, çok çok uzaklara kadar takip ederken kaskatı kesildim. Annemin evinin, Büyükbaba John'un evinin, Cassie Teyze'nin evinin ve binicilik işinin üzerinden geçerken dikkatim, kahverengi saçları siyah görünecek kadar koyu ve ayakları çıplak görünecek kadar çıplak olan pijama giymiş bir kızın şeker pembesi ve beyaz çizgilerine takıldı. beyaz terlikler gibi.

Yataktan çıkmış ne yapıyor?

Annem onu bütün gün çiftlikte uzun bir gezinti, öğle yemeğinden sonra binicilik okulu için eyer ve dizgin temizliği ve ardından Cassie Teyze'ye Tanrı bilir ne yapmak için bir ziyaretle meşgul etmişti.

İşimi bitirdiğimde, onları taze sıkılmış meyve suyu paylaşıırken buldum. Annemin verandasında batan güneşin altında limonata içiyor, benim bilmediğim bir konuda kıkırdıyorlardı. Annemle Hope'un bu kadar iyi anlaşmasından duyduğum rahatsızlığa rağmen sözümü tuttum ve akşam yemeğini pişirdim - iki değil üç porsiyon olmasını sağlamak için sivri bakışlara boyun eğdim.

Ballı kavrulmuş jambon, gevrek yeşil salata ve taze tereyağlı ekmeklerden oluşan basit bir yemek yerken çoğunlukla sessiz kaldım ve bulaşıklara yardım ettiğim anda kendi alanıma dönmek için bahaneler uydurdum.

Evde rahatlamak için elimden geleni yaptım, hatta televizyonu açıp umurumda olmayan saçma sapan şeyleri dinleyecek kadar ileri gittim.

Ama beynimi kapatamadım. Sahiplenmeyi durduramadım Hope'un benim alanımda olmasından, odamda takılmasından ve ben bu

düzeyde bir arkadaşlıkta başarısız olduğumda annemi güldürmesinden
duyduğum rahatsızlık.

Uykunun kurtuluşum olacağını umarak erkenden yatağa girmiştim ama yatak beni bilinçsizce kucaklamayı reddedince vazgeçmiştim.

İşte orada durmuş, viski katılmış bir fincan sıcak çikolatayı - annemin içtiğini bilmediği viskiyi - yudumluyordum ve miras aldığım imparatorluğu incelerken huzur bulmak yerine, oraya ait olmayan bir düşman gördüm.

Hope alttaki çayırdan geçip, küçük çayırı geçerken dünya sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi sessiz ve ağırdı.

Babamın yaptığı köprüyü ve söğüt mağarasına giden yolu takip etti.

Her adım onu daha da yaklaştırdı. Her keşif onun istenmeyen varlığını kapıma yönlendirdi.

Uyurken giydiğim ince lacivert tişört ve keten pantolon, Hope'un başı yukarı kalktığında tenimin tedirginlikle karıncalanmasına engel olamadı.

Gözlerimiz birbirine dolandı, neredeyse fiziksel bir his uyandıracak şekilde kilitlendi.

Gümüş ay ışığı yüzünü gizliyordu ama ani durgunluğunu gizleyemiyordu. Ani farkındalık. Ani keşfedilme korkusu.

İkimiz de uzun bir süre kıpırdamadık.

O bir av gibi hareketsiz ve temkinli. Ben bir yırtıcı gibi gergin ve gerginim.

Sonunda kolunu kaldırıp el sallayarak büyüyü bozdu ve omurgamdan aşağıya sıcak ve öfkeli bir şey gönderdi.

Çikolata ve likörden oluşan kokteyli yudumlarken, boş bardağı oyduğum tahta koltuğa yerleştirdim ve güverteden aşağı atladım.

Yalınayak ona doğru yürürken yumuşak çimenler mükemmel bir halıydı.

Gümüş ışık ve titreyen yıldızlar, herkes güvenle rüya görürken bizim yataktan çıktığımızın tek tanıklarıydı.

Bağırarak yerine fısıldayacak kadar yaklaştığımda, "Burada olmamalısın" diye mırıldandım.

Başını eğdi, kahverengi saçları sıvı ipek gibi omuzlarının üzerinden kayıyordu. Artık bir çocuğa benzememesinden nefret ediyordum. Kız gibi pijamasının altındaki göğsünün dolgunluğundan ve kalçalarının binici kıyafetini doldurmasından nefret ediyordum.

Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu ve karşımdaki bu yeni kadın, korkutmak için elimden geleni yaptığım zayıf kızla uyuşmuyordu.

"Uyuyamadım." Masum olamayacak kadar kapüşonlu gözlerini kırıştırdı. Sinir bozucu Hope Jacinta Murphy'ye ait olamayacak kadar zengin ve kadınsı bir sesle konuşuyordu.

Ellerim kıvrıldı, hastalıklı bir takdirle savaştım. Yıllardır ailem dışında kimseyle kaynaşmaya zahmet etmemiştim. O zamanlar

Okulda kızlar yeni şekillenen vücutlarını sergiliyor ve cinsel tercihlerini gösteriyorlardı. Onların bariz flörtleri beni tahrik etmekten ziyade soğutuyordu. Hepsi etkilemek için çok çaresiz görünüyordu, sonunda onları yok edecek bir bağlantı için çok istekliydiler.

Bu arada Hope bunların hiçbirini değildi.

Gücün altında utangaçtı. Konuşmanın altında sessizdi. Peki ya bana sarıldığında?

Tanrım, bana acının birden fazla seviyesi olduğunu göstermişti. Aileden gelen bir kucaklaşma yakıcı ve acı verici olabilirdi. Ama ondan bir sarılma? Kanı çekirdi.

"Bu saatte tek başına dolaşmak güvenli değil." Ellerim kenetlendi, sesim kalınlaştı ve gözlerimi yüzünden ayırmamak için elimden geleni yaptım çünkü vücuduna bakmamın imkânı yoktu. Ondaki değişimi, büyümeyi, beni öfkeye sürükleyebileceğini ve özenle mükemmelleştirdiğim dünyayı bozabileceğini bilmeme izin veremezdim, ama o şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıktı.

Yumuşak ama keskin. Güvenen ama dikkatli. Kırılgan ama cesur.

İçimdeki en iyi ve en kötü şeyleri ortaya çıkaran her şey. Nazik olmak istedim, böylece mutlu olacaktı. Zalim olmak istedim, böylece gidecekti.

Her iki içgüdüyle de savaşıyor ya da kendimi ikna edecek gücüm yoktu. yalnız olmaktan memnundu. Birine yaklaşma fobim bana geri çekilmemi ve annemin evini işaret etmemi emretti. "Geri dön, Hope."

Alt dudağını ısırdı, bakışlarımı tekrar yakalamadan önce işaret ettiğim yere baktı.

Beni inceleme şekli karşısında hiç şansım yoktu. Tıpkı çocukken beni kıpır kıpır olmama neden olan bir kesinlik ve sakinlikle izlediği gibi. Ancak şimdi, daha derin bir unsur da vardı. Korkutucu bir karşılama. Birbirimizin etrafında dans ettiğimiz yıllarla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin bu yeni işkence dolu varoluşla ilgisi olan taştırtıcı bir davet.

"Henüz geri dönmek istemiyorum." Sesi çimenlerin arasından fısıldıyordu; yarı esinti, yarı gölge gibiydi.

"Ne istiyorsun?" Çenem sıkıştı.

Bu ne biçim bir soru ve neden sordum ki?

Başını eğdi, saçları dağıldı, gözleri araştırdı. "Yürümek için." Bana doğru tereddütlü bir adım atarak usulca gülümsedi. "Benimle yürümek ister misin?"

"Tek istediğim mülkümden defolup gitmen."

Gülümsemesi soğumak yerine ısındı. "Önce üzerinde yürüyebilir miyim? Sonra inerim."

Onu anlayamadım. Benimle şaka mı yapıyordu? Dalga mı geçiyordu? Sinir bozucu mu davranıyordu? Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırdım. "Yürümek saatler sürer. Çok büyük."

Nefesinin altından bir kıs kıs güldü. "Büyük, ha?"

Donup kaldım. Atıma binerken çılgık atan kız az önce cinsel bir imada mı bulunmuştu? Yine de artık hiçbir şeyi çocuksu değildi. Gençliği hoşlanmadığım bir zarafete dönüşmüştü.

Onu susturmak, göndermek ve bu tuhaf karşılaşmayı unutmak istedim. Bunun yerine kendimi bu tuhaflığın içine sürüklenmiş buldum. "Oh, bu büyük. Gördüğünden daha büyük."

Yanakları pembeleşti. Bakışları ağızma kaydı. "Büyük severim."

Ağır hava hoşlanmadığım bir şeyle elektriklendi. Kalbimin hızla çarpmasına ve vücudumun isteğim dışında karıncalanmasına neden olan bir şey.

Cevabını beğenmedim. Büyük sevdiğini nereden biliyordu? Burada tam olarak neyi tartışıyorduk? Sikimin büyüklüğünü mü yoksa çiftliğimi mi? Bu oyunları oynamakta usta değildim. Bu oyunları oynamak *istemiyordum*. Onun gitmesini istiyordum.

"Bak-"

"Anladım." Hope sözümü kesti, sesi korkunç davetkârlığını yitirip basit bir tanışıklığa dönmüştü. "Geç oldu ve yatağa dönmek istiyorsun. Bana aldırma." Kendine engel olamayarak dudakları seğirdi. "Ayrıca, çiftliğiniz bu kadar *büyükse*, küçük bir yürüyüş yapmamı umursamayacağınızdan eminim.

bir parçası mı? Keşfettiğim alanları fark etmeyeceksin bile."

"Burada tek başına olduğunu bilerek gidemem."

"Neden? Kaçırılacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kimse izinsiz girmeye cesaret edemez. Ayağın takılıp bacağını kıracaksın ve seni kurtaracak kimse olmayacak diye endişeleniyorum."

"Yani benim için endişeleniyor musun?" Kaşlarımı çattım.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Takılıp bacağımı kıracağımdan endişelendiğini söylemiştin." "Aynen öyle." Başımı salladım. "Sana güvenilmez."

"Daha önce de yürüdüm, biliyorsun."

"Evet, kırmızı halıda."

Bana doğru bilerek adım attı, çıplak ayaklarını kalın çimlere dikti. "Yanlış, eski sevgilim beni terk ettikten sonra gece yarısına kadar İskoç bozkırlarında yürüdüm. Bir piknikte işler ters gidince fırtınada kayboldum. Ben-"

"Biri seni terk mi etti?" Bir kez daha, umursamamam gereken bir şey yüzünden öfkem kabardı. Şimdiden biriyle mi çıkıyordu? Tanrı aşkına, daha on yedi yaşındaydı.

Gözleri parladı. "Dürüst olmak gerekirse, terk edilmeyi ben istedim." "Neden?"

"Çünkü ona bekâretimi vermek istemedim." Sesi düz ve dürüsttü, benimle bu tür bir şeyi tartışmaktan en ufak bir utanç duymuyordu.

Bu kızın sınırları yoktu. Açıkça ölen annesiyle uyukladığından ve şimdi de bir çocukla oynadığından bahsediyordu.

"Kişisel konularda her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

Çimenlerden bir karahindiba koparmak için eğildi. "Pek sayılmaz." Turuncu otu bana uzatarak usulca, "Seninle konuşmayı kolay buluyorum. Sen benim arkadaşımsın. *Tek* arkadaşım. Ve eğer benim arkadaşımsan, bu diğer insanların duymadığı şeyleri duymaya hemen hak kazandığın anlamına gelir. Seninle uygunsuz şeyler hakkında şakalaşabilirim. Sana sırlarımı anlatabilirim. Dürüst olabilirim... Hiç kimseye olmadığım kadar dürüst olabilirim."

Teklif edilen karahindibayı kabul etmedim.

"Hayır, yapamazsın." Elini yanına düşene kadar iterek başımı salladım. "Arkadaş beni tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Sana söylemişim. daha önce."

"Neden olmasın?" Otları çimlerin üzerine bıraktı, yüzü öncekinden daha kasvetliydi. "Buna ne diyorsun o zaman?"

"Rahatsızlık."

Bakışlarının yeşiline ateş karışıp onları yakmadan önce bir nefes çekti. "Ne var biliyor musun? Tıpkı on dört yaşındayken olduğun kadar kötüsün." Öfke yanaklarını parlak bir kırmızıya boyadı. "Sadece Seni rahatsız etmem, bana karşı zalim olman gerektiği anlamına gelmez."

"Beni rahatsız ettiğinizi kim söyledi?"

Buz gibi güldü. "Oh, hadi ama. Seni görüyorum. Seni anlıyorum. Senden verebileceğinden fazlasını istemiyorum Jacob. Senden bir şey istemiyorum."

Benimle ıkmanı ya da beni pmeni beklemiyorum, hatta sonunda benim sırlarım karşılığında senin de bana sırlarını anlatacağına inanıyorum. Tek istediğim-"

Sözünü keserek sarsak adımlarla uzaklaştı. "Önemli değıl. Ben giderim." Olduğı yerde dönerek annesinin evine doğıru tepindi.

Birkaç saniye onu izledim. Saçları dalgalanırken ve aptal pembe beyaz çizgili pijamaları onu ilk tanıştığımız zamanki kadar genç gösterirken hareket etmedim.

Dileğimi başarıyla gerçekleştirmiştim. Artık garip şaka girişimleri, garip etkileşimler ve gece yarısı tuhaf sohbetler olmayacaktı. Yetişkinler yatakta olduğumuzu sanıyordu.

Gitmek için döndüm.

Rüzgar hızlandı.

Her zaman kaçmaya çalıştığım suçluluk duygusu beni buldu.

Hayatın kendisinden daha çok özlediğim tek kişi yi hayal kırıklığına uğratmanın sızısı omurgamdan aşağı süzöldü.

Yukarıdaki galaksilere bakarak inledim. "*Gerçekten mi?*" Bir hava akımı daha.

"Bunun yüzünden kendimi gerçekten bok gibi mi hissettireceksin baba?" Gecenin içine doğıru tısladım.

Esinti kesildi, hava durgun ve boğucu bir hal aldı.

Rüzgârın sadece doğıa olduğunu ve etrafımda doğıauştö bir şey olmadığını biliyordum, ama uzun zamandır rehberlik için hayal gücümün bir figürüne dönmüştüm. Bu bir alışkanlık haline gelmişti. Bir koltuk değıneğı. İstesem bile durduramayacağım bir şey.

Hope'a babamın övgüsünü ve yargısını hissettiğimi söylemiştim.

şimdi bunu hissediyordum ve ona geri çekilmesini söylemek istedim. Hayalete beni rahat bırakması için bağırmak istedim. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kıza haddini bildirmeme izin vardı. Onun arkadaşlığını istemediğim konusunda düröüst olmama izin vardı.

Ancak sessiz düşöncelerimi gökyüzüne haykırırken bile, cevabım bir utanç dalgası oldu.

Kalın, korkunç bir utanç çünkü Hope'un neden burada olduğunu biliyordum. Babası onu bize yalnız olduğı için göndermişti. Ve ben de ona hoş karşılanacağını umduğı tek yerde sığınma teklif etmeyerek durumu daha da kötüleştirmiştim.

"Bekle!" Seslendim, sesim karanlığı yarararak beline bir kement gibi dolandı.

Ben ona doğru koşarken yüzünü bana dönerek durdu. "Ne oldu? Ben şimdi ne yaptım?"

"Sen hiçbir şey yapmadın." Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek durdum. "Ben yaptım. Ben... Ben özür dilerim."

"Öyle mi?"

"Zorlama. Sen haklıydın. Zalimce davrandım. Özür dilediğim tek şey bu.

için.

" Parmaklarını önünde birleştirdi. "Teşekkür ederim."

"Hoş gelmediniz." Kızgın kalmak istedim, ama yarım bir gülümseme kıvrıldı

benim kontrolüme karşı.

O da sırtarak karşılık verdi. "Sen gerçekten çok çalışkansın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yanından geçip gittim, keten pantolonum çiyli otlardan nemlenmişti.

"Bana öyle söylendi."

Bana ayak uydurmak için koşar adımlarla ilerledi. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"İnsanları uzak tutmak için sinirli davranmak mı?"

Ona bakmadım, uçağa binip çok çok uzaklara uçmasını emretmek yerine kibarca cevap vermek için öfkemle savaştım. "Neden bunun bir rol olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü hiç kimse yalnız kalmak istemez - herkesi kendilerinden nefret etmeleri için korkutmaya çalışanlar bile."

Onu görmezden geldim ve uzaktaki sınır çitine doğru yürümeye odaklandım.

Hope'un nefes alış verişi egzersizle birlikte hızlandı ama o da geri kalmadı. Birkaç gergin saniyeden sonra, "Bir anlaşma yapmaya ne dersin?" diye mırıldandı.

"Ne anlaşması?" Ona bir bakış fırlattım, bana ayak uydurmasına şaşırıyordum. Benim bir adımda kat ettiğim mesafeyi o koşarak kat ediyordu.

"Aynı fikirde

olmadığımız konusunda

hemfikiriz." "Bu hiç

mantıklı değil."

"Açıklamama izin verirsen olacak."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Açıkla."

"Bu otlakta dörtnala koşmayı bırakırsan yaparım."

"Yürüyorum." Kıkırdadım. "İstediğin şeyi yapıyorum. Yürümek

istediğini söyledin. Yürü o zaman."

Durdu, göğsü inip kalkıyordu, nefes nefese kalmıştı. "Görüyorum ki sende hiç gri alan yok. Her şey siyah ve beyaz."

Yüzümü ona döndüm; ay artık arkasında değil, doğrudan üzerinde parlıyor, yüzünü sıvı gümüşe boyuyor ve onu mükemmel bir heykele benzetiyordu. Paganların iyi mahsuller ve bereketli mevsimler için dua ettikleri bir orman tanrıçası. Saçları vahşi ve özgür, nefesi hızlı ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyüktü, gerçekten de en güzel şeydi.

Ve bu yüzden onu küçümsedim çünkü güzellik de aşk gibi bir yanılsamaydı.

Onu arzuladığınız anda acıya neden olabilecek bir yanılsama.

Ellerimi keten ceplerime sokarak topuklarımın üzerinde sallandım.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Yaklaşarak ayaklarımdan burnuma kadar beni baştan aşağı süzdü.

Karnımın alt kısmıyla, ağzımla, gözlerimle oyalanırken onun incelemesi altında titredim.

"Ne yapıyorsun?" Bir adım geri çekildim, farkındalıkla diken diken oldum, tek bir bakıştan bile saldırıya karşı tetikteydim.

"Sana bir iyilik yapıyorum." "İyilik falan istemiyorum."

"Anlıyorum, ama bunu sen alacaksın ve bunu kabul edeceksin çünkü seninle kavga etmekten bıktım."

"Kavga etmekten bu kadar bıktıysanız, çıkışın nerede olduğunu biliyorsunuz."

"Evet ve kötü davrandığında bile nasıl nazik olunacağını biliyorsun." Misilleme yapmak için ağzımı açtım.

Hiçbir şeyim yoktu.

Çıkmaza girdik.

Kollarını kavuşturdu. "Neden her şey seninle bir tartışma konusu olmak zorunda?"

"Her şey değil." Bu yeni sohbet konusunu takip etmek için elimden geleni yaptım. "Sadece benimle konuştuğunda olan bir şey."

"Seni rahatsız mı ediyorum?" "Bu kadar açık mı?"

Yine o garip sessizlik. Ama bu sefer kendimi suçlu hissetmiyordum. Her zamanki sert üslubumla konuşmamıştım. Gerçekler de çınlasa da

soruyu mizahla süslemiştim.

Hope beni anlamada bir ilerleme kaydettiğine inanıyordu.

Ona hayal kırıklığını memnuniyetle öğretirdim.

Beni anlamamıştı; ben sadece korunması gerekenleri korumaya dair babama verdiğim yemini hatırlamıştım. Ondan hoşlanıp hoşlanmamam önemli değildi. O bizim misafirimizdi ve ben de bundan sonra ona göre davranacaktım.

"Sen de beni kızdırıyorsun." Fısıltısı beni hazırlıksız yakaladı.

"Sadece söylüyorum." Nefesimin altında kıkırdadım. "Bunu zaten anlamıştım."

"Güzel."

"Tamam." Donup kaldım.

Kahretsin.

Ne oluyor be?

Bu küstah sözü duyarak büyümüştüm. Annem ve babam "seni seviyorum" demek için kullanıyorlardı.

Benim için çok şey ifade eden bir cümleydi.

Ve *kesinlikle* Hope'a sadece 'Seni seviyorum' demedim.

"Bu yürüyüş sona erdi." Sesim soğuk ve kopuk bir hal aldı. "Yatağına git, Umut." Ona sırtımı dönerek çayırı ters yönde kat ettim.

Kendine gel, Wild.

Hope'un bende ortaya çıkardığı ruh hallerinin basit bir açıklaması olmalıydı. Çok yorulmuştum, çok çalışıyordum, çok stresliydim. O sadece bu sorunlarla oynuyordu. Hepsi bu kadardı.

Umut yanımda belirdi, kesilmeye hazır kalın ot yığınlarının üzerinden atlayıp zıplıyordu. "Az önce ne oldu?"

Ona bakmadım, sadece yürümeye devam ettim.

Cevap vermeyince, "Bana karşı buzları çözüyordun. Sonra birdenbire beni tekrar buz gibi yaptın."

"Ben bir mevsim değilim. Çözülmem ya da buzlanmam."

Alaycı bir şekilde güldü - bu kadar genç bir kızıdan gelmeyecek kadar yaşlı ve bıkkın. "Sen bir mevsimden daha kötüsün. En azından kış ya da yaz geldiğinde ne olacağını biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorsun." Onun şehir aptallığı karşısında gözlerimi devirdim. "Hava gezegendeki en değişken şeydir."

"Yanlış. *Sen öylesin.*" Önümden koşarak yoluma dikildi. Elini kaldırarak avucuyla göğsüme vurdu ve beni durmaya zorladı.

"Dokunma bana." Hırladım.

Elini bıraktı, ardında istenmeyen sıcaklığının kömürünü ve külünü bıraktı.

"Anlaşma. Sana anlaşmamızdan bahsetmeme izin vermedin." "Anlaşma falan yok."

"Bitirmeme izin vererseniz olabilir."

Sertçe nefes alarak kollarımı kavuşturdum ve aramıza bir adım koydum.

"Peki, eğer gitmene neden olacaksa, söyle bana. Çabuk."

"Tamam." Başını salladı, saçlarını geriye doğru taradı ve olabildiğince dik durdu. "İnsanların sana çok yaklaşmasından hoşlanmıyorsun. Dokunulmaktan hoşlanmıyorsun ve sevdiklerini kaybetmekten hoşlanmıyorsun."

Gözlerim uyarıyla kapandı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun Hope?"

Sabır dileyerek elini kaldırdı. "Yakınlaşabileceğim kimse yok. Dokunulmak umurumda değil ve sahip olduklarımı kaybetmekten korkuyorum. ama olursa da üstesinden gelebilirim."

"Ne istiyorsun? Bir ödül mü?"

"Hayır, anlamanı istiyorum. Bu açıdan birbirimizin zıttıyız. İkimiz de ebeveynlerimizden birini kaybettik ve bu bizi farklı şekillerde değiştirdi ama bu aramızda bir sorun olmak zorunda değil."

"Çünkü biz diye bir şey yok."

"Ama olabilir."

Soğuk bir şekilde güldüm. "Hayır, olamaz."

"Arkadaşlar, Jacob. Herkesin en az bir taneye ihtiyacı vardır. Biz farklıyız ama aynıyız da. İkimiz de yalnızız."

Etrafından hışımla dolandım, ancak onu tekrar karşımda buldum. "Ben yalnız değilim. Ailemle tanıştın mı? Bir sürü arkadaşım var."

"Onlarla tanıştım ve hepsi senden korkuyor."

"Korkuyor musun?" İrkildim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hepsi seni sevmek istiyor Jacob, ama sen onlara izin vermiyorsun."

"Bu konuşma bitmiştir." Kenara çekildim. Kulübeme giden yolu kapatmaya devam ederse, öyle olsun. Onun yerine Forrest'ın otağına gider ve söğüdün altında uyurdum.

Hope beni kovalamadı ama sesi sırtıma pençelerini geçirerek beni durdurdu. "Sana söz veriyorum Jacob Wild. Asla senin verebileceğinden fazlasını istemeyeceğim. Sana dokunmayacağım. Sana sarılmayacağım. Zihnini kurcalamayacağım ya da bana söylediğinden daha fazlasını öğrenmek istemeyeceğim. Ayrıca senden çok hoşlanmayacağıma da söz veriyorum. Pislik gibi davrandığında dürüst olacağım ve düşmanım olsan bile dostun olacağım. Ama geri kalan zamanlarda, sadece orada olacağım."

Bana bağırabilir, benimle konuşabilir ya da beni tamamen görmezden gelebilirsin, ama en azından benimle uğraşmak zorunda olmadığını bilirsin. Olacaksın

Hiçbir beklenti ya da zorunluluk olmadan özgürce takılabiliriz. Sonra eve, babamın yanına döndüğümde hiçbir şey kaybetmemiş olacaksın. Ben gittiğimde umurunda bile olmayacak."

Nefes alamıyordum.

Dönüp onunla yüzleşmek için tüm irade gücümü harcadım.

Ayı örten bulutlar sayesinde gölgeler içinde duruyordu ve Çayır artık büyüğü görünmüyordu. Çorak bir araziye benziyordu ve o bir ölüm meleği idi, bana ebedi lanetle gelen bir teklifte bulunuyordu.

"Sana bir kez söyledim, bir kez daha söyleyeceğim." Tırnaklarım avuçlarıma batana kadar ellerimi sıktım. "Ben. Yalnız değilim. Yalnız değilim."

Çok yavaşça, sanki yürümek yerine süzülüyormuş gibi bana doğru geldi. "Olmayabilirsin. Bunu tamamen yanlış anlamış olabilirim. Ama ben öyleyim. Anlamıyor musun? Mektupların beni incitti Jacob. Tek istediğim biriyle konuşmakken gösterdiğin ilgisizlik kendimi pislik gibi hissetmeme neden oldu."

"Bunun için de mi özür istiyorsun?" Alay ettim. "O zaman da anlamamıştın, şimdi de anlamıyorsun. Arkadaş aramıyorum."

"Bir şey arıyorsun."

İçimdeki her şey buz gibi oldu. "İşim bitti." Annemin evini ikinci kez işaret ettim. "Git. Bir daha sormayacağım."

"Şu anda sormuyorsun. Sipariş veriyorsun."

"Yine de hâlâ buradasın, yani emirlerim işe yaramıyor."

"Çünkü bana bir cevap vermedin." "Çünkü verilecek bir cevap yok!"

Sanki sabrı benimki kadar tükenmiş gibi iç çekti. "Senden beni sevmeni istemiyorum. Beni *kabul etmeni* istiyorum. Hepsi bu."

"Sen bizim misafirimizsin. Burada olduğun sürece sana iyi davranacağımı zaten kabul etmiştim."

"İyi davranmak kayıtsızlığın başka bir şekli. Ben daha fazlasını istiyorum."

"Az önce daha fazlasını istemeyeceğini söyledin." Gözlerim onunkileri aradı, bu tuhaf yaratığı anlamaya çalışıyordum. Gerçekten de böyle bir şeyle başa çıkamayacak biriyle arkadaşlık kurmaya istekliydi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Hüzünle gülümsedi. "Çünkü seni sette gördüğümünden beri seni tanımak istiyorum. Senden korkmuyorum Jacob. Ve senin de senden korkmayan birine ihtiyacın var."

"Kimseye ihtiyacım yok."

"Bundan gerçekten bu kadar emin misin?"

Kalbim şiddetle çarpıyor, beni titretiyordu. "Ölümçül. Şimdi yolumdan çekil."

Şafak sökene kadar burada olması artık umurumda değildi. Zarar görebileceğinden endişelenmiyordum.

Tek umursadığım ondan uzaklaşmaktı. Hemen.

Şu anda.

Beni çok zorlamadan ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce. Onu incitmeden.

Öp onu.

Ona aşık ol.

Hepsi en az bir öncekiler kadar korkunçtu ve hiçbirine izin verilemezdi.

Hope'u yalnız bıraktım.

Ve attığım her adımda, vicdanımın bilen, kınayan esintisi beni eve kadar kovaladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

HAFTA SADECE daha da kötüleşti.

Hope'un varlığı sorumlu olduğum yüz dönümlük arazinin her santimetrekaresine sızmış, beni takip ediyor, yargılıyor, cezalandırıyordu.

Neredeyse hiç uyumadım. Neredeyse hiç yemek yemedim. Hayal kırıklığı, kızgınlık ve öfkeyle yaşadım.

Yedi gece boyunca, her zaman yaptığım gibi akşam yemeği hazırlamak için neden anneme gidemediğime dair bahaneler uydurdum. Traktörde normalden çok daha uzun süre kaldım ve yorgun kıcımlı yatağa sürüklediğimde zihnim Hope'un söylediği her şeyi tekrarlayarak daha da hızlandı.

"Asla senin verebileceğinden fazlasını istemeyeceğim."

"Ben öldüğümde umurunda bile olmayacak."

Hope benim kendisine yaklaşan herkesi yok eden sığ, taş kalpli bir piç olduğuma inanıyordu. Onların sevgisine ihtiyacım olmadığını düşünüyordu. Kendimi duygulara kapattığımı. Öyle olmasaydı böyle bir teklif yapamazdı.

Ancak beni tanısaydı, beni *gerçekten* tanısaydı, arkadaşım olmasına izin veririm, gittiğinde onu umursamamamın mümkün olmadığını anlardı. Onu özlemeyeceğimi, onu istemeyeceğimi ve yokluğunda mutsuz olmayacağımı.

İnsanlarla arama mesafe koydum çünkü çok az değil, çok *fazla* sevdim.

Babamın üzerinde yürüdüğü toprağa tapardım. Onu örnek aldım, ona hayranlık duydum ve onu gururlandırmak için onun gibi olmaya çalıştım. Bir çocuğun öğrenebileceği en zor dersi öğrenmek için idolüne deli gibi aşık olan her çocuk gibiydim.

Sevgi -ne kadar derinden hissedilirse hissedilsin- ölümü durdurmaya yetmiyordu.

Sonunda, çaresizdin.

Tamamen, gülünç derecede çaresiz. Korktuğum şey buydu. Aşktan değil.

Tanrım, benim için aşk mı? Bağımlısı olduğum bir uyuşturucuydu. Taparcasına sevdiğim ebeveynlerimle sarhoş bir şekilde büyümüşüm. Ama dünyanın her zaman mükemmel olacağına dair kör inanç, babam her öksürdüğünde parça parça yontuluyordu, ta ki geriye kanayan bir kalp ve umursamamak daha iyiydi. Zahmet etmemek daha akıllıydı. Düşmemek daha az acı vericiydi.

Tıpkı bir bağımlı gibi, istediğim maddenin etrafında olmayı ona teslim olmayarak halledebilirdim. Ama Hope oradaydı, bana küçük lokmalar sunuyor, birazcık alırsam beni parçalamayacağı yalanını söylüyordu.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Onun anlaşmasına boyun eğersen, kendimi durduramayacağımı ve işlevsel bir yerden tam bir kaosa sürükleneceğimi biliyordum.

Yani hayır.

Umuda izin verilmedi.

Arkadaşlık

yasaklanmıştı.

Annem ve Cassie Teyze onun yalnızlığını uzakta tutabilirdi ve ben de uzakta kalarak hepimizi koruyabilirdim.

Ve böylece, işe gitmeye devam ettim, hayatımı yaşamaya devam ettim, işimi yapmaya devam ettim.

Hope benim odamda uyurken ve annemi kendi odası için ödünç almışken söz veriyorum.

Yedi gün boyunca, büyüdüğüm evde olup bitenlerin bir parçası olma arzusuyla savaşıyor ve kendime umursamamam gerektiğini tekrar tekrar hatırlatarak gittikçe daha da tükendim.

Ta ki bir gün, içinde yaşadığım köhne dünya yıkılana ve Hope dileğine kavuşana kadar.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Umut

* * * * *

İTİRAF ETMEK ÜZERE OLDUĞUMA İNANAMIYORDUM ama başka şeyler için kaşınmaya başlamadan önce sadece bu kadar ata binebilirdim.

Della benim için inanılmazın ötesinde bir şeydi; çabuk sinirlenen oğlunun tam tersiydi. Bana tüm takımların nerede olduğunu, at yemlerini ve vitaminlerini, güvenli patikaları ve iyi bir kitapla oturup eğlenmek için mükemmel piknik noktalarını göstermişti.

Çoğu sabah benimle gelirdi ama öğleden sonra ilgilenmesi gereken kendi hayatı vardı. Tamamlaması gereken ev işleri, yapması gereken ayak işleri ve rastgele bir aktörün kızı için endişelenmeden ilgilenmesi gereken geniş bir ailesi vardı.

Babamla iki günde bir konuştum ve Keeko ile bana e-posta yoluyla gönderdiği dersleri tamamladığımdan emin olmak için birkaç akşam Skype seansı yaptım.

Sonuç olarak, hayat yeni bir ritim buldu ve Cherry River Çiftliği'nde beni meşgul ve memnun etti. Yalnızlık ve başka bir şey aramak Yaşadığım paparazzi dolu hayali hayat duraklamıştı ve çoğu günü tek başıma geçirmeme rağmen İskoçya'da olduğum gibi üzgün değildim.

Yeryüzü bana arkadaşlık etti.

Gökyüzü benim arkadaşımdı.

Orman kederli hikayelerimi dinledi ve çimen, sıcak güneş ışığının altın parıltısında kestirmek için mükemmel bir yataktı.

Yedi gün boyunca Jacob'dan uzak durdum. Bu zor olmadı. Eğer onu orada burada görmeseydim, ağaçların arasına kaçtığını ve bir daha geri dönmediğini düşünebilirdim.

Çoğu gece, Della uyuduktan sonra yürüyüşe çıktım ve fark edilmeden gizlice dışarı çıkabildim, ama onunla bir daha karşılaşmadım.

Kulübesi karanlıkta kaldı.

Güvertesi gece gözcülerinden boştu.

Kavgamız havada asılı kaldı ama beni içeri kadar kovalamasına izin vermedim. Mağaraya, dereye aşına olmuştum ve hatta bir akşam Forrest'ı görmeye gitmiştim.

Padokuna girmeye cesaret edememiştim ama çitinde asılı duran beni incelemeye gelmişti. Kuyruğunu kaldırıp gururlu bir aygır gibi tırıs la uzaklaşmadan önce bir el koklaması ve ardından bir uyarı homurtusu kazandım.

Tavrı bana biraz Jacob'inkini hatırlattı. Tehlikeli ve uyarılarla dolu bir kabadayılık; aslında altında çok fazla kırılğanlık yatan bir güç gösterisi.

Wilds'ın misafiri oluşumun sekizinci gününde, Cassie ile birlikte daha fazla kurtarılan hayvanı almak üzere at kamyonuna atlayan Della'ya el sallayarak veda ettim ve o sabah bizi nazikçe dörtlale götüren Stardust ve Cody'yi yıkadığımdan emin oldum. Onları besledim, padoklarına geri göturdüm ve ahırda kalan saman pisliğini süpürdüm.

İşlerimi bitirdikten sonra, Jacob'ı bugün görmediğimin bilincinde ve aşırı farkında olarak Della'nın evine doğru yürüdüm. Traktörünün homurtusunu duymamıştım ya da atv ile geçerken kısa bir bakış atmamıştım.

Etrafta olup olmadığını bilmediğim için rahat değildim.

Wild'ların evine girdikten sonra Jacob'ın odasına yöneldim -ki bu oda hızla benim odam haline gelmişti- ve at kılı kaplı taytımı çıkarıp rahat bir gri yoga pantolonu giydim. Altın benekli pembe bir tişört giydim, saçımı ördüm, Jacob'ın şifonyerinde bulduğum elastik bir bantla sabitledim ve mutfğa doğru ilerledim.

Orada, bir önceki geceden kalan kavrulmuş sebzelerle bir sebzeli sandviç hazırladım, bol miktarda mayonez sürdüm ve ardından bir paket tuz ve sirke cipsi ve kilerde bulduğum bir Mars bar ile birlikte bir çantaya tıktırdım.

Yaptığım her şeyi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum - diğer sabahlardan daha fazla. Sanki bir şeylerin olacağını biliyordum ve beynim şimdiyi merkez alarak, kendini şimdiki zamanda sakinleştirerek ve fırtınadan önceki dinginlikte var olarak kendini hazırlıyordu.

Cherry River'ın evlerine ve binalarına bakan hafif tepeye tırmanmak on beş dakikamı aldı. Bir on beş dakika da tepeyi aşmak, Jacob'ın babasının diktiği elma bahçesinin etrafından dolaşmak (Della'ya göre) ve öğleden sonraları tek başıma yediğim öğle yemeklerinde sık sık kullandığım piknik örtüsünü sermek için harcadım.

Oturdum.

Sandviçimi, cipslerimi ve çikolatamı tam önüme yerleştirdim.
E-okuyucumu açtım ve kendimi bir dünya içinde kaybetmeye
hazırlandım.

kötü vampirler ve melek cadılar, sadece tüm vücudumun korkuyla titremesi
için.

Soğukluk. Dehşet.

Panik. Biri mi ölmüştü?

Babam iyi miydi?

Neden birden-

Gürleyen toynakların sesiyle başımı kaldırdım.

Forrest ormanlık alandan fırlayıp kır çiçekleri ve çayırların arasından
dörtlüla geçerken, kır at, çimen ve Jacob'dan oluşan bir bulanıklıktı. Ne bir
dizgin parıltısı ne de eyer ve üzengi izi vardı. At ve binici arasında hiçbir
şey yoktu.

Birlikte zahmetsizce hareket ettiler.

Jacob öne eğildi ve Forrest daha hızlı koştu. Jacob sola doğru eğildi ve
Forrest sanki kanatları varmış gibi geniş bir kavis çizerek onu takip etti.

Öğle yemeğimi unutarak, Jacob Forrest'ı daha hızlı uçması için teşvik
ederken titrek bacaklarımın üzerinde durdum, doğrudan bir direk ve çite
doğru. Adımını yanlış atarsa ya da çiti geçemezse affetmeyecek bir çit.

Engele son sürat yaklaşırken gözlerim kapanmak istedi, sadece
süzülüp sıçradılar, mükemmelliklerinde kusursuzdular, diğer tarafa
yumuşak ve aynı hızla indiler.

Jacob'ın oturuşu eşsizdi. Eysiz binerken zıplamadı. Yeleyle
tutunmuyor ya da tutunmak için tutunmuyordu. Bacakları ona destek
oluyordu.

Sırtı güçlü. Karın kasları çalışıyordu. Parmaklarını Roan'ın boynundan
çekip dik oturduğunda tamamen çıldırmıştı. Kollarını iki yana açarak tüm
inancını ve varlığını, binicisinin güvenini kazanan ve daha da hızlı koşan
ata verdi.

Daha hızlı ve daha hızlı.

Çevik, hızlı ve çılgın.

Yıllardır yerde yatan ve doğanın onu geri kazanmasıyla devrilmiş bir
ağaç yollarının üzerinde belirdi. Ölü kök sistemi gökyüzüne doğru
uzanıyordu, gövdesi ise yıpranmış ve iriydi.

Jacob kollarını iki yana açarak sanki bir parçaymış gibi görünmesini
sağladı.

Kendisi de havadan yaratılmış, hayvanlar ve toprak üzerinde büyü olan
bir adamdı. Dağınık altın rengi saçları arkasından akıyordu. Yüzü kararlı ve
azimliydi.

Ve Forrest'ı kaçma ihtiyacı, yaşam korkusu ve yaşadığı deliliğin ağırlığıyla karışık görünen bir aciliyetle tekmeledi.

Sadece bir saniye sürdü.

En korkunç şeyi izlemek için kısa bir saniye. Forrest devrilmiş ağaca ulaştı.

Jacob öne doğru eğilip atlama pozisyonuna geçti, kollarını hâlâ iki yana açmıştı. Forrest atladı.

Bacakları kıvrıldı. Vücudu eğildi.

Ama bu yeterli değildi.

Atın dizleri kök sistemine çarparak dalları ve döküntüleri kırdı ve böylesine devasa bir atlayışın akışını kesintiye uğrattı.

Forrest havada tökezledi, ayakları sanki toprakla yeniden bağlantı kurabilecekmiş gibi tekmeliyordu ama artık çok geçti. At bir takla atarak Jacob'ı başının üzerinden fırlattı ve onu sık otların arasına fırlattı.

Nefesim kesildi, kalbim küt küt atmaya başladı, beklerken ellerimi ağzıma kapattım.

At ve binicinin ayağa kalkmasını, başlarına gelen felaketi atlatmasını ve devam etmesini bekledi.

Sadece... at ayağa kalktı, binici değil.

At, kendisini düşürdüğü için ağaca söylenerek başını savurarak etrafta koşturdu.

Ama Jacob ayağa kalkmadı.

Sonsuza dek sürecek dört kalp atışı boyunca bekledim.

Lütfen, ayağa kalk. Lütfen, ayağa kalk. Lütfen! Lütfen!

Hiçbir

şey.

Koştum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * *

"JACOB, beni duyabiliyor musun?"

Başını kucağıma aldım, parmaklarım dizlerimin üzerine çöktüğümünden beri son beş dakikadır olduğu gibi alnında geziniyordu Yanında.

Nefes alıyordu ama sırtının açısı kalbimi dehşete düşürüyordu. Onu hareket ettirmek istemedim. Kımıldatmamanız gerektiğine dair hikayeler duymuştum.

şüpheli omurga sorunları olan birini taşımak. Ama yanına diz çöktüğümde, oturmaya çalışacak kadar uyandı. Acı çeken bir ifadeyle inledi ve mücadele etti.

Onu tekrar bayılırken yakalamıştım.

Bilinci yerinde olmasa bile alnı çatlamış ve çenesi acıyla gerilmişti.

"Hadi ama. *Lütfen*, uyan."

Forrest etrafımızda hoplayıp zıplıyor, dikkatimi onun Tehlikeli toynaklar hastama çok yaklaşıyor ve o hastayı hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Neden, ah *neden*, cep telefonumu getirmedim? Neden böyle bir felakete tanık olmak zorundaydım? Della ve Cassie ne kadar süre yoklardı?

John, Chip ve bu çiftlikte yaşayan lanet ailenin geri kalanı neredeydi?

Jacob'ın üzerine eğilerek alnımı onunkine bastırdım, sesimi duyamasa da düşüncelerimi duymasını umuyordum.

"Lütfen uyan," diye sessizce yalvardım. "Bununla başa çıkacak donanıma sahip değilim. Sen ölemezsin. İnsanların ölmesiyle ilgili sorunlarım olduğunu biliyorsun ve ruhların nereye gittiğine dair yeterli cevabım yok ki gitmene izin vereyim. Yani... kalmak zorundasın."

Kendimi geri çekerek acı içindeki yüzünde beni duyduğuna dair bir ipucu aradım. "Hadi Jacob. Lütfen, *lütfen* uyan." Yanağına hafifçe dokundum,

Yürek burkan bir inilti daha kazandı. Soluk soluğa kalırken vücudu kasıldı, omurgası yukarı doğru yükseldi.

"Hayır! Kımıldama." Ellerimi omuzlarına kenetleyerek onu olabildiğince hareketsiz tuttum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Vahşi ve puslu, benim, gökyüzünün, her şeyin ve hiçbir şeyin üzerinde dans ettiler.

"Bir şeyin yok. Forrest'tan düştün. Ama seni tuttum. Hareket etme, tamam mı? Sadece... yönünü bul. İşte böyle. Rahatla." Elimin tersiyle yanağını okşadım, kalbim yardım için çarpıyordu.

Başına aldığı darbe onu üçüncü kez aşağı çekmeye çalışırken gözleri tekrar kapandı.

"Hey!" diye bağırdım. "Uyan. Helloooooo!" Okşamalarım tekrar dokunmaya dönüştü ve bakışları genişledi. Bu sefer odaklandılar, benimkine kilitlendiler.

Alnını bir ter tabakası kapladı. Yaralanmadan kaynaklanan bir terdi, güneşten değil. Sisteminin bu kadar çabuk terlemesi için çok acı çekiyor olmalı.

Sinirlerim tavan yapmıştı. Tek istediğim birinin koşarak gelip bana ne yapacağımı söylemesiydi. Sorumluluk almak. Nasıl düzeltereceğimi bilmediğim şeyi düzeltmek.

"Bir şeyin yok. Sadece... hareket etme ve bunu çözmeme izin ver."

Bana itaat etmediği için yüzünü buruşturdu ve yine de hareket etti. Sadece çimlerde bir ayak sürüme, kucağında bir kıpırdanma ama kalbimin göğsümden fırlamasına yetti.

"Her şeyi hissedebiliyor musun?" Dudaklarımı ısırdım, gözlerim vücudunu boydan boya dolaştı, mavi tişörtünün, solmuş kot pantolonunun ve aşınmış botlarının üzerinden atladı.

Kaşlarını daha da çatarak başını salladı. "Evet." Önce sağ bacağını, sonra sol bacağını oynattı. "Gördün mü?"

"Bence bunu yapmamalısın-"

"Bırak beni Umut." Bakışları yüzüme takıldı, başını kucağıma koyduğum yerden bana bakıyordu.

"Muhtemelen olduğun yerde kalmalısın."

"Çimlerin üzerinde sakat gibi yatmıyorum."

"Sen sakat değilsin."

"Haklısın. Bırak beni, lanet olsun."

Başındaki tutuşumu kaldırdım ve yavaşça doğrulmasına izin verdim. Omuzlarını hafifçe iterek yardım etmeye çalıştım ama bana ters ters baktı ve geri çekilmem için tek gereken sessizliği oldu.

Bir iki dakika boyunca etrafımız ezilmiş otlarla çevrili bir şekilde oturduk, Forrest sahibinin ıstırabından besleniyormuş gibi homurdanarak volta atıyor, kuşlar da umursamadan gevezelik ediyordu.

Jacob kırık bir kukla gibi kambur durmuş, elleriyle alt omurlarına masaj yapıyordu.

"Bunu yapmamı mı istiyorsun?" Sürünerek yaklaştım.

"Hiç şansı yok." Omzunun üzerinden bakmaya zahmet etmedi, kaslarını çözmeye devam etti ve umarım doğru şeyi yapar ve kendini daha da fazla mahvetmezdi.

Sonunda yavaşça gerindi, boynunu sağa sola eğdi, ellerini yere koymadan ve kendini beceriksizce yukarı kaldırmadan önce dişlerinin arasından tısladı.

"Bekle!" Ayağa fırladım ve onun önüne atıldım. "Gerçekten, olduğun yerde kalmalısın. Yanında telefon var mı? Anneni ya da teyzeni, hatta lanet olası bir ambulansı aramama izin ver. Kontrol edilmen gerek."

Yüzü karardı. "Ambulans çağırmayacaksın." "Annen o zaman."

"O da."

"Ama yardıma ihtiyacın var."

Alaycı bir şekilde sırtıttı. "Bu yüzden buradasın."

"Ama ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sadece sana söylediklerimi yap, her şey yoluna girecek."

Ellerimi kalçalarımın kenetledim. "Bak, bir hız iblisinden uçtun ve warp hızıyla yere çakıldın. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişsindir, sırtının incindiğinden bahsetmiyorum bile. Şimdi yürüyebilseydin bile, duyduğuma göre..."

"Hope." Jacob elini kaldırdı ve biraz yana doğru sendeledi. "Sadece... kes şunu. Tamam mı? Ben hayattayım. Önemli olan tek şey bu."

"Ama annen-"

"İncindiğimi bilse aklını kaçırdı." "Katılıyorum. Bu yüzden bu kadar pervasız olmamalıydın."

İnledi. "Tanrım, sakın başlama. Onun etrafında çok fazla takılıyorsun."

"Yine de haklı. Çırpı olmadan atlamamalısın. Bu aptalca."

"Yanlış." Bana doğru eğildi. "Özgür olduğum tek şey bu."

Dondum kaldım.

Ben de yıllar önce ona benzer bir şey söylemişim. Ve daha da kötüsü, ne demek istediğini tam olarak anlamışım. Hoşuma gitmedi ama başımı salladım ve geri çekildim. "Tamam. Bunu senin yönteminle yapacağız."

"Teşekkürler."

Gözlerimi kısmıştım. "Yaralandın diye kötü davranacak değilsin ya. Ne istersen yapmaya hazırım, bu yüzden en azından yapabileceğin minnettarım."

Bir an için birbirimize ters ters baktık. Özür dilemeye ve onu acı içinde görmenin akıl sağlığım için iyi olmadığını ve ne isterse yapacağımı itiraf etmeye yakındım ama yavaşça başını salladı.

"Haklısın. Özür dilerim." Orantısız bir gülümseme verdi. "Sürekli senden özür dilemek zorunda kalıyorum. Bu bir alışkanlık haline geldi."

"Belki de en başta daha nazik olursun, o zaman buna gerek kalmaz."

"Bu muhtemelen sorunu çözerdi." Tereddütlü bir adım attı İleri. Yalpaladı, dişlerinin arasından tısladı, neredeyse düşüyordu.

Düşünmedim

.

Sadece
davrandım.

Yanına koşarak kolunun altına girdim ve ihtiyacı olan ama asla istemeyeceği koltuk değneği oldum.

Kolum iri cüssesinin etrafında dolanırken kaskatı kesildi, parmaklarım kalça kemiğine kilitlendi.

Bir an için hareket etmedik. Beni itmesini bekledim. Ona dokunduğuma dair tüm izleri yok etmesini. Mümkün olduğunca geri çekilmemi talep etmesini. Ancak, bu onun yaralanmasının bir kanıtıydı çünkü sadece boğazını temizledi ve kolunu nazikçe omuzlarıma koydu.

Kalbimin attığı tekmeyi saklamak için elimden geleni yaptım. Yardımımı kabul ettiği için duyduğum mutluluğu. Uzun zamandır ona dokunmak istediğim için hissettiğim bağlanma hissi.

Bu bir sarılma olarak
sınıflandırılabilir mi? Pek
sayılmaz.

Ama bu bir temastı ve önemli olan tek şey de buydu.

"Bunun hiçbir anlamı yok ve bir daha asla tartışılmayacak, anladın mı?" Nefesinin altında homurdandı.

"Anlıyorum."

"Güzel." Ayağı takıldı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi ve ağırlığının çok olmasa da bir kısmını bana verdi.

Ona bana daha fazla yaslanmasını söylemedim. Yardımımı kabul etmemesi için ona herhangi bir sebep vermek istemedim. Birazcık bile hiç yoktan iyiydi.

Yavaşça, çok yavaşça, otağı geçip kulübesine doğru ilerledik. Jacob ısıklık çaldı, Forrest'ın manik adımlarını durdurdu, stresli-arkamızda sakın bir şekilde ilerliyordu.

"Sen bir tür at fısıldayıcısısın, biliyor musun?" Sessizce söyledim, hareket ettiğinde onunla birlikte hareket ettim ve nefesini tuttuğunda onunla birlikte durdum.

"Hayır. Bu sadece o bağı kurmakla ilgili." "Buradaki her atla bir bağı var."

"Öyle görünebilir ama hayır. Ben sadece dinlerim, hepsi bu. Ben dinlerim, at da benimle konuşabileceğine güvenir ve ben de onu görmezden gelmem."

"Atlara fısıldayan kişinin tanımı da budur."

Tökezledi, içime sızan ve beni terleten bir sıcaklıkla irkildi. "Sinir bozucu olmaya mı çalışıyorsun yoksa sadece dikkatimi mi dağıtıyorsun?"

"İkisinden de biraz." Utangaç bir şekilde gülümsedim.

"İşe yarıyor mu?" "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Can sıkıcı ya da dikkat dağıtıcı olmakla daha çok ilgileniyorsanız." O bana alaycı bir gülümseme verdi ve bunun onun bağlantıya karşı zırhı olduğunu anlamaya başladım. Daha derin konuları saptırmak ve kimsenin fazla yaklaşmasını önlemek için şakalar ve alaylar kullanırdı.

"Sinir bozucu olmak isteseydim, gerçekten anneni araman gerektiğini söylerdim."

"Ve eğer bunu ona söyleyeceğimi düşünüyorsan aptalın teki olduğunu söyleyebilirim."

"Bekle, ne?" Durdum ve onu muhtemelen yapmaması gereken bir şekilde döndürdüm.

"Lanet olsun Hope." Sırtının alt kısmını ovuşturdu.

"Ona söylemek zorundasın. Zar zor yürüyebildiğin gerçeğini saklamana imkan yok."

"Daha kötülerini sakladım." Zihnindeki bulanıklığı temizlemeye çalışır gibi avucuyla şakağına vurdu.

"Öyle mi?"

Tekrar yürümeye başladı. "Bu ilk düşüşüm değil kapalı."

"Ama neden bunu ondan saklıyorsun?"

Sanki yaşıyan en aptal insan benmişim gibi gözlerini devirdi. "Senin için heceleyeyim, olur mu?"

Bakışlarımı yakalayış şekli, açıklamasının hoşuma gitmeyeceği konusunda beni uyardı. "Sorun değil. Gerek yok-"

"Doğduğum gün babam o çayırdaki bayılmış." Tüylerim diken diken oldu. "Senin düştüğün çayır mı?"

Başını salladı, çenesi gergindi ve gözleri gergindi. "Annem doğum sancısı çekerken ambulans çağırdı. Acil serviste uyanıp yattığı yatağı ona verene kadar onunla ilgilenmeyi bırakmadı."

"Vay canına."

"Uzun zaman önceydi ama onu ara sıra o çayıra bakarken görüyorum ve hatırladığını biliyorum. Nasıl hatırlamasın ki? Gerçekten de onun başlangıcıydı. Babam herkesin tahmin ettiğinden çok daha uzun yaşadı ama sonunda yine de öldü. Yine de onu kaybetti ve ben bir daha asla ona da aynı acıyı yaşatır." Jacob daha hızlı yürümeye çabalarken saçları alnına düştü. "Yani anlıyor musun? Asla bilmemeli çünkü zaten kendime zarar vererek babamı hayal kırıklığına uğrattım. Ona da zarar veremem."

Kulübesine doğru hafif bir yokuş çıkmaya başladığımızda sessiz kaldım. Forrest da bizimle geldi, yumuşak nefesi kulağıma yaklaşıyordu.

"Bu size asilce gelebilir ama öyle değil. Anlayacaktır. Eninde sonunda. Sonra da bunu ondan sakladığın için öfkelenecek."

Sonunda kulübesinin etrafındaki güverteye ulaştığımızda Jacob sessizdi, nefes almakta zorlanıyordu ve saç çizgisinden ter akıyordu.

Buraya gelmemiştim. Davet edilmemişim ya da izin verilmemişti. Ama şimdi beni daha sıkı kavıyor, üç basamağın ilkinin tırmanmaya çalışırken daha önce olduğundan daha fazla ağırlık veriyordu.

Ona sokularak kendimi destekledim, böylece zayıf ve sallantılı değil, sağlam ve güçlü bir şeye sahip oldu.

Güverte basamaklarını tırmanıp halsiz bir inilti çıkardığında başını salladı ve beni evinin sürgülü cam kapılarına doğru sürükledi. "Bir kez daha yanlış anladın."

"İnan bana, bu konuda haklı olduğumu biliyorum." Beni bırakarak kendini cama dayadı.

Acıdan yanıyor olsa bile onun sıcaklığını özlemiştim. Omzunun üzerinden bakarak sakın bir şekilde kısarak konuştu. "Özgürsün Forrest. Hope seni birazdan eve götürecektir."

At kişnedi ve hemen ot yemeye gitti. Neyse ki Jacob'ın güvertesinin hemen solundaki devasa sebze bahçesi çitlerle çevriliydi. Çünkü havuç tepeleri çok cazip görünüyordu.

Hayretle başımı salladım. Ya at İngilizce konuşuyordu ya da Jacob'ın öğrenmeyi çok istediğim sihirli güçleri vardı. Bindığım her at bana tahammül etmişti ama hiçbiri beni Forrest'ın Jacob'ı sevdiği gibi sevmemişti.

Sürgüyü iterek açan Jacob topallayarak içeri girdi.

Olduğum yerde kaldım, takip etmem mi yoksa gitmem mi gerektiğinden emin değildim.

Yavaşça döndü, elini ormandan taşınmış, ayakları takılmış ve tüm doğal ihtişamıyla bırakılmış gibi görünen ahşap bir masanın üzerine koydu. "Yanılıyorsun ve sana nedenini söyleyeyim. Annem beni neredeyse babamı sevdiği kadar seviyor."

"Ne?" Eşiği geçip Jacob'ın özel dünyasına adım attım. "Saçmalama. O da seni çok seviyor."

"Bölmeyi kes." Ters ters baktı. "Beni de *neredeyse* o kadar seviyor ama ben de ölsem yine de onu kırmaya yeter. Sadece basit bir kesik ve onu kaybeder. Onu korumak ve kollamak için gereken her şeyi yapacağıma dair bir hayalete söz verdim ve bu da benim o sözü tutmam."

Büyük siyah lavabonun hemen üzerindeki tavan penceresi sayesinde güneş alan mutfakı işaret ederek, "Bana biraz ağrı kesici getir. Kilerde duruyor. Eğer istersen bize öğle yemeği hazırla. Ben acıktım. Sonra da vücudum iyileşirken sen ve ben burada sessizce oturacağız."

"Lütfen diye bir şey
duydun mu hiç?" "Pek
duymadım."

"Öğrenmelisin."

"Ve sen de kendi işine bakmayı öğrenmelisin."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o sııttı. "Annem gelip batı otlağını tırmıklamayı neden bitirmediğimi sorarsa bahanem sensin. Sonunda iyi bir ev sahibi oluyorum ve seninle takılıyorum."

"Bu konuda bir şey bilmiyorum." Parmak uçlarımda mutfakla doğru ilerledim, sanki evinde nefes alarak onun mahremiyetine izinsiz girmişim gibi hissediyordum. Kilere doğru ilerleyerek, teneke kutular, paketler ve soslarla dolu düzenli rafları taradım anti-enflamatuar ve ağrı kesicilerden oluşan bir kule bulmadan önce.

Bir kutu kaparak ona doğru ilerledim. "Bunları çok kullanıyorsun, değil mi? Oldukça iyi bir zulam var."

Başını eğmeden önce blister paketten iki tane çıkarmamı bekledi. "Hadi ama Hope. İki tane yetmez. Dört tane *lütfe*."

"*Dört mü?*"

Sanki aptalmışım gibi başını salladı.

"Dört tane alamazsın."

"Yapabilirim. Yapabilirim. Şimdi bana ver. Lütfen bile dedim."

İsteksizce avucuna iki tane daha attım. Bir bardak su getirmemi bile beklemeden, başının bir hareketiyle onları kuru kuru yuttu.

"Kendi kendine ağır kesici uygulama konusunda tecrübelisin, ha? Annenin sana pervasız derken haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum." Sinirli bir hemşire gibi homurdandım. "Yine de muhtemelen senin ona verdiği değerden daha fazlasını biliyordur."

Jacob sırttı, rahat görünen bronzlaşmış kanepeye doğru topallayarak ilerledi ve dikkatlice oturdu. Omurgasının dönmesi ve ayakta durmaktan dinlenmeye geçmesi biraz zaman aldı. Pozisyonunu aldıktan ve taze acıdan zor nefes aldıktan sonra yanındaki kanepeyi okşadı. "Seni ilgilendirmez ya da endişelendirmez. Tek endişelenmen gereken ikna edici bir yalancı olmak."

"Annene yalan söylemiyorum." Burnumu çektim, kibarca oturdum.

"Oyunculuk o zaman. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun." Cildi gördüğümünden daha beyaz bir halde mobilyanın içine doğru kaydı. "Öyle ya da böyle Hope, bugün olanlar bizim küçük sırrımız. Anladın mı?" Karanlık bakışlar ve daha karanlık vaatlerle dolu öfkeli bir bakışla beni kıştırdı.

Yavaşça arkama yaslandım, bakışlarını üzerimde tuttum ve kendimi bu suça adadım. "Tamam Jacob. Küçük sırrımız."

Ona berbat bir oyuncu olduğumu söylemeye zahmet etmedim.

Sanki benim onayıma tahmin ettiğinden daha çok ihtiyacı varmış gibi iç çekti. Gözleri dalgalanarak kapandı ve en yumuşak nefesiyle "Teşekkürler" diye mırıldandı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

"KNOCK, KNOCK. JACOB?"

Gözlerimi devirerek Hope'a bıkkın bir bakış attım. "Açık anne. 'Tak, tak' demenize gerek yok. Sadece içeri girin."

Annem tereddütle açık cam kapıdan geçip sade ama rahat oturma odama girdi. Bana şüpheye baktı.

Bilerek kanepeye yayılmıştım - belim ağrısı da - ve keskin bakışları sehpanın üzerinde Hope'un öğle yemeği için hazırladığı peynirli tost ve kıvrıkcık patates kızartması kalıntılarına takılmıştı.

"Neler oluyor?" Gözleri benden yanımda lotus tarzında oturan Hope'a kaydı, kaşları kalktı. "Batı padokunun tırmıklanmadığını fark ettim." Yüzü kızgın mı yoksa endişeli mi bir ifadeye bürünmek istediğini bilemiyordu. "Bir nedeni var mı?"

Beni incelemesi hoşuma gitmiyordu ama hareket edip saklanacak gücüm de yoktu. Başım deli gibi ağrıyordu, görüşüm bazen titriyordu ve belim sıcak ve ağırlıydı. Ara sıra ellerime iğneler batıyor, omurgamda bir ya da iki siniri incitmiş olabileceğimi fark ediyordum.

"Bugün izin almaya karar verdim." Çenemle Hope'a işaret ederken televizyonun kumandasını elime aldım ve büyük bir gösteriyle filmi durdurdum. Hope'un Netflix'ten seçtiği ama benim dikkat etmediğim bir filmdi bu.

Düşüncelerim düşüşümdeydi. Forrest'ın ağaç gövdesinin üzerinden olabildiğince hızlı bir şekilde dörtnala koşmasının heyecanını yeniden yaşıyordum. At bir tarafa, ben diğer tarafa savrulurken onun başının üzerinden yuvarlanışımın hatırası altında eziliyordum.

Yeri hissetmiyordum; her şey simsiyahtı.

Geldiğini görmemiştim ve durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Eğer Hope orada olmasaydı... babamın neredeyse öldüğü o çayırda hâlâ acı çekiyor olabilirdim.

Neredeyse kendimi öldürdüğüm yerden çok uzak olmayan bir yerde piknik yeri kurması oldukça uygun. Bana nerede olduğunu söylediğinde ona göz ucuyla bakmıştım, ona pek inanmamıştım. *Özellikle de* fark etmediğimi düşündüğü zamanlarda beni gizlice dinleme ve takip etme alışkanlığı olduğunu görünce.

Öğle yemeğinden sonra Hope'a Forrest'ı burnundan kuyruğuna kadar kontrol ettirdim ve ortak kazamızdan dolayı herhangi bir şişlik ya da kesik olmadığından emin oldum.

Ben güvertedeki bankta otururken ona nazıkçe dokunmuştu. Ondan korkmuyordu, sadece huysuz bir baş belası olduğunun ve bir saniye içinde yaralanmasına neden olabileceğinin farkındaydı.

Neyse ki, yaraları olan sadece bendim ve Forrest evimin etrafındaki çimleri yemeye geri döndü, burnunu daha tatlı filizlere doğru takip ederken gelişigüzel bir yol biçti.

"Benim hatamdı, Della." Hope masumca gülümsedi. "Birlikte yaptığımız gezintiden sonra Jacob'ın işe gittiğini gördüm. Beni gezdirmesini istedim."

"*Tur mu?*" Annem kaşlarını çatı, birdenbire sevimli bir rehbera dönüştüğüme inanamadı.

"Mm-hm." Hope başını salladı, alt dudağını ısırıktan sonra aceleyle ekledi: "İstemedi tabii. Ama ben..."

Yeşil bakışları benimkileri yakaladı, sırrımı saklamak için komplolarla doluydu. Bir oyuncuya göre, inandırıcı bir hikâye anlatmakta pek de iyi değildi.

Hızlıca nefes alarak sözlerini bitirdi: "Hayır cevabını kabul etmedim. Bana nazıkçe etrafı gezdirdi, ben de öğle yemeği hazırlamayı ve biraz dinlenmeyi teklif ettim."

"Doğru." Annem kollarını kavuşturdu. "Diyelim ki bu pek olası olmayan hikâyeye inandım, Forrest'ın otağından çıkıp yakında kesilecek balyalarımızı yemesi tam olarak ne anlama geliyor?"

Sırıtarak boğazımı temizledim. "Onun da bir gün izin hakkı var anne. Sence de öyle değil mi?"

"Humph." Ayağını yere vurarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gerçekten neler oluyor? Yine mi yaralandın? Bu sefer ne yaptın?"

Kalbim hızlandı. Bunu nasıl yaptığını hiç bilmiyordum ama yaralı olup olmadığımı her zaman biliyor gibiydi. Dişlerimi sıkarak yukarı doğru ittim, vücudumu ağırları ve çürükleriyle ayakta durmaya zorladım.

Kan akışının görüşümü geri getirmesini beklerken dünya bir saniyeliğine karardı. Tekrar görebildiğimde kollarımı açtım, televizyon kumandası hâlâ elimdeydi. "Yaralanmadım. Gördün mü?"

Annem yaklaştı, ama Hope ayağa fırlayıp onun önünü kesti. "Yemek için yardım ister misin? Geç oldu ve yine acıkmaya başladım. Ben yürüyeceğim.

"İstersen seninle eve dönebilirim."

Annemin benim için duyduğu sert endişe, Umut'a duyduğu yumuşak şefkatle eridi. "Elbette, bu çok hoş olur. Bir arkadaşın olması güzel olur." Gözleri benimkilere kayd, mesajını anladığımdan emin olmak istiyordu - bu hafta pek ortalıkta değildim ve onu hayal kırıklığına uğratmışım. "Sen de geleceksin, değil mi Vahşi?"

Omuz silktim. "Hayır, sanırım yatacağım. Yarın büyük gün. Erkenden başlayacağım. Nasıl olduğunu bilirsin."

Annem irkildiğini gizleyemedi. "Oh, tamam. Yeterince makul."

Umut bir kez daha kolunu annemin gevşek koluna dolayarak gerginliği ortadan kaldırdı. "Harika. Kızlar geces. Bir kadın filmi izlemeyi çok istiyordum ama Jacob izin vermedi. Hepsini seninle birlikte izlemekten mutluluk duyarım, Della." Gülümsedi, oyunculuğu çok daha iyiydi. Aslında biraz fazla iyiydi, çünkü gözyaşları gözlerini kırpmadan önce parıldıyordu. "Bu benim için çok anlamlı olurdu."

Annemin kalbi, kendisiyle vakit geçirmek isteyen kırık bir kıza karşı hiç şans tanımıyordu. Annesi olmayan ve daha önce hiç yapmadığı bir şekilde benim anneme ulaşmaya çalışsan bir kız.

Bu pandomimin bir parçası mıydı, yoksa Hope onunla takılmaktan gerçekten hoşlanıyor muydu, bilmiyordum. Her iki durumda da işe yaramıştı çünkü annem Hope'un elini okşadı ve bana yorgun bir bakış attı. "Tamam Jacob. Sanırım yarın görüşeceğiz."

"Kesinlikle." Şakağıma vurdum, bir centilmen gibi davranıp onları dışarı çıkarmak için koltuktan kalktım ama omurgamdan omzuma ve koluma doğru yeni bir karıncalanma ve iğnelenme hissi yayılırken acının tıslamasını gizleyemedim.

Annem
dondur kaldı.

Hope'un
nefesi
kesildi.

Olduğum yerde kaldım, acı içinde boğuluyordum.

Umut bir kez daha imdadıma yetişti. "Tebrikler Jacob. Sonunda evini geri aldın."

Normal görünmek için elimden geleni yaparak dişlerimi sıktım. "Hiçbir şey kulağı bu kadar hoş gelmemişti."

Gözleri kısıldı. "Günü benimle geçirmenin senin için bir angarya olduğunu biliyorum ama yine de teşekkür ederim."

Ben de ona teşekkür etmeliydim. Annemi yalanlarıyla koruduğu için ona çok şey borçluydum. Beni buraya getirdiği için. Bana öğle yemeği

hazırladığı için.

Ancak minnettar olmak ve bunu göstermek çok farklı iki şeydi.

Sadece başımı salladım ve sessizliğimin boşlukları doldurmasına izin verdim.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken -benimki anneme söylememe tehdidiyle, onunki de beni yalnız bırakma endişesiyle doluydu- annemi evden çıkardı ve gitti.

* * * *

"Düştüğünde ne yaparsın?" "Ayağa kalkarsın." Kıkırdadım. "Duh." "Peki yaralanırsan ne yaparsın?" "Yardım istersin ve iyileşirsin."

"Peki tehlikedeyseniz ne yaparsınız?"

"Cesur ol ve onunla yüzleş." Sırıttım, böyle harika bir cevap verdiğim için kendimi oldukça iyi hissediyordum.

"Yanlışı, ukala." Babam güldü, kara gözleri neşe doluydu. "Başlamak için kendini tehlikeye atma."

"Bu hiç eğlenceli değil." Suratımı astım, sekiz yaşındaki ellerim idolümle konuşurken bile lego yapmakla meşguldü.

"Güvenliyse eğlenebilirsiniz."

"Ama ya Binky'nin üzerine atlamak istersem ve annem bunu istemezse?"

"O zaman onu dinle." Babam öksürdü, eliyle ağzını kapattı, Vücudu

sarsılıyordu.

Kulaklarım

çınladı.

Gözlerim yaşardı.

O kriz geçirirken orada olamazdım.

Aceleyle yatak odamdan fırlayıp legoları etrafa saçarken, koridorda yeni katlanmış çamaşırları taşıyan anneme çarpmıştım. Babam odamda öksürmeyi bitirirken annem beni yakalayıp kollarının arasına aldı ve tutarken çoraplar ve tişörtler havada uçtu. "Bir şeyi yok. O iyi. Her şey yolunda."

Yalanları giderek daha az inandırıcı olmaya başlamıştı.

Babam bana doğru gelip göz hizama kadar eğildiğinde titreyerek kucağından dışarı baktım. "Lütfen, Vahşi Çocuk. Benden korkma." Nasırlı parmakları sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu sadece bir öksürük. Sana zarar vermez."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Ama bu seni incitiyor."

Annem irkildi, kendi titremeleri benimkilerle eşleştirdi, ben de ona sarıldım, ne olursa olsun hepimizin bir arada kalacağına beni ikna edecek birini arıyordum.

Babam kamburuna doğru eğildi ve kollarını iki yana açtı. "Buraya gelin. İkiniz de."

Annem beni tuttuğu gibi dizlerinin üzerine çöktü ve beni de kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi.

Koridorda bir araya geldiğimizde babam bizi kendine çekti, başımızın üstünü öptü, bizimle birlikte titredi. Hepimiz sevgi tarafından cezalandırılırken üçlü bir titreme. Babam gölete ters takla atıp bileğimi tekrar incittiğim için beni azarlıyor olabilirdi ama aslında onu sevdiğim için beni azarlaması gerekirdi.

Çünkü aşk... bir insanın yapabileceği en tehlikeli şeydi. Bunu anlamak için sekiz ya da seksen yaşında olmama gerek yoktu. Ruhuma kazınmıştı, sonsuza dek ruhuma kazınacaktı. "Tamam o zaman." Babam geri çekildi, gözleri acıyla gerilmişti. tanıdım. "Yürüyüşe çıkmaya ne dersin? Biraz taze-"

Sırtımın alt kısmına bir bıçak saplandığında ayağa fırladım. Rüyam -daha çok bir kâbus gibiydi- paramparça oldu ve beni yalnız bıraktı, kalbi kırık ve hem duygusal hem de fiziksel acı çekiyordu. "Lanet olsun, ah." Yatağında iki büküm oldum, kendime bir yer aramak için elimden geleni yaptım. dayanılmaz ağrıları durduracak bir pozisyon bulmaya çalışıyordum. Ter çarşafılarımı ıslattı ve nefes alışım sessizlikte hırıltılı ve gürültülü geliyordu.

Daha iyi bir yer bulamayınca, yatağımı çevreleyen dört cam duvardan birine bakarak hareketsiz kaldım. Bu gece ay yok gibiydi ve yıldızlar da kasvetliydi. Gece yarısı gökyüzünde sadece gri ağaçların hayalet silüetleri görülebiliyordu.

Bir bıçak daha sırtıma saplandı ve inlememe neden oldu. Ağrı kesiciler.

Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacım var.

Ve tabii ki kutu mutfak tezgahının üzerindeydi.

"Ah, kahretsın." Bu, tek başına yaşamanın ve kimsenin sana yaklaşmasını istememenin getirdiği bir sorundu. İşler ters gittiğinde sizi korkunç derecede yalnız bırakıyordu.

Rüyam sağ olsun, babam bu gece daha da yakın hissettirdi - sanki hayali bir melek gibi etrafımda geziniyor, kazadan kurtulmamı sağlıyordu. "Biliyor musun, eğer beni gerçekten izliyorsan, bir işe yara ve bana uyuşturucu getir, tamam mı?"

Hiçbir cevap gelmedi. Esinti yok. Gıcırta yok. Titreme yok.

"Tamam." Parmaklarımı şiltenin içine sokarak ayağa kalktım, sırtım beton gibi kaskatı kesilmişti, bacaklarım yere doğru rahatça sallanmaya isteksizdi.

Kalbimin gümbür gümbür atmasına ve terin çıplak ggsm süslemesine neden oldu.

Tereddütle doğrulup bir saniye kadar görüşümü kaybettikten sonra yatak odamdan çıkarken üzerimdeki tek şey siyah boxer-şortumdu. Bir kolumu uzatıp denge sağlamak için parmaklarımı pürüzsüz beyaz duvarlarda gezdirirken, diğer kolumla belime masaj yaparak rahatlamaya çalışıyordum.

Oturma odam Hope'un gittiği zamanki gibiydi. Bulaşıklarımız hâlâ sehpanın üzerindeydi ve televizyon uzun süre duraklatıldıktan sonra bekleme moduna alınmıştı. O gittikten sonra, bir şeylerin içinde değilmişim gibi davranmaktan vazgemiştım.

Ciddi sorunlar yaşadım, biraz daha ilaç aldım, sonra da yatağa girip sızmadan önce ağrılarımı hafifleteceğini umarak banyoya girdim.

Bayılmaktan bahsetmişken, yorulдум. Yemek masasının etrafından dolanıp mutfağa girerken çok ama çok yorulдум.

Ağrı kesici kutusunu elime alıp gümüş folyoya sarılı beyaz tabletlerden bir şerit koparıırken parmaklarım titredi.

Yaklaşık yirmi dakika içinde rahatlama olacaktı. Tek yapmam gereken bu emicileri patlatmaktı ve- Dünya dönüyordu.

Yer hızla akıyordu.

Karanlık beni karşıladı.

* * * * *

"Hadi ama. Bu senin son şansın. Eğer şu anda gözlerini amazsan, anneni ve bir ambulans çağıracağım, Jacob Wild."

Bir şey beni drtt. Yumuşak

bir şey üzerimi örttü.

Sıcak ve nazik bir şey alnımı okşadı. "Son uyarı.

Bir...iki..."

Gözlerimi açtım, lavabonun üzerine yerleştirdiğim tavan penceresinden süzülen güneş karşı gözlerimi kısararak baktım.

"Oh, kutsal olan her şeye şkrlersun."

Konuşmaya çalıştım ama boğazım kurumuştı ve çenem nedense morarmıştı. Ağzımı sağa sola sallayarak bir başka acıya daha katlandım.

"Sanırım eneni tezgâha vurdun. Bayıldığın zaman."

Bayıldı mı?

Ben bayılmadım. Erkekler bayılmaz.

Başımı kaldırıp bu pozisyonda fazlasıyla tanıdık gelmeye başlayan gözlere baktım. Başım bir kez daha Hope Jacinta Murphy'nin kucağındaydı, ancak vücudumu yastıklayan çimenler yerine, yatağımın yorganı üzerime atılmış halde mutfağımın soğuk fayanslarının üzerindeydim.

Bacakları yastığımdı, yumuşaktı ama kafatasımdaki ani davul seslerini durduramıyordu. Elim şakağıma bastırmak için yukarı kalktı, acıya baskı uygulamak ve onu zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

"Yapma bunu." Hope'un parmakları bileğime dolandı ve avucumu geri çekti.

Çenemdeki zonklamaya karşı yutkunarak, "Tam olarak neden benim evimdesin?" diye mırıldandım.

"Nasıl olduğunu görmeye
geldim." "Gecenin bir yarısı
mı?"

"Saat sabahın sekizi, Jacob. Gördün mü?" Çenesini her yerde biriken altın ışığa doğru itti. "Lütfen bana bunu görebildiğini söyle. Adın ne senin? Neredeyiz? Kaç parmağımı kaldırıyorum?" Nefesi nane kokuyordu ve saçları kahve kokuyordu.

Elini iterek, "Üç." diye mırıldandım. Şimdi, bırak beni."

Sadece omuzlarımı kucağına daha da bastırdı. "Bana bir söz verene kadar seni bırakmayacağım."

Acılarımın bastırılmasına yardımcı olan öfkem yükseldi. "Bir daha evime davetsiz girmeyeceğine söz ver ve anlaşalım."

"Kapı kilitli değildi, o yüzden zorla girmedim. Ayrıca" -gözleri gerildi- "seni kontrol etmeye gelmemiş olsaydım, çok daha kötü durumda olurdun. İnan bana." Elleriyle omuzlarımı ovdu ve yorganı üzerime daha sıkı sardı. "Bilincin yerinde değildi. Cildin buz gibiydi ve dudağının iç kısmı kesilmişti. Ne kadar zamandır burada yattığını ancak Tanrı bilir."

"İdare edebilirdim."

"Evet, hipotermiye girip ölerек idare ettim." "Yaz mevsimindeyiz. Hipotermiye girecek kadar soğuk değil."

"Şimdi benimle tartışmanın sırası değil. Sana kızgınım." Gözleri parlıyor, ağzı büzülüyor, etrafını ateş sarıyordu. Kesinlikle kızgındı. Ama buna hakkı yoktu.

Kendimi acı dolu bir şimşek çakmasına hazırlayarak, kucağından hızla fırladım. "Hey!" Peşimden koştu.

Odanın içinde yüzerken kararımdan pişmanlık duyarak inledim ve neredeyse kusuyordum. Vücudum öğürmeye çalıştı, ama herkesin önünde hasta olmayı kesinlikle reddettim.

Hope. Zaten kendimi yeterince utandırmıştım, çok teşekkür ederim.

Öne doğru sallanarak kafamdaki kalın bulutları dağıtmaya çalıştım. Dün gece almaya çalıştığım ağrı kesiciler, paketlerindeki küçük düşmanlar gibi yakalama mesafesinde duruyordu.

Hope folyoyu elimden çekip alırken neredeyse başparmağımı kesecekti. "Sana iki tane. Ve sadece zar zor hareket edebildiğin ve hareket etmen gerektiği için. Hemen şimdi."

"Öyle mi?" Hapları geri fırlattım ve sihirlerini göstermeleri için karnımın alt kısmına yerleştirdim. Keşke anında olsaydı. "Nasıl olur?"

Hope ayağa kalktı, yerdeki kırıntıları ve içeri girip süpürme zahmetine katlanmadığım tek tük ot parçalarını fırçaladı. "Gel bakalım." Eğilip kollarını açarak bana... ne? Sarılmam için mi? Kıcıımı yukarı çekerken ona sarılmam için mi?

Mümkün değil.

Ona el sallayarak homurdandım. "Kendim kalkabilirim."

"Nasıl? Düştüğün gibi mi?"

Gözlerim yarıklara kadar kısıldı. "Sinirlilik seviyen az önce yüzde bin arttı."

"Seni iyileştirecekse sinir bozucu olup olmamam umurumda değil." "Beni delirtmek beni nasıl düzeltecek?"

"Şey, bir şey için. Bir seçeneğiniz var."

"Oh, harika. Başka bir seçenek. Bu bana teklif etmeye çalıştığın anlaşma gibi mi?"

Arkadaşım olmak istediğin ama sen gittiğinde umursamamamı beklediğin mi?"

Dondu

kaldı.

Dondum

kaldım.

Güneş ışığını mutfakta kıran paslanmaz çelik ekmek kızartma makinesine baktım. "Bak, ben-"

"Yapma. Sorun yok." Doğruldu, üzgün bir ifadeyle başımda dikildi. Bir saniyeliğine uzaklaştı, bir tanesini seçip geri dönmeden önce düşünceleri birbiriyle yarıştıyordu. "Sana karşı nerede durduğumu biliyorum Jacob. I

Bir arkadaş istemediğini biliyorum ve seni üzdüğümü de biliyorum. Ama lütfen... sana yardım etmeme izin ver."

Onu inceledim, yüzünü araştırdım, saklı tuttuğunu düşündüğü yalnızlığını tattım ve ait olmadığı bir dünyaya cevap bulma dürtüsünü

anladım.

Birbirimize itiraf edemeyeceğim kadar çok benziyorduk.

Tek fark, o aşk yüzünden incinmeye tahammül edebiliyordu. Ve ben yapamadım.

Derin bir nefes alarak yukarı uzandım ve çatal bıçak çekmecesinin kulpunu kavradım. Onu bir koltuk değneği gibi kullanarak yavaşça, çok yavaşça kendimi yukarı çektim.

İğneler ve iğneler bir kez daha elime işkence etti, ama sallanmadan ayağa kalktım, görüşüm net ve Umut doluydu. "Yardım edebilirsin. Sadece bugün."

Bakışları yarı çıplak halime kilitlendi, boxerımın üzerinden geçti. Toprakta çalışarak kazandığım yara izleri. Ağır işlerde çalışarak oluşturduğum kaslar. Bugünlerde benimle ilgili hiçbir şey yumuşak ya da güzel değildi ama Hope yıpranmış, iyi kullanılmış vücudumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Aksine, bakışları kalbimin daha çok çarpmasına neden oldu ve bu acıdan değildi.

Baktığı her yerde sanki bana dokunuyormuş gibi hissediyordu. Dudağını ısırdı, parmakları çok yaklaştı, özellikle kötü bir yarık açmak istiyordu. On sekiz yaşımıdayken yirmi dikiş atılmış sol gagamda.

Bir parça çit teliyle kavga etmişim. Makarayı sıkıyordum, çok sıkı çeviriyordum, metal bana çarpmaya karar verdiğinde, eti kastan parçaladı.

O yarayı annemden saklayamamıştım. Kan seli ve yırtık tişört, durumunun pek de iyi olmadığını gösteriyordu.

Hope'un dikkati daha aşağılara indi, üzerimdeki tek giysinin üzerinde durdu, o bölgeye çok fazla ısı ve ihtiyaç çekti.

Bacaklarımın arasındaki şeyler isteğim dışında sıkılaşıırken görüşümün kenarları grileşti.

Ulaşamayacağı bir yerde geriye doğru sallanırken boğazımı temizledim.

"Uh, Hope..." Sesim onun transını bozdu ve onu gerçekliğe geri döndürdü.

"Özür dilerim. Bugün mü?" Başını salladı. "Hayır, yaralı olduğun süre boyunca sana yardım edeceğim."

Sesi kağıt gibiydi, göğsümde çarpan aynı titrek kalp atışlarıyla doluydu.

Beni çekici bulduğu için gururum okşanmalıydı. Bakışlarındaki derinliğin beni mutfağında bir aptal gibi yerde yatarken bulmasından kaynaklanmadığını anlamak için flört etme konusunda yetenekli olmama gerek yoktu. Bana arkadaşlıktan daha fazlasını istediğini söyleyen gözlerle bakıyordu.

Çok daha fazlası.

Ve buna asla izin verilemez.

Ona sırtımı dönerek, çok hızlı hareket ettiğim için duyduğum iniltiyi gizledim ve bir elimi aniden rahatsız edici derecede daralan boxer külotumun önüne koydum.

Hope boğazını temizledi, sesi muhtaç, aç bir kızıdan ziyade tanıdığım inatçı, konuşkan kıza benziyordu.

"İyileşene kadar sana yardım etmeye devam edeceğim." "Yarına kadar iyi olacağım."

"Eğer durum buysa, tamam. Yarın seni rahatsız etmeyi bırakacağım."

Omurgamdan aşağı bir acı dalgası daha akarken kaskatı kesildim. Bunu yarına kadar atlatamayacağımı ben bile biliyordum. Bu da ona istediğimden... kaldırabileceğimden çok daha uzun süre katlanmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

"Şimdi, şu seçim hakkında." Her katı hemşire gibi ellerini kalçalarına koyup aramızdaki cinsel gerilimi yok ederken bir hışırtı duyuldu.

"Bir numaralı seçenek ve benim de kabul etmeni istediğim seçenek Della'yı arayıp ona gerçeği söyleyelim ve seni nasıl düzelteceklerine yetişkinler karar versin."

Elimi kaldırdım ve yüzümü ona döndüm. "Bunun cevabını zaten biliyorsun. Kesinlikle hayır."

İç çekti. "Bu durumda, arabanın anahtarları nerede ve lütfen bana otomatik vites kullandığını söyle."

"Bu bir sopa ve yatak odamın zemininde bulunan kot pantolonumun cebinde."

Hope sanki askere alınmış da savaş hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi başını salladı. "Burada bekle."

Oturma odamdan geçip yatak odamda kaybolduğu için cevap verecek zamanım olmadı. Çekmecelerin ve gardırobumun açılıp kapanma sesleri sahiplenici öfkemin alevlenmesine neden oldu.

Onun orada ne işi var?

Sonunda gri bir tişört, temiz bir kot pantolon, siyah çoraplar ve güvenilir çelik şapkalarımı çıkageldi. Her şeyi tezgâhın üzerine koyarken, gözlerini yarı çıplak bedenimde değil de benimkilerde tutmaya zorladı.

"Bunları giy. Gidiyoruz."

"Gidiyor musun?" Tişörtü yumrukladım, başımın üzerine attım ve kendimi biraz daha rahat ve açıkta hissetmedim. "Nereye gidiyoruz?"

"Hastaneye."

"Vay be. Evet, hayatta olmaz."

Hope kişisel alanıma girdi, onu patlattı, bana bulaştırdı, sırtımdaki sıkışmış herhangi bir sinirden çok daha fazla canımı yaktı. "Beni dinle Jacob Wild. Yaralısın. Annenin bilmesini istemiyorsun ve ben de

Bununla başa çıkmak için donanımlı. Araba kullanamıyorum, ama öğreneceğim, böylece senin zavallı kışını bir profesyonele götürebilirim, o da bize bunun ciddi mi yoksa zamanın iyileştireceği bir şey mi olduğunu söyleyebilir. Bu hoşuna gitmezse, gidebilirim. Ama gidersem, Della ile dönerim ve sen de onunla bir kavgayı kazanıp kazanamayacağını görürsün... ki bundan şüpheliyim bu arada."

Öfkeyle baktım.

Dişlerimi sıkarken çenemdeki morluk sızladı. "Sen gerçekten de tanıdığım en sinir bozucu insansın."

"Isır beni."

"Bundan daha fazlasını yapmak isterdim, inanın bana."

Gözleri parladı, yanakları pembeleşti ama sonra öfkesi tekrar güçlendi.

Kapıya doğru yürüdü ve sanki kavgacı bir evcil hayvanmışım gibi parmaklarını şıklattı. "Arabaya bin. Hemen."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

"YİNE DURACAKSIN-"

"Kapa çeneni."

"Sadece söylüyorum, gaza sağ ayağınla bas. Aksi takdirde-" "Benimle konuşmanı istediğimde, konuşmuyorsun. Ve ne zaman senden Sessiz ol, birdenbire gezegendeki en konuşkan insan sen oldun." Hope, eskiden babama ait olan, elden düşme kamyonetimi durdurup çikolata rengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken bana ters ters baktı. "Ugh, oraya varmak günler sürecek."

Kahkahalarımı tuttum.

Suratını asması oldukça sevimliydi, özellikle de oldukça iyi iş çıkardığı için. Yeni başlayan biri için düşündüğümünden daha iyiydi. Evimin bir tepede olması ve Cherry River'a giden yolların yola doğru hafif bir inişte olması yardımcı oldu. Birinci vites takmakta zorlandı ama ondan sonra vites değiştirme ve direksiyon hakimiyetindeki koordinasyonu o kadar da kötü değildi.

Biniciler genellikle iyi bir el-göz koordinasyonuna sahipti ve sizi her an öldürebilecek yaratıklara binme hobisi sayesinde karmaşık görevleri çabucak kavradılar.

Ama şimdi ana yoldaydık ve küçük kasabanın tek trafik ışığı onun momentumunu kırmış ve tavşan zıplaması yapmak yerine yumuşak bir şekilde ilerlemeye çalışmasına zarar vermişti.

"Bak, ben sürerim." Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açmak için koltuğumda dönerken acı dolu tıslamayı gizleyemedim.

"Araba kullanamazsın."

"Senden daha iyi sürebilirim."

"Yaralısın."

"Hâlâ araba kullanabilirim."

"Hayır, kullanamazsın."

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme Hope."

Sabırsızca ofladı. "Bu şeye tırmanman on dakikanı aldı. O koltuktan kalkmayacaksın."

"Evet, işte bu noktada endişeli rutininiz otoriter bir rutine dönüşüyor ve ben kızlardan emir almam-"

"Sen kimseden emir almazsın."

"Aynen öyle." Başımı salladım, kapıyı kırarak açtım ve kendimi daha fazla işkenceye hazırladım. "Şimdi değiş tokuş."

"Kımıldama." Narin elleri için fazla büyük ve eski olan direksiyon simidine bir elini sıkıştırarak, vücudunu hızlı bir tirbuşon dönüşüyle bana doğru çevirdi. "Ne kadar acı çektiğini anlayamadığımı mı sanıyorsun? Terliyorsun ve bugün hava o kadar da sıcak değil."

Gerildim. "Beni tanıımıyorsun Hope. Tanıyormuş gibi davranma."

"Ne zaman inatçı ve aptal olduğunu anlayacak kadar biliyorum."

"Az önce bana *aptal mı* dedin?" Sesim ölüm sessizliğine büründü.

"Ben olsam dikkatli ol-"

"Oh, lütfen. Senden korkmuyorum Jacob Wild." Benden uzaklaşırken alnı konsantrasyonla çatıldı ve tekrar yola çık. "Lanet kapını kapat." Eski viteslerin çıtırtısı beni irkiltti ve gaza basıldığında çıkan kükreme motorun gıcırdamasına neden oldu.

Ağır ayakları işe yaradı ve eskimiş motoru yeniden hayata döndürmeye yetecek kadar güç verdi. Bir makine ve dizel gürültüsü içinde havaya sıçradık, Hope bir üst vites geçmeden önce redlined yaparken kıdemli şanzıman şikayet ediyordu.

Direksiyonu ölümüne kavrarken bana bakmadı, yayaları ve trafik kurallarını yönlendirmek için elinden geleni yaptı.

Kapımı kapattım ve göz ucuyla ona baktım. *Kimdi* bu kız?

Hope'un birden fazla versiyonu kafamın içinde yaşıyordu. Sinemadaki çekingen, dondurma seven geveze çocuk, ilk yolculuğundaki utangaç, hastalıklı soru soran çocuk, ölüm hakkında konuştuğum için bana teşekkür eden gergin, özür dileyen kız, bir arkadaşına muhtaç gibi görünen mektup yazan şeytan ve şimdi de *bu* versiyon.

Başlangıçta bize Hollywood sahtekarlığından ziyade evde yetişmiş bir ailenin mültecisi olarak gelen ve kibar, tatlı ve sessiz görünen bir kız. Bunların hepsi rol müydü, yoksa bu yeni Umut sahtekâr mıydı?

Çünkü bu kadar ısrarcı ve diktatörce davrandığında hiçbir şeyi tatlı değildi. Acılarım için bana sempati duymak yerine, kışında bir ağrıymışım gibi bana havladı. Parmaklarını şıklattı ve bana bir astıymışım gibi davrandı. Sanki beni *kontrol edebilirmiş gibi*.

Haklı olması önemli değildi. En azından araba kullanmam konusunda. Araba kullanabilirdim ama o kadar da iyi değil. Sancılar bacaklarımdaydı. ve arabanın rahatsız koltuklarında oturmak bile hoşnutsuzluk içinde çığlık atan bölgelere baskı yapıyordu.

Kasabadan geçerken onu izlemeye devam ettim ve gerçekte kim olduğunu anlamaya çalıştım. İnsanları anlamamayı sevmezdim çünkü şaşırmayı sevmezdim. Onu, kıkırdayan ve arkadaşlık kurmaya çalışan ama kolay lokma olan ve beni rahat bırakması söylenebilecek, at takıntılı bir kız olarak tanıdığımı sanıyordum.

Bu yeni Umut -ya da belki de *gerçek* Umut- o kadar kolay etkilenmiyordu. "Ne tarafa?" diye mırıldandı, bir dur işaretine geldiğinde vites küçülttü. "Sola." Omurgama masaj yapma isteğimi görmezden geldim ve sürekli iğneler ve iğneler.

Dili konsantrasyonla dudaklarının arasında sıkışmış bir halde yavaşladı, iki tarafa da baktı, sonra sola döndü ve motoru tekrar vites takıp hızlanacak kadar rölantide tutmayı başardı.

İçimi kin dolu bir saygı kapladı. "Daha önce hiç araba kullanmadığını söylemiştin?" Bir kez başını salladı, gözleri yola kilitlenmişti. "Asla." "Babanın dizinin dibinde bile mi?"

"Bir kere bile." Çenesini gıcıklayan bir tutam saç karıştırdı. "Son model bir şey kullanıyor. Zaten bugünlerde çoğu kendi kendine gidiyor."

"Evet, sizin için paralel park eden bir araba olduğunu gördüm. Daha fazla beceriyi elimizden alıyor ve insanları daha da aptallaştırıyor."

Bana bir bakış fırlattı. "Başka hangi yeteneklerimizi kaybettik?"

"Birincisi için harita okuma." Karıştıırken yüzümü buruşturdum. rahat bir pozisyon. "Artık kimse kağıt harita okumuyor. Telefonlarında GPS var."

Kaşı kalktı. "Hâlâ kâğıt haritaları okuduğunu mu söylüyorsun? Onları hâlâ bastıklarını bile bilmiyordum."

Kaşlarımı çattım.

İri yarı, çirkin hastane görüldüğünde Hope'un dikkati dağıldı. Ufukta çömelmiş, hapishaneyi andıran görüntüsüyle korkutucu ve ürkütücüydü.

Pencereler, soluk kırmızı ve beyaz boyalar ve şifadan ziyade mezarlık havası.

Fikrini değiştirmesi için ellinci kez denedim. "Doktorumdan randevu almama izin ver. Dürüst olmak gerekirse, şu anda beni rehin aldığını biliyorum ama hastane tamamen gereksiz."

Hope göstergeyi tokatladı, sola çekerek otoparka girdi ve bizi yontulmuş ve yetersiz finanse edilen sağlık kurumunun gölgesine bıraktı. "Bir doktor sizi sadece röntgen için sevk eder. Onlara şimdi ihtiyacın var, birkaç gün içinde değil." A&E tabelalarını takip ederek ekledi, "Ayrıca, doktorunuz olanları annenizden saklamak için gizlilik yemini etmiş olabilir, ama yine de randevunuzun bir kaydı olacaktır."

"Huh." Kollarımı kavuşturdum ve onu dikkatle inceledim. "Gerçekten de gerçek yüzünü gösteriyorsun."

"Ne renkleri?" Üç parktan oluşan bir koya girdi, geniş kamyonu ortadaki parka soktu ve beyaz çizgilerin üzerinden geçti. Geri geri gidip düzeltmesi gerekiyordu. Onun yerine kemerini çözdü ve bana soğuk bir bakış attı.

araçtan inip benim tarafımda tekrar belirdi.

Orada durup ayaklarını yere vururken, yeşil bakışlarında sabırsızlık parlarken kapım açıldı. "Hangi renkler?" diye tekrar sordu.

"Sinsisin." "Ben pratik biriyim."

"Zalimsin."

"Daha başlamadım bile." İnce ince gülümsedi. "Sadece içeri girmeyi reddetmeyi dene, o zaman zalimliği göreceksin."

Dudaklarını yalarken kalbim küt küt atıyor, vücudu sanki bir dövüşe hazırlanıyor gibi yer değiştiriyordu.

Fiziksel bir kavga.

Benimle gel.

Beni arabadan indirip hastaneye sürükleyeceği düşüncesi kahkahalar attırdı ama aynı zamanda garip bir tür başka ihtiyaç da kabardı. Karşılık verme ihtiyacı. Ona dokunma ve onun da bana dokunmasını sağlama arzusu, ki bu savunduğum her şeye o kadar aykırıydı ki, bu garip ihtiyaç genel mide bulantısına dönüşerek aramızda ne varsa yok etti.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak sinirlerimi gizlemek için elimden geleni yaptım. "Baban bu kadar zorba olduğunu biliyor mu?"

"Ben zorba değilim."

"Oh, gerçekten mi?" Kıkırdadım, boş sesle ve bu ziyaretin beni nasıl yoracağının son derece farkında olarak. "Müdire gibisin."

"Ve eminim ki müdire tarafından azarlanmak hakkında her şeyi biliyorsunuzdur."

"Şimdi de beni azarlıyor musun?" Onu, içine girmek üzere olduğumuz canlı, nefes alan canavardan dikkat dağıtmak için kullandım.

"Arabadan inmez ve oyalanmaya devam edersen inerim." "Oyalamıyorum."

"Öyle olduğunu söylüyorum."

"Ben uslu durmayı bırakmadan önce sen de beni rahatsız etmeyi bırakmalısın." Bir bacağımı kapıya doğru sallayarak arkasındaki hastaneye baktım. Şimdiden kalbim inkârla çarpmaya başlamıştı.

O hastalıklı yere nasıl isteyerek adım atabilirdim?

Babamla ilgili anılar titreşiyor ve içimi korkuyla dolduruyordu. Tedavisi için sık sık onunla gitmezdim ama ara sıra ona eşlik ederdim. Steril koridorlarda yürürken ve ölümcül hastalarla dolu odaların önünden geçerken elini tutardım.

Şanssızları hayatta tutan makinelerin bip sesleri. Babam gibi hastalar için kaybedilen bir savaşta mücadele eden ilaçların kokusu.

İnsanlar orada öksürüyor olurdu.

Sevdikleri ağlıyor olurdu.

Ölüm iğrenç olurdu.

Böyle bir yerde yaşam devam edemezdi.

Lanet olsun.

Boğazım panikle kapanırken hava almak birden zorlaştı. "Tanrı aşkına Jacob." Hope bana karşı ezildi, eğildi bir kırbaç hareketiyle üzerimden geçti. Vücudu benimkine bastırdı. Karnı kalçalarımda, göğüsleri kasıklarımda. Uzun saçları omzunun üzerinden yuvarlanarak kucağıma düştü.

"Sen ne-" Nefesim kesildi. Sesim kayboldu. Yutkundum.

Minik eli kemerimi bulup tokasını açtığında beni başarılı bir şekilde sersemletmişti.

Sıcaklığı canlı, sıcak ve canlıydı. Çok, *çok canlıydı.*

İçimdeki soğuk parçaları uyandırdı. Uyuyan parçalarımı ortaya çıkardı.

İzin verilmeyen yerlere kan sıçramasına ve açlığın endişe verici bir hızda ortaya çıkmasına neden oldu.

Bana kendimi *gerçek* hissettirdi. Hiç hissetmediğim kadar gerçek. Daha çok fark ettim.

Daha fazlası isteniyor. Sadece *daha fazla*.

Panik atağım, onun yakınlığının neden olduğu yeni korkuya boyun eğerek kayboldu.

Bir morgun otoparkında otururken beni o lanetli hastaneden başka bir şeye lanet ettirmeyi başarmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu, kolu hâlâ kucağımdaydı.

Kalbim pek çok yeni duyguyla çarpıştı ve çarpıştı. Benim Parmak uçları yanağına dokunmak için yandı ve bir yumruğu geri kalanına gömmeden önce o saç telini kenara fırçaladı.

Dudaklarını yaladı, nefesindeki bir aksama midemin bulanmasına neden oldu.

Ama sonra içinde hasta ve kederli bir eş olan bir tekerlekli sandalye geçti ve Hope'a karşı hissettiklerimin kısa süreli saçmalığı ortadan kayboldu.

Hastane büyüdü. Paniğim daha da arttı.

Ve Hope'un temsil ettiği her şeyden neden nefret ettiğimi hatırladım.

Bana yalan söylüyordu. Beni yıllardır kimsenin incitmediği kadar incitiyordu.

Yalan söyledi ve hastanenin insanları kurtardığını söyledi, ama gerçekte, evlilikleri parçaladı, aileleri ayırdı ve ben bunu yapamadım.

Hope'un genç ve yenilmez olduğuna güvenemezdim çünkü ölüm, ölümsüz görünenleri bile alırdı.

Bunu *yapamazdım*.

Açlığımın yerini öfke aldı. İnsanları kendimden uzak tuttuğum bu hayatın, beni önemseyenleri incittiği kadar beni de incittiğini kabul etmek zorunda kaldığım için öfkeliydim.

Belki daha fazla.

"Çekil. Çekil. Beni." Tıslamam kamyonun etrafını yaladı, kollarının üzerinde tüyler diken diken oldu. Ön camdan bakarken, dikkatimi iskelet halindeki bir ağacın üzerinde tüylerini döken bir kargaya verdim. "Şimdi."

Hope yavaşça doğrulup dokunuşunu çekerken nefes almaya çalışıyordum.

Çok yavaş hareket ediyordu.

Hemen gitmesi gerekiyordu.

Elim dışarı fırladı. Yolculuğunu hızlandırdım.

Elimden geldiğince nazikçe ittim. Hâlâ biraz tökezliyordu.

"Bana dokunma. Asla."

Gözleri yeşil bir öfkeyle parladı. "Bunu bu kadar zorlaştırmayı bırak."

Zor mu?

Zor kelimesini bilmiyordu.

Tetikleyicileri yoktu.

Cesareti alıp onu katıksız, akılsız bir dehşete dönüştürecek güce sahip kırık parçaları yoktu.

Öfkesi başka bir şeye dönüştü. Tam olarak tanıyamadığım bir şeye. Başı, güvertede beslediğim ispinozlar gibi eğildi, bakışları benden hastaneye doğru uçtu ve tekrar geri döndü.

Ve sonra, işte oradaydı.

Yapabileceği en kötü şey. Merhamet.

Empati.

Yazık.

Hasta olmak istedim.

"Ah." Gerçek pişmanlık onu boğarken omuzları düştü. "Şimdi anlıyorum.

Çok ama *çok* üzgünüm Jacob." Yumuşak bir şekilde iç çekti, gerginliği onu çok daha sinir bozucu ve güzel yapıyordu. Gözlerimi yakaladı, yalvaran ve nazikti. "Bu sadece bir bina. Sorun değil. Ben de hastaneleri sevmem ama sadece dört duvar ve bir çatı, içinde de doktorlar var. Seni iyileştirecekler."

Kalbime verdiği acı nihayet sırtımdaki ağrıdan daha güçlüydü.

Bana bir mucize bahşetmişti.

Arabadan kayarak inerken, onun yanından geçerken ve arkama bile bakmadan hantal, iğrenç binaya doğru ilerlerken artık panikten başka bir şey hissetmediğim bir mucize.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Umut

* * * * *

"GÖRDÜN MÜ? Jacob Wild burada."

Dondum kaldım, düşüncesizce karıştırdığım dergi kucağımda unutulmuştu. Jacob ve ben üç saat boyunca acil serviste beklemiştik. En önemli öncelik olarak görülmüyordu ve yan yana oturmuştuk, sert sandalyelerde kollarımız ağrıyordu, taş gibi sessizlik bizi kendi acı dolu küçük dünyamıza sarmıştı.

Elli dakika önce, çatlak bir dahili telefonda adı anons edilmişti ve bana tek kelime etmeden kaskatı kesilmiş bacakları ve sert omurgasıyla oradan ayrılmıştı.

"Hoşça kal" yok. "Yakında görüşürüz." yok. "İstersen benimle gelebilirsin." yok.

Sırtından ve affedilemez bir şey yaptığım hissinden başka bir şey yoktu. Ne yapmam gerekiyordu?

Bu sabah onu ya tarlada ya da en azından önceki gün geçirdiği kazadan dolayı fazla ağrımamış olarak bulmayı umarak evine doğru yola çıkmıştım. O çalışırken peşine takılmayı ya da bir gün daha zorla birlikte takılmayı teklif etmeyi planlamıştım.

Ama bu, kapıyı çalmadan, cam sürgülerden bakmadan ve onu mutfak zemininde baygın bir şekilde yatarken görmeden önceydi.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum.

Dehşetimi bastırdım ve yardım etmek için elimden geleni yapmaya odaklandım.

Annesini aramayı denedim. Ancak telefonunda ekran kilidi vardı ve Della'nın numarasını bilmiyordum. Ambulans çağırmayı düşündüm ama uyandığında başımın belaya gireceğini biliyordum.

Tek seçeneğim Jacob'ın yanında kalıp onu uyandırmaya çalışmak ya da onu yalnız bırakıp Della'ya geri dönmekti.

hala buralardaydı ve yeni bir ayak işi ya da angaryada değillerdi.

Sonunda gözlerini açtı, beni artık gerginlik ve adrenalinle boğdu. Ona daha çok ihtiyacım vardı. Ve eğer bu huysuz olduğum anlamına geliyorsa

O zaman öyle olsun. Bugünlerde kimse ona emir vermiyordu ve bu da sorunun bir parçasıydı. Çok fazla şey yapmasına izin verdiler. Yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüler.

Dürüst olmak gerekirse, onun tavrı bende de aynısını yapma isteği uyandırdı.

Ama onu kızdırma korkusu, şimdi içimde barındırdığım öfkenin altında gizemli bir şekilde yok olmuştu. Kendine bakmadığı için öfkeliydim ve bakmazsa bunu onun için yapacağıma yemin ettim.

Ama aynı zamanda acıma da vardı.

Çok acıyıştım çünkü hastaneye girmeden önce gözlerindeki dehşet ve keder aptal kalbimi paramparça etmişti. Onu düşünmeden itmiştim. Zalim ve otoriter davranmıştım.

"Biliyorum. Hastaneye gittiğine göre durumu oldukça ciddi olmalı. Babasının başına gelenlerden sonra."

Yapmamam gerekirken kulak misafiri olduğum için kaskatı kesildim.

"Evet, cenazeden sonra ne olduğunu hatırlıyorum. Sen hatırlıyor musun?"

Her zerrem turuncu plastik koltuğumda dönmek ve Jacob hakkında sanki yaşayan, nefes alan, acı çeken... bir *arkadaş* değil de kasaba gevezeliğinden başka bir şey değilmiş gibi konuşan dedikoduculara bakmak istiyordu.

"Bir hafta kadar sonra atıyla hastaneye gelmedi mi? Ambulans bölmesinin hemen dışına bağlamıştı."

"Haklısın. Arkasında samanlarla içeri girdi ve babasını görmek istedi."

"Ölmüş babası."

"Ne kadar üzücü bir gün," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Burada resepsiyonist olarak çalışan arkadaşım gitmeyeceğini söyledi. Babasının hâlâ hayatta olduğu ve hastanenin onu sakladığı konusunda çok kararlıydı."

Oh, Tanrım.

Kalbim sıkıştı ve cansız bir şekilde mideme düştü.

Jacob buraya on yaşında bir çocuk olarak Binky'nin yanında babasını aramaya mı gelmişti? Bu düşünceyle gözlerim yaşardı.

"Onu eve götürmek için üç personel gerekti."

"Çok korkunç. En azından bunu bir daha yapmadı. Ama şu öksürme olayı, Gladys."

Gladys onaylayan bir ses çıkardı. "Biliyorum. Çok trajik."

Genç kadın bıyık altından güldü. "Babasının ölümünden bir yıl kadar sonra bir gün süpermarkette sıradaydım. Jacob ve annesi önümüzdeydi ve Jacob, benim babamın ölümünden bir yıl sonra

kocası öksürdü. Neville'in suçu değildi. Grip olmuştu ama Vahşi çocuk katatonik oldu."

"Evet. O zaman da terapiye ihtiyacı vardı, muhtemelen şimdi de ihtiyacı var." Dedikoduları fısıltıya dönüştü: "Biraz almış olmalı. Aksi takdirde, burada olmasına imkan yok. Bu kasabadaki en zengin bekâr erkek olduğunu düşünürsek, bu durum kızları mutlu edecektir. Eğer artık deli değilse, bu hepsine bir sonraki Bayan Wild olmak için savaşıma şansı verecektir."

Uzun bir duraklamanın ardından, iki kadın gevezeliklerini daha da derinleştirirken, insanlar yerlerinden kıpırdadı ve plastik gıcırdadı. "Sizce babası öldüğü için mi yoksa anne ve babasının kardeş olduğu söylentisi yüzünden mi delirdi?"

"Ah, Lorraine, McLary davası ensest ilişkinin olmadığını ortaya çıkardı. Hâlâ kardeş olduklarına inanmıyorsun, değil mi?"

"Bu pek çok şeyi açıklar, değil mi?" Öfkem giderek yükselirken bir duraklama daha.

Bu kadınlar Jacob'dan toplumdan dışlanmış biriymiş gibi bahsetmeye nasıl *cüret ederler*? Sanki davranışlarından herhangi biri onun suçuymuş gibi? O bir çocuktü.

kederiyle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı ve anlayış göstermek yerine ona gülmüşlerdi. Jacob'ın herkesi buzlamasına şaşmamalı. Benim hakkımda da böyle söylentiler dolaşırsa ben de aynısını yapardım.

Hayatım hakkında uydurulan hikayelerden payıma düşeni almıştım. İnternette

Annemin gerçekten de *The Boy & His Ribbon*'da Della'yı oynayan Carlyn Clark olduğunu, Jacinta Murphy adında çok benzediğim ve kendi elleriyle ölen bir kadın olmadığını söyleyen makaleler.

Her hafta bir blog yazarı babamın İskoç bir garsonla evlendiğini ya da aynı derecede saçma bir hikayeyle beni terk ettiğini söylüyordu.

Söylentiler film ve televizyon dünyasının bir parçasıydı.

Ama Jacob, arkasını kollaması gereken küçük bir kasabada yaşıyordu. Kökeninden şüphelenmemeli, banka hesabını tartışmamalı ya da merhum hakkında kötü konuşmamalıydı.

"Ren Wild'ın hep kendi ayakları üzerinde durduğunu düşünmüşümdür. Sıfırdan geldi ama Wilson'lar ona çiftliklerinin bir kısmını verdiler."

Lorraine burnunu çekti. "Hayatımda biraz zorluk çekersem otuzlu yaşlarımda milyoner ve toprak sahibi olabileceğimi bilseydim, o zaman beni de yaz."

"Biliyorum. Zengin olmanın kolay yolu, orası kesin."

Kolay mı?

Doğru.

Yeterince içmiştim.

Bunun bir saniyesini daha dinleyemezdim.

Elimdeki dergiyi yanımdaki sandalyeye vurduğumda çıkan yüksek ses bekleme salonunda yankılandı ve farklı yaralanma durumlarındaki insanların irkilmesine neden oldu.

Arkamı döndüğümde, biri yaşlı, gri benekli saçlı, diğeri genç, kızıl sarı saçlı iki kadının başlarını birleştirmiş oturduklarını ve yüzlerinde komplocu bir ifade olduğunu gördüm.

Genç kadın Lorraine, mutfak kazasına işaret eden küçük bir kan lekesinin bulunduğu elini bir çay havlusuna sarmıştı.

Bir an için öfkem kabardı. Yaralanmıştı. Hastanedeydi. Ben-
Jacob için ayağa kalkmalıyım.

Arkasından ne kadar çok konuşulduğunu Tanrı biliyordu.

Parmağımla iki kadını da işaret ederek soğuk bir şekilde
"Kendinizden utanmalısınız" dedim.

"Affedersiniz?" Gladys irkildi, sulu gözleri büyüdü. "Siz de kimsiniz?"

"Ben Jacob Wild'ı hastaneye getiren kızım. Aynı zamanda oturup senin saçmalıklarını daha fazla dinleyemeyecek olan kızım." Ayağa kalktığımda daha fazla çift göz üzerime dikildi. Bu yeni drama iki yıllık dergilerden çok daha eğlenceliydi.

"Konuşmamızı mı dinliyordun?" Lorraine'in burnu tavana ulaştı. "Seni ilgilendirmeyen şeyleri dinlemek hakkında ne derler bilirsin."

"İşte burada yanıyorsunuz. Bu beni endişelendiriyor. Beni çok endişelendiriyor çünkü bir çocuğun babasının -*babasının*- ölümünden sonra hayatına devam edememesine gülüp geçecek kadar kalpsizsiniz. Babası hakkında dedikodu yaparak

Sizden biri. Bu kasabanın çalışkan ve sadık bir dostu olan bir evladı."

Sesim öfke katmanları gibi titriyordu. "Ren Wild'ın işinin kolay olduğunu düşünüyorsan sen de tam bir geri zekâlısın. Filmi izlemedin mi? Mclary çiftçisinin ona ne yaptığını duymadın mı? Kendi kızlarına ne yapmaya çalıştıklarını? Sence Ren o hayatı seçer miydi? Ölmeden önce biraz mutluluk yaşadı mı?"

Öfkeli gözyaşları parıldıyor, iftira atmak ve utandırmak istediğim iki kadını bulanıklaştırıyordu. "Sence öksürerek ölmek mi istedi? Sence o

karısı ve oğluyla bir ömür boyu yaşayabileceği anlamına gelse bile zengin olmayı takas etmez miydi?"

Bekleme odası artık yoktu. İki kadına doğru eğilip aptallıktan başka bir şey görmediğim için hastalar, kan ve acı dolu bir binanın artık hiçbir önemi yoktu. "Hakkında bu kadar duygusuzca g ld ğ n z çocukla bir gün daha geçirmek için her şeyden vazgeçeceğini düşünmüyor musunuz?"

Sert ve morartıcı bir şey kolumun üst kısmına dolandı.

Ve sonra hareket ediyordum, savunduğum  ocuk tarafından çıkışa doğru s r kleniyordum. Acı çektiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Ne yürüyüşü durmuş ne de omurgası incinmişti. Parmaklarındaki g   bana bir şey s ylemememi emretti.

tek bir kelime. Tek bir kelime bile. Aksi takdirde, sonuçları hoşuma gitmezdi. "Jac-"

"*Yapma.*" Yüzü öfkeyle parıldadı; gözle görülür bir duygu. Nefret, kızgınlık ve şiddetin izleri gözlerinin etrafındaki çizgileri ve çenesindeki gerginliği aşındırıyordu.

Beni hastaneden çıkarıp neredeyse kapıdan içeri fırlatırken dudağımı ısırdım.

Beni bekleme odasından çıkardığı gibi zahmetsizce merdivenlerden inemeyen adam yüzünü buruşturup yavaşlarken, onun gücüyle tökezleyerek basamaklardan aşağı düştüm ve dönerek ona baktım.

"Anahtarlar." Elini uzattı.

"Araba kullanamazsın" diye fısıldarken bile cebimi karıştırdım.

Bir kez daha kötü niyetle parıldayan siyah gözleri bana meydan okuyordu, sadece onu durdurmam için bana *meydan okuyordu*. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Bakışları yeterince azarlayıcıydı.

Arabanın anahtarlarını uzattığı avucuna bıraktım, acımasız parmaklarıyla kavrayınca irkildim. Arkasında dalgalanan bir öfkeyle yürüyüp gitti.

Onu takip ederek hastaneye baktım, dedikoduyu seven kasaba halkının sıraya girdiğini, fotoğraf çektiğini, ne söylediğimi ve bu işin nasıl bittiğini not ettiğini görmeyi bekliyordum. Hatamı en yüksek teklifi verene satmaya hazırdım.

Ama kimse yoktu.

Sadece ben ve benden nefret eden bir  ocuk.

Tanrım, o kadar yer varken hastanede bir kadınla kavga ettiğimi bilse babam ne derdi? Jacob'ın öfkesi bu kadar yıpranmışken, otopark bile ikimiz için yeterince büyük değilken nasıl olur da bir kamyonda onun yanında oturabilirdim?

Daha fazla gözyaşı geldi ama bunlar öfkeden kaynaklanmıyordu. Korkudan kaynaklanıyordu. Çok ileri gitme korkusu. Arkadaşlığımızı daha başlamadan mahvetme korkusu.

"Jacob, ben...ben üzgünüm."

Omuzları kalkarak özrümü engelledi. "Lütfen, rahatsız etmiyordum. Ben-"

Çarparak durdu. Sesi boğuklaştı. "Büyükbaba. Burada ne yapıyorsun?"

Ve böylece Jacob'ın gününün en kötü parçası olmaktan çıktım.

Onun birkaç adım gerisinde durdum ve huysuz, hayattan daha büyük adam eski bir Land Rover'dan yorgun bir şekilde tırmanırken olduğum yerde kilitlendim. "Ah, Jakey. Burada ne *işin var*?"

Jacob'ın öfkesi yeni bir kurban buldu. Ses tonundaki hafif titreme, içinin nasıl karmakarışık olduğunu gösteriyordu. "Önce sana sordum." Ellerini iki yana açtı

anahtarların parıltısı yumruğuna batıyordu. "Neden buradasın?"

Çiftlikte ne zaman karşılaştık bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmayan yaşlı adam, bir yalan arar gibi beyaz sakalını kaşıdı. Ancak yalan gelmedi ve başını öne eğdi. "Bunu evde konuşabilir miyiz? Anneni çağır ve birlikte yemek yiyelim, olur mu?"

"Hayır." Jacob geri çekildi ve aceleyle bana çarptı. "Şimdi söyle bana. Ne oluyor lan?"

Büyükbabası lanet için onu azarlamadı. Onun yerine gözleri kederle doldu. "Bunu sana yapmak istemiyorum Jacob. Burada olmaz." Jacob'a doğru hamle yaptı ama torunu yana doğru hamle yaptı, acı dolu bir tıslama sırtının iyi olmadığını gösteriyordu.

"Ölüyor musun?" Jacob'ın sesinin gergin ve boğuk olmasını bekliyordum. Ancak, sanki ölümün zorluğuyla arasına duvarlar örmüş gibi garip bir şekilde soğuk ve uzaktı.

John başını salladı. "Hepimiz öyleyiz Jakey. Bazılarımız diğerlerinden daha hızlı." "Bu benim soruma cevap değil." Jacob ısırdı. "Onkoloji burada. Sen bunu benim kadar iyi biliyorsun. Sen de oraya gidiyorsun, değil mi? *Değil mi*?" "Jacob, beni dinle." John ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bu otoparkta söyleyebileceğim bir şey. Hadi eve gidelim."

Jacob soğuk bir şekilde güldü. "Tedavin bitene kadar eve gidemezsin büyükbaba. Randevularına uyma konusunda ne kadar katı olduklarını biliyorsun. Babam hiç kaçırmadı ama bunun ona bir faydası olmadı, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Bunun dışında mı kalmalıyım? Jacob'a dokunmaya çalışmalı mıydım? John'un tarafında mı olmalıyım?

Ama Jacob benim yerime karar verdi ve hafifçe topallayarak büyükbabasına doğru yürüdü. "Ne kadar kaldı, ha? Ölmene ne kadar var?"

John'un devasa gövdesi yenilgiyle çöktü. "Bir yıl kadar."

"Elbette." Jacob tüylerimi diken diken eden, kalp kırıcı bir şekilde kıkırdadı. "Biliyordum. *Biliyordum işte.*"

Gökyüzüne baktı, sanki çılgılık atmak istiyormuş ama gücü yokmuş gibi bitkin bir inilti çıktı.

Sonra gitmişti, arabasına doğru sert adımlarla ilerliyordu. Ve ben hayatımın en korkakça şeyini yaptım.

Acı içinde kendini sürücü koltuğuna çekmesine izin verdim.

Kamyoneti geri vitese takıp sanki lanetin alevleri ayaklarını yalıyormuş gibi park yerinden fırlarken kıpırdamadım.

Eski bir motorun gıcirtısı onu alıp götürürken ve köşede gözden kaybolurken betonda donup kaldım.

Büyük, rahatlatıcı bir el omzuma indi, tüm eklemi ve köprücük kemiğimin bir kısmını ve pazımı da sardı.

John Wilson çok büyük, güçlü ve hastaydı.

Başımı kaldırıp gözlerimdeki yaş izlerini silmek için parmaklarımı gözlerimin altına sürttüm. "Merhaba, Bay Wilson."

"Bah, John. Lütfen." Yaşlı adam beni sıktı. "İyi misin?"

"Olacağım." Başımı salladım. "Olacak mısın?"

Eli düştü. "Artık bilmiyor. Hayır." "Özür dilerim."

Savaşışığınız şey için üzgünüm. Dünyadaki sınırlı zaman için özür dilerim. Genel olarak hayat için özür dilerim.

"Er ya da geç öğrenmesi gerekiyordu." Burnunu çekti. Uzun bir süre aramızda sessizlik oldu. Sonunda sordu: "Bilmem gereken bir şey var mı? Jacob neden buradaydı?"

Omuzlarımı silktim ve betonun üzerindeki boyalı çizgilere baktım. "Forrest'tan düştü. Sırtını incitti."

"Ah."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Lütfen Della'ya söyleme. Bana söz verdirdi." John hüznle gülümsedi. "Bazen verilen sözler tutulmamalı."

"Eğer kötüyse, ona söylerim. Bu gece doktorun ne dediğini öğreneceğim." Sırıttı. "Sen cesur bir kızsın, ona karşı duruyorsun."

Gülümsedim. "Ya da sadece aptal."

"Aptallık bazen cesaretle karıştırılır, ama bu durumda öyle olduğunu sanmıyorum." Etrafımda dolanırken bir iç çekiş daha koca gövdesini sarstı. "Gitmem gerekiyor. Geç kalamam." Anahtarlarını bana fırlatarak ekledi: "Bir saat bekleyebilirsen seni eve bırakırım. Arabada bekle ya da hastane kafeteryasına gidip öğle yemeği ye. Paran var mı?"

Başımı salladım, kendimi aile dramının içine düşmüş ve bundan nasıl kurtulacağını bilmeyen bir sülük gibi hissediyordum.

Arka cebinden yıpranmış deri bir cüzdan çıkaran John bana bir avuç banknot verdi. "Bir içki al. İhtiyacın var gibi görünüyor. Sonra da eve dönerken konuşuruz. Anlaştık mı?"

Cevabımı beklemedi.

Tıpkı torunu gibi o da veda etmeden gitti.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

CHERRY Nehri'nden geçerken direksiyonu tuttum.
Kısmen acıdan, kısmen de fark edilmemeyi umduğumdan.

Lütfen kimsenin etrafta olmasına izin verme.

Tabii ki bu dileğim ahırın köşesini döndüğümde ve neredeyse Cassie Teyze'yi ezecekken cevapsız kaldı.

Bir kolunun altında bir bisküvi saman, diğerinde de bir kutu solucan şıngası vardı. Ötedeki padokta annem kemikli bir yavruyu bağlamış, onu tımar ediyor, istismar ve korku döngüsünü kırmak için elinden geleni yapıyordu.

Cassie Teyze durdu. Annem başını kaldırdı ve dalgın bir şekilde bana doğru gülümsedi.

İşlerine devam edeceklerini umarak el sallamadım.

Şansım yaver gitmedi.

Annem kurtarılan tayı kucaklayıp sevmeye devam etti, ama Teyze Cassie solucan şıngalarını sanki bir dur işaretiymiş gibi sallayarak beni işaret etti.

"Lanet olsun."

Bacağımı gaz pedalından frene doğru kaydırarak, daha fazla karıncalanma ve iğnelenmeden kaynaklanan irkilmeyi gizledim. Doktorun verdiği ekstra güçlü ağrı kesiciler hiçbir işe yaramamıştı ve tek istediğim sıcak bir banyo yapmak ve bir an önce yatağa uzanmaktı.

Cassie Teyze sürücü tarafına doğru gelip camı açmamı beklerken yavaşlayarak durdum. Bunu yaptığım anda bana sırtıttı. Düşüğümü ya da hastaneye gittiğimi bilmediğini söyleyen normal bir sırtış.

İyi, güzel. En azından Hope bir şeyi doğru yapmıştı.

Sırrımı saklamıştı.

Yine de doğru yaptığı *tek* şey buydu. Babam hakkında bu şekilde konuşurken *aklından* ne geçiyordu? Neden o kadınlara bağıırıyordu?

Eve dönerken düşüncelerimin Hope'a kaymasını engellemek için elimden geleni yapmıştım, çünkü kaydığı anda Büyükbaba John'a atlıyordu.

Yüzündeki şok.

Gözlerindeki dehşet.

Yıllardır söylediğı yalanlar ayaklarının dibinde çözülyordu. Cassie Teyze biliyor muydu? Annem biliyor muydu?

Ne zamandır bana söylemeden onun hastalığını öğrenmişlerdi?

"Selam Jacob." Cassie Teyze gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Hey." Yutkundum, eve dönerken çektiğim acıdan ve John Dede'nin dayanamayacağım kadar erken gideceğini bilmenin verdiği ıstıraptan dolayı üst dudağımda boncuk boncuk biriken teri sildim. "Ne oldu?"

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Bu sabah Hope'u seninle birlikte yardımcı pilot olarak bu eski yadigârı kullanırken gördüm. Açıklamak ister misin?"

"Neden açıklamam gerekiyor?"

"Çünkü bu külüstürü kimsenin kullanmasına izin vermiyorsun." Daha yakına eğildi, yüzünde işgüzar bir parıltı vardı. "Onu bu kadar özel yapan neydi?"

Sertleştım. "Belki de sadece kibarca sormuştur."

"Ya da belki ikinizin arasında bir şeyler dönüyordur." Gözlerimi kısmıştım. "Ne ima ediyorsun?"

Elini kapımın üzerine koydu. "Hiçbir şey ima etmiyorum. Doğrudan Hope'la aranızda bir şey olup olmadığını soruyorum."

Buz gibi bir sessizlik içinde oturdum, yüzümdeki görünür tiksintinin onu geri çekilmesi için uyaracağını umuyordum.

Onun yerine, sırtışı bir sırtışa dönüştü. "Ah, demek bir şeyler oluyor." "Daha önce bırakmıştım-"

"Neyden önce? Ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmeden önce mi?"

Öfkeli bir şekilde burnumu çektim. "Duygu yok. Hiçbir şey olmuyor. Kimse kimseyle ilgilenmiyor."

"Ah, işte burada yanılıyorsun. *Sana* karşı hisleri var." Dimdik otururken sırtımda taze bir acı hissettim.

Bu keşif yeni değildi. Böyle bir şeyi ben de hissetmişim.

Ama başkalarının bilmesi?

Kahretsi

n.

Sadece

bok.

"Gitmem gerekiyor." Öfkemi zar zor tuttum. "İş çağırıyor." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bugün çalışmayacaktım. Bir hafta izin almak zorunda kalabilirdim.

Bu hızla giderse. Doktorla ne kadar tartışmış olsam da sırtım bir gecede iyileşmeyecekti.

"Ugh, iş. Bugün izin al. Biraz eğlenceyi hak ediyorsun. Aşık ol. Dalga geç. *Genç* ol Jacob."

"Bu yıl kiraz likörüne erken mi başladın Cassie Teyze?" Kıs kıs güldü. "Ha ha. Hayır. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum-"
"Yeter."

İstemediğim bir ciddiyet onu gölgelediğinde gülümsemesi soldu. "Senin için endişeleniyorum Jacob. Yirmi bir yaşındasın. Şimdiye kadar gizlice dışarı çıkmış ve birkaç kızla birlikte olmuş olmalıydın."

"Bu da ne böyle? Neden birdenbire aşk hayatımla bu kadar ilgilenmeye başladın?"

"Senin bir aşk hayatın yok. Demek istediğim de bu."

"Vay canına." Bir kahkaha attım. "Bu aile içinde artık sınırlar yok mu?" Eski kamyonetin bir roket gemisi olmasını ve beni uzaya fırlatmasını dileyerek vites kolunu karıştırdım. "İşim bitti. Bu kısım gittiğim yerde." Motoru birinci vitese takıp gaza bastım.

Kapımı tuttu, tekerleklerimin dönüşüyle birlikte hareket etti. "Jacob-"

Durakladım. O kamyonuma tutunmuş haldeyken yola devam edemezdim. "Bırak Cassie Teyze."

"Ben bitirene kadar olmaz." Gözlerini kaçırды, yanakları pembeleşmişti. "Della'nın büyük olasılıkla seninle 'sohbet' ettiğini biliyorum, ama eğer tazelemek istersen ya da 'annene uygun olmayan' utanç verici bir soru sormak istersen bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Değil mi?"

Cassie Teyze'den seks tavsiyesi isteme düşüncesi beni ürpertti. O ne bilirdi ki? Evliydi ve benden birkaç yaş büyük bir kızı vardı. Bırakın bir erkekle çıplak kalmayı, Chip'i öptüğünden bile şüpheliydim.

"Bu konunun garip olduğunu biliyorum..." Cassie biraz rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ama duygusal bir bağ aramıyorsan seksin bir anlamı olması gerekmez. Sadece fiziksel olabilirsin-"

"Dur." Elimle ağzımı sildim. "Ciddiyim. Lütfen dur."

"İnsanlarla yakınlaşmayı sevmiyorsunuz diye keşif olmak zorunda değilsiniz."

"Aman Tanrım. Bırak onu."

"Bunu biliyorsun, değil mi? Prezervatifleri biliyorsun ve-"

"Kahretsin, evet. Tamam!" Yanaklarım cehenneme döndü. "Mekaniği biliyorum. İyi donanımlıyım, inan bana." Sesim alçaldı, utanç ve üzüntüyle karıştı. "Babam bilmem gereken her şeyi anlattı."

"Öyle mi?" Gözleri irileşti. "Ama sen... sen çok genç olacaktın."

"Keşke gençken biri ona bunları söyleseydi" dedi.

Yanakları pembeleşti. "Yeterince makul. Bu durumda..." Kapımı bıraktı. "Seni seviyorum Jacob. Hepimiz seni seviyoruz. Sadece mutlu olmanı istiyoruz."

Sevgisi somuttu; tıpkı annemin, Chip Amca'nın ve John Dede'nin sevgisi gibi. Her bakışında, gülümsemesinde ve sohbetinde hissedirdim.

Sırtımdaki ağır kalbime doğru yer değiştirdi.

"Teşekkürler." Elimden geldiğince gülümsedim. "Gerçekten. Hâlâ sarhoş olduğumu düşünüyorum... ama benimle hayatımın en kötü seks konuşmasını yapmaya çalıştığın için çok tatlısın."

"Hoş geldin." Güldü ve bana bir öpücük kondurdu. "Git o kız arkadaşını bul. Gerçek bir öpücük al-"

"Ve sen yine her şeyi mahvettin. İçkiden uzak dur." Bu sefer yuvarlanmadım. İleri atıldım, acelemle çakılları tekmeledim.

Dikiz aynama baktım.

Daha sert güldü, bana bir öpücük daha kondurdu ve annemle kurtarıcılarının yanına doğru yola devam etti.

Herkesin beni sevdiğini söyledi.

Ve bunu biliyordum. Elbette

biliyordum. Yine de hepsi benden

sır saklıyordu. Büyükbaba John

ölüyordu.

Yaklaşan ölümü affedilemezdi ve kimsenin bana söylememiş olması da aynı derecede affedilemezdi. Ailemin geri kalanı kadar alıngan olmayabilirdim ama bu sırların benden saklanabileceği anlamına gelmiyordu.

Babası ölürken Cassie Teyze nasıl olur da biriyle takılmakla ilgili şaka yapar?

O trajediyi ben de yaşamıştım.

Bu unutabileceğiniz bir şey değildi - onlar hala yanınızdayken bile.

Gaza daha sert basarak teyzemi ve annemi geride bıraktım ve boş bir kulübeye, yalnız bir kanepeye ve ıssız bir varoluşa doğru yola çıktım.

Güvenli bir varoluş.

Başı çıkabildiğim tek varoluş.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Jacob

* * * * *

"JACOB. JACOB. *JAKE*."

Gözlerim irileşti ve geceyle örtülü odada üzerimde gezinen daha karanlık bir gölgeye kilitlendi.

Kendimi koruma güdüsü devreye girdi ve bir anda ayağa fırladım. Acı omurgamdan aşağı süzüldü ve kafamın içinde gök gürültüsü patladı. Karıncalanma, iğnelenme ve sersemletici görüşe rağmen ellerim kıvrıldı, davetsiz misafiri yumruklamaya ya da at felaketleri için sakladığım tüfeğe koşmaya hazırdım.

Vücudumdaki titremeye lanet ederek yumruklarımı kaldırdığımda yumuşak eller yumruklarına dokundu. "Hey, sadece benim. Hope. Beni hatırlıyorsun, değil mi? Düşüş kısa süreli hafızanı yok etmedi mi?"

İnledim, dokunuşundan kurtuldum ve kendimi tekrar yastıklara bıraktım. "İnan bana, *geçirdiğim* sarsıntı kısa süreli hafızamı silse bile senin kim olduğunu yine de bilirdim. Uzun vadede aklımdasın Hope Jacinta Murphy ve bu iyi bir şey değil."

Kasıtlı olarak tam adını kullandım, beni ilk kez garip bir şekilde etkilediğinde on dört yaşında olduğumu ve yedi yılın kesinlikle kısa süreli olarak sınıflandırılmayacağını hatırlattım.

"Bu doğru." Sormadan oturdu ve kendini yorganın altına sarılmış kalçalarına yasladı. Kendini rahat hissederken, kişisel alanıma tecavüz ederken ve lanet yatağımdan kalkma nezaketini göstermezken gözlerim kısıldı.

Bacaklarını kaldırdı, bağdaş kurarak oturdu, saçları sağ omzunun üzerinde gevşek ve şıktı. Yıldızlar bu gece güçlü bir şekilde parıltıyor, cam kutu yatak odamı gümüşü, gölgeli bir ışığa boğuyordu.

Bu resimde yanlış olan çok şey vardı. Yatak odamda ne işi vardı? Neden yatağımda davetsiz oturmanın kabul edilebilir olduğu türden bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordu?

Ona ters ters bakarak daha yükseğe çıktım ve yastıklarımı arkama iterek ben de oturdum. Omurgamın yeni pozisyonla ilgili söyleyecek kötü bir şeyleri vardı,

Ama Umut yanımdayken uzanmamın imkânı yoktu. Kendimi zayıf ve savunmasız hissetmeme neden oluyordu ve istenmeyen sıcaklık hiç kullanmayı düşünmediğim yerlerime yayılıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol etmek istedim."

"Normal bir insan gibi gündüz saatlerinde gelebilirdin." Yine de bugün hiç ziyaretçim olmadığı için şükrediyordum. Annem bile gelmemişti, bu da bütün öğleden sonrayı yatakta geçirebileceğim anlamına geliyordu.

Battaniyelerimi çekiştirdi. "Çok erken gelmek istemedim. Öfkenizin yatışmasına izin vermemin daha iyi olacağını düşündüm."

Yüzümü ovuşturarak uykunun son kırıntılarını da uzaklaştırdım. Beynim şu anda pek yardımcı olmuyordu. Doktora göre oldukça şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmiştım. Bana sıkı bir anti-enflamatuar ilaç verdi. dinlenmemi söyledi. Düşünmenin bir aktivite olduğu için düşünemeyeceğimi bile söyledi.

Belli ki bir çiftliği yönetmenin neleri gerektirdiğini bilmiyordu.

Ama Hope'un benden neden kaçtığını anlamak için düşünmeme gerek yoktu. Ona sert davrandığımı, onu hastaneden sürüklediğimi ve tek bir bakışla öldürmeye çalıştığımı da biliyordum.

Ona bir özür daha borçluydum ama aynı zamanda o da bana borçluydu.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "O işgüzarlarla baban hakkında konuştuğum için *çok* özür dilerim. Sinirlenmemeliydim ama senin hakkında öyle aptalca şeyler konuşuyorlardı ki kendimi tutamadım. kendim." Utangaç bir şekilde omuz silkti. "Seni savunduğumu sanıyordum ama karışıyormuşum gibi görünebileceğinin farkındayım."

Lanet olsun.

İçten bir özür dilendiğinde kızgın kalma şansım hiç olmadı. Pişmanlık gözlerini parlatırken, beni ciddi şekilde üzmüş olmanın verdiği gerginlik yüzüne kazındı. Pijamalarını giymiş olabilirdi ama henüz uyumamıştı ve benim vereceğim tepkiden endişelenerek dönüp durduğunu düşünmek... öfkemin son iplerini de çaldı ve beni

Yastıklar.

"Ben de üzgünüm."

Onu tuttuğum kolunu ovuşturdu ve yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Sorun yok." Tıslayarak doğruldum ve pazusuna uzandım. "Seni incittim mi?"

Dondu kaldı, biraz geri çekildi. "Hayır, yapma-"

"Ben yaptım. Seni incittim." Parmak ucumu pembe beyaz pamuğun üzerinde gezdirirken, ne kadar kötü bir şey yaptığımı anlamak için kolunun görünmesini diledim. O

Parmaklarımın olduğu yere baskı uyguladığında biraz yüzüm buruştu.

Onu çürütmüşüm.

Kahretsin.

Arkama yaslanıp inledim. Son zamanlarda o kadar çok şeyi yanlış yapmışım ki. "Seni incitmek istememişim."

"Yapmadığını biliyorum."

"Sadece... insanların onun hakkında konuştuklarını duymak beni rahatsız ediyor, anlıyor musun?" "Ben de aynıyım. Paparazziler annemin ölümüyle ilgili yalanlar yaydığında

Ölüm anında aşırı sahiplenici oluyorum ve fotoğraf makinelerini ve not defterlerini alıp boğazlarına tıkmak istiyorum."

Yarı gülümsedim. "Vahşi küçük yaratık."

"Sevdiklerim tehdit altında olduğunda, evet, kesinlikle."

Kalbimin atışı durdu. "Yine de sevdiğin biri değilim, o zaman neden beni savunuyorsun?"

Bakışlarını indirip lacivert battaniyemi büyüleyici bulmadan önce yanakları ilginç bir şeftali rengine parlıyordu. "Çünkü bir süredir bu tür saçmalıklara katlanmak zorunda kaldığını hissediyorum ve bunun ne kadar yorucu olabileceğini biliyorum."

"Burası Hollywood değil Hope. Siz aktörler gibi hakkımda her gün dedikodular yayılmıyor."

"Hayır, sende daha kötüsü var."

Başımı eğdim. "Nasıl anladın? İsmimi bir gazetede göremiyorum. sırf satmak için uydurma bir skandalı dergiye kapak yapıyorlar. Sizin dünyanızda çok acımasızlar."

"Evet, ama bize yakın olanlar -gerçekten önemli olanlar- bunların hepsinin yalan olduğunu biliyor. Biz gerçeği biliyoruz, bu yüzden başkalarının ne dediğini umursamıyoruz." Bana baktı, bakışları istediğimden çok daha derinlere iniyordu. "Öte yandan sen, arkanızdan fısıldayan insanları tanıyın. Küçük bir kasaba kendi halkını desteklemeli, size dedikoducu muamelesi yapmamalı."

İlgisizmiş gibi davrandım. "Yeni bir şey değil. Babam hayattayken bile benim hakkımda konuşurlardı."

"Senin enstest ilişki ürünü olduğunu düşündükleri için mi?"

İçimdeki her şey durdu. Sesim kısa ve keskin oldu. "O berbat film sayesinde ailem hakkında çok fazla şey bildiğini hatırladım."

Tartışmasını, her şeyi bilmediğine dair beni temin etmesini bekledim. Onun yerine başını salladı, yüzü özür diler gibiydi. "Haklısınız. Daha fazlasını biliyorum

yapmam gerekenden daha fazla."

Gözlerimiz birbirine karıştı.

Göğsümdeki o korkunç baskı geri döndü ve bir dokunuş, bir öpücük, bir doz bağlantı ile başa çıkabileceğim yalanlarını fısıldadı.

Dikkatimi başka yöne çekerek boğazımı temizledim. "Evet, şey, bundan hoşlanmadım."

"Biliyorum." Omuz silkti. "Yine de bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

Ses tonundaki hüznü beni rahatsız etti. Bu gece ne onunla ne de kendimle uğraşacak sabrım vardı. "Bak, dinlenmem gerek."

"Doktor yaralarınız hakkında ne söyledi?" "Hiçbir şey."

Ben iyiyim."

Nefesinin altında güldü. "Evet, doğru."

"Beni zorlama Hope. Geç oldu. Yoruldum. Annemin evine geri dön."

Sessizleşti, bakışları yatak odamın etrafında dolaşıyordu. Neden cam bir kutuda uyuduğuma dair sorular bekledim ama o alt dudağını dişledi.

"Buraya çok genç yaşta taşındın. Della seni hâlâ çok özleyiyor, biliyorsun."

Ellerim hızla büyüyen bir öfkeyle kıvrıldı. "Her çocuğun yaptığı gibi taşınmam için beni suçlamaya çalışma."

Gözlerini bana kilitledi, doğrudan bir meydan okumaydı bu. "Zaten kendini suçlu hissetmeseydin, sana bu acıyı çektirmem mümkün olmazdı."

İçimde bir başka kavurucu sıcaklık dalgası kabardı. Lanet olsun, beni deli ediyordu. Aynı anda hem küfretmek hem de onu öpmek istiyordum.

Bu lanet kız.

Bu sinir bozucu, rahatsız edici, baş *belası* kız. "Bir kez daha beni delirme noktasına getirmeyi başardın."

"Bu kadar asabi olmayı bırakırsan, belki beni bu kadar sinir bozucu bulmazsın."

"Sorunlu olanın ben olduğumu mu söylüyorsun?"

Burnunu çekti. "Her zaman özür dileyen senmişsin gibi görünüyor."

"Çünkü sen benim misafirimsin ve medeni olacağıma söz verdim."

"Eğer kibarlığın buysa, kabalaştığında nasıl biri olduğunu bilmek istemiyorum."

"Biraz takılırsan öğrenirsin."

"Belki de yaparım." Kollarını kavuşturdu, inatçı kız şeker pembesi ve beyaz çizgilerle sarılmıştı. "Belki de hiç gitmezsem sana yardımımı kabul ettirme şansım daha yüksek olur."

"Eğer hiç gitmezsen, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapabilirim." Nefesini içine çekti.

Ses tonum bana ihanet etmişti. Hayal kırıklığından başka bir şeyle kalınlaşmıştı. Biraz şehvet. Bir damlacık cazibe. Bu beni daha da kızdırdı. "Sen buraya ait değilsin Hope. İpucunu al ve geldiğin yere geri dön."

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi çenesi yukarı kalktı. "Oraya ait olduğumdan daha çok buraya aitim."

"Sanki bu doğruymuş gibi." Soğuk bir şekilde güldüm. "Arazide çalışarak bir gün bile dayanamazsın. Çiftlik işletmenin sadece ata binmek ve güneşin altında piknik yapmaktan ibaret olduğunu sanıyorsun."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu ama üzüntüden değil. Saf kızgınlık ve öfkeydi.

Aynı kokteyl benim göğsümde de yandı.

"Öyle olmadığını biliyorum. Bundan *daha* fazlasını istiyorum. Misafir olmaktan sıkıldım. Çalışmak istiyorum."

Küçümseyerek başımı salladım. "Bir gün bile dayanamazsın." "Bana bir şans verseydin sonsuza kadar dayanırdım."

Sessizlik etrafımıza kadife bir perde gibi çöktü. Aptalca tartışmamızı örttü, sıcak öfkemizi durdurdu.

Sonsuza kadar mı?

Bu hayatı, *benim* hayatımı *sonsuza dek mi* istiyordu? Ama yapamadı.

İçinde doğduğu şaşaaya geri dönmek zorundaydı.

Burası *benim* alanımdı.

Benim sığınağım.

Kendimi korumak için kaçınmam gereken başka bir kişiyle daha başa çıkamazdım. Sadece huzurum için değil, hayatta kalmak için de onun gitmesine ihtiyacım vardı.

"Burası senin evin değil Hope," diye mırıldandım, sesim nazik ama uyarıcıydı. "Benim annem senin annen değil. Benim ailem senin ailen değil. Ve benim toprağım senin toprağın değil. Anladın mı?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken bakışlarındaki öfkeyle eşleşerek parıldadı. "Oh, anlıyorum. Bunu unutmama asla izin vermiyorsun. Ama bil bakalım ne oldu, Jacob Wild.

Annen mi? Senin ailen mi? Onlar da senin değil.

Çünkü onları asla senin olarak *kabul* etmiyorsun. Kabul etmekten korkuyorsun. Burada, yalnız kulübende kalarak, onlar tarafından incitilmeyeceğini sanıyorsun-

"Dışarı." Oda dönmeye başladı. Kalbim acıyordu. Midem bulandı. "Çık

dışarı. *Hemen.*"

"Benim için zevktir." Hope yatağımdan fırladı, dövüşmeye devam etmek istiyormuş gibi başını salladı, sonra döndü ve yatak odamdan kayboldu.

Sadece zihnimden bu kadar kolay kaybolmasını diledim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Jacob

* * * * *

Sabahın dördüydü ve bir daha uyuyamadım.

Hope birkaç saat önce gitmiş, beni eziyet ve işkence içinde bırakmıştı. Zihnim tartışmamızı tekrarlayıp duruyordu, daha iyi geri dönüşler yapıyordum.

söylemeliydim, daha iyi uyarılarda bulunmalıydım.

Beyin sarsıntısı geçirirken doktorun önerdiğinin tam tersini yapıyordum ama bu benim hatam değildi.

Onunmuş.

Bir ya da iki haftadan daha uzun kalmak istediğini ima etmeye nasıl cüret eder?

Buraya benden daha çok ait olduğunu ima etmeye nasıl cüret eder?

Lanet olsun, bu gece yakalayabileceğim tüm dinlenmeyi çaldı ve yatakta kalmamı imkânsız hale getirdi.

Ağrıyan kıcıımı kaldırdım, oda karardığında bir an yalpaladım, sonra yerden bir çift gri eşofman altı kaptım. Onları giymek için eğilmek canımı çok acıttı ve daha fazla ağrı kesici istememe neden oldu. Bugün erken saatlerde yaptığım şeyi yapacaktım -doktorun emirlerine karşı başka bir şey daha- ve

hapları sağlıklı bir yudum viskiyle takip et.

Tıbbi likörün ekstra yardımını olmadan bu kadar iyi çalışmıyorlardı.

Koridordan oturma odama ve mutfığa doğru ilerlerken şakaklarıma masaj yapıyor, sürekli baş ağrısını yok etmek için elimden geleni yapıyordum. Hope'un istenmeyen gece yarısı ziyaretiyle daha da kötüleşen bir baş ağrısı.

Tavan penceresinden gelen ay ışığı sayesinde hiçbir ışığı yakma zahmetine girmedim. Şafak o kadar da uzakta değildi ve genellikle sabah beşe kadar uyuyor olurdum, o zaman şimşekli gökyüzü beni yeni bir güne başlamak için dürtecekti.

Bugün böyle bir şey olmazdı.

Ne kadar istesem de, can atsam da, ağır çiftlik parçalarını ya da keresteleri huysuz bir traktörle taşıyamazdım.

Acımı annemden daha ne kadar saklayabilirdim? Tarlalara bakılması ve birçok ev işinin tamamlanması gerekiyordu.

Annem beni işkolik olarak bilirdi. Öğleden sonraları izin bile almazdım. Arka arkaya üç gün onu kuşkulardan histeriye sürükleyecekti.

Hope'un beni baygın bulduğu yerden geçip kilere yöneldiğimde mutfak fayansları ayaklarıma soğuk geliyordu. Orada birkaç ay önce aldığım viski şişesini buldum. Kasaba benim hakkımda dedikodu yapıyor olabilirdi ama benim tarafımda olan birkaç kişi vardı.

Bu insanlardan biri de yerel şişe dükkanını işleten yaşlı, neredeyse kör Bay Dunback'ti.

Yasal içki içme yaşımda olmadığım zamanlarda bile, ona nakit para verdiğimde ve kehribar rengindeki iyiliği kahverengi bir kese kağıdına nazikçe sardığımda bana eşlik etti.

Sarhoş olmak ya da hayatımdan alkol sisi içinde kaçmak için içmiyordum. İçiyordum çünkü tadını seviyordum ve bu kendime ait bir şeydi. Kimsenin bilmediği, arada sırada kendimi kaptırdığım bir şeydi.

Dolaptan bir bardak alarak içine sağlıklı bir miktar viski döktüm, ardından doktorun reçete ettiği ilaç kutusunu açtım. Her zamanki gibi dört tane almamak için elimden geleni yaparak iki tane çıkardım, dilimin üzerine yerleştirdim ve büyük bir ağız dolusu yakıcı, baharatlı likörle geri yudumladım.

Nefes nefese kaldım, gözlerimdeki ani sulanmayı kırıştırdım ve bir yudum daha aldım.

"Aman Tanrım. *İçki mi içiyorsun?*" Bir hareket bulanıklığı kanepeden bana doğru fırladı.

Kalp atışlarım hızlandı, bir kez daha beni öldürmeye gelen bir seri katil için alarm durumuna geçtim.

Ama hayır.

Sadece Hope'tu.

Hoş karşılanmadığını anlamayan Hope'a lanet olsun.

Yarısı boş bardağımı tutarak homurdandım. "Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum."

"Seni kontrol etmeye geldiğimi söylemiştim."

"Evet, beni uyandırıp benimle tartışarak. Konuşma yapabilecek kadar akli başında olduğumu anladığınıza eminim."

Kollarını kavuşturdu, yanağında annemin ev dekorasyonu olarak çıplak kanepemin üzerine attığı dantelli yastığın izleri görünüyordu.

Bekle, benim kanepemde mi *uyudu*?

"Dün sabah seni baygın buldum. Bugün de aynı şeyin olup olmayacağını bilmeden uyuyabileceğimi gerçekten düşündün mü?"

Vücudum gerilirken ayak parmaklarım fayanslara gömüldü. "Beni hastaneye götürmüştün, hatırladın mı? İstememe rağmen, ekleyebilirim. Ben iyiyim."

Öne doğru eğildi ve viskimi kapmaya çalıştı. "Belli ki içiyorsan iyi değilsin." İlk koklayışında rahatsız edici bir eğlence vardı.

"Benim evim. Benim kurallarım." Sırıttım. "Aş bunu ya da daha iyisi, *git*." "Eminim içki içmek doktorun emirlerine aykırıdır."

Nefesimin altında inledim. "Bunu bir daha yapmayacağım." Başka bir savaş için enerjim yoktu. "Hâlâ ayakta olduğumu gördün. Kapının nerede olduğunu biliyorsun. Güle güle." Bardağı dudaklarıma götürdüm, zar zor

Elimden kapıp hepsini lavaboya atmadan önce bir yudum aldı.

Bardak kırıldı. Viski döküldü. Orada öylece kalakaldım.

Ben aval aval önce dağınıklığa, sonra da ona bakarken sessizlik bir kez daha koyulaştı. "Beni kasten delirtmeye mi çalışıyorsun yoksa bu sadece içinde büyüdüğü şımarık dünyanın bir yan ürünü mü karar veremiyorum." Sesim öfkeyle titriyordu. "Her zaman kendi istediğini elde etmeye alışkın olman, beni manipüle edebileceğin, suçlayabileceğin ve azarlayabileceğin anlamına gelmiyor. şeyler-"

"Kapa çeneni Jacob." Elini kaldırdı, sabrı benimki kadar yıpranmıştı. "Sadece, lütfen... kapa çeneni. Seninle kavga etmek istemiyorum. Tartışmak istemiyorum. Sadece senin için endişeleniyorum ve bana gizlilik yemini ettirdiğine göre, seninle ilgilenmek benim sorumluluğumda."

"Bu senin suçun değil. Senden bakıcılık yapmanı mı *istedim*?"

"Mesele de bu." Yüzü yumuşadı. "Sormana gerek yok." "Ve sen anlamıyorsun. Sormadım çünkü birine ihtiyacım yok.

Pusuda bekliyorum."

"Pusuda beklemiyorum."

"Oh, kesinlikle gizleniyorsun." Lavabonun altından birkaç kâğıt havlu alıp cam kırıklarını topladım ve çöp kutusuna attım. "Yorgunum Hope. Acı içindeyim. Kavga etmek istemediğimi kabul ediyorum, o yüzden lütfen beni yalnız bırak."

Karanlık onu kendine yaklaştırırken omuzları düştü. Saçlarından bakır ve çikolata tellerini toplayan başıboş yıldızlar olmasaydı

neredeyse gecenin içinde kaybolacaktı. "Eğer gerçekten istediğin buysa, ben giderim."

"Harika." Umut dolu bir sabah vaadi cömert olmamı sağladığından neşelendim. "Teşekkürler. Minnettarım."

Dudaklarını yaladı. "Gideceğim ama önce iki soru sormam gerekiyor." "Oh, Tanrı aşkına." Kaskatı kesildim, şimdiden bu tahliyenin

planladığımdan daha uzun sürecekti. "Hangi kısmı-"

"Uzun süreceğini söylemedim. Kısa sürecektir. Söz veriyorum." "Eğer kısaysalar, o zaman önemli değil ve bekleyebilirler."

"Bunlar önemli. Ve eğer onlara cevap verirsen" -gözleri yeşil bir parıltıya dönüştü- "kibarca ve sakince, sana büyükbabanın eve dönerken arabada bana söylediklerini anlatacağım. Tabii beni istenmeyen bir sokak çocuğu gibi bırakıp bensiz gittiğini unutmadıysan. Sırf seninle konuşmaya çalıştığım için bana acıyan yaşlı bir adamın nezaketine güvenmek zorunda kaldım."

Onun yemine gelmedim ya da Büyükbaba John'un Hope'u ona acıyacak kadar sevmesinin beni başka bir savaşa sürüklemesine izin vermedim. Bunun yerine yeni bir bardak aldım, viskiyi bolca doldururken gözlerinin içine baktım, sonra da içkimi yemek masasına taşıdım.

Sertçe oturdum, sandalyenin soğuk ahşabı omurgamı acıttığı için gömleksiz sırtıma küfrettim ve Umut'un ikinci içkimi de alıp götürmesine cesaret ettim, sadece *cesaret ettim*.

Kadehi dudaklarıma götürüp derin derin içerken bakışları kadehimden hiç ayrılmadı. İçini çekti, bana doğru ilerledi ve karşımdaki sandalyeye çöktü.

Su seçimim için beni tekrar azarlamasını bekliyordum ama cevabımdan korkuyormuş gibi sadece fısıldadı, "Doktor sorunun ne olduğunu söyledi? Düzeltilebilir mi?"

Hem onu kızdırmak hem de dilimin ucundaki ateşli tadı korumak için bir yudum daha alarak, "Tabii ki düzeltilebilir," dedim.

"Yani, belini kırmadın mı?"

"Ne? Bu çok saçma. Öyle olsaydı yürüyor olur muydum?"

Başını salladı. "Belirtilerinizi Google'da araştırdım. Birçok site kırık bir sırtla hala yürüyebileceğinizi söylüyor. Eğer karıncalanma ve işeme sorunu yaşıyorsan, o zaman bu bir olasılık."

"Seninle işeme sorunun olup olmadığını tartışmıyorum."

"Ama öyle misin?"

"Lanet olsun, *hayır*. Tamam mı?"

İrkildi. "Tamam o zaman. Peki... sorun ne?" "Hiçbir şey."

"Bir şey değil."

Güç almak için tavana baktım. "Röntgen ve MR sonuçlarına göre omurgamdaki birkaç diskte şişme var ve bunlar sinirlerime baskı yapıyor. Bir de beyin sarsıntısı. Hepsi bu kadar."

"*Hepsi* bu mu?" diye sordu kaşlarını inanmaz bir şekilde kaldırarak. "Bu hiçbir şey değil, Jake."

Parmaklarım bardağımın etrafında sıkıca kıvrıldı. "Bu üç oldu." "Neyin üç katı?" Alnı çatıldı.

"Bana Jacob yerine Jake demen."

"Oh." Bakışları benimkileri esir almış, beni okumaya çalışıyordu. "Ve tahminimce bundan hoşlanmıyorsun."

"Benim adım Jacob. Bunu seviyorum."

"Ya da Vahşi Bir."

Boğazımdan bir lokma daha geçirdim. "O sadece ailem için." "Tıpkı Küçük Dantel'in sadece babamın kullanımı için olduğu gibi."

Parmakları

Ona aldığım madalyon, gece kıyafetinden dışarı bakıyordu.

"Aynen öyle." Birbirimize bakmaya devam ettik, aramızda söylenmemiş çok şey olduğunun farkındaydık. Geçmiş. Komplikasyonlar. Geçmişimiz ya da sorunlarımız *olmadığı için* yeri olmayan şeyler. Neredeyse birbirimize yabancıydık. Sorunsuz bir şekilde anlaşılamayacak kadar inatçı ve inatçı iki yabancı.

Baştan sona kötü bir maçı.

Konuyu değiştirerek nazikçe sordu, "Peki ya beyin sarsıntısı? İyileşmeni hızlandırmak için önerilen herhangi bir tedavi var mı?"

Nazikliği cevap vermeyi daha da zorlaştırdı. "Dinlenme, ki bunu karşılayamam. Ve şişliğe yardımcı olması için anti-enflamatuarlar."

"Tamam." Sandalyesine daha da gömüldü; yüz hatları fikirler üzerinde düşünüyormuş gibi dikkati dağılmıştı. "Bu işe yarar."

"Ne işe yarayacak?"

"Benim teklifim."

"Teklif istemiyorum."

"Sadece beni dinle." Öne doğru eğilerek, gözlerini daha yeşil ve yanaklarını daha pembe yapan bir şekilde gülümsedi. Onunla ilgili her şey o kadar güzel görünüyordu ki, ciğerlerime ulaşip nefesimi çaldı.

Her nasılsa, bir kalp atışında farkındalığın her parçasına hükmetti. Oturma odam yok oldu. Altımdaki sandalye artık yoktu. Şafak tamamen önemsizdi.

Ondan başka hiçbir şey
yoktu. Bu da ne *böyle*?

Viskimin geri kalanını yudumlarken, yanık yüzünden biraz öksürdüm.
Benimle kavga ederken onu tercih ettiğime o anda karar verdim.

Tartışmacı Umut'la başa çıkabilirdim çünkü öfke benim kalkanım olmuştu.
İçimde öfkeden başka bir şey büyümezken yalan söylemek daha kolaydı.

Onun bu kadar sakin ve sessiz olması, sarsılan sinirlerimi çok fazla yatıştırdı ve yeni sorunlara yer açtı. Masanın karşısında birbirimize baktığımız sürece görmezden gelemeyeceğim sorunlar.

Gözleri kontrol edemeyeceği kadar çok kez benimkilerden çıplak göğsüme kaydı.

Dünkü o aç bakış geri döndü. On yedi yaşından çok daha yaşlı ama bir o kadar da kararsız bir bakış, sanki böyle bir duyguya alışık değilmiş gibi.

Bakışlarım daha aşağılara, pijamasının yakasından göğsünün beyaz ve pembe çizgilerine doğru kaydı. Onun boyundaki bir kıza göre oldukça dolgundu. Bu onu, hevesli çocuklar yerine edepsiz erkeklerin oynayacağı erotik bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu.

Ve onu bir oyuncak bebekle kıyaslayarak ne halt ediyordum? Bu senaryodaki pis yaşlı adam ben miydim?

Onunla oynamak istediğimden değil.

Lanet olsun, *ne*?

Onun evimden ve hayatımdan çıkmasını istedim.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırdım ve kalbimin gerçek nedeninden tamamen farklı bir nedenle atmasını diledim. Beni seğirten, karıncalandıran ve yanlıs hissettiren.

Sandalyemde kıpırdandım, ne kadar emredersem edeyim şişmeyi durdurmayan ani gerginliği yeniden ayarlamak için elim masanın altında kayboldu.

Umut en azından beni içinde bulunduğum imkânsız ikilemden uzaklaştırdı. "Peki... teklifim hakkında."

"İstemediğim teklif."

Yarı gülümsedi. "Sen gerçekten çok çalışkansın. Bunu biliyorsun, değil mi? Eminim sürekli tartışmak istemiyorsundur. Muhtemelen tamamen başka bir şey düşünüyorsun."

Yorumunun gerçeğe çok yakın olduğu gerçeği, sıcaklığın boynuma doğru ilerlemesine neden oldu.

Boş bardağımı iterek, daha fazla viskim olmasını diledim. Mutfaktaki terk edilmiş şişeye baktım ama daha fazla almamaya karar verdim -sadece ayakta durma düşüncesi dayanılamayacak kadar fazla olduğu için değil, aynı zamanda oluşturduğumuz bu tür bir ateşkesi yok etmek istemediğim için.

Ayrıca, hayatımı kabusa çeviren parçam sert ve ağırlıydı ve bir kız tarafından görülmeye uygun durumda değildi - özellikle de beni çıldırttı ve gün ağarırken evimde refakatsizdi.

Beni bir sapık ya da daha kötüsü davetiye çıkaran bir adam olarak görebilir. Bana *dokunabilir*.

Öp beni.

Ve ben kırılırdım.

Lanet bir korkak gibi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken, öpüşme görüntülerini silkeledim. İlk kez biriyle, dilinin ne kadar ıslak ve yumuşak olduğunu öğrenmek. Kıyafetlerini çıkarıp tadına bakmak için-

Saçlarımı geriye doğru taramaktan vazgeçtim ve bunun yerine burnumun kenarını sıktım. Bu baş ağrımı harekete geçirdi ve çıplak bir kadın gibi şeyleri görmezden gelmeme yardımcı oldu. vücutlar ve sıcak öpücükler.

Elbette, okuldaki kızları fark etmiştim. Islak rüyalar görmüştüm. Kendi elimle boşalmıştım.

Ama dokunma korkum yüzeysel değildi. Üstesinden gelebileceğim bir şey değildi.

Herkesten ayrı kalma ihtiyacım, bekârlığı bağlantıya tercih etmemi sağlayan, pazarlık edilemez bir yasaya dönüşmüştü çünkü asla biriyle yatamayacağımı ve onu umursamayacağımı kabul edecek kadar zayıftım.

Babamın ölümünden sonra asla iyileşmemem için beni lanetleyen kalp, kasabamdaki erkekler gibi olmadığım için beni bekâr bir hayata mahkûm etmişti. Kızları beceren ve onları aramayan adamlar. Fetihleri hakkında oyuncakmış gibi konuşan adamlar.

O piçlerin kalbi yoktu. Ama benim kırık bir kalbim vardı.

Ve asla seks deneyimi yaşayamadım.

Onuncu yaş günümün gecesinde ailemin yaşadığı üzüntüyü yaşamaya hazır değildim. Gözyaşı dolu, kanlı ve ruhu paramparça vedalara sonsuza kadar katlanabilecek durumda değildim.

"Jacob..." Hope mırıldandı, koluma dokunmak için masanın üzerinden uzanırken sandalyesi biraz gıcırdadı. "İyi misin? Baş ağrın kötü mü?"

Parmaklarımı bırakıp ondan uzaklaştım. "Evet, baş ağrısı. Uh- huh."
Cesaretsizdim.

Ona asla gerçeği söylemem.

Gerçek şu ki, eğer ondan kurtulma şansım varsa bana kızgın kalmasına ihtiyacım vardı.

"Yatağa geri dönmek ister misin?"

Yatak olmak istediğim son yerdi. Zevk için kullanılabilecek, mevcut ıstırabımı dindirecek ve ömür boyu sürececek bir işkenceye kapı açacak bir yatağa bakmadan da yeterince fiziksel ve cinsel acı çekiyordum.

Bakışlarını karşılamaya cesaret ederek başımı salladım. "Hayır. Bitir şu işi. Bana teklifini söyle, sonra seni evimden kovacağım, böylece dinlenebileceğim."

"Arkadaşlığımın dinlendirici olmadığını mı söylüyorsun?"

Kendime rağmen kıkırdadım. "Arkadaşlığınızın *stresli* olduğunu söylüyorum."

"Öyle olmasını istemedim." Yutkundu, parmaklarıyla tekrar oynadı, bağladı ve çözdü, ilmekledi ve çözdü. Bir alışkanlık. Aşına olduğum gergin bir alışkanlık ve bunu bilmemden nefret ediyordum. Böylesine tehlikeli bir şeye karşı savaşmama rağmen bir ilişki kuruyorduk. "Çok sinir bozucu olduğum için özür dilerim. Ben sadece... Senin için endişeleniyorum."

"Olma. Bu senin işin değil."

Gözleri tekrar benimkilere takıldı, beni endişe ve karmaşayla yakaladı.

Aniden titreyen elimle ağzımı silerek başka tarafa baktım. "Bak..."

"Filmde sizi canlandıran aktör, çocukken yaşadıklarınızı yeterince göstermedi."

"*Affedersiniz?*"

"İskoçya'dan ayrılmadan önce *The Boy & His Ribbon*'ı izledim."

Kaşlarımı çattığımı fark etti, aceleyle, "Ne diyeceğini biliyorum ve dürüst *olmak* gerekirse, babamın rol aldığı filmleri izlemeyi sevmiyorum, ama oldukça yetenekli ve bana babam olduğunu unutturdu ve ben sadece *senin* babanı gördüm. Bu daha iyi bir şey değil elbette ama gerçek hayattan bir aşk hikayesi izlemek çok güzel bir şey Jacob. Yaşın onları ayıramayacağını bilmek. Bu

Koşullar, yargılar ve canavarlar onları aşık olmaktan ve sonsuza dek mutlu yaşamaktan alıkoyamadı."

İrkildi. "Sonsuza dek mutlu değil ama yine de mutlu."

"Onunla geçirdiğim on yıl pek de mutlu geçmedi Hope. Mücadele etti. Yavaş yavaş öldü. Eğer böyle bir film izlemekten hoşlanıyorsan, o zaman sadistsin demektir."

Çenesi yukarı kalktı, dövüşmeye hazırды. "Ben sadist değilim. Aptal bir romantiğim. Her neyse, demek istediğim bu değil. Demek istediğim, seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, kendini bırakmayı... özgür olmayı unuttuğun konusunda o kadar endişeleniyorum."

"Özgürlük göreceli bir terimdir."

"Özgürlük *aşktır*."

Birbirimize ters ters baktık. "Bu yolda ilerlemeye devam ederseniz, hoş karşılanmanız sonsuza dek sona erecek."

Saçlarını narin bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neden sadece... Bilmiyorum, beni bir arkadaş olarak olmasa bile bir sırdaş olarak kabul edemiyorsun? Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayır, beni itiyorsun. Ve ben itilmekten hoşlanmam."

"Belki de zorlanmaya ihtiyacın vardır. Belki de benim amacım budur." Ağrıyan bacaklarımın üzerinde durdum.

"Belki de gitme vaktin gelmiştir."

O da ayağa kalktı, öfkesi benimkiyle çarpışıyordu. "Belki başkalarını önemsemene izin verirsen, bu kadar yalnız olmak zorunda olmadığını görürsün."

"Oraya gitme, Hope." Ellerimi birleştirdim. "Bu gece olmaz."

"Peki, oraya ne zaman gidebilirim Jacob? Çünkü birinin seni gerçekten sorunlarıyla yüzleştirmesi gerekiyor. Aşktan korkmak sağlıklı değil. Sonunda seni öldürür. Bunu görebilmelisin."

"Git buradan." Cam sürgüye doğru yürüdüm ve omurgamdaki acıya aldırmadan sürgüyü kırarak açtım. Bunaltıcı yaz sabahı, sanki evimin düşmanlık dolu olduğunu hissetmiş gibi içeri süzüldü.

"Ama John'un eve dönerken arabada ne söylediğini sana anlatmadım."

"İlgilenmiyorum. Zaten muhtemelen hepsi yalan."

"Öyle değil. Onunla konuşmalısın Jacob. Sana neler olduğunu anlatmak istiyor."

"Çok geç. O ölüyor. Bilmem gereken tek şey bu." Kollarımı kavuşturdum. "Şimdi, sen mi gidiyorsun yoksa ben mi?"

"Sadece... tekrar sakinleşelim, tamam mı? Önermek istediğim bir şey var ve bunu yapmak için senin mantıklı olmana ihtiyacım var."

Soğuk bir şekilde güldüm. "Mantıklı olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Konu aile olunca hayır. Sen tamamen *mantıksızsın*." "Doğru. Bildiğim iyi oldu." Ceketimin durduğu kanepeye doğru yürüdüm.

Hope uyurken onu battaniye olarak kullanmış gibi yana atılmıştı.

Davet edilmediğim halde tıslayarak içine girdim, ellerimdeki karıncalanmaları ve iğneleri silkeledim, sonra kapıya yöneldim.

Ayakkabı giymekle uğraşmadım. Ayaklarım ormanda ve tarlada yürümeye alışkındı. "Döndüğümde, gitmiş olmanı bekliyorum."

Şafağa doğru kayarak eski acılardan, yeni acılardan ve beni düzeltebileceklerini düşünen sinir bozucu kızlardan uzaklaştım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Umut

* * * * *

BERBAT ETTİM.

Bunu biliyordum.

Çok zorlamıştım.

Onu çok kızdırmıştım.

Jacob iki gündür benimle konuşmuyordu.

Ama yine de kimseyle konuşmamıştı.

Çünkü burada değildi.

Ertesi gece onu kontrol etmek ve geçen seferki gibi bayılmadığından emin olmak için gittiğimde tek bulduğum boş bir kamara ve yapılmamış bir yataktı. Onu baygın ya da daha kötü bir halde bulacağımdan korkarak etrafta uçtum, banyoyu, güverteyi, yedek yatak odasını kontrol ettim.

Ondan hiçbir iz bulamayınca, korkularımı Della'ya söylemekten başka çarem kalmamıştı.

Tepkisi beklediğim gibi değildi.

Kendimi endişeli bir tirada hazırlamıştım. Ancak o sadece elimi okşadı ve bilgili bir anne gülümsemesiyle oğlunun içinde babasından çok fazla şey olduğunu ve bazen ormanın çağrısını görmezden gelemediğini söyledi.

Görünüşe göre kampa gitmiş.

Şişmiş bir omurga ve beyin sarsıntısıyla kampa gitmiş.

Dışarıda tek başına, onu kontrol edecek, ona bakacak, yardım edecek kimse yok. Muhtemelen içmemesi gerekirken içiyor ve ağrı kesicilerin önerilen dozunu göz ardı ediyor.

Peki ya çiftlik? Ya sıcak günlerin toprağı, bir sabahtan diğerine gözle görülür bir şekilde büyüyecek kadar hızlı çim filizlenmeye teşvik etmesine ne demeli?

Della sadece omuz silkti ve Jacob normalden daha uzun süre uzak kalırsa yardımcı olabilecek yerel müteahhitleri olduğunu söyledi. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi davrandı. İş üçüncü bir tarafın yapmasıyla kaybedilen gelirin önemli olmadığını söyledi.

Ama benim için çok önemliydi.

Toprağı işlemek istedim.

Traktör sürmenin nasıl bir his olduğunu bilmek ve yemyeşil Çimenlerin yere düşüp altın samana dönüşmesini. Kirli, güneş yanığı ve susuz olmak ve mevsimlerin ve doğanın temel bir parçası olmaktan gurur duymak istedim.

Bunu o kadar çok istiyordum ki, teklifimi iletemeden kaçtığı için Jacob'dan sessizce nefret ettim. Kabul edeceğinden şüphelendiğim bir teklifti ama yine de sormayı göze almıştım.

Jacob'ın Cherry Nehri'ni çevreleyen sık ormanın içinde kayboluşunun üçüncü gününde güneş toprağı pişirmeye ve beni kızarmış tavuğa dönüştürmeye kararlıydı. Della ata binmek yerine bana siyah ve pembe bir bikini ödünç verdi, kollarıma taze bir plaj havlusu sıkıştırdı, içinde soğuk limonata ve makarna salatası olan bir çanta verdi ve günü büyük gölette yüzerek geçirmemi söyledi.

Oğlunun ne zaman döneceğini sorup durmamla onu çıldırtarak bir kez daha hoş karşılanma sınırını aştığımı tahmin ediyordum. Yine de ne zaman gideceğimi sormadı ve babam aradığında eve gitmem için beni zorlamadı.

Yani bu da bir şeydi.

Henüz geri dönmek istemiyordum ve neyse ki yetişkinler bu harika varoluştan vazgeçmem için bana baskı yapmadılar, Jacob bunu ara sıra bir kâbusa dönüştürse bile.

İşte orada oturuyordum, bikinim önemli yerlerimi saklıyordu, güneş kremim cildimin çatlamasını önliyordu, lezzetli, el değmemiş bir öğle yemeğim vardı ve e-okuyucum kitaplarla doluydu. Jacob'la ilgilendikten sonra geri dönmüştüm ama okumak yerine dikkatim ufka kilitlenmiş, asi gezginin geri dönmesini bekliyordum.

Bir saat boyunca Jacob'ın ortaya çıktığını, ağaçların arasından mağrur ve uzun adımlarla yürüdüğünü hayal ettim. Sanki onu beklediğimi biliyormuş gibi doğruca bana doğru yürüdüğü, yarı çıplak bedenimi seyrettiği ve aramızda hızla artan kimyadan korkmayı bıraktığı bir fanteziye daldım.

Beni itmeye ya da korkutmaya çalışmazdı.

Kollarını belime dolar, saçlarımdan bir avuç alır ve beni öperdi.

Gerçekten, *gerçekten* öp beni.

Brian'la yaşadığım ergenlik deneyleri değil. Eğitimsiz parmakların meme uçlarımı çok fazla sıkıştırdığı karanlıktaki beceriksizlikler değil

Sert.

Cinsel keşiflerimde fazla ileri gitmemiştim. Brian bana onu nasıl sıkacağımı ve orgazma ulaştıracağımı öğretmişti. Ve parmaklarını vücudumda gezdirerek kendimi iyi hissetmemi sağlayacağına söz vermişti.

Ancak, iyi hissettirmemişti.

Boşalmamıştım.

Çıldırılmıştı.

Beni çoğunlukla boş hissettirdi.

Yaşadığım deneyim herhangi bir kıvılcım ya da sihirden yoksundu ve beni aşık olmanın şehvet kısmıyla ilgili hayal kırıklığına uğrattı. Eğer dokunulmak ve sevişmek bu kadar harikaysa, neden henüz bunun bir ipucunu bulamamıştım?

Güneş ışığına doğru kaşlarımı çattım.

Kendine yalan söylüyorsun.

Büyümek ve seksi anlamak için yaptığım tüm cesur gezilerim arasında, kaç kez kelebekler kazandığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim.

Ve sadece kelebekler değil, top patlatan, pudra kanatlı konfeti kelebekler.

Ve hepsi Yakup'a odaklanmıştı.

Brian'dan gelen bir öpücük, Jacob'dan gelen bir bakışla kıyaslandığında hiçbir şeydi, *hiçbir şey*.

Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen çocuğun tek bir bakışı tüm sinir sistemimi ele geçirmeyi başardı ve beni sıcak ve soğuk, cesur ve gergin, ağzı kuru ve ıslak bıraktı.

Fantezimin derinliklerine daldıkça kalp atışlarım hızlandı. Jacob'ın beni bacaklarım çökene ve zihnim dönene kadar öpeceği bir fantezi Boş. Beni her cesur kahraman gibi kucakladığı ve evine götürdüğü yer. Beni çıırılçıplak soyduğu, tenimdeki teri yaladığı ve benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzulamasını sağladığım için ceza olarak beni ısırdığı yer.

Sıcak öğleden sonra titredim, meme uçlarım karıncalanırken ve dudaklarım böyle bir şey için zonklarken tüylerim diken diken oldu.

Onu çıplak görmek nasıl bir şey olurdu? Vücudunu üzerimde hissetmek. Benim mi?

Yüzümün kızarması, Jacob Wild hakkında böyle hayaller kurarak dile getirilmemiş bir kuralı çiğnediğimin farkına varmamı sağladı.

Ayağa kalkarak öğle yemeğimi ve e-okuyucumu bıraktım. Gölete yaklaşıp, birinin inşa ettiği küçük iskeleden aşağıya indim. Nabzım

düzensiz, nefesim sığıdı. Sinirsel enerjimi bir şekilde harcamam gerekiyordu.

Yüzmek umarım yardımcı olur.

Buzlu suda susuzluğumu gidermek için.

Kollarımı açarak zambaklarla süslü gölete atladım.

Ferahlatıcı bir serinlik bekliyordum, ama aldığım şey ılık, güneşin ısıttığı bir banyoydu.

Yüzeye çıktığımda, aşırı açık hayal gücüme lanet ettim. Tenim hâlâ dokunmak için parlıyordu. Karnım daha önce deneyimlemediğim bir şey için sıkılıyordu.

Ama sıvının içinde kıvrılırken, ıslak saçlarımı geriye doğru tararken ve Cherry River'ın etrafında nöbet tutan ağaçlara bir kez daha gözlerimi kısarak bakarken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Ve daha önce ufukta insan olmadığı zamanların aksine, şimdi ufukta yalnız bir figür vardı.

Bir oğlan.

Zedelenmiş omurgasında küçük bir sırt çantası ve sarsılmış kafasında yıpranmış bir kovboy şapkasıyla sert ve yavaş hareket eden bir adam.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * *

HIZLI HAREKET ETTİM ama *çok* hızlı değil.

Ne de olsa çaresiz görünmek istemedim.

Kendimi havuzdan iskeleye taşıyarak frangipani çiçekli havlumu serdiğim yere uçtum ve çabucak sıırıslıkam olan vücuduma sardım. Jacob'ın hâlâ orada olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakarak Della'nın hazırladığı öğle yemeğini aldım ve ayaklarımı ısıltılı parmak arası terliklerimin içine soktum.

Bir barış teklifiyle donanmış ve zar zor giyinmiş bir halde söğüt mağarasından çıkıp bir padok ötedeki evine doğru ilerleyen Jacob'a doğru yol aldım.

Beni görmemişti - ya acısına çok odaklanmıştı ya da kasıtlı olarak her şeyi engelliyordu. Her iki durumda da, bu bana bazılarını silmek için zaman verdi.

"Jacob" diye seslenmeden önce aramızda mesafe vardı. Selam."

Durdu, omuzları sırt çantasının altında yuvarlanmış, elleri kot pantolonunun ceplerine sokulmuştu. Yüzünü bana dönmedi, sadece yetişmemi bekledi.

Makarna ve limonatayı uzattığım kolumla etrafından dolanarak koşmaya başladım. "Bir barış teklifi."

Yüzünü gördüğüm anda, bir kalp atışı önce güzel olan güneş ışığı kesinlikle nefes kesici hale geldi. Muhteşem hava artık sadece güneş ve gökyüzü değildi; tamamen yüceydi. O geri döndüğünde her şey daha parlak, daha keskin ve daha *gerçek görünüyordu*.

Saat beş yönündeki gölgesi boğazını ve çenesini kaplıyor, kirli sarı saç tellerine bir yaprak yapışıyor ve elmacık kemiğini bir toprak lekesi şekillendiriyordu.

İnsanlarla arası iyi olmayan herhangi bir orman yarattığı gibi vahşi, engebeli ve uyarı dolu görünüyordu. Keskin ve parlak tuttuğu sertleşmiş kenarları biraz daha donuktu, yine de - sanki ihtiyacı olan şeyi Ağaçlar ve yorgunluk da onu bulmuştu.

"Merhaba," diye tekrar fısıldadım, utanmadan onu kir lekeli tişörtünden, solmuş, iyi kullanılmış botlarına ve aradaki her şeye kadar içime çektim.

Yolunu kestiğimde yorgun ve bezgin gözlerinin parladığına tanık olma ayrıcalığına sahip oldum. Bikinili değil de kıyafetli olmamı beklediğine şüphe yoktu. Burada yaptığım koşu sayesinde havlu belime kadar kaymış, babamın genç kızının sahip olduğunu inkâr etmeye çalıştığı likralı göğüsleri ve beni 1920'lerin pin-up'ları için mükemmel bir dublör yapacak kıvrımları ortaya çıkarmıştı.

"Neden çoğunlukla çıplaksın?" Sesi sanki günlerdir konuşmamış gibi kömür ve kül rengindeydi, muhtemelen ormanda tek başına kamp yaptığı için bu doğrudu.

Baykuşlarla ve farelerle
konuşmadığı sürece. Ya da
hayaletlerle.

"Yüzüyordum." Gözlerimi kısarak sııttım, saçlarımdan damlayan su taneleri için şükrettim. Damlacıklar beni serin tutuyordu. Jacob'ın yüzü terden parlıyordu. Çok fazla sorum vardı. Çok fazla endişe. Bir sürü her şey.

Ama hepsini geri yuttum, onu kayıp bulduğumdan beri kendime milyonuncu kez bu kadar zorlamayacağımı hatırlattım. Yaklaşımında daha nazik olacağımı ve onun öfkesine kapılmayacağımı. Yumuşak ve anlayışlı olacaktım ve eğer bana kızarsa, öyle olsun.

Ben olsam başka bir tartışmaya girmezdim.

Ya da en azından... Umarım yapmam.

Sanki en iyi arkadaşmışsınız gibi gülümseyerek makarnayı tekrar uzattım. "Acıkmış olmalısın."

Dili dudaklarının arasında gezinerek onları ıslak bıraktı. Karnımın derinliklerindeki cevap niteliğindeki sıkışmayı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bakışları yüzümde kalmak için savaştı ama savaşı kaybetti -tıpkı onu ne zaman üstsüz görsem kaybettiğim gibi

-Koyu renk gözleri kapüşonlu ve dumanlı, su benekli tenimde geziniyor.

Bakışları çok yakın tutulmuş bir mum gibi beni yakarken, göğüslerimi saklayan üçgenlerin ve kalçalarımda tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkan havlunun üzerinde titreşirken daha sert nefes aldım.

Çenesi gerildi, vücudu gerildi ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi geri çekildi.

Gülümsememi içten ve geniş tutarak, pembe, mor ve sarı çiçekleriyle kalın çimenlere gömüldüm ve beni taşıyan uzun boylu çocuğa baktım

Böyle bir acı.

Acısını öfke ve hiddetle maskeleydiğini sanıyordu ama ben yine de acısını görüyordum. İster bir kavga anı olsun, isterse bu sessizlik anı, benden saklanamazdı ve bunu biliyordu.

Bunu hissetti.

O da benim hissettiklerimi hissetti ve bu beni bir tehdit haline getirdi.

Ve bir bakıma, onu tehdit etmem hoşuma gitti. Bu ona *hissettirdiğim* anlamına geliyordu. Bana aynı bariyerlerle bakamazdı. Benimle duvarları sağlam ve silahları hazır bir şekilde konuşamazdı. Onu bu kalkanların arkasından çıkmaya zorladım ve bu güçle birlikte büyük bir bakım sorumluluğunun da geldiğini hatırlamak zorunda kaldım.

Bunu bana babam öğretti.

Yıllardır annesinin hayal kırıklığının ve sürekli doğayı arzulamasının yükünü çekiyordu. Tüm hayallerinin gerçekleşmiş olmasından duyduğu mutsuzluğa bir anlam veremiyordu ama içi bomboştu, çürümüş bir çekirdeğe dönüşmüştü, en basit şeyler için bile minnettar olamıyordu.

Çoğu kişiden daha fazla paramız olması umurunda değildi.

Babamla birlikte yarattıkları şey karşısında huşu içinde oturmuyordu.

Sadece hedeflerini daha yükseğe koydu, daha büyüğü için çabaladı, daha iyisi için savaştı, yavaş yavaş kendini imkansızla öldürdü.

Babam öylece durur ve annemin şiddetli ruh hali değişimlerine katlanır, bir kez bile bağırılmaz ya da annem ona vurduğunda o da anneme vurmazdı. Fırtına dindiğinde ve annem tekrar eski haline döndüğünde sakinliğini korur ve ona sarılırdı.

Bir kırmızı halı partisinden sonraki gece beni büyük bir kavgayı izlerken yakalamıştı. Hemen yatağıma koşmuş ve üzerimdeki limon rengi elbiseyle yorganın altına saklanmışım. Ama o battaniyeleri geri çekmiş ve annemin söylediklerinde ciddi olmadığını açıklamıştı. Bizi gerçekten seviyordu. Sadece ne kadar şanslı olduğunu göremiyordu.

Babama istismara neden katlandığını sormuştum - çünkü bu duygusal ve fiziksel istismardı. O da bizim işimizin acıyı taşıyanların bakıcıları olmak olduğunu söylemişti. Acı pek çok şekilde ortaya çıkabilirdi ve bu acının ne kadar incitici ve zalimce olabileceğini göstermek bize düşmezdi.

Cesur olmalı ve acı çekenlere acılarını paylaşabileceklerini ya da acılarını teslim edebileceklerini göstermeliydik. Her iki durumda da yargılama ya da kınama olmayacaktı.

Sadece aşk.

En uzun dakika boyunca Jacob'ın evine doğru yürümeye devam edeceğinden ve beni tarlada tek başıma bırakacağından korktum. Ama sonra gözlerindeki bulutlar dağıldı ve vücudundaki yorgunluk arttı ve neredeyse yanıma yığılacaktı.

Sırt çantasını çıkarmak için uzandığında, dudaklarından nazik bir tıslama çıktı, ekipmandan kurtulmasına yardım etme arzumdan çekiliyordum ama ona dokunmaktan daha iyisini biliyordum.

Çantayı kenara itmesini bekledim, sonra geriye, yemyeşil çimlerin üzerine düşerken zaferle gülümsedim. Ellerini iki yana açıp gözlerini kapatırken uzun ve alçak sesle inledi ve yakışıklı yüzünü neredeyse huzurlu bir ifade yumuşattı.

Hâlâ acı çekiyordu -çok ama çok acı çekiyordu- ama en azından yorgunluğu azalmış ve ona küçük bir rahatlama sağlamıştı.

Ormanda ne yaptığını bilmek istiyordum. Çadırda mı yoksa açık havada mı uyumuştum? Bir nehirde yüzmüş ya da ateşte yemek pişirmiş miydi? Yoksa sadece bir ağacın altında dinlenip vücudunun kendini toparlamasına ve zihninin sakinleşmesine mi izin vermişti?

Sessizliği sorularıyla bozmak yerine arkama yaslandım ve yanına uzandım.

Altında bahar çimenlerinin ve üstünde mavi gökyüzünün verdiği mutluluk hissiyle iç çekerken biraz irkildi.

Ama uzaklaşmadı. Kaçmak için ayağa kalkmadı.

Orada, yan yana, tek kelime etmeden yattık. Ve o sessizlikte, bir şekilde, arkadaş olduk.

* * * * *

Jacob'ın yanımda oturduğunu, çenesinin çalıştığını ve boğazının yutkunduğunu, annesinin benim için yaptığı makarnayı yediğini görerek uyandım. Güneş gökyüzünde daha da uzaklaşmıştı ve doğrulup dizlerimi göğsüme çektiğimde cildim UV ışınlarına maruz kaldığı için biraz gergindi.

Jacob göz ucuyla bana baktı ve bir lokma daha makarna yemeden önce başını salladı. Bu baş sallama her anlama gelebilirdi ama ben bunu basit bir merhaba ve bu tür şeyleri yapabileceğimize dair bir barış anlaşması olarak yorumlamaya karar verdim. Bu normal bir şeydi - gündem ya da tartışma olmadan sadece takılmak.

Kremalı domuz pastırması ve mantar güzel kokuyordu ve midem homurdandı.

İştahımı bastırmak için elimden geleni yaparak dizlerime daha sıkı sarıldım.

Jacob bunu hak etmişti. Son yemeğinin ne zaman olduğunu kim bilebilirdi?

Ne yazık ki duymuştu ve birkaç lokma daha bitirip çoğunlukla boş olan kabı bana uzatırken dudaklarında bir sırıtma dans etti. "Bitir şunu."

Hayır demek istedim ama başka bir savaş başlatmak istemedim. Bunun yerine gülümsedim ve başımı sallayarak kap kaçak ve çatalı aldım.

Ağzında olan çatalın aynısı.

Bir parça penne zıpkınlayıp dudaklarımı çatalın etrafına sararken kalbim küt küt atıyordu. Onun tadını kremalı mantara tercih etmek yanlış mıydı? Onun bir parçasını ağzıma alma düşüncesiyle karnımın titremesi ve vücudumun kızarması ahlaksızlık mıydı?

Gözleri dudaklarıma kilitlenmişken, başka bir ısırık seçip dilimin üzerine olabildiğince narin ve güzel bir şekilde yerleştirirken bile başka yere bakmazken düşüncelerime yardımcı olmadı.

Keşke seks sahnelerine hazırlanan daha fazla aktrisin fragmanına gizlice girseydim. Orgazm yüzlerini ve oh-iyilik-evet-doğru-kameralar dönmeden önce aynada bakışıyorlardı. Bir keresinde Carlyn Clark'ı pratik yaparken görmüştüm, mükemmel yüz hatlarında puslu, hülyalı bir ifadeyle dilini alt dudağında gezdiriyordu.

O gece taklit etmeye çalışmışım ve babam beni el aynamla flört ederken ve onunla öpüşüp öpüşmemeyi düşünürken bulduğunda kendimi utandırmışım.

Güneşli çayırda ayna yoktu ama hatırlayamadığım kadar uzun süredir sevişme hayalleri kurduğum bir çocuk vardı.

Jacob ağzıma baktıkça sıcak sessizlik daha da şiddetlendi.

Elimdeki çatal titremeye başladı. Bedenim kontrolü ele aldı, meme uçlarımı çakıllayarak bikininin dayanıksız üçgenlerinin altında görünür hale getirdi. Dilim alt dudağımı iznim olmadan yaladı, sanki bu sinyaller flörtün değil de biyolojinin bir parçasıymış gibi.

Jacob'ın burun delikleri alevlendi, gerildi ve bir anlığına -sadece bir anlığına

İkincisi, sanki büyülenmiş gibi bana doğru sallandı ve benim açıkça sahip olabileceğini söylediğim şeyi talep etmekten kendini alamadı.

Ama sonra arka planda bir at kişnedi ve sessizlik böceklerin vızıltısı, esintinin hışırtısı ve onun kahkahalarıyla çalkalandı.

Çiftlik evinin yanında bir yerde.

O an gürültü ve gerçeklik tarafından ezilmişti.

Ve artık a değildim.

Son birkaç lokmayı ona doğru iterek mırıldandım: "Al, senin olsun.
Ne de olsa a değilim."

Eli otomatik olarak kabın etrafına dolandı ama dikkati çatala yönelince kaşları çatıldı.

İkimizin de tattığı ve emdiği atal.

Onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü umuyordum. Makarna yerine beni yalamakla ilgili aynı lezzetli yaramaz şeyleri. Alt dudağını ısıtırken kollarımda tüylerim diken diken oldu, konsantrasyonu alnında daha derin izler bıraktı.

Bir an için makarnanın geri kalanını çimenlere atacağını düşündüm - benim dokunuşumdan kaçınmak için her şeyi yapardı, ama tek parça penneyi bir demete saplayıp çatalı ağzına götürdüğünde donup kaldım.

Nefes almayı bıraktım.

Çok yaklaştın.

atalı kullansaydı, pşebiliridik de. Onun tükürüğü benimkiyle.
Dillerimiz bir arada. Bizim-

Derin bir i çekerek başını salladı, bileğini bir kırbaç tutar gibi şaklattı ve makarnayı çataldan alıp yeşilliklere fırlattı. Anında, serçeler masum makarnayı bombaladı, kimin neyi aldığı konusunda kavga ettiler.

Bu aptal fikir için çok fazla.

Havluma yaslandım, uzun bir ot parçası kopardım ve parmaklarımla arasında döndürdüm. Benimle aynı aleti yemeyi bile kendine yediremiyordu. Beni epecek kadar rahat olma ihtimali var mıydı?

Evet, şimdi pes edebilirim.

Yıllar önce vazgemeliydim - tam da bunu yapmak için erkeklerle çıkmaya başladığım sıralarda - Jacob Ren Wild'ı unutup
aslında dokunulmak istiyordu.

İçimi bir hüzün kapladı. Benim için değil,
onun için.

Dokunmaktan bu kadar korkmak ne kadar korkunç bir varoluş olmalı.
Yalnızlığı arkadaşlığa tercih etmek ne kadar korkunç bir yalnızlık. İçimi çektim, uzun çim parçamı yeşil erişte haline getirdim.

Tupperware'i çantaya yerleştiren Jacob, ev yapımı limonatayı çıkardı ve yarısını birkaç yudumda geri içti. Şişeyi dudaklarından çekerek üstünü gömleğinin eteğiyle sildi ve utangaç bir bakışla bana uzattı.

Acımı ve aptal fantezilerimi sakladım ve tatlı bir şekilde başımı salladım. "Teşekkürler."

Sanki konuşmamı beklemiyormuş gibi irkildi. Sanki çiftlikteki gevezelikler benimle konuşmaktan daha iyiymiş gibi.

Daha fazla acıya aldırmadan, ferahlatıcı ekşi sıvıyı içtim. Bu kez ona ayırmaya zahmet etmedim ve tüm narenciye damlaları bitene kadar içtim. Daha sonra şişeyi ona geri verdim, o da kapağını kapatıp boş Tupperware'in yanına koydu.

Yumuşak bir iniltiyle dizlerini yukarı çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Oraya dolanmış olan yaprak, benim tarafımdan toplanmak üzere çimenlere savruldu.

Meşe.

Bir bebek yaprağı.

Jacob'ın ne kadar uzağa gittiğine bağlı olarak muhtemelen ailesinden kilometrelerce uzaktaydı.

"Yemek için teşekkürler," diye mırıldandı, elleri hâlâ kalın, asi sarışın dağınıklığına gömülüydü.

"Sorun değil."

"Geçen gece sana yine kızdığım için özür dilerim."

"Önemli değil."

"Ve gelecekte yaşayacağımız tüm kavgalar için özür dilerim."

Onunla yeterince zaman geçirebileceğimi düşününce kalbim küt küt atmaya başladı.

Jacob'ın böyle bir etkileşime girmesini gerektirecek bir şey yok. "Sorun değil."

Ofladı, gözleri hâlâ birbirine kenetliydi ve başı öne eğikti. Alnını dizlerine dayamıştı, sanki o kadar bitkin düşmüştü ki oturmak için güçlükle çaba sarf ediyordu.

Aklımdan söylememem gereken şeyler, ona yardım edeceğime dair sözler, onu koruyacağıma dair yeminler geçerken onun yanında kıpırdandım. Önemsediğimi gösteren her işareten nefret ederdi.

İleri gitme oyununu denedim ve sadece onu daha da uzaklaştırdım. Artık onunla normal sayılabilecek bir ilişki için çabalamıyordum. okşamalar, kıkırdamalar ve öpücükler.

Jacob o tip bir adam değildi ve gerçekten ben de o tip bir kız değildim. Olmak *istedim* ama ölüm hâlâ peşimdeydi. Karanlık hâlâ zihnime çöreklenmişti. Hastalıklı sorular hâlâ cevap bekliyordu. Bu sorular beni

Jacob'ın benimle aynı nedenlerden dolayı ölümden neden korktuğunu anladım. Ölüm hepimiz için geliyordu - hayatlarımızı nasıl yaşadığımızdan bağımsız olarak.

Yarın omzumuza dokunabilir ya da bundan kırk yıl sonra bize çarpabilir.

Kimse ne zaman olacağını tahmin edemezdi.

Ve bunu bu kadar korkutucu yapan şey, gerçekleşecek olması değildi. Beklerken acı çektiğimiz gerçeği idi. Ve bu acı tamamen kaçınılmaz olana direnmemizden kaynaklanıyordu.

Jacob direnmeyi bırakmalıydı.

Hayata, sevgiye ve mutluluğa direnmek.

Bunu yapabilirse, acıları sona erecekti. Kabul ederdi.

Rahatlardı.

Özgür

olacaktı.

Dizlerimi altımda bükerek kendimi biraz daha yukarı kaldırdım ve boğazımı temizledim. "Söylemem gereken bir şey var."

Omuzları sertleşti. "Bu sefer ne oldu?"

"Bu konuyu açmayı planlamamıştım." Omuz silktim. "İyi bir gece uykusu çekene ve iyi bir duş alana kadar olmazdı. Ama..."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Ama?"

"Yorgunsun. Seni hiç görmediğim kadar sakınsın. Yorgunluk seninle başa çıkmayı kolaylaştırıyor, bu yüzden şimdi çıkaracağım. Ne de olsa yarın başka bir gün."

Öfkelendi. "Bir haftadır çiftliğimde yaşıyorsun diye birden Scarlett O'Hara mı oldun?"

"Neredeyse iki hafta, aslında. Ve bekle..." Ağzım açık kaldı. "*Rüzgar Gibi Geçti*'yi biliyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Ciddi misin? Bu bir klasik. Annemin en sevdiklerinden biri."

Durakladım, kalbim biraz sızladı. "Ama... mutlu bir son değil. Rhett onu terk ediyor."

"Tıpkı babamın annemi terk ettiği gibi." Jacob alaycı bir tavırla gülümsedi. "Bence Scarlett devam ettiği için filmi seviyor. Bu ona güçlü olmayı hatırlatıyor."

Bir an sessiz kaldım.

Sebebin bu olduğunu hiç düşünmemiştim. "Sanırım hoşuna gidiyor, çünkü ilişkilerini düzeltme umuduyla bitiyor," diye fısıldadım. "Seyirci olarak,

ekran dışında tekrar bir araya geleceklerine inanıyorsunuz. Başka bir şeyi kabul edemezsiniz."

"Evet, ama birbirlerini bir daha görme ihtimalleri çok düşük." "Bunu bilemezsin."

"Biraz öyle. Hayat böyle."

"Bazı insanlar her şeye rağmen birbirlerini yeniden bulurlar."

Jacob gözlerini kıstı. "Burada hâlâ filmde mi bahsediyoruz?"

Çimenlere bakarak dudağımı ısırđım.

Della'nın kocasını kaybetmesine her zaman üzülmüşüm ama o çayıda oğlunun yanında otururken hissettiğim kadar gerçekçi bir şekilde kalbimi delip geçmemişti. Orada, Jacob'ın tedavisi olabilirmişim gibi davranıyordum - ebeveyn eksikliğim ve ölümle tanışıklığımla onun gibiydim - ama gerçekte... ben bir sahtekârdım.

Böyle bir kalp kırıklığı bilmiyordum. Rhett kapıdan çıktığında göğsümü tutmadan *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi izleyemezdim. Her zaman tekrar birlikte oldukları alternatif bir son uydururdum.

Della her sabah böyle mi hayatta kalıyordu? Bir gün Ren'i tekrar göreceğine inanarak mı?

Vay canına.

Acı.

İmkânsıza ve olasılıksıza olan inanç.

Gözlerimi kırpıştıtararak aptallığımı geri yuttum. Jacob'ı tekrar bir araya getirecek sihirli bir kız değildim. Onu onarmak ya da ona aşkın korkulacak bir şey olmadığını öğretmek için orada değildim çünkü ölüm bile onu koparamazdı.

Evet, kaybı biliyordum. Ama gerçek acıyı bilmiyordum. Ya Jacob'ın acısı? Asla anlayamazdım çünkü anlayabilecek *kapasitede değildim*.

Uzun zamandır sarıldığım inanç ve umut aniden yok oldu ve sahte aktörleri, senaryoları ve uydurma hayalleriyle İskoçya, benden çok daha kötü bir trajedi yaşamış bir çocukla çayıda olmaktan çok daha güvenli görünüyordu.

Misafirliğimi fazla uzatmışım.

Daha fazla rahatsız etmek istemedim.

Gitmek istiyorum.

"Hope?" Jacob'ın sesindeki alışılmadık yumuşaklık irkilmeme neden oldu. "Aklından neler geçiyor senin?"

"Hiçbir şey."

"Bu da bir şeydir."

"Hayır." Başımı salladım. "Öyle değil."

Dudaklarını büzerek birkaç saniyenin geçmesine izin verdi. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Artık bir önemi yok." Ayağa kalkmak için k p rdandım ama parmaklarını elimin üzerinde gezdirerek bana saldırdı.

Donup kaldık.

 ki heykel inançsızlık içinde kilitlendi.

Parmakları bir anlığına benimkilere yapıştı, sonra onları ayırıp çimlere sildi.

Derim da landı, sonsuza dek damgalandı ve daha fazlası için a   zl l k duydum.

"Gidiyorsun," dedi müstakil, buz gibi bir sesle; önceki yumuşaklı ının tam tersi.

"Nereden bildin?" Ta  yaprağı yumuşak ve bir o kadar da kırılgan, diye sordum.

"Sadece yap." Ellerini toprağa gömüp yavaşça ayağa kalkarken acı içinde homurdandı, genç bir  ift i gibi değil de yaşlı bir adam gibi duruyordu. Biraz yalpaladı, başını salladı ve gözlerini kırptırdı.

Bacaklarımı açtım ve onu iki aya ımın üzerinde karşıladım. "Gitti im için mutlu olmalısın."

" yleyim." Yanımdan geçip giderken sırt çantasını çimlerin üzerinden aldı. "Görüşürüz."

Yürüyüşünde haf f bir aksama vardı, kalçaları o kadar esnek değildi, sırtı o kadar esnek değildi. Acı çekiyordu ve ben bir şekilde bunu daha da k t leştirmiştim.

Ayrılmak istememin tüm bencil nedenleri ortadan kalktı ve bir kez daha *yardım* etmek için inkar edilemez bir arzu duydum.

Havluyu g  slerime dolayarak d   mledim, sonra da peşinden koştum. "Bekle."

"Bekleyecek bir şey yok."

"Daha önce söyleyeceğim şey-"

" nemli değil."

"Sadece, duracak mısınız?" Topuklarıma vurdum. "Annen hâlâ yaralı olduğunu biliyor mu?"

Durdu, bir avcı gibi arkasını döndü. "Neden? Senin için ne önemi var?"

" yle mi değil mi? Sadece soruya cevap verin."

Kollarını kavuşturdu, boyu çenemi e ip gözleriyle buluşmamı sağladı.

"Hayır. Tabii ona s ylemediysen."

"Ben yapmadım."

"Güzel, o zaman bilmiyor."

"Ama yaralıyken işletmen gereken koca bir çiftlik var. Aksi takdirde, bunu öğrenecek."

Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Bir yolunu bulacağım." Bir adım daha yaklaştı. "Ben çözdüm," diye nefes aldım.

Kaşları kalktı. "Öyle, değil mi? Ne düşündün?" "Sana yardım edeceğim."

Yüzü karardı, sonra dudaklarından vahşi bir kıkırdama döküldü. "*Sen mi?*"

Bana yardım etmek ister misin?" "Hem de çok."

"Traktörü, tırmığı, balya makinesini kullanabileceğinizi, samanı römorklara yükleyebileceğinizi, barakalara istifleyebileceğinizi, yeni çit hatları çekebileceğinizi, gübreleme yapabileceğinizi sanıyorsunuz."

"Sen ne yapabiliyorsan ben de onu yapabilirim." Omurgam dikleşti. "Bunu açıklayamam. Buraya ait olmadığımı düşündüğünü biliyorum ama toprakla ilgili bir şey ait olduğumu söylüyor. Kirlenmek istiyorum. Çok çalışmak istiyorum. Bana göstermeni istiyorum."

Daha da yaklaştı, öfkesi artıyordu. "Bebek bakıcılığı yapmayacağım, hele ki belimdeki sorun için yardıma ihtiyacım varken."

"Aynen öyle. Bana göster, sana yardım edeyim.

Her şeyi ben yaparım." Soğuk soğuk güldü. "Beş dakika dayanırsın."

"Bunu daha önce de söyledin ama bunu bilmiyorsun." Onun kişisel alanına girdim. Güneşin ısıttığı ten, deri ve çam özü kokusu burnuma doldu. "Bana bir şans ver."

Geriye doğru sallandı, aramıza mesafe koymaya çalışıyor ama geri çekilerek yenilgiyi kabul etmek istemiyordu. "Hayatta olmaz."

"Bana öğrenmem için bir şans ver." "Hayır."

"Sana *yardım* edebilirim."

"Ayak bağı olursun." Dudakları kıvrıldı, dişlerini gösterdi. "Gittiğini sandığım bir engel."

"Evet, sen de bir saniye önce gittiğim için pek mutlu görünmüyordun."

Bir kez güldü. "Oh, kendini övme, Hope. Ben mutluydum.

İnanın bana."

"Tamam o zaman... Anlaşmaya ne dersin?"

"Bir tane daha mı?" Gözlerini devirdi. "Anlaşmaların nesi var senin?"

"Sonuncusunu duyurmama hiç izin vermedin. Ve ayrıca, onlar bir

Pazarlık kozu. Seninle uğraşmayı kolaylaştırıyor."

Çenesi sıkıştı. "Sen de geçinilmesi kolay bir bayan değilsin, biliyorsun."

"Çünkü içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun."

Hırıltısını yuttu. "Peki, senin derdin ne?"

"Göster bana." Burnumu çektim. "Sizin için çalışmama izin verin ve eğer iş yüküyle başa çıkamazsam ya da beklediğiniz standartta yapamazsam, o zaman beni kovun."

"Seni *kovmak mı*? Sana ödeme yapmayacağım, neden kovayım ki? Sen benim çalışanım değilsin."

"Haklısın. Ben değilim. Ben senin arkadaşınım." "İşte yine o kötü kelime."

Hayal kırıklığı içinde ayağımı yere vurmak istedim. "Peki."

Gitmemi iste." Yüzü karardı. "Tamam o zaman, git."

"Şu anı kastetmemiştim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Seninle kazanamıyorum. Bana bir şey yapmamı söylüyorsun, ama yaptığımda yine de beni görmezden geliyorsun."

"Yardımcı mı yoksa köstek mi olduğumu gördükten *sonra* gitmemi isterseniz giderim demek istedim."

"Tanrım, çok karmaşıksın." Kirli eliyle ağzını ovuşturdu. "Neden seninle her şey bu kadar zor olmak zorunda?"

"Bu çok basit Jacob. Son derece basit. Tarlalarda sana yardım edecek birine ihtiyacın var. Sakatlığını bir sır olarak saklamalısın. Seninle çalışmama izin verirsen, Della iyi davrandığını ve bana ne yapacağımı gösterdiğini düşünecek."

O aptal çiftliğinize geldiğimden beri bunu yapmak istiyordum ve siz de dilini tutmayı bilen bedava bir işçiye sahip oluyorsunuz."

Sözünü kesmek istedi ama ben parmağımı kaldırdım. "*Ve* eğer işe yaramıyorsa ve gerçekten bir ırgat olarak başarısız olduğumu düşünüyorsan, o zaman gitmemi iste, ben de gideyim. Tartışma yok. Pazarlık yok. Sadece bavulumu toplar ve İskoçya'ya geri dönerim."

Beni incelerken sessizlik, kalp atışlarım kadar gürültülü geliyordu.

Nefesi kesildi, elleri yumruk oldu, olmayacağına söz verdiğim bir kavga daha şimşek gibi etrafımızı sardı.

Sonunda sert bir sesle sordu: "Annenin ruhu üzerine yemin eder misin, yeterince içersem gideceğine?"

İrkildiğimi gizledim ve başımı salladım. "Yemin ederim."

"Artık bunu yapamayacağımı söylersem gidecek misin?" "Söz veriyorum."

"Ve söylediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yapacaksın?"

Zaferin tadına vararak tekrar başımı salladım. "Kesinlikle."

Başımın üzerinden ufuk çizgisine baktı. Aşırı büyüme çimenlere, öğleden sonra güneşine ve imparatorluğunun mükemmel bir kartpostalını çizen atlara. Gözleri sağa sola dalıyor, iş yükünü değerlendiriyor, zaman dilimlerini ve gereksinimleri katalogluyordu.

Ve yavaşça başını
salladı. Kabul etti.

O da kabul etti.

"Bir hafta, sonra tekrar değerlendiririz." Karanlık bakışları
benimkilerin üzerine indi. "Bununla yaşayabilirim."

"Güzel."

Sadece gülümsemeliydim.

Kendimi beğenmiş bir şekilde kalçalarımı sallayarak oradan
uzaklaşmalı ve zafer sırtışıyı gizlemeliydim. Ama zihnim hâlâ ailesinin aşk
hikâyesiyle doluydu. *The Boy & His Ribbon*'ın içsel derinliği ve anlam ve
şefkatle ağırlaşan birçok cümle.

Ve kendime engel olamadım.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı kirli sakallı yanağına
bastırdım. Öptüm onu.

Onu sahiplendim.

Ve tek fısıldadığım "İyi" oldu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Jacob

* * * * *

SICAK SU ÜZERİME ÇÖKTÜ.

Duşun kampın kirini, düşmenin acısını ve Hope'un dudaklarının yanağımda bıraktığı o iğrenç hissi temizlemesi gerekiyordu.

İşe yaramıyordu.

Kirli sakallarımı tıraş etmiştim. Yüzümü sabunladım. Elimden gelen her şeyi yaptım.

öpücüğünün tüm izlerini sildim, yine de tenim beni zehirlemiş gibi yandı.

Ve o nefes nefese, sarhoş edici fısıltıyla 'iyi' diyerek ne halt ediyordu? Bu kelimenin ailem için ne anlama geldiğini biliyor muydu? Kasıtlı olarak mı söylüyordu?

Tabii ki yaptı.

Babası benimkini çalmıştı.

Repliklere tanık olmuş, senaryoyu okumuştı. Muhtemelen babasıyla birlikte ailemin aptalca alışkanlıklarına ve kutsal ifadelerine gülmüştür.

Lanet olsun.

Yumruğum fayanslara saplandı, moraracak kadar sertti ama kırılacak kadar değil. Hope benim üzerimde böyle bir gücü hak etmiyordu. Onun akıl oyunlarına boyun eğmeyecektim. Benimle çalışarak harekete geçirdiğini düşündüğü plana boyun eğmeyecektim.

Ama o öpücük.

Lanet olsun.

Düşüncelerim hangi yolu takip ederse etsin, her zaman Dudaklarının yanağımdaki aynı çıkmaz sokağı ve burnumdaki zambak, güneş ışığı ve limonata kokusu.

Ormanı asla terk etmemeliydim. Asla inanmamalıydim Onun yanında gardımı indirecek kadar güvendeydim. Ve vücudumun tepki vermesine asla izin vermemeliydim. İki saat sonra, kaynar suyun altında durup ihtiyacımı kontrol altına almak için elimden geleni yapmalıydim.

Başka bir öpücüğe, başka bir dokunuşa, başka bir
Karnımdaki hırıltılı, pençeli arzuya huzur *verecek bir şey*.

Elim bacaklarımın arasındaki sertliği okşadı, kanım serbest kalmak
için yalvarırken bu düşünce midemi bulandırdı. Çünkü gerçek şuydu ki,
ben sadece rahatlamak istemiyordum.

Bunu Umut'un yapmasını istedim.

Ve bu şimdiye kadar yaşadığım en korkutucu itiraftı. Bana
dokunmasını *istedim*. Beni *öpmesini* istedim.

Benden mümkün olduğunca uzak durmasını istedim.

Tehlikeliydi.

Muhteşemdi, sinir bozucuydu, cesurdu, seksiydi ve beni çıldırtıyordu.

Bu nasıl oldu?

Hangi argüman öfkemi arzuya dönüştürdü? Ve
ben bunu nasıl durdurdum?

* * * * *

"Geç kaldın."

Gün doğumunun koyu kasvetinde bakışlarımı daralttım. Uyur gibi
uyumuştum.

dün gece duşta mastürbasyon yapma iğrenç ihtiyacıma yenik düştükten sonra
öldü.

Orgazm olmak için acımasızca ve klinik bir şekilde pompalarken
zihnimi boş ve steril tutmak için elimden geleni yapmıştım. Bu zevkle ilgili
değildi. Kurtuluşa ilgiliydi. Ve Hope'un görüntülerinin zihnime girmeyi
başarmasından nefret ediyordum, *nefret ediyordum* ve şimdi onun önümde
diz çökmüş fantezileri vardı, onun

Dudakları ıslak, vücudu çıplak, elleri etrafımda-

"Şafak vakti. Sen sadece çok başarılısın," diye mırıldandım, traktörün
ve ataşmanların bulunduğu ahırdaki ışık düğmesine doğru sertçe ilerledim.
Ayrıca dört ağır kesici, bir yudum viski ve son üç gecedir ormanda hiç
rahat edemediğim gerçeği sayesinde iyi uyumuştum. "Sen daha ne
yapıyorsun ki?"

"Annen bana sabah beşte işe başladığını söyledi."

"Tıpkı sana beni nerede bulacağını söylediği gibi,
tahmin ediyorum?"

Hope mükemmel dişleri ve o mükemmel yüzüyle gülümsedi. "Evet."

"Harika." Alaycılığım şafak kadar karanlıktı.

Düğmeye basıldığında, ılık bir elektrik ışığı uzaklara gitti
gölgeler ve örümcekler, aksi halde hâlâ derin uykuda olan çiftliğe sahte bir
gün bahşediyor.

Hope traktörünün içinde cesur ve istenmeyen bir şekilde oturuyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı; uzun, parlak kahverengi saçları, anneme ait olduğunu hayal meyal hatırladığım bej renkli beyzbol şapkasının arkasına yapışmıştı. Üzerinde askılarından pembe bir sütyen görünen beyaz bir atlet, tarlada çalışmak için fazla temiz bir kot pantolon ve dirseği yırtık, yakası altın rengi samanla aynı renkte olan eski gömleklerimden birini giymişti.

"Benim eşyalarımı giyerek ne yapıyorsun?" Ona bakıp dün gece ne yaptığımı hatırlamamak için etrafta dolaştım, meşgul olmaya çalıştım.

"Annen bana ödünç verdi." Hope manşeti koparıp sıksa koluna doğru itti. "Sanırım bana yakışıyor."

"Çok saçma görünüyor."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Gülümsedi, eski kabinden aşağı atladı ve kendisinden çok daha büyük, sağlam bir traktör tekerleğinin yanında durdu.

"Bu sabah nasılsın?" Cevabımı beklemeden, bana yatak odamın dışındaki sabah sığırcıklarının hatırlatan başka bir konuşmaya başladı. "Sana yardım etmemi kabul ettiğin için *çok* mutluyum Jacob. Çok heyecanlıyım; ne kadar heyecanlı olduğumu sana anlatamam. Yani, anlatabilirim. Açıkçası, Ben konuşuyorum, sen dinliyorsun ama bunun benim için ne anlama geldiğini gerçekten anladığını sanmıyorum." Gözleri bana da bulaşmaya çalışan bir neşeyle parlıyordu ama Bir hastalık kadar sinsi.

Etrafında dönerek, teneke kutuların eski çivileri, yeni vidaları, ıvır zıvırları ve rolünü oynamak isteyen ama eskimiş yaşlarıyla yarı emekli olmuş paslı aletleri tuttuğu eski raflara doğru zıpladı. "Her şeyin nasıl çalıştığını bilmek istiyorum. Hangi tohumları ekeceğimi, yabani otları nasıl uzak tutacağımı, sulamayı ve böcek istilasını durumunda ne yapacağımı bilmek istiyorum."

Bir boru bükücüyü göğsüne bastırmış, sanki bir Altın Küre ya da Hollywood dünyasında kazanabileceği herhangi bir ödölmüş gibi bana doğru zıplıyordu. "Bu ne işe yarıyor? Kullanması zor mu? Bana şimdi mi öğretmelisin yoksa önemli değil mi?"

Gözlerimi devirdim, esnemeye zorladım ve sıkıntıyı kalınlaştırdım. "Tesisatçı olmayı planlamıyorsan, tesisatın ne olduğunu bilmene gerek yok. boru bükücü yapar."

"Ah, tamam." Sırıttı ve onu kutsal emanetlerin arasına geri koydu. Babamın ona zarar veren çiftçiden aldığı emanetlerle aynıydı. Polis bir gün elinde bir kutu eşyayla çıkagelmiş ve eğer isterse bunların kendisine ait olduğunu söylemişti.

Yine de damgayı saklamışlardı. McLary'nin satın aldığı tüm çocuklara

kazınmış olan sığır damgası.

"...yani evet. Ben de öyle düşünüyorum."

Hope'un gevezelik ettiği şeylere dikkat etmemiştim.

Onu görmezden gelmeye devam ederek, yakıt göstergesini kontrol etmek için traktörün sırtına tırmandım.

Yarısı dolu.

Ahıra dönmektense yanımıza benzin bidonu alsak daha iyi olur.

Yeraltına gömülü büyük tankları doldurarak düşük fiyatlarla mazot stokladık.

Bir ya da iki teneke kutuyu doldurmak uzun sürmez.

Traktörden atlamak için dönerken atlayışımı yanlış hesapladım. Sırtım incindi, başım döndü ve öne doğru düşerek ayağımı tamamen kaybettim.

Sert ve acı verici bir iniş için kendimi hazırladım.

Ancak, yumuşak ve narin bir şey araya girdi, omzunu göğsüme sıkıştırdı, ben bir dizimin üzerindeyken yere devrilmeden ve bir eli yanındaki betona saplanmadan önce bir saniyeliğine tüm ağırlığımı aldı.

Avuç içim denge için yüzüne çarptı, bedenim onunkinin üzerinde durdu. Atkuyruğunda samanlar ve yanağına bulaşan kirle sırt üstü yere düşerken.

Vücudum bir kez daha tepki verince nefes almayı

bıraktım. Çok hızlı ve tamamen kontrolüm dışında tepki verdi.

Ben yer değiştirirken nefesini içine çekti, acı omurgama yayıldı ve parmaklarım yerdeki saçlarına dolandı.

Gözleri bulaşıcı kireç neşesini kaybetti, hastalıklı bir davetle orman yeşiline döndü. Biraz kımıldadı, bacakları öyle bir dağıldı ki bunu yaptığının farkında olmadığını düşündüm. Arzusu kontrolünü ele geçirmişti, sadece Sanki bir ereksiyon benimkini ele geçirmiş gibiydi.

Bedenlerimiz aramızda ne olup bittiğini anlıyordu. Seksin temelliği son derece basit görünüyordu.

Kalçalarım aşağı inmek ve onunkilerin arasına girmek için çılglık atıyordu. Böyle bir pozisyonun beni öldürecek olması sırtımın umurunda bile değildi. Tek ihtiyacım olan onun bana yaslanmasıydı, böylece tutacak ve bastırarak bir şeyim olacaktı ve *lanet* olsun-

Zorlukla nefes alarak, kot pantolonumun sıkılığını gizlemek için elimden geleni yaparak ayağa kalktım. "İyi misin?"

Hope nefesini içine çekti, ne yaptığının yeni farkına varmış gibi bacakları birbirine çarptı. "Evet, bana zarar vermedin." Hope'la birlikte yerde

Beyzbol şapkası yamuk, dudakları öpülmediği için dolgun ve gözleri dokunulmadığı için vahşi, on yedi yaşında görünmüyordu.

Aynı anda hem çok yaşlı hem de korkutucu derecede genç görünüyordu.

Göğsüm fiziksel olarak ağrıyordu, kalbim ise Göğüs kafesimle Jenga oynar, her bir kemiği çekiştirir, hangi kaburganın diğerlerinin aşağı düşmesine neden olacağını görmeye çalışırdım, böylece ona gitmek için serbest kalırdı.

"Bu iyi." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Düşmeme izin vermeliydin." Sesim kulağıma kalın ve garip geliyordu, kendini inkâr ve hayal kırıklığı ile çakıllı.

Kolayca ayağa kalkarak örümcek ağlarını ve ahır pisliklerini fırçaladı. "Yardım etmek içgüdüsel. Özür dilerim." Yumuşakça gülümsedi.

"Dürüst olmak gerekirse, sırtından çok beyin sarsıntın için endişeleniyorum. Dengen bozulmuş gibi görünüyor."

Arkamı döndüm ve olabildiğince yumuşak adımlarla gölgelerdeki kırmızı mazot bidonları yığınının doğru yürüdüm. "Ben iyiyim."

"Biliyorum." Beni takip etti ve ben sormadan bir kutu aldı. "Sadece gözlem yapıyorum."

"Yapma o zaman."

"Tamam, Jacob." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, bakışları Olmamasını dilediğim yerler var. "Yapmayacağım." Teneke kutuyu traktörün küçük saklama kutusuna atarken, tozu umursamadan ellerini birbirine vurdu ve sırtıttı. "Güneş uyanıyor. Hadi gidip onunla tarlada buluşalım."

* * * *

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem.

Ölüm acısı altında bile.

Asla.

Bu sırrı mezara bile götürebilirim.

Ama Hope... Onu tamamen yanlış değerlendirmişim.

Yıldız olmak için doğmuş olabilirdi; dadılar tarafından büyütülmüş, alimler tarafından eğitilmiş ve malikanelerde yaşamış olabilirdi, ancak böyle bir varoluşa sadece tahammül etmişti.

Güneşten yanmış bir burnu, üç yontulmuş tırnağı ve pembe sütyenini fazlasıyla ortaya çıkaran kirli beyaz atleti olan Hope, birkaç yıl önce buraya yalnız ve kafası karışık bir şekilde gelen ve hayatına bir anlam arayan kız değildi.

haftalar önce.

O haklıydı.

Sade ve basit.

O toprağa aitti ve toprak da ona aitti. Hiç bu kadar *doğru* ya da garip bir şey görmemiştim. Hope beş saat içinde geçici bir arayışa girdi ve bu dünyadaki yerini tamamen benimsedi.

Yolu çatallanmıştı. Geleceği değişmişti. Ve tüm bunlar beni iyileştiren ve inciten aynı şey yüzünden oldu. Kafamı karıştıran ve beni teselli eden. Beni tuzağa düşürdü ve baştan çıkardı.

Arazi.

"Böyle mi?" diye sordu, güneş aşırı sıcak ışınlarıyla kahverengi saçları sarıya çevirmek için elinden geleni yapıyordu. Biçme makinesini tırmık ataşmanı için değiştirmemiz gereken traktörün arkasına eğilirken uzun saç tellerini omzundan itmeye devam etti.

"Hayır, önce lynchpin, sonra bağlantı."

"Ah." Anlamış gibi başını salladı. Bunu iki kat daha sinir bozucu yapan şey, anlamış *olmasıydı*. Ona anlattığım her şey sanki bunları zaten biliyormuş gibi beynine kazınmıştı.

İyice yağlanmış pimi hızlıca çekerek biçme bıçaklarının kilidini açtı ve traktörün içinde oturduğum yere baktı. Bana bir başparmak işareti yaparak aydınlığa doğru sırtıttı. "Her şey yolunda."

İçgüdülerim yere kaymamı ve kontrol etmemi emretse de ona güvenerek, büyük mekanizmayı çimenlerin üzerine düşene kadar indirdim. Bağlantısı gevşeyip çıkarılmaya hazır hale gelince takırdadı.

Normalde aşağı iner ve gerekeni yapardım ama sırtım bu kadar huysuzken... Hope değerini kanıtlamıştı.

Bunu onsuz yapamazdım. Gün ilerledikçe ve güneş daha da yaktıkça, baş ağrım daha da şiddetlendi ve dengemi bozdu.

Hope'un başım döndüğünde bana işaret etmeyi bırakması, onun bunu fark etmediği anlamına gelmiyordu. Neredeyse her seferinde elinde bir bir şişe su ve bir ağrı kesici.

Asla sırtıtmadı ya da beni hasta gibi hissettirmedi. Sadece ihtiyacım olanı verdi ve beni kendi sorunlarımla baş başa bırakarak çekip gitti.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak salyangoz hızıyla ilerledim, sonra da ağaçların gölgesinde duran tırmığın olduğu yere doğru ilerledim. Hope yaya olarak peşimden geliyordu, minik bedeni dikiz aynamda zıplıyor ve hayattan zevk alıyordu.

Adımları esnekti, gülümsemesi o kadar genişti ki gözlerinde erken kırışıklıklara neden oldu. Neşeyle parlıyordu. *Kelimenin tam* anlamıyla sanki

Bir günlüğüne insan derisine bürünmüş ve yepyeni bir varoluşa hayret etmiş bir orman yaratığı.

Bugünün onu ne kadar mutlu ettiğini saklamaya çalışmadı. Sırf gülmek için güldüğü ya da sebepsiz yere zıpladığı için özür dilemedi.

O saf bir coşkuydu ve böylesi bir merak ve zevk içindeki özgürlüğü göğsümde acı veren parçalara neden oldu. Beni incitiyordu çünkü daha önce böylesine kaygısız bir mutluluğun etrafında bulunmamıştım. Annem gülümsediğinde, içinde keder vardı. Teyzem güldüğünde, hüznle gölgelenirdi. Büyükbabam sırttağında, çok erken alınan hayatların anıları cınlıyordu.

Cherry River yaşamak için ideal bir yer gibi görünebilirdi ama rüzgârın, ağaçların ve çimlerin arasına gömülmüş kalıcı bir kalp ağrısı vardı.

Sadece Umut bu tür sıkıntılardan muaftı.

Sadece Hope babamın küllerini savurduğumuz ormana bakıp bir hayalet değil de cenneti görebilirdi.

Sadece Hope kır çiçeklerinin arasında dönebilir ve bu kadar mutlu olduğu için kendini suçlu hissetmek yerine gökyüzüne sırtatabilirdi.

Onu izlemek beni yanlış hissettirdi.

Ona artık burada bizimle olamayacak olanlara saygılı olmasını söylemek istedim. Ona ölümlerin bizi izlediğini ve zamanları tamamen tükenmişken bu kadar iyi vakit geçirmenin adil olmadığını söylemek istedim.

Ama onu bulmak için bu kadar çok mücadele etmişken neşesini nasıl elinden alabilirdim? Bu onu tüm kalbiyle sahiplendiği evinden kovmak gibi bir şey olacakken ona buradan ayrılmasını nasıl söyleyebilirdim?

"Hey, Jacob! Yanından geçip gittin!"

Lanet olsun.

Gazı geri çektim, kasvetli düşüncelerden başımı salladım. Babamdan özür dileme dürtüsü -ağaçlara bakıp '*Sen gittiğinde çok mutlu olduğu ve artık mutlu olamadığı için üzgünüm*' demek- beni ele geçirdi.

Böyle şeyleri görmezden gelmek için elimden geleni yaparak ve Hope'un neşesinin ölü babamın yanında bana kötü yansımayaacağına kendimi ikna ederek kaşlarımı çattım, geri döndüm ve tırmık için sıraya girdim.

Bu iğrenç görünümlü alet, kesilmiş otları toplamak ve kurumaları için düzgün bir şekilde yığınlara yerleştirmek için hazır olan sıra sıra keskin sivri uçlarıyla bir gözü, akciğeri veya bacağı çıkarabilir.

"Kendine dikkat et," diye emrettim Hope bağlantıyı kurcalarken, biraz kaybolmuş görünüyordu. Vicdanım el vermiyordu ama onu

çok tehlikeli bir şey. "Geri çekil."

"Yapabilirim."

"Umut." Hırladım. "Geri çekil. Ben kullanırım. Sen sür."

"Gerçekten mi?" Gözleri kocaman açıldı.

Bütün gün, onun sürmesine izin vermedim. Vites değiştirirken, çim biçme makinesini indirmek için kolları çekerken ve tork eklemek için pedallara basarken ne yaptığımı açıkladım ama onun kaptan koltuğuna geçmesine izin vermedim.

Dişlerimi sıkarak korkuluğu ve direksiyonu tuttum ve iki basamağı tırmanmak için dönerek yere indim.

Sağ bacağım beni yarı yolda bırakmakla tehdit etti, yere ulaştığımda dizimin kilidi bir an için açıldı. Dengemi kaybetmek üzereydim ama Hope oradaydı. Vücudu benimkine yaslanmış, kolu belime sıkıca sarılmıştı.

Nefesimi içime çektim, kalbim dört nala koşan Forrest'tan daha hızlı atıyordu; ağzım kurudu, vücudum sertleşti ve kanım sahip olamayacağı bir şeyi *arzuluyordu*.

Çok fazla özgürlüğe sahipti ve ben de buna izin verdiğim için çok zayıftım.

On

u. "Bırak beni," diye tısladım Hope geri çekilme işareti vermeyince. Dudaklarını yaladı, boyun eğerek başını salladı ama hiçbir yere gitmedi.

Alnı omzuma yaslandı, küçük bir inilti çıkmadan önce içime sokuldu ve kendini ayırdı.

O küçük inilti kulaklarımda bir silah sesi gibi yankılandı ve yeni nedenlerle başımı döndürdü.

Ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum. O traktöre tırmanıp heyecanlı bir çocuk gibi yontulmuş ve yıpranmış koltuğa otururken aptal gibi duruyordum.

"Oraya çıkabileceğini söyledim mi?"

Kaşlarını çattı. "*Az önce sürebileceğimi* söyledin." Direksiyonu tutarak eğildi ve kovboy şapkamın altında gölgelenen yüzüme baktı. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, anılar arasında gezindim -

Babamla ilgili bir şey, atlama ve tırmık. *Ah.*

Evet, araba kullanabildiğini söylemiştim.

Kahretsin, bu beyin sarsıntısı günümün küçük parçalarını çalıyor ve beni bir morona dönüştürüyordu.

"Tamam. Hiçbir şeye dokunma." Terden ıslanmış saçlarımı temizlemek için şapkamı çıkardım, deriyi tekrar başıma geçirdim, sonra arabanın

arkasına doğru ilerledim.

Makine. Parmaklarım o kadar çevik değildi ve kaplini doğru konuma getirmek için eğildiğimde omurgam çok ağrıyordu.

Traktör konektörünün inmesi gerekiyordu. Hope'un çiftçilik stenografisi konusunda pek uzman olmadığını görünce, dikkatini çekmek için yana doğru ilerledim ve sırtına vurdum.

Gözleri Forrest'ın büyük bir kurtarma sürüsüyle birlikte koştuğu ufukta kilitli kaldı; birileri gezintiye çıkmaya karar vermişti çünkü dört ayaklı bir hayvan sürüsü kuyrukları uçuşarak, yeleleri dans ederek, toynakları gürleyerek tepeye doğru zahmetsizce uçuyordu.

"Hey." Basamağa vurdum, yüzündeki mutluluğa bir kez daha kızmıştım. Onun gibi bir şehirli kız için bu taşra anının mutlak memnuniyeti. Aşık olmuş gibi görünmesinden hoşlanmamıştım. Erimesi, iç çekmesi ve-

"Oi!" Artık kutusundan yeni çıkmış değil, kir içinde ve bir iki çizikle kaplı botunu yakaladım.

"Ah, özür dilerim!" Pembe yanaklarıyla gülümseyerek kendinden geçti. "Kendimi kaptırmışım."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Jacob... burası." Kollarını iki yana açtı, sanki Cherry River'in tamamını kucaklayın. "Burada bir işi nasıl yapıyorsunuz? Muhteşem bir yer. İnanılmaz bir yer. Dünya üzerindeki en güzel yer."

"Burası sadece bir çiftlik."

Gözleri keskinleşti. "Burası sadece bir çiftlik değil. Bundan çok daha fazlası ve sen de bunu biliyorsun."

Düzenli olarak kötü şeyler olurken burada sadece iyi şeyler olduğunu söylemesi için ona meydan okuyarak ters ters baktım.

Bakışımı görmezden gelen Hope nefes aldı, "Bunun bir parçası olduğunu bilmek mi? Bir şekilde bağlantılı olduğunuzu?" Titredi. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey. İstediğim şey *bu*. Bundan sonra bir şehre nasıl geri dönebilirim bilmiyorum. İnsanlar yüksek binalarda nasıl yaşıyor? Nasıl tıkkış tıkkış trenler ya da kalabalık restoranlarda yemek yerken *bu... bu-*" Bir kez daha, dörtnaldan tırısı yavaşlayan at dalgasını takip etti. "Burası ruhların yaşadığı yer. Burası gerçek. Bu-"

"Bu senin değil," diye tersledim. "Çok derine düşme Hope. Ardından sadece kalp kırıklığı gelir."

Onun da benim gibi hissetmesinden nefret ediyordum. Toplumdan nefret etmeyi ve başkalarıyla yakınlaşmak istememeyi anlamasından nefret ediyordum.

Benim dünyamı iki dakikalığına paylaşmıştı; anlamasına *izin* yoktu.

O şehirlere geri dönecek, o kalabalık yerlerde yemek yiyecek ve sıkışık ulaşım araçlarında seyahat edecekti çünkü burada istenmiyordu.

Benim basit dengemi bozdu.

Onun kadar özgür, onun kadar mutlu bir hayatın nasıl olabileceğini merak etmemi sağladı ve bu da benimle ilgili temel her şeyi tehdit etti.

Sustu.

Nereden geldiği belli olmayan soğuk bir esinti etrafımızı yalayıp geçti. Her zaman babamla ilişkilendirdiğim ama şimdi sadece tesadüf olduğuna inandığım bir esinti.

Babam gitmişti.

Bizi izlemiyordu. Eğer izleseydi, Hope'un hayatını ve sağlığını bu kadar duygusuzca yüzüne vurması onu paramparça ederdi.

Hope bana doğru eğildi, dili alt dudağını ıslatıyordu. "Ya artık çok geçse?"

"Ne?" Kalbim duracak gibi oldu. "Ne dedin sen?" "Ya düştüysem ve benim için başka bir yer yoksa?"

Mide bulantısı içimi doldurdu. "O zaman sanırım annemle evlat edinme konusunu konuşsanız iyi olur. Babamın hep bir kız çocuğu istediğini biliyorum. Sanırım sen yaparsın."

Kadın irkildi. "Kasıtlı olarak zalimce davrandığının farkındayım ama ben senin içini görebiliyorum."

İçimdeki her şey soğudu. "Hiçbir şey görmüyorsun." "Ben her şeyi görüyorum."

"Sen bir çocuksun."

"Hayır." Başını salladı, saçları beyzbol şapkasından dökülüyordu.

"Ben senin arkadaşınım."

O lanet kelime.

Kanımı dondurdu.

Göğsümün derinliklerine saplanan bir bıçak gibiydi.

Yavaşça uzanıp iki tırabzanı tuttum. "Şöyle demeyi kes Bunu." Acı dolu bir tıslamayla kendimi yukarı çektim, böylece onun altında değildim. O da benim üstümde değildi. Böylece eşit zemindeydik.

Hope traktörün koltuğundan kaydı ve pedalların komut beklediği tozlu, kirli zeminde diz çöktü. Parmakları lastiğe gömüldü.

Benimle göz göze geldiğinde matlaşıyordu, vahşiliği ve mücadelesi benimkine eşitti. "Korkunu görüyorum. Öfkeni görüyorum. Nasıl kaçmak istediğini ama kaçmadığını görüyorum. Seni görüyorum

Seviyorsun ama keşke sevmeseydim diyorsun. Ne kadar derinden *hissettiğini* görüyorum Jacob.

Kalpsizsin diye yalvarıyordum." Eli yukarı kalktı; parmak uçları yanağını öptü.

Fiziksel olarak herhangi bir kucaklamadan, dokunuştan ya da gülümsemeden daha fazla acı veriyordu.

"Yapma." İçimdeki her şey öfkeleni. Yüzümü onun ulaşamayacağı bir yere çektim. "Sana daha önce de söyledim. Bana dokunma."

"Ben de sana dokunulmaya ihtiyacın olduğunu söylüyorum." "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi?" Bakışları ağzıma kaydı. "İhtiyacın yok

Bir şey mi? Geceleri yatağında yatıp bir şey istemiyorsun-" "Asla."

Gözleri kapalıydı. "Yalancı. Bence açsın... tıpkı benim gibi."

"Ben senin gibi değilim."

"Bence birbirimize kabul edeceğinden daha çok benziyoruz."

Zorla bir kahkaha attım. "Neden? Sen beni istiyorsun diye benim de seni istediğimi mi sanıyorsun?"

Nefesini içine çekti. Bir an için kendini geri çekti ama sonra vücudu yumuşadı. "Seni zorladığımı biliyorum. Seni delirttiğimi biliyorum. Ve verdiğim tüm sözleri tutmadığımı da biliyorum ama Jacob... haklısın. Seni gerçekten istiyorum. Sana *yardım* etmek istiyorum."

"Tek istediğin bu mu? Yardım etmek mi? Şimdi kimmiş yalancı?"

Sesi tüylü ve rüzgârlı bir hal aldı. "Peki. Seni başka şekillerde istiyorum. İstiyorum-"

"Dur." Bu iş yeterince uzamıştı. "Traktöründen in."

Çık git hayatımdan.

Yere düşebilmem için parmaklarıma kilidi açmalarını emrettim ama onlar sadece daha sıkı sıktılar, beni daha yükseğe çektiler, daha yakına getirdiler.

"Hayır." Gözleri parladı.

"Evet," diye tısladım.

"Henüz değil. Sonunda bir yere varıyoruz."

"Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz."

"Çünkü benim hissettiklerimi hissettiğini itiraf etmekten çok korkuyorsun." "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Her şeyi hissediyorsun. Yaşıyorsun... Sadece yaşamamayı diliyorsun."

"Kapa çeneni, Hope."

"Hayır. Kendinize yalan söylediğinizi kabul edene kadar olmaz."

"Yalan mı *söylüyorum*?" Dişlerimi gösterdim. "Yalan söyleyen *sensin*."

İnanan sensin
yalanlar içinde. Yardımını istemiyorum. Seni çiftliğimde istemiyorum.
İstemiyorum.

Senden hiçbir şey." Dudaklarım onunkilere çarpmak için karıncalanırken nefesim sertleşti. Onu öpmek için. Normal olmak ve artık bu kadar değerli bir şeyi bulup da kaybettiğinde intihar etmekten bu kadar korkmamak için. "Seni kesinlikle istemiyorum."

"Bir kez daha yalan söylüyorsun." Göğsü inip kalkıyordu. "Bunu düşünüyorsun. Merak ediyorsun."

"Asla."

"Ettim. Seni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim."

Her şey kilitlendi. Sikim şişti. Acı her hücremde kendini gösterdi.

"Merak edecek başka bir şey bul."

"Bu imkansız."

"Neden?"

"Çünkü söz konusu sen olduğunda... Başka bir şey düşünemiyorum."

"Umut..." Nefes almak bir mücadeleleydi. Her şey lanet olası bir Mücadele. Sesi bir tuzak, gözleri bir kafesti. Yakalanmışım, isteğim dışında hissetmeye, istemeye, arzulamaya çekiliyordum. "Beni zorlama."

Bunu yapamam.

Lütfen, bana bunu yaptırma.

"Jacob..." Kirpikleri güzel yanaklarına örümcekli gölgeler çiziyordu. Bir parça çimen, güneşle renklenmiş göğüslerinin vadisinde gezintiye çıktı.

Kaybediyordu

m.

Kendimi

kaybediyorum

.

Ona karşı

kaybetmek.

Bana doğru sürünerek yaklaştığında ürperdim. "Benden korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum."

"Bence

korkuyorsun."

"Korkmalısın. Beni zorlamaya devam edersen yapacaklarımdan korkmalısın."

Hüzünle gülümsedi. "Korkuyorum. Senin için korkuyorum." Bir kez daha yanağıma dokundu, zehirli parmak uçlarıyla beni dağladı.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum. Kendime duracağıma söz verdim ama bugün bana hayatın ne kadar inanılmaz olduğunu gösterdi. Burası. Bu öğleden sonra. Sen. Sen cennette yaşıyorsun Jacob, ama zihnin cehennemde yaşamayı sağlıyor. Lütfen..."

Devam etmedi, yanakları pembe ve gözleri yalvarırcasına, arzu ve baştan çıkarıcılıkla doluydu.

Daha önce hiç kimse bana bu şekilde karşı çıkmamıştı.

Hiç kimse benimle kavga etmedi, beni kelime kelime öldürmedi.

O benim en büyük
düşmanımdı. O benim en
acımasız düşmanımdı.

"Jacob... lütfen sana göstermeme izin ver. Sana sahip olabileceğini
göstereyim-" Bileğini yakaladım ve parmaklarını yüzümden çektim.

"Neye sahip olabileceğimi?

Aşk mı? Seks? Annemle babamın
sahip olduğu şey mi?" Başını
salladı. "Evet."

"Bunları seninle istediğimi mi sanıyorsun?"

Kadın irkildi. "Eğer istemiyorsan, en azından seni onları biriyle birlikte
istediğini itiraf etmeye zorladım."

"*Kimsin* sen?" Parmaklarım bileğini sıkıca kavradı.

"Ben senim. Ben senin zıttınım. İhtiyacın olan şeyim."

"Çileden çıkarıyorsun."

"O da var." Tuttuğum bileğini salladı, avcı içgüdülerini harekete
geçirdi, kalbim onu tutsak tutmak için yarıştı.

Onu daha sert sıktım. "Her şeyi mahvediyorsun."

"Belki." Kan ısıtıcı bir aksaklıkla nefesini içine çekti. "Ya da belki
her şeyi ben düzeltiyorumdur."

"Kendini kandırma."

"Kendine *yalan*
söylemeyi bırak."

"Bu kadar inatçı olmayı bırak."

"Öp beni ve gerçeklerden kaçmayı bırak."

Bir savaşa kilitlendiğimizde sıcaklık bir orman
yangınına dönüştü. Onu *öldürmek* istedim.

Onu öpmek istedim.

Rahat bırakılmak istiyordum. "Yeter." Gitmesine izin vermek için
kendimi zorladım. "Benden bu kadar."

"Yapma." Elini tekrar yanağıma götürdü, başparmağı alt dudağımda
gezindi. "Kaçma."

Aletim sertlik alemini terk etti ve betona dönüştü. Beton, aramızdaki
kılların tadına bakmazsa çatlayıp parçalanmakla tehdit ediyordu.

Daha yakına eğildi, bakışları artık öfke odaklı değil, ihtiyaçla
puslanmıştı.

Ağzım kurudu. Kalbim durdu. Altımdaki toprak çatladı ve beni
umutsuzluk çukurlarına yolladı.

"Öp beni..." Emri zar zor duyulabiliyordu, esintiye kapılmıştı.
Etrafımızı yalayan, bizi koza gibi saran, bizimle savaşan aynı esinti.

"Hayır."

"Lütfen, Jacob."

Uzaklaşmam gerekiyordu.

Şimdi.

Ama beni tuzağa düşürdü, içimi boşalttı, kırdı. Artık özgür iradem yoktu.

Kendimi bu kabustan kurtarmanın dünyevi bir yolu yok.

Sırtım böğürdü. Zihnim şehvetle çılgına dönmüştü. Gözleriyle buluşmak ve tıslamak için tüm irademi kullandım, "*Git*. Kovuldun."

Yüzündeki arzu titredi. İnatçılığı bir anlığına duraksadı. Kalbimin temiz hava almak için çırpındığı keyifli bir saniye.

"Bir arkadaşı

kovamazsın." "Sen benim arkadaşım değilsin."

"Arkadaşımsın."

"Sen benim düşmanımsın."

Başını iki yana salladı. "Değilim, görmüyor musun?" "Arazimden defol."

"Hayır."

"Eğer gitmezsen seni fiziksel olarak dışarı atarım."

Çenesi yukarı kalktı, kibarlığı yerini öfkeye bıraktı. "Devam et. Ama önce bana dokunman gerekecek. Dokun bana Jacob. Her şeyimi kaybetmeme saniyeler kala söylediğin gibi bağışıklığın olup olmadığını gör."

Temiz hava yoktu çünkü o çalmıştı. Her nefeste Hope'u içime çektim. Güneş ışığı, limonata ve şehvet soludum.

Sadece

kaybolmamıştım.

Ölmüştüm.

Hiç hissetmek istemediğim bir şey tarafından öldürüldüm.

"Hope... sadece dur." Beni rahat bırakırsa yenilgiyi kabul etmeye hazırdım. Kaçmaya ihtiyacım vardı. Hiçbirine sahip olamadığım bir aşk dünyasında nasıl yaşayacağımı hatırlamak için.

"Çok üzgünüm Jacob." Gözleri parlıyordu. "Seni incittiğim için çok üzgünüm." "O zaman dur. Tüm bunları durdur."

"Yapamam."

"Yani, yapmayacaksın."

Başını salladı, gözleri dolmuştu.

Bu tartışmada farklı olan bir şey vardı. Beni tırmaladı, korkuttu,

yaraladı.

Beni *dehşete* düşürdü.

Öfkemin, ateşkes girişiminin ve acı gerçeğimin altında, içimdeki kırık çocuk yardım için dizlerinin üzerine çöktü.

Bunun için donanımlı değildim. Ailemin yalnız kalma isteğini kabul etmesine alışmıştım. Beni önemseyenleri uzaklaştırarak huzur kazanmaya şartlanmıştım.

Hope bana o ödülleri vermedi.

Hırladığımda kaçmadı. Beni itmekten vazgeçmedi.

İtıyor, itiyor, hep itiyor. "Git."

"Dediğim gibi, önce bana dokunman gerekecek."

"Hope Jacinta Murphy, sana bir daha dokunursam, sana fırsat verdiğimde kaçmış olmayı dilersin." Sesim gökyüzünü kabarttı.

Dondu kaldı, yüzünü bir ihtiyat ifadesi süsledi. "Dene beni."

"Traktöründen in."

"Yap beni."

"Hayatımdan çık git."

"Isır beni." Dişlerini birbirine geçirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum.

Daha değil. Kadar değil-"

"Gidiyorsun. Bugün."

"Sadece beni fiziksel olarak zorlarsan. Aksi takdirde kalacağım.

Bugün, yarın ve gelecekteki tüm günlerde. Toprağına aşığım Jacob Wild. Annene, ailene ve atlarına aşığım ve hatta sana aşık oluyorum-"

"Siktir, dur. Dur. *Dur* amına koyayım." Bileğinden tutup kendime doğru çektim. Onu traktörden çekip almak istiyordum. Zihnimi onu yumuşak çimlere fırlatıp makineye atlama ve akıl sağlığımı bulabileceğim bir yere gitme görüntüleriyle doluydu.

Ama ona tekrar dokunduğum

an...*kahretsin*. Bu benim ilk hatamdı.

Burun buruna gelene kadar onu kendime yaklaştırmak ikinci hamlemdi.

Neredeyse alınlarımız çarpışacakken dondu kaldı. Geri çekilmesini, bana yer açmasını, kişisel alanımdan çıkmasını bekledim ama orada öylece durdu. Yeşil gözleri bir zümrüt nehri kadar canlı ve acımasız, düğme burnu pembe ve yanakları öfkeden parlıyordu.

Parmaklarım bileğine daha sıkı sarıldı.

Ve bu sefer, gitmesine izin
veremezdim. Gücüm tükenmişti.

Beni tüketti, mahvetti. O
kazandı.

Neden mesafemi korumam gerektiğini
unuttum. Mutlu olmanın neden günah
olduğunu unuttum.

Neden beni buraya kilitleyen sözler verdiğimi ve neden insanların
yaklaşmasına izin vermediğimi unuttum.

Her şeyi unuttum. Tek
gördüğüm Umut'tu.

Kirpikleri, çenesi, ağzı.

Ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Kendi türünü lanetleyen ve kırık bir aşkın ıstırabından kaçınmak için
bekarlık yemini eden yirmi bir yaşındaki bir adam, kendini mahkum etmek
için o anı seçti.

Beyin sarsıntısını suçladım.

Güneşi, çayırları ve Hope'u suçladım.

Hope'u suçladım.

Kesinlikle, *kesinlikle* Hope.

Bu onun hatasıydı.

Bunların hepsi.

Özellikle de

bu.

Bu.

Öptüm.

Fikrimi değiştiremeden üzerime çullandım.

Dudaklarımız birbirine çarptı.

Umut haykırdı.

İnledim.

Aramızdaki acının ardından zihni sarsan bir rahatlama
geldi. Dokunmanın ve onunla savaşmamanın rahatlığı.

Teması hissetmek ve bundan korkmamak rahatlatıcı.

O zamandan beri mücadele ettiğim zevkin küçük bir tadını bulmanın
rahatlığı

Hope geldiğinde artık on yaşında ürkek bir çocuk değil, hayır cevabını
kabul etmeyen on yedi yaşında cesur bir gençti.

Parmakları saçlarıma daldı, kovboy şapkamı yerinden çıkarıp sırtımdan
aşağı yuvarladı. Dudakları benimkilerin altından ayrıldı, dili istekli ve
cesurdu, ben ne yaptığımı tam olarak anlayamadan ağzımın içine daldı.

İpeksi kayganlığı, hafif limonata tadı, güneşe rakip olan sıcaklığı.
Tersledim.

Onu bileğinden tutup kendime doğru çektim, belinden yakaladım ve yarı yere düşürdüm, yarı yere indirdim. Dudaklarımızın kilidi hiç açılmadı, dağınık ve hızlı, aç ve eğitimsiz.

Onu devasa traktör tekerleğine doğru iterken ellerim kalçalarının üzerinde yayıldı ve onu yerinde hapsetti. Ona yaslanıp ağzından ayak parmaklarına kadar ağırlığımı hissettirirken sırtım kükrüyordu.

Titredi. Derin bir inilti ondan kaçtı, sertliğim uyluklarının hoş karşılanan ayrılıklarını bulduğunda ciğerlerimi doldurdu.

Öpücüğü vahşilikten çılgınlığa dönüştü.

Ellerim başını kavradı.

Onunki kıcımlı sıklı.

Beni ittiği için onu cezalandırmak istedim.

Ona küfretmek, içine girmek, onu soymak ve bir daha asla gitmesine izin vermemek istedim.

Çıldırııcı ve korkutucuydu ve her zaman kaçındığım her şeydi.

Yine de onu kollarıma aldığımda özgürdüm.

Dilini emmek, dudağını ısırarak ve onu sıkmak için özgürdüm. O kadar yakındık ki ikimiz de nefes almakta zorlanıyor, kelimelerle dolu bir savaştan ziyade fiziksel bir savaş veriyorduk. Öpüşmemiz derinleştikçe dişlerimiz takırdıyordu.

Kafalar dans etti ve diller birbirine karıştı.

Bu da neydi böyle... bu *delilik*? Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Aklıma bundan başka bir şey gelmedi.

Bunun içinde seve seve *öldürdüm*.

Bu öpücükle öl.

Bu öpücük için

öldür.

Daha fazlasına

ihtiyacım vardı.

Her şeye ihtiyacım vardı.

Kollarımda kıvranıyor, sert şeylere sürtünüyor ve içime şiddet saçıyordu.

"Beni öldürüyorsun." Onu neden olduğu tüm saldırganlıkla öptüm. "Ne yaptın lan sen?" Sikim dokunmak için yalvarıyordu, *onun* dokunuşu için.

Kendimi böyle şeyler hissetmekten alıkoyduğum için lanet olasıca ağlamak istedim, tüm bunlar olurken kalbim kendini vurdu çünkü asla olmayacağını biliyordu

Bundan sonra bir bütün olarak.

Lanetliydi.

Her zaman

için.

"Jake-" Dişleri alt dudağımı yakaladı, ardından bir yalama ve bir öpücük geldi. Tüm kontrolümü kaybettim.

Bana kontrolümü kaybettirdi.

Boyum, onu kendime yaklaştırmak için eğilmem gerektiği anlamına geliyordu. Onun lezzetli bedenini kendime doğru çektim ve dayanılmaz ağrımı ona bastırdım.

Yıllar süren katı kurallar ve kendini koruma taktikleri, daha fazlası için duyulan arzuyla birlikte eriyip gitti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

Beni kalın otların arasına itti, üstüme çıktı. Bir kez bile öpüşmeyi bırakmadık.

Artık insan değildik.

Biz kan, kemik, morluk ve acımasız bir çaresizlik içindeydik.

Gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu bilmiyordum. Tek gördüğüm karanlık, açlık ve ihtiyaçtı. Onu kucağımın derinliklerine bastırduğımda beni itmedi. Parmaklarım karnından yukarı kayarak göğüslerini bulurken bana durmamı söylemedi.

Beni cesaretlendirdi.

Beni teşvik etti, yaklaşmak için mücadele etti, sanki beni aşık olduğu aynı toprağa kilitlemek istiyormuş gibi beni aşağı itti.

Kavga ederken nefesimi tutamıyordum. Dudaklarımız yanarken, dillerimiz birbirimizi yalarken ve ellerimiz birbirimizin her santimini sahiplenirken dağınık ve kontrolden çıkmıştık.

Artık bir ilk yoktu.

İlk öpücük, ilk dokunuş ya da ilk flört yok.

Her yasayı yıkmıştık ve her yasayı bitirmek için *yalvardım*, istedim. Birincisi.

Elleri aramıza daldı, parmakları sert bir şekilde çeliğime sürtündü. Kot pantolon.

Onu onaylarcasına ısırdım, bileğini kavradım ve avucunu üzerime bastırdım. Parmaklar yeterli değildi. Tüm elini istiyordum.

El yordamıyla atletini buldum ve karnının yarısına kadar sıyırdım. Ağızlarımız ıslak ve sıcaktı, nefeslerimiz kesilmişti.

Hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar sarhoş edici, bu kadar *doğru* hissettirmemişti.

Kumaşı başından çekecek kadar uzun süre onu öpmeyi bırakamadım.
Ama yine de fark etmedi.

Çünkü gürleyen toynaklar altımızdaki topraklarda bir savaş davulu gibi yankılanıyordu.

Gittikçe yaklaşıyor.

Aşırı korumacı ve benim gibi her gün ölümle savaşılan bir anneden gelen dehşet verici bir telefon.

Ve dünya geri geldi.

Ve neden böyle bir şeyi asla yapamayacağımı hatırladım.

Geri çekildim.

Umut ayağa fırladı. Sırt
üstü düştüm.

Ve yaptığım şeyin sonuçları beni yıktı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Umut

* * * * *

UTANÇ VERİCİYDİ.

Kesinlikle, mide çalkalayıcı *utanç verici*.

Ne *düşünüyordum ki?*

Sarhoş olmalıydım. Hayattan, çiftçilikten, kanımda dolaşan her şeyden sarhoş olmuştum. Çok *mutluydum*. Çok hafif, sersemlemiş ve gerçekleşen bir rüyanın büyüüne kapılmışım.

Ama bu harikulade sevinç beni gevşek dudaklı ve aptalca cesur yapmıştı.

Jacob'a o şeyleri *asla* söylememeliydim.

Beni öpmesi için onu zorlayacak kadar aptal olmamalıydım.

Tanrım!

Onu kışkırtan kişi ben değildim. Onu öpen kişi, delicesine gergin bir kavgada her şeyini ortaya koyan çılgın, pervasız bir kızdı.

O günden bu yana bir hafta geçti.

Jacob'ı neredeyse kırdığımdan, kendimi mahvettiğimden ve Bir şekilde dudaklarının benimkilere değmesinin, dilinin benimkilere dolanmasının, vücudunun benimkilere baskı yapmasının verdiği enfes hissin tadını çıkarıyordu.

Hala gerçek olduğuna

inanamıyordum. Rüya olmalıydı,

değil mi?

Jacob'dan bir öpücük almak gerçekte hiç hak ettiğim bir şey değildi. Ve kesinlikle ikimizin de içine düştüğü öpücük değildi. Beni bir insan olarak değiştiren, ruhumu uyandıran ve kalbimi mümkün olduğuna hiç inanmadığım şekillerde canlandıran öpücük.

Ama bu *olmuştu* çünkü utanç hâlâ oradaydı.

Della'nın beni evinin görüş mesafesinde oğlunun üzerinde sarılmış ve öpücük sarhoşu halde yakaladığında yaşadığım utanç ve dehşet. Jacob beni öptüğünde kimin görebileceğini düşünmemiştim. Dudaklarının dokunuşu ve tadı benimkilerle buluştuğunda, düşünme kapasitem bitmişti.

Bitti.

Bir şehvet yaratığına dönüştüm. Hareketlerimden sorumlu değildim. Şimdi düşünüyorum ve olayların tırmanış hızı ve gücü karşısında yüzüm kızarıyor.

Hepsi *benim yüzümden*.

Ona saldırmıştım, saf ve basit bir şekilde. Önce kelimelerle, sonra dokunarak.

Yapmayacağımı söylediğim *her şeyi* yaptım ve Jacob'ın benden daha da nefret etmesine neden oldum.

Ama çılgınca olan neydi?

O da bana saldırmıştı.

Beni öpmüştü.

Fırçayı saçlarımdan geçirirken biraz fazla sert çektim. Benim Aynada yanakları pembeleşti, kızgınlığını ve mide bulandırıcı suçluluk duygusunu hafifletti.

Della dört nala koşan atını durdurdu, dizginleri bıraktı ve yanımıza atladı.

Tanrım, ben onun *misafiriydim*.

Onun çatısı altında uyudum, onun yemeğini yedim ve misafirperverliği sayesinde lüks içinde yaşadım. Peki ben ne yapmıştım? Oğlunu çimlere itmiş, hırpalamıştım ve o gelmeseydi kim bilir neler olacaktı.

Jacob'ın benim üzerimdeki gücü buydu.

Beni gerçekten sevmediğim bir kıza dönüştürdü. Yapmayacağına söz verdiği şeyleri yapan bir kıza. Ona yardım etme, onu iyileştirme, onu *sevme* dürtüsü beni öyle bir noktaya getirdi ki artık kontrol bende değildi.

Peki durumu daha da kötüleştiren neydi?

Della neredeyse birbirimizin kıyafetlerini yırtıyor olmamızı *umursamadı*.

Ben kıpkırmızı kesilip atletimi olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı çekerken bana bakmadı bile.

Sadece kendini Jacob'ın üzerine atmış ve öldüğünden eminmiş gibi onu yakalamıştı. Onu sarsmış, ona ters ters bakmış ve ambulansa ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek istemişti.

Ve tüm hikaye ortaya çıktı.

Della korkunç bir deja vu vakası yaşamıştı. Çayır da sinirlerine iyi gelmiyordu, zira olayların defterini tutmaya devam ediyordu. Önce Ren bir traktörden atladıktan sonra fenalaşmış, sonra da oğlunun babasıyla aynı traktörden düştüğünü görmüştü.

Kocası o çayırda bayıldığı için Della düşünemedi. Beni görmedi. O sadece sevdiği birinin daha ölüm tarafından çok erken alındığını gördü.

Bu beni iki kat daha suçlu yaptı çünkü Jacob'ı yere iten bendim.

Onu toprağa gömen bendim. Ben-

Argh!

Düşüncelerimi susturmaya çalışarak fırçayı daha sert çektim. Her şey bitmişti.

Della iyiydi. Jacob iyi olduğunu söyledi. Ve o zamandan beri yüzüme bile bakmadı.

Hayat, Jacob'a işinde hâlâ yardım ettiğim gergin bir ritme girmişti ama aramızda var olan kimya yanmaz bir kapının ardına kilitlenmişti ve Jacob bağışıklık kazanmıştı.

Dantelli beyaz sütyenimin üzerine siyah bir tişört geçirip gümüş madalyonumu kavrarken kalbim mutsuzca tekmeliyordu. Annemin dantelleri ve sevgilimin mücevherleri.

Sevgilin mi?

Bir kere öpüştünüz.

Bir haftadır birlikte çalışıyorsunuz ve o zamandan beri sizinle neredeyse iki kelime bile konuşmadı.

O senin sevgilin sayılmaz.

Yansımama kuşu göstererek bir kot pantolon giydim ve banyodan çıktım.

Genelde sabahın bu saatinde Della'yı atlatabilirdim ama bugün beni yakaladı.

Ben banyodan çıkarken o da yatak odasının kanadından çıktı.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Oh, günaydın, Della."

Birkaç gece önce baş başa yemek yediğimizde aramızdaki buzları eritmiştik ve ben olanlardaki rolümü açıklamıştım.

Onu nasıl ittiğimi anlattım. Nasıl şeyler söylediğimi. Muhtemelen yapmamam gereken şeyleri nasıl yaptığımı.

Beni azarlamak yerine, bu kadar aceleci davrandığı için çok özür diledi. ve anımızı mahvediyor. Oğluya ilişkiye girmemesi için garip uyarılar yoktu. 'İkiniz de çok gençsiniz' konuşması ya da gitmemi istemek yoktu.

Aynı anda hem çok anlayışlı hem de üzgündü. Üzgündü çünkü benim bildiklerimi biliyordu.

Jacob yaptığım şey için beni asla affetmeyecekti.

Gitsem iyi olacaktı çünkü kurmayı başardığımız dostluk artık ölmüştü.

Gülümsedi, uykusuzluk ve asırlık keder güzel mavi gözlerini gölgeliyordu. "Günaydın Hope. Bugün için planın var mı?"

"Emin değilim." Omuz silkdim. "Sanırım Jacob arka otlağı balyalayacağımızı söyledi. Çiy çökmeden önce depolanması gereken yüzlerce balyayla ilgili bir şey."

"Ah, o zaman geç kalacaksın. Bir çift kalın eldiven al. İhtiyacın olacak." Mutfığa doğru ilerlerken ekledi, "Hepimiz onları römorka ve ahıra yüklemene yardım edeceğiz. Bu kadar çok balyayı tek başına kaldırmam beklenemez, Jacob da kesinlikle kaldıramaz. Sırtındaki rahatsızlıkla olmaz."

"Bekle? Bunu biliyor musun?"

Burnuna vurdu. "Ben her zaman bilirim."

Kıs kıs güldüm. "İçimde öyle bir his vardı. Ona sana söylemesini söyledim." "Ona bir şey yapmasını söylerken iyi şanslar."

İçimi çektim. "Bunu anlamaya başlıyorum."

"Onu tekrar kazanacaksın, göreceksin." Çaydanlığa su doldurdu.

"Sonsuza kadar kin tutamaz."

"Bundan emin misin?"

Omuz silkmeden önce bir gülümseme paylaştık. "Pek sayılmaz. Ama Jacob'ın aklına girebilecek biri varsa o da sensin."

Peki ya kalbine girmeye ne dersin?

"Sanırım sonra görüşürüz?" Oğlunu gördüğüm ve onunla stresli bir gün daha geçirdiğim için nabzım çoktan hızlanmıştı.

"Bunu kaçırmazdım." Ben kapıya yönelirken bana bir öpücük kondurdu, sanki

Burası benim evimdi, o benim ailemdi ve bu her zaman yaşadığım hayattı.

Bir çiftlik çocuğuyla kavga ederken tırnaklarımın altındaki toprakla burada evimdeymiş gibi hissetmem doğası gereği tuhaftı. Dadılar tarafından büyütüldüğüm ve ünlü bir aktörün kızı olduğum eski hayatımı özlemem tuhaftı.

O dünyayı bu kadar kolay terk etmem garipti.

Bunu henüz bırakmadım... Düşünmesi bile beni öldürdü.

* * * * "Onu

kaldırmamalısın."

Jacob beni görmezden geliyordu; mükemmel biçimli bir saman balyasını topraktan römorka taşıırken gömleksiz sırtı bronzlaşmış kaslarla dalgalanıyordu.

Aşırı büyük eldivenlerimi tekrar yerine takarak önünde durmak için hareket ettim. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama sırtın, Jake. Kaldıramazsın."
_"

"Kızgın değilim." Ön kolunu çenesinin üzerinde gezdirerek başıboş bir saman parçasını temizledi. "Öfkeliyim. Ve bana Jake deme."

Gözlerimi kııptım. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Bana." Derin bir iç çekti. "Geçen hafta seni asla öpmemeliydim."

Dondum kaldım.

Bu konuyu açmamıştık.

Her gün on saatlik vardiyalarda birlikte çalışmamıza rağmen bu konu tamamen yasaktı. Onun soğukluğuna ve olanları unutmak istemesine saygı duyuyordum ve dürüst olmak gerekirse, gitmemi isterse diye bu konuyu açmaya korkuyordum.

Onu öpmeyi *severdim*. Ona dokunmayı sevmiştim. Umutsuzca daha fazlasını istedim. Ama benden gitmemi isterse... *Tanrım*.

Güneşin pembe ve altın renginde tembel tembel yatağına doğru yol aldığı ufka doğru bakarken kendimi cesur olmaya zorladım. Konuyu o açmıştı.

Bunu bir ara ya da sonra konuşmak zorundaydık.

Karnından aşağı süzülen tere ya da yüzüne bakmaktan kaçınarak Omuzları gergin bir şekilde bükülürken fısıldadım: "Seni öpmek hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biriydi."

İrkildi. "Yine de en kötülerimden biriydi."

Ouch.

Göğsümde açtığı deliği ovuşturdum. Volta atarak balya makinesinin ıskaladığı samanları tekmeledim. On bir saat aralıksız çalışmış, iki büyük tarlayı sıralı otlardan sicimle sarılmış mükemmel kare balyalara dönüştürmüştük.

Akşam çiği çökmeden önce o balyaları depoya götürmemiz gerekiyordu. Aşk hikayemizin eksikliğini tartışacak vaktimiz yoktu.

"Özür dilerim Hope. Bu hiç adil değildi." Jacob büyük karavanın kenarına yaslandı. "Demek istediğim... kavgamızın olmaması gereken bir şeye dönüşmesine izin verdim. Hepsi bu."

"Kavgamız birbirimiz hakkında hissettiklerimizle ilgiliydi. Böyle bir şeye yol açması mantıklıydı."

Başını kaldırdı, gözleri kararmıştı. "Birbirimiz hakkında ne *hissettiğimizi* mi?" "Oh, hadi ama. Senden hoşlanıyorum Jacob.

Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Çenesi sıkıştı. "Bu hiçbir şeyi değıştirmez."

"Olabilir." Boğazım kapanma tehlikesi geçirdi. "Eğer istersen." "İstemiyorum."

Cevap verecek gücü kendimde bulamayarak başımı salladım.

Karavandan inip bana doğru gelmeden önce en uzun kalp atışı boyunca acı dolu bir sessizlik içinde durduk. "Seni incitmek istemiyorum Hope.

Bunu size nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum.

kalpsiz pislik, ama..." Devam etmek için kendini zorlamadan önce yutkundum. "Bir arkadaş aramadığımı söylediğimde inatçı olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama gerçek şu ki aramıyorum."

İçimdeki kaçma dürtüsüne engel olamayarak bir adım geri attım.

"Oh, bu-" "İyi olduğunu söyleme çünkü iyi olmadığını biliyorum. Sana bu konuda ne kadar ciddi olduğumu göstermek için sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum. Yardıma ihtiyacı olan bir sadaka vakası olduğumu düşündüğünü biliyorum. Benimle ilgilenilmesi gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama-"

"Ben öyle düşünmüyorum. Seni hayırseverlikten uzaklaştırmıyorum."

"Her halükarda, benim için yaptıklarınıza minnettarım. Sıkı çalışmanız çok takdir edildi, ama..." Uzun ve sert bir iç çekti.

"İşte yine o ama." Bana sıkı bir gülümseme verdi.

Yutkundum. "Ama... gitmemi mi istiyorsun? Öpüşmeden önce istediğin gibi mi?" Sesim bir tarla faresi büyüklüğündeydi.

Gerildi. Gözlerimiz birbirine karıştı. Ve o bakışta, söylemek istemediği her şeyi gördüm. *Asla* söylemeyeceği her şeyi. Bana karşı bir şeyler hissettiği gerçeğini. Onu uzak durmaya itecek kadar korkutan bir şey.

"Bunu öfkeyle söyledim, unut gitsin. Senden gitmeni istemiyorum." Elini yüzünde gezdirdi ve bir kir izini yüzüne bulaştırdı. "Ben sadece... boşluk istiyorum."

"Uzay mı?"

"Şimdilik evet." "Hala seninle çalışabilir miyim?"

"Evet."

"Hala seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette."

"Annen ve ailenle takılmaya ne dersin?"

"Onlarla takılmanı *istiyorum*. Onlar harika insanlar." "O zaman..."

Kalbim hiç bu kadar acımamıştı. "Bu nasıl bir

Arkadaşlık mı Jacob? Onca saati birlikte geçirip de nasıl olur da bir tür baēla birbirimize baēlı olmayız?"

"Bilmiyorum." Sanki insanların onu sevmesi onu üzüyormuş gibi omuz silkti. Sanki çalınabilecek bir sevginin yasını çoktan tutmuş gibi. "Sadece sana senin istediğin şekilde bakamayacağımı biliyorum. Bunun içimi karıştırmamasından hoşlanmıyorum. Sana karşı bu kadar kaba olmaktan hoşlanmıyorum. Bu ben değilim ve sen sadece nazik olmaya çalışırken benim zalim olmaya devam etmem berbat bir şey."

O cümleleri cebe attım. O acıyı içime attım. Onları Jacob Wild'dan uzaklaşacağım ve düzgün bir iş bulacağım gün için sakladım - bir çiftçinin kiralık elini oynamaktan daha uygun olduğum bir iş.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Jacob botunu toprağa sürttü. "Bütün hafta bunu düşündüm. Beni deli ediyor. Yalan söyleyip o öpücüğün harika olmadığını söyleyemem. Öyleydi. Beni hazırlıksız yakaladı. Bana... ne kadar kolay olabileceğini gösterdi-" Başını iki yana salladı. "Her neyse, umarım... umarım seni incitmemişimdir.

Sana karşı çok kaba davrandığım için özür dilerim. Sadece... Diğer insanlar gibi yakınlıkla başa çıkamıyorum." Siyah gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu anlayabiliyor musun?"

Dişlerimi sıktım, beni ne kadar kötü bir şekilde mahvettiğini göstermemek için elimden geleni yaptım. Çocukluğumuzdan beri sahip olduğum inanç yavaşça çözüldü, duman gibi yok oldu.

Sonunda bana karşı dürüst olmuştu ve ben bunu takdir etmek yerine onu incitmek istedim.

"*Lütfen beni sev!*" diye bağırarak istedim. Bunun yerine, kendimi içimdeki kırık öfkeden daha iyi olmaya zorladım. Bakışlarımı indirerek fısıldadım, "Ben

her zaman senin arkadaşın olacağım. Kalmama izin verdiğin sürece."

Omurgam yoktu ama bunun tek sebebi omurgamı çalmış olmasıydı. Tıpkı ciğerlerimi, kalbimi, ruhumu çaldığı gibi. Onları yıllar önce çalmıştı ama yine de istememişti. Onları ne istemişti ne de karşılığında bir şey vermişti. Ve bir kalp için acı çekmeme, bir ruh için yalvarmama ve bir omurga dilememe rağmen, onları nasıl geri alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bundan sonra sana iyi bir ev sahibi olacağım. Söz veriyorum." Gülümsedi. "Bu kadar... tartışmacı olmayacağım."

"Oh, şey, bu rahatlatıcı." Tek yapmak istediğim ağlamakken gülmek için elimden geleni yaptım.

Kaybetmi

ştim.

Başarısız

olmuştu
m.
Bitmişti.

"Sanırım işe dönsek iyi olacak." Dönüp karavana doğru adım atmadan önce bana gelişigüzel, yarım yamalak bir sırıtış attı. Omuzları kalktı, dudaklarından bir küfür döküldü. "Ah, kahretsin."

Onu takip etmek için hareket ettim, yardım etme içgüdüm hâlâ güçlüydü, ama sonra elindeki şeyi gördüm.

Lanetlemesinin gerçek
sebebine. Ve bu benim
yüzümden değildi.

Della, Cassie, John, Chip, Nina ve hatta babam kapıdan geçip tarladaki bize doğru geldiler.

Bu da ne?

Della yardıma geleceğini söylemişti ama tüm aileyi beklemiyordum. Ve kesinlikle babamı beklemiyordum. Ne zaman gelmişti? Burada ne işi vardı?

Lütfen, beni eve götürmek için burada olma.

Gitmek mantıklı olsa da. Muhtemelen en iyisi bu olsa da, artık Cherry River'da yaşamayacağım düşüncesi kalbimi dehşete düşürüyordu.

Gitmeye hazır değildim. *Asla* gitmeye hazır olamayacaktım.

Jacob ve ben sonsuza dek komşudan öte bir şey olarak kalmasak bile, burayı sırtımı dönemeyecek kadar çok seviyordum.

"Geleceğini söylemedi." Jacob'ın yanına kaydım ve bize yardıma gelen işgücüne el salladım. "Bu tür bir iş için pek de uygun giyinmemiş. On balyaya bile dayanamaz."

Jacob bana gergin bir gülümseme verdi. "Her geçen gün daha çok bana benziyorsun." Yumuşak bir kıkırdamayla ekledi, "Toprağı sahipleniyorsun, başkalarının senin kadar iyi bakamayacağını düşünüyor, onu korumak istiyorsun."

Ona baktım. "Bu yüzden mi seninle çalışmamı istemedin?"

Bakışları ufka ve yukarıdaki uçsuz bucaksız gökyüzüne kaydı.

"Sebeplerden biri."

Çaresizce diğer nedenlerin ne olduğunu sormak istedim. Ama bu gece daha fazla acı dürüstlüğü kaldıramazdım.

Jacob nefesini içine çekti ve yeni işçilere hoş geldiniz diyerek öne doğru yürüdü.

Ben de onu takip ettim, kırılan parçalarımı onardım, doğuştan cesur küçük bir oyuncu oldum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

"Anladığım kadarıyla Hope'u meşgul ediyorsun?"

Büyükbabam John'un yaptığı kızarmış tavuğu bıçaklamaktan başımı kaldırdım.

Hope'un babası akşam yemeğinde ailemin arasına oturdu, oraya ait olduğunu düşünüyordu ama kesinlikle ait değildi.

Dün gece, gece yarısını geçene kadar saman toplamayı bitirememiştik. Annemin ahıra getirdiği pizzalar bizi son römork yüküne kadar idare etti, sonra hepimiz kendi yataklarımıza çöktük, Graham takma bir isimle rezervasyon yaptırdığı otelde kaldı (annemin evinde uyuması mümkün değildi).

Bitirdiğimde duyduğum rahatlamış iniltileri kıskanıyordum. Ağrıyan kaslar ve yorgun dalgalar vedalaştı.

O ben olmalıydım.

Morlukları ve su toplamalarını istedim.

Bu kadar sıcak ve zor bir işin ardından terlemek ve soğuk bir duşun verdiği mutluluk hissini yaşamak istiyordum. Bunun yerine, annem ve John Dede bana karşı çete kurmuş, onlar eğlenceli bir iş yaparken traktörü sürmezsem beni bir hafta boyunca televizyona bağlayıp rehabilitasyona zorlamakla tehdit etmişlerdi.

İnsansızlaştırdı beni.

Kendimi eksik, tartışmacı ve gereksiz hissetmeme neden oldu. Sakatlığımı başından beri biliyor olmalarından nefret ediyordum.

Buna bir de Hope'a benden istediği gibi biri olamayacağımı söylemenin stresi eklenince... evet, hiç uyumamıştım.

Yine de onu öptüğümünden beri uyumamıştım.

"Ne şekilde meşgulsün?" Soğuk bir şekilde sordum. "İkimiz de çok meşguldük." Kayıtsız görünmek istemiştik ama cümle meydan okuma kokuyordu. Sanki Hope ve benim *başka* şeylerle meşgul olduğumuzu ima etmiştim.

Lanet olsun.

Artık kendime güvenemiyordum.

Söylediğim her şeyi ikinci kez düşünmeden konuşamıyordum bile.

Hope'un yüzü babasının yanında ısınırken bana başını hafifçe salladı.

"Jacob'a bazı ev işlerinde yardım ediyordum, hepsi bu."

"Hepsi bu değil," diye araya girdi annem. "Çok sıkı çalışıyor. Baksanıza O pazılar. Hollywood'dan geldiğini bilmeseydim, onun her zaman bir çiftçi kızı olduğunu söylerdim."

Graham gözlerini kıstı. "Dün gece ben de ona aynı şeyi söyledim." Bana ters ters baktı. "Çiftçilik yapan bir kız olduğu ve çiftçi kızı olmadığı sürece sorun yok."

Hope koltuğunda daha da büzüldü.

Graham'ın neyi ima ettiğini biliyordum.

Ve Tanrım, onun benim olduğunu iddia etme, hayvanlar gibi öpüştüğümüzü ilan etme arzusu dilimde dans ediyordu.

Ama ben artık o adam değildim. Dün ona karşı nazik olmak için elimden geleni yapmışım ve hayatını zorlaştırmaya devam etmeyi reddediyordum.

Tek istediğim ona herhangi bir kiralık yardımcı gibi -güvenli ve mesafeli- davranmakken kavgalarımız benden sadece acı verici duygular çekti.

O benim değildi.

O asla benim olmayacaktı.

İstediğim buydu. Buna

ihtiyacım vardı.

Hope'a hızlı bir bakış atarak, "O ne olmak istiyorsa odur," dedim.

Hope irkildi, bakışları dün onu boyadığım acıyla doldu. Onu incitmek istememiştim. Bir bakıma o da kendini incitmişti. Bir kez bile Bana aşık olmasını teşvik ettim mi? Tam tersini yaptım. Zalim ve asabi davrandım ve aslında bu karmaşa onun suçuydu.

Ancak bu, öpüştüğümüzden beri cehennemde olduğum gerçeğini değiştirmede. Gerçek, fiziksel *cehennem*.

Kendimle, kalbimle, bedenimin bağlanma ihtiyacıyla savaşıyordum. Tadı hâlâ dilimi kirletiyordu. Nefes nefese inlemeleri. İstekli parmakları. Tatlı dili.

Zar zor

çalışabiliyordum. Ona

kafayı takmışım.

Onun yüzünden kırıldım.

Bana düşmenin ne kadar kolay olduğunu göstermişti. Kalbimin beni öldürmesine izin vermenin çok ama *çok* kolay olduğunu.

Sessizlik içinde yan yana çalıştığımız hafta boyunca, ona davranış biçimim yüzünden kendimi hırpalamıştım. Her kavgayı yeniden yaşadım ve tek düşünebildiğim o olana kadar öpüşmemizi tekrar *tekrar yaşadım*.

Ve bu yapabileceğim en kötü şeydi. Onu düşünmeden *edemiyordum*.

Açlığımı durduramadım.

Bu beni çıldırttı ve kendimi kaybettim.

Bir damla sevgiye bile kırılmadan tahammül edemeyeceğimi biliyordum ve haklıydım. Tek bir doz birliktelikle göğsümü yarmaya ve Hope'a ne isterse almasını söylemeye hazırdım çünkü zaten hepsi işe yaramazdı.

Ama sonra kabuslar başladı.

Öksürmesinin, ölmesinin, gitmesinin canlı nefes alma işkencesi. Ve acıttı.

Hem de çok.

Ve yeterince güçlü değildim.

Hiçbiri için.

Bu yüzden araftan çıkış yolumu planladım ve bu tür muhtaç arzuları kapattım. İnsanlarla bağlantı kurma dürtüsünü bir kenara bıraktım ve aşkın kayıp, düğünlerin cenaze, ailelerin toz olduğunu hatırladım.

Dün nihayet cesaretimi toplayıp ona bundan böyle kibar olacağımı söylediğimde bu bana yardımcı oldu. Yardımcı ve nazik olacak ve kalışının en iyi şekilde geçmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ama ona sunabileceğim tek şey buydu. Daha fazla tartışma yok.

Artık öpüşmek yok.

Sadece medeni, anlamsız, ikimizin de incinmediği bir etkileşim.

Graham kızına döndü. "Peki sen ne olmak istiyorsun, Küçük Dantel mi?"

Bir parça brokoli kesmek gerçekte olduğundan çok daha karmaşıkmiş gibi davranarak yutkundu. "Emin değilim."

Başka bir ailesi olmadığını bilmekten nefret ediyordum. Sadece o ve babası vardı. Ne büyükanne ne büyükbaba, ne amcalar ne de teyzeler.

Ben yalnızdım ama yalnız kalmama izin vermeyen bir ailem vardı. O ise sadece bir tane olan mükemmel bir aile aşığıydı.

"Toprağı işlemek istiyor," diye mırıldandım, gözlerimi Hope'tan ayıramıyordum. "Bu işte de iyi. Ona bir hobi çiftliği almalı ve onunla ne isterse yapmasına izin vermelisin."

Graham sertleşti. "Kendisi satın alabilir. Kendi geliri var." Kızına gururla bakarak, "Biliyor musun, Steve ne zaman döneceğini sorup duruyor. Bir suç dizisinde senin için mükemmel olacağını düşündüğü bir rol var. Başrol."

Hope'u izlemeden duramıyordum ve onun gerilip yıldızlar kadar parlak bir şekilde sırtmasını da kaçırmıyordum. "Kulağa harika geliyor. Teşekkürler."

"Ona seçmelere katılacağını söylememi ister misin?"

"Um..." Hope brokoliyi dilinin üzerine yerleştirerek cevap vermek için kendine zaman tanıdı. Gerektiğinden çok daha uzun süre çiğnedikten sonra sessizce, "Bunu düşünebilir miyim? Burada hâlâ yapacak çok şey var ve... ve ben

Sorun olmazsa biraz daha kalmak ister misiniz?"

Graham sanki böyle bir cevap beklemiyormuş gibi sarsıldı. Ama sonra üzüntüyle başını salladı. "Eve gelmek istemiyorsun."

Herkes sustu.

Hope tabağına baktı. "Sorun o değil. Beni görmeye geldiğin için sana minnettarım. Dün gece bize yardım ettiğin için. Seni görmek harika ve seni çok seviyorum ama... eh-" Bakışları anneme yöneldi, yardım etmesi için yalvarıyordu.

Garip bir sahiplenme duygusu beni pençeledi. Yardım için anneme baktı. Mesafeli kalma isteğimi kabul etmişti ve onun savaşlarıyla savaşmamı beklemiyordu.

Lanet olsun, bu acıttı.

Acımasını nasıl engelledim?

Duygular dünyadaki en kötü şeyken onları nasıl kapattım?

Annem boğazını temizledi. "Eve gitmek istemediğinden değil, Graham. Sadece yoğun bir yazın ortasında ayrılamayacak kadar iyi kalpli." Hasar kontrol girişimi baba ve kızın birbirlerine bakışlarını gizleyemedi. Hope'un oyunculukla ilgilenmediğini itiraf etmesini. Ve Graham'ın bunca zamandır görmezden geldiği şeyi sonunda gördüğü için yaşadığı hayal kırıklığını.

"Ayrıca Jacob sırtını incitti. İyileşiyor ama Hope çok değerli. Bizimle kalması sorun değil," diye mırıldandı annem. "Ne kadar isterse."

Graham başını kaldırdı, hafifçe gülümsedi. "Çok nazıksın Ribbon."
Bekle... ne-?

Masanın etrafından nefes sesleri geliyordu.

Ellerim çatal ve bıçağıma dolandı. Kurdele
babamın takma adıydı.

Ribbon aşk, evlilik ve tarihle doluydu. Kurdele
kimsenin kullanmasına izin verilmeyen bir isimdi.

Tıpkı onun gibi gömülmüştü.

Bu ahmak ne halt ediyordu, kendisine ait olmayan bir şeyi mi
kullanıyordu? *Asla* onun olmayacak bir şeyi?

Annem bana endişeli bir bakış attı. John uzandı ve koca pençesini
titreyen yumruğumun üzerine koydu. Cassie Teyze Nina'yı susturdu ve
Chip birasından bir yudum aldı.

Ama masanın üzerinden fırlayıp ona yumruk atmamı engelleyen
Graham oldu.

"Özür dilerim." Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu kullanmak
istememiştim. Birden ağzımdan çıktı. Korkarım filmde kalma bir
alışkanlık." Başını eğdi, bakışlarında gerçek bir pişmanlık vardı. "Özür
dilerim, Della. Bu lakabın ne anlama geldiğini biliyorum ve niyetim bu
değildi."

"Sorun değil." Annem sıırttı, gözyaşlarının belli belirsiz parıltısını
saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. "Bunu duymayalı uzun zaman
oldu. Bu... bu sadece bir şok, hepsi bu."

Graham kamburunu çıkardı. "Benim hatam. Bir daha yapmayacağım."

Haklıydı çünkü bu akşam yemeğinden sonra - dün geceki nakliye
yardımları için herkese teşekkür edilen bir akşam yemeğinden sonra -
İbrahim Hollywood'a geri dönecekti ve ben kızını da yanında götürmesini
diledim.

Çiftliğimi geri istedim.

Hayatımı geri istedim.

Bu acıya bir son vermek istedim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Umut

* * * * *

"BANA BIRAKIN TAŞIYAYIM."

Başımı salladım ve kollarımda ağır at yemi çuvalıyla Jacob'ın yanından uzaklaştım. "Hayır, ben halledebilirim."

Babam üç gün önce gittiğinden beri Jacob ve ben farklı bir ritme girmiştik. Hangisinin en az sürtüşmeye neden olacağını görmek için yeni kişilikler deniyor, bir yandan da aramızdaki karmaşadan memnunmuşuz gibi davranıyorduk.

Ele almadığımız o kadar çok şey vardı ki -tıpkı benim ölümle ilgili sorularım gibi- konuşulmayanlar tabutuna sürgün edilen konular. Hayat devam ediyordu, basitmiş gibi davranıyor ama aslında karmaşık bir yolun üzerine haince bir yol düşüyordu.

Babama veda öpücüğü verirken beni izlediğini görmüştüm. Babam da beni öperken onu izlemeye devam ettim.

Vücudu kenetlendi, dudakları inceldi, gözleri okunamaz hale geldi. Ama ben onu okuyabiliyordum.

Bir sürü öpücük gördü.

Çok fazla sevgi gördü.

İncinmek için sonsuz yollar gördü. Ve daha da içine kapandı.

Onun geri çekilmesi babamı çok özlememe neden oldu.

Tavsiye istedim. Kabul görmek istedim. Geçen gün gece yarısını geçene kadar babamın yanında çalışmak - onun şehirli hallerine gülmek ve saman taşımaktan bitap düşmüş haliyle ilgilenmek - bana aşkın savaşılabilecek bir şey olmadığını hatırlattı.

Değer verilmesi, takdir edilmesi, *korunması* gereken bir şeydi. Ama bir kez daha, Jacob'ı incittiğim gibi onu da incitmiştim.

Sadece kendim olduğum için iki adamı incittim.

Artık babamın Küçük Dantel'i değildim. Ve Jacob'ın istediği gibi gitmiyordum.

Sonuç olarak, herkes için bir hayal kırıklığıydım.

Ne kadar üzücüydü? O kadar üzücüydü ki, iki adam da anlamadı. *kasıtlı olarak* onlara acı çektirmek.

Sadece *kendim* oluyordum.

Olmak istediğim kişiye doğru büyüyordum.

Eğer diğerleri bundan hoşlanmadıysa... bu beni nereye götürüyordu? Tek başıma mı?

İstenmiyor musun?

Onları memnun etmek için kim olduğumu sürekli taklit etmek zorunda kalmak mı? Jacob ofladı.

"En az senin kadar ağır."

"Sanki kaç kilo olduğumu biliyorsun."

Bana doğru yaklaştı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Yolundan çekilmeme fırsat vermeden beni yerden aldı ve beni ve yem çuvalını tuttu.

"Evet, tam da şüphelendiğim gibi. Tahılla aynı."

"Hey, beni yere bırak." Kucağında kıpırdandım ve sertleşmesine neden oldum.

Beni ayağa kaldırdı, sonra hiç çaba harcamadan yemi elimden aldı. Bu sırada vücudum bana dokunduğu yerlerden karıncalanıyordu ve ihtiyaçtan yüz kat daha ağır hissediyordum.

Hayatım boyunca Cherry River'da kalabilirdim. Jacob'la yaşlanıp saçlarım ağarana ve yüz kedisi olan bir kız kurusu olana kadar takılabilirdim ama o yine de kibar tanıdıklar dışında hiçbir şey için gardını düşürmezdi.

Bununla birlikte, halka açık bir yerde bana isteyerek dokunmuş olması şok ediciydi. Ama sonra tekrar, nedeni değildi.

Eski kafalıydı; biraz modası geçmiş olsa da centilmenlik kurallarına göre yetiştirilmişti. Şimdi sırtı iyileştiği için bana ağır iş yaptırmıyordu. Eğer beni bir iş için fazla kırılğan bulursa, ben izin verene kadar huysuzlaşır ve otoriterleşirdi.

Başlangıçta eşitlik için mücadele ettim. Sonunda pes ettim.

Yapabileceklerimden çok daha fazlası olmasına rağmen tartışmaya değmezdi.

Traktör parçalarının, çit ekipmanlarının, veterinerlik malzemelerinin ve hayvan yemlerinin endüstriyel raflarda yükseldiği devasa deponun ortasında durup kollarımı kavuşturarak gözlerimi kısıtım. "Eğer

Benden bir iş daha, eve gitmeden önce yapılacak tam olarak ne kaldı?"

Home.

Cherry River arabayla sadece on dakika uzaklıktaydı ama ben orayı şimdiden özlemiştim. Açık alanlarını, mavi gökyüzünü ve huzurlu dinginliğini özledim.

Kasaba büyük değildi ama yine de içinde beton, cam ve insanlar vardı. Dostça gülümseyen ama Jacob'a baktıklarında gerginliklerini gizleyemeyen insanlar.

"Eğer hizmet etmek istiyorsanız, içeri girin ve biraz toz mag ve Epsom tuzu alın."

"Şimdi ne tozu?"

"Magnezyum."

"İçin...?"

"Ottan çıldıran atlar için. Ve siz sormadan söyleyeyim, Epsom tuzları sürüden herhangi birinin apse yapma ihtimaline karşı."

"Doğru." Önemle başımı sallayarak ona gülümsedim. "Bunu yapabilirim." "Güzel." Jacob sanki söyleyebileceğim kelimedden korkuyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Yanıt.

Eski yaraları açan ve asırlık acıların üzerinde yara izlerinin oluşmasını engelleyen kelime.

Yutkundum, onun yerine kendi kendime fısıldadım.

Güzel.

"Bundan sonra ne var?" Konuyu kasten değiştirerek ve Jacob'ın gerginliğinin çözülmesine izin vererek sordum.

"Sanırım Cherry River'a dönmeden önce bir şeyler yiyebiliriz." diye mırıldanmadan önce kısık gözlerle beni inceledi.

"Yemek, *restoranda yemek* gibi mi?"

Gözlerini devirdi. "Evet, bir restoranda. Bu bir sorun mu?"

Kan dolaşıma doğru ilerleyen kabarcıklı neşeyi sakladım. "Sorun değil. Uzun zamandır hamburger ve patates kızartması yememiştim."

Onaylamayacağını bildiğim daha fazla kelimeyi yuttum.

Daha önce seninle hiç insan içine

çıkمامıştım. Beni dışarı çıkaracağını hiç

düşünmemiştim.

Bu bir randevu olarak sınıflandırılabilir mi?

Birbirlerini sonsuza dek tanıyan, her gün birlikte çalışan ve bir öpücüğü paylaşan iki insan arasındaki öğle yemeğinin 'yemek yemekten' başka bir anlamı olabilir miydi?

Saçmalama, Hope.

Aranızda hiçbir şey yok ve asla da olmayacak.

"Evet, şey. Bir hamburger iyi olurdu. Açlıktan ölüyorum." Jacob bana bir kez daha tuhaf tuhaf baktı. "Git magazin dergisini ve tuzu al. Bunları kamyonu koyduktan sonra gelip seni bulacağım."

"Tamamdır."

Jacob gözlerini devirdi. "Neden her zaman bu kadar neşelisin? Bu can sıkıcı." Cevabımı beklemeden yemi omzuna aldı ve zaten yüklü olan kamyonuna doğru ilerlemeye başladı.

daha küçük, daha değerli eşyaların depolandığı ek binaya taşınmıştır.

Sürgülü kapılar açılıp arkamdan kapanırken üzerime daha serin bir hava yayıldı ve yaşlı çiftçilerin ve forkliftlerin seslerini bastırdı.

Raflar dolusu sırlı vitamin, yağışlı hava giysileri ve süt sağma malzemeleri bir labirent oluşturdu.

Mag ve tuzu nereden bulacağım?

"Merhaba, biraz kaybolmuş görünüyorsun." Yumuşak bir kıkırdama başımı sola çevirdi ve benim yaşlarımda bir adam gülümsedi. Pasaklı bir Wrangler giymişti ve üzerinde kendisini personel olarak tasvir eden kırmızı bir gömlek vardı. Saç rengi benimkine benziyordu ama gözleri yeşil değil maviydi.

Çok sevimliydi ve beni biraz fazla yakından incelediği için kızardım. "Aslında ben pudralı mag ve Epsom tuzları arıyorum."

"At gibi piliç, ha?"

Gururla kabardım. "Evet."

"Gençken ata binerdim. Ama düştüm ve bir daha asla binemedim."

"Bu berbat. Düştükten sonra tekrar binmen gerektiğini söylüyorlar. Aksi takdirde, asla yapamazsınız."

Adam güldü. "Belki bir ara beni bir kez daha denemeye ikna edebilirsin."

Dondum kaldım. Bana çıkma mı teklif etti, yoksa bu küçük kasaba flörtleşmesi miydi? "Evet, belki." Duygularını incitmemek için parlak bir şekilde gülümsedim. "Peki, Bana nereye gideceğimi gösterebilir misin?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sana daha iyisini yapacağım. Sana oraya kadar kendim eşlik edeceğim." İleriye doğru adım atarken omzunun üzerinden beni takip etmem için baktı. "Hadi gel."

"Okaaaay." Jacob'ın stoklamayı bitirip bitirmediğini görmek için arkama tereddütlü bir bakış atarak kırmızı gömleklili adamın peşinden gittim.

At takviyeleri yazan bir tabelanın bulunduğu bir rafın ortasında durmadan önce bana birkaç rafı gezdirdi. Parmağıyla alt dudağına dokunarak farklı mineral ve vitamin torbalarını taradı ve iki tanesini seçip bana uzattı. "Al bakalım. Hepsi sıralandı."

"Harika. Çok teşekkürler." Çantaları almak için kollarımı açtım. "Tamam o zaman. Sanırım ödemeye gideceğim." Kasayı bulmak için mağazayı taradım.

Ben ayrılmadan önce adam sordu, "Şehirde yeni misin?"

"Sayılır."

"Buraya mı taşındınız yoksa sadece ziyarete mi geldiniz?"

Gülümsemesi hevesli ve gözleri onaylayıcıydı. Benim kim olduğumu, babamın kim olduğunu bilmemesi ve büyük olasılıkla hayatında hiç magazin ya da dedikodu dergisi okumamış olması rahatlatıcıydı. Flört edilmeye alışık değildim. İskoçya'dayken bana yaklaşan tek kişi Brian'dı ve onun da parayla evlenebileceğini düşündüğünden şüphelenmiştim.

Hiçbir zaman cilveli esnafın insafına kalacak kadar normal olmamıştım ya da babam veya Keeko tarafından refakatsiz bırakılmamıştım.

Kızardım. Takdir edilmek güzeldi. *Fark* edilmek.

Sadece *ben* olduğum için sevmek.

"Sadece ziyarete geldim, ama bana kalsa gözümü kırpmadan buraya taşınırım." "Böyle küçük bir kasabaya taşınmak mı?" Omuz silkti.

"Neden?"

"Neden olmasın? İhtiyacınız olan her şey var. Bir sinema, küçük bir alışveriş merkezi, restoranlar. Ve kilometrelerce açık alan. Burası cennet."

"Sanırım." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Demek yerel bir Görülecek yerler o zaman? Biri size Clover Şelalesi'ni gösterdi ve sizi Sock Gully'ye mi götürdü?"

"Hayır, henüz değil."

Canlandı. "Almalısın. Muhteşemler. Şelalenin nehrin aşağısında harika yüzme delikleri var ve vadide birisi ağaçların tepesinde bir yürüyüş yolu oluşturmuş. Düşmemek için emniyet kemeri takmanız gerekiyor ama adrenalin patlaması müthiş."

"Kulağa harika geliyor."

Jacob neden bana o yerlerden hiç bahsetmemişti?

Adam elini uzattı. "Ben Carter."

Tuhaf bir şekilde iki çantayı tek koluma geçirdim ve elini sıkmak için uzandım. "Ben Hope."

Sıcak, güçlü parmaklarıyla beni sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Hope." Beni bırakmadan önce biraz fazla uzun süre tutunca Git yanaklarım kızardı.

Bakışlarımı kararlılıkla yakalamadan önce yere bir göz attı endişeyle karışık.

Bu karışımı iyi biliyordum. Jacob'a çoğu zaman bu şekilde yaklaştım. Ondan bir şey isteyecek kadar cesur ama sonuçlarından korkan biri.

"Gerçekten çok güzelsin Hope."

Şok ve utanç dudaklarımdan aptalca bir kıkırdama kopardı. "Um, teşekkürler."

"Bir şey değil." Kendinden biraz daha emin bir şekilde sıırttı. "Seni bir ara dışarı çıkarmak isterim. Bilirsin... eğer hevesliysen? Atım yok ama arabam var, yani seni bir yerlere götürebilirim ve sana bir şeyler gösterebilirim. etrafta."

"Vay canına, bu-" Sertleştım. Sırtımdan aşağı dikenler dans ediyordu ve artık yalnız olmadığımızı *biliyordum*.

Jacob beni izliyordu.

Jacob dinliyordu.

Ve bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyordum, çok uzun zamandır kovaladığım çocuğun başka bir çocuğun beni kovalamasını izlediğini bilmek.

Bu karma mıydı?

Yoksa sadece bir felaket reçetesi mi?

Dürüst olmak gerekirse, burada flört etmek ya da yeni arkadaşlar edinmekle ilgili daha fazla karmaşa aramıyordum. Ama Carter'ın beni sadece birkaç dakikalığına tanınmasına rağmen benden hoşlanması beni biraz kinci yapmıştı.

"Biliyor musunuz? Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Carter'ın çocuksu yüzü mutlu bir inançsızlıkla parladı. "Vay canına, gerçekten mi? Benimle çıkacak mısın?"

Sıranın en başında, kovboy şapkasıyla bakışlarını siper eden, yumruklarını iki yanında sıkmış, öfkeli bir varlık belirdi. Diğer müşteriler dağıldı ve bizi sessizliğin içinde bıraktı.

Jacob yavaşça hareket etti. O kadar yavaştı ki sanki beni takip ediyor, avlıyor, kaçacak yerim olmadığını biliyor ve beni parçalamak için acele etmiyordu.

Jacob yanına gelip çenesini eğerek gece yarısı gözlerinin benimkilere

kilitlenmesini sağladığında Carter hiçbir şeyden habersizdi.

Orada, aylardır görmek için yanıp tutuştuğum şeyleri g6rd6m.

Sahiplik.

Bağlantı.

İstemek.

Ve gerçekten istediğim kişinin yerini asla tutamayacak bir çocukla çıkmayı kabul etmekle ilgili tüm aptalca ideallerim buharlaştı.

"Burada işin bitti mi?" Jacob buz gibi bir sesle, Carter'a yumruk atmasını engellemek istercesine ellerini dikkatle ceplerine soktu.

"Evet, neredeyse." Barışı korumaya çalışarak, "Carter, Jacob Wild'ı tanıyorsun, değil mi?" diye ekledim.

Carter irkildi. "Eh, evet. Hey, dostum. Sen benim ağabeyim Yan ile aynı okula gittin."

Jacob sertçe başını salladı.

"Carter nazik bir şekilde bana Clover Şelalesi ve Sock Gully'yi göstermeyi teklif etti.

Bizimle gelmek ister misin?" Ses tonumu hafif ve kaygısız tuttum, etrafta uçuşan testosteron meydan okumasını görmezden geldim.

Carter bana bakarken omuzları düştü. "Grup halinde mi çıkmak istiyorsun?"

Jacob'a dikkatle bakarak yutkundum. "Eğer sorun olmazsa? Jacob'ın ailesiyle kalıyorum. Onlar benim ev sahibim. Onu davet etmemek kabalık olur."

"Bu *çok* kaba olurdu." Jacob sanki affedilmez bir şey yapmışım ve Carter'ı at vitaminlerine atmasına saniyeler kalmış gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Aynen öyle. Bu yüzden seni davet ediyorum." Burnumu çektim.

Jacob tehditkâr bir ifadeyle Carter'a baktı. "Bu arada yanlış anladı. *Benimle* kalıyor, ailemle değil. Benim için çalışıyor. O benim çalışanım ve şehirde gezip dolaşmak için boş vakti olup olmadığını ben söylerim."

"*Gezip tozmak mı?*" Kıs kıs güldüm. "Gezip tozmak yok, Jake. Sadece günü dışarıda geçirmek."

Gözleri benimkilere kayd, kızgınlıkla karışık bir sıcaklık vardı. Ona yine Jake dediğim için sinirlendiğini biliyordum.

Kaşlarını çattı. "Sana izin vermeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Cevap vermek için sinirlerim tepeme çıktı. "Yapamayacağıma dair bir köle sözleşmesi imzaladığımı hatırlamıyorum."

Jacob bana doğru adım attı, sıcaklığı ve elektriği duyularımı kızartıyordu. "Seni kovana kadar benim için çalışmayı kabul ettiğinde bir bakıma öyle yaptın."

Onun adımına kendi adımımıla karşılık verdim ve göğüslerimiz neredeyse birbirine değecekti. "Carter'la çıkarsam beni kovacağını mı söylüyorsun?"

"Deneyin ve öğrenin diyorum." "Çok dik kafalısın."

"Çok safsın."

"Beni kontrol edemezsin, *Jake*."

"Sen benim sorumluluğumdasın *Hope*." Carter'ı işaret etti. "Şelaleler bekleyebilir. Aç bir at sürüsünü beslemek bekleyemez."

"Neden sadece itiraf edemiyorsun-"

"Hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğim." Jacob başını eğdi, kaşları çalkantılı gözlerini gölgeliyordu. "Neden bu kadar lanet olmayı bırak-"

"Bu güzel bir şey." Carter geri çekildi, ellerini teslimiyetle kaldırdı.

"Ama gitmem gerek." Bana özür dileyen bir bakış fırlatarak şöyle dedi, "Tanıştığımıza memnun oldum *Hope*. İrtibatta olacağım. Görüşürüz çocuklar." Topuklarının üzerinde dönerek, sığınmak için başka bir müşteriye doğru fırladı.

"Ugh, şimdi ne yaptığına bak." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Onu korkuttun. Numaramı bile almadı."

"Tek yaptığım bu olduğu için şanslısın."

"Sadece nazik davranıyordu Jacob."

"Hayır, değildi *Hope*." Geçen seferki gibi adımı ısırıldı. "Ağabeyi sana bahsettiğim, kızlara sırf pantolonlarına girmek için dünyaları vaat edip sonra da onları terk eden o pisliklerden biri. O da aynısını yaptı."

Aptalca bir cesaretle omuz silktim. "Peki ya sadece pantolonuma girmesini isteseydim?"

Jacob'ın yüzü küle döndü. "O zaman sana dokunmaya cüret ettiği için birkaç parmağını kırmam gerekirdi."

Ona doğru ilerlerken, nabzının yoğunluğuna karşı nefesimi içime çektim. Bedenim üzerinde sahip olduğu muazzam güç. Aramızdaki inkar edilemez çekim ve bağ. "Beni korkutmuyorsun. Sebepsiz yere kimseye zarar vermezsin."

Bana doğru eğildi. "Oh, bana bir sebep verirdi."

Aptal kalbim telaşla tekmeledi. Benim üzerimde hak iddia ediyordu. Beni istediğine ve aramızda uğruna savaşmaya değer bir şey olduğuna inandırıyordu.

Bunu yapamazdı.

Beni bu şekilde

yönlendiremezdi. Ona zarar

vermek istedim.

Bunun bitmesini istedim.

Kavgam hüzünlü bir teslimiyetle karıştı. "Bunu iki şekilde de yapamazsın, biliyorsun."

Nefesini içine çekti. "Affedersiniz?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Elimi salladım. "Beni istemediğini defalarca söyledin. Aramızda asla bir tanıdıktan öte bir şey olmayacağını."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim büyüdü. "Demek istediğim... eğer bunu sağlamaya istekli değilseniz, başka insanlarla arkadaşlık kurmamı engelleyemezsiniz."

"Seni durdurmayacağım."

"Evet, öylesin. Onu bir köpek yavrusu gibi kovaladın." "O bir köpek yavrusu. Kısırlaştırılmamış bir köpek yavrusu." "Ne yapıyorsun sen? Umurunda olmamalı-"

"Bilmiyorum." Çenesi çalışıyordu. "O zaman neden-"

"Sana zaten söyledim. Seni *koruyorum*. Pislik bir aileden geliyor. Onun tarafından kullanılmak ve incitilmek mi istiyorsun? O zaman, elbette, geri çekileceğim." Sesi sıcaklığını kaybetmiş, tekrar birikmiş buza dönüşmüştü. "İstediğin bu mu?"

İstediğim şey, senin de beni Carter gibi istemen.

Omuzlarım çöktü; ellerim kalçalarımın altına düştü. "Artık ne istediğimi bilmiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sanırım bu beni delirttiğin anlamına geliyor." At minerali torbalarını kucaklayarak yanından geçtim ve koridorda hışımla ilerledim -ödeme konusunu çözebilirdi.

Beni takip etti, attığım her adımda beni bir benzeriyle kovaladı, ta ki dükkândan çıkana kadar ve ben kamyonunun yanında onunla yüzleşmek için dönme hatasını yapana kadar.

Güneş ışığı üzerimize vuruyor, onu altın yumuşaklığıyla örtüyordu. Şapkası yüzünü gölgeliyor, gözlerini siyah ve elmacık kemiklerini o kadar keskin yapıyordu ki Parmakları onları izlemek için karıncalandı.

Bakışlarını yakaladığım anda içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. Bir an için tüm vücudum ona sarılmak için zonkladı. Onu sıkıca sarmak ve benden hoşlanmasının sorun olmadığını söylemek istedim... azıcık bile olsa. Bu bir ölüm cezası değildi.

Ama denemekten daha iyisini biliyordum.

Omuzlarını yuvarlayarak kendini konuşmaya zorladı. "Bakın, özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

Donup kaldım. Beklediğim son şey bir özürdü.

"Ben sadece... Senin incinmeni istemiyorum. Eğer onunla çıkmak istiyorsan

Siz buradayken ben de hangi erkeklerle aynı okula gittiğimi düşüneyim ve size kimin çapkın bir piç olmadığını söyleyeyim."

Şok olmuş kahkahamı durduramadım. "Bekle, sen oynayacaksın diyorsun

çöpçatan mı oldun?"

"İncinmene izin vermektense seni korumayı tercih ederim diyorum."

Güneşli sıcağa rağmen kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. Bu nasıl bu kadar acıtabilirdi? Jacob'ın bana isteyerek bir randevu ayarladığı düşüncesi neden beni onun çamurlu botlarının altında eziyordu?

İyi davranmaya çalışıyordu.

Medeni olmaya... tıpkı söz verdiği gibi.

Kollarımı ovuşturarak yere baktım. "Sorun değil Jacob. Kimseyle çıkmak istemiyorum."

"Ama daha yeni çıkmayı kabul ettin-"

"Sadece şelale ve dere kulağa hoş geldiği için. Özellikle onun için değil." Sanki kalbimi milyarınca kez söküp atmamış gibi gülümsemek için kendimi zorladım. "Sorun değil. Endişelenme."

"Eğer bir arkadaşına ihtiyacın varsa Hope, en azından bir tane bulmana yardım edebilirim."

İşte yine başladı, acı üstüne acı yarattı. "Annen benim arkadaşım. Cassie. Nina. Yeterince var. Gerçekten."

Boynunun arkasını sıktı. "O zaman az önce yaptığım şey için neden kendimi bu kadar suçlu hissediyorum?"

Omuz silktim. "Suçlu hissedecek bir şey yok."

Bakışları madalyonuma kaydı. Bana aldığı madalyona. Onu düşünmeden edemediğim için yıllardır her gün tenime dokunan madalyona. "Biliyorum... Kolay biri olmadığımı biliyorum. Bunu yapmak istememiştim-"

"Dur." Sesim öfkeyle karıştı. "Sorun yok. Hadi eve gidelim. Birdenbire acıkmamaya başladım."

Yolcu kapısına uzandım ama Jacob orada öylece duruyordu. Uzun ve kımıldamaz, katı ve sevimsiz. "O lanet öpücük her şeyi mahvetti."

Parmaklarım kapının koluna kenetlendi. "Ne?"

"Önceden her şey yolundaydı. Aramızda böyle bir *karmaşa* yoktu."

Elim yumruk şeklinde kıvrılarak yavaşça düştü. "Bu *karmaşa* mı?" "Evet. Bu. Bu her neyse."

"Peki bu kimin hatası?"

Gökyüzüne baktı, dudaklarında hastalıklı bir kıkırdama vardı. "Senin. Kesinlikle senin."

"Nasıl anladın?"

"Kendini çiftliğime davet eden sendin. Beni iten sendin. Beni *öpen* sensin."

Çenem düştü. "Sanırım *beni* öptüğünü anlayacaksın."

"Bir anlık konsantrasyon kaybı." Ellerini ceplerinin derinliklerine sokarak bana doğru ilerledi. "Keşke geri alabilsem dediğim bir şey."

Gözlerim yaşarırken ve üzüntü omurgamdan aşağı süzülürken göz teması kurmakta zorlandım. "Merak etme. Sadece sen değilsin. Keşke ben de geri alabilseydim. Keşke zamanda geriye gidebilseydim ve seninle hiç tanışmamış olsaydım."

Gözleri parıldayan değerli taşlar gibi sertleşti. "Bu kesinlikle hayatı çok daha basit hale getirirdi."

"Ve basit sizin için kabul edilebilir, değil mi? Karmaşık bir şey yok. *Karmaşık bir şey* yok. Herhangi bir ilişki yok." "Kesinlikle." Sertçe başını salladı.

"Çok yazık. Senin basitliğini mahvettim." "Evet, mahvettin. Ama bununla başa çıkıyorum."

"Ha! Bununla hiç ilgilenmiyorsun!" Ellerimi saçlarımda gezdirerek soğuk bir şekilde güldüm. "Ne var biliyor musun? Boşluk mu istiyorsun? Tamam, sana biraz zaman vereceğim. Senin için yanıp tutuşmaktan bıktım. Bir gün uyanıp arkadaşlığın küçümsenecek bir şey olmadığını fark edeceğine dair aptalca bir umut beslemekten de bıktım. Senden yıllardır hoşlanıyorum. Yıllardır! Ne büyük kayıp. Yine de Carter'a davranış şeklin, bir parçanın benden hoşlandığını düşündürüyor. Kalbinin küçük bir parçası biriyle yakınlaşma fikrine açık, ama bu bir yalan, değil mi? Ve ben her seferinde buna kanmaya devam ediyorum. Ama her iki şekilde de yapamazsın Jacob. Beni önemsemediğin halde beni korumak istediğini söyleyemezsin. Asla olmayacağımı açıkça belirtmişken seninmişim gibi davranamazsın. O yüzden dur, tamam mı? Mesajı aldım. *Sonunda*. Seni kendi haline bırakacağım. Ama sen mutlu değilsin diye ben de mutlu olmak istemiyorum. O yüzden sen aynısını yapmaktan korkarken deneyenleri korkutup kaçırmayı bırak."

Sesim çatallaştı ve söyleyecek başka bir şeyim kalmadı. Bunu söylemeyi planlamamıştım bile.

Ama çok fazla acı barındıran bir yerden dökülmüştü ve ben bitmişim. Geri alamazdım.

Ve şu anda, ne olduğu gerçekten umurumda değildi.

"Al." Plastik at minerali torbalarını göğsüne doğru iterek tısladım, "Bunların parasını öde. Cherry River'a geri yürüyeceğim. Sonra görüşürüz."

Sanki onu binlerce bıçakla kesmişim gibi başını eğdi. Belki de kesmişimdir.

Ama onun duyguları hakkında endişelenmeyi bırakmışım. Duyguları olmadığını mı kanıtlamak istiyordu?

Az önce başarmıştı.

"Güle güle, *Jake*."

Bu sefer gitme ve arkama bakmama sırası bendeydi.

* * * * *

Yeni balyalanmış bir tarlada sırtüstü yatarken, yukarıdaki yıldızlar benim arkadaşlarımdı.

Bulutlar ışıltılı kürelerin üzerinde gri şeritler oluşturarak hayal kırıklığımı ve acımı emdi.

Bir saattir dışarıdaydım. Bunaltıcı yaz havası soğumuştü ve ince pijamalarım beni hafif bir üşümeden korumuyordu. Biçilmiş otların dikenli sapları yemyeşil çayırklar kadar rahat değildi.

Ama yatakta olmak istemiyordum. Kesinlikle *onun* yatağında değil. Uyuyamadım.

Yem dükkanından döndüğümünden beri onu görmemişim, yerel sokaklarda dolanmak ve alpaka yetiştiren başka bir çiftçinin arazisinden geçmek için zaman ayırdım. Komik hayvanlar üzerime üşüşmüştü. Atıştırmalıklar için cepler, tüm bunlar olurken yünlü paltoları, olanlarla ilgili anılarla kendime işkence ederken bana tutunacak bir şey verdi.

Neden öyle söyledim?

Gitmemi ister miydi?

Onun beni sevmesi Cherry River'da kalmaktan daha mı önemliydi?

Kimi kandırıyorum ki?

Sanki burada sonsuza kadar kalabilirmişim gibi. Her ne kadar öyleymiş gibi davransam da burası benim evim değildi. Buraya ait değildim. Hiçbir yere ait değildim. Ama yeterince izinsiz girmişim ve zaman kimseyi beklemiyordu.

Yarın ya da gelecek yıl ayrılısam da eninde sonunda ayrılacaktım.

Düşünecek başka bir sonuç yoktu.

"Umut."

Gözlerim yukarıdaki yamalı galaksiden ayrılıp yanımdaki sarı saçlı gölgeye odaklandığında irkildim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda kalbim hızla çarpıyordu.

"Della. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Uyuyamadım."

"Ben de." Gülümsedi. "Sakıncası var mı?"

Başımı salladım ve oturur pozisyona geçtim. "Hiç de değil."

Küçük bir baş hareketiyle yanıma alçaldı ve kurdelemsi bulutlar dağılıp hilal şeklinde bir ay görüntüsü verirken iç geçirdi.

Uzun bir süre hiç konuşmadık. Sessizliğimiz arkadaşça ve rahatlatıcıydı. Aklımızın benzer şeylerde olduğunu tahmin ediyordum. Onun kaybettiği aşk ve benim henüz bulamadığım aşk.

Sonunda, kollarını dizlerine dolamış ve gümüş yıldız ışığı onu babamdan çok benim yaşımda gösteriyorken, "Onu sevdiğin için çok cesursun, biliyorsun," dedi.

Sertleştim.

Kelimeler ağızımdan kaçtı ve nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için titredim.

Bu kadına duyduğum sevgiden başka hiçbir sebep yokken aptalca gözyaşları döküyordum. Beni yanına alan, gerçekten bir kızı olmasını isteyen bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteren ve bana oğluna baktığı kadar şefkatle bakan bu harika kadın.

Beni yargılamadı, alay etmedi ya da Jacob'ın hayatını zorlaştırdığım için beni azarlamadı. Yoldan uzak durdu, rahatlatıcı varlığı oradaydı ama meraklı değildi.

Sarı dalgalarını kulağının arkasına sıkıştırarak bana baktı. "Babasına çok fazla benziyor." Hüzünlü bir omuz silkmeye gülümsedi. "Ve bunun için üzgünüm. Seni incittiği için üzgünüm."

İçimi çektim, bir parça saplı ot kopardım. "Bana zarar vermek istemiyor. O sadece..."

"İnatçı." Della gülümsedi.

"Evet." Başımı salladım, tekrar iç geçirdim.

"Tıpkı Ren gibi, o da özünde yalnız biri ama doğru kişiye verecek çok fazla sevgisi var."

"Emin misin?" Doğru kişi olup olmadığımı soracak cesareti kendimde bulamadım.

"Emin miyim?" Bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Onun sevebileceğinden emin misin? Yani... sevmediği konusunda oldukça kararlı görünüyor."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Ah." Aya bakarak mırıldandı, "Korkarım bu benim hatam. *Bizim hatamız.*"

"Sizin mi?"

"Ren ve ben."

Ayrıntıya girmesini bekledim ama sadece yukarıdaki yıldızlardan oluşan örümcek ağına bakmaya devam edince söylenecek başka bir şey olmadığını anladım.

Onun yerine ben konuştum. "Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor. Ama kendisinin de bir şeyler hissettiğini kabul etmeyi reddediyor." Bunu Della ile tartışmak hiç de garip değildi. Geçtiğimiz haftalarda arkadaşım olmuştu. Ayrıca, onun üzgün Sakinlik ve sevgi dolu umut, içimde sızlayan bir şeye sesleniyordu. "Gerçeği görmeyi reddediyor."

"Ve reddetmeye devam edecek."

Kalbim aşağıdaki toprağa gömüldü. "Sonsuza kadar mı?"

Omuz silkti, gözlerini karanlık ufuktan hiç ayırmadı. "Duruma göre değişir." "Neye göre?"

"O bunu yapana kadar ne kadar acı çekmek istediğine bağlı."

"Peki ya yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyorsam?"

Yüzünü bana döndü, mavi bakışları bilge ve anlayışlıydı. "O zaman bu Jacob'ın kaybı." Uzanarak yumuşak dokunuşuyla yanağımı sıyırdı. "Senin ne kadar cesur ve güzel olduğunu göremiyorsa, o zaman seni hak etmiyor demektir. Oğlum hakkında kötü konuşmuyorum. Onu dayanamayacağım kadar çok seviyorum ama mutluluğu elinin tersiyle ittiğini görmek, sırf biz ona aptalca mutluluğu öğrettik diye çok fazla acıya neden oluyor, kalbimi kırıyor. Seninkini de kırmasına izin verme Hope."

Yukarı doğru itip üzerimde durarak ay ve yıldızları kapatırken elini bıraktı. "Babana söylediklerimde ciddiydim. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Jacob'la ya da onsuz. Umarım bunu biliyordur."

Kalbim bir ıstırap çekirdeğinin etrafında kıvrandı ama minnetle başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Oğluma yardım etmeye çalışıyor olmanız benim için dünyalara bedel. En azından bunu yapabilirim." Yumuşak bir şekilde güldü. "Ayrıca, geçmişin kendini tekrarlamak gibi komik bir yolu var. Bir zamanlar beni sevmeyen bir çocuğa aşık olmuşum. aynı şekilde, ve bu onun görmesini sağlamak için yaptığım en zor şeydi."

Aksi halde. Ama sonunda buna değdi. Sen harika bir kızsın Hope. Jacob'a katlanabilecek biri varsa o da sensin. Sen herkesin isteyebileceği en iyi kızsın."

Yüzüm kızardı, gözyaşlarım bir anda sel olup aktı. Hiç tanımadığım bir anne için gözyaşları. Çok uzakta olan bir baba için gözyaşları. İnatçılık yüzünden kırılan gerçek aşk için gözyaşları.

Della gülümsedi, söyleyemediklerimi duyuyordu. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. *Tüm bunların* benim için ne kadar önemli olduğunu.

"İyi geceler, Hope." Bana bir öpücük kondurarak, ruh eşlerinin yaşadığı, ölümün ziyaret ettiği ve kalp kırıklıklarının peşlerini bırakmadığı eve geri döndü.

Jacob o hayalet dolu evden taşınmıştı ama kalbi hâlâ onları taşıyordu.

İki eve de ait değildim. Bu
yüzden tarlada kaldım.

Tarafsız bölge.

Bir kafa karışıklığı adası.

Gece yarısı battaniyeye bürünmüş bir kız.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

"HERKESE ZARAR VERİYORSUN, Vahşi. Sana bundan daha iyi olmayı öğretmedim mi?"

Başımı eğdim, babamı kaybettiğimde olduğum çocuğa geri döndüm. Hâlâ korkularımın çoğunu belirleyen çocuğa. Sevgiden korkan çocuk.

Babam ağaçların örttüğü küçük açıklıkta dolaştı ve bizi korudu. Babamın dövmesini ve baş harflerimizi kazıdığım sandık, cenazesinin olduğu o korkunç günden çok daha yüksekteydi.

Bunun bir rüya olduğunu bilmem komikti.

Onun öldüğünü bilmem ve bunun sadece uykudaki bilinçsizliğimin bir ürünü olması komikti.

Bunların hiçbirinin önemli olmaması komik.

Hâlâ azarlanıyordum. Yargılanıyordum. Kınanıyordum.

Babam önümdeki kütüğün üzerine oturmak için hareket etti. Kamp alanımızın her zaman kalbi olan ateş turuncu alevlerle parlıyordu.

"Ben sana ona göz kulak ol demedim mi? Onu mutlu etmeni söylemedim mi?"

Başımı salladım, annemi ve onu nasıl incittiğimi düşündüm, Umut'u ve onu nasıl kırdığımı düşündüm, ailemi ve onlara nasıl acı çektirdiğimi düşündüm. Ağır bir pişmanlık ve yakıcı bir ıstırapla, kül ve korların arasından bir sopa sürükledim. "Sen yaptın."

"Sana korkmamayı söylemedim mi? Ölümün bir son olmadığını? Hiçbir şeyin gerçekten ölmediğini?"

"Sen yaptın."

"O zaman neden direniyorsun, Vahşi Olan? Neden hayata teslim olamıyorsun?"

Aşka mı?"

"Çünkü... yalan söyledin." Yukarı bakmaya cesaret ettim. Hayal gücümün gözlerinin içine bakmaya ve artık gerçek olmayan babamı incelemeye cesaret ettim. O baktı

Onu hiç görmediğim kadar sağlıklıydı. Bronz saçları parlıyor, koyu renk gözleri biliyor, yüzü ölümsüzlükle doluydu.

"Nasıl yalan söyledim?"

"Gerçek aşk asla ölmez derken yalan söyledin." "Yalan söylemedim."

"Bunu anneme söyle. Sensiz her gün ölüyor." Babam üzüntüyle başını salladı. "O ölmüyor. Bekliyor." "Ölmeyi bekliyor."

"Belki de. Ya da onu yaşatacak bir başkasını bekliyordur. Ya da senin mutlu olmanı bekliyordur."

"Ben mutluyum. Mutlu olmak için aşka ihtiyacım yok."

Alay etti ve elinde sihirli bir şekilde beliren birayı bana fırlattı. Buz gibi soğuk, çiy süslü ve doğrudan bir hayaletin elinden çıkmıştı. "Mutlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumu söylüyorum." "Sorduğum bu değildi."

Biranın kapağını çevirip soğuk sıvıyı yudumlarken gözlerim kısıldı. "Sözünü tutuyorum. Ona göz kulak oluyorum. Onu güvende tutuyorum. Onu asla terk etmeyeceğime söz verdim ve etmeyeceğim. Daha ne istiyorsun?"

Babam kendi birasından içti, yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Senden böyle bir şey istemekle hata ettim. Bunu bir son olarak düşün söz veriyorum. Ne isterseniz yapmakta özgürsünüz."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Asla kızmamam gereken tek kişiye kızarak ters ters baktım.

"Yanlıı." Sinir bozucu bir baba bilgeliğıyle sırtıttı. "Ona ihtiyacın var. Senin için savaşıan kız." Hope.

Parmaklarım bira şişesinin etrafında kenetlendi. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Eğer bu doğru olsaydı, bilinçaltınız sizi aksi yönde ikna etmeye çalışmazdı."

"Bu rüyanın koreografisini benim yaptığımı mı söylüyorsun?"

Güldü. "Eğer durum böyle değilse, o zaman seninle mezardan konuşuyor olabileceğimi ve başından beri haklı olduğumu kabul etmeye hazır mısın?" Bana doğru eğildi, odun dumanı, çocukluk ve kayıp kokuyordu. "Ölmüş olsam bile hâlâ buradayım. Bunun bir sonu yok."

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Bu da bir başlangıç." Ayağa kalktı ve ateş toza dönüşerek bizi karanlığa gömdü. "Teslim ol, Vahşi Olan. Sadece biraz ver ve kalbinin seni nereye yönlendirdiğini gör. Belki de bu pusula seni başından beri Umut'a götürmek içindi. Şimdi uyan. Uyan ve-"

Dik durdum.

Ter sırtımdan akıyordu. Ciğerlerim doğru düzgün nefes alamıyordu. Kalbim dehşete düşmüş damarlarımdan manik kan pompalıyordu.

Kahretsin, bu çok gerçekçi geldi.

Çok garip, çılgın ve *gerçek*.

İşin en garip yanı da babamın ne söyleyeceğini ben uyanmadan önce biliyor olmamdı. Sesi sanki odamın sessizliğinde konuşuyormuş gibi kulaklarımda çınlıyordu.

"Uyanın ve özür dileyin. Uyan ve cesur ol. Uyanın ve hayatı tüm armağanları ve ihtişamıyla, tüm hüznü ve acısıyla kabul edin."

Eğer tüm bu illüzyonu senaryolaştırıysam, o zaman sözümünden affedilmeyi arıyordum - anneme bakmaktan kurtulmanın bir yolunu arıyordum - bu da beni korkunç, berbat bir evlat yapıyordu.

Ama yine de korkunç, berbat bir insana dönüşmüştüm.

Hope'u Carter'a hırlayarak, başka biriyle neşe bulmasına izin vermeyerek ve onu da kendim gibi mutsuz etmek için elimden geleni yaparak yönlendirdim.

Bende uyandırdığı duygularla başa çıkamadım.

Başka erkeklerle konuştuğundaki baskın arzuyla ya da onu şelaleye götüren kişi olmak istediğimi fark ettiğimde içim içimi yiyordu.

Neden bu kadar berbat
durumdaydım? Neden bunu
atlatamadım?

Neden babamın dediğini yapıp aklımın her zaman beni yönetmesi yerine kalbimin beni yönlendirmesine izin veremiyordum?

Babam haklıydı. Hayallerim doğruydı. *Ben*
haklıydım. Bu şekilde yaşanmazdı.

Artık bunu yapmaya devam
edemezdim. Ama nasıl
kurtulacağımı bilmiyordum.

Düşüncelerim dönüp dolaşıp cesur bir kalple savaşıyor ve acınacak derecede korkan bir ruha lanet okuyordu.

Artık on yaşında değildim.

Ölümünden kurtulmuştum. Beni seven bir ailem vardı. Zalim olmak için elimden geleni yapmama rağmen saçmalıklarına katlanan bir kızım vardı.

Onları hak etmemiştim.

Onları *asla* hak

etmedim.

Olmam gereken adam bu değildi. Bundan daha

iyi olmam gerekiyordu.

Bundan daha iyi olmak

istiyordum. Sadece nasıl

yapacağımı bilmiyordum.

Hayatla savaşmayı nasıl bıraktım?

Beni insan yapan her şeyle savaşmayı nasıl bıraktım?

Cevap mı?

Teslim ol.

En basit kavram. En

zor şey.

Teslim

ol.

Kabul

et.

Güven.

Ve... özür dile.

* * * * *

Onlara mektup bıraktım.

Babamdan aldığım bir ipucunu kullandım ve sevdiklerime

mektuplar yazdım. Bir tanesi Cassie Teyze, Chip Amca ve Kuzen

Nina'ya.

Biri Büyükbaba John'a.

Biri anneme.

Babamın benden beklediği gibi bir evlat olmayı henüz çözememişim ama rüyam, yaptığım hatayı görmemi sağlayacak kadar beni uyandırmıştı.

Zorlansam ne olurdu? Bunun acısını bana değer verenlerden çıkarmamalıydım.

Bunu yüz yüze söyleyecek kadar güçlü değildim. Onları sevdiğimi itiraf etme düşüncesi bile kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Böyle bir şeyin hayali bile bende ormana kaçma ve bir daha geri dönmeme isteği uyandırıyor.

Ama mektupları yapabilirim.

Mektuplar benim başlangıç noktam olabilir. Normal olmak için rehabilitasyonumun ilk adımı.

Ancak, kelimeler boğazımı sıktığı gibi, kalemimi de tıkadı çok.

Saatlerce oturdum, özür dileycek doğru kişileri aradım. soğukluğumu, uzaklığımı, sevgisizliğimi. Şafağın ısıltılı altınlarında oturdum

ve hayatımın en kısa ama en zor mektuplarını
yazdım.

Artık onları kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

Kalbimdeki bilmeceyi çözme ve savunmasız olma cesaretini bulma şansım varsa onların yardımına ihtiyacım vardı.

Hastalıklarına ve acılarına karşı savunmasız.

Nihai ölümlerine ve gömülmelerine karşı savunmasızlar.

Hayat beni mahvedecek ve daha fazla yara izi bırakacaktı ama artık aşkın bedelini karşılayamayan bir ucube olmayacaktım.

Onlar yataktan kalkmadan önce kot pantolonumu, çelik şapkamı ve yeşil tişörtümü giydim ve gizlice evlerine girdim. Cassie Teyze'nin evindeki masanın üzerine bir mektup, Cassie Teyze'nin evindeki mutfak tezgahının üzerine de bir mektup bırakılmıştı.

Büyükbaba John'un yeri.

Yazılı kelimelerin benim yerime özür dilemesine izin vermek zayıflık mıydı yoksa kâğıt üzerinde böyle bir kalıcılık bırakmak cesurluk muydu? Bunu geri alamazdım. Yeni bir kararlılıkla ve *daha fazlası* olmak için inkar edilemez bir ihtiyaçla uyanmamışım gibi davranamazdım.

İyi inşa edilmiş duvarların ve kapıların arkasına saklanmadığımdan emin olmak için onların hesap verebilirliğine ihtiyacım vardı.

Büyükbabamın eviyle annemin evi arasındaki otağı geçerken, ön kapı açılıp Umut görüldüğünde başımı kaldırdım. Yeni duş almış, kahverengi saçları ıslak ve parlaktı, iyi kullanılmış, kirli botlarını giymek için eğilmeden önce omurgasını uzattı.

Koşmaya başladım.

O gidemezdi.

Henüz gidemezdi.

"Hope, bekle."

Gözleri yukarı fırlayıp benimkileri yakalayınca durdu. Güneş onu, kalbimin çarpmasına, vücudumun bükülmesine ve her türlü cesaretin buharlaşmasına neden olan tereyağı yumuşaklığına boyamıştı bile.

"Jacob. Burada ne yapıyorsun?" Uzun saçlarını geriye attı ve bileğinden bir lastik çekerek atkuyruğunun etrafına doladı. "Ahıra gidiyordum. İhtiyacımız olmayan fazla samanı satacağımızı söylememiş miydin? İnsanlar ne zaman gelecek?"

Basamakları tırmanıp önünde dururken botlarımın sesi yüksek ve cezalandırıcı geliyordu. "Bir saat kadar daha burada olmayacaklar." Başını çevirmedi. Benim için beslediği öfke. Benim için lanetlediği açlığı. Aramızdaki karışıklık. Ona bakarken derim sinirden diken diken oldu.

ağızına baktı ve zorlukla yutkundu. "Burada bekleyebilir misin? Bir şey yapmam gerekiyor ama sonra döneceğim."

Bakışları genişledi. "Nerede bekleyeyim? Güvertede mi?"

"Ya da çayırdaki. Benim için fark etmez. Sadece... çok uzak bir yere gitmeyin."

"Tamam..." Yanından geçip evin içine daldığımda kaşlarını çatı. Kapıyı kapatırken bakışlarını üzerimde tuttum, nefesimi içime çektim ve panikleyen kalp atışlarımı sakinleştirmek için elimden geleni yaptım.

Umut özür dileyeceğim son kişi olurdu ama önce... çok önemli biri daha vardı.

Beni böylesine rahatlatan ve trajediyle dolduran aile evinden geçerek koridorda annemle babamın odasına doğru ilerledim.

Annemi yatağını hazırlarken buldum, perdeler güneş ışığına açıldı, hayat yeni bir güne başlıyordu. Son bir yastık kabarttı ve ben içeri girerken gülümsedi. "Jacob, ne güzel bir sürpriz." Düzgün yatağın etrafında dolanarak bana doğru geldi ama sarılmadan önce durdu. Her yanı sevecen olmak için çılgınlık atsa da farklılıklarına saygı duyuyordu.

Günün birinde, hiç düşünmeden onu kucaklayacak kadar güçlü olacaktım. Ama bugün, orada durmak için her şeyimi verdim.

Ellerimi kenetleyerek, "Dün gece bir rüya gördüm. Babam hakkında."

Gözleri berrak anne bakışını bırakıp kayıp bir dula dönüştü. "Ah?"

"Bana kafamı kışkırmadan çıkarmamı söyledi aslında."

Güldü. "Kulağına doğru geliyor."

"Özür dilememi söyledi." "Özür dileyen bir şey yok."

"Var ve bunu ikimiz de biliyoruz." Ellerimi ceplerime soktum ve onun için yazdığım mektubu kıvrıdım. "Bu kadar korkmaktan bıktım. Sizi kendimden uzaklaştırmaktan bıktım. Sizi *özlüyorum*. Eskiden nasıl olduğumuzu *özlüyorum*..." Başka tarafa baktım. "O ölmeden önce. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmeyi *özlüyorum*."

O zamanlar mucizeler içinde yaşıyorduk. O hayatta kalmaya devam etti, biz sevmeye devam ettik ve ben bunun sonsuza kadar böyle olacağını düşündüm. Artık büyüdüm ve sonsuza kadar diye bir şey olmadığını anladım ve bu... bu sorun değil."

Annem bana doğru geldi ve elini ön koluma koydu. Bu küçük temas bile beni kırmakla tehdit ediyordu. "Sorun değil, Vahşi Çocuk. Böyle bir acıyı kabullenmek istememen sorun değil."

"Bunu kabul ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onun gittiğini asla kabul etmeyeceğim. Ama yaptığım hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini ve gerçeğe direnerek sadece kendime zarar verdiğimi kabul edebilirim."

"Seni seviyorum anne. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kolumu sıktı. "Elbette, bunu biliyorum. Dünyanın öbür ucuna taşınsan ve benimle bir daha hiç konuşmasan da bunu *hep* bileceğim. Ben de seni seviyorum Jacob. Sonsuza dek. Sonsuza dek diyebiliyorum çünkü ben de babanın inandığına inanıyorum. Son yoktur. Sadece bir duraklama vardır. Hayat çok

sadece bitirmek ve başka bir şeye dönüşmemek için değerli."

İçimi bir acıma duygusu kaplasa da başımı salladım.

Onun için üzülüyorum.

Anneme ve onun babamı tekrar göreceğine dair sarsılmaz inancına acıyordum.

Yaşayanlara karşı daha nazik olma konusundaki yeni inancıma rağmen, ölümün nihai olduğuna inanıyordum. Babam bizi izleyebilirdi; onunla ilgili rüyalar görebilir ve bazen dışarıda bir yerlerde olduğu düşüncesine kapılabilirdim... ama annemin aşkın onları sonsuza dek birleştirdiğine inandığı yerde, ben bu tür bir umudu kaldıramazdım.

Başka bir şey vaat edilmesini hazmedemiyordum çünkü ölümü dört gözle beklerken, onun hiçbir şey olmadığını öğrenmek ne kadar da ruh kırıcı olurdu.

Bir son.

Gerçek bir fesih.

Annem yeni başlangıçlara inanırken ben bu dünyada hiçbir şeyin kalıcı olmadığı gerçeğini kabullenmek için elimden geleni yapıyordum.

Dişlerimi sıkarak uzandım ve ona sarıldım. Sert ve hızlı.

Kollarımda onun narin bedeniyle, verdiğim söze bir kez daha bağlı kaldım. Bu kadın dünyada sahip olduğum her şeydi. İlgilenemeyecek kadar zayıf olduğu için onu terk etti.

Babama verdiğim sözü tutacaktım. Onu mutlu edecektim. Sonuna kadar onun yanında kalacaktım.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim, mesafemi korumak için kanımdaki fısıltılarla savaştım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

İşler sarpa sarmadan döndüm ve hızla uzaklaştım. Cebimden mektubu çıkarıp evden çıkarken şifonyerinin üzerine bıraktım.

Bitkin ve yorgundum ve sinirlerim altüst olmuştu ama bir özür daha dilemem gerekiyordu.

Umut.

Ve bir şekilde, onun benim için en zoru olacağını biliyordum.

* * * * *

"Defteri bulamıyorum." Takım odasının dışındaki küçük ofise girdiğimde Hope başını kaldırıp baktı. Cassie Teyze'nin yıllarca profesyonel binicilik yaparak kazandığı gökkuşağı gibi kurdeleler duvarları süslüyor, binicilik fotoğrafları bir çiftliğin ihtiyaç duyabileceği her şeyin bulunduğu rafların arasındaki küçük boş alanı kaplıyordu.

Başımı sallayarak paslı dosya dolabına doğru yürüdüm ve ikinci çekmeceyi çıkardım. İçinde bulunduğumuz yılın defterini seçtim ve ona uzattım.

Öfkelendi.

"Teşekkürler." "Hoş geldiniz."

"Cassie bana masanın çekmecesinde olduğunu söyledi."

Omuz silktim. "Birkaç ay önce bir ayrılık yaşadım. Çiftliğim. Dosyalama kararlarım."

"Yeterince makul." Bakışlarındaki saçları üfleyerek deftere kurşun geçirmezmiş gibi sarıldı. "Yani..."

Topuklarımın üzerinde sallandım. "Yani."

"Um." Bakışlarımı tekrar yakalamadan önce yere baktı. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"İstediğim gibi beni beklemedin."

Dudağını ısırdı. "Evet, özür dilerim. Hareket etmem gerekiyordu. Çok gergin bir enerjiyle uyandım ve güvertede kalamadım. Ne kadar kalacağını bilmiyordum, o yüzden işe yarayabileceğimi düşündüm."

Gülümsedim, içtenlikle, nazikçe. Bu benim hayatımda yeterince olmamıştı.

onunla olan ilişkilerini. "Buraya geldiğinizden beri çok faydalı oldunuz. Size teşekkür ettiğimi sanmıyorum." Sesim dinginlikle derinleşti. "Gerçekten Hope. İnanılmaz bir yardımın oldu."

Gözleri irileşti. "Bir şey değil. Baş belası olmama ve buralarda takılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sen asla bir baş belası olmadın."

Başını eğdi. "Pekala, sen kimsin ve Jacob Wild'a ne yaptın?"

Ellerimi açtım. "Ben buradayım ve o pislik versiyonum gitti. Sana bir özür borçluyum. Birden fazla özür."

Defteri yavaşça dağınık masanın üzerine koydu. "Gitti mi? Anlamıyorum."

Aramızdaki küçük boşluğu geçtim. "Saman balyaladığımız o gün söylediklerim -yakın olmak istemediğim, boşluğa ihtiyaç duyduğum hakkında- bir pislikti.

Hepsi hakkında. Artık o kişi olmamak için elimden geleni yapıyorum."

Sanki ani fikir değişikliğim önceki somurtkan tavırlarımdan daha korkutucuymuş gibi geri çekildi. "Geçen gün yem dükkanındaki olayla mı ilgili?" İcini çekti. "Bana bir özür borçlu değilsin Jacob. Kasıtlı olarak damarına basıyordum. Bu benim hatamdı. Olsa olsa söylediklerim için sana bir özür borçluyum."

"Mesele o değil. Saçmalıklarımı yüzüme vurmakta haklıydın."

"Hayır, çok ısrarcı davrandım. Çok, *çok fazla ısrarcı*."

"Belki, ama beni zorlamakta haklıydın. İtilmeye ihtiyacım vardı. Ben, eh..." Boğazımı temizledim. "Sana ihtiyacım vardı."

Dondu kaldı. Küçük bir ses çıkardı. "Şey, teşekkürler... sanırım. Bu çok tatlı."

"Tatlı mı?" Uzanarak, at kuyruğundan kurtulmuş parlak çikolata rengi bir tutam saç kenara ittim. Kalbimin çarpmayı bırakıp bir kez daha göğüs kafesimde şeytani bir şekilde tıkırdamasını görmezden gelmeye çalıştım. Çıkmak istiyordu. Onu istiyordu. Farklı bir hayat istiyordu. "Ben birçok şeyim ama tatlı değilim."

"Jacob, ben..." Yeşil bakışları dudaklarıma kilitlendi. Kendi dudaklarını yaladı ve vücudumun tüm yanlış ve korkunç derecede doğru şekillerde tepki vermesini sağladı. "Neler olduğundan emin değilim."

Elimi bıraktım. "Yeni ahlak kurallarıyla uyandım diyelim." "Peki bu yeni ahlak kuralları tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu kadar yalnız olmaktan bıktım."

Kaşlarını çattı. "Böyle bir şeyi öylece kapatamazsın."

"Önemsediğim kişilere zarar veriyorsa yapabilirim."

En azından deneyebilirim.

Tüm vücudu dondu. "Yapma bunu. Yem dükkanında yaptığın şeyi yapma."

"Ne yapmak?"

"Duyguların olmadığını kanıtlamakta oldukça başarılıyken beni gerçekten duyguların olduğuna inanılır."

İçimi çektim, vücudumun titremesinden nefret ediyordum. Bana verdiği zayıflıktan nefret ediyordum. Bana hediye ettiği pişmanlıktan. "Benim de duygularım var Hope. Onlar

sadece başa çıkması kolay değil."

"Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi yüzünü buruşturdu. "Yani-"

"Herkes için duygular." Önünde volta attım, hareket etmek istiyordum. Duyguların beni kontrol etmesine izin vermenin kaşındırıcı, sinirli hissiyle patlamadan önce. Onu kapatmaya, uzaklaştırmaya, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmaya o kadar alışmışım ki.

O ofiste dururken *her şeyin* içinde boğuldum.

Hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Boğazımı ovuşturarak boğuk bir sesle, "Bak, Carter'ı kovmak yanılttı. Bunu biliyorum." Çenem sıkıştı, bir sonraki cümlemi söylemek istemedim. "Senin için numarasını bulabilirim. Eğer istersen. Onunla çık. Mutlu olmanı istiyorum Hope. Ne düşünürsen düşün."

İçinden güldü. Alaycı, soğuk bir kahkaha. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"

Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Seni hâlâ incittiğimin farkındayım ve incitmemek için elimden geleni yapıyorum."

Sertçe başını sallamadan önce gözleri bir an için parladı. "Özür dilerim. Beni görmezden gel. Teklifin için minnettarım Jacob, ama hayır. Onun numarasını istemiyorum." "Ne istiyorsun?" Nefes aldım.

Hope kaskatı kesildi. Ben donup kaldım. Oda yarı yarıya küçüldü, gerginlikten tavana kadar doldu.

Kahretsin, bunu sormamalıydım.

Hüzünle gülümsedi. "Bu soruya cevap vermek isteyeceğini sanmıyorum." Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Buraya bunun kolay olacağını umarak gelmişim. Ama Hope beni ayağa kaldırdı.

Beni terletti. Beni çalkalattı.

Duygular siyanürdü ve mesafe tedaviydi.

Soğukkanlı zalimlik ise tek panzehirdi.

Babamın beni azarladığına dair tek bir rüya, o öldüğünden beri hayatımı yöneten tetikleyicileri engelleyemezdi. Bilinçaltımdan gelen bir dürtme beni *düzeltemedi*.

Her ne kadar olmasını dilesem de.

İçimi çektim ve kırık dökük masanın ayağını tekmeledim.

Ne düşünüyordum ki ben?

Hope'un istediği adam olabileceğimi düşünerek aptalca uyanmışım. Onunla bir *ilişki kurmayı deneyebilirdim*, sadece deneyebilirdim.

Beni paramparça edecek fiziksel ve duygusal bir ilişki.
Ama orada, dünyamı sonsuza dek değiştirmenin eşiğinde dururken bunu yapamazdım.

Yeterince cesur değildim.

Düşecek kadar erkek değildim.

Bana her gülümsediğinde ya da bir işime yardım ettiğinde, umutsuzca onu sevecek kadar akıllı başında olmak istedim.

Sevilmeyecek ne vardı?

O bir çiftçi kıızıydı. Bir çiftçi kıızı. Dağınıklığı, çamuru ve kargaşayı umursamayan çalışkan bir işçiydi.

O mükemmeldi.

Nazik ve muhteşemdi ve zaten ailemin büyük bir parçasıydı. Onu sevmek çok kolay olmalı.

Peki neden bu kadar zordu?

Tabutlar, ölü yakmalar ve ağlamalar zihnimi dolduruyor, duygularımı hapsediyor, sevgimi kafesliyor, çocukluğumdan beri içinde yaşadığım zincirleri kırmamı engelliyordu.

Belki de yanlış anlamışımdır.

Aşktan korkmak yerine... belki de gerçekten acizdim. Sona karşı güçsüzdüm.

Sonsuzluğa karşı güçsüz.

Ölüm her zaman köşede bir yerdeydi. Gölgelemin içinde sürünerek bir sonraki kurbanını seçiyordu.

Keşke olacakları o zaman bilseydim.

Keşke bu karmaşık anın ne kadar basit olduğunu, beni bekleyen gelecekle yüzleştiğimde anlamış olsaydım.

Ama ben yapmadım.

Ve bir korkak gibi çırpındım, alıştığım yere geri döndüğümde mücadeleyi bıraktım.

İki elimi başımın üzerinde kenetleyerek tavana baktım ve sertçe nefes verdim.

Kollarımın yana düşmesine izin verip Hope'un karşısına cesaret yerine özür dileyerek çıkmadan önce sonsuz bir sessizlik oldu. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Az önce verdiğim savaşı bilmiyordu. Kan dökülmesine neden olan sonuçları anlamıyordu.

Tek bildiği, ona acı ektirmekte usta olduğumdu.

"Tamam." Yeşil bakışları ağızımda geziniyor, beni hipnotize ediyordu. bakışları. Aramızdaki bağ herhangi bir ipten daha sıkı bir şekilde gerilmişti ve onu yakalamak için her şeyimi verebilirdim. Onu tekrar öpmek için. İyileşmiş, normal ve diğerleri gibi şefkat gösterebilen biriymişim gibi davranmak için.

Onunla onun istediği gibi olamadım.

Ancak mevcut durumumuza daha iyi bir senaryo önerebilirim. Bunu yapacak kadar cesur olabilirim.

Lütfen... izin ver.

Ellerimi teslimiyetle açarak mırıldandım: "İhtiyacım yok demiştim ama meğer varmış."

"Neye ihtiyacım var?"

"Dağınıklığımlı yüzüme vuracak biri. İnatçı, alıngan ve benden korkmayan biri."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım o kişi benim?" "Bu kriterlere uyan başka kimse yok."

İçinden güldü, gözleri göğsümü bıçak gibi delecek şekilde ısınıyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

"Asla ihtiyaç duymayacağımı söylediğim bir şey." Vücudu hareketsiz kaldı. "Söyle bana."

Yutkundum.

Ve tekrar yutkundum.

Bunu bir kez söyledikten sonra geri alamazdım.

Onu onurlandırmanın, tadını çıkarmanın, ondan korkmamanın bir yolunu bulmalıydım. "Bir arkadaş. Bir arkadaşa ihtiyacım var."

"Bir arkadaş mı?" Ayağa kalktı.

Sertçe başımı salladım. "Evet."

şokunu gizleyemedi. "O kelimedenden nefret ettiğini sanıyordum." "Temsil ettiği şeyden nefret ediyorum."

"Bu neyi temsil ediyor?"

Omuz silktim, mantıklı bir cevap aradım ama sonunda tek bir kelimedede karar kıldım. "Acı."

Bakışları nefret ettiğim bir şefkatle karardı. "Benimle arkadaş olmanın zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Sanmıyorum. Ben biliyorum." "Neden?"

İçimi çektim. "Çünkü sana değer vereceğim. Senden hoşlanacağım. Etrafımda olmana alışacağım."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Korkunç."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı: "O zaman neden kendini bu duruma sokuyorsun?"

"Çünkü insanları uzaklaştırmaktan bıktım."

"Oh."

"Ailemi seviyorum ama beni senin gibi görmüyorlar. Beni senin gibi delirtmiyorlar."

Gülümsedi. "Bu konuda iyi bir yeteneğim var."

"Biliyorsun." Yarı büzüştüm. "Peki... kabul ediyor musun?" "Arkadaşın olmayı?"

"Arkadaşım olmak için."

Çizmesini toprağa vurdu, düşünceleri yüzünde hızla dolaşıyordu. "Peki ya eve döndüğümde? Sonra ne olacak?"

Sıcak ve keskin bir şey pençelerini doğrudan kalbime sapladı. Değer verdiklerimi yakınımda tutarak onları her şeyden korumak -ölümden korumak- için duyduğum acımasız sahiplenme duygusu beni çoktan öldürmüştü. "O zaman seni özleyeceğim. Canım yanacak. Ama hayat devam ediyor ve... hiçbir şey kalıcı değil. Ne hayat, ne aşk, ne de dostluk."

Hope kaşlarını çattı. "Hayat kalıcı olmayabilir ama diğer iki şey kalıcıdır."

"Hayır, değiller." Volta atarak masanın üzerinde eski bir çift balya eldiveni buldum ve şehir halkına saman satmaya hazır bir şekilde onları giydim. "Ne zaman bu tartışmaya gelirse, kazanamazsın. Aşk ve dostluk geçici şeylerdir. Bazıları yıllar sürer. Bazıları günler sürer. Ama sonunda hepsi *biter*. Hayatım boyunca bununla mücadele ettim. Hâlâ yapabileceğimden emin değilken kabulümü mahvetmeye çalışma."

Hope dudağını ısırды. Minik botları onu bana yaklaştırdı. "Bir soru sorabilir miyim, sonra tüm bu olanlar hakkında çenemi kapatacağım."

"İyi. Ne oldu?"

Pembe bir allık yanaklarına doğru ilerledi ve onu güzelden nefes kesiciye dönüştürdü. Onu öpmeyi çok ama çok istiyordum. Ama ancak bu kadar ileri gidebilirdim. Sınırlarımı biliyordum.

"Bu dostluk... sonunda... daha fazlası olabilir mi?"

Ben cevap vermenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken saat tozlu köşede gürültüyle işliyordu. Gerçeği nasıl söyleyeceğimi düşünürken, bir yandan da bunun bir yalan olmasını diliyordum. "Hayır."

"Tamam." Burnunu çekti ama cesurca başını salladı. "Sadece sormam gerekiyordu." "Arkadaşlar. Hepsi bu kadar."

"Anladım."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum. Ama sorun değil." İlerledim ve onun tıfıl elini kocaman eldivenimin içine aldım. "Arkadaşlar zaten benden çok şey istiyor. Sana daha fazlasını veremeyerek seni daha fazla incitmek istemiyorum."

Gülümsemesi anlayışlı ve saftı. "Anlıyorum Jacob."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım ve biraz garip bir tokalaşmaya dönüştürdüm. "Arkadaş mıyız?"

O da beni sıktı. "Arkadaşlar."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Umut

* * * * *

BİR AY.

Hayatın mükemmel, harikulade, parlak anlarla dolu olduğu muhteşem bir ay.

Büyüdüğüm, sıkı çalışmayı öğrendiğim, uzun ve terli bir günün ardından gölete dalmanın keyfini yaşadığım ve kendi sebzelerimi yetiştirmenin gururuyla şiştiğim bir ay. Jacob Wild'ın beni kabul etmesinin verdiği tarifsiz onurdan bahsetmiyorum bile.

Arkadaşım.

Beni ben olduğum için sevdi.

Benim için bir duvarı yıktı.

Cherry River'daki önceki haftalarım o ayla kıyaslandığında hiçbir şeydi, *hiçbir şey*. Dürüst olmak gerekirse, Jacob'ın bir gecede değişebileceğine ve hırçın öfkesini sakın bir mantıkla değiştirebileceğine inanmıyordum.

Ama o yaptı.

Onu birkaç kez çenesini kilitlemiş ve dişlerini gıcırdatırken yakaladım. Kaçma dürtüsüyle savaşıırken acıyan gözlerini ve endişeli ruhunu yakaladım ama tüm bunlara rağmen arkadaşım olma sözüne sadık kaldı.

Ve sadece ben
faydalanmadım. Tüm
ailesi yararlandı.

Nina bizimle takılması için cesaretlendirildi ve ayrıldığında mutlu bir şekilde iletişimde kalacağım bir arkadaş oldu.

Della, Jacob'ın evine akşam yemeğine daha sık davet ediliyordu.

John ve Chip birbirlerinden uzak durmuyorlardı ve sık sık Erkekler bozuk motorları tamir etmek için ellerinden geleni yaparken traktör kulübesinden gelen erkek kahkahalarının gürültüsü.

Yaz, bitmek bilmeyen uzun, sıcak ve güneşli günleriyle Cherry River'a iyi davranmıştı ve bir şekilde, Jacob'ın gülümsemesiyle, meşhur bulut bu yerden kalkmış ve yeni bir sayfa açılmıştı.

Sadece bir kitap için değil, her zaman sürmesini umduğum bir kitap. Buranın gerçek mutluluğa ihtiyacı vardı. Sürekli keder perdesinin parçalanması gerekiyordu.

Ren'in ölümünün bıraktığı boşluğu anlamıyor ya da onurlandırmıyor değildim ama burası bir mezarlık olmaya devam edemezdi. Della gözyaşı dökmeden nasıl güleceğini hatırlamak zorundaydı. Jacob korkmadan yaşamayı öğrenmeliydi. Ve diğer herkesin suçluluk duygusu içinde boğulmadan neşeli olmakta özgür olması gerekiyordu.

Küçük bir parça iyileşme oldu.

Hayat o kadar acı verici değildi.

Ya da en azından Wilds için öyle değildi. Peki ya benim için?

Acı daha da arttı. Jacob.

Artık bana çok nazik davranıyordu. Gülümsemeleri içtendi ve minnettarlığı gerçekte ve bu benim hayatımı daha da zorlaştırdı. Kalbimi bir çitin arkasında güvende tutmak için hiçbir argümanım kalmamıştı.

Odaklanılacak kötü bir şey yoktu; sadece ortaya çıkarılacak iyi şeyler vardı.

Jacob istemeden de olsa o kırık dökük dış görünüşünün altında nasıl bir adam sakladığını ortaya çıkardı ve ben de ona umutsuzca aşık oldum.

Arkadaşım olmayı teklif ettiği gün, ahırda birlikte çalışırken, müşteriler için saman atarken bana minnettar bakışlar atmaya devam etti. kış için kendi barakalarını doldurmaya geldiler. Taşımdan parmaklarımın, hesap yapmaktan ve satışları toplamaktan da beynimin su topladığı uzun bir gündü. Son kamyon da gittikten sonra Jacob'ın her zaman yaptığı gibi arkasına bile bakmadan gitmesini bekliyordum. O kendi evine, ben de Della'nın evine. Gün ağarana kadar bir daha görüşmeyecektik.

Yine de o gün başını eğdi ve beni Forrest ile Gingernut adlı kestane rengi bir kısrığın bağlı olduğu ve bizi beklediği ahırlara doğru yönlendirdi.

Gingernut'a daha önce de binmişim ve buradaki tüm atlar arasında en iyi bağ kurduğum at oydu.

Bunu Jacob'a söylememiştim. Kimseye söylememiştim. Yine de benim için o özel atı seçmişti.

Beni sessizce okumuştı. Beni yakından tanıyordu. Kalan engellerimi buldozerle aştı ve beni bir moloz yığınının çevirdi.

Bu birazdan çekeceğim acının ilk işaretiydi.

Belanın ilk tadı.

Mükemmel bir pembe ve mandalina rengi gün batımında atları dizginleyip bindiğimizde, Jacob Forrest'ı dörtnala koşturmak teşvik ederken ve ben de onu takip ederken konuşmamıza gerek kalmadı.

İki saat boyunca sürdük.

Bana daha önce görmediğim patikalarda rehberlik etti ve ormanın at dostu bölgelerine götürdü. Derin alacakaranlık ağaç gövdelerini iskelet gölgelerine dönüştürürken baykuşlar başımızın üzerinde ötüyordu.

Ben eyer ve dizginle ata binerken, Jacob sadece yularla ata bindi.

Ve bu sembolizm beni o gece uyanık tuttu.

Atlar dinlenmeye çekildi, ben de onun yatağında uyumak için mücadele ettim. Bunca zaman Jacob'ın yaklaşmaktan çok korktuğunu, bu yüzden kendini dikenli tellerle sardığını düşünmüştüm.

Ama gerçekten... en savunmasız olan oydu.

Tıpkı Forrest'a palaskasız bindiğinde savunmasız olduğu gibi. Hayatta savunmasızdı çünkü kendini koruyacak hiçbir numarası yoktu. Rol yapamazdı. Yaralarını saklamadı ya da etrafındakileri olabileceğinden daha fazlası olduğunu düşünmeleri için kandırmadı.

Dürüst, ham ve açıktı.

Onda sahte olan hiçbir şey yoktu.

Ve bu, yan yana çalıştıkça, geçmiş ya da gelecekteki ziyade bugünde yaşadıkça açıkça ortaya çıktı.

Arkadaşlığımız başladıktan bir hafta sonra Jacob kavurucu bir yaz gününde gökyüzüne baktı ve traktörü kapattı. Çit hatlarında devriye geziyor, tellerin ve direklerin üzerinde sürünen yabancı otları öldürmek için ilaçlama yapıyorduk.

İşimiz bitmemişti.

Ama Jacob sadece elimi tuttu ve beni, onun ormanda sarsıntı geçirerek tökezlediğini gördüğüm gölete götürdü.

Çok uzun zaman

önceydi. Bir *ömür* önce.

"Hazır mısın?" Sırıttı.

"Neye hazırım?"

"Yüzmek için." Beni kucağına alıp kot pantolonlu ve tişörtlü halimle gölete attı, sonra da peşimden top atışı yaptı.

O gülerken, ben sıçrayarak kalktım. Kulaklarımda yuva yapan ve kalbimde bir tapınak kuran mutlu, derin bir kahkaha.

Güneş onun üzerinde parlarken kirpiklerimin üzerinde dans eden damlacıklar, koyu sarı saçlarını bal rengine ve güven vermeyen gece yarısı gözlerini mistik bir griye dönüştürdü.

Bugünlerde daha hafif görünüyordu. Sadece ruh hali değil, rengi de. Sanki uzun zamandır canını yakan gölgeler, güçlü tutuşlarını kaybediyorlardı.

Bir saat boyunca yüzdük, sadece iç çamaşırlarımızla kalana kadar kıyafetlerimizi yavaşça çıkardık.

Sırılsıklam kot pantolonunu kıyıya fırlattığında ve tişörtünü fırlatmak için gömleksiz göğsünü sıkıştırdığında, yüzeyin altına battım ve çığlık attım.

Adaletsizlik ve haklılık için çığlık attı.

Adaletsizlik, çünkü bana herkesten çok uyan adamı bulmuştum.

Ve doğruluk çünkü biz *arkadaştık* ve eğer benim tek amacım Jacob'ın bir arkadaşına nasıl sahip olunacağını hatırlamasına yardımcı olmaksam, o zaman ihtiyacı olan her şeyi yapıyordum.

Ona yardım etme dileğim gerçekleşiyordu.

Bana güvenmeyi öğreniyordu.

Benden *hoşlanmayı* öğreniyordu.

Ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım. Yüzüp ona dokunmazdım.

Ona arkadan sarılıp ıslak sütyenimi sırtına yapıştırmazdım.

Saçları dağınık ve saat beş gölgesi en mükemmel dudakları çerçeveleyen muhteşem yüzünü kesinlikle öpmeye çalışmazdım.

Çünkü bu benimle ilgili olacaktı, onunla değil. Ve bencil olmaktan bıkmıştım.

Bunun yerine, acımın kalp atışlarını topladım ve ağrıyan göğsümün derinliklerinde sakladım. Aşk gözlerimden ve arzuyu sesimden uzak tutmak için elimden geleni yaptım ve tamamen platonik kaldım.

Günün geri kalanı da sabahki gibi cennet gibiydi.

Sıcak güneş sayesinde giysilerimiz kurudu ve giyindik, onun gözleri dikkatle bedenimden uzaklaşırken benimkiler onunkilerin üzerinde gezinmeden duramıyordu. Nemli ama tazelenmiş bir halde, rahatlık ve memnuniyet içinde ot bakımına devam ettik.

Gecenin ilerleyen saatlerinde eve vardığımızda John'un hazırladığı lezzetli bir barbekü ile karşılaştık.

Taze ekmek, soğuk lahana salatası, dumanlı sosisler ve kızarmış soğanların yanı sıra salatalar, tavuk kanatları ve buzlu soda.

Herkes katıldı ve söğüt mağarasına bakan eski piknik masasının etrafında toplandı.

Aile ve sevgiyle çevrili olmak hayatımın en güzel anlarından biriydi, ama aynı zamanda kendi annem ve babamla çevrili olmamak da en üzücü anlardan biriydi.

Bu insanlara ne kadar değer versem de, onlar benim değildi. Asla benim *olmayacaklardı*. Ben sadece bir ziyaretçiydim, oradan geçen bir kızdım, kısa süre sonra gidecek ve unutulacak bir yan karakterdim.

Akşam ilerledikçe, Jacob'ın ailesinin onunla konuşmadan önce gerilmediğini ya da Ren'den bahsettiklerinde irkilmediklerini görmenin mutluluğuyla gülümseyerek biraz ayrı durdum. Aralarındaki sertlik yumuşadı ve John torununa herkesten daha fazla dokunarak şansını zorladı.

Sormamıştım ama John'un Jacob'a teşhisini henüz söylemediğini sanıyordum. Muhtemelen torununun tepedeki kulübede yalnız kalmak yerine gülmeye ve ailesinin bir parçası olmaya istekli olduğu bu harika yaz anını mahvetmek istemiyordu.

Della beni çilekli kurabiye dağıtılırken buldu.

Üzerimizde serçelerin gürültüyle tünediği bir ağacın altında sessizce durduk. Onun varlığı bir kez daha rahatlatıcıydı; oğlunun neden olduğu hastalığa bir ilaç gibiydi.

Şekerli tatlıyı sessizce yedik ve Jacob'ın arka çayırı şeftali, erik ve diğer meyvelerle dolu bir meyve bahçesine dönüştürmekten bahsetmesini izledik.

John ile elma.

Böylesine kusursuz bir günde güneş batarken Della sarılmak için döndü Ben.

Ve yüzümü boynuna gömdüm, dayanılmaz bir ihtiyaçla titriyordum. Ona oğluna ne kadar aşık olduğumu söylemek için. Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Onun mutluluğu bana ne kadar pahalıya mal oldu çünkü bu yeni Jacob'ı asla tehlikeye atamazdım. Ona nasıl hissettiğimi asla söyleyemezdim çünkü tek istediği arkadaşlıktı ve biz sadece arkadaş olabilirdik.

Ama ona söylememe gerek yoktu çünkü o biliyordu.

Dokunuşu bana karşılıksız sevginin ıstırabını anladığını söyledi.

Öpücüğü bana cesur olmamı, sabırlı olmamı, acılara göğüs germemi söyledi çünkü... kim bilir... belki bir gün sonsuza dek mutlu olacağımı.

Belki bir gün Jacob bana aşık olacaktı ve o zaman onu almaması için ölüme yalvaran ben olacaktım. Onu kaybetme korkusuyla savaşırdım. Ben

Annesi intihar ettikten sonra aptal bir dantel parçasına tutunan o küçük çocuğa geri dönmek.

Sevilmeye *layık* olmayan aptal, saldırgan bir kız.

Böyle bir şeyin uzun ömürlü olmasına izin verilmeyen bir kız.

O gece yatağa bitkin ve her zamankinden daha fazla acı içinde girdim. Ve bu acı çektiğim tek gece değildi.

Birlikte geçirdiğimiz pek çok enfes an vardı. Jacob'la çalışmak en sevdiğim şeydi ama yemek masasında onunla takılmak, onun boğuk, melodik kahkahalarını duymak, atlara karşı bu kadar nazik olduğunu görmek, toprağı çok sevilen bir aile üyesiymiş gibi işlemesini izlemek, hepsi savunmamı kırdı.

Gündüzleri mükemmel davranırdım. Gülümserdim ama çok geniş değil. Gülüyordum ama flört etmiyordum. Gözlerimi onun kemerinin üstünde tutardım ve arzumu gizlerdim.

Ama fiziksel tepkime engel olamadım.

Çok yaklaştığında kalp atışlarımın hızlanmasını ya da nefesimin kesilmesini, derimin karıncalanmasını ya da kafa derimin diken diken olmasını engelleyemedim.

bana orantısız bir gülümseme ile veda etti ve kovboy şapkasını eğdi.

Onu daha ne kadar sevebileceğimi ve bunu ona söylemeyeceğimi bilmiyordum.

Gündüzler katlanılabilirdi (sadece), ama geceler dayanılmazdı. Artık onun kulübesine davetsiz gitmiyordum. Della'nın evinde onun yatağında kalıyor ve arkadaştan daha fazlası olmanın nasıl bir şey olacağına dair fantezilerle savaşıyordum.

Hayallerle kendimi çıldırttım.

Ayın sonunda, Jacob şafak vakti ortaya çıkarak beni şaşırttı. eski yatak odasının kapısının önündeydi. Sırtında bir sürü eşyayla dolu bir sırt çantası, ellerinde ise biraz daha küçük ama aynı şekilde eşyalarla dolu başka bir çanta duruyordu.

Neyse ki erken kalkmışım ve duşumu çoktan almışım. Onu içeri almak için odayı geçerken fırçayı nemli saçlarımdan geçirmeyi bitirdim ve madalyonumu tenimde ısınmak yerine beyaz tişörtümün üzerinde parlayacak şekilde yeniden yerleştirdim. "Jacob... burada ne yapıyorsun?"

"Bugün Pazar."

"Yani?"

"Yani bugün iş yok."

"Daha önce Pazar günleri çalışmıştık."

Sırtarak küçük sırt çantasını kollarıma itti. "Bu değil

bir tane." Beni beklemeden güverteden öyle hafif bir hareketle atladı ki

ve özgür, onu yıpranmış bir çiftçi değil de asi bir genç gibi gösteriyordu.
"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Sırt çantamı silkerek köşeye atılmış botlarımı buldum ve ayağıma geçirdim. "Bana neyi göstereceksin?"

"Göreceksin." Elini uzatarak bağcıklarımı bağlamamı ve cam sürgüleri kapatmamı bekledi.

Yumuşak bir nefesle, avucumu onun avucuna koyarken kendime sakin kalmamı emrederek, bir başka aşk acısını bastırdım.

Ne yazık ki, dokunuşu havai fişek ve dinamit gibiydi. Kolumdan elektrik akımı geçti ve kalbimi acı, *acı*, acıyla defibrilasyona soktu.

Yüzümü buruşturarak parmaklarımı onunkilerden çektim ve karıncalanmaları silkeledim. "Nereye gidiyoruz?"

Jacob geri çektiğim elime kaşlarını çattı. "Orman."

Gülümsedim. "Atını değil de ağaçların olduğu yeri kastettiğini varsayıyorum."

"Doğru tahmin etmişsin." Benim de ona ayak uydurmamı bekleyerek yere doğru bir adım attı.

Peşinden koştum, parmaklarımı sırt çantasının kayışlarının altına doladım ve bir bardak su içmiş olmayı diledim. Eğer bu tempoda devam ederse, sıkı bir egzersiz yapacaktım. "Ormanda görülecek bu kadar acil ne var?"

"Hiçbir şey." Bana sırttı. "Sadece günü değerlendirmek istiyorum, o kadar.
Hepsi."

"Della gideceğimizi biliyor mu?"

"Yaptığımız her şeyi bilmesine gerek yok. Ayrıca, o biliyor. Birkaç günlüğüne ayrılırsam nereye gideceğimi. Ne de olsa babama çekmişim."

"Bekle." Nefesim biraz daha hızlı geliyordu ama birkaç ay öncesine göre daha zindeydim. "*Geceyi* orada mı geçireceğiz?"

"Korkak olduğunu mu söylüyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Ben tavuk değilim."

"Bu durumda, evet." Sırttı. "*Geceyi* orada geçireceğiz."

* * * * *

Üç saat boyunca yürüdük.

Uyluk ve baldır kaslarım ilk bir saat boyunca homurdandı, sonra ikinci saatte sızlanmaya başladı ve son düzlükte hoşnutsuzluklarını haykırdılar.

Her yerim ağrıyordu.

Bu arada Jacob'da hiçbir olumsuz etki görülmedi. Beyin sarsıntısı artık dengesini etkilemiyordu ve sırt çantasının ağırlığı altında omurgası güçlü ve düzdü.

Forrest'tan acı verici düşüşünün hiçbir izi kalmamıştı ve ben buna sevinmiştim. Uzun vadeli bir hasar olmadığına sevinmenin ötesinde.

"İşte burası." Jacob küçük bir açıklığın ortasında durdu. Ağaçlar gökyüzüne doğru yükselirken, çalılıklar ve çalılar çalılıkları kalınlaştırarak bizi yeşillik korumasıyla çevreledi. Zemin beklediğim kadar yapraklarla dolu değildi ve külle kaplı kayalardan oluşan bir çember, kısa bir süre önce burada bir kampçının bulunduğunu ve bir ya da iki ateş yaktığını gösteriyordu.

"O birkaç gün ortadan kaybolduğunuzda geldiğiniz yer burası mıydı?"

Başını salladı ve sırt çantasının omuzlarından kayıp toprağa çarpmasına izin verdi. "Uh-huh."

"O kadar yolu kırık bir sırtla mı yürüdün?"

Bana dikkatli bir bakış attı. "Yaptım ama üç saat sürmedi. Çok daha uzun sürdü."

"Neden bu kadar uzağa gidelim ki?" Şirin kamp alanının etrafında dolaştım.

Orman canlıları tarafından yapılmış nişler ve ağaç kabuğuna oyulmuş bir iki oyma ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç kütük ile bariz insan müdahalesi

Ateşi seyretmek.

Jacob omuz silkti. "Emin değilim. Ormanda herhangi bir yer olabilirdi. Yine de babamın beni getirdiği ilk yer burasıydı, bu yüzden biraz özel. Geldiğinizde sizi memnun edecek kadar uzakta ve bir şeyler ters giderse eve. Ayrıca, insan yerleşiminden ne kadar uzağa giderseniz, nehir o kadar saf olur ve avlanmak o kadar kolay olur."

Sertleştım. "Lütfen bana bu akşam yemek için bir şey öldürmek zorunda olmadığımızı söyle. Eğer öyleyse seve seve açlıktan ölürüm."

Güldü. "Sana et yemenin ardındaki gerçeği göstermek için bir tavşanın bağırsaklarını deştirmeliyim."

"Neden böyle korkunç bir şey yapmamı istiyorsun ki?" "Çünkü sen körsün. Etin güzel bir plastik içinde gelmesine alışkınsın. sarma. Bir hayvanın sizin öğle yemeği yemeniz için hayatından vazgeçtiğini görmeye karşı duyarsızlaştırıldınız."

"Eğer beni vejetaryen yapmaya çalışıyorsan, işe yarıyor."

Tekrar güldü, yanmamış dalları ateş çukuruna fırçalamak için kalçalarının üzerine düşerken yabani otları tekmeledi. "Hayır, sadece sana gerçek hayatı gösteriyorum. Sen çoğu insandan farklısın Hope. Bu hayat

için doğmadın ama

Burada yerel halktan daha mutlusun. Güçlüsün, hızlı düşünüyorsun ve ellerini kirletmekten korkmuyorsun."

Gururla kızardım.

Jacob benimle gurur duysun diye kıcıımı yırtmamıştım. Ben yaptım. Çünkü bu beni *kendimle* gururlandırmıştı. Ama bana bu şekilde bakmasından hoşlandığımı da inkar edemezdim -huşu, dostluk ve...şefkat dolu.

Ama sonra boğazını temizleyip elleri isle kararmış, atılmış sırt çantasına doğru ilerlerken bakışları kayboldu. "Yine de beni meraklandırıyor."

"Neyi merak ediyorsun?" Takip ederken botlarım çatırdadı.

"Acaba Cherry River kesimlik hayvan yetiştiren bir çiftlik olsaydı, bu dünyayı bu kadar kolay kabul eder miydiniz?"

Donup kaldım. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Büyük bir naylon çadır çıkardı ve sallayarak açtı. "Tek yetiştirdiğimiz şeyin ot olması ve kurtarma ekiplerine bakmamız sence de komik değil mi?"

"Hayır. Çünkü dediğim gibi, bunu düşünmemiştim."

"Çimde çok para var, beni yanlış anlamayın. Ülkenin dört bir yanına sevkiyat yapıyoruz. Ama ette de para var. Ama John Dede hiçbir zaman öldürme işine girmedi. Sanırım büyükannem Patricia, eğer bir tabağa konacaklarsa asla hayvan yetiştiremeyeceğini söylemişti."

Kendi çantamı çıkarıp Jacob'ın çadırı gür dalları olan bir ağacın altındaki düz bir toprak parçasına sermesine yardım etmeye gittim. "Bu Patricia'nın sesini sevdim."

"Evet, ben de." Gözleri yumuşadı. "O öldü. Herkes gibi."

Kendini şimdiki zamanda kalmaya ve acımasız anılara dalmamaya zorlarken bakışları karardı. "Büyükannenle büyükbabanı... araba kazasında ölmeden önce tanıyor muydun?"

"Öldüklerini nereden biliyorsun?" Adam homurdandı.

"Google."

"Ah." Gözlerimi devirdim. "Yani babamın beni bir rol için önemli bir yönetmene cariye olarak sattığını da biliyorsun?"

"İnternette senin hakkında bir sürü saçmalık vardı, bu doğru."

"Meh, umurumda değil." Bir önceki sorusunu yanıtlarken yumuşak bir sesle, "Büyükannem ve büyükbabamla onlar ölmeden önce tanışmadım. Çok uzun zamandır sadece babam ve ben varız."

"Anneni özlüyor musun?"

Son birkaç haftadır Jacob'ın bana kendimle ilgili sorular sormasına alışmış olsam da cevaplar -sanki benimle ilgili tüm ıvır zıvırı saklamak için saklıyormuş gibi- bu cevap karşısında irkildim.

Parmaklarım, dantelinin kalan parçasının bulunduğu madalyonuma dolanmanın yolunu buldu.

Bakışları onu takip etti ama sessiz kaldı.

"Sanırım onu özlediğimden daha çok onun *fikrini* özlüyorum." Gözlerimi kaçırdım, kendimden nefret ediyordum ama ilk kez dürüst olmaya hazırdım. Acımasızca dürüst. "Babam onu severdi. Bunu biliyorum. Ama onun da babamı aynı şekilde sevip sevmediğini bilmiyorum. Anılarım solmaya başladı, geriye sadece en gürültülü anlar kaldı ve ne yazık ki o anlar da babama önemsiz şeyler için bağırıldığı anlardı." Tırnaklarımın altındaki dünden kalma kirlere baktım. "Ona benzemekten hoşlanmıyorum. Kimseye karşı bu kadar acımasız ya da hayattan bu kadar mutsuz olmak istemiyorum."

Jacob hareket etmeyi bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Zalim değilsin."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Ama bazen onun gibi nankör olmamak için fazladan çaba sarf etmem gerekiyor. Dünyada her şeye sahipti. Toplumun zaten istemesi gerektiğini söylediği her şeye; zengin, ünlü, sevimli bir kızı ve yakışıklı bir kocası vardı ama bunlar yeterli değildi. Onu mutlu *edecek bir* şey bulma hırsı, sonunda onu öldüren şey oldu."

Jacob çadırı bıraktı ve yavaşça bana doğru geldi.

Madalyonumun etrafında kilitli olan elimi kavradığında nefesimi içime çektim.

Tutuşu kuru, sıcak ve koruyucuydu. Gözleri benimkilerin üzerinde dans ediyordu. Boyu, etrafımızdaki ışıktan beni gölgede bırakıyordu.

En uzun an boyunca bana baktı. Bana saklanacak yer bırakmadan derin derin baktı. Yargılandığımı, incelendiğimi ve *bilindiğimi* hissettim. Ve onun

Parmaklarım boynumdaki zinciri çekiştirdi, içine doğru sıvı gibi hareket ettim.

Vücudumda kemik kalmamıştı, sadece istediği her yere gitme konusunda yumuşak bir isteklilik vardı çünkü oyunculuk kraliyetinde doğmuş bir kız ya da parası ve ayaklarının dibinde açılmayı bekleyen bir kariyeri olan bir yıldız adayı görmüyordu. O

Beni bir ormanın ortasında kirli ve hafif terli görünce yalan söylemediğimi anladı.

Bu yerin, bu *büyük* yerin beni mutlu ettiğini söylediğimde yalan söylemediğimi biliyordum.

Ve bu beni mutlu etti çünkü bu anneme hiç benzemediğim anlamına geliyordu. Azıcık bile. Çünkü güneşin beni uyandırdığı her gün minnettardım. Her gece yatağa girdiğimde şükrediyordum.

Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım olan tek şey Jacob'ın beni kolyemle tutsak ettiği ve ormanın bizi medeniyetten koruduğu bu andı.

Jacob alt dudağını yalarken kalbim küt küt atıyordu.

"Sen tanıdığım en sade, en tatlı insansın," diye fısıldadı. "Sen... hayranlık ve korkusuzluğun minnettارlıkla bütünleşmiş halisin."

Vücudu benimkine sürtünürken sertçe yutkundum.

"Eğer sen de annen Hope Jacinta Murphy gibi olsaydın, yine de denemekten korkardım. Arkadaşın olamayacak kadar korkardım. Sen Mal mülk, para ya da yüzeysel şeyleri sevmek. Senin sevdiğin şey *hayat*. Elinizden kolayca alınabilecek tek şeyi seviyorsunuz ve bu da sizi tanıdığım en cesur insan yapıyor."

Cevap vermek
istedim.

Gözyaşlarına
boğulmak.

Göğsüm çok ama *çok* fazla duyguyla kabardı. Kelimesi ya da tarifi olmayan pek çok duygu. Jacob beni aynı anda hem çıplak bırakmış hem de güvende tutmuştu ve artık onu sadece sevmiyordum.

Ona *ihtiyacım vardı*.

Onun da benim gibi özgür olmasına ihtiyacım vardı.

Başını eğdi ve burnunun benimkine hafifçe sürtünmesi karnımın derinliklerinde bir şimşek çakmasına neden oldu. Boğazımdaki zinciri sıkıca kavrayarak beni kendisine doğru çekti.

Ona doğru sallandım, dudaklarımı ayırdım, her şeyimi sundum. Ve bekledim.

Bekledim, dua ettim ve ona vermeye hazır olduğum şeyi kabul etmesi için dizlerimin üzerine çöktüm, ama o sadece acı dolu bir şekilde iç çekti, acı dolu bir şekilde gülümsedi ve geri çekildi. Madalyonumu bırakırken bana kalp acısı ve umuttan doğan bir bakış attı.

Umut.

Benim gibi.

Bir gün beni sevebileceğine dair bir umut vardı... küçücük bir zerre bile olsa.

Ama yapabilse bile... kalp ağrısı onu sonsuza dek yönetecekti.

"Özür dilerim." Boğazındaki kum ve külü temizledi ve arkasını döndü.

* * * * *

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi Jacob, ateşin çıtırtısı, çalılıklarda ara sıra görülen tüylü bir şeyin koşuşturması ve bir iki baykuş ötüşüyle birlikte bize eşlik eden sessizliği bozarak.

"Teşekkürler. Eğlenceliydi." Yoga matlarının üzerine yaydığımız uyku tulumlarının içine, ateşe yakın ama çok da yakın olmayacak şekilde iyice sokuldum.

Bütün gün madalyonuma sarılarak uyandırdığı arzuyu bastırmaya çalıştım. Gözlerimi ondan uzak tuttum, kendimi kamp görevlerine verdim ve o her yaklaştığında titremiyormuş gibi davrandım.

Onunla birlikte yakacak odun toplamak bile tüylerimi diken diken etti. Bu cennet parçasında rehberli bir tur midemin sıkışmasına neden oldu. Paket makarna ve ezilmiş yaban mersinli keklerden oluşan basit bir akşam yemeği, kalbimin evcilleştirilmiş mutluluk karşısında bayılmasına neden oldu.

Bir çift olduğumuz hayaline kapıldım ve kurduğumuz çadır, merkezi bölmenin her iki yanında iki ayrı yuva gerektirmiyordu.

Birinde uyuyacağımızı.

Birlikte.

Dokunaklı

1.

Öpüşmek

.

Bu arkadaşlığın her ikisi için de artık yeterli olmadığını itiraf etmek. Biz.

Ama Yakup çadırı kurmayı bitirdiğinde bu hayal de suya düştü. kolaylıkla ve alıştırma yaparak üç odalı sığınağın içine adım attı. Hava değişti, sırtı sertleşti ve dikkati sanki cehenneme açılan bir kapı gibi sağ kanada kilitletti.

Alacakaranlıkta donup kaldı, hayal bile edemeyeceğim canavarlar gördü. Omurgamdan aşağı buz süzüldü.

Bu çadır ailesine mi aitti? Yalnız bir yolcu için fazla büyüktü ama iyi kullanılıyordu.

Belki de bir aile tarafından kullanılıyordu. İkili olmuş bir üçlü.

Geri çekildim, fermuarlı kapıya tırmandım ve Jacob'ı hayaletleri ve korkularıyla baş başa bıraktım.

O çadırda her ne olduysa onu geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti

ama nasıl olduğunu bilmiyordum.

Merak içimi kemiriyordu, her ne kadar aramızdaki geçici bağ sormaya hakkım olmadığını fısıldasa da.

Jacob minderlerimizi ve uykularımızı koymaya karar verdiğinde tek kelime etmedim.

Çadır yerine ateşin yanında çantalarımızı hazırladık ve parmaklarım yapış yapış olana ve dudaklarım şeker tozuna bulanana kadar ateşte kavrulmuş şekerlemelerle ölüm konusunu geçiştirdik.

Jacob düşüncelerimi böldü. "Burada bir gece tek başına hayatta kalabilir misin?"

Gecenin bu saatinde kaba ve çakıllı olan sesi, sırrımı göğsümden koparmakla tehdit ediyordu.

Seni seviyorum.

Başımı iki yana sallayarak ellerimi destek için birbirine kenetledim. "Biri benim için içinde ihtiyacım olan her şeyin olduğu bir sırt çantası hazırlamadan olmaz."

Sessizce güldü, gözleri yanan alevleri yansıtıyordu. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Bu kadar zeki? Bu kadar vahşi?

Kalbim fiziksel olarak acıdı. Kendini dikenli bir battaniyeye sarmış, sadece ona söyleme ihtiyacıyla kanıyordu.

Teşekkür etmek
için.

Seni seviyorum.

Korkma.

Ugh.

Parıldayan yıldızların yukarıdan benimle alay ettiği gökyüzüne baktım. "Yeterince iyi uyum sağladın."

"İyi bir öğretmenim vardı."

Boğazını temizledi. "Sen iyi bir öğrencisin."

Vücudum kilitlendi, uyku tulumu en çok ihtiyacım olan şeyi reddettiğim için kemiklerimdeki ürpertiye yok edemedi.

Kollarının beni sarmasına
ihtiyacım vardı. Dudakları
üzerimde.

Kendine gel, Hope.

Sen onun

arkadaşısın.

F.r.i.e.n.d.

Dostum.

"Burası çok sessiz." Ses tonum sanki ormanlık dinginlik bir ayrıcalık

değil de bir rahatsızlıkmış gibi sert ve yüksekti.

"Evet. Sessizlik düşüncelerinizi kaçınılmaz kılıyor." Yanıma kaydı, alını çatallaştı.

Aynı fikirde olmak istiyordum ama düşüncelerimin tamamen onunla ilgili olduğunu itiraf etmeye cesaret edemiyordum.

Onunki büyük olasılıkla ölmüş babalar ve ölmekte olan büyükbabalar üzerineyken benimki daha önemsiz şeyler üzerineydi.

Karşılıksız aşk gibi şeyler.

Önemsizdi çünkü anlamsızdı ve sadece kendime zarar veriyordu.

Sessizlik çöktü.

Kayan bir yıldız, alev alev yanan bir intiharla mürekkep gibi uçsuz bucaksızlığı yırttı.

Jacob'ın sesi bir kez daha kulaklarıma doldu ve kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Hayattan ne istiyorsun?" Gözlerini üzerimizdeki şaheserden ayırmıyordu ama elleri uyku tulumunun üzerinde yumruk olmuştu.

Bir süre bir cevap bulmakta zorlandım.

Kayıtsız görünebilecek bir soruydu, ama o sonsuz anda, Tek başıma ve evrenle bağlantılı olarak, bu bana sorulan en önemli şeydi.

Yanaklarım dürüstlükten başka bir nedenle ısınmadı. "Herkesin istediği her şey sanırım."

Bunu yapma Hope.

Bunun gibi sırlar ormanda yalnızken paylaşılmamalı. "Peki bu tam olarak nedir?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, dürtüyle savaştım. Ama zayıftım. Israrcıydım. Kendime engel olamadım. "Aile... sevecek biri. Birlikte gülebileceğim bir dost. Bir ev. Bir *yuva*." Kıpırdandım, utanç ve korku tenimden aşağı süzülüyordu. "Bu tür şeyler."

Zenginliği ve hiyerarşiyi ortadan kaldırırsanız, sonuçta herkesin istediği tek şey buydu. Yaşamın genel konsensüsü: iki ayaklı, dört ayaklı, tüylü ya da pullu.

Bir

dostum.

Bir ocak.

Bir aidiyet.

Jacob iç çekti. Sesi, sanki ateş boğazını kavurmuş gibi, kömürleşmiş kenarlarıyla zar zor duyuluyordu. "Biliyor muyum bilmiyorum."

Etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaparak kaskatı kesildim.

"Geçen ay gerçekten çok uğraştım," diye fısıldadı. "Gerçekten çok uğraştım. Annemi daha fazla gülümsetebildiğim için mutluyum ve Büyükbaba John elini koparmadan bana dokunabileceğini hissediyor. Ama..."

Bir kolunu gözlerinin üzerine atarak yüzünün görünmesini engelledi.

"Hâlâ çok korkuyorum. Bu korkunun geçeceğini umuyordum ama sadece

daha da kötüleşti." Sesi kömürle kararmıştı. "Bu kadar berbat olmaktan bıktım."

Bir yanıt mı bekliyordu yoksa bu sadece ruhunun kanamasını hafifletmek için miydi bilmiyordum. Bir kumar oynayarak nefes aldım, "Korkmak sorun değil.

Dünyanın en iyi ailesiyle kutsanmışsınız. Bu kadar değerli bir şeyi kaybetmek düşünülemez. Bir anda yok olabileceklerinin farkındasınız. anında."

Nefesinin altında inledi. "Ölüm beni bu kadar kalıcı bir şekilde yaralamamalıydı. Sen de bir ebeveynini kaybettin ama bu yüzden kırıldığını görmüyorum."

"Bu farklı."

Sertleşti. "Hayır, öyle değil. Gerçek şu ki, sen benden çok daha güçlüsün. Herkesi hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum. Acının geçmesini, kaybetme korkusunun yok olmasını bekliyorum ki umursayacak kadar cesur olabileyim. Ama bu asla olmuyor. Hâlâ onları ölü hayal ediyorum. Hâlâ dokunuşlarına karşı kendimi çelikleştiriyorum. Ne zaman onları sevmeye çalışsam içimdeki parçalar kilitleniyor. Bunu kontrol edemiyorum."

Hamlığını, açıklığını kaldıramadım. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama bana her karanlık, kanayan sırrını göstermişti ve ona dokunmadan orada yatamazdım.

Uyku tulumumdan sürünerek vücudumu onunkinin yanına yerleştirdim. "Sorun değil. Hepimiz farklıyız. Bu senin yapabileceğin bir şey değil-"

"Kapa çeneni Hope." Sert bir nefes çekti, tüm bedeni kilitlendi. "Sana neden söylediğimi bile bilmiyorum. Sadece... unut gitsin."

Beni itmedi ama tüm vücudu geri çekilmem için bağırdı.

Ka

pal Gitmesine izin vermeliyim.

1. Onu rahat bırakmalıyım.

Bunun yerine kolumu beline doladım ve göğsüne sokuldum. Öfkesi cızırdıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bırakın gideyim."

"Hayır." Başımı salladım, deri ve tatlı saman kokusunu içime çektim ve güneş ışığı ona yapışıyor. "Konuş benimle. Çıkar ağzındaki baklayı. Kimseye söylemem. Annemin mezarı üzerine yemin ederim, bana söyleyeceğin her şey burada kalacak, sadece aramızda kalacak."

"Söylememem gereken her şeyi söyledim."

"Daha fazlasını söylemek istersen ben

buradayım." "İstemiyorum."

"Bütün gece bizim."

Dik bir şekilde durdu. "Yanlış." Uyku tulumunu üzerinden iterek, ateş ve yıldız ışığının silüetinde üzerimde durdu ve bir anlığına korktum.

Ondan, öfkesinden, hasarlı, berbat ruhundan korkuyorum.

Ama sonra omuzları çöktü ve gece havası korkuyu silip süpürdü.

"Ben... yürüyüşe çıkıyorum." Bir elini saçlarına gömüp bana sonsuz bir mutsuzluk dolu bir bakış attı. "Söylediklerim için özür dilerim."

"Özür dilemeyi

bırak." "Sadece...

git uyu."

Dizlerimi göğsüme çekerek doğruldum. "Sen dönene kadar

bekleyeceğim." Hüzünle gülümsedi. "Bir süre bekleyebilirsin."

Başımı eğdim, konu ona geldiğinde benim zaten beklemeye kararlı olduğumu görmesini diledim. Hayatımın sonuna kadar bekleyecektim. Kalbim durana kadar bekleyecektim. "Benim için fark etmez."

"Bütün gece beklemenizin bir sakıncası yok değil mi?" Neredeyse küçümser bir tavırla kaşını kaldırdı.

İnançla ve son derece doğru bir şekilde başımı salladım. "Tek bir gece hiçbir şeydir. Sen binlerce geceye değersin."

Sanki göğsüne yumruk atmışım gibi hırıltılı bir ses çıkardı. Bana şaşkınlık ve belirsizlik dolu son bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve ağaçların gizlediği karanlığın içinde kayboldu.

* * * * *

Bir rüya gördüm.

Bir kız, bir oğlan ve bir gölge hakkında bir rüya.

Çocuğun yaşayanlara bakmasına izin vermeyi reddeden bir gölge, çünkü ölümler zaten ona sahipti.

Rüyamda, çocuğa dondurma ikram ettim. Onu tekrar mutluluğa ikna etmeye çalıştım. Ama gölge gitmesine izin vermedi. Yalanlar fısıldadı. Öleceğimi ve onu terk edeceğimi söyledi. Soykırımdan, cinayetden ve ölümden, ölümden, *ölümden bahsetti*.

Ve küçük çocuk başını salladı.

Karanlıkla anlaştı ve onun kara, siyah pelerinini kabul etti, sonra bana sırtını döndü.

Bir daha asla kayıp yaşamamak için yalnızlık dolu bir hayatı ödeme olarak kabul etti. Ve küçük kız orada öylece durdu... bekledi.

* * * * *

Gün ağarırken gözlerimi açtım.

Ağaç tepelerinden orman zeminine zar zor ulaşan gümüşü, kül rengi bir şafak.

Bekleyebildiğim kadar bekledim. Gece yarısını çoktan geçmişti. Cesaretim arttı ve yırtıcılar ve avlar tarafından izleniyor olma hissi beni çadıra kadar kovaladı.

Uyku tulumumda oturuyordum, kulaklarım aç bir canavar değil de Jacob'ın ayak sesleri için dikilmişti. Ama gözlerim giderek ağırlaştı, zihnim bulanıklaştı, ta ki bedenim uykuya dalana kadar.

Ve bir dal kırılıp beni ayağa kaldırana kadar rüya parçacıkları ve kâbuslar tarafından taciz edildim.

Geri döndü.

Çadırdan sürünerek çıkarken, Jacob sönmekte olan ateşin üzerini bir tekme toprakla örtüp kıvrılan dumana arkasını döndüğünde zorlukla yutkundum. Bana hızlı bir bakış attıktan sonra başını salladı ve sırt çantasını kaptığı gibi ormanda geçireceğimiz gecenin eşyalarını sökmeye başladı.

Tek kelime etmeden ona yardım etmeye gittim.

Her zamanki gibi uyumlu bir şekilde çalıştık, o bir işe odaklanırken ben başka bir işe odaklandım. Aslında bir dans. Konuşmaya alışık olmasak bile yan yana çalışmaya alışkın olduğumuzu gösteren koreografili bir rutin.

Çadırı naylon taşıyıcısına geri koyduktan ve uyku tulumlarını sardıktan sonra, açıklıktan çıkıp büyümüş patıkaya geri döndük.

Jacob bana bir müsli çubuğu uzattı, ben alırken parmakları benimkileri sıyırdı. İrkildik.

Dişlerini sıktı. Bir

inilti yuttum.

Sabahımız da dün geceki gibi gergin geçti.

Ama ikimiz de bunu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorduk ve Cherry Nehri görünene kadar sonunda fısıldayacak cesareti bulamadım, "Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey söylenmedi. Sana söz veriyorum."

Durakladı, kara gözleri üzerinde çalıştığı imparatorluğa takıldı. "Öyle şeyler söylemek istememiştim. Ailemi seviyorum. Sevmediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Onları sevdiğini biliyorum."

Daha uzun durdu. "Şanslıyım. Onlara sahip olduğum için çok şanslıyım." "Öylesin."

Bakışlarını yakalayarak mırıldandı, "Yaz neredeyse bitiyor." Ve bu dört kelimeyle ne demek istediğini anladım.

Yaz boyunca yardım etmemi kabul
etmişti. Yakında yardıma ihtiyacı
kalmayacaktı.
Sonbahar geliyordu.
Ve geldiğinde, benim gitmiş olmamı bekliyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

"Seninle GURUR DUYUYORUM Jacob. Son derece gurur duyuyorum."

Yontulmuş kahve fincanını Büyükbaba John'un önüne koydum - bu yıpranmış, iyi kullanılmış aile yemek masasında bardak altlığına gerek yoktu. Dumanı tüten sıcak çikolata aşırı tatlı kokuyordu ve benimkinin içine biraz viski koymak için can atıyordum.

Ona ihtiyacım var.

Şimdiden çiftlik evinden kaçmak ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranmak istedim.

Zihinsel olarak buna hazır değildim. İki gün önce Hope'la yaptığım kampın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Hiç uyumamıştım. Umut'u her gördüğümde kalbimin küt küt atmadığı ya da yapamayacağım şekilde düştüğümü kabul ettiğimde midemin dibe vurmadığı normal bir hayat yaşamamanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Bu beni

kızdırdı.

Beni *taşlaştırdı*.

Her an onunla arkadaş olma fikrime lanet ediyordum.

Neden onu kampa götürdüm ki?

En azından o gecedan önce, her şey yaşanabilirmiş gibi davranabiliyordum.

Şimdi, ona saldırmak istemeden zar zor konuşabiliyordum. Kanımdaki şiddetin kafası karışmıştı. Onu öpmek istiyordu ama aynı zamanda ona saldırmak da istiyordu.

Onu incitmek için, o da gitti ve bir daha dönmedi.

Ağız dolusu çikolatayı yutarak ve çektiğim eziyet yerine büyükbabama odaklanarak sordum: "Neden gurur duyuyorsun? Çünkü biz Bu sezon diğer sezonlardan daha fazla para kazandığım için mi, yoksa Cassie'nin fazladan üç ata binmesine yardım ettiğim için mi?"

Kıkırdadı. "İkisi de."

"Çim dönüşü için Hope'a teşekkür edebilirsin."

Ve sonra veda edebilirsin çünkü yakında gidiyor.

Onun gittiğini düşünmek beni mutlu ediyordu. Gittiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Onu özleyeceğimi itiraf etmek intihara meyilliydi. Hem de çok.

"Yaptım." Sırıttı. "Burası için çok değerli biri. İkinizin bu kadar iyi anlaşılıyor olmanıza çok sevindim."

"Evet." İçkime baktım, Hope'tan başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum.

Aptalca bir şekilde aramızdaki stresi ortadan kaldırarak ve arkadaş olarak huzur içinde çalışabileceğimizi düşünmüştüm. Vücudumun bu kadar Kızgınlık ve sevginin iniş çıkışları. Bir

arkadaşla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Arkadaşlıkta huzur bulacağımı. Ama hayır.

Sadece kendimi yaşayan bir cehenneme mahkum etmişim.

Durmayan bir cehennem, onun yatağında canlı ve ayaklarımın dibinde ölü olduğu görüntülerle bana işkence etti. Şeytan benimle onun yanımda olduğu, Cherry River'ın bakımını paylaştığı ve sadece bir arkadaş değil aile olduğu bir gelecekle alay etti, ama aynı nefeste onu benden kopardı, o şüphesiz acıyı verdi ve beni kesin bir umutsuzluğun altında ezdi.

Canım yandı.

Her zaman.

"Sana daha yakın olmamıza izin verdiğin için de gurur duyuyorum. Bana verdiğin o mektup çok makbule geçti." Büyükbaba John öne doğru eğildi, yoğunluğu içime işledi. "Seni özledik Jakey. Endişelendim. Çok endişelendim. Ren seni bu kadar içine kapanık görmekten hoşlanmazdı."

Gözlerimi ayırıp bardağımdaki eriyen lokuma baktım.

Her zamanki gibi teşekkür etmem gerekirdi ama gurur duyulacak bir şey yoktu.

Gördükleri yalandı.

Gerçeği sadece ben biliyordum. Acı, acımasız gerçeği.

Önceden acıma karşı dürüsttüm. Ama şimdi, yalan söyledim ve sakladım.

Ben daha kötüydim.

Çok, çok daha kötü.

Büyükbaba John boğazını temizledi ve sanki çözüldüğümü hissetmiş gibi konuyu değiştirdi. "Meyve bahçesini genişletme planına devam etmeye karar verdin mi?"

Kaslarım sıkıştı. Zeytin dalını takdir etmiştim ama oraya önemsiz şeyler konuşmak için gelmemiştim. Beni buraya hastalığını konuşmak için çağırmıştı. Hastanedeki o uğursuz günden beri kaçındığımız konu. Sırtım iyileşmişti. Beyin sarsıntım artık yoktu. Yine de büyükbabamın hastalığı geçmemişti. Hâlâ oradaydı ve onu canlı canlı yiyordu. "Cidden dedemin hastalığı hakkında konuşacak mısın?"

Çiftlik mi?"

"Beni ilgilendiren her konuda konuşurum."

"Sadece zaman kaybediyorsun. Asıl konudan kaçıyorsun."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "İşin içine giriyorum. Bu bir suç mu?"

"Burada oturup hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak her şeyimi aldığında."

İçini çekti, sakalları nefes alış verişiyle dalgalanıyordu. "Yanlış bir şey yok Jacob. Her şey olması gerektiği gibi."

"Oh, bana bu saçmalıkları anlatma." Kollarımı kavuşturarak kamburumu çıkardım. "Tanrı'nın planı ya da yaşam döngüleri hakkında bir şeyler duymaya ihtiyacım yok. İyi değilsin. Boktan bir durum. Sırf senin için sorun yok diye daha *iyiymiş* gibi davranma."

"Benim için sorun yok."

"Ben değilim. Çıkar ağzındaki baklayı. Sana ne kadar kızmam gerektiğini söyle."

Hastalıklı mizahıma güldü. "Muhtemelen senden daha uzun yaşayacağım, oğlum. Hope bana o gün neden hastanede olduğunu söyledi. O çılgın hayvanın üzerine çullanmadan atlamak erken ölmek demektir."

"O çılgın hayvan benim arkamı kolluyor." "Daha çok sırtını tekmeliyor."

"Ondan neden bu kadar nefret ettiğinizi hiç anlamadım. Yıllardır yanımda. Güvenilir olduğunu kanıtladı."

Başını salladı. "Haklısın. Bu adil değil. Eski bir önyargıya tutunuyoruz."

"Özür dilediğini söylerim."

Sıcak çikolatasını yudumlarırken kıkırdadı.

Yutkunması için geçen sürede, hava gerginlikten düpedüz uğursuzluğa dönüştü. Sessizlik hastalık hakkında tısladı ve oturduğum koltuk kadar tahta olana kadar sertleştim. "Peki... ne kadar sürecek?"

Yüzünde mizahtan eser kalmamıştı. "Sana otoparkta söyledim. Bir yıl ya da

öyle."

"Önemli bir şey değil."

"Katılıyorum. Bu yüzden iki ya da üç, hatta belki de beş yıl gibi bir süre olduğunu açıklamaktan memnuniyet duyuyorum. Tedaviler işe yaradı. Bana daha fazla zaman kazandırdı."

İkimiz de söylemedik ama aklımız babamızdaydı. Zamanı nasıl yontup durduğu hakkında. Biraz daha. Biraz daha.

Artık kalmayana kadar.

İçkimden bir yudum alarak, ailem dediğim yaşlı büyücünün yoğun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret ettim. "Başka bir tedavi buluruz. Hatta sana daha fazla."

"Mucizelerin peşinden koşmayacağım. Bu zaman dilimiyle barışığım."

"Yani pes mi ediyorsun?" Dişlerimi gösterdim. "Senin pes edeceğini düşünmemiştim."

Elime uzandı ama ben onu masadan alıp kucağıma koydum.

İç çekti. "Pes etmiyorum. Kabulleniyorum. Ayrıca, harika bir hayatım oldu. En harika insanları sevdim. Ve dürüst olmak gerekirse, yoruldum. Dışarıda başka neler olduğunu görmeye hazırım."

Gözleri, hiç tanışmadığım büyükannemin güneşten solmuş bir fotoğrafına kaydı. Kibar gözlü, kıvılcı saçlı, limon desenli önlüğüyle dumanı tüten bir güveç taşıyan bir kadın. "Pat'i özlüyorum. O benim kalbimin hayatıydı. O gittiğinde, benim çoğumu da yanında götürdü. Sizinle geçirdiğim fazladan zamanın boşa gitmesini istemedim ama kalmak için de mücadele etmeyeceğim."

"Vay be." Gözlerimi kısmıştım. "Ne boktan bir şey söyledin. Peki ya annem? Cassie, Liam, Adam, Chip ve Nina ne olacak? Onların bu konuda söz hakkı yok mu?"

"Peki ya *sen*?" Büyükbaba John dirseklerini masaya dayamış, beni inceliyordu. "Başkalarının nasıl başa çıkacağından çok endişeleniyorsun ama ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu Ren'in ölümünü asla atlatamadığın anlamına geliyor. Birinin öksürdüğünü duymaya dayanamıyorsun. Sen-"

"Hepimizin hataları var."

Başını iki yana salladı. "Bunlar kusur değil Jakey. Onlar fobi."

"Terapiye ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun? Buradaki diğer insanlar gibi Kasaba mı?"

"Hayır, hayatın siyah ve beyaz, canlı ve ölü, mutlu ve üzgün olmadığını söylüyorum. Bu bir karışım. Tek garanti bugündür. Yarın ya da gelecek yıl değil."

Gelecek için plan yapmak iyidir, ancak günün sonunda şu anda sahip olduklarınızla yetinmelisiniz. Aksi takdirde asla yaşayamazsınız."

Öfke omurgamdan aşağı doğru ilerledi. "Buraya ders vermeye gelmedim."

"Belki de bir taneye ihtiyacınız vardır."

"*İhtiyacım olan şey* bana sorunun ne olduğunu söylemen."

John sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını iri cüssesinin üzerinde kavuşturdu. "Seni buraya çağırdığımda, bilmek istediğin her şeyi sana anlatmak niyetindeydim. Nasıl olacağını listelemek için. Ne beklemen gerektiğini. Senin için

aşırı aktif hayal gücünü dinlendirmek için. Ama..."

Tedirginlikle diken diken olarak daha uzun oturdum. "*Ama?*"

"Yapmayacağım."

"Bana nasıl öleceğini söylemeyecek misin?"

"Hayır." Ayağa kalktı ve boş kupasını lavaboya götürdü. "Almayacağım. Çünkü önemli olan kısmı bu değil." Bana doğru geri adım atarak tepemde dikildi, beni küçüldürdü, suçlu bir öğrenciyi azarlayan bir müdür gibi beni sandalyeye daha da gömdü. "Beni dinle Jacob Wild, hem de iyi dinle. Ben yaşıyorum.

Şu anda. Mutluyum. Şu *anda*. Savaşabildiğim kadar savaşacağım ve seni her zaman seveceğim. Son değişmedi. Değişmedi.

her zaman benim ölümümle bitecek, tıpkı senin hikayenin sen öldüğünde biteceği gibi. Nasıl olduğu kimin umurunda? Önemli olan bu değil. Önemli olan *şu anda* sahip olduğun günlerle ne yaptığın."

Omzumu okşayarak beni sıkıca kavradı.

Normalde ona bu özgürlüğü tanırdım.

Normalde dilimi ısıtır, acımı yutar ve temas hoşuma gidiyormuş gibi davranırdım.

Bu sefer değil.

Hastalığını sakladıktan sonra olmaz.

Beni bir aptal gibi azarlamaya cüret ettikten sonra olmaz. Dürüst olmak mı istedi?

Tamam, dürüst olabilirim.

Ayağa kalkarak elini üzerimden ittim. "*Şu anda* yaşamamı mı istiyorsun? Tek düşünebildiğim senin cenazene katılmakken nasıl yaşayabilirim ki? O acıyı şimdiden hissediyorum. Ne olacağını şimdiden biliyorum.

Sen yokken olduğu gibi. Dünü tercih ederken, *şu anı* nasıl kabul edebilirim ki? En azından dün sürpriz değil. En azından geçmiş canımı yakamaz."

"Seni en çok inciten şey geçmişin." "Yanlış. Gelecek."

John'un yüzü düştü. "Bu normal değil, Jake-"

"Bu hayatın bir gerçeği. Az önce kendin de söyledin."

"Ölüm hayatın bir gerçeği, ama Tanrı aşkına, günlük düşüncelerinizde yer almamalı."

"Benden bu kadar çok şey almışken nasıl almasın?"

"Diğer insanlardan aldığından daha fazla bir şey almadı."

"Belki onlar da başa çıkamıyordur. Belki onlar da benim gibi berbat durumdadır."

John yüksek boyuyla ayağa kalktı. "İki tane kaybettiğimi unutuyorsun. Tüm kalbimle sevdiğim insanlar. Karım ve sonra oğlum. Ren'le kan bağımız *olmayabilirdi* ama o benim oğlumdu. Eşini gömmek bir şeydir, ama çocuğunu gömmek? Berbat bir şey Jacob. Berbat bir şey. Ama yas tutarsın, hatırlarsın ve sonra yoluna devam edersin."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Öyle değil. Bu dünyadaki en zor şey." "O zaman neden uğraşıyorsun? Neden kendini buna zorluyorsun?"

John hüzünle güldü. Benim yaşadığım kalp acısıyla dolu bir kahkaha. "Çünkü dünya sevgi olmadan aynı olmazdı. İnsanlık var olmazdı. Yaşam döngüsü var olmazdı. *Hiçbir şey* var olmazdı."

Çorak bir arazi düşüncesi daha önce de hayal ettiğim bir görüntüydü. Hayvanların tekil yaşadığı ve insanların asla çiftleşmediği bir dünya.

Bu hayal edilebilecek en üzücü şeylerden biriydi ama belki de en güvenlisiydi. "Kendini önemsemekten alıkoymamalısın çünkü zaten yaşıyorsun

John, "Onların gitmesinin acısıyla," dedi. "Bu kendini delirtmenin kesin bir yoludur."

"Belki de ben zaten deliyimdir."

"Olabilir. Ama bu seni daha az sevmeme neden olmuyor." John bana doğru uzandı ve beni kendine özgü ayı gibi sarılma pozisyonuna getirmeye çalıştı. "Buraya gel."

"Hayatta olmaz." Ulaşamayacağı bir yere daldım, zor nefes alıyordum, kalp atışlarım gökyüzüne karşı hızla atıyordu. "Dokunma bana."

"Biri sana dokunmalı. Yaşayanlarla birlikte kalman gerektiğini hatırlatmalı." "Hatırlatmaya ihtiyacım yok."

"Sanırım biliyorsun. Peki ya Hope? O seninle ilgilenmek istiyor. O inatçı, sabırlı küçük bir şey. Bırak onunla ilgilen."

Tüm vücudumu saran bir ürperti beni esir aldı.

Umut.

Lanet olası Hope.

İki gece önce nasıl hissettiğimi aptalca itiraf ettiğimde bana sarılmıştı. Uyku tulumundan sürünerek bana doğru uzanmıştı ve ben neredeyse kırılacaktım.

Birkaç saat önce madalyonunu tutarak ve onu kendime çekerek zaten kırılmıştım. Ama karşılığında bana dokunması, zaten şeritlere ayrılmış olan kalbimde bir yara daha açmıştı.

Beni zayıflattı ama iyileştirmede.

Tanrım, neden beni iyileştiremedi?

Daha fazla burada kalamazdım.

John'u dinleyemiyor ya da kendimle kavga edemiyordum.

Lanet olası aklımı kaçırmadan önce huzura ihtiyacım vardı. Geri çekilerek kapıya yöneldim.

"Hey. Nereye gittiğini sanıyorsun?" John sordu. "Daha bitirmedik."

"Benden bu kadar."

"Jakey, yaptığımız ilk samimi konuşmadan kaçma."

Kapıyı zorlayarak açtım ve ona hem sevgi hem de hayal kırıklığı dolu olduğunu umduğum bir bakış fırlattım. "Kaçmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Geri dönecek misin? Bu işi bitirecek miyiz?"

Muhtemelen

hayır.

Kesinlikle

olmaz.

"Belki." Evden sıvışarak çıktım ve koşmaya başladım.

* * * * Viski

her şeyi daha iyi yapardı.

Boş bir ahırda oturup bir bardak ateş daha yudumlarken, Büyükbaba John'la konuşurken hissettiğim sızı ve kesik acı artık yumuşak bir anıya dönüşmüştü.

Sarhoş olmaya niyetim yoktu.

Forrest'la bir gezintiye çıkmayı ve ardından Hope'la kamp yaptığımdan beri uyuyamadığım uykuya dalmayı planlamıştım ama bu ıssız bir kulübeye girmeden, çıplak bir buzdolabına bakmadan ve ölmüş babamın doğal olmayan esintisini hissetmeden önce Kaçmak ve asla geri dönmemek için

dayanılmaz bir istek duyuyordum.

Kaslarım fiziksel olarak kaçmak için

çılgık atıyordu.

Babama verdiğim sözü tutmamak. Veda etmeden ortadan kaybolmak.

Dürtü çok güçlüydü. Çok aralıksızdı. Herkesin benden nefret etmesini sağlarsam, neden oldukları ıstıraptan kurtulacağıma dair iğrenç vaatlerini fısıldıyordu.

Teslim olmayı çok istedim.

Ortadan kaybolmayı.

Ama gidemedim.

Sevdiklerime zarar veremezdim. *Asla bu* kadar bencil olamazdım. Ama yardıma ihtiyacım vardı ve bu yardım alkol şeklinde geldi.

Böylece kendimi hızla azalan bir viski şişesiyle Cherry River'da devriye gezerken buldum ve kimsenin beni rahatsız etmeyeceği bir ahırda saman ve farelere sığınmak zorunda kaldım.

"Jacob?"

Sikeyim.

Tabii ki beni rahatsız edecekti.

Beni arar, bulur, eleştirirdi.

Dizlerimi yukarı çekerek kollarımı dizlerime dayadım ve içkimi gevşek parmaklarımla sallandırıdım. Kaçmanın bir anlamı yoktu. Beni çoktan yakalamıştı ve ben umursamayacak kadar sersemlemiştim.

Yanan sıvıdan sağlıklı bir yudum aldığımda, Hope'un çikolata saçlı kafası ahır kapısının üzerinde belirdi. Gözleri köşedeki bana kilitlenmeden önce karanlık alanı taradı.

Azarlamalara karşı gerildim. Tartışmalara karşı dişlerimi sıktım.

Ama o sadece içini çekti, kapıyı açtı ve içeri girdi. Tek kelime etmeden yanımdaki duvardan aşağı kaydı, bacak bacak üstüne attı ve elimdeki neredeyse boş şişeye dik dik baktı.

Yıllarca orada oturduk.

Sessiz ve gergin.

Düşünceleri içkinin yarattığı sisi bastıracak kadar gürültülüydü ama konuşarak beni rahatsız etmedi.

Kıçım ağrımaya başlayana ve viskim bitene kadar otuz dakika kadar geçti. Boş şişe benimle alay etti ve ben sisler aleminden çıkıp bulanık bir yorgunluğa gömüldüm.

Hope konuşmak için o anı seçti. "Sen bir çiftçisin Jacob Wild. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım, hafifçe ekseninden kaymış bir dünyaya karşı dudağımı ısırdım. "Hayır." Ona bakmak için biraz döndüm, omuzlarımız öpüşüyordu, kalçalarımız

Dokunaklı. O sıcak ve sağlamdı ve benim arkadaşımı. Aynı anda hem yıkılıp ağlamak hem de onu incitmek istememe neden oldu.

"Sen yaşamın ve ölümün ta kendisisin." Gözleri karşı ahırın duvarında kaldı. Yanaklarındaki doğal olmayan kırmızılık onu parlatıyordu.

Normalde melodik olan sesindeki hafif törpü onu bilge yapıyordu. "Sen bir çiftçisin. Tohum ekersin, böylece hayat verirsin. Çimleri kesersin, böylece hayat alırsın. Kurtarırsın

İkinci bir şansa ihtiyacı olan atlar, ama siz acı çeken yaratıkların acılarına son veriyorsunuz." Bana doğru döndü, eli dizimin üzerine geldi.

Donup kaldım ama bana dokunmayı bırakmadı. "Gördüğün gibi Jacob Wild, eğer ölümden korkuyorsan, kendinden de kork. Herkesten kork, sadece sevdiklerinden değil. Hayvanlardan, mevsimlerden, takvimlerden ve okyanuslardan kork."

Parmakları diz kapağıma batıyor, bu dar ve kıvrımlı yolda onu takip etmem için yalvarıyordu. "Görüyor musun? Anlıyor musun? *Dünya* yaşam ve ölüm. Her nefes yaşam ve ölümdür. Her rüya. Her öğleden sonra. Her esinti ve düşen yağmur damlası. Bunu kabul etmek zorundasınız. Sonunda *hayata* teslim olmalısınız çünkü zaten ölüme teslim oldunuz. *Hepimiz* hayat verenler ve ölüm bağışlayanlarız - bunu değiştiremeyeceğinizi kabul edin... ve özgürsünüz."

Kalbim küt küt atıyordu.

Viski midemi bulandırdı. Onun dokunuşu beni umursamaz yaptı.

Hope sanki beni hapishanemden kurtarmak için oradaymış ve kelimelerin anahtar olabileceğine inanıyormuş gibi beni izledi. Ama ben onu o hapishaneden, aylardır içimde kaynayan karanlığa bürünmüş bir şekilde izledim. Yaşam ya da ölümden değil, tutku ve öfkeden kaynaklanan bir karanlık.

Bana dokunduğu sürece kıpırdayan, ısınan ve kan dolaşıma bulaşan bir tutku.

Mide bulandırıcı karışıma bir de öfke eklendi.

Korkuma, kapana kısılmışlığıma, tekrarlayan düşüncelerime öfke. Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu.

Kabul edin ve özgürsünüz.

O kadar basit değildi.

"Sadece kabul et Jacob," diye fısıldadı, zaten yanmakta olan öfkeme bir kat daha yakıt ekledi. "Sadece kabul et... *beni.*"

Kaybettim.

Viski benim için düşündü. Alkol kurallarımı kaldırdı. Ve elim boğazını kavramak için havalandı.

Parmaklarımı boynunun narin sütununa daha sıkı doladığımda nefesi kesildi. Benim ölüm kalım meselesi olduğumu söylemişti ve haklıydı. Onu alabilirdim

hayat çok kolay. Kimse bilmeyecek ya da beni durdurmayacaktı.

Nabızı başparmağımın altında düzensiz bir şekilde atıyordu. Teni sıcak, yumuşak ve kırılgandı.

Onu daha yakına çektiğimde madalyonunun zinciri parmak uçlarımı gıdıkladı. Bakışları ağızma düştü ve içimde bir şeyler sekti. Güçlü, çaresiz ve açgözlü bir şey.

Onu kendime doğru çekerek dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Dişlerimiz takırdarken kanın hafif tadı öpücüğü lekeledi ve ağızı memnuniyetle ayrıldı.

Benden yapmamı istediği şeyi yaptım. Teslim oldum.

Onu kucağıma çekerken içkinin ahlakımı bozmasına izin verdim. Öpüşmemiz sert, derin ve hızlı oldu. Vücudu sertliğini kaybetti, sıvılaştı. Dudakları benimkilere kaydı ve elleri kafa derime tırnaklarını geçirirken nefesi kesildi.

Artık görmüyor, nefes almıyor ya da var olmuyordum. Sadece *oradaydım*.

Hayatın önemsiz bir parçası, çiftleşmenin doğal simetrisine boyun eğiyor... hayatta kalıyor.

Dili benimkini yalarken ve iniltisi beni daha fazlasını almaya teşvik ederken düşüncelerim çarpıştı ve birbirine karıştı.

Nerede olduğuma dair tüm hislerimi kaybettim. Ne olduğumu.

Kim olduğumu.

Viski sayesinde dedemin dediğini yaptım ve *şu anda* yaşıyorum.

Hope'un kollarında canlandım. Yarı ömür yok.

Lanetli bir hayat yok. Sadece *hayat*.

Onu da yanıma alarak duvara doğru kaydım ve yerçekiminin onu yere indirmesine izin vererek üzerine yayıldım.

Bacaklarını açtı, aralarına girdiğimde nefesi kesildi.

Öpüşmemiz vahşi ve dikkatsiz bir hal aldı. Dişlerin ısırıkları ve dillerin kıvrımları.

Hem onun hem de viskinin sarhoşuydum.

Tırnakları omurgamın iki yanını çizerek beni daha da içine çekti.

Ve savaşmak yerine, beni kontrol etmesine izin verdim. Diğer her şeyi bir kenara ittim.

Bütün düşünceler.

Tüm fobiler ve acılar.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece umut.

"Siktir." Saçlarını avuçladım, kasıtlı olarak onun içinde boğuluyordum.

O da beni daha derinlere yüzmeye, kalbine dalmaya ve asla yalnız kalmayacağım dibe batmaya davet etti.

Elleri sırtımda dolaştı, kot pantolonumun ceplerine indi ve kıcımlı sıkarak beni öne ve ona doğru çekti. Lezzetli sıcaklığı beni insan yapan her şeye kısa devre yaptırdı.

Onun ince gücü beni tahrik etti. Mücadelesi ve inatçılığı beni sertleştirdi.

Vücudum daha da alçaldı, onu kaldırım taşlarına sıkıştırdım ve acımasız ihtiyacımı ona doğru ittim. Düşüncelerim daha da dağıldı, beni aşka aç ve kaostan uzak bıraktı. Sanki onun kucağında ölüm beni bulamazdı.

Dillerimiz daha hızlı dans

etti. Ellerimiz daha sert

okşadı.

Hiçbir incelik ya da izin yoktu.

Sadece ham, temel ihtiyaç.

Ama sonra kader araya girdi.

Kader bana *asla* özgür olamayacağımı

hatırlatmaya karar verdi. Öpüşmenin ortasında

Hope öksürdü.

Ve tek bir kalp atışında onun üzerinden havalandım.

Tekrar öksürdü ve durmak için elinden geleni yaparken yüzünü buruşturdu.

Her nefes alışımında ve öksürdüğümde, kalbimin etrafına elektrik teli doladı ve beni elektrikle öldürdü.

Kanımda daha fazla viski, daha fazla arzu kalmayana kadar işe yaramaz kasları defibrilize etmek.

Dehşet verici bir korku.

"Hasta mısın?" Acelemden tökezleyerek uzaklaştım.

Bir öksürük.

Hastaneler, nöbet geçirmeler ve tedavi edemeyen ilaçlarla ilgili anılar zihnime üşüştü.

İki elimi saçlarıma geçirip sertçe çektim, keşke kafatasımı kırıp geçmiş i durdurabilseydim.

Hope ayağa fırladı, dudakları kıpkırmızıydı ve eli bana uzanarak yanında kalmam için yalvarıyordu. "Ben hasta değilim."

"O zaman neden öksürdün?" Klostrofobiden çılgına dönmüş bir halde küçük ahırda volta atıyordum.

"Sadece...um..." Gözleri boşlukta uçuşt u. "Saman tozu." Her şey kapandı.

Böyle yalanları kaç kez duymuşt um?

Endişelenme, Vahşi Olan, sadece alerji.

Öksürüyor musun? Yok bir şey, sadece

polen. Boğaz ağrısı, hepsi bu, evlat.

Endişelenmeyi bırak, sadece soğuk algınlığı.

Yala

nlar.

Yala

nlar.

Yala

nlar.

"Jacob. Yapma. Bir şey yok. Söz veriyorum." Hope bana doğru geldi ve yumuşak parmaklarını ön koluma koydu. "Lütfen."

Onu silkeledim. "Bana yalan söyleme."

"Değ ilim. Gerçekten." Yeş il bakışları parlıyordu.

Ateş ten miydi? Yanaklarının normalden daha kırmızı ve sesinin cızırtılı olmasının nedeni bu muydu?

Gözlerimi kısımtı m. "Bir şey saklıyorsun."

"Hayır." Kollarını kavuşt urdu. "Sadece bana yansıtıyorsun." İç çekti.

"Bak... bunun hakkında konuşabilir miyiz? Burada olanlar hakkında konuşabilir miyiz? Sarhoş değ ilken her şeyi tartışabilir miyiz?"

"Sarhoş değ ilim."

Alay etti. "Dudaklarında viski varken seni öpmekten sarhoş oldum."

Sertleşt im. "Arkadaş istemedim." "Ben

de saldırıya uğ ramak istemedim."

Birbirimize ters ters baktık.

Yavaş ça omurgası gevşedi ve teslimiyet içinde ellerini açtı. "Ben senin arkadaş ını m Jacob. Sen istedin, hatırladın mı? Ağ layacak bir omuz vermeseydim senin arkadaş ın olmazdım."

Ama ben dilimi bulamadan ahırdan sıvıştı. Ben de sefil ve yalnız halime geri döndüm.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Umut

* * * * *

Dün Jacob'a yalan söyledim.
Doğrudan gözlerinin içine baktım ve yalan söyledim.
Beni bir öpücükle fırlattı. Kalbimi aldı ve beni mahvetti.
Karşılığında da muhtemelen ona şu anda bağışıklık sistemimi ele geçiren virüsü vermiş olacaktım.

Grip.

Kamp yaparken dışarıda uyumak mı savunmamı zayıflattı yoksa sabah erken kalkmak mı beni tüketti bilmiyordum ama dün tıkalı bir baş ve kaşınan bir boğaz ile uyandım ve bugün de giderek artan göğüs kafesi öksürüğü ile ateşle savaştım.

Dün gece Jacob'ı aramaya gittim ve daha da kötüleşmeden önce birkaç gün izin almam gerektiğini söyledim.

Ona hasta olduğumu söylemeyecektim... sadece Keeko'yla derslerime yetişmem gerektiğini söyleyecektim.

Ama bu onu sarhoş ve boğulurken bulmadan önceydi ve mesafemi koruyamadım. Öksürebileceğimi biliyordum. Öksürüğümle savaştım. Konuşmak için elimden geleni yaparken ağrılar ve ateş. Beni çok yakından incelediği her seferinde geriliyor ve kontrolümü hızla ele geçiren hastalığa karşı burnumu çekmemeye çalışıyordum.

Peki ben ne yaptım?

Bir öpüşme çılgınlığı anında öksürdüm ve sonra konuşmak istedim. Onu bir randevuyu kabul etmesi için zorladım. Benimle. *Bugün.*

Bir randevu, ya da daha çok bir danışma seansı, eskisinden çok çok daha hasta olduğum için katılamadım.

Bu sabah tıkanmış sinüsler, öksürükler ve her kasımı rahatlatmak için yalvartan bir ateşle uyandım.

Della bana nazikçe soğuk algınlığı ve grip ilaçları verdi, tuzlu suyla gargara yaptırdı, pastiller verdi ve sonra beni yatağıma geri yatırdı. Jacob'a bugün çalışamayacağımı söyleyeceğini söyledi ve kapımda durup

en üzgün ifadeyi takındı. "Onun yanında bu şekilde konuşamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Omuzlarım yuvarlandı, yastıklara yaslandım. "Biliyorum."

"İyi tepki vermeyecektir."

Başımı salladım.

Lokantada nasıl tepki verdiğini görmüştüm.

The Boy & His Ribbon filmi izlemiştim ve Jacob için öksürüğün sadece bir öksürük olmadığını anlamıştım.

Islak ve uzun bir şekilde keserken ağzımı kapattım. "Muhtemelen onu hasta ettim."

"Bundan şüpheliyim. Sağlam bir bağışıklık sistemi var." Della gülümsedi.

Yanaklarım ateşten başka nedenlerle de ısınmıştı. "Ben, eh... dün gece beni öptü."

Kaşları kalktı. "Sen de onu öptün mü?"

Dudağımı ısırdım, başımı salladım. "Bu gece onu görmek istedim. Olanlar hakkında konuşmak için."

Kapının pervazını iterek yatağımın kenarına oturdu - oğlunun yatağına. "Bu gece daha iyi olmayacaksın, Hope."

"Biliyorum."

"Öyle olana kadar uzak durmanız gerekecek. Aksi takdirde, bu yaz kaydettiğin ilerleme boşa gidecek." Elimi okşayarak iç çekti. "Seni bir arkadaş olarak kabul etmesinin benim için ne anlama geldiğini anlatamam. Her zaman biriyle olmasını istemişimdir. Ve bu kişi sen olduğun için mutluyum. İyi ki var

Ben yapamadığımda ona bakacak biri. Onun yanında olduğunuzu bilmek bana huzur veriyor."

Gözlerim yaşardı ve burnumu sildim.

Ayağa kalktı ve kot pantolonundaki bir parça tüyü fırçaladı. "Şimdi biraz dinlen.

Çabuk iyileş, böylece bilmek zorunda kalmaz." "Tamam."

El sallayarak odadan çıktı ve beni pamuk dolu bir kafa ve bıçak dolu bir boğazla baş başa bıraktı.

Tavana bakarak, orada her şeyi gören bir güç varsa ondan bir istekte bulundum.

Lütfen, lütfen ben iyileşene kadar Jacob'ı uzak tut.

İhtiyacı olduğu gibi ölümsüz olmadığımı anlamasına izin verme.

Gözlerimi kapatıp Jacob'ın öpücükten sonra benden birkaç gün uzak

duracak kadar nefret etmesini diledim ve dua ettim. Çünkü eğer etmezse.
Eğer

Beni *duydu*... Aramızdaki her şeyin sona ereceğine dair tüylerimi diken diken eden bir bilgim vardı.

Arkadaşlığımızın biteceğini.

Bağımız yok olacaktı.

Beni keserdi. Beni

gönderirdi. Temelli

olarak.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Jacob

* * * * *

"JACOB? Burada mısın?"

Annem elma fideleri diktiğim seraya doğru ilerlerken gözlerimi güneşin parıltısından koruyarak başımı kaldırdım. Öldürücüydim. meyve bahçesi yetiştiriciliği konusunda ciddi.

Sert çekirdekli meyvelerin yanı sıra çilekten de para kazanılabiliirdi - eğer onları istikrarlı bir şekilde yetiştirmenin bir yolunu bulabilirsem.

"Evet." Alnımdaki teri silmek için cebimdeki bezi kullandım.

İyi bir ruh halinde değildim. En son ne zaman keyfimin yerinde olduğunu hatırlayamıyordum. Bir kez daha Hope'un hatasıydı.

O öpücük.

O lanet öpücük sonsuza dek viskinin ateşli tadıyla bağlantılı kalacaktı.

Ve kabuslarımda yankılanan o öksürük.

En azından mesafesini korumuştı. Annem Hope'un öğretmeniyle Skype üzerinden çalışması gerektiğine dair mazeretlerini iletmişti ama sanırım sonunda beni öpmesinin bir hata olduğunu anlamış ve bu konuda benim kadar sinirlenmişti.

Onun da benim gibi boşluğa ihtiyacı vardı.

Tanrı'ya şükür.

"Jacob... beni dinliyor musun?"

Anneme odaklandım. "Özür dilerim. Evet. Ne dedin sen?" "Her yerde seni aradığımı söyledim."

"Beni buldun." Bunun için zamanım yoktu. Yalnız kalmak istiyordum.

Yanından geçip bir tepsi bebek şeftali aldım ve onları saksı masasına doğru taşıdım.

"Biliyor musun, baban ve ben birkaç yıl boyunca bir meyve bahçesinde yaşadık.

meyve toplayıcısı olarak." Annem beni takip etti, bir bebeğin yapraklarını okşayarak

hüzünlü bir gülümsemeyle anlatıyor. "Bir barakada kaldık ve mümkün olan her saat çalıştık ama hayatımızın en mutlu zamanlarından biriydi."

Annem ondan bu kadar kayıtsızca bahsetmezdi ve kalbim kesinlikle bugün onun masalları için yeterince güçlü değildi.

Boğazımı temizleyerek, "Almanız gereken başka kurtarılacaklar yok mu?" diye sordum.

Beni çok iyi okuyarak gözlerini kıstı. "İstiyorum. Ama bir saatten önce olmaz."

"Ah."

O zaman yakın zamanda ondan kurtulamazdım.

Bir fideyi tepsisinden çıkarıp daha büyük bir saksıya yerleştirirken sessizlik çöktü. Annem çalışmamı izliyordu, varlığı Hope'un ki kadar rahatsız edici değildi.

Dört bitkiyi taşıyıp yeni toprakla doldurduktan sonra kımıldadı. Elini arka cebine soktu, sonra öne doğru kayarak Önümdeki toprak kaplı bankın üzerine küçük bir kutu yerleştirdim.

Görür görmez anladım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Paket, mezuniyetimde lokantada bana verdiği paketin aynısıydı.

Yeşil ambalaj.

Bir hayalet tarafından satın alındı ve ölü bir adam tarafından verildi.

"İstemiyorum." Geri geri gittim ve daha fazla yavru meyve ağacının bulunduğu bir sehpaye çarptım.

Annem başını eğmiş, hediyeye bakıyordu. "Bunu sana vermek için doğru zamanın ne zaman geleceğini merak ediyordum. Seni ve Hope'u izliyordum. Yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Senin için doğru kişi olup olmadığını. Ama dün onu öptüğünü söyledi. Ben de mecbur kaldım."

"Sana *söyledi* mi?"

Ne oluyor lan?

Kutuyu masanın kenarına doğru iterek mırıldandı, "Ren evleneceğin kızı bulduğunda bunu sana vermemi söyledi. Sonunda Hope'la evlenir misin bilmiyorum ama bence o hayatına girecek en önemli kız. Ayrılabilirsiniz, farklı insanlarla birlikte olabilirsiniz ama Umut olmadan kimseyi sevmeye hazır olamazsınız. İşte bu yüzden bunu sana şimdi veriyorum."

Gözlerimiz buluştu.

Benimki çılgınca, onunki keder içinde kararlı. "Aç onu, Vahşi Olan."

"Yapamam."

"Yapmak zorundasın."

"Henüz sahip olmamı istemezdi. Bunu hak etmiyorum."

"Seviyorsun ve o da severdi çünkü Hope'u severdi ve bunu sen de biliyorsun."

Çenemi sıktım.

Lanet olsun, neden bunu yapmak zorundaydı? Neden bana verdiği paketlerin aynısını anneme de vermek zorundaydı? Neden hayatı bu kadar zorlaştırmaya devam etti?

"Ben giderim. Sen kendin aç." Etrafa saçılmış topraktan sıyrılarak bana doğru geldi. Parmak uçlarında durarak yanağımı öpmeye cüret etti. "Seni seviyorum. Ve sanırım

O da öyle. Bundan korkmayın. Bundan *asla* korkmayın."

O giderken tek kelime etmedim. Seranın kapısını açıp arkasından kapatırken gıcırdadı ve beni bunaltıcı çorbanın içinde bıraktı.

Gözlerim yeşil ambalaja takıldı. Parlak yapraklar ve parlayan güneş ışığıyla çok iyi uyum sağlamıştı. Neredeyse canlı görünüyordu, sanki babamın enerjisiyle parıltıyor ve ona etkileşime girebileceği küçük bir portal sağlıyordu.

"Tam bir baş belasısın," diye mırıldandım. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Cevap yok.

Dolaşacak hava yok. Hışırdayacak ağaç yok. Sadece sıcak, yapışkan oksijen.

Dişlerimi sıkarak kutuyu kaptım. Büyük değildi. Neredeyse avuç içi büyüklüğündeydi. Kağıdı yırtmak ve kapağı kaldırmak sadece bir saniyemi aldı.

Başka bir alet bekliyordum. İsviçre çakısı ya da pusula gibi bir şey.

Onun yerine dizlerimin gücünü çalan ve beni masaya yapıştıran bir şey buldum.

Kirli betonun üzerine bir not düştü.

Eğilip açarken ellerim titredi, babamın karalamasını tanıdım.

Merhaba Jacob,

Şimdiye kadar, aşık olduğun kız Della'yı kıskanacak.

Mavi kurdele. Her güzel kız kurdele takmalı. Bunu seninkine ver. Söyle.

Oğluna aşık olduğu için inanılmaz derecede minnettar olan birinden. Ona iyi bir seçim yaptığını bildiğimi söyle çünkü bir Vahşi'nin kalbini ele geçirdiğinde bir daha asla yalnız kalmayacak.

*Seni seviyorum,
Wild One. Baba.*

Dantelli, krem rengi bir kurdele açıldığında kutuyu eğip baktım. Zarif ve eski dünyaya ait olan bu hediye, Hope'un madalyonuna sıkı sıkıya sakladığı danteller kadar karmaşık ve narindi.

Her şeyin dışında.
Bütün kurdelelerin
arasından.

Takma adı verilen kız için bir parça dantel satın almak zorunda kaldı. Sırtımdan aşağı ürperti yayıldı. Bu dünya ile öteki dünya arasında bir ayrım yok muydu?

Olamazdı çünkü o dehşet verici anda, hiç bitmeyen uçsuz
bucaksızlığının kenarında duruyordum.

Beni tamamen şoke ettiği için lanet olası babamın kıkırdadığını
duydum. Şu anda bununla başa çıkamazdım.

Eğer beni daha da delirtmek istediye, işe yaramıştı.

Kurdeleyi yerden kopararak telkari kumaşı topraktan arındırdım ve
kutuya geri soktum.

Kapak açıldı.

Babamın varlığı yok oldu.

Ve temiz hava ve akıl sağlığı için seradan fırladım. Forrest
beni bekliyordu.

O anladı.

Ve birlikte, hiçbir hayaletin ya da insanın bizi bulamayacağı bir yere
uçtuk.

* * * * *

Yalnızdım.

Hep yalnızdım.

Büyük, siyah bir sonsuzluğun içinde tek bir varlık.

*Ama yavaşça, bir iğne ucu kadar ışık belirdi, sonra bir tane daha ve bir
tane daha ve bir tane daha, dev bir saat gibi yayıldı ve ben merkez
kadranıydım.*

*Yüzler ortaya
çıktı.
Baba.
Patricia.*

John.

Anne.

Nina.

Chip.

Hope.

Şimdiye kadar sevdiğim ya da tanıdığım herkes şekil değiştirdi. Hepsinin üzerinde spot ışıkları vardı, yüzleri parlıyor ama bedenleri zar zor görünüyordu.

Birine gitmek istedim.

Ama kime?

Hepsi dağılmıştı, hayatın saatinde dağılmışlardı, ayrı ve yalnızdılar.

Elimde bir pusula belirdi.

Bana verilen ve üzerinde doğru yolu bulmamı söyleyen bir yazı bulunan bir pusula. Onu sıkıca kavradım, bana yolu göstermesi için yalvardım.

Ama dönmeye başladı.

Daha hızlı ve daha hızlı, dış dünyayı bulanıklaştırıyor.

Yüzler artık yoktu, sadece etrafımda bir girdap gibi dönen özelliklerin bir karışımı vardı.

Başım döndü.

Gözlerimi kapattım.

Pusula elimde canlı bir şey gibi vızıldadı. Sonra durdu.

Gözlerimi açtım.

Herkes gitmişti.

Önümde sadece tek bir figür duruyordu.

Pusulanın ibresi doğrudan ona yöneldi.

Örümcek ağı gibi bir ışıkla yıkanan bir kız.

Gözlerinde umut ve kalbinde sevgi olan dantel seven bir kız.

Pusula ısındı ve bunun doğru seçim olduğu konusunda beni dürttü. Bu benim doğru ve seçilmiş yolumdu.

Ona güvenmiştim.

Ona doğru adım attım.

Ama sonra, bir silah sesi kadar sağır edici bir patlamayla düştü. Gözleri kapandı.

Vücudu buruştu.

Ve geriye kalan tek şey pusulamın bir cesedi göstermesiydi.

Panik içinde sıırılsıklam uyandım.

Islak arşıaflarımdan fırlayıp başucumdaki ışığı yakmaya çalışırken ellerim beceriksizce hareket etti. Aydınlanmaya ihtiyacım vardı. Ayaklarımın dibinde yerde ölü yatan Hope'un görüntüsünü silmem gerekiyordu.

Işık yandığı anda yataktan fırladım.

Mide bulantısı fokurdadı. Baş dönmesi tökezlememe neden oldu. Gömme dolabıma takıldığımda duvarla boğuştum ve babamın hediyelerini sakladığım yerde dizlerimin üzerine çöktüm.

Plastik torbayı ters çevirdim ve küçük paketleri saydım. Bir, iki, üç.

Anneme vermek için üç tane daha.

Ölmüş babamdan üç istek daha.

Hepsi de kaderimde aşık olmak olan kızın etrafında dönüyordu. Evlenmek. Çocuk sahibi olmak.

Asla mümkün olmayacak şeyler.

Ben bunları istemedim.

O şeylere sahip *olamazdım*.

Dolayısıyla bu olayların hiçbirisi gerçekleşmeyecektir.

Bu da annemin, vefat eden kocası tarafından kendisi için seçilen hediyelere asla sahip olamayacağı anlamına geliyordu.

Bir daha asla verilmemek üzere güzel ambalajlarında ürüyeceklerdi.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Böyle bir trajediye sebep olmak istemezdim.

Artık vasi olma zorunluluğunu istemiyordum.

Gitmelerini istedim.

Onlar annemindi.

Babamındı.

Onları almasının zamanı gelmişti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

"Annemi gördün mü?" Cassie Teyze bir kova yemi o gün için seçtiği binek atına doğru taşırken ona sordum. Romy adında sevimli bir dapple.

"Hayır. İki kurtarıcıyı topladığımız dünden beri yok." Yüzü düştü, bulutlu gökyüzü kahverengi saçlarının karanlığını yumuşattı. "Tanrım, Jacob. O yer mi? O zavallı şeyler aç susuz bir ağaca zincirlenmişlerdi. Bir deri bir kemik kalmışlar. İnsanlardan resmen nefret ediyorum."

Bir elimi kotumun cebine sokarken diğer elimle babamın hediyelerini koyduğum plastik torbayı kavradım. "Onları sakladığınıza sevindim."

"Güvenlerini kazanmak uzun zaman alacak, zavallı şeyler. Ani bir hareket yaparlarsa patlarlar."

"Daha sonra onları görmeye gittiğimde bunu aklımda tutacağım."

"Güzel." Cassie Teyze dalgınca başını salladı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Büyükbaban bana geçen gün ikinize ne olduğunu anlattı."

"Oh, öyle mi? Size hasta olduğunu mu söyledi?"

Yüzü düştü. "Evet ama yeni prognozuyla çok daha iyi durumda."

"Onun nesi var?"

Üzüntüyle gülümsedi. "İşe yaramayacak. Bana sana söylemeyi reddettiğini söyledi. Gizlilik yemini ettim."

Kaşlarımı çattım. "Bunun haksızlık olduğunu düşünmüyor musun?"

"Belki." Omuz silkti. "Ama bu gerçekten önemli bir şey değil. Bu konuda endişelenmek durumu değiştirmeyecek."

"Hayır, ama belki araştırıp daha iyi bir tedavi bulabilirim. Etrafa sorabilirim. İkinci bir görüş alabilirim-"

"Dur." Elinin tersiyle alnını sildi. "Yeterince fikir sahibi oldu Jacob. Bu konuda Ren'e çok benziyor ve sadece

Bizimle olan hayatına müdahale etmediği sürece yardımını kabul etmeye istekli. Onu düzeltmeyi takıntı haline getirme."

Buna ne diyebilirim ki?

Sanki hastalıkla savaşmaya çalışmak çok yanıltıcı gibi davrandılar. Bunu hiç anlamadım.

Uzaklara bakarak tarlaları taradım, kayıp olan başka birini aradım.

Sadece annem değil, Umut da kayıptı. Onun ortadan kaybolması beni huzursuz etti.

"Neyse, görüşürüz." Cassie Teyze'ye başımı salladım, kovboy şapkamı başıma yeniden yerleştirdim ve annemin evine doğru yürüdüm.

Normalde Hope çalışmaya hazır, hevesli bir köpek yavrusu gibi peşimden atlardı.

Hayatımı cehenneme çevirmeden bu kadar uzun süre geçmemişti ve her ne kadar bir başka şiddetli öpücükten sonra onunla yüzleşmek istemesem de, bundan daha iyi yetiştirilmiştim. Özür dilemeyerek ve havayı yumuşatmayarak terbiyemin bozulmasına izin veremezdim.

O haklıydı. Ona saldırmıştım. O öpücük tamamen benim hatamdı. Bunu düzeltmek zorundaydım.

Anneme hediyelerini verdiğim anda, bir değişiklik olsun diye Hope'u takip eder ve ona bunu aşmasını söyledim. Arkadaşlara ve affetmeye ne oldu? Haftalık işler uzundu ve ben onun yardımına alışmıştım, lanet olsun.

Daha küçük otlaklara açılan kapıyı açıp otlara kaşlarımı çattım. Daha şimdiden, geçen ayki hasadımızdan bile incik boyuna kadar filizlenmişti. Yakında, kimsenin kişisel bir kriz ya da ilişki karmaşası yaşamasını beklemeden bir kez daha kesilmesi gerekecekti.

İşte bu yüzden yalnız daha iyiyim.

İnsanların hareketlerini iyi okuyamadım. Fazla düşündüm. Donanımlı değildim.

Bir kışneme sesi dikkatimi yukarı doğru çekti. En azından şans, aradığım kişiyi bana getirmişti.

Annem kalçalarında ve omurgasında yaralar olan sıska bir palominonun burnunu okşadı. Göğüs kafesi sanki etten kemiğe dönüşmüş gibi görünüyordu- beyaz ve gün ışığında görülebilir.

Yetersiz beslenme yüzünden kalbim sıkıştı. Atın yularıyla orada asılı kalışına, bağlanmaya ve umutsuz bir durumu kabullenmeye çok alışmış olmasına. A

Bir kova yemek, sanki yemek yemeyi unutmuş gibi dokunulmadan başının yanında bekliyordu.

Cassie Teyze haklıydı.

İnsanlar bir yaratığa bunu yapacak kadar ahmaktı.

Umarım cehennemde çürürler.

Annem, zar zor hayatta kalan palominonun başından ayrılıp, kemiklerinde biraz daha fazla et olan ama sanki biri karnını deşmeye çalışmış da bir daha dikememiş gibi karnı boyunca bir yara izi olan mavi bir boz horozun arkasından dolanarak çayırdan geçerken beni fark etti.

Selamlamak için el salladım, kırık kalbimde bir sevgi seli kendine yol buldu. Annem parasını ve zamanını bağışlayacak kadar şefkatli olduğu için minnettarım.

bu kayıp davalar. Hayatta kalamayabilirlerdi ama en azından en iyi bakıma, yiyeceğe ve ilgiye sahip olurlardı. Sonları gelmeden önce sevildiklerini bileceklerdi.

Annem gülümsedi ve karşılığında elini kaldırdı. Ve işte o zaman oldu.

Bir son.

Zaman sanki olayların tam sırasını bilmemi istiyormuş gibi yavaşladı. Yıllar boyunca bu dehşeti tekrar tekrar yaşamak için kristal berraklığına sahip olduğumdan emin olmak için.

Benim hatamdı.

Hepsi benim hatam.

Asla el sallamamalıydım.

Annemin kolu yukarı kalktı. Gülümsemesi genişledi. Bana olan sevgisi altın güneş kadar parlaktı.

Ve mavi tavşan onu bir tehdit olarak gördü.

Kalkmış bir el gördü. Daha fazla ceza, daha fazla acı, daha fazla işkence tattı.

Palomino kadar kırılmamıştı. Hala savaşıyordu. Kendini koruma.

O da doğal olanı yaptı.

Kendini korumaya çalıştı.

Sağrısı havaya kalktı, arka ayakları toplandı ve annemin göğsüne iki el ateş etti.

"Kahretsin!" O yere düşmeden önce ben koşuyordum.

Mavi tavşan şaha kalktı, onu yerinde tutan iple mücadele ederken kafası savruldu. Yular da zihni gibi koptu. Geriye sadece panik kalmıştı. Çılgılık attı ve geriye doğru fırladı, toynakları annemin karnına indi.

Ağır hayvan yumuşak ete batarken haykırdı, sonra özgürlüğü fark etti ve çılgınca bir dörtnala kalktı, kurşun ip ve kırık yular peşinden sallanıyordu.

Bir çite çarpıp bacaklarını kırabilirdi.

Yaptığı şey yüzünden kendi gücüyle ya da benim gücümle ölecekti.

Durmak için kayarken nefesim boğazımda düğümlendi ve geriye kalan tek kan bağım olan ailemin yanında diz çöktüm. "Her şey yolunda. Ben yanıdayım."

Babamın hediyeleriyle dolu çantayı kenara fırlattığımda etrafa saçıldı. Mavi ambalajlı paketler çimenlere yuvarlandı, yeşilin arasında gökyüzünün küçük noktaları. Yüzüne dokunduğumda ve hasarı değerlendirdiğimde bunlar tamamen önemsizdi.

Parmaklarım arka cebimden telefonumu almak için kaşınıyordu ama annem elimi sıkıca kavradı, tutuşu terli ve sıkıydı. "Jacob-" Acı onu şok ederken omurgası eğildi.

Ağzından sızan kan kalbimin durmasına neden oldu. "Konuşma. Her şey yolunda."

Onu hareket ettirmemeliyim. Sırtı kırılabilir ya da daha kötüsü olabilir.

Ama toprakta kıvranıyordu. Sarı saçları tozlandı, mavi kurdelesini ölümün yakın olduğunu çoktan tatmış gibi altın tellerden düştü.

Hain.

Annemle birlikte kurdeleyi de kucağıma aldım ve ona sarıldım. "Her şey yolunda. Sadece hareket etmemeye çalış."

Bir kolumla onu desteklerken, elimi onunkinden kurtardım ve telefonumu almak için cebime daldım.

"Jacob-" diye inledi, dudaklarında daha fazla kan birikmişti.

"Sus. Bir şey yok." Adrenalin damarlarımı titretiyor, ambulans için numaraları tuşlamamı imkânsız hale getiriyordu.

"Bir şeyler... doğru değil." Annem nefes nefese kaldı. "Acıyor."

"Düzelteceğim. Söz veriyorum." Kirli saçlarını geriye doğru tararken, bir kadın operatör telefonda bağırırken neredeyse kendimden geçiyordum.

"İtfaiye mi, polis mi, ambulans mı?"

"Ambulans."

"Bir dakika, lütfen."

Annem acıdan saklanmaya çalışırken bacaklarını tekmeleyerek kıvrandı. Lanet olsun, ona yardım etmek için elimden geleni yapardım. Onunla yer değiştirdim. Ben-

"Ambulans. Adres nedir?"

"Cherry River" diye emrederken sesim titriyordu. Cassie Collins size alanı gösterecek. Bir at annemin göğsüne tekme attı. Ciddi bir durum. Buraya gel. Hemen."

Telefonu kapattığımda annem inledi, sakın ve derli toplu kalmak için elimden geleni yapıyordum ama dehşetin titreyen izdihamına karşı savaşı hızla kaybediyordum.

"Vahşi Olan." Öksürüğünden kan fişkirirken yüzü buruştu. Önceki gibi kırmızı değil, pembe tonlu ve köpüklüydü.

Kah

retsi

n.

Lan

et

olsu

n.

Lan

et

olsu

n.

"Konuşma. Hareket etme. Ambulans gelene kadar hiçbir şey yapma."

Tekrar haykırdı, göğsünü tırmalarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Nefes alamıyorum."

"Ne yapabilirim?" Ne aptalca bir soru. Ne aptalca, *Akıl almaz bir soru.* Başını kucağıma yaslayarak elimi göğsünde gezdirmeye cesaret ettim. Krem rengi gömleğinin güneş patlaması şeklinde inci düğmeleri vardı ve onları çözecek vaktim yoktu.

Hızlı bir yırtmayla gömleğini sıyırdım, siyah sütyeni ve morlukları ortaya çıktı.

Ne kadar çok çürük var.

Göğüslerinin hemen üzerinde neredeyse mükemmel iki toynak izi ve karnının üst kısmında da iki toynak izi daha vardı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ama bu, mahkûm bir atın açtığı yaralardan değildi.

Derisinin altından sızan ve yayılan kan yüzünden ağladım.

Yan tarafından çıkan beyaz kemik ucu yüzünden ürperdim.

Nefes almakta zorlanan ve boğularak ölen bir babadan çok ama çok iyi

bildiğim o tıkırtı ve hırıltı yüzünden çığlık atmak istedim.
At akciğerini delmişti.

Ve diğerk iç yaralanmalardan biriken kan, baskı ve acıyı artırarak onu yavaş yavaş öldürdü.

"*Lanet olsun.*" Onu kendime çektim, sallanıyordum, yakıcı gözyaşlarımın kırık bedenine sıçramasından nefret ediyordum ama onları durduramıyordum.

Daha cesur olmalıyım. Onu kucağıma alıp eve taşımalıyım. Kasabaya koşup lanet ambulansı kendim kullanmalıyım.

Ama ben hiçbirini yapmadım.

Çünkü artık çok geç olduğunu biliyordum.

Annemin mavi bakışları benimkilerle buluştu ve dünyanın geri kalanını bloke edecek şekilde bana kilitlendi. Zamanı, mekânı ve hayatın kendisini kapatıyor, bizi bizden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir balonun içine çekiyordu.

Şurada.

Şu anda.

Tıpkı büyükbabamın istediğı gibi.

"Ağlama..." İşe yaramaz bir nefes çekti, pembe kabarcıklı kan dudaklarını boyadı. "*Lütfen... lütfen ağlama.*"

Başımı salladım, dudağımı ısırdım ve ona daha sıkı sarıldım.

"Özlemeyeceğim." "Beni... özleme."

Sarsıldım. Sadece beni rahatlatmıyordu. Veda ediyordu.

Başımı sallayarak bir damla gözyaşının kaçtığı yanağını okşadım. "Seni özlemek zorunda kalmayacağım çünkü hiçbir yere gitmiyorsun."

Gülümsemesi kanlı bir yüz buruşturmasına dönüştü. Bir an için tek yapabildiğı nefes almaya odaklanmak oldu. Karnı, yayılan travma nedeniyle sürekli olarak kıpkırmızı-siyaha dönüyordu.

"Bana söz ver... Vahşi... Bir."

Cevap veremedim. Kelimeler acımasız, morartıcı parmaklarıyla boğazımı sıkıyor, konuşmamı engelliyordu. Küfür etmemi engelliyordu.

Bunun bir şaka olması için yalvarmamı engelliyor.

Neden el salladım ki?

Neden daha dikkatli olmamıştı?

Kurtarma atlarının ne kadar öngörülemez olduğunu biliyordu. O *daha iyi biliyordu.*

Öfke içimi ısıttı. Onu azarlamak istedim. Onu sarsmak.

Ama nefes nefese soluması, annemi benden alırken ölümün yüzüne bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi sıkımda neden oldu.

Bunun dışında

her şey.

Herhangi bir şey.

Lütfen, Tanrım, ne olursa.

"Jacob..." Annemin gözleri yaşlarla parlarsa bile şiddetle mavi parlıyordu. "Bana... bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Sadece dinlen. Yardım yolda."

Kan kabarcıklı bir öksürükle içini çekti. "Dinleneceğim... yakında. Önce... bana söz ver."

Göğsüm ikiye ayrıldı. Kaburgalarım onun yerine akciğeri delmek istedi. Kalbim, o yaşayabilsin diye kendini feda etmek istedi.

Başımı salladım, annemle son bir konuşma yapacak kadar güçlü değildim. Ama vücudu kasıldı, gözleri kapandı ve ben kendimden Hades'in çukurlarına kadar nefret ettim.

Bunu onun için zorlaştırıyordum. Benden bir söz vermemi istedi. Ölmek üzere olan bir babaya söz vermişim.

Şimdi, ölmek üzere olan bir anneye bir tane yapardım. Tek amacım buydu.

İyi bir evlat olmak için, ailesini öldürse bile seven bir evlat.

Onu.

Hope bana bunu kabul ettirmeye çalışmıştı. Ölümün bir parçası olduğunu kabul etmek ve ancak bunu kabul ederek özgür olabilirdim.

Yanılıyordu.

Bu engellenebilirdi. Bu *benim* hatamdı.

Annemi öldürmüştüm ve şimdi onun kollarımda yitip gitmesini izlemenin cezasını çekiyordum.

Neşe bir efsaneydi.

Keder benim gerçeğimdi.

"Tamam anne." Daha uzun oturarak gözyaşlarımı sildim ve öfkemi yuttum. Bunu onun için yapmama ihtiyacı vardı. Bu onun vedasına yardımcı olacaktı.

"Herhangi bir şey." Sert bir ısırıkla zorladım. "Ne olursa olsun.

Yapacağım." Pişmanlıklar. Dilekler. Acılar.

Tüm bunlar kalbimi ezdi, beni boğdu, beni onun yerine koydu.

Gülümsedi, rahatlamıştı. Her zaman sinir bozucu olan oğluydum, ölene kadar onu çıldırtacaktım. "Ona çok benziyorsun. Bazen çok... onun gibisin."

İlk defa babam hakkında konuşmak istemiyordum. "Dur. Sadece nefes al.

Bekle."

Başını iki yana salladı. "Ben... gidiyorum...
Jacob." "Hayır."

"Evet." Parmakları karnında yumruk olmuş, bir başka acı dalgası onu sarmıştı. Yan tarafını delen kemiğinin görüntüsü beynimi kâbuslarla dağladı.

Bunu hep görürdüm.

Onu sonsuza dek bu şekilde hatırlayacaktım, yıllarca paylaştığımız birlikteliği değil.

Bundan

nefret

ederdim.

Buna lanet

ettim.

Bunlar olmuyormuş gibi davranıp *kaçmak* istedim.

"Senin... bir gezginin kalbine sahipsin. Onu dinle."

"Burada mutlu olduğumu bilmek için dolaşmama gerek yok."

"Verdiğin söz... seni... burada tuttu." Tekrar kucağımdan havalandı ve acısının etrafında bir top haline gelmeye çalıştı.

Onu yatıştırdım, kanın kot pantolonumu ve tişörtümü kirletmesini umursamadan ona sarıldım. Gözyaşlarının ve yaşam gücünün parmaklarımı boyadığını fark etmedim.

Ne sözü olduğunu sormama gerek yoktu.

Babama ettiğim yemini başından beri biliyordu.

Ve onu korumak yerine kendini kötü hissetmesine neden oldum.

Benimle vakit geçirmek istediğinde huysuzlaşıyordum. Önemsiz şeyler yüzünden onunla tartıştım. Bana dokunmasına ya da sarılmasına izin vermedim. Aşkımı rehin tuttum ve ona babamın istediği gibi bakmadım.

Sikeyim.

Dün seraya dönmek için her şeyimi verirdim. Güvende ve temiz nefes alıyor. Onunla geçirdiğim her anın kıymetini bilmek.

Gözyaşlarım gözlerimde yüzerek beni kör etti. "Çok ama çok üzgünüm. Daha iyi olmalıydım. Özür dilerim-"

"Asla... üzülme." Parmakları benimkileri aradı, ani bir güç patlamasıyla sıktı. "Git dolaş." Olabildiğince derin nefes aldı. "Hope'u al... keşfet, ziyaret et, öğren... ama sadece Ren gibi olma ve ormanları gezme. Okyanusları dolaş. Denizleri geç. Huzuru bul."

Kederimi geri çektim. "Barış burada."

"Hayır." Elimin arkasını öptü. "Azap... öyle." Başımı eğdim, ona dua ettim.

Haklı olmasından nefret

ediyordum. Beni

tanımasından nefret

ediyordum.

Bugünden sonra gitmekten başka seçeneğim olmamasından nefret ediyordum.

Gömdüğü anne babamı hatırlamadan bu topraklara bir daha asla bakamayacaktım. Karşılığında öldürdükleri için onu öldürmek istemeden asla bir kurtarıcıyı kabul edemeyecektim.

Eğer kalırsam, son parçalarım da yok olacaktı.

Akıl sağlığım deliliğe kayacaktı.

Nefret ve kalp kırıklığından başka bir şey olmazdım.

Gözyaşlarıyla birlikte hastalıklı bir kahkaha düştü. "O benden kalmamı istedi. Ama sen benden gitmemi istiyorsun."

Kanla lekelenmiş dişleriyle gülümsedi. "Sadece yapabileceklerinizi istiyoruz."

"Ben hiçbir şey yapamam."

"Evet...öylesin." Nefes nefese kaldı, ağzı geniş ve ıstırabı parlaktı. "Sen sevme yeteneğine sahipsin. Sadece... güvenmen gerekiyor..."

Tartışmak istemedim.

Şimdi olmaz.

Umutsuzluk dolu öfkemi yutarken ve onun ruhuna yemin ederken tüm vücudum sarsıldı. "Gideceğim anne. Sana söz veriyorum. Dünyayı dolaşacağım. Denizleri kovalayacağım. Her şeyi keşfedeceğim... senin için."

Sözümü kabul ederek başını salladı. "Hope'u al. O senin için orada olacak... artık ben olamayacağım."

Hayır.

Bugünden itibaren yalnızım.

Bekar.

Yalnız.

Öldürül

dü.

Ama mavi gözleri bana yalvarıyordu ve onu rahatlatmak için bir yalan söyledim. "Tamam. Onu ben alırım." Ölmek üzere olan bir ebeveyne yalan söylemenin bedelini düşünmedim. Ruhumu Araf'a satmış olmam umurumda değildi.

"Güzel." Gözleri benimkilere dikilmiş, ebedi vedayı bekliyordu. Ne istediğini bildiğim için dişlerimi sıktım. Boğazım düğümlendi. Gözyaşlarım yandı. "İyi" diye fısıldamak için içimdeki tüm gücü kullandım.

Tamam, seni

seviyorum.

Güzel.

Siktir, bunların hiçbirisi iyi değil.

Gülümsedi, dişleri artık porselen değildi ve dudakları kırmızıyla çizilmişti. "Seni... seviyorum... Jacob." Nefesi daha yüksek, daha ıslak, daha kalındı.

Kalbim daha yüksek sesle, daha ıslak, daha kalın pompaladı.

Başımı sallarken gözyaşlarım boğazıma düğümlendi. "Biliyorum."
"Artık beklemek... zorunda değilim..." Cildinin rengi
Ciğerleri kanla dolarken maviye kayarak yaşıyordu. "Onu şimdi bulacağım."
"Tamam, anne." Sesim acıdan bulanıklaşmıştı. "Git onu bul." Gözleri
bulanıklaştı, bana bakıyordu ama gerçekte bakmıyordu.
Bizi onlardan ayıran perdenin arkasını görmeye başladık bile.
Ölüden diriye.
Onun iyiliği için babamın beklediğini umuyordum.
Kollarımda hayatı sona erdiğinde, onun kollarında yeni bir hayata
uyanması için tüm varlığımla yalvardım.
İnanmasam da fark etmezdi.
Sadece doğru olmasını istedim, böylece yok olmayacaktı. Dışarıda bir
yerde... babamla birlikte, tekrar tekrar çuvallamamı izleyerek, ölene kadar
bana acıyacaktı.
Onu salladım, daha önce hiç yapamadığım şekilde ona sarıldım.
Vücudu doğru hissetmiyordu.
Soğuk, cansız ve... boş hissettirdi.
"Tanrım-"
Ambulans sesleri havada gıcırıyor, çakıl taşları üzerindeki lastiklerin
gıcırtısı araba yolundan geçtiklerini ima ediyordu. Onların aceleci gürültüsü
depresyonumu daha da arttırdı.
Anneme dayanmasını söylemeye zahmet etmedim.
Başımı kaldırıp bakmadım ya da Cassie Teyze'nin
onlara rehberlik etmesi için bağırmadım. Yardıma
gerek yoktu.
Zaten anlamsızdı.
"Güle güle anne." Kucaklaşmamı sonlandırdım, kan ve kemiğin altında
saklı güzel annemin gözlerinin derinliklerine baktım.
Sessizce uzaklaştı.
Son dakika vedaları ya da fısıldanan sevgiler yoktu. Söylemesi
gerekeni söylemişti.
Benden istediği şeye yemin etmişim.
Beklemeyi bitirmiş ve gitmişti.
Bunun kesinliği karşısında başımı
salladım.
Artık annemi değil, bir kabuğu tutuyordum.
Tıpkı pusula rüyamın gösterdiği gibi bir ceset.

"Baba, eğer gerçekten oradaysan... Eğer izliyorsan... Umarım onu bulmuştundur."

Onu sonsuza dek yalnız, siyahlarla çevrili düşünmek mi? Lanet olsun, kalbimi kırdı.

Sesler ve bağırışlar duyuldu.

Cassie Teyze'nin çığlığı ağır havayı yırttı ve nereden geldiği belli olmayan bir esinti patlak verdi.

Kasırğa gücünde ve bir o kadar da haydutça, tarlanın üzerinden geçiyor, annemin saçlarına dolanıyor, ormanlık sınıra doğru yükseliyor ve ağaçların dallarını sallıyordu.

Babam mıydı o?

Onun cevabı mı?

Yoksa söylediği gibi onu bulmak için uçan annem miydi? Ya da belki de sonunda birlikte olan ikisiydi? Her iki durumda da, gitmişlerdi.

Titreyen kanlı ellerimle saçının küçük bir bölümünü topladım ve mavi kurdeleyi saç tellerine geri bağladım.

Adaşı olmadan öbür dünyaya gidemezdi.

Babamdan gelen hediyeleri hiç açmamıştı ve insanlar etrafımı sararken küçük mavi kutular yere düşmüştü. Sağlık görevlileri, John Dede ve Cassie Teyze.

Daha önce, acı dolu bir üzüntü içinde oturuyordum. Şimdi, ele geçirilmiş çözümler ve çılgınca canlandırma girişimleri vardı.

Biri beni iterek annemi kollarımdan çekti ve sırt üstü yatırdı. Kaba eller gömleğini daha geniş bir şekilde yırttı. Ağzına bir oksijen maskesi yerleştirildi. Bir adam hava üflerken bir diğeri kalbini pompaladı, her kompresyonda göğsünü salladı, yan tarafındaki kemiğin her yanlışı nefesle görünmesini ve yeniden ortaya çıkmasını sağladı.

Ben

unutulmuştum.

Görmedim.

Gerek yok.

Daha fazla izleyemedim.

Arkamı dönerek dört ayak üzerinde süründüm ve kustum.

Ekşi safra yere sıçrarken mezar toprağı ve yakılmış külün tadı boğazımı kapladı.

Kimse beni teselli etmeye çalışmadı. Kimse fark etmedi.

Yaşayanlar ölüyü takıntı haline getirmiş, sanki alev almak üzere olan bir ateşin üzerindeymiş gibi etrafını sarmışlardı.

Büyükbaba John vekil kızı için ağladı. Cassie

Teyze ölen kız kardeşi için ağladı.

Üniformalı yabancılar bir mucize yaratmaya çalıştılar. Ve ben... Tökezleyerek ayağa kalktım ve uzaklaştım.

Yası yuttum, sefilliğe sarıldım ve annemin kanı beni vaftiz ederken, bir sözü tutmamı isterken, koşmamı emrederken bir ayağımı diğerinin önüne koydum.

Bacaklarım uçamayacak kadar güçsüzdü.

Vücudum titriyordu ve şok içindeydim ama yürümeyi hiç bırakmadım. Forrest'in otağının önünden vedalaşmadan geçtim.

Hope tahta kapının yanında belirlediğinde yanından geçtim, gözleri çılgına dönmüş, elleri ağzına yapışmıştı.

Hepsinden uzaklaştım. Herkesi.

Her şeyi.

On bir yıl boyunca verdiğim bir sözü tutmuştum. Şimdi tutmam gereken bir söz daha vardı.

Kal.

Git.

Ben onların oğluydum, yetimdim, özgürdüm.

Ağaçların arasında kaybolana kadar durmadım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Umut

* * * * *

"BABA?" Sümüklü gözyaşlarımla öksürdüm.

"Ne oldu, Küçük Dantel?" Sesi anında alarına geçti, koruyucu baba, nazik ebeveyn. Onun sevgisi beni daha da çok ağlattı.

Artık var olmayan bir kadının mutfağında dururken başım öne eğikti. Çok nazik ve harika bir kadındı.

Bu sabah hayatta olan bir kadın şimdi... gitmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bu nasıl olabilir?

"Umut? Orada mısın? Ne oldu?"

Della'yı geri getirmeye çalışan sağlık görevlilerinin yanında dururken yapamadığım şekilde çöktüğümde gözyaşlarım daha hızlı, öksürüklerim daha yoğun geldi.

Fayans döşeli zemine çöktüm, sahibinin artık ihtiyaç duymadığı dolaplara yaslandım.

"Baba..."

"Bir saniyeliğine ağlamayı kes, Hope. Neler olduğunu bilmem gerek. Yaralandınız mı? Yaralandın mı? Ne yapabilirim?" "O... gitti."

"Kim gitti?"

Daha sert hıçkırdım, birlikte at sürerken Della'nın gülüşü gözümün önüne geldi, televizyon izlerken kanepede yanımda Della'dan kesitler. Oğlu hayatımı kâbusa çevirdiğinde bana sarıldığı ve beni teskin ettiği anılar.

"Hope, hemen şimdi söyle. Oraya gelmemi ister misin?"

Onun burada olduğu düşüncesi.

Cenazede onun rahatlatıcı varlığının yanımda olması.

Bunu söyleyebileceğimden daha çok istedim. Jacob kayıptı. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Onun için orada değildim. Sağlıklı kalamayacak kadar güçsüzdüm ve bu *aptal* grip yüzünden kendimi saklayarak onu hayal kırıklığına uğrattım. Kimsesi yoktu. Ve bu çiftlikteki diğer herkes de çok şey kaybetmişti. Kendi kederlerine gömülmüşlerdi. Cherry River, Della'nın cesedi ambulansla götürüldüğü anda kapanmıştı. Yalnızdım. Artık yalnız kalmak istemiyordum. Hıçkırıklarımı içime çekerek öksürdüm. "Della öldü, baba. O öldü." Babam alçak sesle inlemeden önce sessizlik bana cevap verdi. "Tanrım. Bu öğleden sonra uçağa atlayacağım. Sakın kıpırdama." Telefonu kapattı. Keşke telefonu kapatmasaydı. Birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim. Hayatımda bir anne olarak sevdiğim iki kadın beni gerçekten terk etmemişti. Ölmelerinin benim suçum olmadığını. "Baba?" Boş telefona fısıldadım. "Baba? Lütfen... gel bunu düzelt." Telefonu kucaklayarak mutfak zemininde cenin pozisyonuna geçtim. Ve ağladım.

* * * * *

"Oh, tatlım." Omzuma inen yumuşak bir el beni uyandırdı. Gözyaşlarımla şişmiş gözlerimi açtım ve Cassie'nin bakışlarıyla karşılaştım. Saçları birbirine karışmış ve dağınıktı. Yanakları lekeli ve giysileri kederli bir bedenın üzerinden sarkıyordu. "Ho-nasılsın?" Bir başka öksürüğün ardından, soğuk mutfak zeminıyla savaşıarak dolaplara doğru sürünerek sordum. "Nasılım? Sanırım bunu sana sormam gerekiyor." Cassie nazikçe gülümsedi. "Ne zamandır aşağıdasın?" Gece dolu eve göz kırptım. Alacakaranlık çökmüş, ardından akşam gelmişti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, hüzne dalmıştım.

"Bilmiyorum." Onun yardımıyla ayağa kalktım. Tekrar öksürdüm, burnumu silip nefes alma ihtiyacı duydum.

Bu korkunç grip beni hiç rahat bırakmıyordu.

Ve şimdi, bir anne gülümsemesiyle bana ağır kesici verecek kimsem yoktu. Bir başka gözyaşı yangını beni boğmakla tehdit ediyordu.

Burnumu ovuşturarak tost makinesine baktım ve hıçkırmamak için elimden geleni yaptım. "Kimse senin için gelmediği için üzgünüm Hope."

Başımı hızla salladım. "Özür dileme. Lütfen, *lütfe*n özür dileme. Özür dilemesi gereken benim. De için çok üzgünüm..." Söyleyemedim. Bu kadar gerçek yapamazdım.

Korkunç bir gerilim içinde durduk, kalplerimiz kederle çarpıyordu. Burnumu tekrar ovuşturdum, kasvet yeterince lanetliyen hastalığın gıdıklamasından nefret ediyordum. "Jacob nerede?"

"Onu o zamandan beri kimse görmedi-" Nefesi kesildi ve yüzüne taze gözyaşları döküldü. "Della öldüğünden beri." Başını sallayarak gitmeme izin verdi ve ışıkları açıp bir bardak su doldurmakla meşgul oldu. "Muhtemelen ormana gitmiştir. İyi olacaktır."

Orman konusunda büyük olasılıkla haklıydı ama iyi olma konusunda haklı değildi.

Eğer bu kadar hasta olmasaydım, peşinden giderdim.

Gecenin köründe ormanda dolaşp onu bulacaktım. Yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Biri onu yakında bulmazsa, mümkün olan her şekilde ortadan kaybolacaktı.

Bunu varlığımın derinliklerinde biliyordum.

Jacob'ın uzanıp onu uçurumdan çekecek birine ihtiyacı vardı. Ona *sarılacak birine*.

Kimse yapmazsa, kapanacaktı ve çok geç olacaktı.

Muhtemelen *zaten* çok geçti.

Daha fazla gözyaşı dökerken göğsüm ağrıyordu, bu sefer sadece Della için değil Jacob için de.

İkisinde de başarısız olmuşum.

İnanılmaz bir öpücükten sonra Jacob'dan saklanmışım. Annesini kendi annemmiş gibi sevmiştim. Her fırsatta haddimi aşmış, aşırı zorlamış ve fazla zaman harcamışım. Ve Della, kendisi olamadığında Jacob'ın yanında olduğumu bilmenin ona huzur verdiğini söylemişti.

Onun güvenini kazanmışım.

Gideli sadece birkaç saat olmuştu ve ben onu çoktan hayal kırıklığına uğratmışım.

Tanrım, onun astral bir düzlemde, ben mutfağında kıvrılıp yatarken oğlunun çöküşünü izlediğini düşünmek çok ama çok acı veriyordu.

"Yemek yedin mi?" Cassie sordu. Ben cevap veremedim sıkıca güldü. "Ne diyorum ben? Tabii ki yemedin." Ellerini kot pantolonuna sürterek çenesini eğdi. "Hadi ama. Benim evimde uyuyacaksın. bu gece."

"Jacob'ı bulmam gerek."

"Gece yarısını geçti Hope. Karanlıkta ormana gidemezsin." "Ama bize ihtiyacı var."

"Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı var. Her şeyi sindirmek için."

Dudağımı ısırdım. Jacob'ın teyzesiyle tartışmak istemedim, ne de olsa o Onu benden daha iyi tanıyordu ama midemi dolduran ürpertici korku aksini söylüyordu.

Jacob neredeyse ulaşamayacağımız bir yerdeydi.

"Haydi." Cassie bitkin bir halde kapıya doğru ilerledi. "Hadi gidelim."

"Ama-"

"Aması yok Hope. Bu gece olmaz." Gözleri parladı ve ardından daha fazla gözyaşı döktü. "Lütfen. Sadece... dinlenelim. Ne de olsa yarın başka bir gün."

Kalbim sıkıştı. Ben de aynı şeyi söylemişim.

Rüzgar Gibi Geçti.

En azından o hikayede Scarlett ve Rhett hala hayattaydı. Bunda ise ikisi de ölmüştü.

Tüm gücüm yok oldu.

Tartışacak, ormana kaçacak ya da Jacob'ın eski odasına gidip bir çift pijama alacak gücüm yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla tükenmişim ve neredeyse mutfak zeminine yığılacaktım.

Cassie elini uzattı ve ben de taze gözyaşlarımla elini tuttum.

Jacob ve Della için ağladım ama kendim için de ağladım.

İkisini de daha onlara tam anlamıyla sahip olamadan kaybetmişim ve artık bu mahzen gibi evde olmama düşüncesi hoş bir şeydi.

Cassie parmaklarımı sıkıp beni dışarı çıkarırken arkama bakmadım.

Kapıyı arkamızdan kapattığında sırtım kaskatı kesildi, tık sesi çok kesindi.

Birinin hayatı sona ererken çok gürültülü.

Della o eşikten bir daha asla geçemeyecekti.

Sadece Jacob'ın
yapmasını umuyordum.

Yarın başka bir gün. Onu
bulacaktım.

Kaybolmasına izin vermezdim.

Cassie ve ben güvertede durup gece havasını içimize çektik ve
sefaletle savaştık.

"Nerede... nerede o?" Sorma cüretini gösterdim, bakışlarımı sinsî
ayaklarımın altındaki güverteden ayırmadım.

"Hastanede." Cassie burnunu çekti ve gözyaşları yanaklarında
parlarken başını salladı. "Cenaze planını çoktan ayarlamıştı. Yakılacak ve
iki gün içinde basit bir cenaze töreni düzenleyeceğiz."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Onun istediği de buydu. Eğer artık bizimle ve Jacob'la birlikte
olamayacaksa, mümkün olan en kısa sürede Ren'le birlikte olmak
istiyordu." Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Onunla aynı yere
gömülecek."

Taze gözyaşları istemsizce akarken gözlerimi yaktı.

Bir insan ne kadar ağlayabilirdi ki?

Kendi annem intihar ettiğiinde bu kadar ağladığımı hatırlamıyorum.

Ve bu beni perişan etti çünkü benim olmayan bir kadının yasını kendi
etimden ve kanımdan daha fazla tutmaya nasıl cüret edebilirdim?

Ama Della benim için oradaydı. Beni önemsemişti. Benimle vakit
geçirmek *istemişti*.

Ve... onu bunun için sevdim.

Şimdi onu her şeyden çok özlüyorum.

* * * * *

"Ah, Küçük Dantel."

Sabahın üçünden beri oturduğum, John Wilson'ın bazen pipo içerek
Cherry Nehri'ni, güzel çayırlarını ve mükemmel midilli otlaklarını seyrettiği
salıncaktan başımı kaldırdım.

Gece yarısı kızarmış ekmek üzerine çırpılmış yumurta atıştırdıktan
sonra Cassie benim için boş odayı hazırladı. Minnetle gülümsedim ve kapıyı
kapattım, diğer insanların gözyaşlarının sesini engelleyerek kendi
gözyaşlarımın tadını çıkarabildim.

Ama uyuyamadım.

Gözlerimi kapatamıyordum çünkü her kapattığımda Jacob'ı orada
tek başına, kir ve kan içinde, yüzü insanlıktan uzak, kalbi onarılamaz
parçalara ayrılmış bir halde görüyordum.

Peşinden gitmek niyetiyle dışarı çıkmıştım.

Güvertede durmuş ve beni kampa götürdüğü yolu gözümde canlandırmaya çalışmıştım.

Ama spor ayakkabılarımı giyip ceketimi hiç bitmeyen üşümeme sardığımda, yorgunluk bacaklarıma kurşun gibi saplandı.

Keder bana bir yıkım topu gibi çarptı, dizlerimi parçaladı ve beni salıncağa doğru yuvarladı.

Kendime sadece birkaç dakika dinleneceğime söz verdim.

Öksürdüm, hapşırdım ve her an Jacob'ın peşinden ormanda dörtlüde koşacak kadar iyileşebileceğime dair sağlığımla pazarlık ettim.

Onlar yalandı.

Gözlerim kederle kapandı ve uyku beni içine çekti. Ama şimdi şafak söküyordu ve artık yalnız değildim.

Babam buradaydı.

Her damlasına kadar ağladığımı sanıyordum.

Bir gün boyunca döktüğüm gözyaşları yüzünden sıvı kaybına uğramıştım ama babamı gördüğüm anda yıkıldım.

Kollarımı açtım ve beni kucaklamak için eğildi. Beni yeniden çocukmuşum gibi kucağına aldı, yüzümü boynuna gömdüğümde beni sıkıca kucakladı.

Della ve Jacob için ağladım.

Kurtardığı atlar ve geride bıraktığı ailesi için ağladım. Hepsi için ağladım.

Ve babam gitmeme izin vermedi, tatlı şeyler mırıldandı, saçlarımla şefkatle okşadı, ben çözülürken parçalarımı bir arada tuttu.

Burnumu silmek için uzaklaştığımda gri gömleği sıırılsıklamdı ve yüzü yorgundu. Uçağın ve yolculuğun havası üzerine sinmiş, yorgunluktan eğilmesine neden olmuştu.

"Peki ya iş?" Yumuşakça sordum.

Her zaman çok güvenilirirdi. Yönetmenler onu projeye olan bağlılığından dolayı severdi. Prodüksiyon zaman çizelgelerine olan güvenilirliği.

Omuz silkti. "Önemli değil." "Ama-"

"Dur." Nazikçe gülümsedi. "Senin için buradayım. Ve Della için. Çok üzgünüm, Küçük Dantel."

Daha fazla gözyaşı dökmemek için dudağımı ısırdım. "Hâlâ gerçek gibi gelmiyor." "Sen iyi misin?"

Başımı salladım.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Onunla aranızda harika bir bağ vardı." "Onu seviyordum." Gözlerim kısıldı, tartışması için cesaretlendirdim.

Başını salladı. "Bunu görebiliyorum. Ya Jacob? O nasıl?"

"Ortadan kayboldu." Gözlerimden daha fazla su akarken lanet ettim. Ne zaman bitecekti?

Daha ne kadar ağlayabilirim?

"Oh." Babam beni bıraktı, güvertenin kenarına doğru ilerledi ve yorgun bir şekilde basamaklara oturdu. "Sanırım onu bulmamız gerekecek, değil mi?"

Nefesim kesildi. "Sen... sen bunu yapar mısın? Onu aramaya gider miydin?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki yaparım. Annesi daha yeni öldü. Yalnız kalmak onun için iyi değil."

Onun gibi bir babaya sahip olduğum için ne kadar şanslıydım?

Koşarak yanına gittim ve kendimi ona attım. "Teşekkür ederim. Onun için çok endişelendim. Artık gidebilir miyiz?"

Saçlarımı okşayarak geri çekildi. "Bir duş alıp bir şeyler yemeye ne dersin, sonra da onu bulmaya gideriz."

Bir gecikme daha, ama mantıklı bir gecikme. "Tamam."

Biraz daha bekleyebilirim.

Jacob'ı bulacağız.

Ona aşık olduğumu söyledim.

Ona bakardım, onu korurdum.

Tıpkı Della'nın benden isteyeceği gibi.

KIRKINCI BÖLÜM

Jacob

* * * * *

Ağaçların tepesinden onları izledim.
Karnımdaki açlığı kucakladım ve ormanımı işgal ettiklerinde
yanağımdaki kiri sildim.
Ailemin ormanı.
Mezarlık.
Geleceklerini biliyordum.
Ne zaman olacağını bilmiyordum ama burada biteceğini biliyordum.
On yaşında bir çocuk olarak durduğum ve her şeyden çok özlediğim
bir adamın küllerine veda ettiğim yer. O gün annem bana sarılmış ve
küllerin içinde onun olmadığını, onun özgür olduğunu ve her yerde
olduğunu söylemişti.
Yalan mı söylemişti?
Sanırım bunu kendisi de öğrenmek üzereydi.
Tören alayı küçük ve samimiydi.
Sadece aile ve yakın arkadaşlar.
Kalabalığın en arkasında Umut babasıyla birlikte
yürüyordu. Burada olmaya hakkı yoktu.
Onun sayesinde babamın öksürüğü kafamın içinde iki farklı tarzda
tekrarlanıyordu. Onun ölümünü iki kez izledim. Ve beni en garip, en
korkunç şekilde rahatsız eden ve inciten kızıyla uğraşmak zorunda kaldım.
O iğrenç öpücükten beri konuşmamıştık.
Bana kalsa, bir daha asla konuşmazdık.
Hope'un gözleri hiç durmuyor, tarlaları, gölgeleri, ağaçları
araştırıyordu.
Beni arıyorlar.
Hiçbir açıklama yapmadan kaçtığım için kendimi suçlu hissetmeliyim.
Ormandan çıkıp özür dileyerek ailemle buluşmalıyım.
Ama annem öldüğünde, benim büyük bir kısmım da onunla birlikte
öldü.
İyiymişim gibi davranamaz ya da başkalarının acısını
dindiremezdim. Yaşamakla işim bitmişti.

İki gün boyunca kendi başımın çaresine baktım. Hâlâ annemin kanıyla lekelenmiş kıyafetlerimi giyiyordum. Hayatta kalmak için Nehirden birkaç içki ve bir avuç yerel çilek, ama topladığım tek şey buydu. Avlanamıyordum çünkü daha fazla kan ve kemik düşüncesine dayanamıyordum. Başka bir canın daha alınmasına seyirci kalamazdım.

İnsanlık yaklaştıkça ellerim titriyordu.

Dişlerimi sıkıp kaçmak istedim.

Yakında.

Yakında sonsuza dek ortadan kaybolacaktım.

Bu cenaze bittiğinde... Artık var olmayacaktım.

Ağaç gövdelerinin etrafından dolanarak ve yaprakların arasından fısıldayarak çıkardıkları kısık sesleri beni karşıladı. Büyükbaba John ve Cassie Teyze, Cassie Teyze'nin kollarında mavi bir kurdeleyle sarılmış siyah lake bir vazo ile hüznü alayın başını çekiyordu.

Kalbim düğüm düğüm oldu.

Ama gözyaşı dökmedim.

O zamandan beri ağlamamıştım.

Bir daha yapabilir miyim bilmiyordum.

İçimde bir şey kilitlenmişti. Acı verici ve kalın, dikenli tellerle güçlendirilmiş bariyer beni tek başıma hapsediyordu.

Olanları kabullenemiyordum.

Kabullenemedim.

Tek bildiğim... hiçbir şeyin bu tür bir acıya değmeyeceği.

Hiçbir şey.

"Bunu onsuz nasıl yapabiliriz?" Yumuşak esintinin hiç dinmediği açıklığa vardıklarında Cassie Teyze, Büyükbaba John'a sordu.

"Gelecektir. Geleceğini biliyorum." Büyükbaba onun omzunu sıktı, bakışları vazoya kaydı. "Gelmek zorunda."

Cemaatin geri kalanı toplanırken ellerim yumruk oldu. Kimse konuşmadı. Siyahlar giymiş, bazıları anneme saygı için üzerlerinde mavi bir kurdele bağlamış, hepsi bir şey bekliyordu.

Birisi.

Ben.

Temas ve ilgi fobilerimi yutarak ağaçların arasından güneşe doğru yürüdüm.

Birkaç nefes sesi duyuldu.

Umut bana gelmeye çalıştı ama babası onu durdurdu.

Cassie Teyze'nin ve John Dede'nin gözleri hemen yaşardı.

Sırtımı dik, çenemi yukarıda, metanetli ve kırılmaz bir şekilde tutarak ellerimi uzattım ve annemin küllerini içine koymasını bekledim.

Cassie Teyze dudağını ısırды, ben başımı sallayıp siyah vazoyu annemle babama veda ettiğimiz yere taşıırken daha fazla üzülmesine engel olamadı.

İnsanlar beni takip etti, bana huzur vermediler, anma konuşmasını benim yapmamı beklediler.

Söyleyecek bir şeyim
yoktu. Sadece hayatın
acımasız olduğunu.

Ve aşk için savaşmaya değmezdi. Babam
öldüğünde kırk üç yaşındaydı. Annem de
aynı yaşıydı.

Aralarında on yıl vardı ama ikisi de çok genç yaşta öldü.
Kaderin acımasız bir cilvesi mi yoksa sadece kötü şans mı?
Artık varoluşu ve kalbin ritmini anlamayı umursamıyordum.
Ailem gitmişti. Yakında
ben de gidecektim.

Kapağı kaldırarak içindeki gri toza baktım, bilgelik ve teselli sözleri
aradım. Annem babamın cenaze töreninde bu sözleri söylemişti.
Yazdığı mektuplarla kasaba halkının ve doktorların dikkatini çekmişti.
Aşk hikayelerini meşhur edecek kitabın kaderindeki paragraflar.

Benim öyle bir şeyim
yoktu. Ben bir yazar
değildim.

Ya da
özel.

Ya da
yetenekli.

Ben sadece onların
oğluydum. Yetim.

Arkamı dönüp kalabalığa baktım ve omuz silktim.

Cassie Teyze ve Hope gözyaşlarına boğuldu ve Nina hıçkırıklarla
babasına döndü.

Uzun bir süre boyunca ağızımdan tek kelime çıkmadı. Ama sonra bu işi
bir an önce bitirme arzusu ağızımdan basit, neredeyse kalpsiz şeyler
dökülmesine neden oldu. "Vedalaşmaktan başka söyleyecek bir şey yok."
Göğsümdeki ağır sertliğe lanet ettim. Her nefesime saplanan bıçaklara ve
kılıçlara. "Buraya dağılmak istedi. Ben de onun isteğini yerine
getireceğim."

Hayatımda ikinci kez bir vazoyu devirip annemin fani kalıntılarını serbest bıraktığımda rüzgâr daha sert esiyordu. Çırpındılar ve uçtular, toprağın ve yaprakların üzerinde süzıldüler ve arkalarında en ufak gümüş izler bıraktılar.

Büyükbaba John küçük topluluğa dönmeden önce hıçkırıklarını içine çekti.

Ve benim yapamadığımı o yaptı.

Derin bariton sesiyle annemin Cherry River'ı ilk bulduğu zamanları, Cassie Teyze'yle uzun yıllar süren arkadaşlığını ve babamla olan talihsiz evliliğini anlatarak yamacı kapladı.

Dinlemedim.

Kalamazdım.

Boş vazoyu bükülmüş bir ağaç köküne bırakarak kirli ellerimi kirli ceplerime soktum ve hızla uzaklaştım.

Bir an için çıkışımda yalnızdım.

Ama sonra, küçük ayak sesleri beni kovaladı, ormanın gölgeleri beni öpene kadar durmadı ve kaçınılmaz olanla yüzleşmek için durdum.

"Jacob." Hope gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde son mesafeyi de hızla geçti. "Senin için çok endişelendim. Babam ve ben iki gün boyunca seni aradık."

Siyah elbisesi ve gece yarısı çizmeleriyle onu inceledim. "Bulunmak istemedim."

"Artık buradasın. Lütfen... kal." Gözleri sulanmadan önce alnı bir şeyle mücadele ediyormuş gibi kasıldı ve elini ağzına götürdü. Yüksek sesle öksürdü, tıkırtılı ve ıslak, kalın ve hastalıklı.

Geri çekildim. Bana doğru ilerlerken elim onu durdurmak için kendiliğinden havaya kalktı. "Uzak dur."

Parmaklarını sıktı. "Sadece grip. Bu yüzden öpüşmemizden sonra senden uzak durdum.... Öksürüğün sesi benden daha kötü geliyor. Gerçekten. Şimdi çok daha iyiyim."

Tekrar öksürdüğünde derim korkudan diken diken oldu.

Kulaklarım başka öksürükler, başka ölümler, başka vedalarla çınıladı. Ve resmen sınıırıma ulaşmıştım.

Artık yok.

Sadece... daha fazla değil.

"Git, Hope. Git ve asla geri dönme." Dondu kaldı. "Ne dedin sen?"

"Artık burada istenmediğinizi söyledim."

"Ama... Jacob." Biraz daha yaklaştı. "Peki ya biz? Ne olacak-"

"Biz diye bir şey yok." Acelemeden tökezleyerek tekrar geri çekildim. "Hayır.

artık. Yapamam."

"Yapabilirsin. Bu sadece aptal bir grip,

Jake." "Bana öyle deme."

"Gitmemi istemek gibi aptalca şeyler söyleme." "Rica etmiyorum. Sana söylüyorum."

Gözlerinden sıvı akıyordu. "Bunu yapma Jacob. Beni kendinden uzaklaştırma."

"Çoktan bitti." Omurgam acıyla ağrıyordu.

Ona yakın olamıyordum.

Artık bir kalbim yoktu.

Boştum.

Öldü.

Gitti.

Eğer öldüysem, bu neden bu kadar acıtıyor?

"Burada senin için hiçbir şey kalmadı."

"Var." Sesi yalvarışlarla karıştı. "Sen varsın."

"Hayır." Cherry Nehri'nin sınırını işaret ederek, "Git. Sana bir daha söylemeyeceğim," diye emrettim.

"Ama, Jacob-"

"Dediğimi yap Hope."

"Üzgünsün. Senin için orada olmak istiyorum-" Bir başka öksürük onu böldü ve parçalanmış kalbimi bir daha asla bir araya gelemeyecek parçalara ayırdı. "Ben sana aşışım Jacob. Seni *seviyorum*. Anlamıyor musun? Benden buna sırtımı dönmemi isteyemezsin. Della bizi isterdi-"

"Bana annemin ne isteyeceğini söyleme."

"Bu doğru," diye yalvardı. "Lütfen. Sadece eve gel." "Git, Hope."

"Yapamam. Ben buraya aidim." Tekrar öksürdü, panikten nefesi kesilmişti. "Ben buraya aitim... sana."

Graham uzaktan görüldü, kızını yok edişimi izliyordu.

Benden sonsuza dek nefret edecekti ama ben bu nefreti hoş karşıladım çünkü bu sevginin tam tersiydi.

Acının zıttı.

Nefretten

kurtulunabilirdi.

Hope'a doğru yürürken nefesimin altında fısıldadım, "Sözünü hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkileri aradı, saçları omuzlarına dökülmüştü. "Ne sözü?"

"Senden bir şey istersem gideceğini söylediğin yer. Annenin üzerine yemin etmiştin."

Bu kelime üzerine sesim kalınlaştı. Artık ikimizde de onlardan biri yoktu.

Ama en azından hâlâ bir babası vardı. Bir ailesi vardı.

Artık böyle bir şey
istemiyordum. Yalnız
bırakılmak istiyordum.

Ona karşı hissettiğim her ne varsa gitmişti.

O da kendisini sevmekten aciz bir adama aşıktı.

Onu

uyardım.

Ona

söyledim.

Ama o dinlemedi.

"Jacob... lütfen yapma." Gözyaşları yanaklarından aşağı parıltılı yollar izliyordu. "Dur."

"Bu sözü tutmanı istiyorum Hope. Sana bunu yapamayacağımı söylüyorum."

"Gitmek

istemiyorum."

"Umurumda değil."

"Ama önemsiyorum. *Seni* önemsiyorum." Bana doğru uzandı.

Bileklerini tuttum ve ellerini yanlarına doğru ittim. "Bana dokunma. Benimle konuşma. Sözüne sadık kal ve git."

"Sana aşık olmam umurunda değil mi?" Elimde kıvrandı. "Kalbimi kırıyor olman umurunda değil mi?"

"Artık hiçbir şey umurumda değil."

Yapamam.

Yapamıyorum işte.

"Peki ya sen? Yalnız kalmamalısın." "Yalnız kalmak *istiyorum.*"

İrkildi, bileklerini parmaklarımdan ayırdı ve kollarını karnına doladı.

"Buna inanmıyorum. Sana yardım etmek istiyorum. İhtiyacın olan Sana yardım edecek *biri*. Aramızda bir şey var Jacob. Her zaman vardı. Sen de bunu hissetmelisin."

"Hiçbir şey yok," diye tısladım. "Tek istediğim sözünü tutman."

"Ama-"

"Beni dinlemiyor musun? Bunu yapamam. Bana bunu yaptırma." Öfkem sesimi tırmalıyordu. Yıkımdan titriyordum. Kırılmama saniyeler kalmıştı. Dizlerimin üzerine çöküp bana yardım etmesi için ona *yalvarmama*.

Birine ihtiyacım *olduğunu* kabul etmekten. Acımı dindirecek birine.

Bir ilaç, bir battaniye, bir tedavi gibi davranacak biri.

Kalbim böyle şeyler olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Ama zihnim onlarla nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu.

Sıkışmıştım -karşıt, yok edici güçler arasında kilitlenmiştim- ve eğer beni itmeye devam ederse ölecektim.

Bakışlarını tutarak homurdandım. "Benden bu kadar, beni duyuyor musun? Bitti. Burada senin için hiçbir şey kalmadı."

Daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağı akarak onu daha da güzelleştirdi.

Koyu renk saçlı ve yeşil gözlü bir sefalet imparatoriçesi. "Jacob..."

"Peki. Eğer isteyerek gitmezsen, seni zorlarım." Bakışlarımı onunkilerden ayırarak arka planda gizlenen Graham'a bağırdım. "Kızınızı alın Bay Murphy. *Gidin*."

Vücudu vahşileşti, bana uzandı, ön kolumu tırmaladı, beni tutmaya çalıştı. "Yapma bunu. Uzaklara gideceğim. Birkaç günlüğüne gideceğim. Daha iyi olduğumda ve öksürüğüm kesildiğinde geri geleceğim. Sana vereceğim.

biraz boşluk. Sonra arkadaş olmaya devam ederiz. Tamam mı? Sadece arkadaş. Bir arkadaşla ihtiyacın var Jacob. Şimdi her zamankinden daha çok. Bana ihtiyacın var."

"Arkadaşla ihtiyacım yok. Bu kelimedden hep nefret etmişimdir." "Benden nefret etmedin."

"Bundan o kadar emin misin?" Gözlerimi kıstım, bir daha geri dönmemesi için onu ezmeye kararlıydım.

İrkildi. Tüyleri diken diken oldu. "Lütfen Jacob. Seni bırakamam." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve ağırlaştı. "*Lütfen*, beni seni terk etmek zorunda bırakma."

Onun kırılganlığı beni neredeyse mahvediyordu. Sevgisi çok saftı.

İlgisi çok parlaktı.

Zaten ölü olan ruhumun etrafına bir tabut kapattı ve anahtarı fırlatıp attı. Hiç gücüm kalmamıştı.

Bir korkak gibi kaçardım.

"Kal. Ben giderim." Birkaç adım attıktan sonra onu takip etmemesi için ters ters baktım.

İtaat etmedi. Gözleri zümrüt gibi kocaman, gözyaşları yıldızlar kadar parlak, beni kovaladı.

Ben de geriye kalan tek şeyi yaptım.

Beni katletmeden önceki son seçenek.

Onun yanından geçerken babasıyla bakiştık. Benim tarafımda olmayacaktı ama kızını güvende tutmak istiyorsa bunu benim için yapacaktı. "Graham, kızına zarar vermeme saniyeler kaldı. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu benden uzaklaştır."

Koşmaya başladı. "Sakin ona elini sürme."

"Onu arazimden çıkarın o zaman. Cherry River'dan gitmesini istiyorum."

Babası kollarını ona sarıp onu benden uzaklaştırırken Hope hıçkırarak ağladı. Bana öfkeyle baktı. "Annemi kaybettiğin için minnettarım Jacob ama bir daha Hope'la ya da benimle bu şekilde konuşursan çenene yumruğu yersin."

"Not edildi." Duygusuz kaldım. Hope kapana kısıldığı için artık daha sakindim. Güvendeydim.

Neredeyse özgür. "Şanslısın ki beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Hope babasının pençesinde çırpınıyordu. "Jacob. Bu sen değilsin. Sen olmadığını *biliyorum*. Sadece bunu kabullenmek için zamana ihtiyacın var."

Kabul mü?

Kabul mü?

Siktir et o kelimeyi.

O lanet olası iğrenç kelime.

Ona doğru yürürken içimi kara bir öfke kapladı.

Graham sanki bana verdiği acıdan onu koruyabilecekmiş gibi ona sıkıca sarıldı. Onunla paylaşmak istediğim acıdan. "Bunu *asla* kabul etmeyeceğim. Asla. Anlıyor musun? Kabul edilecek bir şey yok. Hayat bir hediye değil, bir lanettir. Ölüm bir hediyedir çünkü o zaman delilik sona erer. Hiçbir şeyin güvenli ya da kutsal olmadığını kabul etmemi mi istiyorsun? Her şeyin kaderin kaprisiyle çalınabileceğini mi? Siktir et o zaman."

"Hayır," diye bağırdı, kendini Graham'ın kollarından kurtaramıyordu. "Yani onların öldüğünü kabul et. *Yas* tut Jacob. Hatırla ama gerçekle savaşıma. Öldüklerini kabullenmeyi reddederek kendine zarar verme."

Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Toleransım bitmişti.

"Jacob!" Hope arkamdan bağırdı. "*Jacob!*"

Arkamı dönmedim.

Kulaklarım onun çığlıklarına karşı bağışıklık kazanmıştı ve neden olduğu her santimlik acıya karşı kendimi elikleştirdim.

"Bırak onu, Küçük Dantel," diye mırıldandı Graham. "Bırak gitsin."

Koşmaya başladım, trajediden ve zulümden kaçmak için elimden geleni yaptım. Söylediğim korkunç şeylerden kaçmaya çalıştım.

Söylediğim korkunç gerçeği.

Kırık kalbi.

Benim kırık ruhum.

Hayattan kaçmaya çalıştım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

ANNEMİN evine girdiğimde, onun kalıcı kokusuyla nefesimi tuttum.
Ev, birliktelik ve aile kokusu.

Gözlerim illüzyonlar ve hologramlar görüyordu; oturma odasında
babamla dans ediyor, bize Noel yemeği pişiriyor, güneşte çamaşır
katlıyordu.

Şimdi ise kül olmuş ve rüzgârda savruluyordu.

Umut sonunda Graham tarafından sürüklenerek
gitmişti. Ailem kederlerinin içine çekilmişti.

Yalnızdım. Resmi
olarak ve tamamen.

Tıpkı hep korktuğum gibi.

Tıpkı her zaman istediğim gibi.

Ormanda geçirdiğim son birkaç gün ayrılma kararımı pekiştirmişti. Ben
bir yemin bekçisiydim ve annemin son arzusunu yerine getirme zamanı
gelmişti.

Artık babamın kurallarına uymak
zorunda değildim. Kalmak zorunda
değildim.

Kaderimde gitmek
vardı. Bu gece, yok
olacaktım.

Artık hiçbir şey beni buraya hapsedemezdi. Annemin cenazesinde veda
etmiştim.

Mirasımın ve çiftliğimin hasadı, ekimi ve bakımı için yerel bir müteahhide
talimatlar bırakmışım.

Cherry Nehri'ne bakılacaktı.

Forrest'ın karnı doyacaktı.

Büyükbaba John'a Cassie Teyze ve ailesi bakıyordu.

Gitmekte özgürdüm.

Evin içinde ilerlerken parmaklarımı kanepenin, masanın, duvarların ve
resimlerin üzerinde gezdirdim.

Hepsine dokundum, hepsini damgaladım, çünkü bir daha göreceğimden şüpheliydim.

Annemle babamın yatak odasına girdiğimde, gümüş rengi ay, annem öldüğünde toprağa atılmış olan üç mavi paketi ortaya çıkardı. Birisi onları toplamış ve buraya, bir daha asla yatılmayacak olan yatak odasına getirmişti.

Parlak kağıtlar lekelenmiş ve kirlenmişti. Yapışkan bantlar çözülmüş, birinin açması için yalvarıyordu.

O kişi artık böyle bir şey yapabilecek durumda değildi ve benim de burnumu sokmaya hakkım yoktu.

Onları yataktan toplayıp sıkı sıkı sarılırken ellerim titredi. Ölen ebeveynlerden biri için diğerinden gelen hediyeler.

Onlar da artık bu dünyaya ait değillerdi, tıpkı onlar gibi.

Arkamı döndüğümde, gözlerim annemin başucundan hiç ayrılmayan iki kitaba takıldı. Biri mavi, diğeri sarı kapaklı.

İki kitapçık aşk hikayelerini gömüyordu.

Ait değillerdi, tıpkı hediyelerin olmadığı gibi.

Kitapları aldım ve kolilerle birlikte kollarıma yerleştirdim, büyüdüğüm evden çıktım ve tarladan geçip tepeye doğru koşarak evime gittim.

Orada, kirli kıyafetlerimden sıyrılıp hızlı bir duş aldıktan sonra çantamı hazırlarken mavi paketleri ve kitapçıkları masamın üzerine koydum.

Spor çantasının içine sadece gerekli eşyaları attım. Annemin geçerli olması için ısrar ettiği bir pasaport, nakit para ve birkaç parça kıyafet.

Başka bir şey yok.

Başka hiçbir şey önemli değildi. Umut gitmişti.

Buradaki hayatım sona ermişti.

Evime son bir kez baktıktan sonra çantamı taktım, hediyeleri ve kitapları topladım, ışıkları kapattım ve güvertemin basamaklarını tırmandım.

Ormana girip yürümeye devam ettiğimde gökyüzü insan külü gibi griydi.

Ayaklarım araziyi biliyordu. Vücudum kör bile olsa yeri biliyordu.

Ailemin tozlarının karıştığı açıklığa girip baş harflerimizi kazıdığım ağacın altında dizlerimin üzerine çöktüğümde düşüncelerim sakın ve soğuktu.

Bu gece hiç esinti yoktu.

Gökyüzü sessiz ve acılıydı.

Baykuş yok, fare yok, hayat yok -sanki hepsi benden korkuyormuş gibi. Dişlerimi sıkarak, küçük bir çukur kazmak için ellerimi kullandım. Bir mezar.

Yeterince derine inince mavi kutuları içine attım. Bir, iki, üç.

Hepsi açılmamış.

Merak, sadece bir tanesini açmak için içimi kemirdi.

Ama onları açmak bana düşmezdi, onun yerine üzerlerine toprak attım.

O mezarın yanına bir mezar daha kazdım, bu mezarı, çürüyüp anılardan başka bir şey olmayana kadar kâğıt kitaplara beşiklik etmesi için kazdım.

İki toprak tabut düzgün bir şekilde yan yana dururken, son toprak parçasını da okşayarak geçmişî ait olduğı yere koydum ve sonra yorgun bir şekilde ayağı kalktım.

Durdum ve küçük mezarlığı baktım.

Ailemle son bir kez konuşmaya çalıştım.

Ama kalbimin etrafında sadece buz vardı.

Bir söz tutuldu.

Onurlandırılmak üzere olan biri.

Sırt çantamı topladım, Cherry Nehri'ni geçtim ve bir daha arkama bakmadım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MÜDAHALE

DELLA

* * * * *

SEVGİLİ JACOB.

Oh, bekle.

Sevgili okur, oğluma bu mektubu yazmadan önce sana bir sorum var. Öldüğünüz zaman için bir şeyler yazmaya nasıl başlarsınız? Ne zaman, nasıl ya da neden olacağını bilmediğiniz bir şeyi nasıl yazarsınız?

Ren bunu nasıl yaptı?

O gidene kadar açmayacağımızı bile bile nasıl bu kadar çok ıvır zıvır aldı, basit notlar yazdı ve bunları güzel kağıtlara sıkıca sardı?

Bu cesaret ister.

Bu ölümsüz bir sevgi gerektiriyordu.

Ve ölümümle ilgili bir zaman çizelgem olmadığı için kendimi onun konumunda mücadele ederken buluyorum. Genç mi yoksa yaşlı mı olacağımı bilmiyorum. Oğlumdan daha uzun yaşayıp yaşamayacağımı bile bilmiyorum, bu durumda bu yazma egzersizi zaman kaybı olur.

Jacob için yapmak istediğim tek şey Ren'in bizim için yaptığı şey.

Gittiğinde bile bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. Sevgisini göstermenin yollarını buldu ve bu acı verse de - dayanılmaz derecede acı verse de - aynı zamanda dünyadaki en iyi şey çünkü gittiğinde bile önemsendiğimizi, gözetildiğimizi ve korunduğumuzu hissediyoruz.

Zamanımı boşa harcıyorum.

Konudan uzaklaşıyorum.

Eğer ölürsem, Jacob'ın onu babası kadar sevdiğimi bilmesini istiyorum. Ona korkmaması gerektiğini hatırlatmak istiyorum.

Onu hayatta kalmaya ve bir şekilde mutlu olmaya zorlamak istiyorum.

Yardıma ihtiyacım var, sevgili okuyucu. Böyle bir şeyi nasıl yapacağım konusunda tavsiyelerinize ihtiyacım var çünkü gerçekte ne olacağından korkuyorum.

*Korkarım ki bana çok erken bir şey olursa
Yaşayanlara sırtını dönecek. Umutsuzluğu kucaklayacak. Acıyı kabul
edecek ve sonsuza dek içine gömülecek.*

*Bu yüzden belki de mektubum ne yapması gerektiğine dair bir öğüt,
azarlama ya da kılavuz olmamalı.*

Sadece duymak istediği şey olmalı.

Tekrar deneyeceğim.

Kısa tutacağım.

Benim yerime aşkımın konuşmasına izin vereceğim.

Sevgili Jacob,

Yaşayanlar ve ölümler tarafından seviliyorsunuz.

Şefkatli ve duygusuzlar tarafından izleniyorsunuz.

Şimdi ve her zaman için gerçeksiniz.

Keder size zarar

veremez. Pişmanlık sizi

tanımlayamaz. Bunu

sadece siz

yapabilirsiniz.

Kim olmak istiyorsan o

ol. Sev, nefret et,

gülümse ya da ağla.

Ya her duyguyu yaşayın ya da hiçbirini yaşamayın.

Ama hayatta kalmaktan korkmayın.

Dövüşü

n.

Sevin.

Yaşlan ve mutlu ol.

Sevgiler.

Lütfen, Tanrım, sev. Yaşamak için başka bir amaç yok.

Ve bu dünya ile işin bittiğinde... tekrar buluşacağız.

Ve o gün geldiğinde, seninle ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilirim.

Ne kadar harika olduğunu.

Oğlumu ne kadar çok

sevdiğimi.

O zamana kadar, Vahşi Olan.

Seni seviyorum.

Anne

xxx

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * * Yirmi

Bir Yaşında

Tavanla aşırı derecede yakınlaşmışım.

Her gece yatağında yatarken, Michael yanımda mışıl mışıl rüya görürken uyumak için mücadele ederken, her gölgeyi, kusuru ve renk bozukluğunu biliyordum.

Stresli bir işim ya da çılgın teslim tarihlerim olduğundan değildi. Babam başka biriyle tanıştığı ve üç ay içinde nişan partisi vereceği için de değildi. Dört uzun yıldır ata binmemiş olmam da değildi - gerçi muhtemelen bunun da bir ilgisi vardı - ve *kesinlikle* beni evinden atan ve sonra ortadan kaybolan bir adamla yarım kalan bir iş sayesinde de *değildi*.

Hiç de değil.

Sonra tekrar... *tam* da bu sebepten. Ama olmamalıydı.

Dört yıl *hiçbir şey yapmadıktan* sonra olmaz.

Mektup yok, telefon yok, ziyaret yok.

İlk yıl boyunca Cassie'yle neredeyse sürekli iletişim halindeydim. Telefon edip binlerce soru soruyordum, hepsinin merkezinde Jacob'ı görüp görmedikleri ya da ne zaman döneceğini duyup duymadıkları vardı.

Her seferinde cevap hayır oldu.

Ve yavaş yavaş sorularım sadece bire indi.

"Daha eve gelmedi mi?"

Bir süre sonra sormama bile gerek kalmadı. Cassie çalan kişinin ben olduğumu anladığı anda bana üzgün bir *hayır cevabı* veriyor, sonra da özlediğim her şeyi unutturmak istercesine hayatım hakkında sorular soruyordu.

Jacob'ın yokluğunda çiftliği işletmesi için müteahhitler tutmuşlardı. John Wilson, Della öldüğünden beri kendini toparlayamamıştı ve sağlığı kötüye gidiyordu.

Nina sürekli kederden uzaklaşmak için Cherry River'dan uzakta bir üniversiteye gitmeyi tercih etmişti. Cassie ve Chip de güçlü kalmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Hüznün böylesine canlı ve harika bir yeri yutması adil değildi.

Ama hayat böyleydi, değil mi?

Geldi ve gitti, çok hızlı ve geçici bir şekilde, seçilmemiş olanları acı çekmeye bırakarak.

Della'nın ölümü sayesinde ölüme olan hayranlığıma geri döndüm.

Gece geç saatlere kadar çalıştım, beynin ölümden sonra bile aktif kaldığına dair araştırma makaleleri ve teoriler okudum, bu da hala canlı olan ölü yakma kabuslarına yol açtı.

Ölümden sonraki yaşam, intihar ve ruh eşlerinin birbirlerini eterde bulması ile ilgili tüm internet sitelerini dolaştım. Forumlarda beni ruhani bir farkındalığa bağlayacak rüyalar görmemi sağlayacağı söylenen özel çayları içmeyi denedim.

Jacob'ın nereye kaçmış olabileceğine dair bir ipucu bulmak için

Google'a baktım.

Michael'ın öldüğü ortaya çıkarsa internet sağlayıcım muhtemelen beni işaretlemiştir.

Ve sonunda, gitmesine izin vermek zorunda kaldım.

Ölümün beni kendi yarattığım bir hapishaneye sürüklemesine izin veremezdim ve Jacob'ın benimle istemediği geleceği çalmasına izin veremezdim.

Babamla birlikte İskoçya'ya döndüğümde, mükemmel olacağımı söylediği suç dramasındaki rolü kabul ettim ve çekimlere başlamak için İngiltere'ye uçtum.

En azından şirin kırsal kesim eksik parçalarımın bir araya gelmesine yardımcı oldu. Eğer Jacob'a kendimi kabul ettirecek kadar cesur olsaydım, inişli çıkışlı otlaklar ve yamalı bohça güzelliği farklı bir yaşam tarzının ipuçlarını veriyordu.

Ne zaman aklıma gelse, onu kararlılıkla geri itiyordum.

Onun için yeterince gözyaşı döktüm.

Eve dönerken uçakta kırılmıştım.

Bana öyle soğuk ve mesafeli bakıyordu ki aylarca ağlamaktan uyuyamamıştım. Della ve onun için ağlamak arasında, ya hayatıma devam etmek ya da üzüntü içinde kaybolmak zorunda kalacak kadar kendimi tüketmişim.

Ben de kendimi oyunculuğa verdim ve elimden geleni yapmama rağmen yeterince iyi değildim. Senaryo berbattı ve yönetmenlik de vasatın altındaydı - felaketin üçlüsü.

Eleştiriler çok kötüydü ve dizi yenilenmedi, bu da bir yıl boyunca hiç olmak istemediğim aktris olarak kaldıktan sonra bir seçeneğim olduğu anlamına geliyordu.

On sekiz yaşında hala çok gençtim ama ne yapmak istediğimi biliyordum ve Keeko'nun gayretli öğretileri sayesinde güzel yazma becerilerim ve mutlu ve hüzünlü şeylerle dolu bir hayal gücüm vardı.

Ben bir çiftçi kızı olamam.

Ama bir sonraki en iyi şey ben olurdum.

Kendime uzun pıl ömrü olan bir dizüstü bilgisayar aldım ve o yılın çoğunda İngiltere'de kaldım, davet edilmediğim çiftliklerin açık alanlarında yazdım. Erkeklerin ve kadınların toprakla uğraşmasını izliyor, kıskançlıktan kabaran kalbimi ovuyordum.

Ve yavaş yavaş, bu kıskançlık bir senaryoya dönüştü.

Bitirdiğimde Keeko'dan benim için düzenlemesini istedim, sonra da babamın beni temasa geçirdiği bir yapımcıya gösterecek kadar cesaretimi topladım.

Adam nefret etti.

Küçümsedim.

Ve bana ne kadar iğrenç olduğunu söylemekten çekinmedi.

Başımı salladım ve bir hayalimin daha suya düştüğünü kabul ettim ama çalışmamı lime lime ettikten sonra elimi okşadı ve hikayemin berbat olabileceğini ama yazarlığımın öyle olmadığını söyledi. *Rogue Rascal* adlı bir TV programında yardımcı yazara ihtiyacı vardı - gömmekle görevlendirildiği müşterileri öldürenleri avlamayı ve öldürmeyi kendine görev edinen bir morg müdürünün basit hikayesi - ve bana bir iş teklif etti.

Hastalıklı tarafıma hitap ediyordu ve yardımcı yazar Ashley Sleugh esprili ve zekiydi, senaryonun vurucu diyaloglara ve yaratıcı yok etme yöntemlerine sahip olmasını sağladı.

Kabul ettim.

Ve hayat ilerledi. On sekiz,
on dokuz oldu. On dokuz,
yirmi oldu.

Uyanık olduğum saatlerde tamamen iyiydim. Jacob Wild'ı unutacak kadar kendimi eğitmişim. Ama cadı saatlerinde? Kalbim aklımdan daha gürültülüydü ve tozlu çekmeceleri açıp anılar saklı kaldı, sevdiğim ve kaybettiğim her şeyle bana eziyet etti.

Cherry River'da olmak istediğim kişiyi
bulmuştum. Kiminle *birlikte* olmak istediğimi
bulmuştum.

Della'nın öldüğü gün ikisi de elimizden alındı.

Kalp kırıklıklarına rağmen, *Rogue Rascal* çok tutuldu ve ben de her yeni sezonda çalışmaya devam ettim. Son dakika replik değişiklikleri için sette giderek daha fazla zaman geçirdim.

Michael'la da böyle tanıştım.

Tatlı, komik Michael, erkek düşmanı bir fahişe tarafından öldürülmüş bir kadavrayı canlandırıyor. Hiç repliği yoktu ve makyaj departmanı onu kremayı seven, çürümekte olan bir gaz kelebeği kurbanına benzetmişti. Öğle yemeğinde peynirli simit.

Başka bir senaristin yazarken gözlerini devireceği klişe bir tanışma macerasında birbirimize rastlamıştık. O da benimle aynı simide uzandı. Parmaklarımız birbirine değdi. Bir şeyler kıvılcımlandı.

Flört
etmişti.

Gülmüştüm.

Bana çıkma teklif etmişti.

Hayır demek için bir neden bulamadım.

İlk randevumuzun gölgesinde üçüncü bir tekerlek olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum. Kalbim Jacob'a yapışmış, bir başkası gelmeden önce gelip beni alması için her neredeyse ona sessiz mesajlar gönderiyordu.

Ama o hiç gelmedi.

Ve Michael bana aşık oldu.

Bir randevu ikiye çıktı, sonra üçe, sonra dörde. Ve altıncısında, bir seçim yapmam gerekiyordu.

Her zaman kendi kendine çözüleceğini umduğum bir seçim. Bekaretim.

Uzun zamandır Jacob'ın çok geç olmadan geri döneceğine dair aptalca bir umuda tutunmuştum. Ailesi için yas tutacaktı. Bir süreliğine kendini kapatacaktı. Ve sonra geri dönecekti, eskisi kadar kırılmamış ve yeni bir hayatı kucaklamaya hazır bir şekilde... benimle.

Bekaretim *onundu*.

Ama sonunda Michael aldı.

Jacob'a olan arzum için mükemmel bir son olmuştu.

Michael bir otel odası kiraladı, beni dansa götürdü ve bir günlük spa rezervasyonu yaptırdı, burada şımartıldık ve rahatladık, ta ki uykulu bir şekilde, yumuşak bir şekilde aşırı yastıklı bir yatağa düşene ve ilk kez sevişene kadar.

Sert değil. Patlayıcı değil. Çılgın değil.

Tatlı ve güzel... Tıpkı kadavrayı oynayan siyah saçlı, mavi gözlü

oğlum gibi.

Yorganı çeneme kadar kıvrırarak karanlıkta iç çektim ve o tatlı, güzel mavi gözlü çocuğa baktım. Yüzü yumuşak ve uykuluydu. Alnı pürüzsüzdü. Michael yirmi beş yaşındayken de aynıydı.

Jacob'ın olması gereken yaştaydı ama çok daha genç görünüyordu.

Jacob on yedi yaşında bile o yaştaki pek çok çocuktan daha erkek görünüyordu. Üzerinde arazinin ve mevsimlerin ağırlığı vardı. sorumlu ve güvenilir.

Michael'ın üzerinde bu tür bir baskı yoktu, bu da onu kenarlarından rahatsız etmiyordu. Orada burada küçük televizyon rolleri alarak çalışmaya devam etti ama durumu iyi değildi. Ama bu önemli değildi çünkü bana karşı iyiydi.

Ondan gerçekten
hoşlandım. Hem de
çok.

Bir yıldır devam etmemize yetecek kadar derinden ilgileniyordu ve çoğu geceyi bir balık ve patates kızartması dükkanının üstündeki tek yatak odalı dairesinde geçiriyordum.

Sipariş veren insanların İngiliz aksanları ve akşam yemeklerinin kızarmış aroması penceresinden içeri süzülüyordu; şimdi yaşadığım yeni hayatın özlü bir parçası.

Kendi köklerimi salmadığım için onunla kalmak uygun oldu. Cherry River'ın derinliksiz huzurunu vücudumun her zerresiyle özlüyordum, bu da kendi evimi bulmama engel oluyordu.

Hiçbir zaman benim olmayan çiftliği özlediğim gecelerde, gözyaşlarım karanlıkta sessizce süzülür ve kendime harika bir adamla birlikte olduğumu tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalırdım. Harika bir işim vardı. Hayata hazırdım.

İnanılmaz derecede şanslıydım.

Sonunda, kendime ait bir cennet parçası satın alacaktım. Başka bir yerde yeni bir rüya yaşayacaktım. Başka biriyle.

Michael'la mı?

Bilmiyordum ve bu da suçluluğu sürekli bir yoldaş haline getiriyordu.

Yastıklarına daha sıkı sarılarak gözlerimi kapattım ve uykuya dalmak için elimden geleni yaptım.

Michael yuvarlandı ve yorganı bacaklarımdan çekti.

Ugh, pes ediyorum.

Doğrudum, çarşaplardan sıyrıldım ve telefonuma uzandım. Mor pijamalarımınla küçük salona taşıyarak kanepeye oturdum, üzerime kabarık bir battaniye çektim ve ekrana dokundum.

Cihaz sanki sabırsızlıkla bekliyormuş gibi anında aydınlandı.

Rahatsız edilmemek için geceleri sesimi kapatırdım.

Gerçekten
yapmamalıydım. Üç
cevapsız arama.
Hepsi Cassie'den.

"Oh, hayır." Cherry River'ın numarasını tuşlarken ellerim titredi.
Bağlanıp diğer telefon çaldığında dudağımı ısırđım. Sabahın dördünde
birini aramanın temelde yanlış bir yanı vardı ama bu acil bir durumdu.

Bu ölüm kalım meselesiydi.

"Alo?" Cassie mırıldandı.

"Sen iyi misin? John iyi mi?" Ağzımdan kaçırđım. "Bir şeye ihtiyacın
var mı?

Peki ya Nina ya da Chip? İhtiyacın olursa hemen gelebilirim-" "Hop,
Hope. Yavaşla biraz." Sesi bulanıklığını kaybetti. "Seni aradım.
üç saat önce. Hâlâ yazıyor olabileceğini düşündüm."

Cherry River'dan ayrıldığımdan beri, sabah rutinlerim
daha çok gece kuşu alışkanlıkları ve yatma vaktinin geç olması gibi. Bazen
Jacob'ın işe gitmek için uyandığı saatlerde ben de yatıyordum.

"Oh." Aşırı adrenalinde ne yapacağımı bilemiyordum. "Yani, her şeyin
yolunda olduğunu mu söylüyorsun?" Aptal kalbim bir türlü sakinleşmiyor,
hızlanıyor, hızlanıyor, hızlanıyordu. "Herkes iyi."

Cassie cevap vermekte acele etmedi. "Öyle de
diyebilirsin." "Bunu tuhaf söyledin."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Senden bir şey kaçmıyor,
ha?" "Ne oldu? Neden beni üç kez aradın?"

"Jacob'dan duydum."

Kanepede dik bir şekilde sıçradım. Battaniye bacaklarımdan halıya
yuvarlandı. "Sen mi yaptın?"

"Bize bir mektup gönderdi."

"Nerede o?" Yutkunamadım. Boğazım tılandı. Bu gönderdiği ilk
mektup değildi. Ailesine veda etmeden ya da hâlâ hayatta olduğuna dair bir
haber vermeden gidecek kadar kalpsiz değildi. Çok fazla değildi, toplamda
dört tane. Ama en azından beni düşünmese bile teyzesini, amcasını ve
büyükbabasını düşünüyordu.

"O Endonezya'da."

"Endonezya mı? Onun orada ne işi var?" Cassie
içini çekti. "Geziniyor."

"Bir adresiniz var mı?" Pijamamın pamuğunu kopardım. Diğer
mektupların iade adresleri yoktu. Biri için Tayland'a gitmişti.

Onları ve Yeni Zelanda'yı bir diğeri için Avustralya ve Finlandiya izledi. Ben onun iyi olup olmadığını merak ederken o tüm dünyayı dolaşmıştı.

"Zarf, üzerinde adresleri yazılı olan ucuz bir otel kırtasiye malzemesinden. Orada mı kalıyor yoksa sadece geçerken mi kullandı bilmiyorum. Ama... bu elimizdeki ilk somut konum." Sesi düştü, Chip'i rahatsız etmemek için yatak odasından çıkıyormuş gibi bir hışırtı duyuldu. "Bak,

Ben gidemem. At işim herhangi biri tarafından yürütülemez. Yüklenicileri denetlemem gerekiyor ve son zamanlarda aldığımız kurtarmalar avuç dolusu."

İrkildim.

Cassie'nin daha fazla kurtarma ekibi almasını takdir etsem de, Della gibi onun da öldürüleceği korkusu zihnimin bir köşesinde tıslıyordu. "Ne yapıyorsun? ne diyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum." İnledi. "Bunu senden istememeliyim. Aileme karşı hiçbir yükümlülüğünüz yok ve aradan geçen onca zamandan sonra... Della'nın ölümü ve Jacob'ın gidişinden sonra... Kendimi doğru hissetmiyorum.

Ama..." Gözyaşları boğazına takıldı. "Babamın durumu iyi değil. O zayıf, Hope. Artık hepimizin bildiği ve sevdiği o koca ayı değil. Jacob eve gelmeden önce ölecek diye çok korkuyorum. Jacob'ın büyükbabasına veda etmesi gerek. Yoksa onu canlı canlı çiğneyecek. Bu tamamen delirmeden önce bardağı taşıran son damla olabilir."

Gözyaşları sel oldu. "Onu bulmamı istiyorsun." "Evet."

"Ama... beni görmek istemiyor. Sonra olmaz-"

"Annesi yeni ölmüştü ve senin öksürüğün vardı. Baş edemediği iki şey. Aradan çok zaman geçti. Eğer onu bulursanız, sizi gördüğüne sevineceğinden hiç şüphem yok."

"O kadar emin değilim."

"Öyleyim." Durakladı ve yumuşak bir sesle, "Sana ihtiyacı var Hope. En başından beri sana ihtiyacı vardı."

Gözlerim Michael'ın huzur içinde uyuduğu yatak odasına kaydıldı. Onun kızı olduğuma güveniyordu. Benim onun kalbine sahip olduğum gibi onun da benim kalbime sahip olduğuna. Beni önemseyen biriyle kalmak yerine beni paramparça eden bir çocuğu bulmak için dünyanın dört bir yanına kaçmayı düşünüyorsam ben nasıl insandım?

"Ona senin için John'u anlatabilirim ama ben hayatıma devam ettim. Artık biz diye bir şeye yer yok. Michael'la birlikteyim. Onu incitemem ya

da ona ihanet edemem."

"Senden bunu istemiyorum."

Cevap vermedim.

"Bunun kolay olmadığını anlıyorum." Cassie iç çekti. "Jacob'a ne kadar değer verdiğini biliyorum. Ve ikinci bir şansı hak etmek için seni çok fazla ittiğini de anlıyorum. Sadece... onu bul ve eve dönmesini söyle. Hepsi bu."

Hepsi bu mu?

Hepsi bu değildi.

Bu sadece başlangıçtı.

Hayır de.

Yapma

bunu.

Ama Della oğlunu kurtarmak için burada değildi. Ve ben buradaydım.

Fısıldarken kalbim çarpıyordu, "Tamam Cassie. Deneyeceğim."

"Oh, *teşekkür ederim*, Hope. Tüm kalbimle teşekkür ederim." "Bana adresi gönder, ben de oraya uçayım."

"Sen bir meleksin."

"Ben bir melek değilim. Hem de hiç."

"Benim için öylesin. Ve oğullarının tropik bir adada hayatını mahvetmesini izleyecek olan Della ve Ren için de öylesin."

"Ya mutluluğu bulduysa? Belki de biriyle birlikte ve bir sahilde mutlu mesut yaşıyordur."

"Öyle değil," diye mırıldandı Cassie. "Mektuplarından acı damlıyor. Yazmadıkları gerçeği anlatıyor ve..."

"Ve?"

"Durumu kötüye gidiyor." "Nasıl yani?"

"O..." Yumuşak bir şekilde inledi. "Soluyor. Bu mantıklı mı? Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama yalnız geçirdiği zaman ona hiç iyi gelmedi.

Mektupları boş geliyor."

Yutkundum. "Biletleri bu gece ayırtacağım."

"Teşekkür ederim." Cassie'nin sesi düştü. "Yakında bizi ziyarete gel, tamam mı? Seni özledik."

Böylesine acı verici bir daveti kabul edemeyerek telefonu kapattım. Cassie bana tüm kalbiyle teşekkür etmişti.

Peki ya kalbim? O ne olacak?

Peki ya bunun yaratacağı karmaşa ve Jacob'ın bana vereceği kaçınılmaz zarar ne olacak?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Umut

* * * * *

"Şimdi gitmek zorunda mısınız? Hemen *şimdi* mi?" Michael mutfak masasına otururken esnedi ve ona hazırladığım pastırmalı yumurtalı simide minnetle gülümsedi. Kahvesinden bir yudum almadan önce bana bir öpücük kondurdu.

"Çoktan bir uçak bileti ayırttım ve işimden birkaç gün izin aldım. Ailevi bir acil durum. Acil olmasaydı gitmezdim."

"Bu adama büyükbabasının ölmekte olduğunu söylemen gerektiği için mi acil?" Kalbim çöktü, mutsuz ve üzgündüm. "Evet."

"Ama kendi ailesi bir telefon açıp bunu ona söyleyemiyor mu?"

"Telefonu yok - zaten eski numarasına da cevap vermiyor. Sosyal medyada yok. Ben oraya vardığımda hâlâ bu otelde olacağının garantisi bile yok. Ama denemek zorundayım." Kendi kahvaltımdan kalan ellerimi lavaboda yıkadım ve kapının yanındaki valizime baktım.

İtiraf etmek acı veriyordu ama eşyalarımın her bir zerresini paketlemiştim; sadece seyahat için gerekli olanları değil. Michael'la gayriresmi olarak yaşadığım süre boyunca eşyalarımı bırakmaktan çekinmişim. Tek bir sütyen, bir çift uyumsuz çorap. Bir ya da iki elbise.

Ancak, karanlık şafakta Cassie'nin sesi hâlâ kafamdayken, daireyi benden bir iz var mı diye aradım.

Hepsini bavula doldurmuştum.

Hiç iz bırakmadım.

Bu benim hakkımda ne

söylüyordu? Niyetim neydi?

Michael'a veda mı ediyordum?

Beni sadece yakmakla kalmayıp toza dönüştürecek bir ateşle mi oynuyordum?

Cassie ile konuştuğumdan beri, öğleden sonra Bali'ye gitmek üzere bir uçak bileti ayırtmayı başarmış, Jacob'ın mektubu gönderdiği otelde bir oda ayarlamıştım

ve e-posta göndererek senaryo düzenlemelerini ve değişikliklerini yapabileceğimi, ancak birkaç günlüğüne ülke dışında olacağımı söyledim.

Hayatımı toparlamak ne kadar kolaydı.

Hiçbir şey yapmadan çekip gitmek ne kadar basit ve anlaşılır. Cherry River'dan ayrılmanın nasıl bir his olduğunun tam tersi bir isteksizlik ya da dehşet.

Bundan nefret ederdim.

Buna *lanet* ettim çünkü bu bana -kendime ne kadar Jacob'ı unuttuğumu söylesem de- unutamadığımı gösteriyordu. Ve unutamadığım sadece o değildi. Annesini, ailesini, evini ya da yaşam tarzını da unutmamıştım.

Kıskanıyordum. Son derece

Böyle harika bir yerin bensiz var olmasını kıskanıyordum. Ve Jacob her şeye sırtını döndüğü için çok öfkeliydim.

Bana sırtını döndü.

"Seni özleyeceğim Hope." Michael kahvaltısını bırakıp lavabonun başında beni kucaklamaya geldi.

"Ben de seni özleyeceğim." Kollarında döndüm ve parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Oraya gittiğimde seni görüntülü arayacağım."

"Ve benden uzakta geçirdiğin her gün."

"Her gün." Kalbim nasıl bir kaosun içine girmek üzere olduğum konusunda endişelenirken gülümsedim. Jacob bir savaş alanıydı ve bu sefer yara izi kalmayacağını kim bilebilirdi?

Yine de, aptal kalbimin derinliklerine işlemiş kocaman bir yara izi vardı zaten.

Beni tekrar öpen Michael mırıldandı, "Seni seviyorum Hope. Belki geri döndüğünde birlikte uzaklara gidebiliriz. Bol seksli, kokteylli ve gece yarısı sahilde yürüyüşlü romantik bir tatil."

"Bu hoşuma giderdi." Onu sıkıca kavradıktan sonra kucağından sıyrıldım ve bavuluma doğru yürüdüm. "Eve dönene kadar günleri sayacağım."

"Ben de."

Bakıştık ve gülümsedik ve hafif titreyen bir elle kapıyı açtım, içeri girdim ve kapattım.

Klik sesi top ateşi kadar gürültülüydü.

Kendimi Michael'a kapatmamın sembolizmi çok gerçekti.

Çünkü onunla romantik bir tatile çıkma düşüncesi güzeldi.

İyi biriydi. İlişkimiz güzeldi. Her şey *güzeldi*.

Ama ben iyi olmak istemedim.

Zorlu ve acılı ve sıkı çalışmayı ve ter ve gözyaşını ve hayatı güzel ve çirkin yapan her şeyi istedim.

O yaraları, o savaşları, o felaket anlarını istedim. Kirlenmek, dağılmak ve güneş yanığı olmak istedim.

Savaşmak istedim çünkü istediğin şey için savaşmak, kazandığında daha da tatlı oluyordu.

Mümkün olduğunca şiddetli ve canlı yaşamak istiyorum.

Taksiye atlayıp havaalanına doğru yol alırken tek düşünebildiğim, bir film galasında tanıştığım on dört yaşındaki bir çocuktü.

Sarılmaktan korkan bir çocuk.

Büyüyüp bir adama dönüşen bir

çocuk. Sevmekten asla

vazgeçmeyeceğim bir adam.

* * * * *

İki gün boyunca aradım.

Otel basit ama temizdi. Odam küçüktü ve Bali dekorasyonuna sahipti; gün batımının mükemmel olduğu bir plaja, palmiye ağaçlarının bulunduğu bakımlı bahçelere ve zarif turkuaz havuzlara bakan hoş bir balkonu vardı.

Yeryüzündeki cennet gibiydi ama Jacob burada değildi.

İlk geldiğimde, akşamı otelin arazisinde devriye gezerek, restoranlara dalarak, yalınayak ılık kumlara basarak geçirmiştim; ay, sahil boyunca uzanan tekne yelkenlerini ve otelleri elmas gibi parıltıyordu.

Ertesi gün Cassie'yi aradım ve otelde Jacob Wild adında bir misafir kaydı olmadığını söyledim.

Onu hiç duymamışlar.

Tek ipucumuz bizi çıkmaza sokmuştu.

Beni aptalca bir kovalamacaya gönderdiği için özür dilemiş ve Michael'a geri dönmemi, Jacob'la ilgili her şeyi unutmamı söylemişti. Ama... o ikinci gece balkonda durup yumuşak dalgaların kuma vuruşunu dinlerken içimde bir şey başını salladı.

Herkesin korktuğu sokak köpeğiyle arkadaş olan aynı kız, kıvrılmış yumrukları ve ateşli kararlılığıyla başını kaldırdı.

O köpeğin beni kovalamasına izin vermemiştim.

Jacob'ın beni kovalamasına izin vermemiştim, ta ki katlanılması zor şeyler olana kadar.

Dünyanın öbür ucundan bu tropik cennete uçmuşum ve Jacob buradaydı.

Bunu hissedebiliyordum.

Aylarca aramak anlamına gelse bile onu bulacaktım.

Aylarca hiçbir şey.

Özenle kurguladığım hayatıma aylarca sırtımı döndüm.

Eğer burada kalırsam, her şeyimi kaybedebilirim. İşimi. Evimi. Erkek arkadaşımı.

Ve korkutucu olan şey... bu pişmanlıktan çok bir rahatlamaydı.

Michael'ı ararken, o balkonda dururken, Bali havasını solurken ve kalbim geçmişle doluyken, konuşmamızda var olmak için elimden geleni yaptım. Şaka yaptığında gülmek, beni özlediğini söylediğinde sempatik olmak, son bir yıldır onun için olduğum kız arkadaşı olmak için.

Ama kalbimi kapatan fiziksel uzaklık mıydı yoksa beni Jacob'a geri götüreceğini umduğum bir yola itilmiş olmam mıydı bilmiyordum ama artık ona bağlı hissetmiyordum.

Akıntıya

kapılmıştım.

Rol

yapıyordum.

Kendimi tarihin en büyük yalancısı gibi hissederek telefonu kapattım.

* * * * *

Bir hafta boyunca aradım.

Yerel para birimine ve yaşam tarzına alıştım ve daha uzaklara seyahat ettim, otel bölgesini geride bıraktım ve daha güzel olduğu söylenen bölgelere seyahat ettim.

Turist çılgınlığından uzaklaşmak isteyen insanlar için sıcak noktalar.

Sadece yerli halkın takıldığı plajlar. Mutlu saatlerde misafirlerin akınına uğramayan restoranlar.

Yeni bir yere her girdiğimde kalabalığı taradım.

Neyse ki, yerel bölgelerde avlanarak, Bali halkının bronz teni ve siyah saçları, buraya ait olmayan sarı saçlı bir çiftçiye vurgulamak için mükemmel bir fon oluşturdu.

Ancak, her yerde böyle bir bulgu yoktu.

Her bar ve kafede, geniş gülümsemeler ve hevesli sorular beni karşıladı. Cassie'nin telefonuma gönderdiği Jacob fotoğrafını tanımadan başlarını sallayarak mutlu bir şekilde benimkine cevap verdiler.

Kimse onu görmemişti.

Kimse Jacob Wild ya da Ren Wild adında birini tanıımıyordu - babasının adını kullanıyorsa diye.

Sanki mektup bir hayalet tarafından gönderilmiş gibiydi.

İlk haftanın sonunda hayal kırıklığına uğramıştım ama yenilmemiştim. Otel lobisinden daha fazla harita topladım ve akşamı yol erişimi olmayan şebeke dışı plajları dolaşarak geçirdim.

Sadece sıkı sörfçülerin hacca gittiği, sadece birkaç kişinin sahip olduğu dalgalarda sörf yapmak için orman ve kayalık yollarla savaştığı yerler.

Bu tür yerlere taksiyle gitmeye çalışmak yerine, o gün için bir şoför kiraladım ve ona bulduğum yerlerin listesini verdim.

Öncelikle, şoför gözlerini devirdi ve istediğim yerlerde ilgi çekici bir şey olmadığını söyledi. Oralara sadece esrarkeşler ya da hippiler gidiyormuş. Patiska elbisem, özenle taranmış saçlarım ve geniş sarkık güneş şapkamla ikisine de benzemediğim için, beni Ubud'daki gümüşçüleri ya da Tanjung Benoa'daki kaplumbağaları görmeye ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Ama sonra, ölümcül bir hata yaptı.

Etrafında dolaştığım koylardan birini işaret ederek nefesinin altından homurdandı. "Bu iyi değil. Burası kötü ruhların takıldığı yer. Sadece bir beyaz adam gider ve bir daha geri dönmedi."

İçimdeki her şey durdu. "Kötü ruh da ne demek?"

"Tapınak orada. Ölüler için tapınak. Çok kurban verilmezse, ruhunu alır."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Fikrimi değiştirdim.

Önce beni oraya götür." "Hayır. Yapamam. Çok tehlikeli."

"Bir beyaz adamın oraya gittiğini söylemişsiniz. Ne kadar zaman önce?" "Uzun zaman önce."

Damarlarımda endişe dolaşsa da sabrımı korudum. "Ne kadar uzun?"

"On ay mı?" Şoför omuz silkti. "Kesin ölmüştür." "Oraya başka insanlar da gidiyor mu? Sadece beyaz adam değil mi?"

"Tabii ki." Gözlerini devirdi. "Yerliler gider. Dua ederler. Orada küçük bir köy var. Balıkçı köyü."

Bunaltıcı bir esinti bacaklarıma dolandı, sandaletlerimi ve kalçalarımın arkasını öptü. Her santimimde tüylerim diken diken oldu.

Havadan başka bir şeyin bana *dokunduğunu* hissettim. Bu kader miydi yoksa bir tür psişik bilgi mi?

Oğlunu bulmam için beni doğru yöne iten Della mıydı? Her iki durumda da, reddetmeyi kabul etmeyecektim. O köye gidecektim.

Arabayı kendim kullanmak zorunda kalsam bile.

Gergin şoförümün kolunu okşayarak paslı, klimalı Toyota'sına bindim. "Hemen oraya gidelim. Diğer yerler için endişelenme. Ben sadece buna gitmek istiyorum."

Başını sallayarak kaşlarını kaldırdı. "Sen delisin, bayan."

"Biliyorum."

Beni kendisinden uzaklaştırmak için neredeyse fiziksel şiddete başvuran bir adamın peşinden gitmek delilikti.

Bali'yi geçip kötü ruhların yaşadığı bir bölgeye gitmek delilikti. Bir çocuk için her şeyi riske atmak delilik.

Şoför gökyüzüne baktı, camımdaki haritayı salladı, sonra arabanın önüne doğru yürüdü.

Şoför koltuğuna oturup motoru çalıştırdığında ve kaotik trafiğin içinden geçerken tek kelime etmedim. "Ölürseniz beni suçlamayın, bayan."

Çenemi elime dayadım, rengârenk tapınaklara ve gökkuşağına dönüşen güzel sargılara bakarak yolumuza devam ettik. "Ben ölmeyeceğim. Merak etme."

"Endişeleniyorum," diye mırıldandı. "Uzun zamandır endişeleniyorum. Yalnız seyahat etmemelisin."

Kalbim acıyarak mırıldandım, "Eğer o köyde bulacağımı düşündüğüm şeyi bulursam... Uzun süre yalnız kalmayacağım."

"Ne diyorsun?" Şoför dikiz aynasından bana baktı. "Hiçbir şey."

Yolculuğun geri kalanında dünyanın yanımdan geçip gitmesini izledim ve umut ettim.

* * * * *

Yanlış yere gelmişim.

Dört saat önce, şoförümle beni beklemesi için tartışmış, işaret ettiği aşırı büyümüş bir patikadan aşağı doğru yürümüş ve hayal edilebilecek en güzel sahile vardığımda sandaletlerimden çıkan acı verici kabarcıkları görmezden gelmişim.

Sık ormanlar turkuaz denizi ve altın sarısı kumları bir at nalı gibi sararak korurken, sahilin hemen açığındaki bir adada keskin kuleleri ve karmaşık ahşap işçiliğiyle gökyüzüne karşı parıldayan bir tapınak bulunuyordu.

Eğer burada kötü ruhlar yaşıyorsa, onların evi saf cennettir.

İlk bir saat boyunca kıyı şeridini takip ederek, geride küçük bir kulübe topluluğu ve yeşillikler arasına serpiştirilmiş ön çatılı evler bırakarak temizlenmiş bir ormanlık alana ulaştım.

Birkaç kadın beni fark etti, hepsi kahverengi, ince ve bu ütopya da yaşayan yarı tanrıça.

Beni kanatlarının altına aldılar, Jacob Wild adında sarı saçlı bir adamı aradığımı anlayacak kadar İngilizce konuştular ve cevaplar için beni sorumlu yaşlı kadına götürdüler.

Jacob'ın fotoğrafının bulunduğu telefonumu ona uzatırken umutsuz bir umut bana eşlik etti. "Onu tanıyor musun?" Sesim titriyordu.

Teni hâlâ mükemmel olan ve saçları diğer köylülerden biraz daha az siyah olan kadın başını salladı. "Eğer adam bulunmak istemiyorsa. Bulunmayacaktır." Telefonumu bana geri verdi.

Duraksadım, bilmeceyi çözmeye çalışıyordum. "Bu bir evet mi yoksa hayır mı?" Omuz silkti. "Arıyorsun ama bulamıyorsun."

Öfkem arttı ama ıssız bir yerde bir köyün yaşlısıyla tartışmaya girmeye cesaret edemedim. Onun yerine başımı salladım. "Tamam, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Güle güle, güle güle." Başını salladı ve sorumlu olduğu görevleri yerine getirmeye devam etti.

Balıkların iplerde kurutulduğu ve hindistancevizlerinin kullanılmaya hazır büyük yığınlar halinde durduğu açıklıktan ayrıldım. Daha önce bana yardım eden kızlar ortadan kaybolmuştu.

Sık ormanın içinde bir yerde, beni şoförüne geri götürmek için bekleyen bir yol vardı.

Bu da başka bir çıkmaz sokaktı.

Başka bir yanlış ipucu.

Güneş gökyüzünden aşağı kayıyor ve yoğun bulutlar ufukta bir fırtına yaratıyordu. Zamanım hızla tükeniyordu.

Ama bir kez daha denemeden gidemezdim.

Basit ama zarif evlerin etrafındaki ezilmiş deniz kabuğu patikalarını takip ederek ormana doğru ilerlerken birkaç saat daha geçti.

Temelde mükemmel olan bir şey vardı ve

Evlerin ormana bir düşmandan ziyade bir dost olarak dönüştüğü manzara.

Çocuklar küçük bahçelerde oynuyor, birkaç yaşlı adam da güvertede oturmuş pipo içiyordu. Mülklerine girdiğimde herkes nazik ve kıbardı, Jacob Wild adında birini tanıyıp tanımadıklarını sordular.

Fotoğrafımdaki adamı kimse tanımadı.

Ancak ara sıra bana bakılıyor, karanlık gözlerde düşünceler uçuşuyor ve sırlar bronzlaşmış boğazlarda yutuluyordu ve içimi bir huzursuzluk kaplıyordu - benden bir şey sakladıkları hissine kapılıyordum.

Bir şey sakladıklarına inansam da, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bana söylemek için fikirlerini değiştirdiler ve ilk şişman yağmur damlası başıma düştüğünde, zamanımın dolduğunu biliyordum.

Eğer şimdi geri dönmezsem, rüzgârlı bir sahilde battaniye yerine şimşeklerle uyuyacağım.

Tembel tembel yağan yağmur, gelmek üzere olan sağanakla dalga geçerken, kambur omuzlarımla kumda ilerledim.

Denizin ötesindeki tapınak artık güneş ışıısıyla parıldamıyor, körfezin üzerine uğursuz bir gölge düşürüyordu. Üzerindeki bulutlar hiç görmediğim kadar karaydı.

Şoförün ölümler tapınağı hakkında kastettiği bu muydu?

Şüphelenmeyen ziyaretçileri cezbedtiğini, ancak onları bir hava değişikliğiyle öldürdüğünü mü?

Telefonumu elime alarak daha hızlı yürüdüm. Kirpiklerime düşen yağmur damlaları, sıklıkta oynayan bir grup çocuğu bulanıklaştırıyordu. Tenis topu büyüklüğündeki damlacıkların aralıklı olarak üzerlerine çarpmasından rahatsız olmamışlardı.

Durdum.

Yürümeye devam etmeliyim.

Ama rüzgâr hızlandı, elbisemi savurdu ve onlara doğru savurdu.

Tamam, Della, son bir deneme.

Sandaletlerimi tekmeleyerek pudra şekeri kumunda çocuklara doğru koştum. Yaklaştığımda durakladılar ve bana dikkatle baktılar.

Hafifçe şişmiş bir halde, bir gözüm fırtınada, bir gözüm de onlarda, kamburlarımın üzerine çöktüm. "Merhaba. İngilizce biliyor musunuz?"

Minik bir kız başını salladı. "Küçük."

Yağmurdan korumak için elimden geleni yaparak telefonumdaki Jacob'ın fotoğrafını açtım ve ekranı ona çevirdim. "Bu adamı gördün mü?"

Sevimli yüzü buruştu. "Hayır." Geri çekilerek, kardeşine benzeyen sıksa bir çocuğun yanına sokuldu.

Başka bir kız yaklaştı, saçları kalçalarına kadar sarkıyordu. Telefonuma dokundu, Jacob'ın dağınık sarı saçlarını ve ağzının asık suratlı duruşunu izledi. Jacob'ın arkasında Forrest vardı, at uzaklara bakıyordu ve güneş ışığı postunun çilek rengi alacasını seçiyordu.

"Güzel."

Gülümsedim. "Evet, çok güzel. Onu burada gördünüz mü?"

"At mı?" Forrest'ı işaret etti. "Tepenin üstündeki köyde at var."

"Peki ya adam? O da ellerinde mi?"

Dudağını ısırdı. "Hayır."

"Ne oluyor?" Onlu yaşlarının başında ama sıska bir maymun kadar cılız olan daha büyük bir çocuk sözümüzü kesti, siyah parlak saçları bir gözünün üzerine dökülmüş, kızla benim aramda sıkışmıştı. "Kız kardeşimi rahatsız mı ediyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. O bana yardım ediyor." Daha net görebilmesi için telefonu eğerek milyonuncu kez sordum: "Bu adamı tanıyor musun? Adı Jacob Wild. O benim arkadaşım ve onu arıyorum."

Çocuk kaşlarını çattı. "Onun adı bu değil."

İçimdeki her şey dondu. "Yani... onu tanıyor musun?"

Kollarını güçlü ama sıska göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sunyi."

"Sunyi mi?"

Kaşlarını çattı. "Sunyi. Adım Sunyi."

Kız onu kenara itti. "Bu Sunyi mi?" Fotoğrafa daha yakından baktı. "Sunyi değil. Saçı doğru değil."

Bir çocuktan diğerine baktım, onlar kavgaya tutuşmuş Balililerdi. Sesleri kulak zarımı deldi, neredeyse uzaktan gelen gök gürültüsü kadar gürültülüydü. Elektrik ve şiddet havada çatırdarken her ikisi de kalbimin çarpmasına neden oldu.

Çocuk parmağını ekranıma vurdu, suyu bulaştırdı ve biraz daha tartıştı.

Kavgalarını takip edemiyordum ama sonunda kız burnunu çekti.

"Fotoğrafta saçları koyu renk. Ama tahminim Sunyi."

Ağabeyi sırtıttı, çenesi zaferle havaya kalktı.

Bana bakarak, "Sunyi. Artık beyaz saçlı."

Dizlerim zayıfladı. Vücudum karıncalandı. Ağlamak mı yoksa sevinçten zıplamak mı istediğimi bilemedim. "Yani... bu resimdeki adamın burada olduğunu mu söylüyorsun?"

Çocuk başını salladı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Hayır."

"Hayır mı?" Hevesli gerginliğim kanımda zıplayıp duruyordu.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Midem bulandı. Çocuğu yakalayıp sarsmak istedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o burada değil."

"Nerede o?"

"Suyun içinde."

Şifre miydi o? Çevirisi iyi olmayan bir cümle miydi? Başımı eğdim. "Suyun içinde mi?"

Çocuk yavaşlığıma karşısında gözlerini devirdi. "Evet. Su."

"Hayır." Kız kardeşi onun pazusunu tutarak ufku işaret etti. "İşte."
Etrafımda dönerken çok hızlı durdum.

Başım döndü, parmaklarım telefonumu düşürdü ve gökler sellerini
açtı.

Yukarıdan bir su tabakası düştü, ağır ıslak bir perde gerçeği engellemek
için elinden geleni yapıyordu.

Ama artık çok
geçti. Görmüştüm.

Bir balıkçı teknesi gelişigüzel bir şekilde kıyıya doğru ilerledi. Basit bir
tekne.

Ağlar uğta toplanmıştı ve dengeleyici bir direk uzun tekneyi dik tutuyor,
dalgalara çarpıyordu. Kaptan arkada durmuş, eli yüzeyin altındaki bir
motora giden uzun bir mekanizmanın üzerindeyken, iki adam ortada
oturmuş, yağmurdan sıırıslıklam olmuş, suyun dışında da içinde oldukları
kadar ıslak olduklarını umursamıyorlardı.

Toplamda üç adam.

İkisi siyah saçlıydı.

Ve bir tanesinin güneşte ağarmış beyaz-sarı saçları
vardı. Her yerde tanıyabileceğim bir adam.

Dört uzun yıldan sonra Jacob Wild, seni buldum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

LANET OLSUN BU FIRTINAYA.

Çok yorulmuştum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Ama bu muson yağmuruyla birlikte kulübem akacak, çatım çatırdayacak ve hayalini kurduğum o çok ihtiyacım olan uyku olmayacaktı.

İlk defa gitmeyi düşünmüyordum.

Yağışlı mevsim başladığında ve körfezdeki tapınak güneş ışıısıyla parıldamaktan çok yağmur damlalarıyla ağladığında aylar önce ayrılmalıydım.

Ama gidecek başka yerim yoktu.

Başka hiçbir yerde yalnız kalamazdım zaten.

Plajlarında kamp yaptığım için buradaki adamlar varlığıma alışmıştı. Bali'de otostop çekerek en sakın yerleri aramış ve burayı tamamen şans eseri bulmuştum.

Ölülere adanmış bir tapınağa sahip olması, bırakılamayacak kadar büyük bir tesadüf gibi görünüyordu.

Bir hafta boyunca yerlilerin şafak vakti yola çıkıp akşam karanlığında vatoz, yengeç ve balıklarla dönmelerini izledim.

Onlar da benim kadar çok çalıştılar. Tek fark, ben karada çalışırken onların denizde çalışmasıydı.

Birkaç hafta kalmayı, saygılarımı sunmayı ve gezinmeye devam etmeyi amaçlamıştım ama onların başka planları vardı. Onlarla çalışmaya nasıl başladığımı tam olarak hatırlayamıyordum, sadece başladığımı biliyordum. Bir öğleden sonra, avlarını incelemek için yanlarına gitmiştim ve liderleri kollarıma bir sepet ölü balık sıkıştırmıştı.

Geri itmemiştim.

Bunun yerine, alayı köylerine kadar takip ettim ve sepeti genç bir kıza verdim, o da bağırsaklarını çıkarıp pullarını temizledi ve ipe dizerek kuruttu.

O gece akşam yemeğine davet edildim ve muz yaprağına sarılı pilav ile ateşte kızartılmış bir balık yedim. Daha sonra

Pipolarını benimle paylaştılar ve marihuana dumanı ciğerlerimi doldururken kan dolaşımımı dolduran sessizliğin ağırlığı, annemin ölümünden bu yana ilk kez bana huzur verdi.

O gece kabus görmeden uyudum, dışarıdaki yıldızların altında.
Çadır.

Ertesi gün, bir adam beni ayağıyla dürterek uyandırdı.
Kendimi bir teknede, acımasız denizde sallanırken, tenim güneş ışığından yanarken ve saçlarım giderek beyazlaşırken buldum.

Kimse bana buraya ait olmadığımı
söylememişti. Kimse gitmemi istemedi.
Ve ben de kaldım.

Bir ay kaldım, sonra iki, sonra üç.

Artık bir çiftçi olduğum kadar bir balıkçıydım da ve kaderin bana verdiği bu yeni kariyere karşı mücadele etmedim. Onu kucakladım çünkü bana yeniden bir amaç verdi.

Her gece pipo elden ele dolaşır ve dumanı yaralı ruhumu yatıştırmaya yardımcı olurdu.

İlaç anıları uzak tuttu ve bana musallat olan kızı sürgün etti -
suçluluğumu, acımı ve affedilemez bir şey yaptığım bilgisini susturdu.

Geçen ay Cassie Teyze'ye mektup yazdığım da
yerel bir otelde bir şeyler içerken, neredeyse Hope'a bir mektup yazacaktım.

Ama söyleyecek bir şeyim yoktu.
Ne bir özür dileyecek ne de bir haber
verecektim. Arkadaşlığımız bitmişti.

Dört yıl uzun bir süreydi ve umarım bu süre onu annemin ölümünden ve aramızdaki korkunç sondan uzaklaştırmıştır. Benim için sanki dün olmuş gibiydi ama bu yüzden evimi ölümler tapınağına ait sahilde yapmıştım.

Her gün kızgın güneşin altında kefaretimi ödedim. Her
gece, bir borunun içinde kısa ömürlü bir kurtuluş
buldum.

Ve uğraştığım iş, rüzgârda ve gökyüzünde yaşayan iki hayaleti
umarım yatıştırır, beni canlı olarak izler ve umarım sığınacak bir yer
bulduğum için mutlu olurlar.

"Sunyi. Sıra sende."

Gede'nin sesi dalgın düşüncelerimi böldü ve beni sıırıslıklam bir tekneye ve gök gürültülü bir fırtınaya geri sürükledi. Rüzgâr uğulduyor, biz karaya çıkmadan önce bizi boğmaya kararlıymış gibi şiddetini artırıyordu.

Teknenin dibindeki balık ağlarını ayaklarımdan iterek ayağa kalktım. Kadek tekneyi sabitlemek için ipi bana uzattı ve ben de okyanusa daldım.

Tuz ve denizin kucaklaşması beni burada yaşadığım on ay boyunca aşına olduğum bir dünyaya geri döndürdü ve bir iki saniyeliğine altında kaldım.

Yüzeyin altı sessizdi. Ağırdı.

Baskıcı.

Güvenli.

Tekmeleyerek dalgaları aştım ve nefesimi içime çektim. Fırtınanın sürekli nemi hızla soğutmasıyla okyanus havadan daha sıcaktı.

"Sunyi, bağla. Bu tekneden iniyoruz."

Sunyi.

Nasıl Balili bir balıkçı olarak işe alındığımı anlamadığım gibi, bu ismi nasıl kazandığımı da bilmiyordum.

Birkaç ay önce köydeki kızlardan birine bunun ne anlama geldiğini sormuştum ve o gece normalin iki katı sigara içmiştim.

Endonezce kelime ıssız, ölü, yalnız anlamına geliyordu. Özümde kim olduğumu gizlediğimi sanıyordum.

Ama bu insanlar beni hemen tanıdılar.

"Sunyi. Git." Gede, şimşeklerin çatallanarak akşamı beyaz elektrikle ıslattığı ufku işaret etti.

Kahretsin.

Güçlü bir kulaç atarak bir metre kadar ötede sallanan plastik şişeye doğru yüzdüm. Palamar aşağıdaki resiflere bağlanmıştı ve dalga büyüdükçe tekneyi tutmaya hazırdı. Bu tür fırtınalarda tekneleri kumlara çekmek yerine açıkta tutmak daha güvenliydi.

Küçük tekneyi emniyete aldığım anda, Gede bugün yakaladığım küçük balıklarla birlikte ağı denize attı ve peşimden atladı. Kadek kapattı motoru çalıştırdı, en değerli varlığına bir göz attı, sonra daldı ve sahile doğru yola çıktı, Gede ve beni ağı ve ödülünü dalgalı akıntıda çekmeye bıraktı.

Bu adamlarla çalışmanın en sevdiğim yanı sessizlikleriydi. Balık tutmanın dinginliğı arasında sohbeta gerek yoktu. Dillerini de konuşmuyordum, bu yüzden konuştuklarında katılmam için bir baskı hissetmiyordum.

Ancak, kızgın bir okyanusun ortasında Gede çenesini eğdi ve "*Orang kulit putih*" diye homurdandı.

Gözlerim kıyıya doğru fırladı.

Dillerini bilmiyordum ama birkaç kelime biliyordum. Bana verdikleri isim ve *orang kulit putih de* dahil olmak üzere idare edecek kadar.

Beyaz adam.

Kumsalı taradım, kum artık bozulmamıştı ama yağmurdan kararmıştı. Çocuklar, denize bakan tek bir kadın bırakarak ormanın içine sıkışmış topluluğa doğru koştu.

Beyaz tenli bir kadın. Çikolata saçlı.

Cesaret ve iticilik ve ev. Ağı bıraktım.

Beni bulmuştu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * *

Jacob, Balili bir adamla birlikte bir ağı sürükleyerek okyanustan çıkarken, yağmur zaten teninde olan tuzlu suya karışırken KİPIRDAYAMIYORDUM.

Gömleksiz göğsü Cherry River'dakinden daha zayıftı ama alışık olduğum kaslar ve güç her adımda dalgalanıyordu. Giydiği mavi yüzme şortunun bir baldırında yırtık ve kalça kemiğinin yanında bir delik vardı, bu da okyanusta okyanustan daha fazla zaman geçirmiş birinin hikayesini ortaya koyuyordu.

Gözlerimiz kilitlendi. Kalbim dört nala atıyordu. Jacob adama bir şeyler mırıldanıp ağı ona verirken gözlerini kaçırmadı.

Bana doğru yürürken iki elini sıırıslıkla saçlarında gezdirdi; beyaz saçları bronz tenini ve koyu renk gözlerini ortaya çıkarıyordu. Arkasından onu çerçeveleyen şimşek ve mükemmel tenine sıçrayan damlacıklarla sanki Poseidon'un kayıp oğlu gibi görünüyordu.

Çıplak ayaklarım onu yaklaştırırken dizlerim titredi. Dört yıl ona hem acımasız hem de nazik davranmıştı. Zalim çünkü çocukluğun tüm kalıntılarını çalmışlardı ve nazik çünkü bir çocuğun ardından duran adam tamamen nefes kesiciydi.

Wild soyadı onu vaftiz etti.

Kalbindeki yalnızlık kadar vahşiydi.

Her santimim ona dokunmak için titriyordu. Dümdüz karnından aşağı süzülen sıvıyı yalamak için. Beni incelerken sıkı dudaklarını öpmek için. Kendini sardığı sertliğe sarılmak için.

Buraya ona daha fazla ölüm haberi vermek için geldim.

Ona büyükbabasının ölmekte olduğunu ve veda etmek için çok küçük bir zamanı olduğunu söylemek için.

Yine de o yağmurlu, fırtınalı anda ağzım kelimeleri, kalbim de Michael'ı unuttu.

Ben sadece Hope'tum.

İnancın, imanın, dileklerin ve hayallerin somutlaşmış hali.

Ruhumun her zerresiyle Jacob'ın nazik olmasını, iyileşmesini ve onu sevmeme izin vermesini *umuyordum*.

Çünkü artık yalan söyleyemiyordum.

Onu çocukken de sevmiştim, bir kadın olarak da sevdim. Ama onu sevmekte *özgür değildim*.

Nazik ve tatlı biriyle birlikteydim ve tropik bir kumsalda durmuş, beyaz sundress'i vücuduna yapışmış, başka bir erkeğin onu alması için yalvaran bir fahişeyi hak etmiyordum.

Şimşek çatallanıp kırbaç gibi şaklayarak günahkâr düşüncelerim için beni cezalandırırken kendimden nefret ettim. Gök gürültüsü tam başımızın üzerinde çatırdayıp bizi ürkütürken kendime lanet ettim.

Jacob'a karşı hiç şansım olmamıştı. On yaşında aptal bir çocukken bile üzerimde mutlak bir gücü vardı.

"Jacob." Ona doğru tökezledim, çağrıldım ve buna karşı koyamadım.

Hareket etmedi ama eli yukarı kalktı. Eskiden traktör sürmüş, ata binmiş ve ormanın derinliklerinde madalyonumu kavramış bir el.

En uzun saniye boyunca konuşmadı. Koyu renk gözleri parlıyordu; yarı fırtına, yarı gizem, sonsuz bir azapla bakıyordu. Sonra içini çekti ve baş döndürücü sesi yağmurun şıpırtısını ve tıslamasını güçlkle bastırdı. "Burada ne işin var Hope?"

Merhaba

yok.

Kucaklaşma

k yok.

Geçmişimize ya da

arkadaşlığımıza dair hiçbir ipucu

yoktu. İhtiyacım olan gerçeklik

kontrolüydü.

Ayağım eski konumuna döndü, beni onun yakınlığından uzaklaştırdı, aramıza yabancı ve tuhaflık kokan bir mesafe koydu.

Cassie'nin isteği üzerine geldiğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Muhtemelen onaramadığı kalbini nasıl söküp atabilirdim?

Balili adam balık ağını kumsal boyunca sürüklerken yutkundum, Jacob'a bakmadan önce beni süzdü.

Jacob onu kabul etmedi, bakışları soğuk ve uyarı doluydu, beni buzla dağlıyordu. Reddedişi gözyaşlarımın şimşekten daha sıcak yanmasına neden oldu.

Ama sonra sinirlendim.

Ona, bana, Cassie'ye, John'a ve hatta Della'ya kızgın.

Bana bir görev verilmişti. Bulunmak istemeyen bir adamı bulmak ve ona duymak istemediği şeyleri söylemek için eski hayatımdan uzaklaşmıştım.

En azından bir merhaba diyebilirdi.

Ama yine de duygularımın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Jacob onunla nerede duracağımı gayet açık bir şekilde ifade etmişti. Bu kuralları değiştirmedeği için ona kızamazdım.

Sadece kendime kızabilirdim.

O uçağa binerek Michael'ı aldatmıştım.

Başka türlü bir karşılamayı hak *etmiyordum* çünkü hoş karşılanmıyordum ve bu hiç bu kadar açık olmamıştı. "Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?"

Bir yağmur tabakası daha sertçe yağarken gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Buraya nasıl geldin?"

"Şoför." Sık ormanlarla kaplı tepeyi işaret etmek için döndüm.

"Yukarıda." "Ne kadar zaman önce?"

"Dört saat kadar."

"Kahretsin." Başını iki yana salladı. "Çok uzun süre kaldın. Seni terk etmiş olacak."

Kimse burada kalamaz. Bu tapınağın koyunun batıl inançları yüzünden değil."

Başımı salladım. "Ben de çok korktum. Sanırım... Fırtınanın geçmesini beklemem ve sonra bir taksi çağırمام gerekecek."

"Taksiler bu kadar uzağa gitmiyor, Hope." Tekrar içini çekti, bana ters ters bakmadan önce burnunun kenarını sıktı. "Neden geldin?"

Tenim karıncalandı. "Daha kuru bir yerde konuşabilir miyiz?" "Beni nasıl buldun?"

"Bir çatı, Jacob. Bana bir çatı ver, ben de istediğin her soruya cevap vereyim."

"Sorusu olan?" Gözleri kısıldı.

İrkildim. "Aklınızdaki soru nedir?"

Bir şimşek daha gözlerimizi kör etti, ardından arkadaşı kulak zarımızı patlatan gök gürültüsü geldi. Yağmur kovalara dönüştü, tanrılar bulutlardan litrelerce sıvı savurdu.

Elbisem her kıvrımı sarıyor, altına giydiğim dantelli sütyen çakıllı meme uçlarımı ve titreyen karnımı ortaya çıkarıyordu. Açıkta ve savunmasızdım ama Jacob vücudumu incelemiyordu.

Gözleri kararlı bir şekilde benimkilerde kaldı, kızgın, siyah ve okunamaz. "İhtiyacım olan tüm cevapları biliyorum."

Artık göz teması kuramıyordum. Bunun yerine kuma, sayısız ize ve

yağmurun neden olduğı nehir kıvrımlarına baktım. Sadece tükürmeliydim

John hakkında. Bütün gece sürecektir olsa bile otele geri dönmeliyim.

Hiç gelmemeliydim.

Jacob söz konusu olduğunda tanıdık bir üzüntü ve endişe beni sardı.

"BEN-BEN

."

Ne, Hope mu?

Bir şey söyle!

Yürü git.

Geri dön.

Unut onu.

Omuzlarım çöktü ve kuduz bir köpekle arkadaş olan kız kayboldu.

Bir hata yapmıştım.

Kumda dönerek omuz silktim. "Ben giderim. Ben-"

"Ah, kahretsin." Jacob bir nezaket patlamasıyla aramızdaki mesafeyi kapattı ve tereddütle omzuma büyük, güçlü bir el koydu. "Tanrım, beni affet. Sana karşı neden böyle bir pislik gibi davrandığımı bilmiyorum."

Gözlerimi kırdım, onun kollarında sıkışıp kalmıştım. "Birbirimizi uzun zamandır görmedik. Bu anlaşılabilir bir şey-"

"Yapma bunu."

"Neyi

yapmayayım?"

"Boktan davranışlarım için bahaneler uydur." Gitmeme izin vermeden önce beni nazikçe sıktı. "Özür dilerim. Gerçekten."

Yağmur yakışıklılığını bulanıklaştırdı, özrünün görünmemesi için onu susturdu

Gerçek.

Belki de yolculuk onu iyileştirmişti? Belki de artık aynı çiftçi değildi. Ne de olsa kalbimi kırmıştı.

"Bakın, burası güvenli değil. Fırtına tam tepemizde. Bu gece burada kalmak zorundasın. Seni yarın geri götüreceğim."

"Kalmama izin verecek misin?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. Bakışlarındaki öfke yerini endişeli bir teslimiyete bıraktı. "Bir zamanlar arkadaştık. Seni bunun içinde uyutursam nasıl bir arkadaş olurum?"

Sormak istediğim tüm soruları geri çektim.

Nerede kalacaktım?

Benimle kalır mıydı yoksa saklanmamı mı beklerdi?

Neden geldiğimi öğrendiğinde ne yapacaktı?

Bu ateşkesi kabul etmek istedim ama kalbim hâlâ çok fazla acı taşıyordu. Çenem yükseldi. İsteyerek savaşa adım attım. "Beni Cherry River'dan attığın gün arkadaşlığımı istemediğini açıkça belirtmiştin."

Dondu kaldı.

Bir parçam onu geri almak için saklanmak istiyordu. Ama diğer yanımda onun beni incittiği kadar başarılı bir şekilde onu incitmek istiyordu.

Sadece nefes alarak canımı

yaktı. Bu normal olamaz.

Sağlıklı olamaz.

Birbirimiz için iyi değildik. Hiçbir

zaman da olmadık.

Sesi alçak ve gök gürültüsü kadar yabaniydi. "Gerçekten oraya gitmek istiyor musun? Şu anda mı? Bu sağanakta ayakta durarak mı?"

Eve

t.

Ha

yır.

Bilmiyorum.

Sırılsıklam elbiseme sarıldım. "Tek kelime etme Jacob. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni hayatından kovdun."

"Bir söz verdin. Tutmadın."

"İstediğiniz işi yapmazsam gideceğime söz verdim."

"Hayır, bana fazla gelirse gideceğine söz vermiştin." Bana doğru yürüdü, boyu bir başka fırtına bulutu gibi üzerime bastırıyordu. "Çok fazla oldu. Senden gitmeni istedim. Gitmedin. Başka ne yapabilirdim ki?"

Titrememi gizledim; sarsıntılarımı gömdüm. "Oh, bilmiyorum. Arkadaşın olmama ne dersin? Seni annenin yanında sevmeme ne dersin? Cenaze mi?"

Tüm vücudu kilitlendi. "O gün hakkında konuşma."

"Neden? Çok acı verici olduğu için mi? Başka ne acı verici biliyor musun? Hayatta olup olmadığını bilmemek. Dört uzun yıl boyunca senden haber alamamak."

"Hayatta olup olmadığım sizi ilgilendirmez."

Onu yumruklamak istedim. "Gerçekten mi? Gerçekten bana bunu söyleyecek cesaretin var mı? O gün sana ne dediğimi hatırlamıyor musun? Sana *aşık* olduğumu söyledim ve sen kalbimi kırdın."

"Ne istiyorsun? Özür mü? Bu yüzden mi buraya geldin?"

"Buraya sana söylemeye geldim-" Dudaklarımı birbirine çarptım. Biz kavga ederken John'un hastalığını ağızımdan kaçırmamın imkânı yoktu.

Bunu ona yapamazdım.

Tanrım, neden kavga ediyoruz?

Bu benim hatamdı. Onu tekrar görebileceğimi ve geçmişten bahsetmeyeceğimi sanmıştım. Çözülmemiş sorunlarım olması önemli olmamalıydı. Belli ki hayatına devam etmişti ve profesyonel olmanın zamanı gelmişti.

Ben bir mesaj taşıyıcısıydım, hepsi bu.

Onun beni incittiği kadar benim de onu incitmek için duyduğum kana susamış arzu yok oldu ve gökyüzüne bakarak şişman yağmur damlalarının aptallığımı yıkamasına izin verdim. "Bunu söylemek istememiştım. Ben...ugh-" Parmaklarımı gözlerime bastırdım, kalbi kırık bir aptal değil de bir yetişkin olmaya çalışıyordum. "Buraya geçmişti tartışmaya gelmedim. Özür dilerim."

Kollarını kavuşturdu, savaşıımız onu hâlâ etkiliyordu.

Kendimi başka bir tartışmaya hazırladım ama o yavaşça başını salladı. Dudaklarında hüznünlü bir gülümseme vardı. "Birlikte sadece birkaç dakika geçirdik ve şimdiden kavga etmeye ve özür dilemeye başladık."

Suratsızca güldüm. "Sanırım bu, karşınızdaki kişinin yanında nasıl davranacağınızı bilmediğinizde oluyor."

"Benim yanımda nasıl davranacağını bilmiyor musun?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin? Hiç bilmiyordum. Beni korkutuyorsun."

Başını eğdi, damlacıklar istediğim yanakları öptü, yağmur suyu asla yapamayacağım boğazımı yaladı. "Bu bir yalan. Sen hiç korkmadın Ben."

"Böyle düşünüyorsanız beni hiç görmediniz demektir."

Alnı çatıldı. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama durdu ve başını salladı. "Haydi." Omurgası dik ve yüzü fırtınaya karşı eğik bir şekilde yürümeye başladı. Fırtınadan kaçmadı. Nemden oluşan dolu tanelerine karşı irkilmedi. "Buna daha güvenli bir yerde devam edelim."

Şimşekler çakarak bizi tehlikeli bir gerilime soktu. Onunla birlikte adım atarken bir başka gök gürültüsü sesi kulaklarımı tırmaladı. Beni kumsalın üzerinden daha önce ziyaret ettiğim kulübelere doğru götürürken bir daha konuşmadık. Palmiye ağaçlarının ve sık yeşilliklerin altında yürürken fırtına daha gürültülü, yapraklar vurmali ve orman bir şiddet orkestrasıydı.

Şimşek tekrar çatallanıp çatırdayan ışığını ağaçların arasından takip ettiğimiz deniz kabuğu patikalarına gönderirken tüylerim diken diken oldu.

Kulübeler yağmura karşı sığınmış, ailelerini kuru ve güvende tutuyorlardı - ya da sazdan çatılar ve bambu duvarların yapabildiği kadar güvende.

Jacob köyün dış mahallelerine varana kadar durmadı. Şefkatli bir bakıma ihtiyacı olan küçük bir kulübeye doğru döndü. Verandaya çıkan üç basamakta delikler vardı ve kapı menteşeleri garip bir açıyla sarkıyordu.

Omzunu kullanarak kapıyı içeri doğru itti ve ben içeri adım atana kadar bekleyip kapıyı kapattı. Aksine Daha önce bulunduğum evler hava koşullarına dayanıklı değildi ve fırtına daha da şiddetlendi, şimşeklerin çıtırtısı duvarlardan sızdı ve damlacıkların şutu çatıda zayıflıklar buldu ve zaferle yere düştü.

Beni kapıda bırakan Jacob, bir süredir burada yaşıyor olmanın verdiği bir aşinalıkla tek yatak odalı eve doğru ilerledi. İki sandalyeli küçük bir masanın üzerinde güneş enerjisiyle çalışan bir feneri yaktı, üzerinde sadece beyaz bir çarşaf ve siyah bir örtü bulunan orta boy bir yatağın yanında üç mum yaktı ve bana doğru gelip kapının yanındaki düğmeye bastı.

Üzerimizdeki zayıf bir elektrik ampulü, yukarıdaki yağmur damlalarıyla birlikte aralıklı olarak yanıyordu.

"Ne kadar süre elektriğimiz olacağından emin değilim." Odanın arka tarafındaki küçük banyoya girip iki havluyla dönerken kumlu ayakları iz bırakarak uzaklaştı. Yıpranmış ve solmuş havlulardan birini bana fırlattı, diğerini ıslak saçlarını yıkamak için kullandı.

Kollarımdaki yağmuru silerken ve elbisemden alabildiğim kadarını ıslatırken gözlerimi yerde tutmaya çalıştım ama Jacob görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Hareketleri tüm dikkatime hükmedemeyecek kadar hızlı ve keskindi.

Tuzdan ağarmış saç telleri birbirine karışıp neredeyse omuzlarına dökülene kadar saçlarını ovalaması. Göğsünü ve kollarını odaklanmış bir amaçla silmesi ama sadece kalbimin dokunmak için yarışmasına neden olması.

"Bitirdin mi?" Sesi beni zıplattı. "Ne?"

"Havluyla birlikte." Ellerimdeki havluyu işaret etti. "Ah."

Havluyu kaldırdım. "Evet. Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz." Sert bir bakışla onu aldı ve ikisini de banyoya bıraktı. Köşeye sıkıştırılmış, içinde düzgünce katlanmış giysiler bulunan bir bavula doğru ilerleyerek beyaz bir tişört seçti ve üzerine geçirdi.

Karnım sıkıştı. Çıplak göğsünü görmeyi özlemiştim ama beyaz, bronz tenini daha da belirginleştirdi ve başının açıklığı gözlerinin derinliğiyle neredeyse çelişir hale geldi.

Babasının kara gözleri.

Annesinden gelen hafif saçlar.
Yalnızlıktan gelen kavgı ve
öfke.

"Kıyafet ister misin?" Sonunda bakışları vücudumun üzerinde gezindi. Yarı saydam patiska hiçbir şeyi gizlemiyordu ve göğüslerimi avuçlama ve kollarımı karnımın alt kısmına sıkıştırma dürtüsü Michael için uygun değildi.

Ona karşı zaten kötü bir insan olmuştum.

Jacob'ın bakması için yanıp tutuşsam da, ona ait olan bir vücudu göstererek günahlarımı daha da kötüleştirmezdim.

Ama zayıf görünmek istemediğim için hareket etmedim. "Üşümüyorum. Bu çabuk kuruyacaktır."

Gözleri karnımın gölgesini takip edip bacaklarımdan ayaklarıma inerken çenesi sıkıştı. "Elbette." Arkasını dönerek hafifçe titreyen eliyle çenesini sildi.

Bir gök gürültüsü daha beni sıçrattı. Uzun zamandır Jacob'a yakın olmak istiyordum.

Ama artık öyleydim ve nasıl rahatlayacağımı bilmiyordum.

Tek düşünebildiğim bunun ne kadar uygunsuz olduğuydu. Nasıl olmak Hiç unutmadığım bir çocukla fırtınanın ortasında bir kulübede yalnız kalmak iyi bir kız arkadaş olmanın tam tersiydi.

Ve ben gidemedim.

Henüz gidemedim.

Bu küçük kulübede onunla bütün bir gece geçirdim. Tanrım, kabusu dönüşen bir fanteziydi.

Vicdanım beni kınadı ve beni dış dünyaya bağlayan tek varlığını koruyacak kadar su geçirmez olduğunu umduğum çantamı karıştırarak küçük masaya doğru ilerledim.

Kumdan çıkardığım telefonumu açtım. Granüller ve yağmur damlaları onu bir karmaşaya dönüştürdü.

Ama yine de işe yaradı.

Ve kalbim battı. Suçluluk duygusu geride kalan boşluğu doldurdu ve beni boğdu. Michael'dan üç cevapsız arama.

Tanrım.

"İyi misin?" Jacob yatağa oturmak için hareket ederek sordu. Onu şiltenin üzerinde görmek içimi karıştırdı ve utancıma utanç kattı.

Bunu yapamam.

Gözlerimi kısarak telefonumun üst köşesine baktım ve iki çubuk çeken telefonla rahat bir nefes aldım. Yerel altyapının nerede nasıl çalıştığını

bilmiyordum.

Bu ücra sahilde elektrik ve telefon çekmiyordu ama yine de inanılmaz derecede minnettardım.

"Bir saniyeliğine dışarı çıkıyorum."

"Ne?" Ses tonu gözlerimi yukarı kaldırdı. "Dışarıda yağmur yağıyor."

"Biliyorum ama yapmam gereken bir şey var."

"Olası bir yıldırım çarpmasından uzak durmaktan daha önemli bir şey mi?"

Hüzünle gülümsedim. "Evet."

Eğer bu telefon görüşmesini yapmazsam, yıldırım çarpmasını hak etmiş olacaktım.

Omuz silkti, yatağına yayılmış bacakları ve asla unutamayacağım mükemmelliğiyle oturdu. "Tamam. Güverteden ayrılma. Kaybolursan seni bulmak için yağmurda yürümeye hiç niyetim yok."

Başımı salladım. "Not edildi." Telefonumu tutarak Jacob'a baktım. Gerçekten ona baktım.

Engelleri, korkuları ve öfkeyi içime çektim.

Onu belki de bugün hayatta olan herkesten daha iyi tanıyordum ama sadece iki kez öpüştük.

Sadece arkadaşım olarak beni başkaları için mahvetmeyi başarmıştı.

Ve eğer ona bu kadar aşık olsaydım, onun için bu kadar üzülseydim, Michael gibi iyi bir adama haksızlık etmiş olurum.

Annem gibi davranıyordum.

Sahip olduğum her şey için nankörlük ettim, sadece yapamadıklarımı istedim, açgözlülüğümle hayatları mahvettim.

Asla böyle olmayacağıma dair yemin etmişim... Yine de oradaydım, benim olmayan bir şeye göz dikmişim.

Bu telefon görüşmesi Jacob'la ilgili değildi. Ya da benimle.

Ya da Michael'la. Doğru şeyi yapmakla ilgiliydi.

Çünkü geriye kalan tek şey buydu.

"Hemen döneceğim." Arkamı dönerek kapıyla mücadele ettim ve şiddetli yağmura adım attım.

Ben kapıyı kapatıp erkek arkadaşımdan ayrılmaya hazırlanırken Jacob konuşmadı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Jacob

* * * * *

Kapı arkasından kapandığı anda komodinime saldırdım.

En üst çekmeceyi açarak, başka malzemelerle karıştırılmış yerel ot karışımını aldım ve şehre en son geldiğimde aldığım pipoyu kaptım.

Kadek'in bana öğrettiği şeyi yaparak, ilacın bulunduğu torbayı açtım, biraz sıkıştırdım ve borunun içine sıkıca ittim.

Hope'un sesi gök gürültüsü ve yağmur damlalarıyla karışırken yaptığı arama her neyse bağlandı. Ziyaretiyle bu kadar sarsılmamış olsaydım, ne kadar muhteşem olduğunu, ıslaklığını, güzelliğini ve Elbise bana sonsuza dek istediğim şeyleri gösterdi ve onu ne kadar özlediğimi ortaya çıkardı - kapının yanında durur ve kulak misafiri olurum.

Ama
yapamadım.
Yardıma
ihtiyacım
vardı.

Ve bu gece, viski şişem yoktu.

Bu gece bir pipom ve arzularımı yok etmeyi, ihtiyaçlarımı yatıştırmayı ve Umut'u gönderdiğimden beri hayalini kurduğum her şekilde ona neden asla sahip olamayacağımı hatırlatmayı garanti eden bir karışımım vardı.

Neden o gün bana aşık olduğunu söylemek zorundaydı? Neden bu şeytani hafızama kazınmak zorundaydı?

Dört uzun yıl boyunca zihnim iki şeye takılıp kalmıştı. Birincisi, annemin ciğerlerine saplanan bir kaburga kemiğiyle boğularak ölmesi. İkincisi, Hope'un ona hayatımdan çıkmasını emrettiğimde nasıl ağladığı.

Kendimi korumak için yapmıştım.

Ve yine yapardım.

Yarın onu Gede'nin arabasıyla şehre götürecek ve geldiği yere dönmesi için uçağa binmesini söyleyecektim.

Kanayan bir kalbi söküp atardım çünkü başka birinin benim yüzümden ölmesini kaldıracak kadar güçlü değildim.

Çakmağımı kavrayıp pipoya doğru tutarken Hope'un dört yıl önceki öksürüğü kulaklarımda yankılandı. Hastaydı. Sevdiklerimi kaybetme fobimi bildiği için bunu benden kasıtlı olarak saklamıştı.

Yalanları neredeyse gribi kadar kötüydü.

Dudaklarımı girişin etrafına sararak derin ve uzun bir nefes aldım.

Sıcak, ağır duman ciğerlerime doldu ve uyuşukluğunu saniyeler içinde yaydı. Hope'un sesi sağanak yağmuru yararak yükseldi ve acı içindeydi.

Oraya gitmek için bacaklarım kasıldı. Onu inciten her neyse onunla savaşmak ve acılarını öpüp yok etmek için.

Yapamazsı

n.

Hatırladın

mi?

Titreyen ellerimle tekrar içime çektim, dumanı ciğerlerimin olabildiğince derinlerine çektim.

Normalde iki ya da üç firt çeker ve gecenin geri kalanında mutlu bir sakinlik bulutu içinde var olurum.

Bu gece iki ya da üç kişi yetmezdi. Hope burada uyuyacaktı.

Benimle

gel.

Yatağında

.

Vay

anasını.

Ot alev alırken çakmağım tısladı ve bir kadeh daha huzur verdi.

Beni bu şekilde etkilemesine nasıl engel olabilirdim? Mesafenin, Cherry River'da ona karşı hissettiklerimin sadece aptalca bir aşk olduğunu kanıtlayacağını ummuştum.

Ama zaman istediğimi yapmamıştı.

Hope'u tekrar tekrar yüzüme fırlattı. Yanımda uyuduğu rüyalar, öldüğü kabuslar, bir ilişkinin, bir hayatın, bir evliliğin gerçekleri ve yalanları.

Annem bana gezmem için söz verdirmişti.

Ben de gezdim.

Sıcak ve soğuk ülkelere, Asya ve Avrupa'ya, büyüleyici ve yavan ülkelere seyahat ettim. Kendi içime kapandım, sadece

Kaçınılmazsa ve sadece gerekli olduğunda insanların yanında olun.

Birkaç kız bana çıkma teklif etmişti. Hatta bir tanesi sokaklarda devriye gezerken beni öpmüştü, huzur arıyordum, bir gece kulübünden yuvarlandığında, sarhoş ve

mutlu etti ve dudaklarıma istenmeyen bir sevgi yerleştirdi.

Vücutum tepki vermedi. şehvetim damarlarımda ölü bir şeydi.

Ve buna minnettardım çünkü biriyle -bir daha asla görmeyeceğim biriyle bile olsa- yatma düşüncesini hazmedemiyordum. Onların ölümlü beni etkilemeyecekti. Hayatları benim sorunum değildi. Ama yine de onlara dokunamıyordum.

Peki neden Hope'u düşünmeye devam ediyordum? Ve o neden buradaydı?

Bir nefes daha çektim ve kanımdaki gergin panik yavaş yavaş kayboldu. Gözlerim ağırlaştı ve rahatlatarak iç çektim.

Tanrı'ya şükür.

Etkileri sistemimde kaldığı sürece Hope'un odamda olmasıyla başa çıkabilirdim. Nazik ve centilmen olabilir ve ona Hak ettiğı nezaketi gösterecek ve yarın sabah onu şehre götürecektir ve bir daha asla görmeyecektim.

Tartışma yok.

Kavga yok.

Öpüşmek yok.

Kalp atışlarını hızlandıracak, başka bir hayat için yalvarmamı sağlayacak ya da düşüncelerimi bir başkasını sevebileceğime çevirecek hiçbir şey yoktu.

İyi bir önlem için bir vuruş daha.

Çakmağı yakıp hızla azalan otlara tuttum, tam o sırada Hope, çarpık ön kapıya omzuyla çarparak odaya düştü.

Ayağı takıldı ve neredeyse yuvarlanıyordu, kendini tutamaktan yakaladı. Gözleri benimkine kayarken ve burnu kokuyla kırışırken telefonu yerde sekti.

Bir an için dondu kaldı.

Elinde pipo, çakmağı yanarken beni gördü ve kalp atışlarının en hızlısı için anladı. Ama sonra, cehennem onu tüketti ve odanın karşısına fırladı, pipomu kaptı ve kapıdan dışarı fırlattı.

Sıcak metalin yaktığı elini salladı ve su katılmamış bir öfkeyle bana döndü. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?!"

Hope'un küfrettiğini hiç duymamıştım. Bir kere bile.

Gözlerimi kırptım, bulanıklığa şükrettim, titreştiğı enerjinin beni savaşa bulaştırmadığına şükrettim. "Tanrım, sakın ol."

"Sakinleşmek mi? *Sakinleşmek mi?*" Yanaklarımdan tutarak tırnaklarını etime geçirdi. "Sigara içiyorsun. *Ciddi misin?* Kanserojen maddeleri

Ciğerlerin! Aklından ne geçiyordu Jacob? Tüm *ciğerlerin* şeyler!" Bırakarak önümde volta atmaya başladı, vahşi ve yağmurdan ıslanmıştı.

"Ne pahasına olursa olsun ciğerlerini korumalısın. Baban..." Boğuldu. "Baban akciğer sorunları yüzünden öldü. Seni öldürebilecek dumanı emmeden önce bunu düşünmedin mi?"

Öfkem sürekli olarak vızıltıma doğru kayıyordu. Ayağa kalkarak oldukça sabit bir parmağımı yüzüne doğrulttum. "Ciğerlerimle ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Yanlış. Onlar beni ilgilendiriyor. On bir yıldır beni ilgilendiriyorlar!"

"Mantığımı anlamıyorum." Kaşlarımı çattım. "Ben senin endişeleneceğin biri değilim." "Olmayabilirsin ama bu beni endişelenmekten alıkoymuyor!" Çekiştirdi

Ellerini sıırılsıklam saçlarında gezdirdi, hüzün onu kaplamıştı. "Annen ne derdi? Peki ya teyzen? Ya büyükbaban? Ren....God ile yaşadıklarınızdan sonra sigara içtiğinizi bilselerdi bu onları mahvederdi."

Bu dikkatimi çekti.

Bu, kendi kendime yarattığım sisi dağıtmaya yetecek kadar öfkelenmeme neden oldu. "Annem öldü, o yüzden hiçbir fikri yok."

"Ama ailenin geri kalanı-"

"Kapa çeneni Hope."

"Senin yanında yeterince sustum. Sanırım konuşmalıyım. Sanırım sonunda gerçeği söyleyecek cesarete sahip olmalıyım."

"Ne gerçeği?"

"Büyümen gerektiği gerçeği!" "*Pardon?*"

"Beni duydun. Böyle kırık dökük bir çocuk olmayı bırak."

Öfke kalbimi pompaladı; öfkeli kan damarlarımı doldurdu. "Oraya gitme Hope. Eğer gidersen olacaktan hoşlanmayacaksın."

"Kendimizi eğlendirmek için bütün bir gecemiz var. Başka ne var ki? Yapacak bir şey var mı? Birbirinizin etrafında dolanmak mı?" Kadın soğuk bir şekilde güldü. "Benimle vakit geçirmemek için kendine ilaç verdin. Yüzleşmek istemediğin her neyse onunla yüzleşmekten kaçınmak için." Çok yaklaştı, yağmur damlalarıyla karışık limonata kokusunu ve Cherry Nehri'nin vahşiliğini getirdi.

Ben yokken evde miydi?

Otlaklarımda dolaşmış, atlarımı okşamış ve arkamdan ailemin içine sızmış mıydı?

"Neden buradasın ki? Seni burada istemedim. Gelmeni ben istemedim."

"Hayır, asla böyle bir şey istemezsin." Gözleri parladı.

"Sen Jacob Wild'sın. Yalnız adam. Kalp hırsız ve umut yok edicisi." "Seni yok ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Beni hak etmediğini söylüyorum."

Ne söyleyip söyleyemeyeceğini anlamaya çalışarak dudak büktüm.

"Bu yeni bir şey değil. Bunu başından beri biliyordum."

"Bekle... var mı?"

"Başka neden uzak durduğumu sanıyorsun?"

"Çünkü ölüm sayesinde sevmekten

korkuyorsun." "Evet, ama aynı zamanda beni çok korkuttuğun için."

Volta atmayı bıraktı, göğsü inip kalkıyordu. Elbisesinin transparan kumaşı beni çılgına çevirdi. Sistemimdeki otlara rağmen vücudum sertleşti, tepki verdi, istedi.

"Seni korkuttum mu?" Başını bir kuş gibi eğdi; masum, tatlı, küçük bir kuştı ama bu tamamen yalandı çünkü beni manipüle etmekte ustaydı. Beni itip kakmakta. İtip kakmakta. *Beni kırmakta.*

"Bunu en başından beri biliyordun."

"Hayır, bana zar zor tahammül ettiğini biliyordum."

"Senden zar zor kurtuldum demek istiyorsun." Kahretsin, uyuşturucular sır tutma yeteneğini bulanıklaştırdı. Söylememem gerekenler söylemem gerekenlerle karışıyordu. İkisini ayırt edemiyordum.

Öfkesi biraz yatışmıştı. "Neden buradasın Jacob? Sana en çok ihtiyaç duydukları anda neden aileden kaçtın?"

Öfkem kabardı. "Ben kaçmadım. Anneme verdiğim sözü tuttum. Ve bana ihtiyaçları yoktu. Birbirlerine sahipler. Onlar... kan bağı yok."

"Onlar da en az benim kadar senin ailen."

"Yine de sen benim ailem değilsin, bu yüzden kanıtlamak için ne kadar aptalca bir nokta." "Ben senin arkadaşınım, ahmaklık yaptığında bile."

"Sanırım seni Cherry River'dan attığımda arkadaşlığımızın sona erdiği konusunda anlaşmıştık."

"Bunun hakkında mı konuşmak istiyorsun? Evet, konuşalım." Derin bir nefes aldı. "Senin için kaç gece ağladığımı biliyor musun?" Volta atmaya devam etti, kavgamız kızışmaya başlamıştı. "Sana kaç kez gönderemediğim mektuplar yazdım? Kaç kez bağlanmayan numaraları aradım?" Gümüş madalyonunu sanki zincirini koparıp sana fırlatmak istiyormuş gibi çekiştirdi.

Ben. "Bunu çıkardım. Başka seçeneğim yoktu. İki yıl boyunca, ait olduğum yeri bulmak için elimden geleni yaparken bir kutunun içinde somurttu. Ama sonra düşündüm ki, *canın cehenneme*. Beni daha fazla incitme gücünü sana vermeyi reddettim ve onu geri taktım."

"Buna ne dememi istiyorsun? Bunu sana hiç almamalıydım mı?"

"Beni tekrar tekrar incitebileceğini söylüyorum, ama daha fazlası için geri gelmeye devam edecek kadar güçlüyüm."

Ön kapıdan uğuldayarak giren fırtınaya baktım. Pipom şimdiye kadar çamurun içinde kaybolmuş olmalıydı. Vücuduma yapmaması gereken şeyleri yaptıran çılgın bir kadın ve asla sahip olamayacağı şeyler için yalvaran bir kalple geceyi atlatmak zorunda kalacaktım.

Sahilde uyuyup bir yıldırımın beni bu sefaletten kurtarmasını ummak daha iyi olurdu.

Kapıyı vahşi havaya kapatmak niyetiyle bir adım öne çıktım ama ayak parmağım telefonuna çarptı. Telefon yere düştü. Ve en başta neden gittiğini hatırladım. "Kimi aradın?"

Tüm tavrı saldırıdan savunmaya dönüştü. "Hiç kimse."

Güldüm. "Evet, doğru. Muson yağmurunda güvertede durup kimseyi aramadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Bilmeniz gereken kimse yok." "Harika.

Gizemli olmak sana göre değil Hope."

"Bu seni ilgilendirmez." Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken kollarını kavuşturup kendine sarıldı. "Değer verdiğim birini incittim. Hepsi bu."

Kaşlarımı çattım. "Onlara nasıl zarar verdin?"

Başını sallayarak dudağını ısırdı. Bir başka hüznün dalgasıyla savaşıırken cevap veremedi.

Onun üzüntüsü benim öfkemi arttırdı. Değişiklik olsun diye onu zorlamak istedim. Biri sizi köşeye sıkıştırdığında medeni kalmanın ne kadar zor olduğunu anlamasını sağlamak için, ama aynı zamanda onu düştüğü anda tekmeleyemezdim.

İçimi çektim. "Bak, biraz uyuyalım, tamam mı? Gerçekten uzun bir gün geçirdim ve-"

"Bunu *uyuyarak* atlatabileceğini mi sanıyorsun?" Melankolisi yeniden değişti ve öfkeyle alevlendi. "Bunu öylece görmezden gelemezsin. Beni görmezden gelemezsin. Uyuşturucular ve rüyalar seni, seni bulmak için dünyanın öbür ucuna uçtuğum gerçeğinden koruyamaz."

"Evet, bunun hakkında konuşalım, olur mu?" Ona doğru bir adım attım, şortumdaki ağırlığı gizlemek için elimden geleni yapıyordum. Üstümü değiştirmeliydim. I

Hızla sertleşen felaketin geri dönüşü olmayan bir şey yapmaması için daha sıkı bir şey koymalıydı.

"Tamam, hadi." Benimle odanın ortasında buluştu, göğüs göğüse, burun buruna. "Sor o zaman."

"Neden buradasın?"

"Geldim çünkü Cassie senin için endişeleniyor."

"Ona bir mektup gönderdim. Endişelenmesine gerek yoktu." "Ve o mektupta bir adres vardı...ta-da."

"Demek beni böyle buldun." Çok mantıklı geldiği için başımı salladım. Neden otel kırtasiye filigranını karalamamıştım?

"Seni böyle buldum. Tek yaptığın bir tekne oturup güneş yanığı olmak ve ot içmekse iyi ki bulmuşum. Kendini kanser etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü çok iyi bir iş yapıyorsun."

"Tanrım, çok sinir bozucusun." "Bana öyle söyledin."

"Daha önce de söylediğim gibi, vücuduma istediğimi yapabilirim."

"Haklısın. Ona gerçekten ihtiyacı olanı vermek dışında ne istersen yapıyorsun." Gözleri ereksiyonumun önünde kenetlenmiş ellerime kaydı. Küçümseyici bir küçümseme beni koparmaya çok ama *çok* yaklaştırdı. "Görünüşe göre benimle kavga etmeyi seviyorsun Jacob Wild. Hiç pes etmediğinden değil."

"Teslim mi oldun? Seni becerdim mi demek istiyorsun?"

Nefes nefese kaldı. "Eğer bana bu şekilde dokunursan, bu sevişme olmaz. Aramızda bu kadar kaba olamayacak kadar çok şey var."

Başımı eğdim, dudaklarına çok fazla yaklaştım. "İyi bir sikiş ihtiyacın var. Belki bu sana yerini ve bana patronluk taslayamayacağını öğretir."

"Şimdiye kadar yüzlerce kadınla birlikte olduğun için mi biliyorsun?" Sorusundan asit damlıyordu ama yüzü kırılganlıkla parlıyordu.

"Bedenim sizi ilgilendirmedeği gibi, onunla başkalarıyla ne yaptığım da sizi ilgilendirmez."

"Yani insanlara yakın olmanın ve bağlanmamanın bir yolunu mu buldun?"

"Bağlı mı?" Bana enjekte ettiği buzun etkisiyle kıs kıs güldüm.

"Bağlanmak mı? Öylece bağlandığımı mı sanıyorsun? *Bağlandığım* için seni gönderdiğimi mi?"

"Evet." Başını sertçe salladı. "İşte tam da bu yüzden. Sadece iki kez öpüştük Jacob, ama sana deliler gibi aşık oldum. Eğer bir öpücüğün bu kadar gücü varsa, seksin neler yapabileceğini hayal et. Muhtemelen üzerime çıktığın anda sana evlenme teklif ederdim."

Tüm vücudumu saran bir ürperti kalbimde merkezileşti ve uzuvlarımı titretti.

Beni sersemletti. Beni

aptala çevirdi.

Cevap vermedim.

Ağıma takılan bir balık gibi ağzı açılıp kapandı, yaşadığı şok gözlerini kocaman açmasına neden oldu. "Bunu söylediğimi unut." Arkasını dönerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tanrım, seninle ilgili beni bu kadar kızgın mısın?"

Hâlâ konuşamıyordum. Sistemimdeki esrar, bana verdiği ürpertiyi daha da arttırmıştı. Her santimim yabancı ve canlı hissediyordum ve artık kontrolümde değildi. Kollarım ona sarılmak istiyordu. Bacaklarım ona gitmek istiyordu. Aletim içine girmek ve gerçekten evlenme teklif edip etmeyeceğini görmek istiyordu.

Dehşete düşmeliyim.

Kapıdan kaçıp bir daha geri dönmemeliyim.

Ama lanet ot normal tetikleyicilerimi yumuşattı. Öksürük anılarımı susturdu. Sevgi fobimi susturdu.

Ve ona doğru ilerledim, elimi uzatıp çikolata rengi saçlarının birkaç nemli telini yakaladım.

Uzunluğunu çekiştirdiğimde gerildi. Şiddetli bir muson yağmurundan dolayı karışmış olsa bile, yumuşak ve ipeksiydi ve onları burnuma bastırıp kokusunu içme dürtüsü beni tökezletti.

"Ne yapıyorsun?" Yavaşça döndü, yüzünü bana döndü ve saçlarını elimden kurtardı.

"Bir şey yok." Gözlerimi kırıştırdım, her şeyin yolunda olduğuna dair sisli yalanları ortadan kaldırmak için elimden geleni yaptım. Savaşacak ya da korkacak bir şey yoktu. Bu tür bir kafayı aramıştım. Onun arkadaşlığından kurtulmak için yalvarmıştım.

Ama şimdi huzur içinde yüzdüğüm için koşma gücümü elimden aldı.

Neden koşmalıyım?

Neyden kaçacaktım?

Bu Hope'tu. Beni tanıyordu. Beni anlıyordu.

Bana zarar vermez.

"Özür dilerim." Onun güzel yeşil gözlerine baktım. Bu renk bana, derinlikleri turkuaz ve zümrüt arasında gidip gelen okyanus açıklarını hatırlattı.

Derin bir nefes verdi. "Hayır. Özür dilemesi gereken benim."

"İşte yine başlıyoruz." Kıkırdadım. "Lanet özürler."

"Acaba bu kelimeyi kullanmadığımız bir konuşma yapabilecek miyiz?"

"Hiç sanmıyorum." Saçları beni yine büyülemiş, dikkatimi bakır ve çikolatanın arasında dans eden ateş parçalarına çekmişti. Yukarıdaki ampul çatırdadı ve titredi, bir başka gök gürültüsü duvarları yumruklarken kapandı.

Etrafımızı sarmakla tehdit eden karanlık, sadece güneş feneri ve mumlar sayesinde uzak tutuldu. Işık tereyağı yumuşaklığında ve şehvetliydi, sistemimdeki uyuşturucuya başka bir unsur ekliyordu. Bu kadına duyduğum ezici, baskın ihtiyaca sıcaklık katıyordu.

Onu öpmeyi o kadar çok istemenin mide bulandırıcı ihtiyacı.

Bedenim sallandı, dilim dudaklarımı yaladı, tüm varlığım ona dokunmaya bağlıydı.

Ama sisin altında korku vardı. Cesetlerin, cenazelerin ve tabutların tekrarlayan kabusları. Onun ölüsünün ve benim yalnızlığımın görüntüleri ve hasta, hasta

Bana bırakacağı üzüntü. Aşk

ailemi öldürmüştü. Aşk nazik değildi.

Herkese.

Ağır ağır iç geçirerek geri çekildim ve burnumun kenarını sıktım. Ereksiyonum zonkladı ve seyahatlerimde olmayan şehvet, tüm sinir sistemim onu almamı talep edene kadar arttı.

Kontrolün bende olmadığı hissinden nefret ediyordum. Onu kaybettiğim için Hope'tan nefret ediyordum.

Arkamı dönerek mırıldandım, "Elektrikler kesik. Fırtına en azından birkaç saat daha devam edecek. Konuşmamak için uyumamızı önermiyorum; uyumamızı öneriyorum çünkü yorgunum ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Yaklaşp tam arkamda durduğunda sırtım karıncalandı. "Daha erken. Biraz konuşmak istemez misin?" Tedirgin bir şekilde nefes alırken kürek kemiklerimin arasına sıkıştı. "Seni özledim Jacob. İyi olup olmadığını ya da nerede olduğunu merak etmediğim bir gün bile geçmedi.

öyleydin." Etrafımda dolaşarak yatakla aramda durdu. "Seyahatlerin hakkında bilgi edinmek istiyorum. Nerelere gittin? Neler gördün?"

Yatağımla aynı görüşte olmasından hoşlanmadım.

Onu yere atma, derinden öpme ve o sarhoş edici beyaz elbiseyi soyma fantezileri hoşuma gitmiyordu.

Başımı sallayarak yanından geçtim, yatağa ağır ağır oturdum, ipucunu anlamasını ve pencerenin altındaki küçük masanın yanındaki sandalyeyi kullanmasını umdum.

Onun yerine dudağını ısırdı, tereddüt etti, sonra yanıma oturdu.

Yatak ağırlığımızın altında gıcırdadı ve uzun zaman önce çok yakın oturduğu ve beyin sarsıntıyla ilgili sorularla beni azarladığı başka bir yatağı hatırladım. Beni hastaneye götürmek için saçmalıklarına katlanmıştı. O zaman bile beni çok önemsemişti.

Lanet olsun, neden bu kadar *gerçek* olmak zorundaydı?

Neden beni kalbime inen bir yumruk gibi etkilemek zorundaydı ki?

Sert bir şekilde yan yana oturduk.

Saçlarını bir omzunun üzerinden topladı, nemi bir ip haline getirdi. Ben konuşmayınca, "Cherry River'dan beri ata binmedim," diye fısıldadı. Gözleri benimkilere takıldı. "Sen mi?"

Atlar. Tartışmaktan mutluluk duyduğum tek konu.

"Hayır." Başımı salladım. "Forrest'ı çok özlüyorum." "Gidip onu ziyaret edebilirsin."

"Hayır. O artık benim değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Cherry River Cassie Teyze'nin olmalı. Ben bunu hak etmiyorum."

Hope kaskatı kesildi. "Elbette bunu hak ediyorsun. Doğduğundan beri o topraklarda çalışıyorsun."

Sessiz kalmaya niyetliydim ama uyuşturulmuş bilincim beni otobüsün altına atmaya karar verdi. "Asla geri dönemem."

"Ne? Neden?"

"Çünkü orada ölüm var."

Nefesini içine çekti. "Hayat da var. Çok, çok fazla hayat. Ailenin ölümünün sana bir şey bıraktığını biliyorum-"

"Yeni konu." Dirseklerimi dizlerime dayadım, ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Son dört yıldır ne yaptın?"

Onun konuşkan olmasını ve beni yorgunluktan sersemletecek hikâyeler anlatmasını bekliyordum.

O yapmadı.

Sessiz ve sert bir şekilde oturdu, parmakları elbisesini karıştırıyordu.

"Oh, bilirsin.

Fazla değil."

Direniş beni onunla yüzleşmek için döndürdü. Dizlerimiz birbirine değdi ve daha fazlası için duyduğum hırıltılı arzuya lanet okuyarak temastan ürperdim. "Fazla değil mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Her zamanki gibi. Çalışıyorum."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Senarist oldum. İngiltere'de küçük bir dizide." "Yani oyunculuk yok mu?"

Kıkırdadı. "Denedim. Babam gibi yetenekli olmadığım ortaya çıktı."

"Bunu zaten biliyordum."

Ters ters baktı. "Affedersiniz?"

"Anneme Forrest'tan düştüğüm konusunda yalan söylemeye çalıştığın anda korkunç biri olduğunu anlamıştım." Sırıttım. "Belli oluyordu."

Annem hakkında konuşmak olması gerektiği kadar zor değildi. Zaman yaralarımı iyileştirmişti ama acımın geçmesini hak etmemiştim.

Devam etmek yanlış geldi.

Ama burada, ölümlere adanmış bir tapınağın kutsal topraklarında yaşarken, onun yokluğuyla çektiğim acıya katlanmak daha kolaydı. Bu da suçluluğumu iki kat daha acımasız hale getiriyordu çünkü herhangi bir rahatlama hissetmemeliydim. Hissetmemeliydim.

Bir zamanlar sahip olduğu peri masalına -öbür dünyada babamla mutlu olduğu masalına- kendini kaptırdı.

İyi bir evlat olmak için üzerimdeki baskı kalkmıştı.

Ve beni tanımayan insanlarla birlikte başarısız olmak, düşmek ve sahte bir hayat sürmek için yalnızdım.

Hope'un ani gülümsemesi kalbimin sert, hızlı ve acı verici bir şekilde atmasına neden oldu. "Beni rahatsız bir duruma soktun. Ona yalan söylemek istemedim."

"Yalan değildi. Sırrımı saklıyordum." "Aynı şey."

"Hiç de aynı şey değil." Gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum. Neden başka tarafa bakamıyordum? Neden hava daha ağır, ışık daha yumuşak ve yağmur daha gürültülü hissettiriyordu?

Otun duyuları köreltmesi gerekiyordu, yükseltmesi değil. "Hepimizin saklanması gereken sırları var Hope."

İrkildi ve yere baktı. "Sırlarınız var mı?"

"Yüzlerce." Sesim mercan kadar kaba ve bir o kadar da zehirliydi.
"Her zaman."

Seni istiyorum.

Rüyamda seni görüyorum.

Sana sahip çıkacak kadar cesur olmak için her şeyimi verirdim.

"Bana bunlardan herhangi birini anlatmak ister misin?" Gözlerini kırıştırdı, kırpikleri yanaklarına örümcek ağları çiziyordu. Hiç bu kadar güzel, bu kadar masum, bu kadar baştan çıkarıcı olmamıştı.

Onu son gördüğümde on yedi yaşındaydı. O zaman beni çıldırtmıştı. Şimdi de aklımı başımdan aldı.

"Bana seninkilerden birini söyle." Sesim artık kaba değil, çakıltaşı gibiydi. Gözlerini kırıştırdı. "Benim hiç yok."

"Elbette var. Herkesin var."

"Paylaşmak istediğim bir şey yok."

"İşte bu yüzden onlara sır deniyor." Daha uzun oturdum, reddetmesi ilgimi çekmişti. "Konuşmak istedin Hope. Konuş o zaman."

Gözlerini kaçırdı ve hâlâ kapatmadığımız kapıya baktı. Yerde yağmur birikintileri vardı ve ben de ondan uzaklaşmak için bu bahaneyi kullandım. Ayağa kalkarak küçük alanı geçtim ve çıkışı kapattım.

Arkamı döndüğümde gözlerimiz kilitlendi.

Vücudumu tararken yanakları pembeleşti. Sanki yatağımda oturmak cehennemde bataklığa dönüşmüş gibi ayağa fırladı. "Biliyor musun? Sanırım... Sanırım başka bir yerde uyumak istiyorum."

Kalbim durdu. "Affedersiniz?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Elleriyle yüzünü ovuşturarak kendi kendine başını salladı. "Bu bir hataydı."

"Hata nedir?" Ona doğru bir adım attım. "Beni bulmak için dünyanın öbür ucuna mı uçtun? Tam olarak neden yaptın bu arada? Cassie'nin sadece benim için endişelendiğini sanmıyorum. Yoksa gerçek neden de mi bir sır?"

Kendi içine kapandı. "Bu bir sır değil. Sadece... sana söylemek zor."

"Zor mu?" Ona doğru bir adım daha attı. "Neden?"

"Çünkü sana söylersem benimle bir daha asla konuşmazsın ve..."

Omuz silkti. "Beni tekrar hayatından çıkarmanı istemiyorum. Ama yine de seninle aynı odada bile zar zor bulunabiliyorum, ne fark eder ki?"

"Neden benimle aynı odada olamıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Hadi ama Jacob. Aptal olma."

"Aptal mı?" Parmağımı göğsüme soktum. "Az önce bana aptal mı dedin?"

"Evet, tıpkı sana büyümeni söylediğim gibi." "Vay canına, hakaretler devam ediyor."

Ellerini yumruk şeklinde kıvırdı. "Hakaret değil. Sırlar. Benimkini mi bilmek istiyordun? Artık biliyorsun."

Küçümseyerek başımı salladım. "Ah, harika. Yani bunca zaman arkadaşımış gibi davranırken, kafamı kıcımdan çıkarmam, büyümem ve aptal olmayı bırakmam gerektiğini düşündün. Bu doğru mu?"

"Ölümü hayatın bir parçası olarak kabul etmeyi unutmayın."

"Ah, doğru. Bunu unutamam." Nefes alışım kısa ve keskindi. "Artık kavga etmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Neden böyle davranıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Sana söyledim. Burada seninle uyuyamam. Yatağa gitmek istiyorsun. Dinlenmek istiyorsun. İkisini de yapamayacağım ve burası ikimiz için de çok küçük. Biraz alana ihtiyacım var."

"Benden uzakta mı?"

"Aynen öyle."

"Beni daha yeni buldun ve şimdi de kaçıyor musun?"

"Sanırım bu sefer kaçma sırası bende, ha?"

"Vay canına, bu gece gerçekten formundasın." Ona doğru yürüdüm.

"Ne değişti? Normal bir konuşma yapıyorduk. İyi geçiniyorduk. Şimdi benim hatam olmayan şeyler için boğazıma atlıyorsun."

Öfkeden titriyordu. "Mesele de bu Jacob. Bu senin hatan. Hepsi senin suçun. Tek istediğim senin yanında olmakken olamamam senin suçun. Söyleyecek o kadar çok şeyim varken seninle konuşmaktan korkmam senin suçun. Olmak için çok ama çok çabaladığım halde sadece arkadaşın olamamam senin suçun."

Ayaklarım yere kilitlendi. "Ne diyorsun sen?"

"Demek istediğim, buraya gelirken böyle tepki vereceğimi biliyordum ve bununla başa çıkabileceğimi düşündüm. Seni tekrar göreceğimi ve eskiden sana karşı hissettiklerimi görmezden gelebileceğimi düşündüm. Kimi kandırıyorum ki? *Eskiden* sana karşı hissettiklerim mi? Daha çok *hala* sana karşı hissettiklerim. Geçip gitmiyor. Ne kadar istesem de, sana hâlâ aptalca aşığım ve bu odada olmak bile beni öldürüyor çünkü karşılığında beni asla sevmeyeceğini biliyorum.

Bu şekilde yaşamak işkence gibi. Bunu kendime yapmaya devam etmek istemiyorum." İçimdeki her şey kilitlendi. Ot artık beni etkilemiyordu. Nazik vızıltı, öfke, korku ve sinir sayesinde buharlaştı. "'İncinmekle başa çıkabilecek kadar güçlüyüm' lafına ne oldu?"

"Yalan söyledim."

"Yalan söylemedin. Şimdi yalan söylüyorsun." Onu inceledim.
"Kaçarak zayıf düşüyorsun. Bu arada öyle bir şey olmuyor. Seni buraya ben çağırmadım Hope. Ama elektrik fırtınasında bir moron gibi koşturmana izin vermeyeceğim. Beni görmeye dayanamadığın için üzgünüm ama bu senin sorunun, benim değil. Hava düzelene kadar burada kalacaksın ve sonra seni geri götüreceğim."

"Hayır, yürüyeceğim. Daha önce de kötü bir randevudan sonra eve yürüdüm. Bunu yapabilirim.
tekrar." Yanımdan hızla geçip kapıya doğru ilerlerken ayakları çıplak tahtaya basıyordu. Eli kapı koluna dolandı ve içimde bir şeyler kırıldı.

Bir şeyler parçalandı ve dağıldı. Onun çekip gitme düşüncesi beni sakat bıraktı. Kalma düşüncesinden daha çok sakat bıraktı beni.

Birkaç hızlı adımla odayı geçip omuzlarından tuttum, döndürdüm ve kapıya doğru ittim. "Terk edeceğin kötü bir randevu değilim."

"Haklısın. Sen bir randevu değilsin." Elimde kıpırdandı. "Şimdi, bırak gideyim."

"Hayır. Gitmiyorsun."

"Ben. Teyzeni ara. Sana söyleyecek önemli bir şeyi var." "Ne söyleyeceği umurumda değil."

"Yapacaksın. İnan bana."

"Yanlışı." Burnumu onunkine değdirdim. "Şu anda tek umursadığım seni yağmurdan korumak."

"Çok centilmensin Jacob, ama yağmurda yürümek ya da burada seninle uyumak arasında kalırsam yağmuru seçerim." Beni itmeye çalıştı.
"Bırak beni."

"Kavga etmeyi bırakana kadar olmaz." Yanağını okşadım.

"Kalıyorsun." "Kalmıyorum."

"Hayatında bir kez olsun, sana söylediklerimi yapacaksın."

Soğuk bir şekilde güldü. "Hayatında bir kez olsun, sadece kendin olarak beni ne kadar incittiğinin farkına varsan nasıl olur?"

Kalbim kan ağlıyordu. "*Seni* incittim mi? Peki ya *senin bana* zarar verir misin?"

Yanakları pembeleşti. "Sana zarar vermiyorum. Bana karşı bağışıklığın var."

"Beni her saniye incitiyorsun. Sadece var olduğun için bile beni incitiyorsun." "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü bu doğru." Başparmağım alt dudağında gezindi, geri çekilme emrime itaat etmedi. "Bana aptal diyorsun Hope. Ama sen de en az

kör."

Titriyordu. "Bırak beni Jacob."

"Yapamam." Ayaklarım yaklaştı, bedenimi onunkine doğru kaydurdım. Ağırılığını ona verip kapıya doğru bastırduğımda nefesi kesildi. "Siktir, yapamam."

Bu kızı beyin sarsıntısı geçirirken ve sarhoşken öpmüştüm.

İkisinde de zihnim açık değildi ve mantıklı düşünemiyordum.

Pipo içtikten sonra onu öpmek nasıl olurdu? "Bunu

yapma Jacob. Lütfen, *lütfeñ bunu yapma*."

Sarhoştum. Sesim seksten bulanıklaşmıştı. "Ne

yapacaksın?" Ağzım onunkinin üzerinde gezinirken inledi.

"Bunu." "Bu mu?"

"Öp beni."

Durmamı istediğini biliyordum ama o anki sisin içinde tek duyduğum bir emirdi.

Öp beni.

Tanrım, evet, seni öpeceğim.

Ona doğru çöktüm, dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve aramızdaki dört uzun yılı sildim.

Tadı tıpkı o gece ahırda olduğu gibiydi. Tatlı, baş döndürücü ve güçlü, çok güçlü.

Kucağımda kıpırdandı, dudakları dudaklarımın altında sımsıkı, ben ona hoş geldin diye yalvarırken bana karşı koyuyordu. "Dur." Ağzıma karşı mırıldanması beni sadece teşvik etti.

Ellerim saçlarına dolandı ve onu daha derinden öpmek için sabit tuttu.

Dudaklarının kenarını yalarken inledim, beni tekrar öpmesi için çaresizdim.

Hadi, Hope.

Teslim ol.

Bacakları kayarak alt yarısını uzağa doğru eğdi.

Sonra, kör edici beyaz-sıcak bir acı.

Eğildim, onu bıraktım ve mide bulantısı içinde yüzdüm.

Taşaklarımı avuçlayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve şiddetli bir acıyla sarsıldım. "Az önce bana diz çöktürdün!"

"Gitmeme izin vermedin!" Üzerimde durdu, göğsü kabarıyordu.

Yaralanmanın şok dalgalarıyla nefes almaya çalıştım. Kalçalarına doğru eğildi, yüzü endişe doluydu. "Oh, hayır, sana zarar vermedim,

Öyle mi yaptım? Neredeyse hiç baskı yapmadım. Sadece bir uyarıydı. Hepsi bu."

Buz gibi bir kahkaha attım, çocukları avuçladım ve ağrılarını dindirmek için masaj yaptım. "Bu *Hepsi* mi? Sen de kimsin be?"

İç çekti. "Ben çok üzgün bir kıyım. Bunu yapmamalıydım." "Haklısın, yapmamalıydın." Acı soldu, kanla taşındı ve kalp atışları, beni hiç olmadığı kadar kızgın bıraktı. "Seni öpüyorum ve sen beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Sana öpölmek istemediğimi söylemiştim." Ayağa kalktı, yerde üzerime doğru yükseliyordu. "Gitmem gerek. Biz sadece... birbirimiz için doğru kişi değiliz Jacob. Farklı şeyler istiyoruz. Seni incittiğim için gerçekten üzgünüm."

"Senin lanet özrünü istemiyorum."

"Verebileceğim tek şey bu." Üzüntüyle omuz silkti. "Lütfen... Cassie'yi ara. Bu acil bir durum. Sana mesajı ileteceğime dair ona söz verdim ve ilettim. Görevim tamamlandı. Gitmem gerekiyor."

Elimi uzattım, parmaklarım bileğinin etrafında kilitlendi.

"Gitmiyorsun."

Gözlerini kısmıştı. "Öyleyim. Esrar içiyorsun. Aklın başında değil."

"Seni ot yüzünden öpmedim Hope." Başparmağım ayak bileği kemiğini takip etti, titremesine bayıldım. "Seni öptüm çünkü seni *öpmeden* duramadım."

"Ve seni *öpediğim* için ben de seni öpmedim."

"Beni daha önce öptün."

"Ve ikisi de hataydı."

"Seni yağmur fırtınasında becerirsem bana evlenme teklif edeceğinden mi korkuyorsun?"

Parmaklarım baldırından yukarı doğru süzölürken tüm vücudunu bir ürperti esir aldı. Teni saten gibiydi. Deniz camı ve mermer gibi. Kendimi durduramadım. Dizlerimin üzerinde daha yükseğe kaydım, şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak teni okşamaya devam ederken ona dua ettim. Diz kapağının etrafında, uyluğunun iç kısmına ve yukarı, yukarı, yukarı. "Yoksa yaparsan evet dememden mi korkuyorsun?"

Yalpaladı.

Eli başımın üzerine düştü, parmakları dağınık saçlarımın etrafında kıvrıldı. "Yapma... lütfen yapma."

Boştaki kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Tam göbek deliğine bir öpücük kondurduğumda karnı sert ve düzdü. "Nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Nasıl olmak?" Parmaklarım tırmanmaya devam ederken başı geriye düştü.

Tüyleri diken diken oldu. Sanki Bali'deki nemli bir kulübede değil de kar fırtınasında duruyormuş gibi titredi.

"Aramızda kalsın."

"Aramızda hiçbir şey yok."

Karnının alt kısmını ısırđım. "Aramızda *her şey var*."

Parmaklarım iç çamaşırını sıyırdı. Sanki yıldırım çatıdan girip doğrudan kalbine çarpmış gibi sarsıldı. "Tanrım, Jacob, lütfen... Mantıklı değilsin. Ot yüzünden. Bu sen değilsin. Tanrım, bu-"

Başparmağımı onun en mahrem yerinin üzerinde gezdirdim. Bacaklarının arasındaki pamuk yağmurdan ve aramızdaki cızırtılı sıcaklıktan ıslanmıştı. Boğazım bir arzu çöplüğüne dönüştü. Vücudum ateşli bir ihtiyaç çekirdeğine dönüştü. "Sorun tencere değil." Karnına sokuldum ve ona daha sert bastırdım. Sırtı eğilip vücudunu kontrolüme açtığında bir sıcaklık seli beni şok etti.

Ve hepsi bu

kadar.

Kırıldım.

Ayağa fırladım, bir yumruğumu saçlarına doladım ve çektim. Diğer elimle ateşini kavradım, avucumu okuduğum kısma doğru salladım en hassas olanıydı.

Tuttuğum yerde büküldü. Başı geriye düştü. Dudakları ayrıldı. Ve onu öptüm.

Lanet olsun, onu öptüm.

Kelimelerle savaştığımız gibi, eylemle de savaştık. O da beni öptü, şiddete şiddetle karşılık verdi.

Odanın ortasında ayağımız takıldı, neredeyse düşüyorduk. Ama dudaklarımızın kilidi hiç açılmadı. Bedenlerimiz asla çözülmedi. Ellerimiz dolaşüyor, sahipleniyor, ele geçiriyordu.

Yatağa doğru düşmek için elimden geleni yaptım, dönerken ve dövüşürken ona rehberlik ettim, öpüştük, hep öpüştük.

Onu son mesafeye kadar ittim, geriye doğru yuvarlandı ve o kadar yalnız olduğum yatağın üzerinde zıpladı. Beni bulduğu yerde rüyalarım ve kabuslarıma girdi. Onu sevdiğim, istediğim, ölümünü izlediğim ve bu kızı korkunç korkularıyla yüzleşecek kadar çok istediğimi ama sonsuza kadar savaşacak kadar güçlü olmadığımı fark ettiğim yerler.

O benim için en tehlikeli şeydi.

O, beni severek hayatıma son verebilecek tek kişiydi.

Hope yatakta debelenerek doğruldu, elbisesi bacaklarına dolanmıştı, saçları dağınık ve karışık. Ona doğru sürünerek yaklaşip titreyen kollarımla üzerine eğildiğimde gözleri benimkileri aradı.

"Bunu yaparsan her şey değişir."

Onu öpmek için eğildim ve dilini kendi dilimle karıştırdım. "Bu sadece seks." "Kaçındığın seks."

"Seninle seks yapmak istiyorum."

Avuç içiyle yanağımı kavrayarak geri çekildi. "Bilmeni isterim ki Bunun beni nasıl etkileyeceğini. Sen zaten kalbimin sahibisin Jacob Wild. Bedenimi de alırsan, arkadaşlığımı alamazsın. Bu aşk olur. Kesinlikle."

Onu tekrar öptüm, çenesini kapamasını ve korkunç geleceğe değil, burada onunla birlikte olmaya odaklanmama izin vermesini diledim.

O da beni öptü ama bir iniltiyle geri çekildi. "Lütfen bana anladığını söyle. Sana neler olduğunu bilmiyorum. Neden bu kadar Bunu sen yapıyorsun."

"Sadece seni istediğimi anla."

Üzüntüyle iç çekti. "Ama bu benim için yeterli değil." Beni iterek inledi. "Seninle sadece bir gece geçirmek istemiyorum."

Sabrim tükenmişti; sikimdeki kan daha da kabarmıştı. "Ne istiyorsun?"

Gözleri, korktuğum her duyguyla parlıyordu. "Bu soruya gerçekten bir cevap istiyor musun?"

"Gerçeği istiyorum."

Uzaklara baktı, nefesi kesilmişti. Bir an için içine kapandı ama sonra omuzları dikleşti ve yeşil, güçlü bakışları beni üzerinde dondurdu. "Her şeyi istiyorum. Her şeyi. Seni, Cherry River'ı, *bizi*. Bana verebileceğinden çok daha fazlasını istiyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "İşte bu yüzden bunu yapamam."

Kendimi onun hüznünü öpmekten alıkoyamadım, tuzun ve kalp acısının tadını aldım. "Seni incitmeye çalışmıyorum. Sana istediğin şeyi vermeye çalışıyorum. istiyorum."

"Hayır, benimle yatmaya çalışıyorsun." Sahte bir mizahla oflayıp pufladı. "O da var." Ona sokuldum, boynunun yan tarafını öptüm ta ki Başı yana doğru eğildi. "İşe yarıyor mu?"

"Adil oynamıyorsun."

"Benimle hiç adil oynamadın."

"Sınırlarına her zaman saygı duydum."

Soğuk bir şekilde güldüm ve burnunun ucunu öpmek için geri çekildim. "Üzgünüm ama bu saçmalık. Birlikte geçirdiğimiz her lanet günde beni kırılma noktasına kadar zorladın."

Dudağını ısırdı, gözleri benimkileri aradı. Gerçeği görmüş olmalıydı çünkü pişmanlık onu renklendirmişti. "Haklısın. Adil davranmadım."

"Değildin." Onu tekrar öpmek için eğildim, ağzının üzerinde geziniyordum. "Ama seni affediyorum."

Dudaklarım onunkileri sıyırırken mırıldandı, "Şu anda adil davranmıyorsun."

Beni yapamayacağım bir şeyi yapmaya zorluyorsunuz."

"Peki bu nasıl hissettiriyor? İçinizi parçalıyor mu? Sizi dayanılmaz derecede incitiyor mu? Mümkün olduğunca uzağa kaçmak istemenize neden oluyor mu?"

Köprücük kemiği boyunca yolumu öptüğümde başını salladı. "Um-hum." Dilimin bıraktığı ıslaklığa üflediğimde titredi. "Gitmem gerekiyor."

"Kalmalısın." "Eğer kalırsam-" "Benimle yat. Evet."

İnledi, uzun ve muhtaç bir şekilde, beni on kat daha sertleştirdi. "Seni yıllardır istiyorum Jacob. Hayır diyecek irademi tüketiyorsun."

"Güzel. Teslim ol." Çekingenliğimin nereye gittiğini bilmiyordum. Rollerimiz tersine dönmüştü. Temas isteyen bendim. Sonunda seni istemeyen birini istemenin nasıl bir his olduğunu anlamıştım.

Berbattı.

Acıdı.

Durmak istedim.

Ama çok derindeydim. Çok, çok derine. Artık bedenim beni kontrol ediyordu, zihnim değil ve bedenim ona sahip olmak için *yalvarıyordu*.

Birine sahip olmak.

Sadece bir kere.

Normal olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek için.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu tutsak ettiğimde Hope inledi.

Gözleri parladı. "Eğer bunu yaparsak, sorumlusu sensin. Sana baskı yaptığım için kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum. Seni benimle yatmaya zorladığım için kendimi azarlamayacağım. Yapacağım."

_"

Alt dudağını ısırarak onu öptüm. "Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorluyormuşsun gibi mi görünüyor?" Ereksiyonumu ona doğru salladım.

Nefesi kesildi, teni sıcaktan kızardı. "Esrar seni mahvetmiş." "Umut."

Kendimi onun üzerine bıraktım ve onu yatağa sabitledim. "Kapa çeneni." "Ama-"

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun." "Ama sen-"

"Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki." Kalçalarımı bacaklarının arasında daha derine soktum, omurgamda şimşekler çakana kadar salladım. "Gördün mü? Sadece burada benimle ol. Bakalım tüm bu kavgaların bir sebebi var mı?"

"Peki ya sonra?"

"Sonrası kimin umurunda?" "Benim umurumda.

Endişeleniyorum."

"Sonrası yok. Geçmiş ya da gelecek yok. Sadece bu var."

"Şimdiyi yaşamayı denedim Jacob, ama geçmiş ve gelecek her zaman bir şekilde araya giriyor."

İç çektim. O haklıydı. Bunu çok iyi biliyordum. Ama kalbim artık atmıyordu, ihtiyaçtan boğuluyordu. Bedenim beni pervasız ve aç kılıyordu. Bunun neden olacağı acıyı biliyordum ama onunla bir gece geçirmek için bunu ödeyebilirdim. "Bu sana o kadar ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyor, aklımı kaçıracağım."

Gözlerini kaçırdı, dudakları ıslak ve pembeydi. "Ben de seni istiyorum... ama beni elde ettikten *sonra* benden ne istediğini bilmem gerek. Bilmeliyim ki kendimi hazırlayabileyim." Gözlerine bakamıyordu.

"Anlıyor musun? Her zaman istediğim bir şeye sahip olmanın benim için ne kadar zor olacağını görüyor musun, sonsuza kadar mı yoksa sadece kısa bir süre için mi benim olduğunu bilmeden?"

Titreyen muhlara bakarak irkildim. Ne tür bir cevap verebilirdim? Ona yalan söyleyemez ve her şeyin değişeceğini söyleyemezdim. Benimle evlenmesini, Bali'ye taşınmasını ve çocuklarımı doğurmasını istediğimi söyleyemezdim.

Böyle şeyler asla olmaz.

Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum.

Sesim kederle yumuşadı. "Sevmeyi tercih edeceğim başka kimse yok Hope Jacinta Murphy, ama herkesten çok... beni tanıyorsun. Yapamayacağımı biliyorsun..."

Gözyaşlarını geri yuttu. "Bana yaklaşılamazsın."

Başımı salladım. Gözlerim yandı. Kalbim bir sefalet okyanusunda boğuldu. "Özür dilerim." Üzerinden kalkmak için yer değiştirdim. Şehvetim korkunç bir şeydi ama

Hope'u zorlamak yerine kendim hallederdim. Onu yeterince incitmiştim.
"Sadece... unut gitsin."

Bir an için kendimi bırakmıştım. Sadece bir saniyeliğine yeterince
cesur davranmıştım.

Ve beni istemedi.

Acımı paylaşmaya hazır değildi.

En iyisi bu.

Elleri omuzlarımı tuttu, bakışları çok yoğundu. "Bunu neden yapmak
istiyorsun?"

Söz veremeyeceğim şeyler vaat etmeyecek ve incitmeyecek sözler
söylemeyecek bir cevap bulmaya çalıştım. Sonunda en basitinde karar
kıldım.

"ünkü seninleyken yalnızlığı unutuyorum."

Bakışları benimkilerin üzerinde dans ediyordu, hızlı ve ciddiye,
saklayamadığım sırlarımı okuyordu. "Seni sevdiğimi kabul ediyor musun?
Bu benim için bir lanet olmayacak. Bu çok daha fazlası olacak."

Sertleştim. Fiyat çok yüksekti. Teklif çok cazipti.

O beni seviyor.

Yine de onu sevemiyorum.

Sırf onun bedenini istediğim için kalbini almak beni ne tür bir piç
yaptı?

Alnımı onunkine dayadım ve bunu durduracak gücü aradım. Bu doğru
değildi. Adil değildi.

Sistemimdeki ot titreyip durdu, fobilerimi arzularımla karıştırdı. "Sen
benim tek arkadaşımsın Hope."

Yüzümü buruşturdum.

Bunu söylemek istememiştim ama sesimdeki savunmasızlık, kollarının
omuzlarıma dolanmasına ve beni kendine çekmesine neden oldu. "Bir
zamanlar ben de sana benzer bir şey söylemiştim."

"Arkadaşlar kavga edebilir." Ağzını inceledim.

"Arkadaşlar da barışabilir." Dudaklarını yaladı.

"Arkadaşlar bazen daha fazla olabilir... bir gece için," diye fısıldadım,
bacaklarını açarken titriyordu.

Zaman bir an için durdu.

Yağmur bir an için durdu. Ve Hope

yavaşça başını salladı.

Lanetlenmeyi ve kurtuluşu bağışladı.

Bana asla istememem gereken bir şey verdi ve beni sonsuza dek mahvetmeyi başardı.

Eli yanağımı kavradı, vücudu beni karşıladı, başımı aşağı indirdi ve beni öptü. "Tamam, Jacob. Tamam..."

BÖLÜM KIRK YEDİ

Jacob

* * * * *

Hope'a teslim olduğum ve onun da bana teslim olduğu anda öğrendiğim İKİ ŞEY.

Birincisi, ona dokunduğumda canım yanıyordu. Acı bağırsaklarıma kadar ulaştı, iç organlarımı parçaladı ve ne kadar mükemmel, ne kadar tatlı hissettirdiğiyle kalbimi kırdı, Ne kadar yumuşak, ne kadar seksi.

Ama bu *hiçbir* şeydi, *bana* dokunduğunda *hissettiğim* acıyla kıyaslanamazdı bile. Okşamaları dayanılmazdı. Öpüşleri ıstırap vericiydi. Sarılmaları yok ediciydi.

Onunla yatmak
istiyordum. Bunu yıllardır
istiyordum.

Kabul etmesi için onunla mücadele etmişim ama şimdi kabul ettiğine göre... bunu yapacak gücüm olup olmadığını bilmiyordum.

Acı.

Lanet olsun,

acı.

Kalbimi fiziksel olandan uzak tutmak ile ona sırlıslıkla aşık olma arzusu arasındaki savaş. Kasvetli bir geleceğe -yaşlanıp öleceği, hastalanıp öleceği ya da bir gün benden nefret edip gideceği bir geleceğe- *siktir* git demek.

Bu gelecekler kabul edilemezdi ve her öpücük ve okşayış beni bu yolda ilerlemeye teşvik ediyordu. Bunun olmayacağına inanmam için. Körü körüne kabul etmek için bir şekilde asla yok olmayacak ölümsüz bir tanrıça buldu.

İlk ölenin ben olacağımı. Terk eden.

Tıpkı babamın annemi incittiği gibi onu inciten kişi.

O beni seviyor.

Onu zaten yavaş yavaş öldürüyordum. Aramızdaki tek fark, onun böyle bir şeye dayanabilecek kadar güçlü olmasıydı... bense değildim.

Gürültüye karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmak için pipomdan bir firt daha çekmek istedim.

Ama Hope benim yeni uyuşturucumdu ve onun öpücükleri tam bir bağımlılıktı. Beni canlandırdı.

İçimdeki uyuyan parçaları kükreyerek uyandırırken, ürkek şeyleri de sahiplenmeye teşvik ediyordu. Kirli düşünceler korkulu düşüncelerle karıştı ve kalçalarımı onunkilere daha da bastırarak üzerine yığılırken titredim.

Onu daha önce hiç öpmediğim kadar sert öptüğümde nefesi kesildi. Nemli saçları yastığımın üzerine kıvrıldı ve daha da yaklaşıırken yatak gıcırdadı.

Bana bu kadar yaklaşan tek kişiydi. Bana dokunmasını, beni öpmesini hazmedebildiğim tek kişi.

O benim ilkim olacaktı.

Ama ben onun
muydum?

Öpüşmemize asitli bir soru karıştı. Aşk bir başkasında mı bulmuştu? Birçok erkekle birlikte olmuş muydu? Bu neden öfkenin açığa çıkmasına ve mülkiyetin beni nefretten hasta etmesine neden oldu?

Kendimden nefret ediyorum çünkü on yedi yaşındayken çiftliğimde gizlenirken ona sahip olabilirdim. En başından beri benim olabilirdi.

Onun yerine, onu kendimden
uzaklaştırdım. Bensiz bir
hayatı vardı.

Bundan sonra bensiz bir hayat yaşamaya devam edecekti.

Dudaklarım onunkileri cezalandırarak ikimizi de zedelerken, iğrenç düşüncelerim bana kaçmam ya da acele etmem için baskı yapıyordu. Onun tarafından sevilmenin yok oluşu olmadan ihtiyacım olan doruk noktasını bulmak için.

Sağ elim vücudunda aşağı doğru kayarak elbisesinin ıslak kumaşını çekiştirdi. "Çıkar. Bunu çıkarmak istiyorum."

Geri çekilip ona alan açtığımda gözleri parladı. Parmakları tereddütle elbisenin eteğini düzeltti ve kalçalarının etrafında durakladı. "Bunu yapmadan önce, bir soru daha sorabilir miyim... ve sonra tamamen seninim."

Sikim acı verecek kadar sertleşti. "Sen zaten benimsin." Bir parmak ucumu köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Ne de olsa benim yatağımdasın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Göz kapakları indi ve parlak yeşil, boğucu zümrüde dönüştü.

"Konuşmayarak başka bir kavgayı önlemeye ne dersin?" Eğilerek az

nce okşadığım köprücük kemiğini öptüm. Teni yağmur, hindistan cevizi ve

Limonata.

Onu ısırarak homurdandım. "Sohbet ana eğlencemiz olmadığında daha iyi iş çıkarıyoruz gibi görünüyor."

"Bir soru Jacob." Bir kolumu ona doladığımda sırtı eğildi ve lezzetli Hope'u ağzıma alana kadar onu geriye doğru büküm. Dilimi elbiselerinin altından görünen göğüs ucuna kadar götürmek istiyordum.

Tekrar inledim, ama bu sefer kızgınlıkla. "Peki, bir soru." Ben kolumu çözüp onun üzerinde gezinirken gözlerini kırıştırdı, puslu ve sıcaktı.

On

u. "Çabuk sor. Sabır benim güçlü yanımdır değil."

"Tamam." Dudaklarını yaladı. "Mutlu musun? Yani, şu anda? Benimle mi?"

Dondum kaldım.

Mutlu musun?

Dehşete kapılmayı dene.

"Azgınlığım; bu sayılır mı?"

Bakışlarında acı parlıyordu. Cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Sanırım... altınızda sıkışıp kalmamın ana nedeni bu."

"Hiç pes etmediğimi iddia etmiştin." Sertliğimi ona karşı salladım.

"Şimdi verdiğim için mutlu değil misin?"

Eli yanağımı okşamak için kalktı. Dokunuşu kalbime doğru ateş parçaları ve zehir gönderdi. İçgüdülerim uzaklaşmamı istiyordu ama ürperdim ve bunu görmezden geldim, bağlantıya izin verdim, ona katlandım.

"Dürüst olmak gerekirse, ne olduğumu bilmiyorum." Derin bir iç çekti.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, benim için bu kadar önemli olmasaydın, sen içimdeyken çoktan çıplak olurdu. Ama..."

Kulağa hoş geliyordu ve bunu memnuniyetle kabul ettim ama ses tonundaki belli belirsiz korku, nazıkçe "Ama?" diye sormama neden oldu.

"Ama... neden şimdiden ağlayacak gibi hissediyorum?"

"Seks yapmadan önce sık sık ağlar mısın?" Bunu bir şaka olarak söylemişim - aniden bastıran gerginliği hafifletmek için aptalca bir girişim. Ama gözlerini kaçırırken göğüs kafesim her seferinde bir kaburga kemiğimi kırıdı ve gerçeğin kıvılcımını sakladı.

Kahretsin.

Yani bu onun ilk seferi *değildi*.

Bu beni *öldürdü*. Ben burada deneyimsiz, korkmuş küçük bir bakireydim ve Hope'a daha önce dokunulmuştu. Daha önce *tapılmıştı*. Benim başaramayacağım kadar kırılmıştım.

Harika, şimdi ağlayacak gibi hissediyordum. Ya da lanet olası duvarları yıkmak. Ya da tek arkadaşım olduğu için ona bağlamak, bu da beni katletmek için dünyadaki tüm güce sahip olduğu anlamına geliyordu.

Bu adil değildi.

Ben kendimi yalnızlığa hapsedmişken onun başkalarıyla samimi olmasından nefret ediyordum. Bu benim aptalca hatamdı.

Bunu *biliyordum*.

Ama bu onunla yaşayabileceğim anlamına gelmiyordu.

Onu incitmek istedim. Ona duyduğum acı ve özlemin onda birini hissetmesini istiyordum.

En azından o zaman ağlamak için haklı bir nedeni olurdu.

"Ne düşünüyorsun?" Parmakları omurgamı takip etti. "Kaskatı kesildin." Diğer eli çene çizgimde gezindi. "Dişlerini sıkmayı bırakmazsan dişlerini kıracaksın."

Nereden geldiği belli olmayan bir acı saplandı. Annem de *The Boy & His Ribbon*'ın kırmızı halısında aynı şeyi söylemişti. Hope annemi tanırdı. Onu severdi. Benimle on dört yaşında aptal bir çocukken tanışmıştı.

Yine de buradaydı... Bana eziyet ediyordu.

"Neden buradasın?" Gözlerimi kısmıştım.

Kadın sertleşti. "Sana söyledim... bunu tartışmak zor. Eğer konuşmak istiyorsan, durup konuşmalıyız." Altımda kıpırdandı ama ellerimi omuzlarına kenetleyerek onu aşağıda tuttum.

"Neden burada olduğunuzu kastetmiyorum. Bununla sonra ilgileniriz. Demek istediğim neden hala *buradasın*? Benimle... bunca zaman sonra? Neden hala... arkadaşısın?"

Dudakları aralandı. Hava, şehvet ve şimşegin neden olduğu elektrikle çatırdadı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"İyi bir soru, o zaman cevapla."

"Arkadaşlar iyi günde de kötü günde de yanımızdadır

Jacob. Ben sadık biriyim." "Sadakat bir lanet olabilir."

"Haklısın." Başını salladı, vücut ısısı benimkini kavuruyor, bacaklarımın arasına daha fazla kan gönderiyordu. "Ama aynı zamanda ödüllendirici de olabilir... özellikle

Söz konusu arkadaş aralarında daha fazla bir şey olduğunu kabul ettiğinde."

"İşte yine o kelime."

"Ne, dostum?"

Burnumu onunkine değdirdim. "Hayır, *kabul et*."

Bana sokuldu, yanağımı öptü, kirpiklerime ve alnıma doğru ilerledi. Bu kadar tatlı bir şekilde öpülmenin verdiği his midemi parçaladı ve geride kalan katliamı ateşe verdi.

"Kabullenmek özgürlüğün anahtarıdır." Elmacık kemiğimi öptü. "Bu senin kendi yaptığın bir kafes." Kulak mememe bir öpücük. "Keşke bunu görebilseydin... Eğer görebilseydin, hayatın bu kadar acı verici olmazdı."

Geri çekildim. "Başka biriyle birlikte olduğunu bilmenin acısını dindirir mi?"

"Affedersiniz?" Beni iterek dimdik oturdu. "Ne oluyor Jacob?"

"Bu senin ilk seferin değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Homurdandım. "Oh, inan bana.

Biliyorum."

"Bu seni ilgilendirmez." Burnu havalı ve kibar bir şekilde havaya kalktı. "Hem de hiç."

"Bundan emin misin? *Arkadaşların* potansiyel sevgilileri onaylama ya da onaylamama yetkisi yok mu?"

Öfke yanaklarını kapladı. Soğuk bir şekilde güldü. "Dur bir dakika, doğru anlamış mıyım? Dört yıl boyunca hiçbir şey yapmadıktan sonra -ne mektup, ne e-posta, ne telefon, *hiçbir* şey- bana kiminle çıkıp çıkamayacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şimdi de onunla mı çıkıyorsun?" Dizlerimin üzerine oturdum, öfkeyle titriyordum. "Burada benimleyken başka biriyle birlikte misin?"

"Vay canına, ne kadar da yüzünsün Jacob Wild." Fırtınayla kıvrılmış saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Beni bu kadar alçak mı görüyorsun? Başkasıyla birlikteyken seninle yatacağımı mı? *Aldatacağımı mı?*"

Kalbim bir tuğla duvara çarptı. "Bilmiyorum. Dört yıl içinde çok değişmiş olabilirsin."

"Yine de hiç değişmemişsin!"

Bağırışı kalbimin savaş davuluna çarptı. Pişmanlık beni ezdi, ama bilmeliydim - acımı deşmeye devam etmeliydim. Onu uzaklaştırmak için korkularımı kasten kullandım. Aramızdaki bu çığ ve savunmasız bağı durdurmak için.

Onu uzaklaştırmayı bıraktığımı sanıyordum, en azından bu gece için. Şehvetimin korkumdan daha güçlü olduğuna inanıyordum.

Meğer sadece bekliyormuş.

Bana acı çektirmek ve onun benden nefret etmesini sağlamak için mükemmel anı bekliyordum. Keşke geri alabilseydim. Ona tekrar dokunmak istedim. Ama hastalık

İçimden başımı eğdim ve homurdandım, "Sadece cevap ver, Hope." "Neye cevap vereyim?"

"Biriyle birlikte misin, değil misin?"

"Buna inanamıyorum. Hayır, sana cevap vermeyeceğim!" İnançsızlıkla oflayıp puflayarak yataktan fırladı. "Unut gitsin. Ben gidiyorum. Bunun bir hata olmasından korkuyordum ve öyle de oldu." Elbisesini düzelterek bana doğru döndü. "Neden olacakların olmasına izin vermedin, ha? Neden her zaman savaşmak yerine bir kez olsun aşkın sana rehberlik etmesine izin verecek kadar cesur olamadın?" Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Ve neden buna kanmaya devam ediyorum? Neden ikimiz için de yeterince güçlü olabileceğimi düşünüyorum? Bu bir gün seni düzeltebileceğim?"

Soruyu görmezden gelmeye çalıştım. Ot içmemiş ve bazı tetikleyicileri yumuşatmamış olsaydım, cevap veremezdim.

Ama sigara içmiştim. Ve cevap vermek zorundaydım. Çünkü her zaman olduğu gibi hatalıydım. "Denemeye devam ediyorsun çünkü gerçeği biliyorsun."

"Ne gerçeği?"

"Gerçek şu ki, beni düzeltebilecek biri varsa o da sensin."

"Ugh!" Kendine sıkıca sarıldı. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Karışık sinyaller gönderir."

"Hiçbir şey göndermiyorum. Anlamaya çalışıyorum."

Böyle olmayı nasıl bırakacağımı anlamaya çalışıyorum.

"Neyi anlamaya?"

"Bu beni dehşete düşürürken neden sana karşı böyle hissediyorum. Benim hatam olduğunu bildiğim halde neden başka biriyle birlikte olduğun için öfkeliyim. Neden seni unutamıyorum. Neden seninle ilgili rüyalar görüyorum. Neden bunca zaman sonra, keşke beni düzeltebilseydin de ne sana ne de kendime zarar vermek zorunda kalmasaydım."

Orada durdu, titriyordu, elbisesi bacaklarının etrafında dans ediyordu. Dürüstlüğün içine hapsolmuş bir şekilde birkaç hızlı nefes için bakakaldık.

Sonunda yatağa doğru adım attı. Sesi yeni dökülen gözyaşlarına karıştı. "Bir cevap mı istiyorsun? Tamam. Biriyle *birlikteydim*. Seni bulmak için uçağa bindiğimde onunla birlikteydim. Seni sahilde gördüğümde de onunla birlikteydim. Bir yılı aşkın süredir onunla birlikteydim."

Tüm vücudum kilitlendi. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni öptüğünde onunla mıydın?"

Üzüntüyle omuz silkti. "Hayır."

Onu inceledim, gözyaşlarını okudum, üzüntüsünü duydum ve anladım.

Omuzlarım çöktü. "Telefon görüşmesi. Kuru kalmaktan daha önemli olan oydu."

"Evet."

"Ondan ayrıldınız mı?"

"Evet."

Sesim kalınlaştı. "Neden?"

Bakışları çok yoğun, çok tüketkendi. "Nedenini biliyorsun."

Yataktan inerken tüm vücudum titriyordu. Ona doğru adım attığımda kumlu zemin ayaklarıma yapıştı.

Bakışları şortuma kaydı, sonra göğsümün üzerinden süzülerek gözlerimi buldu.

O kadar üzgün görünüyordu ki

kalbim kırıldı. Bunu

durdurmalıyım.

Bu kadar bencil olmamalıyım.

"Ondan benim yüzümden ayrıldın..." diye mırıldanırken sesim kül rengindeydi.

Ben yaklaştıkça dudağını ısırdı.

"Başka bir adamın kalbini kırdın çünkü ben seninkini kırmaya devam ediyorum."

Parmaklarımı saçlarına geçirip ensesini kavradığımda nefesi kesildi.

"Beni ilk sıraya koymayı bırak Hope. Bunu hak etmiyorum." Onu kendime çekerek derinden öptüm.

Ağzı açıldı. Onu kontrol etmeme, ona meydan okumama izin verdi, sonra dili geçici olarak benimkine dokundu.

Onu yaladım.

Ondan hayal kırıklığı ve öfkeyle karışık küçük bir inilti

yükseldi. Ve işim bitmişti.

Konuşmak bitti.

Acıtmakla.

Reddederek.

Aciliyet, uyuşturucu sersemliğimi parçaladı ve sanki sonsuz bir boğulma denizine düşmüşüm gibi ona sarıldım.

Beni sırtından kavradı ve aramızda hiçbir şey kalmayana kadar bedenini benimkine bastırdı.

"Jake-"

"Sessiz ol." Alt dudağını ısırdım. "Artık konuşmak yok. Konuşmaktan bıktım." Geriye doğru yürürken onu da peşimden sürükledim.

dizlerini yatağa
vurdu.

"Ama-"

"Dur." Tartışmasını vahşi bir öpücükle susturdum. Onu öyle sert öptüm ki dişlerimiz takırdadı, nefeslerimiz düğümlendi ve daha da yakınlaşmak için pençeleştik.

Dilimi daha derinlere daldırdığımda haykırdı. Göğsünü avuçlamaya, sıkmaya, iri ellerimin narin etini sarışını sevmeye cesaret ettiğimde başım dönüyordu.

"Ah, Tanrım..." Vücudu gevşedi, tüm kontrolü bıraktı.

Ben de bundan faydalandım.

Eğilerek elbisesinin nemli kumaşını topladım ve kalçalarının üzerine çektim. "Çıkar şunu."

Uzaklaşmaya çalışırken gözleri parladı ama ona alan bırakmadım. Kumaşı yukarı iterek, dudaklarım tekrar onunkileri aramadan önce kumaşı başının üzerine çekmesi için ona bir saniye verdim.

Elbise yere yuvarlanır yuvarlanmaz elim göğsünü buldu, daha yumuşak bir teni saklayan yumuşak dantelleri sıyırdı. "Şimdi de bu."

Dudakları benimkilerin altında kıpırdadı. "Sen yap."

Onu öptüm, boştaki elimi sütyen kopçasını bulmak için gezdirdim, biraz beceriksizce. Kadınları çıplak bırakma konusunda pek bilgili değildim.

Korku, eksiklik ve sınırlamayla tıslayarak geri döndü. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu nasıl tatmin edeceğimi bilmiyordum.

Tecrübeliydi.

Ya acemi denemelerime güldüyse? Ya bunun korkunç bir hata olduğunu söylerken ciddiye?

Bu tür düşünceleri aklımdan kovarak onu daha sert öptüm, sonunda mandalı çözüp dantel serbest kaldığında kollarımda kıvrınmasını sağladım. Kıpırdandı, askıların omuzlarından dökülmesine izin verdi ve iç çamaşırı yere düşecek.

İnci gibi mükemmelliğini ilk kez inceleyerek koptum. Hayalini kurduğum gölgeleri ve dolgunluğu zihnimde canlandırırken nefesim kesildi. Kadınsı kasları, belinin çevresi, böylesine bir gücü saklayan narinliği.

"Siktir, çok güzelsin."

Çenesini eğmeden önce kızardı. "Sıra sende." Elleri tişörtümü kavradı ve hızlı bir bakış ve yoğun bir şehvetle kollarımı itaatkâr bir şekilde kaldırdım.

Tişörtüm, elbisesi ve sütyeniyle birlikte yere düştü.

"Sen de çok güzelsin." Yara izlerimin ve kusurlarımın izini sürdü, nefesi benimki gibi kâğıt gibi oldu. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Eğildi ve tam kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Seni Cherry River'da kaç kez izlediğim utanç verici."

"Utanmana gerek yok. Ben de seni izledim."

"Konuşma," diye mırıldandı, eli aşağıya doğru iniyor, bir ömür boyu çalışarak bilediğim kaslarımın üzerinde geziniyordu. "Bundan başka bir şey düşünme, tekrar kaçma ihtimaline karşı." Benimle alay etti, daha sert bir şey istediğimde beni okşadı.

Daha fazlası.

Uzandım ve sıkı meme ucunu yakaladım. "Hiçbir yere kaçmıyorum." Başparmağım onu çevrelediği anda tüyleri diken diken oldu. "Hoşuna gitti mi?"

Kapüşonlu gözlerle başını salladı. "Um-hum." Onu hafifçe çimdikledim. "Peki ya bu?"

Göz kapakları aşağıya doğru indi. "Evet."

"Peki ya bu?" Daha sert sıktım, başımı eğdim ve küçük meme ucunu ağzıma aldım.

Onu yakaladığımda sırtı eğildi, göğüslerini yüzüme bastırdı. Bunu daha çok sevdiğini anlamak için bir cevaba ihtiyacım yoktu.

Onu tanıyordum.

Benim içimde olduğu gibi Hope'un içinde de şiddet olduğunu biliyordum.

Dişlerim tenini okşayarak diğer tarafa doğru ilerledi. Diğer meme ucunu bulup sertçe emdim.

Sarsıldı. "Jacob...." Parmakları pençelere dönüştü ve omuzlarımın üzerinde sürüklendi.

Onun çözölüşünü görmeye bayıldım.

Çaresizliği tenime kazınırken keskinlik dilimlerini sevdim.

Dilim meşgulken ellerim belinden aşağı kayıyor, parmaklarım iç çamaşırına takılıyordu. "Bunları çıkarmak istiyorum."

Meme ucunu tekrar ısırıp derinlemesine emerken titriyordu. Ayağa kalkarak dantelli kumaşı kalçalarından uzaklaştırırken ağzını yakaladım.

Başını iki yana salladı. "Bekle...um, yavaşlamamız gerekmiyor mu-"

"Yapamam." Hızlı bir itmeyle onu benden saklayan son giysi parçasına da veda ettim. Dantel birikintisinden çıplak ve güzel bir şekilde çıkarken nefes alamıyordum.

Kalbim durdu. Gerçekten durdu. Göğsüm artık beni hayatta tutan organları barındırmıyordu; onun yerine ateşli bir şehvet ve fanteziyle doluydu.

Homurdanarak dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi kışının arkasında ve kalçalarında gezdirdim.

Ağzım tam göbeğiyle aynı hizaya gelince irkildi. "Jacob... nesen sen-" Sorusunu hiç bitirmedi.

Dilim ipeksi etiyile birleşti ve kollarımda sarsıldı. Kalçalarının üst kısmına sarılıp her yerini ağzıma bastırırken elleri denge için başımın üzerine indi.

Doğru mu yaptım, iyi mi hissettim, yoksa her şeyi berbat mı ettim bilmiyordum.

Yu

kar Ama Umut'un bana yol göstermesine izin verdim.

1. Her yalayışında titriyor ve titriyordu. Her ısırık ve Emerken inledi ve yalpaladı. Onu güçsüz kılan şeyleri tekrarlardım ve sertleşmesine neden olan şeylerle oynadım.

Ben onu yaladıkça teni daha da ısındı. Nefesi incelindi. Parmakları gevşedi. Ve kalçaları kendi rızasıyla bana doğru sallandı.

Ona karşı gülümsedim, onun tadına baktım, onu içtim, aramızdaki pek çok şeyden pişmanlık duydum. Neden bundan bu kadar korkuyordum? Beni seven bu harika, lezzetli kızıdan?

Daha derinlere daldım, dilimi içine soktum, tüm eksikliklerim için onu cezalandırmak istedim.

"Kutsal-" Islak sıcaklık dilimi kaplarken ağzından boğuk bir çığlık döküldü. Daha çok titredi, dizleri büküldü.

Kaçmasına izin vermedim.

Kendimi kontrol edemediğim için klitorisini ısırarak tekrar içine daldım.

O kadar sertleşmişim ki artık göremiyordum.

Sadece hissedebiliyordum.

Sıcak, ıslak ve istekli.

"Jacob... Ben-Tanrım, ben..." Tüm vücudu sarsılırken başı ağırlaştı.

İç uyluğunun satenimsi yumuşaklığını takip ettim ve bir parmağımı derinlerine bastırdım.

Bir parmağım iki parmağa dönüşürken ve dilim onu memnun etmek için savaşıırken, tüm vücudunu güvenliğime vererek sallandı.

Hiç bu kadar iyi bir şey
hissetmemiştim. Çok ipeksi ve
şehvetli.

Vücudum açlıktan gerilmişti, öğütmeye hazırdı, itmeye
hazırdı. Muhtaç, kızgın ve sabırsızdım.

Hope parmaklarımın üzerine boşalınca kendimi daha fazla tutamadım.

İç kasları istilamın etrafında sıkışırken çıkardığı inilti tüylerimi diken
diken etti. Tekrar tekrar, dalgalandıkça dalgalanıyor, ıslaklığı beni herhangi
bir pipo ya da alkolden daha iyi uyuşturuyordu.

Onu aşağı çekerek, yüzme şortumu çekiştirdim.

Vücudu kucağıma düşmüş bir çiçek gibi kıvrıldı. Puslu gözleri
kasıklarımın kilitlenmiş, ereksiyonumun şortumdan fırlamasını ve mavi
kumaşın kalçalarımı sıkıştırmasını izliyordu.

Hareket etmeden onları itebildiğim kadar ittim.

Çünkü hareket edemiyordum.

Hiçbir şey yapamadım çünkü limitimin sonuna gelmiştim.

"Buraya gel." Onu ensesinden yakaladım ve dudaklarımızı birbirine
yapıştırdım. Öpüşmemiz özensiz ve vahşiceydi, dişler, dil ve öfke.

Kalçaları üzerimden kayarak üzerime oturdu ve beni hapsetti.

Elleri saçlarımı buldu, uzunluğunu çekiştirdi, ihtiyacımla kendi
ihtiyacıyla savaştı. Dudakları dudaklarıma yapıştı, dillerimiz tutkuyla
birbirine karıştı.

Bu bana öpüştüğümüz diğer zamanları hatırlattı. Tek bir öpücüğün
her zaman saldırganlığa dönüştü. Saldırganlık nasıl savaşa dönüştü. Savaşın
çılgınlık noktasına nasıl tırmandığını.

Çıldırılmışım. Saf ve basit.

Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek bana doğru yaklaştı.

Gözleri çıplaklığımı inceliyor, içimi karmaşık bir zulümle
dolduruyordu.

Daha önce bir kızın önünde hiç çıplak kalmamıştım. Hiç açlıktan
boğulmamış ya da utançtan titrememişim. Onun beni görmesi beni aynı
anda hem güçlü hem de savunmasız yapmıştı.

Bu iki duygu korku ve öfkemle iyi bir şekilde birleşmedi.

Ellerimi kalçalarına kenetleyerek onu aşağı ittim.

Bir an için benimle mücadele etti, sanki onun için yaptığım şeyin
karşılığını vermek istermiş gibi eli sertliğime dolandı. "Hayır." Tekrar
ittim, onun sıcaklığı ucumla buluştuğunda tısladım. "Sabırsızlanıyorum."

Parmakları etrafımdan çözüldü, yanakları pembeleşti ve dudakları kızardı.

Bir inilti ve ürpertiyle başını salladı ve battı.

Aşağı ve aşağı, ıslaklığı onun içinde santim santim kaymamı sağladı.

Daha önce kalbimin durduğunu düşündüğümde yanılmışım.

Öldüğüm yer *burasıydı*.

Onun vücudunda sıkışıp kaldığım bu anda bir sürü şey hissettim. İyi şeyler.

Kötü şeyler.

Korkunç ve harika şeyler.

"Lanet olsun Hope." Bir yumruğumu saçlarına gömdüm ve onu kendime çektim. Yukarı ittim, nazik değil, kibar değil... sadece açtım.

Çok ama çok açım.

Dışarıda yankılanan aynı fırtına kanımda titreşiyor, daha fazlasını talep etmemi istiyordu.

Onu kucağıma kadar zorlayıp içine girebildiğim kadar girerken kemiklerim yere çarparak çürüdü.

Alnı omzuma çarparken ve kolları bana sıkıca sarılırken inledi.

Sarılması canımı yaktı. Siktir, acıttı.

Ama onun içinde olmak bu acıyı iptal etti, yerine başka bir şey koydu.

Hayatın kendisinden daha çok istediğim bir şey.

Onu arzulamıyormuşum gibi davranamazdım. Yalan söyleyip artık onsuz yaşayabileceğimi söyleyemezdim. Tek istediğim bir aileye sahip olmakken yalnız kalmaktan bıkmıştım.

Sevmek için.

İnsanlar öldüğünde bile.

Önemsemek için.

İnsanlar gittiğinde bile.

Kaybetmeye açık

olmak.

Aşk çok acımasız olsa bile.

Tekrar tekrar ittim, onu kendime tutsak ettim. İçine girerken onu öptüm.

Daha derine, daha derine, tekrar tekrar.

Üstüne çıktığımda haykırdı, bu kızın içinde olmanın verdiği gerçeküstü hisle gözlerim kapandı.

Her hamlemde bana karşı sallanıyor, ben onu sikerken o da beni sikiyordu, çürük üstüne çürük.

Bizde nazik ya da yumuşak hiçbir şey yoktu.

İkimiz de yıllardır etrafında dans ettiğimiz bir arzunun peşindeydik. Ben onu aldım.

Sert ve acımasız.

Beni aldı.

Kararlı ve lanetlenmiş.

İçimdeki her şey patlamak istiyordu. Onun sıcaklığı. Onun iyiliği.

Beni kurtarabileceğine olan kör inancı.

Tekrar iterken kumlu zeminde kaydım. Ter sırtımdan aşağı süzülürken Hope'un teni de bir o kadar kayganlaştı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dişleri alt dudağına gömüldü. Alın alına, kollar birbirine kilitlenmiş, bedenler birbirinin üzerinde.

Ve onun içine düştüm.

Yuvarlanmak için bir çekiş hissettim.

Bağlanma çağrısına karşı koydum.

Gözlerimi kapattım ve bedenimi kalbimden uzak durmaya zorladım.

Tüm bunlar olurken çok geç kaldığımı biliyordum çünkü orgazmın ilk karıncalanması ve ürpertisi ortaya çıktığında neredeyse bunu yaşayabileceğime inanıyordum.

Ona sahip

ol. Sonsuza

kadar.

Kalçalarım yuvarlanırken, neredeyse tüm evliliklerin dayandığı ölümcül hatayı yapıyordum.

Bunun hiç bitmeyeceği inancı.

Bulduğumuz şeyin kıymetinin asla ölmeyeceğine olan inancımız.

Ölümün isyanı karşısında kalplerin değiş tokuşu. Hayatın kendisine karşı bir bildiri.

Kendimi bıraktığımda, teslim olduğumda ve böyle bir hediye en kısa an için tatmama izin verdiğimde yüzüm buruştu.

Ve yaşadığım yoğunluk, rahatlama, her şeyi tüketen ihtiyaç beni korktuğum gibi öldürmedi, sırtımdan kanatların çıkmasına ve servetlerin ayaklarımın dibine saçılmasına neden oldu. Yenilmez olduğuma inandım. Mutlak, lekesiz mutluluğun kutsal ışıltısının tadını çıkardım.

Ve ben bunu istedim.

Tüm kırık, aptal kalbimle.

Ama sonra korku içimde ttmeye başladı, hıçkırır hıçkırır ağlayan vedaları ve gözyaşlarıyla yıkanan cenazeleri fısıldadı ve böyle bir acıdan kaçınmak için gösterdiğim şiddet daha da arttı.

Çok, çok daha kötü.

Boynunu ısırđım, onu sahiplenirken bile ona lanet okudum, tekrar tekrar ittim, her santimim ona çarpana kadar kalçalarını eğdim. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Geriye doğru çekildi, ben ona binerken göğüsleri zıplıyordu. Ağzı konuşmak için açıldı ama sonra gözleri aynı kana susamış korkuyla yandı ve o saniyede sanki benden nefret ediyormuş gibi baktı.

Ama sonra kayboldu, yerini her zamanki acı çeken şefkat aldı.
"Biliyorum. Ama ben de seni affetmeyeceğim."

"Beni ne için affedeceksin?"

"Kalbimi sonsuza dek çaldığın için."

Karanlık bir arzu dalgası karnımın alt kısmını kavrarken yüzümü buruşturdum. "Senden asla kalbini istemedim."

Bana doğru sallandı, parmakları omuzlarıma gömüldü ve kendini olabildiğince derine bastırdı. "Yine de onu aldın."

Orgazmın yaklaşan bulutuyla savaşmaya çalışırken gözlerim kapandı. İleride akan bir şimşek Umut'un kollarımda irkilmesine neden oldu.

Acı ruhumu dvdke yağmur çatıyı dövüyordu.

Ama itmeyi, umut etmeyi, elimde tutmak için her şeyimi verebileceğim kızla o küçük mutluluk parçasında yaşamayı asla bırakmadım.

Doruk noktamlar daha fazla savaşamayana kadar ona bindim.

Beni kaybolmuş ve yalnız bıraktı, cevaplar için nefes nefese bıraktı - beni nasıl hayatta kalacağımı bilmediğim iki geleceğin merhametine bıraktı.

Onunla bir tane.

Onsuz bir tane.

Ve hayvani saldırganlık kalbimin zayıflığını aştı. Benim için düşündü. Korkunç endişeleri susturdu ve hayatta kalabileceği tek şeye odaklandı.

Geliyorum.

Orgazmım acı ve vedalarla dolup taşarak beni uçurumun kenarına itti.

Ulumak için ağzımı açtım ama Umut onun yerine beni

pt. Ben de ona doğru inledim.

Ona sarıldım. Onu sevdim. Onun için geldim.

Ve her şeyimi onun ellerine bıraktım, başından beri yarım bir hayat, kırık bir hayat yaşadığımı ve bundan sonra... hiç hayatım olmayacağını biliyordum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

Yorgunluktan -zihnen, bedenen ve ruhen- uyuyamıyordum.

Sırt üstü yatıp tavana bakarken, yeniden sertleşene kadar Hope'un içinde olmayı yeniden yaşadım.

Artık bakire değildim.

İşimiz bittikten sonra, soğuk suyla yıkanan küçük duşu paylaştık, ürkek gülümsemeler ve endişeli sözlerle birbirimizin etrafından dolaştık, sonra dinlenmek için yatağa girdik.

Bana sarılırsa, kollarımda uyuyacak kadar bana güvenirse ve yanımda daha mutlu bir geleceğin hayalini kurarsa onu asla bırakamayacağımı bilerek, onunla kucaklaşmanın işkencesine karşı kendimi çelikleştirmiştım.

Ama korkularım boşunaydı çünkü beni nazıkçe öptü, sonra yan yattı ve sanki bütün bu akşam benim için olduğu kadar onun için de bunaltıcıymış gibi yüzünü başka tarafa çevirdi.

Aramızda yine boşluk vardı ve hızla acımasız bir sonlulukla doluyordu.

Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Tanrı aşkına, beni seviyordu. Tek bir kelime yeterliydi. Basit bir istek.

Kal.

Burada kal. Benimle.

Ama ruhumun derinliklerindeki sevgi kabarması neredeyse gözlerimi aptalca yaşlarla doldururken, böyle bir şeyi asla isteyemeyeceğimi biliyordum.

Eğer yapsaydım, onu güvende tutma ihtiyacımla boğardım.

Onu çıldırtırdım, tıpkı benim çıldırdığım gibi ve birlikte deliliğe sürüklenirdik.

Lanet olsun.

Kırık kalbimi ovuşturdum, karanlığa bakarak öfkelen dim.

Uyuyamamamın sebebi oydu. Piçin teki olmamın sebebiydi.

Sessiz, uyuyan hali gözeneklerimden kan sızmasına neden oldu. Onun tatlı, güçlü kişiliği omurgamda acıya neden oldu. Beni zorlamıyordu.

O uyurken bana meydan okuyordu ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Her zamankinden daha yumuşaktı ve bu bana düşüncelerle işkence etmek için çok fazla sessizlik veriyordu.

Saat üç civarında fırtına dindi, yağmur sanki biri musluğu kapatmış gibi durdu ve yapraklar kuruyup toprak nemi emdikçe orman tısladı ve iç çekti.

Ani sessizlik beni uykuya sürüklemeliydi. Sadece beni daha uyanık yaptı.

Endişe içimi titretiyordu. Hope'la birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu tattıktan sonra normal hayatıma nasıl döneceğime dair sinirlerim ve endişelerim. Ve dehşet çünkü onu ne kadar istesem de... kalbimi ailemin çektiği acıya teslim edecek kapasitede değildim.

Sadece Hope hayatta olduğu sürece mutlu olacak bir geleceğe doğru evlenmek. Ve hayat çok değişken, kırılgan bir şeydi.

Hope'la arama mesafe koymak, ömür boyu sürececek bu işkenceden kaçınmamın tek yoluydu. Ama aynı zamanda farklı türde bir işkenceye de izin veriyordu.

Ben de onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Sabahın dördünde, Umut'u rahatsız etmemek için elimden geleni yaparak dikkatle yataktan çıktım. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.

Çürümüş güvertede oturup güneşin doğuşunu izlerdim; belki o zaman kalbimin dönüştüğü karmaşa hakkında ne yapacağıma dair net bir cevabım olurdu.

Uyuyan Hope'un yanından uzaklaşırken ayağım hâlâ yerde unutulmuş ve terk edilmiş olan telefonuna çarptı. Telefonu almak için eğildim ama ekran gelen bir aramayla aydınlandı, dünyamı çalan kızı arıyordu.

İlk zil sesi gelmeden önce sesi kısmak için çabaladım. Henüz uyanmasına hazır değildim. Cevap isteyecekti. Konuşmak için beni zorlayacaktı. Önce kendi sorularımı düşünmeden beni zorlaması iyi olmazdı.

Ancak ekranında bir isim belirdi. Çok uzun zamandır görmediğim bir isim.

Başparmağımla cevaplamak için kaydırdım, telefonu kulağıma götürürken odanın diğer ucuna geçtim ve olabildiğince sessiz bir şekilde çarpık kapıyı açtım.

Kulübeden çıkıp deniz kabuklu patikadan aşağı iner inmez yüzümü ovuşturdum, cesaretimi topladım ve dört uzun yıldır görmediğim birinden özür dilemeye hazırlandım.

"Merhaba, Cassie Teyze."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Umut

* * * * *

Jacob'ın bavulunun yanına diz çöktüm.
Bütün eşyalarını bırakmıştı... tıpkı beni bıraktığı gibi.
Mutluluk ve kalp kırıklığı karışımı bir duyguyla uyanmış, aptallık içinde onu aramış ve işe çağrılıp çağrılmadığını görmek için sahile gitmiştim.

Dün gece.... Çılgınca.

Çılgınca.

Mükemmel.

Hayır demeye çalıştım.

Böyle bir şeyin olmasından korktuğum için başka bir çocuktan ayrılmıştım.

Kalbimi korumaktan vazgeçmiş ve bana arkadaşım dediği anda onu Jacob'ın ellerine teslim etmiştim.

Her zaman bundan daha fazlası olduğumuzu göremiyor muydu?

Arkadaşlar bizim kadar derinden arzulamadılar. Arkadaşlar bizim kadar acı çekmedi. Arkadaşlar dün gece yaptığımız gibi birbirlerine harika bir şekilde uymadılar.

Saldırganlığından dolayı kollarımda parmak izlerinin lekeleri vardı. Sert öpücüklerinden dudaklarım acıyordu ve ihtiyacından dolayı kalbim kelebeklerle kanatlanmıştı.

Onun yalvaran gözlerine ve sahiplenici dokunuşlarına kapılmıştım. Çok ama çok şey hissetmiştim.

Jacob'ın benim başkasıyla birlikte olduğumu bildiği gibi, ben de onun kimseyle birlikte olmadığını biliyordum. Sadece çıplaklığıma bakışı bile bana gerçeği söylüyordu. Onun bariz açlığı ve sonunda bana yakın olma cesaretini gösterdiğine dair inançsızlığı karnımın sıkışmasına ve ruhumun yükselmesine neden oldu. Beni yalamış, öpmüş ve kendi zevkini almadan önce bana zevk vermişti.

O, sağlıklı bir mağara adamı dozu ile mükemmel, iyi huylu bir taşra çocuğuydu.

Bana yaşattığı orgazm şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdı... ilk orgazmı olduğum için ya da parmakları daha önce başka bir kadının içine girmediği için ya da dili vücudumda bakir olduğu için değil, şefkati, hevesi ve saflığı yüzünden...

Bunu benim için iyi hale getirme konusundaki kararlılığı beni aşkın daha da derinliklerine sürükledi.

Vücudumun her parçası ağlayacakmış gibi hissediyordu.

Beni lanetlerken bana tapınmasının inanılmaz yolu için ağlamak.

Daha fazlası için dizlerimin üzerine çökmek için. Her zaman için.

Sonsuzluk için.

Ama hepsi bir yalandı.

Korkunç, *korkunç* bir

yalan. *O... gitti.*

Nasıl yapabildi?

Bunun olacağını nasıl göremedim?

Neden beni parça parça öldürmesine izin verdim?

Bir saat önce temkinli ama umutluydum. Memnun ama minnettardım. Sevdığım adamla yüzleşmeye ve birlikte bir hayat için onunla pazarlık etmeye hazırdım.

Ben onu ararken körfezdeki tapınak altın güneş ışığıyla parlıyordu, hayaletler için değil tanrılar için bir alter gibi görünüyordu. Adak adamak için turkuaz suyun üzerinde yüzebilirdim - o kadar geçici bir mutluluk duymuştum.

Yanımda boş bir yatak bulduğumda endişelenmemiştim.

Onu bulamadığımda endişelenmedim.

Ne de olsa Jacob güvenilir biriydi. Burada bir işi vardı ve dün gece bir imkânsızlık yaşadık diye insanları hayal kırıklığına uğratmazdı.

Benim için hayatını kesintiye uğratmasını beklemiyordum. O bir balıkçıydı. Sorumlulukları vardı ve bu sorumlulukları Cherry River'da olduğu gibi özenle yerine getirmesini çok seviyordum.

Dün gece Jacob *bize teslim olmuştu*. Onu sevdiğimi kabul etmişti. Kendi isteğiyle temas, öpücükler ve zaman kadar eski bir bağlantı istemişti.

En zor kısmı buydu, değil mi?

En büyük engeli aşmıştı. *Birlikte* olmuştuk. Vücudu vücudumdaydı. Kalbi kalbime karşı.

Şüphesiz, geri kalanını kabul etmeyi kolay bulacaktır. Bunu görmek için Yaşamak, birlikteliği kutlamak, ruh eşinize sahip çıkmak ve en iyi arkadaşınızı sevmek anlamına geliyordu.

Sıcak sığılta durup atlar ve kocalarla dolu bir geleceğin hayalini kurarken, uzakta parıldayan teknelere gülümserken ve Jacob'ı bir teknede hayal ederken bu düşünceler bana güven veriyordu.

Gerekirse bütün gün beklerdim. Balık pullarıyla parıldayan ve deniz tuzuyla tozlanmış bir şekilde eve döndüğünde orada olurum ve onu çok ama çok derinden öperdim. Ona yemek hazırlardım, onu yıkardım, onu dinlerdim, onunla gülerdim, sonra kollarını ve yatağını.

Olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Kumsal, içimdeki geçici yeniliği yansıtıyordu. Kum yumuşak ve beyaz, gökyüzü berrak ve temizdi. Dünya temizlenmişti, istediğimiz her şeyi yazmaya hazırdı.

Ve bir bakıma, fırtına kendi günahlarımı temizledi. Michael'ı aradığımda ağlamıştım.

Gök gürlerken, çatırdayan bir hatta ondan ayrıldığım için kendimi çok kötü hissetmişim. Onu incittiğim için suçluluk duygusu omuzlarıma çökmüştü.

Ondan ayrılırken bile berbat bir insandım çünkü o daha iyi birini hak ediyordu - on yaşındayken kalbini vermemiş birini. Berbat bir kız arkadaş olmuştum ve pişman olmayı hak ediyordum.

Bu bedeli ödemeye hazırdım.

Ancak maliyetin ödeyebileceğimden daha yüksek olacağını düşünmedim.

Elimin altında fantastik bir gelecekle o sahilde dururken, karma buna layık olmadığıma karar verdi. Cezayı hak ettiğime... her şey için.

Jacob'ın dün birlikte balık tuttuğu Balili adam omzuma vurarak hayallerimi parçaladı.

Nazik bir gülümsemeyle, dingin ve sakin... güvenerek etrafımda döndüm. Aptalca, aptalca bir güven.

Ve işte o zaman oldu. Öldüğüm zaman.

Umut etmeyi bıraktığımda.

Var olmayı bıraktığımda.

Jacob sayesinde zaten birçok kez kırılmış olan kalbim temelli kırıldı.

Çabuk.

Aynen böyle.

Buradaki küçük çatlaklar ve oradaki küçük çatlaklar başka bir darbeye dayanamayacak kadar zayıftı.

Dün gece ona her şeyimi vermiştim. Kaçınılmaz olanla elimden geldiğince savaştım. Bana bunu yaptırmamasını istedim. Beni alırsa neler olacağı konusunda onu uyarmıştım.

Ama dinlememişti.

Beni aldı, yok etti... ve şimdi... beni terk etti.

Jacob Ren Wild ile sonsuza dek mutlu olamayacak, aptal küçük umutları olan aptal küçük bir kız olduğumu ilk ve son kez kanıtlayarak beni enkaz ve harabeye terk etti.

Yerel balıkçı isteksizlikle omuzlarını kamburlaştırdı, gülümsemem düşerken bana acıdı ve sonra kalbime manevi bir balyoz indirdi.

"Sunyi eve gitti. Geri gelmeyecek. Seni otele götürmemi söyledi. Şimdi gidiyoruz."

Neredeyse kuma yapışıyordum.

Bütünden parçaya geçtim, küçük kırık parçalarla çınladım.

Elimde hiçbir şey kalmamıştı. Her şeyi denedim. Onu yakınımdaya tuttum ve ona verebileceğim her şeyi verdim. Başkalarını incittim. Ona layık olabilmek için işimi, hayatımı, dünyamı terk ettim.

Ve hala yeterli değildi.

O parçalar ayak parmaklarıma kadar yuvarlandı, tamamen onarılamazdı.

Artık yapışkan bant olmayacaktı. Dünyada yaptığı şeyi düzeltecek kadar güçlü bir yapıştırıcı yoktu.

Jacob gitmişti. Tek

kelime etmeden.

Veda etmeden.

Beni son kez incitti.

Artık sevgiliye dönüşmüş bir arkadaş değildim. Hiç kimseyi tanımadığım bir köyde, tüm umutlarını bağladığı çocuk tarafından terk edilmiş, istenmeyen bir kadındım.

Şok yavaş yavaş öfkeye dönüştü.

Öfke hiddete dönüştü ve artık onu kontrol edemiyordum.

Balıkçıya başımı sallarken etkilenmemiş gibi davranamazdım ve bir şekilde gözlerim yaşlı ve kalbim ölü bir şekilde Jacob'ın kulübesine geri döndüm.

Köylüler gülümsedi ve el salladı ama ben yürümeye devam ettim. Jacob'ın unutulmuş valizinin önünde dizlerimin üzerine çökene kadar yürüdüm. Ben yavaş yavaş aşktan nefrete düşerken onun çimen ve deniz kokusu burnumda tütüyordu.

Ellerim titreyerek uzandım ve özenle paketlenmiş kutudaki giysileri birbiri ardına çekip aldım, gözyaşları ve acı içinde duvara fırlattım.

"Nasıl yaparsın?!"

Fırlattığım bir çift şort yere düştü.

"Dün gecedен sonra nasıl kaçabildin?"

Bir çift parmak arası terlik banyo kapısına çarptı.

"Seni orospu çocuğu!"

Yatağa bir kutu deodorant fırlattım.

Bir şeyleri yok etme, onu yok etme ihtiyacıyla çantanın dibini karıştırdım, fırlatacak ağır bir şey aradım.

Parmaklarım metalik ve yuvarlak bir şeye kenetlenince donup kaldım.

İhtiyacı olmayan boxer-şortundan ve geride bıraktığı güneşte solmuş tişörtünden çekip çıkardığımda, ölmüş babasının ona verdiği pusula avucumun içinde suçlayıcı bir şekilde dururken nefesim kesildi.

Yön göstermek için bir pusula.

Jacob'ın gerçek yolunu takip etmek için üzerinde yazı olan bir pusula. Jacob'ın kayboluşunda bir kayıp daha.

Değerli bir eşya, şimdi geride kalan bir kalıntı.

Garip, soğuk bir sessizlik içimi doldurdu, parçalanmış kalbimin yerini aldı, sevgimi buz gibi bir yok oluşa dönüştürdü.

Bu pusula Jacob için çok şey ifade ediyordu. Beni sevmemesinin sebebi babasıydı.

Eğer bunu geride bırakabilirse? Hiç şansım yoktu.

Hiçbir şey bu kadar kesin ya da bu kadar siyah ve beyaz olmamıştı.

Öfkem yerini boşluğa bırakırken burnumun ucundan bir damla yaş süzüldü.

Öyle olsun.

Artık yok.

Bunu yapmaya devam edemezdim. İşim bitmişti.

Resmen. Kesinlikle.

Tamamdır.

Telefonum çaldı ve baskıcı sonumu paramparça etti.

Hiç enerjim yoktu. Tek arkadaşı pusula olan bir kukla gibi yığılıp kalmak istedim.

Ama cızırtılı cep telefonu açmamı istedi, beni dizlerimden ayağa kaldırdı ve sersemlemiş bir halde yatağımın başucundaki masaya sürükledi.

Kimseyle konuşmak istemedim.

Bu aleti pencereden dışarı atmak istedim.

Ama ekrana baktığımda, mecburiyet aramayı kabul etmemi sağladı. Bu kişiye bir açıklama borçluydum.

Denemiştım.

Dediğini yaptım.

Başarısız oldum.

Kulağıma götürerek iç çektim ve gözyaşlarımı ısırdım.

"Cassie." "Hope, Tanrı'ya şükür seni buldum. Saatlerdir uğraşıyorum. Bu

bağlanmazdı."

Omuz silktim. Bu da mı benim hatamdı? Tıpkı Jacob'a büyükbabasından bahsetmemiş olmamın benim hatam olduğu gibi mi? Ya da Jacob'ın kalbini bana vermesi için yeterince iyi olmadığım gerçeği?

Ruhumun kırıklığı içinde debelenip durdum. "Konuşacak havada değilim Cassie.

Gitti. Ben ona söyleyemeden gitti." "Ah tatlım.... ne oldu?"

Onun endişesi sırtımı öfkeyle diken diken etti. "Hiçbir şey olmadı."

"Sesin neden bu kadar üzgün geliyor?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Sana zarar verdi mi?" Sesi alçaldı. "Ne zaman canımı yakmadı ki?"

"Tanrım, özür dilerim." Fısıldamadan önce durakladı, "Kahretsin, hepsi benim hatam."

Elimdeki pusulaya bakıp durdum, onu nefretle kavradım. Pusulayı açık kapıdan fırlatma isteği kolumdan aşağıya ateş düşürdü. "Ne demek istiyorsun, senin hatan mı?"

Sesindeki bir aksaklık kulağımda yankılandı. "Ben... Ben onunla birkaç saat önce konuştum."

Donup kaldım. "Ne?"

"Seninle konuşmak için aramıştım ama onun yerine o açtı. Bunu beklemiyordum. Ve..."

"Ve ne?"

"Ona söyledim. Büyükbabası hakkında."

Dizlerimdeki güç tükendi. Yatağın üzerine yığıldım. "O biliyor."

"Buraya gelmek için sınırlı bir zamanı olduğunu biliyor. Bugün bir şekilde buraya gelebilse bile, bence çok geç kalmış olacak."

"John ölüyor mu?"

Cassie sessizce ağladı. "Bizi terk etmesine saatler kaldı."

Soğuk gözyaşları yanaklarımdan süzülürken Jacob'ın nereye gittiğini çok iyi biliyordum. Neden bir not bırakmadığını. Neden beni uyandırmamayı seçmişti.

Korkuları gerçek olmuştu.

Bir geceliğine aşka düşküncü ve büyükbabası bu yüzden ölecekti.

Ölüm, yaşamdan daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

"Eve gitti... John'a." Titreyen başparmağımla pusulayı takip ettim.

"Başarabilir."

Cassie'nin sesi titredi. "Umarım yapar... yapmazsa, bunun ona ne yapacağını bilmiyorum."

Ben yaptım.

Tıpkı benim kalbimin son kez kırıldığı gibi, Jacob'ınki de kırılacaktı. Artık umursama yeteneğine sahip olmayacaktı.

Kendini kapatırdı, pes ederdi... öldürdü.

Yaşayan bir ceset gibi hareket ediyor, çok arzuladığı mezara yaklaşıyordu.

Çünkü ölüm, sonu olmayan bir savaşta savaşmaktan çok daha basitti. Pusula elimde ısındı. Bir esinti kulübeyi gıcırdattı, sazdan çatıda hışırtılar. Bir varlık bana dokunduğunda tüylerim diken diken oldu.

Anlayış ve kabulün ötesinden gelen bir kucaklama gibi hissettirdi. Özgürlük getirdi. Serbest bırakılmayı fısıldadı.

Della gibi hissettirdi.

Onu onun için kurtarmaya çalıştım.

Ona benim için mutlu olduğunu göstermeye çalışmıştım.

Ama elimden geleni yapmıştım ve yeterince güçlü olmadığımı kabul etmekte utanılacak bir şey yoktu.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

Üzüntüm biraz hafifledi ve derin bir korkuya dönüştü. Acım, hayatımın geri kalanı boyunca taşıyacağım bir reçete olan kararlılık ve üzüntüye dönüştü.

Ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Jacob'ı son bir kez daha

görecektim. Cherry River'a

dönecektim.

Ona pusulasını verirdim, böylece yolunu bulabilirdi.
Ama sonra... Hayaletleri dinlendirir, kalbimin toza dönüşmesine izin
verirdim...
...ve devam et.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jacob

* * * * *

Çok geç kaldım.

Büyükbaba John, ben Cherry River'daki eve varmadan altı saat önce öldü.

Elimden geldiğince hızlı seyahat ettim. En kısa uçağa bindim, en hızlı servise para ödedim ama yine de varamadım.

Cassie Teyze acele etmemi istediği andan itibaren bir korku ve endişe kasırgası içinde yaşadım. Yolculuğumu hızlandıramamak, bana veda etmemi teklif ettiğinde Büyükbaba John'la telefonda konuşmadaki beceriksizliğim, sevdiğim birini daha kaybetmenin hızla dönen paniği.

Bunu *ben* yapmıştım.

Onun ölümüne ben sebep olmuştum. Mutlu olabileceğime inanmıştım.

Ama onun yerine başka biri ölmüştü. Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Ruhumun zavallı bahanesinin üzerindeki son taş. Artık yok.

Sadece... daha fazla değil.

Doğduğum araziye adım attığımda hiçbir şey hissetmedim. Paniğimi atlatmış, çılgınca korkularımı tüketmiş, inkârın ötesine geçmiştim.

Bitti.

Tamam.

Hepsini.

Cherry River'dan bir cenazenin ardından ayrılmıştım ve şimdi başka bir cenazeye katılmak için geri döndüm.

Evim yeniden bir mezarlığa dönüştü.

Büyüdüğüm otlakların üzerinden geçerek, yaşlı bir adamın bilgeliğini dinlediğim ve içinde büyüdüğüm bir çiftlik evine girdim. tek hissettiğim şey boşluktu.

Tıslayan bir boşluğun uçsuz bucaksız boşluğu.

Hüzün bile göğsüme giremiyordu. Kalbim unutmuştu nasıl hissedeceğimi. Cassie Teyze kendini kollarıma atarken, Chip Amca sırtımı sıvazlarken ve Kuzen Nina köşede sessizce ağlarken artık rol yapamazdım.

Artık bunun ne olduğunu bilmezken insan gibi davranamazdım.

Uyuyan Umut'un başında durup veda etmeden gittiğim an insan olmayı bırakmıştım.

Kalbimi ona bırakmıştım.

Ruhumu ona emanet
etmiştim.

Ve ben de ölmüş büyükbabam gibi tabuta girmeye hazırdım.

Ailemi yakınımda tutmalı ve onlarla birlikte yas tutmalıyım. Büyükbaba John hakkındaki panzehirleri paylaşmalı ve ölümler için gözyaşı dökmeliydim. Hope'u ve ondan nasıl duygusuzca kaçtığımı düşünmeliydim.

Kırdığım her şeyi düzeltmeye çalışmalıyım.

Bunun yerine, Cassie Teyze'nin kucağından kendimi kurtardım ve Büyükbaba John'un öldüğü yatak odasına gittim. Cesedi kaldırılmıştı ama tıbbi malzemeler hâlâ acı çeken paralı askerler gibi köşelerde asılı duruyordu.

Sonu yaklaştıkça evde bir bakıcısı olmalı ve dezenfektan ve ilaç kokusu burnumu yaktı.

Ekose bir battaniyenin üzerine işlemeli bir eşek minderinin örtüldüğü sallanan sandalyeye oturdum ve parlak bir çiftçinin öldüğü yatağa baktım.

Bir aydınlanma, bir ders, çoktan gitmiş olan birine veda etmenin bir yolunu bekledim.

Ama bu boşluk daha da kötüleşti, soğuk ve ürpertici bir şekilde sürünerek beni dondurdu.

Ağlamaya, hissetmeye,
yaşamaya çalıştım. Ama
elimde hiçbir şey yoktu.

Keder

yok.

Pişmanlık

yok.

Utanma

yok.

Sadece kesici, kasvetli bir sessizlik, beni yaşayanların dünyasından koparıyor.

Zihnimde çılgılık attım, buz gibi yalnızlıktan bir çıkış yolu aradım.

Çılgınca koştum, başkalarının olduğu gibi olmanın bir yolunu aradım.
Cesur olmak.

Hope'u arayıp beni affetmesi için
yalvarmak. Büyükbabama son bir kez
sarılmak için.

Bunların hiçbirini yapmadım.

Sonunda dileğine kavuşmuş, berbat, affedilmez bir piçtim. Acı
hissetmemek için kalpsiz olmak istemiştım.

Tebrikler.

Yedi saat boyunca onun odasında kaldım.

Boş yatağını inceledim, cesedini ıssız bir morgda hayal ettim, cenaze
törenini ve anma törenini hayal ettim.

Kimse sözümü kesmedi.

Davranışlarımdan dolayı benden uzak durmaya şartlanmışlardı. Ben
de onlara gitmedim.

Teselli ya da yiyecek aramadım; içki içmedim
ya da uyumadım. Sadece baktım.

Ve baktı.

Ve baktı.

Yeterince baktıktan sonra ayağa kalktım ve dışarı çıktım.

Forrest'ın padokuna gittim ve sadık tavuğu terk ettiğim için suçluluk
duymayı bekledim, ama o bana sokulup eve dönmüş olmamdan duyduğu
memnuniyetle saçlarımı karıştırırken hiçbir şey hissetmedim.

Sevginin tekmesi yok. Acının ezilmesi yok.

Hiçbir şey.

Yere çöktüm ve at toynaklarının beni çiğnemesini ya da şımşek
çakmasını bekledim - beni bu garip, sessiz sefaletten kurtaracak herhangi bir
şey.

Ama Forrest sadece nöbet tuttu, beni artık anlamadığım şeylerden
korudu ve gece çökerken izledi, sonunda gölgeler
Karanlık beni ele geçirdi.

Karanlık.

Eski bir arkadaş.

Yeni bir tanıdık.

Gerçekten ait olduğum tek aile.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Umut

* * * * *

"JACOB."

Gözleri evinin eşiğinde durduğum yere kaydı.

Oturma odasına adım atmadım. Aramızda geçen onca yıla rağmen hoş karşılanacağımı düşünmemiştim.

Birbirimizi son gördüğümüzden sonra olmaz.

Yirmi dokuz saatlik yolculuktan, stresten ve hayatım boyunca peşinden koştuğum gibi onun peşinden koştuktan sonra değil.

Üç uçağa bindim, bir araba kiraladım ve sayabileceğimden çok daha fazla mil uçtum ve sürdüm.

Ama Jacob Wild söz konusu olduğunda, o yıllar ve mesafeler hiçbir şey ifade etmiyordu.

Geçmişimizin hiçbir anlamı yoktu.

Biz bir hiçtik.

Bunu şimdi anladım.

Her yumuşadığında ve arkadaşı olmama izin verdiğinde, ilerleme kaydedildiğine inanmıştım. Ama aslında sadece geçici bir ateşkes sağlanmıştı. Ayrı dünyalarımıza döndüğümüzde, birbirimize yabancı olduk. bir kez daha.

Ve bir yabancı olarak onun için endişelenmeye hakkım yoktu. Onun için üzölmek ya da acısına ağlamak zorunda değildim.

Duvarlarını yıkmak ve kabul görmek yoktu. Sadece yontmak, yontmak, yontmak vardı, her ne ilerleme kaydettiysen vedalaştığımız anda geri alınacağını çok iyi biliyordum.

Peki ya bu?

Bu bizim son vedamızdı.

"Burada ne yapıyorsun?" İki eliyle yüzünü silerek bana ve açık kapılara doğru geldi. Haftalardır uyumamış gibi bitkin ve yıpranmış görünüyordu.

Kurtarabileceğim çocuktan hiçbir iz yoktu. Sadece şeytanlarına kaptırdığım bir adam vardı.

Henüz Cassie'yi görmeye gitmemiştim.

Babama dünyanın öbür ucuna uçtuğumu söylememiştim.

Sadece Jacob'ı sonuna kadar takip etmiştim.

"Arkanda bir şey bırakmışsın. Onu sana geri vermek istedim."

Hayatıma devam etmek için verdiğim tüm sözlere ve beyanlara rağmen, parçalanmış kalbimin hâlâ kendini bir araya getirmeye çalışmasından nefret ediyordum. Tamir edilemeyecek kadar yaralıyken onu iyileştirecek kadar bütün olmak.

Onunla sadece bir gece birlikte oldum.

Başka bir kadının sahip olabileceğinden çok daha fazlasına sahiptim. Ve bunun için minnettardım.

Arkasında bıraktığı acı ya da boşluk için minnettar *değildim* ama Benimle birlikte olacak kadar bana güvendiği için minnettardım.

"Seni geride bırakmadım Hope. Gelmekten başka çarem yoktu." Sesinin monotonluğu kanımda buz sarkıtları oluşturdu. Sesi boş ve benim hissettiğim kadar boş geliyordu.

"Kendimi kastetmedim." Acıya dayanamayarak irkildim.

Della'nın beni uyardığı acı. Jacob'la zaman ve mekânı paylaşmanın bedeli olan acı... ama sonunda dayanılması çok zordu.

Alnı çatlamıştı. Evinden çıkıp güvertede benimle yüzleşti. "Geride ne bıraktım?"

Çantama uzandım, seyahatten yorgun düşmüş gözlerim ve uykusuzluktan bulanıklaşmış beynimle göz kırparak pusulasını çıkardım.

Sertleşmesini bekliyordum. Ürkmesini. Değerli eşyalarını geride bırakmanın verdiği duyguyu göstermesini. Sanki kapısına bir ölüm daha getirmişim gibi sadece iç çekti ve elini uzattı. "Teşekkürler."

Soğuk metali avucuna yerleştirirken gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. "Yolunu o kadar mı kaybettin ki babanın pusulasını gördüğüne bile şükretmiyorsun?"

Göz teması kurmadı. Cevap vermedi.

Onu tanıyalı 11 yıl oldu.

Birden fazla akrabalık anı.

Birkaç tarifsiz dostluk günü. Birlikte geçirilen tek bir gece.

Ve Jacob Wild'ın beni asla sevmeyeceğinin korkunç bilgisi.

Bunu zaten biliyordum.

On yılı aşkın bir süredir bu bilgiyle yaşıyordum.

Ama yine de o an hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedim.

"Büyükbaban için üzgünüm."

Başını salladı, hâlâ yere bakıyordu. "Teşekkürler."

"Daha cesur davranıp seni gördüğüm anda söylemeliydim." "Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

Gözyaşlarımı tutamadım. "Ne zaman... Cenaze ne zaman?"

Omuz silkti. "Emin değilim. Cassie Teyze ayarlıyor."

"Sen yardım etmiyor musun?"

Gözüme takıldı. "Uzak durarak yardım ediyorum."

"Seni yakınında isteyecektir Jacob. Aile böyle zamanlarda yakın olmalıdır."

Hareket etmedi. "Chip ve Nina var. Ve kardeşleri Liam ve Adam."

Gitmeliyim.

Kalp kırıklığımı çantama tıktırıp gözyaşlarımı saklayarak uzaklaşmalıyım ama bu onu son görüşüm olacaktı.

Ve bilmek zorundaydım.

"Seni küçüklüğümden beri seviyorum. Beni sevmen için sonsuza dek beklerdim."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, pusula derinlerde kayboldu. "Haklıymışsın."

"Ne hakkında?"

"Birlikte olmak bir hataydı. Durmalıyım."

Refleks olarak başımı salladım, acıya karşı tampon oluşturdum. "O gece benim için bir şey hissettin mi? Herhangi bir şey?"

Yüzü karardı. "Buna cevap veremem Hope. İstedğin şeyi sana veremem."

"Denemediğin halde nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sonsuz bir saniye boyunca öylece baktı. İtiraf edecek cesareti bulmadan önce gerçeği söylebilecekmiş gibi baktı, baktı ve *baktı*. "Evet. I denedim."

Ve bu beni daha da kırdı.

Çünkü bu, beni sevmeyi denediği ve başaramadığı anlamına geliyordu. Bana kalbini vermeyi denedi ve yapamadı.

Parçalanmış parçalarımın benzin eklendi ve alev alarak son umut kırıntılarını da yaktı.

Gökyüzüne baktım, sonra cehenneme baktım ve başımı salladım.
"Tamam Jacob."

Özür bile dilemedi. Tek kelime etmedi. Ama
ikimize de yetecek kadar vardı.

Ellerimi kısırarak onu inceledim ve hafızama kaydettim. "Beni bir daha göremeyeceksin. Tek istediğim senin için orada olmaktı, ama sen asla benim için orada olmadın. Hayatımı, işimi, erkek arkadaşımı Cassie seni bulmamı istedi. Senin için her şeyden vazgeçtim, defalarca. Kalbimi çiğnemene izin verdim. Davranışların için bahane üstüne bahane bulmana izin verdim. Sabrımı besledim, kızgınlığımı eğittim ve bir gün, *bir gün* ödüllendirileceğime inandım çünkü sonunda kimsenin seni benim sevdiğim gibi sevemeyeceğini görecektin. Kimse seni benim anladığım gibi anlamayacak. Ama verecek hiçbir şeyim kalmadı. Artık gerçekten yalnızsın, değil mi?

Sen mi? Tıpkı her zaman istediğin gibi."

Korkunç gözyaşlarımı bir kenara iterek başımı daha yukarı kaldırdım.

"Bilmeni isterim ki

-Beni uzaklaştıran senin ruh halin ya da öfken değildi. Mesele bu. Şu anda. Kayıtsızlığın. Ben sana içimi dökerken senin soğuk kalpliliğin."

Geri çekilerek başımı salladım. "Aslında senin için üzülüyorum. Hayatı deneyimlemeden çoktan öldüğün için üzgünüm. Deneyecek kadar cesur olmaktansa yalnızlık içinde bir hayat yaşamaktan daha mutlu oluyorsun. Ama bu artık senin suçun çünkü benim işim bitti."

Açıkça ağladım, kederin yoğun akışını durduramadım. "Seni terk ediyorum Jacob Ren Wild. Ve asla geri dönmeyeceğim. İsteddiğini aldın. Ben senin için öldüm. Sadece eskiden tanıdığın başka biri. Yavaş yavaş solacak bir anı."

Onun önünde kendime sarılırken dişlerim takırdıyacak kadar titriyordum. Kendime sarıldım çünkü o bana asla sarılmayacaktı.

Kendimi teselli ettim çünkü o nasıl yapacağını bilmiyordu. Ve tek bir an bekledim.

Söylediklerimden etkilendiğine dair *tek bir* işaret için. Kurtuluşa dair bir ipucu için.

Ama sanki ona veda etmek yerine kurşun sıkışım gibi öylece durdu.

Taş kesilmiş gözleri, gergin vücudu ve sıkılmış çenesi yalnız bırakılmak istediğini haykırıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Son bir bakışla ona en hüzünlü gülümsememi verdim ve Cherry River'dan sonsuza dek ayrıldım.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Jacob

* * * * *

Güvertemde oturdum, ölmüş ve yabani otlar tarafından istila edilmiş sebze bahçeme baktım, sıradan bir müteahhidin yapabileceğinden daha iyi bakıma ihtiyaç duyan otlakları ve çayırları izledim ve her şeyi kaybetmenin acısına yenik düşmeyi bekledim.

Binlerce parlak parçaya ayrılmayı bekledim.

Umut beni terk etmişti.

Benimle ilişkisini kesti, bağımızı kopardı, onu zorladığım şeyi yaptı.

Ya

p. Güle güle.

Sonsuza kadar.

Acıyı hissetmek

istedim. Hissetmeyi

hak ediyordum.

Kalbim ortadan ikiye bölündüğünde sakatlanıp çökmek ve tüm Hayatımdaki ışık serbest kaldı.

Ama sefil sessizlik beni daha derinden kavradı, beni Keder, ölüm ve ayrılıkların susturulması ve Hope'un haklı olduğunun korkunç bilgisi.

Yalnızdım.

Beni önemseyen herkesi başarılı bir şekilde uzaklaştırmıştım.

İstediğimi defalarca elde etmiştim.

Ve hiçbir şey hissetmedim.

Hiçbir şey.

Hope'un beni ne zaman terk ettiğini

bilmiyordum. Beş dakika mı, beş saat

önce mi?

Zaman artık hiçbir önemi olmayan bir sayılar dizisiydi.

Ne yapmalıyım? Nereye gitmeliyim? Bali'ye dönüp Sunyi olmaya devam mı edeyim? Cherry River'da kalıp uğruna doğduğum topraklarla mı ilgileneyim? Yoksa babam gibi ormana kaçıp insanlığı sonsuza dek unutmalı mıyım?

Temel içgüdülere geri dönmek. Kucakladığım hayvan olmak için.

En azından bu sorular bana eşlik ediyordu; içimdeki boşluğu gizliyor, her ikisi de benden alınmışken düşüncelerim ve duygularım varmış gibi davranıyorlardı.

Ama sonra telefonum çaldı.

Beni şimdiki zamana geri döndürüyor, içimi bir kez daha buzla dolduruyor. Graham Murphy.

Beni neden arasın ki? Büyükbabamın ölümüne üzölmek için mi? Vefat eden bir başka aile üyesini konuşmak için mi?

Başparmağım reddetme düğmesinin üzerinde geziniyordu. Konuşacak havada değildim -özellikle de kızı beni mahvetmek için elinden geleni yaptıktan sonra- ama çayırdan bir esinti geldi.

Öfkeli ve yargılayıcı tıslayan sert, kesici bir rüzgâr.

Dünyayı dolaşırken babamın varlığını hissetmemiştim ama o anda ensemde nefes alıp verdi ve hayal kırıklığıyla beni ezdi.

Ve bu bile beni kırmadı. Ama çağrıyı kabul etmemi sağladı.

Onlara tamamen sırtımı dönmeden önce başka bir insanla konuşmak için.

Ekrana basarak telefonu kulağıma götürdüm. Yavaş ve metodik.

Acele ya da panik yok. Normal gerginlikten uzak. "Merhaba

Graham." "Jacob, lanet olsun, Tanrı'ya şükür." Graham acele etti.

Graham panikledi. Onun

Sesi gözyaşları ve dehşetle titriyordu. "Oraya zamanında varamam.

Kahretsin, gitmen gerek. Hemen şimdi. Sana yalvarıyorum. *Lütfen* git."

Daha uzun oturdum, duyguları hattın aşağı akıyor, bana bulaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. "Yavaş ol. Neler oluyor?"

Sesi her endişeli baba gibi kısılmıştı. Ölümün dünyasını tehdit ettiğini hissetmiş bir baba. "Bu Hope. Bir araba kazası geçirdi."

Telefon yere düşmeden önce koşuyordum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Jacob

* * * * *

"HOPE MURPHY, NEREDE O?" Hope'un kasabanın dedikodularına karşı onurumu koruduğu, Hope'un beni tedavi ettirecek kadar önemseydiği, Hope'un beni hiç tanımadığı halde somurtarak ve tartışarak beni götürdüğü hastaneye dalarak bağırdım.

Siktir, Hope.

Ellerimi tezgâha vurduğumda acil servisin resepsiyonunda çalışan bir hemşire yerinden sıçradı. "Nerede o?"

Öfkem gerçektir.

Korkum gerçektir.

Sıcak duygular kalbimin etrafındaki buzda büyük yarıklar açtı.

"Pardon, kim?" Gözlerini kırptırdı, üzerimde yükselirken benden uzaklaştı.

On

u. "Hope Jacinta Murphy. Buraya getirildi."

Paniği memnuniyetle karşıladım.

Endişeyi kabullendim.

Tek istediğim ölmekken hâlâ hayatta olduğum anlamına geliyordu. Ben ölemedim.

Bana ihtiyacı olduğunda değil.

"Ne zaman?" Sandalyesinde öne doğru eğildi ve klavyeye vurdu.

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Bir araba kazası geçirdi."

"Küfür etmenize gerek yok efendim. Sadece yardım etmeye çalışıyorum." Parmakları titriyordu

tuşların üzerinde biraz. "Bu isimde biri yok gibi görünüyor." "Ne demek istiyorsun? Olmak zorunda. Babası bana sizin

onu aradım." Öfkem hiddete dönüşerek beni tekrar insanlığa sürükledi.

"Tekrar kontrol et. *Şimdi!*"

Sesimin gücü vardı. Ellerimin gücü vardı. Göğsüm endişe ve korkaklıkla, dehşet ve korkuyla inliyordu.

Duygular. Çok, çok fazla duygu.

Hepsi.

Hepsi aynı anda.
Bombardıman altında
ve canlı.

"Oh..." Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Ah, tamam, bir dakika bekleyin lütfen." Sabrımın her zerresini çalarak fareyle kaydırıldı.

"Eee?"

Dudağını ısırdı, gözleri tıbbi metne kilitlendi. "Ah, evet, işte başlıyoruz. Umut." Kamburunu çıkardı. "Ah, canım. Çok özür dilerim." Bakışları benimkilerle buluştu, artık korku değil sempati doluydu.

Sempati mi?

Neden lanet olası *sempati*?

"Ne var? Ne oldu?" Lanet bilgisayarı kapıp kendim bakmak istedim. "Söyle bana!" Kükremem yardım bekleyen hastaların etrafında yankılandı, dikkatlerini çekti ve beni yerimde sabitledi.

Dehşetim depresyona dönüştü. Korkaklığım kedere.

Buraya daha önce de gelmişim.

Bu bankonun önünde durmuş ve babamı bana geri vermelerini talep etmişim. O zamanlar çocuktum.

Artık bir erkektim ve Umut'u benden sakladıkları için duyduğum çocuksu korku kalbimin etrafında dolanıyordu.

"Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm, s-"

"Neyi söyleyeyim? Çıkar ağzındaki baklayı. Lanet olsun, beni ona götür." "Üzgünüm, bu mümkün değil. O vefat etti."

"Ne?"

"O, şey, ameliyat komplikasyonları nedeniyle öldü. Çok üzgünüm-"
Dünya yok oldu.

Işık ve ses, insanlar ve mobilyalar bir kasırganın içine çekildi. Beyaz gürültü diğer her şeyi boğuyordu.

Kalp atışlarının yerini korku aldı.

Göğsümü boğan buz, siyah, damlayan bir felaket bulutuyla patladı.

Öldü mü?

Öldü mü?

Öldü mü?

Hayır.

Bu olamaz.

Ciğerlerim daraldı ve kalbim artık kan pompalamak yerine asit pompalamak istediğine karar verdi.

Göğsümü tuttum, boğulma hissiyle pençeleştim, dehşetten nefesim kesildi.

O... öldü mü?

Onu ben öldürdüm.

Cherry River'dan
ayrılmasına izin verdim.

Onu durdurmalıyım.

Ona lanet olası gerçeği söylemeliydim.

Daha iyi olmalıyım.

Kinder.

Daha

yumuş

ak.

Yapmalıydım-

Nefes alamıyordum.

Nefes

alamıyorum.

Öldü.

Hepsini.

Öldü.

İstemediğim halde nefes nefese kaldım. Vücudum benim ölmeye ve bu işi bitirmeye çalıştım. İçgüdülerim beni homurdanmaya ve inlemeye itti, beynime sis çökerken yana doğru sendeledim.

"İyi misiniz? Efendim?"

Öne doğru düştüm, dizlerimin bağı çözülürken tezgâha tutundum.

Büyükbaba John saatler önce ölmüştü.

Hope birkaç dakika önce öldü.

Ve ikisini de kurtarmak için çok geç kalmıştım.

Ben tökezlerken hemşire ayağa fırladı, görüşüm griye döndü, kulaklarım daha yüksek sesle çınlamaya başladı.

Ölüm.

Tek gördüğüm ölümdü.

Tabutlar.

Cenaze törenleri.

Kül, toz ve ölüm. *Hayır.*

Yapamam.

Gücüm yok oldu ve beni yere çarptı. Bir şeye tutundum, dik durmak için herhangi bir şeye ama ellerim artık çalışmıyordu, kollarımın gücü kalmamıştı ve bir imza yağmuru ile hastane müşambasına düştüm. Formlar ve kalemler Hope'un cenazesine gelen yas tutucular gibi hastalıklı

bir şekilde dağılıyor.
O öldü!

Ve onu öldürdüm. Sonra
titreme başladı.
Korkunç mide bulantısı, baş dönmesi, stres ve panik.
Panik.
Kemik derinliğinde, iskelet ezici *panik*.
İçimden fişkırdı, kalp krizi geçirene kadar beni boğdu ve onun yerine
beni alması için ölüme yalvardım.
Artık geride kalan kişi olmamak için.
Değişiklik olsun diye bileti alan kişi olmak.
Umarım acının var olmadığı yeni bir varış noktasına bir bilet.
Yüksek sesle bağırışlar duyuldu.
Eller beni yakaladı.
Paniğim öfkeye dönüştü ve onları geri ittim.
"Dokunmayın bana! Tanrı aşkına, bana dokunma!"
Gözlerim gri ve açık renkte titriyordu; mezar için gri, yaşam için açık
renk. Hastabakıcılar ve doktorlar koşarak geldi. Biri benimle konuşmaya
çalıştı ama çeneme bir yumruk yedi.
Boğazım kapandı, sıkıldı ve boğdu.
Dört ayak üzerine düşüp gerçekte olduğum canavara dönüşürken
tırnaklarım oksijen için tırmalıyordu.
Eller tekrar kavradı.
Panik daha da hızlandı.
Kabuslar beni derinlere çekti.
Umut ölmüştü.
Öldü.
Hayat nasıl bu kadar acımasız olabilir? Neden onu aldı? Neden babamı,
annemi, büyükbabamı... şimdi de onu aldı?
Lanet olsun sana!
Hepinize lanet
olsun.
Hayatı, aşkı ve her şeyi sikeyim.
Göğsüm daha da ısındı. Beynim okşamaya daha da yaklaştı. Ciğerlerim
paramparça oldu.
Bir dakika sonra ben de yok olacaktım.
Böyle bir kaderi memnuniyetle karşıladım.
Umut ölmüştü.
Gözleri cam gibiydi. Vücudu boştu. Ruhu başka bir yerdeydi.
Onu bir daha asla göremeyeceğim.

Gözyaşları beni kör ederken zehir
gibiydi. Sonu için yutkundukça hava
zehirliydi. Umut bir ceset gibiydi.
Bir morg masasında çıplak ve yalnız.

Ah, lanet olsun.

Sivri uçlu ve bıçaklı sıkı bir şey mideme dolanarak öğürmeme neden
oldu. Panik, hastalıkla arkadaş oldu ve beni her ikisinde de boğdu.

Her şeyden çok ihtiyacım olan tek kız.

Beni kurtarma şansı olan tek kişi ve ben ne yapmıştım?

Ona zerre kadar minnettarlık göstermemiştim.

Onu tekrar tekrar ittim.

Onu yerin dibine sokmuştum.

Tanrım.

Ne... Ben ne yaptım?

Son sözleri kafamın içinde uğuldadı.

*"İstediyini aldın. Ben senin için öldüm. Sadece eskiden tanıdığın başka
biri. Yavaş yavaş solacak bir anı."*

Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösterecek
hiçbir şey. Onu ne kadar sevdiğimi.

Tanıştığımız andan itibaren benim için çok şey ifade etti.

Onun hayatımdan çıkıp düşmanımın kollarına gitmesini engellemek
için hiçbir şey yapmadım.

Karanlık çöktü, damarlarımı çatlattı ve atardamarlarımı parçaladı, beni
yoksulluk ve umutsuzlukla besledi.

Üzerimdeki baskıya, acıya ve onun gittiğinin farkına varmaya
dayanamadım.

Gitti.

Siktir, o... gitmiş.

Olamaz.

"Hayır!"

yok.

Hayvani ve saf bir canavarın kırık uluması acil servisin etrafında sekti.
Daha fazla el beni pençeledi ve ben onlara karşılık verdim. Kükredim,
ulumaların bir canavardan değil benden geldiğini fark ettim.

Paniğim dışarı taşı. Çok yaklaşan herkese şiddet uygulamak istedim.
Onlara acı çektirmek istedim.

Bu ölüm şeytanları sevdiğim herkesi benden almıştı.

Ölmeyi hak etmişlerdi.

Onları öldürürdüm.

Ben-

Keskin bir iğne kolumu deldi.

Ve karanlık kayboldu.

Ve uluma sustu.

Ve her şeyden çok sevdiğim kızın kaybı artık yoktu.

* * * * *

"Bay Wild?" Bileğime yapılan hafif bir baskı beni geri çekti.

Yutkunurken boğazıma ekşi dikenler dolandı ve başımın ağrısından irkildim.

"Acele etmeyin. Kendini doğal bir şekilde uyanmaya bırak." Bir el bileğimi tekrar sıktı. Kadınsı bir ses, tatlı ve endişeli.

Tatlı ya da ilgili olmak

istemedim. Bunu hak etmedim.

Gözlerimi açtığımda parlaklığa karşı irkildim ve yoğun bir hastalık dalgasına karşı homurdandım.

"İşte bu kadar. Bir şeyin yok. Sakinleştirici yüzünden biraz sersemlemiş hissedeceksin.

Geçecek." Bileğime dokunmayı bırakıp komodine doğru ilerledi. Bir bardak su alıp içmem için ısrar etti. "Al, iç bunu.

Susuz kalmışsınız, bu da etkileri daha da kötüleştiriyor."

Bardağı elinden almak istedim ama kendimi bu tür eğilimlere karşı çelikleştirdim ve başımı sallayarak kabul ettim.

Kadehi geri fırlattığımda, şakaklarımdaki gerginliği ve boğazımdaki dikenleri hafiflettiğini fark ettim. Boş bardağı ona verirken, "Neredeyim ben?" diye mırıldandım.

"Hastanedesin. Neden geldiğini hatırlıyor musun?"

Düşüncelerim geriye doğru sıçradı ve bir korku duvarına çarptı.

Gitmiş.

Titreme geri döndü, ardından kalp çarpıntısı, havasızlık ve adrenalin geldi ve *lanet olsun, o öldü.*

Hepsi öldü.

Sevdiğim herkes öldü.

Uçurumun daha da derinlerine düştüm.

"Hey, Bay Wild." Doktor yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Bir şey yok. Nefes alın. Bir şeyiniz yok. Sadece rahatlayın."

Rahatlamak mı?

Nasıl rahatlayabilirim ki?

Umut öldü!

Atak daha da kötüleşti. Kusuyordum ama hiçbir şey gelmiyordu. Ağladım ama gözyaşı gelmedi. Dudaklarımı ulumak için açtım ama boğazım çalışamayacak kadar acıydı.

Doktor yanaklarımı tutarak beni yeşil gözlerine bakmaya zorladı. Yeşil.

Hope'unki gibi.

Kapanmış ve bir daha asla açılmayacak olan gözler. Gözler süt gibiydi ve-

"O yaşıyor, Bay Wild." Beni sarstı. "Beni dinliyor musun?"

Umarım Jacinta Murphy hayattadır."

Donup kaldım, nefes nefese kaldım ve kalbim ritm bozukluğuyla çarpmaya başladı. "Ne?"

"Hemşire yanlış anlamış. Çok ama çok özür dilerim. Kendisi yeni ve dosyalama sistemimizi henüz kavrayamadı. Bu bir mazeret değil elbette. Kendisi ağır bir şekilde azarlandı ve sizi temin ederim ki bu bir daha olmayacak."

Sarsıldım, bu tepetaklak olmuş gerçeğliği anlamaya çalışıyordum.

"Yani o... o ölmedi mi?"

"Sorduğunuz Hope değil. Hayır." İç çekti. "Hope Mckinnock adında biri bu sabah ameliyat sırasındaki komplikasyonlar nedeniyle öldü. Sizin Hope'unuz hâlâ hayatta. Büyük bir dikkatsizlik ve bunun sizde yarattığı sıkıntı için bir kez daha çok üzgünüm."

Vücudumdaki adrenalin azalmadı. Sadece beni daha çok sarstı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Babamı, annemi ve büyükbabamı çalan aynı hastane bir şekilde bir mucize yaratmış ve Umut'u bana geri vermişti.

Doktoru öldürsem mi yoksa rahatlayarak bayılısam mı bilemedim.

Başım çarpıyordu, sisten kurtulmak ve bu ürkütücü bilmeceleden uzaklaşmak için çaresizdim.

Gözlerimi ovuşturdum. "Nerede o?"

"O burada. Yaraları sarıldı ve bu odanın üstündeki bir odaya yerleştirildi. İsterseniz sizi ona götürebilirim."

Bir an için ağırlıksızdım, minnettardım, rahatlamıştım.

O iyiydi.

Yalnız
değildim.

Ama sonra, karnımın derinliklerinden gelen sarsıcı bir kabarma, göğüs kafesimin içinde kıvrılarak basınç ve güç topladı.

Siyah güç. Acımasız baskı. Yakma kömürü ve gölgeli tabutlar, sadece ateşe girip *yanmamı* bekliyorlar.

Cehennemi güç göğsümde patlarken alevler beni sardı. Hayatım boyunca kaçtığım her şeyin patlamasıydı bu. Sevdiklerimi kaybetmenin dehşeti.

Onlara kalbimi vermenin acısı.

Bir cenazeye daha katlanmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi bilmek içimi acıtıyor, titretiyor.

Ve Hope'u sevdiğim için kendimi tüm bunlara mahkûm etmiş olmamın dehşeti.

Onu *sevmiştim*.

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim.

Paniğimi bir kenara bırakıp *nefes alabilecek* becerilere sahip değildim.

Yeterince kaybetmiştim.

Sevdiklerimi gömme ve hayatıma devam edememe ruletinden bıkmıştım.

Ve şimdi, daha kötü bir gerçekle karşı karşıyaydım.

Bin kat daha kötüydü çünkü on yıllar öncesinin acısını hâlâ taşıyan delik deşik, yırtık dikişli kalbimi teslim ederek acı çekmeyi isteyerek seçmiştim.

Asla iyileşmeyen bir kalp. Bütün olmaktansa saklanmayı tercih eden bir kalp. Artık beni öldürebilecek güce sahip bir kıza ait olan bir kalp.

Onu *seviyorum*.

Bu mümkün

değil.

Ama onu

seviyorum.

Göğsüme dolanan dikenli teller beni isimsiz mezarların ve ağlayan ormanların derinliklerine sürükledi.

Umut hayattaydı... ama ne kadar

süre için? Onu *sevmiştim*.

Bu trajediyi kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Tüm korkularım gerçek olmuştu.

Ama onu ne *kadar* sevebilirdim?

Beni ne zaman terk edecekti?

İlk kim ölecekti? Ben
mi, o mu?

Geride kim kalacaktı - bir kabuk, bir hayal... yalnız?

Oh, Tanrım.

Paniğim daha da arttı, bana verdikleri ilacın çamurunu geçersiz kıldı, beni titrek ve nefessiz bıraktı ve kolalı çarşafı sanki beni yaklaşan saldırıdan koruyabileceklermiş gibi tuttum.

Yine bir saldırı.

Çünkü zayıf ve kırılmıştım ve onu kaybetmekten çok korkuyordum.

Onu kaybedemem.

Kabarışım bir hırıltıya dönüştü ve bu hırıltı bir hıçkırığa karışarak ölümcül şekilde yaralanmış bir şeyin sesiyle dudaklarımdan kaçtı.

Varlığının sona ermesine sadece saniyeler kalmış bir şey.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Zihnim ölmüş ailemin resimleriyle doldu.

Kulaklarım öksürükler, kahkahalar ve 'Seni seviyorum' sesleriyle çınladı. Ve kendimi en eski arkadaşım olan paniğe kaptırdım. Yalnız kalmak istiyordum.

Parçalanmak ve parçaları toplamak için alana ihtiyacım vardı, ama doktor bana alan vermedi - daha fazlasını çaldı.

Bana yaklaştığında hastane yatağı titredi. Kolu omuzlarıma indiğinde irkildim. Şiddet onu geri itmemi emretti, ama bunun yerine öne doğru kıvrıldım, dokunuşa boyun eğdim, kendimi kedere mahkum ettim.

Büyükbaba John'un ölümü için

keder. Hope'un ölümüne üzülmek.

Hope hala hayatta olduğu için rahatlama.

Nasıl olsa öleceğini bilmenin dehşeti.

Nefes nefese kaldım, böyle bir zayıflık için kendimden nefret ediyordum ama paniği, anıları, korkuları durduramıyordum.

"Sorun yok. Çıkar onu." Doktor her iyi kalpli anne gibi kolumu ovdu.

Onun sempatisi beni daha da paramparça etti çünkü artık bir annem yoktu.

Yirmi beş yaşında bir adamdım ve çocukluğumdan beri ölümün giderek artan sorunlarından kaçınmıştım. İçime attım. İçime attım. Mesafeyi bir kalkan, yalnızlığı da aşka karşı görünmezlik olarak kullandım.

Yine de o yatakta, bir yabancı beni rahatça okşarken, artık onunla savaşıyordum.

Yeterince güçlü
değildim.

Saklanamadım.

Koşamadım.

Kırıldım.

Vücudum sarktı.

Paniğim beni ele geçirdi... ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Babam, annem, büyükbabam ve Umut için ağladım.

Onları uzaklaştırdığım tüm günler ve değerini bilmediğim tüm anlar için ağladım. Reddettiğim tüm sarılmalar ve ailem için ağladım.

İstemiyormuş gibi yaptığım nezaket.

Ve kendim için ağladım.

Fobilerim ve paniklerim için.

Öfkelerim ve işkencelerim
için. Hepsi için ağladım.

Ve doktorun dokunuşu nefret ettiğim bir şeyden ihtiyaç duyduğum bir şeye dönüştü. Dokunuş hayatın bir onayıydı ve hayat benden Umut'u almamıştı.

Hâlâ hayattaydı.

Ve... Onu seviyorum.

Nerede saklanırsam saklanayım acı beni her yerde bulabilirdi. Bu yüzden hiçbir yerde güvende değildim.

Bunda bir rahatlama vardı.

Hope yanımda olsa da olmasa da bu acıyı hissedeceğimi bilmek. Bunu şimdi ve gelecekte hissedecektim. *Hissedecektim*. Bunu hissetmek için kendime *izin* verecektim çünkü acı aşkın bedeliydi ve sonunda bunu gördüm.

Sonunda bunun insan olmanın bedeli olduğunu *kabul etti*.

Başkası olmadan bir hayata katlanabileceğime olan inancım sağlıklı değildi.

Yalnız olmak yaşanacak bir şey değildi.

Hâlâ babamın geride bıraktığı on yaşındaki berbat durumdaydım. Aslında, daha da kötüydüm.

Ama bu kadar korktuğum yeterdi.

Daha iyi olmalıyım.

Doktor yumuşak bir sesle konuştu. "Bu bir panik atak. Daha önce de yaşadığınız için farkında olduğunuza eminim ama sakinleşirseniz iyi olacaksınız."

Başımı salladım, dik oturdum ve kolunu omuzlarımdan çektim. "Ben iyiyim." Sesim çatırdadı ve kırıldı.

Ayağa kalktı ama eli kolumu aşağı yukarı okşamaya devam etti. Uzun bir süre konuşmadı, sadece yeniden merkezlenmeme izin verdi. Yanaklarımdaki ıslaklığı alıp biraz daha rahat nefes alıyorum.

Artık üzüntümle yatağı sarsmadığımda, nazikçe gülümsedi. "Geçmişinden haberdarım Jacob Wild. Sen uyurken senin hakkında bir şeyler okudum." Eli beni yatıştırmaya devam etti. "Bu ikinci saldırı Acil servis bankosunun önünde yaşadığın. İlki, baban vefat ettiğinde annenin isteğine rağmen midillini buraya getirdiğin zamandı. Hatırlıyor musun?"

Dışlerimi sıktım.

Unutmak için elimden geleni yapmıştım ama hatırası çok güçlüydü.

Başımı sallayarak geri çekildim, hareket edip ellerini beyaz ceketinin önünde birleştirerek durduğunda minnettar oldum.

"Hatırlıyorum."

"Çok panik atak geçirdin mi?"

Başka tarafa baktım. "Birkaç tane."

"Onları ne harekete geçiriyor?"

Sertleştım. "Fark eder mi?"

Gözleri içimi yaktı. "Eğer iyileşmek istiyorsan önemli." "Nasıl daha iyi?"

Bu sözü kendime daha yeni vermişim. Hâlâ ısıltılı ve yeniydi. Doğrudan tedaviye başlamadan önce bu fikirle yaşamak için zamana ihtiyacım vardı.

Sanki çok açılmış gibi gülümsedi. "Artık korkmamak için."

Odanın steril temizliğini inceledim. Umut'u hak ettiği şekilde sevmek için özgür olmak istiyordum ve bunu yapmaya hazırdım. Ama bir akıl hastanesine kapatılmak ve zihnim deforme olmuş gibi muamele görmek istemiyordum.

Aklım değildi.

Kalbimdi.

Ve bunu düzeltebilecek tek kişi Hope'tu. Yataktan kalkmak için yer değiştirdim. "Ben iyi olacağım."

"Orada kal, sadece bir dakika daha." Elini kaldırdı. "Vücudunun yeniden ayarlanmasına izin ver."

Ellerimi saçlarımda gezdirerek ofladım.

Gergin ve sinirliydim ama aynı zamanda garip bir şekilde hafiflemişim. Sanki kendimi yılların inkârlarından, öfkelerinden, musallatlarından ve depresyonlarından arındırmış gibiydim.

Başını eğdi, kahverengi saçları ensesinde düzgünce bağlanmıştı. Gözleri nazik ama profesyoneldi. "Sanırım tedavi edilmemiş travma sonrası stres bozukluğu."

Dikkatim ona yöneldi. "Affedersiniz?"

"Utanılacak bir şey değil."

Bacaklarımı yere doğru salladım, gitmeye hazırdım. "Utanmıyorum çünkü bende yok. PTSD savaştan dönen askerler içindir. Bir şeyler yapmış erkekler içindir. Korkunç şeyler. Ailesini kaybetmiş bir çocuk için değil."

Ve son zamanlarda bir dede.

İç çekti. "Yanıyorsunuz. TSSB çözülmemiş travması olan herkes içindir. Babanızı sadece kaybetmediniz; tüm çocukluğunuz boyunca onun yok oluşunu izlediniz. Ayrıca yakın zamanda anneni kaybettiğinin ve büyükbabanın şu anda morgumuzda olduğunun da farkındayım. Buna bir de değer verdiğin belli olan genç bir kadınla ilgili yanlış haberler eklenince... kontrol edemediğin tetikleyicilerin tüm belirtilerini gösteriyorsun."

"Tetikleyiciler mi?" Bu kelimeyi iyi bilmemden nefret ediyordum. Annemin bu kelimeyi başa çıkmama yardımcı olmak için kullanmış olmasından -başka insanların etkilenmediği şeylerden etkilenmenin utanılacak bir şey olmadığını göstermek için.

"Tedavi edilebilir." Bir kâğıt ve defter almak için elini cebine attı. "Tamamen tedavi edilebilir mi bilmiyorum ama bu şekilde yaşamaya devam etmek zorunda değilsin, tamam mı? Eğer yaşam kaliteni düşürüyorsa, yardım istemeye değer."

"Ne tür bir yardım?"

Kelepçelenip bir psikiyatri koğuşuna götürülme görüntüleri beni ayağa kaldırdı.

Küçük defterine yazmayı bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Başlamak için bir terapistle konuşuyorum. Gerekirse ilaç tedavisi de olabilir."

"Uyuşturucu istemiyorum."

"Bu başka bir günün tartışması. Tek söylediğim... bunu bir düşünün." Not defterinden bir sayfa koparıp bana uzattı. "Bu, TSSB konusunda uzmanlaşmış bir meslektaşımın adı. Onunla iletişime geçin. Ne yapman gerekiyor? kaybetmek mi?"

Kağıdı elime aldığımda elim titredi. Bir yanım onu buruşturup atmak istedi ama daha yeni olan yanım -yaralı ve iyileşmekte olan yanım- onu dikkatlice katladı ve kotumun cebine soktu. "Yani bir yerde kalmam gerekmiyor mu? Testler falan mı yaptıracağım?"

"Hayır. Sadece basit bir ofis ve konuşacak biri."

Bu kulağa yapılabilir geliyordu.

Ama sadece Hope'u
gördüğümde. Ona
söyleyecek şeylerim vardı.
Paylaşmak için
epifaniler. İtiraf
edeceğim aşkım.

Biraz sallandım ve son bir mide bulantısını daha yutkundum. "Nerede o? Onu görmem gerek."

"Seni ona götüreceğim."

Kapıya doğru bir adım attım, sonra durakladım. "Kendimi başka bir saldırıyla daha utandırmayayım diye soruyorum, o... iyi mi?"

Adımı hâlâ bilmediğim ama her zaman hatırlayacağım doktor gülümsedi. "Biraz sarsılmış ama yakın zamanda ölmeyecek. O güçlü bir şey."

Güçlü.

O Hope'tu.

Benden daha güçlü. Benden daha cesur. Benim ölümüm.

"Bu iyi bir şey." Kalbim düzensiz atışlarını durdurdu ve derin bir oh çekti. "Babası bunu duyduğuna minnettar olacak."

Kapıyı açtı ve bana hastane koridorunda rehberlik etti. "Ve sanırım sen de."

Ona yarım bir

gülümseme verdim. "O

biliyor mu?"

Sertleştim. "Neyi bildiğini?"

"Onu sevdiğini."

"Ah." Omuz silktim, titreyen ellerimi ceplerime soktum. "Eğer yapmazsa, yapmak üzere."

Bir asansör pırıldadı, bizi yuttu ve üst kata çıkardı.

Yeni seviyeye ilk onun adım atmasını beklerken gülümsedi. "İçimden bir ses muhtemelen zaten biliyordur diyor."

"O kadar emin değilim." Çizmelerim çini zeminde gümürdedi.

"Yapmadığımı kanıtlamak için oldukça iyi bir iş çıkardım." Yatağında uyuduğu, teninde parmak izlerimin olduğu, salgımın hâlâ içinde olduğu anı aklıma gelince irkildim.

Onu o kadar çok istemiştim ki korunmamıştım.

Ondan her şeyi aldım... ve sonra onu terk ettim.

Pusulamı geri vermek için dünyanın öbür ucuna uçtuğunda Cherry River'da öylece durmuştum. İçini dökmüş, sonra da gözyaşları içinde ve bitkin bir halde, hayatına mal olabilecek bir kazaya doğru yol almıştı.

"Piçlik ettim."

Doktor bir kapıyı işaret etti ve dirseğimi sıktı. "Geçmişte kaldı. Eminim ona karşı dürüst olursanız sizi anlayacaktır."

Tanrım, umarım öyledir.

"İçeride." diye eklediğinde zorlukla yutkundum. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

O gitti ve ben tek başıma kaldım, derin derin nefes aldım, yapacağım en zor şey için kendimi hazırladım. En zoruydu çünkü benden önce diğer erkeklerin yaptığını yapmayacaktım. Zamansız bir gerekliliği yerine getirip Hope'a ona aşık olduğumu söyleyecek değildim.

Hatalı olduğumu kabul etmek üzereydim. Her konuda. Mutlu olmadığımı. Ona sahip olmadığım sürece asla mutlu olamayacağımı.

Açıkçası beni kabul edip etmeyeceğini
bilmiyordum. Onun ölümünü yaşamıştım.

Onu kaybetmenin acısını, daha bu olay gerçekleşmeden
hissetmişim. Ve yeterince güçlü *olduğumu* öğrendim.

Onu sevecek kadar güçlü.

Her zaman için.

Eğer beni affederse.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Umut

* * * * *

Jacob'ı belindeki sakatlık nedeniyle hastaneye götürdükten sonra sürüş dersleri almıştım.

Vay canına, bu kaç yıl önceydi?

Sonsuzluk gibi geldi.

Çalışmıştım, sınavıma girmiştim ve çantamda yola çıkmaya yasal olduğumu gösteren bir ehliyetim vardı.

Ama bu beni kaza yapmaktan alıkoymadı.

Gözyaşlarımın beni kör etmesini ya da titrek hüznün tepkilerimi çalmasını engelleyememişti.

Benim hatamdı.

Çok geç olana kadar caddenin karşısında köpeğini gezdiren kadını görmemiştim. Fren pedalına basarken kaymış ve kasabadaki tek antika dükkânı olan Bay Pickering's Personals'ın tuğla duvarına çarpmıştım.

Kiralık arabanın hava yastıkları patladı, ön tarafı çöktü ve başım direksiyona çarptı.

Hatırladığım tek şey buydu.

Ta ki ambulans sirenleri ve sağlık görevlilerinin sesleriyle kendime gelene ve yıkık dökük kiralık evimden çıkarılıp bir sedyeye yatırılmanın utancını yaşayana kadar.

Tartışmıştım.

Onlara iyi olduğumu ve böyle bir tantanaya ihtiyacım olmadığını söyledim. Ama ortaya çıktı ki... ihtiyacım varmış.

"Bildiğiniz gibi babanızı aradık. Şu anda yolda."

Gözlerimi kırpıştırdım ve bir elimi çarpan şakağıma bastırdım. Saatlerdir buradaydım ve başım hâlâ ağrıyordu. Aptal ağrı kesiciler tamamen etkisizdi. "İzlanda'da bir film setinde. Günlerce burada olmayacak."

"Evet, geç geleceğini söylemişti." Dr. Jorge nazikçe gülümsedi. Gür, tuzlu ve biberli sakalı kel kafasında tuhaf duruyordu. "Dedi ki

seni evlerine götürmesi için yakınlardaki birini arayacaktı. O sana ulaşana kadar onlar seninle ilgilenir."

Kalbim duracak gibi oldu. "Kimi aradı?"

"Söylemedi." Bakışları sol bacağımdaki alçının üzerinde gezinerek talimatlarına devam etti. "Şimdi, alçı altı hafta boyunca kalacak ve sana verilen koltuk değneklerini kullanacaksın. Tamam mı?"

İnledim. "Kırık bir kemiği iyileştirmenin daha hızlı bir yolu yok mu?"

Kıkırdadı. "Henüz icat edilmiş bir şey değil. Mümkünse birkaç gün ya da hiç uçmamanızı tavsiye ederim. Alçı uzun yolculuğu kabusa çevirecektir."

Bu bana tek bir seçenek bıraktı.

Jacob ve Cherry River'dan olabildiğince uzağa gidebilmek için bir şekilde tek ayakla ülkeyi boydan boya geçmem gerekecekti. Babamın beni alması için Cassie'yi araması ve kaçmaya çalıştığım aynı yerde ev hapsine alınmam ihtimaline karşı hemen gitmem gerekiyordu.

Buna dayanamazdım.

Gözyaşlarım milyarınca kez yaktı ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. Başım daha çok ağrıyordu.

Alnımı ovuşturarak yüzümü
buruşturdum. Bu neden olmak
zorundaydı?

Şimdiye kadar İngiltere'ye dönen bir uçakta olabilirdim.

Jacob Wild'ın yürüdüğü yerin çok üstünde, aramıza kilometrelerce mesafe koyarak onu ve kayıtsız yüzünü bir daha asla görmek zorunda kalmamamı sağladı.

Onunla prezervatif kullanmayacak kadar aptal olduğum için nefret ediyordum. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama onun bir parçasının hâlâ içimde olduğunu bilmek beni *öfkelen*dirdi. Bu kadar yakın olmamızdan nefret ediyordum. Teslim olduğum için nefret ediyordum. Ona pusulasını geri verdiğim için nefret ediyordum.

Onu saklamalıydım - hayat denen bu dev felakette kendi yolumu bulmak için kullanmalıydım.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan her zaman nefret edeceğim.

Doktor daha yakına eğildi ve gözlerime bir fener tuttu.

Öğle güneşindeki bir vampir gibi irkildim. "Hey, ouch."

Işığı uzaklaştırdı ve bir e-tablete bir şeyler girdi. "Işık hassasiyeti yakında kaybolacak." Bana bir parmağını salladı. "Ama tıpkı bacağınıza dinlendirmeniz gerektiği gibi, geçirdiğiniz küçük sarsıntı nedeniyle bir hafta

boyunca herhangi bir egzersiz veya yorucu aktiviteden kaçınmanız gerekiyor."

İçimi hastalık kaplamış olsa da nefesimin altında güldüm.
Beyin sarsıntısı geçirdim. Ne kadar ironik.

Bu kaderin zalim bir şakası mıydı? Jacob'ı incittim, o da beni mi incitti?
Onu düşünme.

Eskiden kalbimin attığı yer boş bir kara delikti ve kederimi emiyordu.

Onu hayatımdan çıkararak doğru şeyi yapmıştım.

Ama yine de şimdiye kadar hissettiğim her şeyden
daha çok acı veriyordu.

Bu kaza da dahil.

"Her neyse, tedaviniz tamamlandı ve gerekli haplarınız için reçeteniz
var. Asansörünüz gelene kadar burada bekleyin ve yakında kontrol için
birbirimizi görürüz. Tamam mı?" Işıl ışıl parlıyordu. "Sorusu olan var
mı?"

Başımı iki yana salladım, acı veren bu şırıltıdan anında pişmanlık
duydum. "Hayır." "Pekâlâ. Daha iyi ol ve bir daha dikkatsiz araba
kullanma." Bana doğru ilerledi.

Kapıya.

İnce ince gülümsedim. Dikkatsiz değildim. Koşudan daha hızlı
gitmiyordum.

Ama sanırım haklıydı çünkü gözyaşlarımdan arasından zar zor görebildiğim
bir zamanda araba kullanmamalıydım.

Polis peşime düşer mi? Kiralık araba ne olacak? Sigorta talebinde
bulunmaya çalışırken ne tür bir karmaşayla karşılaşırdım?

Bunu başka bir gün düşünün.

Doktor kapıyı açıp kapatırken gözlerimi kapattım ve beni kötü kararlar,
daha kötü seçimler ve aptalca kırdığım bir beden içinde debelenmek üzere
tek başıma bıraktı.

İlaçlar nihayet işe yaramaya başladığında hem kalbimdeki hem de
başımdaki ağrıyı daha iyi dindirdi.

Kapı tekrar açıldığında yumuşak bir klik sesi duyuldu.

Karanlıkta kalmayı tercih ederek gözlerimi açmaya zahmet etmedim.

"Uçmayacağıma ya da yorucu faaliyetlerde bulunmayacağıma söz
vermiştim. Sözüme itaat edeceğim, Dr. Jorge."

"Merhaba Hope."

Gözlerim ışığa ve Jacob'ın yatağının dibinde durduğu gerçeğine
sinirlenerek açıldı.

Dağınık beyaz Bali-sarı saçları. Sertleşmiş kara bakışları. Daimi
yalnızlık havası. Aynı ama farklı görünüyordu: Tanıdığım çocuk
Çocukluğundan beri geniş omuzları, karada ve denizde çalışacak kaba gücü
vardı ama yeni bir şey de vardı.

Gözleri yorgun ve yıpranmıştı. Vücudu savaştan korkmuş ve acı çekiyordu.

Ölümle yüzleşmiş ve kaybetmiş gibi
görünüyordu. Artık tanıdığım biri değildi.

Öfke kan dolaşıma karışarak bacağımın ağrmasına, alçımın
gerilmesine ve beyin sarsıntımın zonklamasına neden oldu. "Burada ne halt
ediyorsun?"

Kırılmış bir adam gibi irkildi. "Baban aradı."

"Bu harika." Homurdandım. "Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.
Seni bir daha görmek istemediğimde ortaya çıktın. Sadece git, tamam mı?
Sana ihtiyacım yok. Aslında, gitmeni istiyorum."

Babam ne *düşünüyordu*?

Benim ondan nefret ettiğim kadar o da
Jacob'dan nefret ediyordu. Beni bu duruma
sokmaya nasıl cüret eder!

Öfke, mutsuzluğum için iyi bir panzehirdi. Tanımadığım bir çocuğa
dokunmak için ıslak parmaklarımla uzanarak onu sarıp sarmalayan sefalet.
Nefretimde bile onu istedim.

Öfkemde bile ona ihtiyacım
vardı.

Ve bu beni en çok inciten şeydi çünkü kalbim benim emrimde
olmalıydı, onun gömeceği değil.

"Git başımdan."

Sadece başını salladı ve yatağımın yanına doğru ilerledi, eli beyaz
çarşafın üzerine, benim parmaklarımın battaniyeyle oynadığı yere çok ama
çok yakın bir yere kondu.

En uzun saniye boyunca birbirimize baktık.

Elektrik dalgalandı ve tenimde titreşti. Jacob beni tekrar öldürürken
midem titredi.

Serçe parmağı benimkini sıyırdığında kesik kesik bir nefes aldım.

Sarsıldık; havadaki elektrik devresini tamamladı, bizi yaktı, birlikte
kavurdu.

Dudaklarını yaladı ve bariyerleri yıkıldı. Olduğu ve olmadığı gibi
davrandığı her şey benim görmem için parladı.

Gerçeği.

Dürüstlük.

Son.

Başa çıkabileceğinden daha fazlasını kaybetmiş bir çocuğu ortaya
çıkardı. Böyle bir acıdan kurtulmak için savaşmış bir adam.

Ve daha fazla görmek istemedim.

Büyük bir hüznün yumağına karşı yutkunarak geri çekildim. "Beni yalnız
bırak Jacob."

Nefesi kesildi, sesi titredi ve kederin belirtisi ses tonunu sertleştirdi. "İhtiyacım olanı söyledikten sonra hâlâ gitmemi istiyorsan, giderim. Soru sormak yok."

"Git artık," diye fısıldadım. "Söyleyeceklerini duymak istemiyorum."

"Lütfen Hope." Serçe parmağı benimkini tekrar öptü. Elimi geri çektim.

Hüzünlü bir sırıtışla başını iki yana salladı. "Sadece yalan söyledim. Hiçbir yere gitmeye niyetim yok... bana bağııp çağırsan bile gitmeyeceğim."

Gözlerim kısıldı. "Başka seçeneğin yok." "Var.

Bir seçeneğim var."

"Beni Bali'de bıraktığında bu seçeneği bir kenara attın."

Başı öne eğikti, pişmanlık ve üzüntü her kemiğini ve kasını boyuyordu. "Biliyorum."

Öfkemi bastırırken alt dudağım titredi. "İstedğini aldın. Benden kurtuldun."

Gözleri benimkilere kaydı. "Senden asla özgür olamayacağım. Senden özgür olmak istemiyorum."

Kesin şunu!

"Artık umurumda değil. *Senden* kurtulmak istiyorum. O yüzden şu kapıdan çık ve yapmakta çok iyi olduğun şeyi yap." Öne doğru eğildim, kendimi yatağa dayadım. "Kaç Jacob Wild. Kaç."

Meydan okumama karşılık vermesini bekledim. Öfkeme kendi öfkesiyle karşılık vermesini. Bunun yerine sakın kaldı, sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü. "Bunu hak ettim. Bana söyleyeceğin her şeyi hak ediyorum."

"Her şey, ha? Beni terk ettiğin için seni asla affetmeyeceğime ne dersin? Sana yapmaman için yalvardığım halde benimle yattığın için? Veda bile etmeden uçup gittiğin için?"

"Hatalıydım. Aptalın tekiydim."

"Aptal senin için çok hafif bir kelime."

Başını salladı. "Yine doğru. Embesile ne dersin? Kulağa hoş geliyor. o."

Kollarımı kavuşturdum. "Ne yapıyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Neden benimle aynı fikirde oluyorsun?"

"Çünkü sen haklısın. Ve ben hatalıyım."

"Ne zamandan
beri?" "Şu andan
beri."

Öfkelendim. Yatakta olmaktan, ondan kaçamamaktan nefret
ediyordum. "Seninle bu oyunu oynamayacağım. Beni yalnız bırak."

"Beni kendine delicesine aşık ettikten sonra seni yalnız bırakmamı mı
istiyorsun?" Yatağımın çelik iskeletine yaslandı. "Üzgünüm ama böyle bir
şey olmayacak." Yatağın kenarına oturdu, kendi boyuna yer açmak için
alçımı yana kaydırды. "Ben seni bir daha asla terk etmeyeceğim, sen de beni
terk etmeyeceksin."

Vücudum kilitlendi.

Az önce bana aşık olduğunu mu söyledi?

Ben konuşmayınca Jacob mırıldandı: "Seni Bali'de bırakmak hayatımda
yaptığım en kötü şeydi. Anında pişman oldum ama kalbim... Büyükbaba
John'u duyduğum anda durdu." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu
size davranışımı mazur göstermek için söylemiyorum. Beni affetmeni
istemiyorum. Bunu sana söylüyorum çünkü bilmeyi hak ediyorsun.
Seni sevdiğimi bilmeyi hak ediyorsun. Ben sana aşığım. Yıllardır
öyleydim ama bunu itiraf edemeyecek kadar zayıftım."

Nefes alamıyordum.

Bu çok fazlaydı. Bu o değildi. Gerçek değildi. Beyin sarsıntısı bana
oyun oynadı. İlaçlar halüsinojenikti. "Az önce ne dedin sen?"

Elimi çaldı, kuru ve erkeksi bir güçle sıkıca tuttu. "Beni duydun."

"I-" Gözlerimi kapattım, kulaklarım çınlıyordu. "Anlamıyorum."

"Anlamayacak ne var?" Ben anlamaya çalışırken o parmaklarımı
sıktı.

kıpırdamak. "Seni seviyorum-"

"Şunu söylemeyi kes." Elim çekip kurtardım ve sanki o hangi
hastalıktan muzdaripse bana da bulaştırmış gibi çarşafı sildim. "Neler
olduğunu bilmiyorum ama bu gerçek değil."

"Bu gerçek. *Ben gerçeğim.* Ve sana söylüyorum, ben-"

"Dur!" Şakaklarıma bastırdım. "Bununla başa çıkamam. Gitmeni
istiyorum."

Bunu yapabilir misin? Eğer beni gerçekten seviyorsan, beni rahat bırakırsın."

Daha önce hiç görmediğim kadar duygu ve sevgiyle, yumuşak ve nazik
bir şekilde gülümsedi. Bu onu huysuz bir yalnızdan cesur bir dosta
dönüştürdü.

Beni seven bir arkadaş.

"Seni sevdiğim için o kapıdan çıkmaya hiç niyetim yok."

"Neden?"

"Neden seni terk etmiyorum?"

"Hayır, beni neden seviyorsun? Neden şimdi? Duymak istediğimin bu olduğunu düşündüğün için mi? Bunu kendime kasıtlı olarak yaptığımı mı? Bildiri mi?" Ters ters baktım. "Bir kaza geçirdim. Hepsi bu kadar. Seninle bir ilgisi yok."

"Seni seviyorum, Hope Jacinta Murphy. Seni seviyorum çünkü sevmemem için hiçbir neden kalmadı."

"Sanki bu konuda kızgınmışsınız gibi konuştunuz."

"Öyleyim." Başını salladı. "Dehşete kapıldım. Ama bu değiştirebileceğim ya da değiştirmek *istediğim* anlamına *gelmiyor*. Olan oldu." Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Umarım hastanede geçirdiğin kısa sürenin tadını çıkarmışsındır çünkü bu benden uzakta geçireceğin son zaman olacak."

Kapalı kapıya baktım, doktoruma bağırıp bağırmamam gerektiğini düşündüm. Bu deliyi başucumdan uzaklaştırmasını talep etmek için.

Bu fanteziye inanma isteği giderek güçlendi.

Bunun doğru olabileceği umudu beni teslim olmaya zorladı. Ama yapamadım.

Birçok kez pes etmiştim.

Jacob'ı bir daha yapamayacak kadar acı verici bir şekilde sevmiştim.

Omuzlarım çöktü ve gözyaşlarım diken diken oldu. "Lütfen... sadece git."

Öne doğru uzandı, başparmağı elmacık kemiğimde gezinerek tek bir damla gözyaşını sildi. "Bir daha asla. Söz veriyorum bu seni son ağlatışım olacak."

Yüzümü onun dokunuşundan kurtardım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Elini kucağına bıraktı. "Aklım başıma geldi." Başım daha sert zonkluyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bana öldüğün söylendi demek."

Nefesimi içime çektim. "Böyle korkunç bir şeyi sana kim söyledi?" "Eğer soru sormayı kesersen, sana anlatırım."

Dişlerim gıcırdadı.

Gülümsemesi bu tuhaf konuşmaya tamamen zıttı ama yine de mükemmeldi. Gülümsemesi beni gerçekten sevdiğini söylüyordu. Bunu kabul etmediğim için kızgındı ama beni ikna edecek kadar da sabırlıydı.

Ona güvenmediğimde ikna etmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. kal.

"Buraya babana bir iyilik yapmak için geldim," dedi usulca. "İnandım, Cherry River'dan uzaklaştığında, gitmene izin vererek doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Sana ihtiyacın olan şeyi vererek hayatta kalamayacağımı. Ama o aradığında, Hope? Kahretsin, her şey yerle bir oldu ve sonunda anladım. Başka seçeneğim yoktu. *Hiç seçeneğim* olmamıştı çünkü sana çoktan aşık olmuştum. Seni çoktan kendime mal etmiştim."

"Ben senin değilim."

"Ama öylesin. İlk tanıştığımız gecedен beri öylesin."

"Hayır." Başımı salladım. "Bana sahip olabilirdin ama beni geri çevirdin. Bir değil, iki değil... Beni kaç kez ittiğini unuttum. Ama artık beni itmene gerek yok çünkü ben bittim, beni duyuyor musun?"

"Seni kendimden uzaklaştırmıyorum Hope. Senden bana bir şans daha vermeni istiyorum."

"Artık şansım yok." Gözyaşlarımı geri kııptım. "Verecek başka bir şeyim yok." "Yine de arabayı çarpacak ve bir hemşirenin bana öldüğünü söylemesine izin mi vereceksin?" "Pardon?" Ağzım açık kaldı. "Ah, özür dilerim. Diyorsun ki bu *benim* hatam mı?"

Vay canına, bu ne *cüret*.

Koltuk değneklerim ulaşılabilir mesafedeydi. Kafasına iyi bir tokadı hak etmişti.

Sertleşmedi, meydan okumadı ya da reddetmedi. Sadece bilge bir şekilde başını salladı. Üzerinde sakın ve kabullenici bir örtü vardı. Eskiden tanıdığım Jacob'a hiç benzemiyordu. "Öldüğünü duymak beni dizlerimin üstüne çöktürdü, Hope." Alçımı incelerken sesi zar zor duyuluyordu. "Baban adına gelmiş olabilirim ama bu söyleyebileceğim en büyük yalan. Buraya kendim için geldim. Yaptığım tüm hatalar ve tüm-"

"Gelmeni ben istemedim."

Beni görmezden geldi, sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Geldim çünkü sana en kısa süre için sahip olmayı hiç olmamaya tercih edeceğimi biliyordum. Sonunda Ailemin böyle bir acıyı neden kabul ettiğini anlayamıyordum. Ama hastaneye vardığımda aklımı kaybediyordum. Hemşire kaydını bulamadığında, panikten boğulacak gibi oldum. Ve bana senin öldüğünü söylediğinde Öldün mü?" Öyle bir kederle omuz silkti ki kalbim ağladı. "Kırıldım."

Cümle aramızda korkunç ve dürüst bir şekilde asılı kaldı, Jacob nefesini içine çekerken ve ben ölüm sessizliğinde kalırken ağır bir şekilde yere çöktü.

İtiraf ederken gözlerime bakmadı: "Seni kaybettiğimde her şeyimi kaybettim. Kaçtığım her şey, korkularım, tetikleyicilerim, çözülmemiş kederim, hepsi beni buldu. Olanlardan gurur duymuyorum. İnsanların beni o şekilde görmesinden nefret ediyorum, dedikoducuların çöküşümü neşeyle yayacaklarını biliyorum. Keşke bu kadar berbat durumda olmasaydım da beni bu ıstıraptan kurtarmak için iki doktor ve bir şırınga gerekmeseydi. Ama ben-"

"Bekle..." Sarsıldım. "Sana... sakinleştirici mi verdiler?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Onun gibi bir şey." "Sen iyi misin?"

Bana hayranlık dolu bir gülümseme verdi. "Sana yaptığım onca şeyden sonra bile hâlâ iyi olup olmadığımı soruyorsun."

Ses tonundaki utanç ve keder yankılarına bedenim tepki verdi. Benim Kollarım ona sarılmak için yalvardı. Kalbim onu sevmek için ağladı. Hâlâ ona sığınma ve teselli sunma ihtiyacı duyuyordum.

Ama onlar yalandı.

Jacob panik atak geçirmişti.

Hepsi bu kadar.

Çatlamış ve savunmasızdı. Duyguları yıpranmış ve Varlığı test edildi. Söylediklerinde ciddi olabilir. Beyanlarının arkasında duracağına inanıyor olabilir.

Ama onun güvenlik mekanizmalarının ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. Yaralarını sardıktan ve gözyaşlarını sakladıktan sonra bir daha bu kadar savunmasız olamazdı.

Beni kalbinden çıkarırdı.

Kendini yalnızlığın içinde bulurdu çünkü bildiği tek şey buydu.

"Bunu yapamam Jacob," diye fısıldadım. "Kendimi tekrar bu duruma sokamam."

Dondu kaldı. "Ama-"

"Lütfen... gitmeme izin vermelisin." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. "Yeterince güçlü değilim."

"Ama ben seni seviyorum." "Bu yeterli değil."

Oniks taşlı gözlerinde tanıdık bir öfke parıltıyordu. "Ne yeterli? Ciddi olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor?"

"I-"

Kapı açıldı.

Dr. Jorge e-tableti ve iri fiziğiyle içeri daldı. "Ah, özür dilerim. Gittiğini ve bu odanın boş olduğunu sanıyordum." Jacob ve benim aramda bir bakış attı. Gözyaşlarımı gördü. Jacob'ın öfkesini okudu.

Eşikten geri geri geçti. "Böldüğüm için özür dilerim ama bu odaya ihtiyacı olan başka bir hastamız var." Kapının koluna uzanırken tabletini bir zırh gibi göğsüne bastırdı. "Her şey yolunda mı?"

Jacob başını sallarken ben de sertçe başımı salladım. Aynı anda konuştuk.

"Hayır."

"Evet."

Doktor kaşlarını çattı. "Peki... yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Saatine baktı. "Diğer hastayı geciktirebilirim sanırım."

"Hayır, sorun değil." Gözyaşlarımı sildim ve ayaklarımı yere doğru salladım. Kendimi acıya hazırladım, çok geç fark ettim ki yanlış tarafa. Koltuk değneklerim duvara karşı benimle alay ediyordu.

Lanet olsun.

Jacob fark etti. İki çubuğu kaptığı gibi yatağın etrafından dolaştırarak bana getirdi. "Al bakalım."

Ona teşekkür etmedim.

Koltuk değneklerini sertçe alarak kollarımın altına yerleştirdim. İleriye doğru attığım ilk adım garipti ve Jacob arkamda, beni yakalamaya hazır, düşüncesiyle beni daha da incitmeye istekli bir şekilde duruyordu.

Omurgamı dikleştirip daha hızlı zıplarken bakışlarından sırtım diken diken oldu. Dr. Jorge'ye doğru ilerledim. "Merak etmeyin. Biz gidiyoruz."

"Tamam o zaman. Yakında kontrol için görüşürüz." Yana doğru adım attı, böylece odadan zıplayarak çıkabildim ve bu hastaneden kaçmak için elimden geleni yaptım.

Jacob'ın ailesini götüren hastane.

Beni Jacob'ın gözetiminde esir tutan hastane.

Dışarı çıktığımda güneş sarsılmış başımı acıtıyordu ve rahatsızlıktan dişlerimin arasından tısladım. Jacob önümde koşarak park etmiş arabaların arasında gözden kayboldu.

Jacob kamyonetiyle önümden geçmeden hemen önce eski, hırıltılı bir motor sesi kulaklarıma ulaştı. Dışarı tırmanıp yolcu kapısını açtı ve bana sert bir gülümseme verdi. "Bin bakalım."

"Hayır."

"Bu konuşmayı daha bitirmedik." "Bitirdik.

Ben otele gidiyorum."

"Arabaya bin, yoksa seni kendim atarım."

Çenem yukarı kalktı, ellerim yastıklı koltuk değneklerimi sıkıyordu.

"Teyzeni ara. Babam gelene kadar onunla kalacağım."

Yumruğu kapıya kilitlenirken çenesi sıkıştı. "Seninle konuşmam için bana zaman ver. Bana bunu ver ve eğer hâlâ benden nefret ediyorsan, seni gitmek istediğin yere götüreyim. Sınırlar ve kıtalar arası olsa bile."

Onu inceledim.

Ondan hem nefret ettim hem de sevdim.

Bakışlarındaki derin yakarışa kendimi kaptırdım.

"Bir saat. Ama konuştuktan sonra biter."

"Tamam."

"Güzel." Burnumu çektim.

Ve tek bir kelimenin ardından gelen o boşlukta Jacob içime adım attı, göğsü göğsüme değdi, gözleri dudaklarımı buldu ve kalbi bana onu almamı teklif etti.

Basit bir kelime.

Dört küçük harf.

Arkasında koca bir ömür boyu sevgi var.

Eli yanağımı kavradı ve alnı benimkini öptü. "Tamam."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Umut

* * * * *

Jacob son iki saattir yapmamız gereken sözde konuşmadan kaçıyordu. Beni evine geri götürdü, kanepesine yastıklar yerleştirdi, üzerime battaniyeler, atıştırmalıklar ve televizyon kumandası örttü, sonra da kim bilir nereye giden külüstür kamyonetiyle ortadan kayboldu.

Sadece bir saattir buradayım.

Döndüğünde, dört yıl önce Cherry River'dan ayrıldığından beri büyük olasılıkla yemek pişirmediği mutfığa market poşetlerini taşıdı ve yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı.

Onu görmezden geliyormuş gibi davrandım.

Ne zaman gözlerini üzerimde hissetsem, televizyonda hangi aptal program oynuyorsa onu inceledim. Ne zaman yeni bir kavgaya başlamak için doğru cümleyi arar gibi boğazını temizlese, sesi açtım ve battaniyemin içine gömüldüm.

Görünmez olmak istedim.

Ama başım ağrıdığına bana ağrı kesici verdi.

Kırık bacağım ağrıdığına, nazıkçe altına bir yastık yerleştirdi.

Sadece yüzümü buruşturmam yeterliydi, o da oradaydı ve acımı dindirmek için elinden geleni yapıyordu.

Hiç bu kadar önemsenmemiş, izlenmemiş, sevilmemiş ya da istenmemiştim.

Bu beni içten içe ağlattı çünkü başından beri böyle bir ilgi istemiştim.

Gerçek bir bağ kurmak istemiştim.

Etrafımızı saran çayırlar, bizi koruyan ormanlar ve birbirimize ait olduğumuz bilgisiyle sevgililerin ve arkadaşların evcilleştirilmesi.

Birinin canı yandığında, diğeri bir çare bulurdu. Biri yorulduysa, diğeri onu

Dinlen.

Ölüm bizi ayırana kadar bir ortaklık.

Jacob'la böyle bir hayatın nasıl olabileceğini görmek kalbimi sürekli zonklayan bir acının akışına bıraktı. Ne zaman mutfakta ona baksam, tereyağı ve pestonun nefis kokularını duysam ya da beni aptalca öpüp yatak odasına sürüklemek istercesine bana bakarken yakalasam, bu beni en acı verici şekilde üzüyordu.

Bana Bali'de yaptıklarından daha fazla zarar veremeyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Acının ortaya çıktığı yer *burasıydı*.

Burası parça parça dağıldığım yerdı. Tam orada, Jacob Wild'ın kanepesinde.

"Yemek hazır." Bakışlarını üzerimde gezdirerek başını yemek masasına doğru eğdi. Ahşap yüzeye iki tabak yerleştirip tuz, karabiber ve bir sürahi su almak için mutfığa döndükten sonra nihayet önümde durdu. "Kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

İrkildim. Bana dokunmasını istemiyordum ama ne yazık ki onun gücüne ihtiyacım vardı.

Kazadan kalan çürükler zaman geçtikçe daha da belirginleşti. Kalçam ağrıyordu. Dizim. Ayak bileğim.

Dişlerimi sıkarak elimi uzattım ve sözsüz bir şekilde yardımını kabul ettim.

Sanki sonunda ona istediği her şey için izin vermişim gibi ileri atıldı. Uzattığım elimi görmezden gelerek kollarını bana doladı ve beni zahmetsizce koltuktan kaldırdı.

Kucağında dururken gözlerimiz düğümlendi ve nefesimi içime çektim.

Çok sıcak ve güçlüydü, koruma ve şefkat kokuyordu. Daha zayıf olsaydım, başımı omzuna koyar ve işimi bitirirdim.

Bana verebileceği her kırıntıyı kabul ederdim.

Aşkın bir parçacığı için kalp acısını seve seve kabul eden eski Hope olurdum.

Ama bugünlerde bıkmıştım.

Atların ve çiftçilerin her şeyi düzeltebileceğine inanan idealist bir kız değildim.

Gerçeği biliyordum ve gerçek şu ki Jacob her zaman yalnız kalacaktı. Onu iterek koltuk değneklerime uzandım.

Ağır bir iç çekişle beni bıraktı ve masadan benim için bir sandalye çekti. Alçım önümde uzanırken olabildiğince çevik bir şekilde oturdum ve beni bir çocuk gibi masaya yaklaştırmamasından nefret ettim. Nefret ettim

Eğilip saçlarıma bir öpücük kondurdu, burnunu izin verilenden çok daha uzun süre içime soktu.

Beni tekrar öptüğünde tüylerim diken diken oldu, sonra kendi sandalyesine ve hazırladığı lezzetli görünen avokadolu, pestolu makarnaya yöneldi.

Tabağına biraz tuz attıktan sonra başını kaldırdı. "Biraz ister misin?"

Başımı salladım, bir parça penne koparıp dilimin üzerine yerleştirdim.

Aramızda söylenmemiş her şeyin garipliği kaburgalarımı acımasızca sıkıyordu. Yemeğin tadını kül gibi yapıyor ve zamanın yüzyıllar kadar yavaş akmasına neden oluyordu.

Yemeğimizi sessizce yedik; televizyon arkamda sessiz bir uğultu halindeydi.

Jacob beni buraya konuşmak için getirmişti. Beni resmen esir almıştı ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Onun evinde hiç hoş
karşılanmamıştım. Şimdi daha da
kötüydü.

Yemeğimin yarısında, "Bir şey söyleyecek misin yoksa beni kaçırmamış gibi mi yapacaksın?" diye sordum.

Yumuşak bir sırıtışla başını kaldırdı. "Seni ben kaçırmadım." "Burada olduğumu bilen başka biri var mı?"

"Baban."

"Cassie?"

Başını iki yana salladı.

"Geç oluyor Jacob." Yarısı yenmiş yemeğimi bir kenara ittim.
"Dinlenmek istiyorum."

"Yatağım temiz. Yeni çarşafklar ve battaniyeler. İstersen duş almaya yardım edebilirim."

Soğuk bir şekilde güldüm. "Duş almaya yardım etmiyorsun ve kesinlikle senin yatağında uyumayacağım."

"Ben yedek olanı alırdım," diye homurdandı. "Eğer benimle paylaşma düşüncesine katlanamıyorsan."

"Bu evde kalamam. Cassie'yi ara ve onunla kalıp kalamayacağımı sor. Eminim babam fazla uzun sürmez."

Ayağa fırladı, yemek tabağını kaptı ve ikisini de mutfığa taşıdı. Tabakları lavaboya atarken takırdadılar. "Biliyorum.

Öfkeni hak ediyorsun Hope, ama benimkini kontrol altında tutmak ve seninle kavga etmemek çok zor."

Onunla yüzleşmek için döndüm.

İki elini lavabonun iki yanına dayayarak durdu. Omuzları bükülmüş, dudakları incelmış, kasları gergin ve savaşa hazırды.

Sakin kalmak için elimden geleni yaptım. "Seni bir kavganın içine çekmeye çalışmıyorum." "O zaman bana sessiz davranmayı bırak."

"Kayıtsız muameleden mi bahsediyorsun?" Onu kasıtlı bir bakışla kıstırdım. "Hoş bir his değil, değil mi? Değer verdiğin birinin sadece seni dışlamakla ilgili. Öfke yok. Bağlantı yok. Soğukluktan başka bir şey yok. Soğuklukla nasıl savaşılabırsın ki? Savaşamazsın."

"Yani bana kendi ilacımdan bir doz veriyorsun, öyle mi?" Yumrukları iki yanında, bana doğru yürüdü.

Ayağa fırladım, koltuk değneklerimi aldım ve geriye doğru süründüm. "Ben hiçbir şey yapmıyorum. Sadece gidebileceğim zamana kadar bekliyorum."

"Konuşmamız gerek."

"Hastanede yeterince konuştuk."

"Daha başlamadık bile." Yaklaştı.

Koridora ve yatak odalarına doğru ilerledim, geriye doğru zıplayarak yürüdüm. Boşlukta gezinirken alçım parke zeminde takırdadı. "Bunu tekrar yapmak istemiyorum Jacob."

"Sana aşık olduğumu söyledim. Biraz direnç bekliyordum ama kabul etmeyi reddetmeni beklemiyordum."

"O zaman beni gerçekten ne kadar incittiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

İçini dağlayan bir azapla iç çekti. "Bunu şimdi anlamaya başlıyorum."

"Güzel."

Gözlerini benimkilere dikti. "Sana aşık olduğuma inanman için ne yapabilirim?"

Kelimeler mideme battı ve beni sessiz bırakarak ona yaklaşma fırsatı verdi.

Aptalca bir hareketle duvara çarparak geri çekildim.

Beni kafese kapattı, elleri bir gümbürtüyle kulaklarıma indi. "Seni seviyorum Hope. Sanırım seni tanıdığım andan beri seviyorum. Sadece bunu itiraf etmekten çok korkuyordum."

Nefes alamıyordum.

Bunu neden yapıyordu? Neden bu kadar acımasız olmaya kararlıydı?

Başka tarafa bakmaya çalışırken gözlerim yaşardı ama yapamadım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sana yaşattığım her şey için sonsuza dek özür dilerim."

Tinder kıvılcımlandı, kanımı ateşe verdi. "*Sakin* özür dilemeye kalkma. Özrünü istemiyorum."

"Ama bunu duymanız gerekiyor. Söylediğim her şeyi duymalısın. Seni bir daha asla terk etmeyeceğimi söylediğimde bana inanmalısın."

"Çünkü bu sefer *çekip giden benim*."

Alçıma bakarak kıkırdadı. "Bir süre hiçbir yere yürüyemeyeceksin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ters ters baktım.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Başını salladı. "Ama umarım yapmazsın."

"Neden? Neden bu ani fikir değişikliği? Beni sonsuza dek elinde tutabilirdin. Bali'de yattığımız anda birlikte bir hayata başlayabilirdik. Ama beni o zaman da istemedin, şimdi de istemiyorsun. Birden kendini suçlu mu hissettin? Bana borçluymuşsun gibi mi hissediyorsun?" Zor nefes aldım. "Büyükbaban için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Seni ilk bulduğumda ondan bahsetmediğim için özür dilerim. Söyleseydim belki de veda etme zamanı. Her şey için üzgünüm ama istediğin şey olamam çünkü bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Ne istediğimi biliyorum. O sensin." Burnu benimkini öptü. "Aramızda olanları mahvettiğimi biliyorum. Seni terk ederek incittiğimi biliyorum. Ama o gecenin benim için ne anlama geldiğini bilmelisin. Eminim bakire olduğumu tahmin etmişsindir. Ve seni kendi akıl sağlığımdan daha çok istemeseydim ölene kadar bakire kalırdım."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

"Bunun seni ne kadar sevdiğimi göstermesi gerekiyordu. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu." Bana doğru eğildi, kalçalarını benimkilere sıkıştırdı. Sadece kısa bir süre dokunduğum parçası, birbirimize daha uzun süre yapışık kaldıkça giderek sertleşti. "Bunu hissedemiyor musun Hope? Sevdiğimi söylerken ne kadar ciddi olduğumu göremiyor musun?"

"*Argh!*" Kolunun altına girerek onu kendimden uzaklaştırdım. Benim Koltuk değnekleri yere çarptı ve beni dengemi sağlamak için duvara tırmanmak zorunda bıraktı. "Yeter. Tamam mı? Yeter."

"Neden? Sonunda sana ulaşabildiğim için mi? Sonunda seni inandırabildiğim için mi?"

"Beni delirtiyorsun."

"Güzel. Beni her zaman deli ediyorsun."

"Sen imkansızsın."

"Hayır, ben aşığım. Büyük fark var." Adım adım beni takip etti. Yatak odası kurtuluşu sunuyordu. Kendimi içeri atıp kapıyı kilitleyebilirsem, bu delilikten kurtulabilirdim.

Oturup ağlayabilir ve babamın küçükken yaptığı gibi beni alıp götürmesini bekleyebilirdim. Sorunlarımı başka birinin kontrolüne bırakabilirdim, böylece acı çekmek zorunda kalmazdım.

Jacob'a inanmayı çok ama çok istedim.

Duvarlarımı yıkmak ve kollarımı ona açmak istedim.

Gülümsemek, ağlamak ve ona kazandığını söylemek istedim.

Benim de onu

sevdiğimi. Her

zaman sevecektim.

Ama yapamadım çünkü ne olacağını biliyordum.

Değiştiğine inanıyordu.

Yapamayacağına inandım.

Sonsuza dek, son on bir yılını beni kendinden uzaklaştırarak geçiren çocuk olacağı korkusu göz ardı edilemeyecek kadar acı vericiydi.

Sonunda ilişkinin Michael'ı, kötü adam yerine kurban olacaktım. Michael'ı eşit olduğumuza inandırmıştım. Onun kalbi benim kalbimi satın almıştı ve birlikteliğimiz karşılıklı temellere dayanıyordu.

Gerçek düşüncelerimi bilmiyordu. Ona olan aşkımın, onun bana olan aşkı gibi olmadığını asla tahmin edemezdi.

Çok ama çok kötü bir insan olmuştum. Birini beni sevdiğinden daha çok sevmeyi hak etmişim çünkü gereken ceza buydu ama yine de bu cezayı *zaten* yaşamıştım. Hayatımın çoğunda bunu yaşamıştım ve artık yaşamak istemiyordum.

Omuzlarım düştü ve uzaklaşmaya çalışmayı bıraktım. "Beni sevdiğini düşündüğünü biliyorum Jacob, ama sevmiyorsun. Gerçekten sevmiyorsun."

"Bana ne hissettiğimi ya da hissetmediğimi söyleme Hope." "Benden fantezilere inanmamı isteme."

"Gerçekten sinirlerimi bozmaya başlıyorsun." Gözleri gerildi. "Ben senin ölümünü yaşadım. Seni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Gerçekten, *gerçekten* seni kaybetmek. Ve eğer seni sevme hakkımı elimden alacağını düşünüyorsan

-O acıyı yaşadktan sonra beni çok iyi tanımiyorsun demektir." "Seni çok iyi tanıyorum. Seni *çok* iyi tanıyorum. Bu yüzden söylüyorum-"

"Hiçbir şey söylemiyorsun, tabii beni sevdiğini söylemiyorsan."
"Tehditler seni sevmemi sağlamaz, biliyorsun."

Nefesinin altında homurdandı. "Bu tartışmayı kazanamayacaksın. Geceyi birlikte geçirdiğimizde beni seviyordun. Şu anda benden nefret etsen bile beni *hâlâ* seviyorsun. Bekleyebilirim. Yalvarabilirim. Sana aramızdaki şeylerin değiştiğini gösterebilirim çünkü seni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve

."

"Şunu tekrarlamayı kes. Benim 'ölümümün' seni korktuğun kadar incitmediğini mi söylüyorsun? Bu yüzden beni sevebilirsin çünkü... ne? Benim ölümüm seni ailenin ölümü gibi parçalamayacak mı?" Bir damla gözyaşı kontrolünden kaçarken sesim titredi.

Öfkesi güç kazandı. Bana doğru tepindi, ellerini duvara vurarak beni bir kez daha hapsetti. "Beni dinlemiyorsun. Söylediğim hiç de bu değil." Sesi daha çok bir hırıltı gibiydi, açlık ve tereddütle midemi bulandırıyor.

"Önemli değil." Kirpiklerimden bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Sadece gitmem gerekiyor."

"Gitmiyorsun. Bunu sana söylemiştim. Ömür boyu benimle kalacaksın."

Yorgunluk üzerime çöktü. "Yorulдум Jacob. Lütfen... bırak beni yalnız." Kazadan ve sonsuza dek sürecektir on bir yıl boyunca onunla uğraşmaktan yorulmuştum. Benim için savaşmasını istediğimde hiç savaşmamıştı. Şimdi de gitmeme izin vermesini istediğimde reddediyordu.

Beni dolaştırdı ve döndürdü. Ve ben bundan *yorulmuştum*. Çok, çok yorulmuştum.

"Senin öldüğünü düşünmek hayatımda hissettiğim en kötü şeydi Hope. Ben de ölmek istedim. Sistemim aşırı yüklendi. Ben... neyse, önemli değil. Önemli olan şu ki, sorunlarıma rağmen, şunları yapabilecek kadar güçlü olduğumu fark ettim

Seni seviyorum. *Seni seviyorum*. Seni çok seviyorum ve sana, senin bana duyduğun ihtiyaçtan çok daha fazla ihtiyacım var." Başını eğdi, dudakları benimkini arıyordu. "Senden tek istediğim bana inanman."

Son saniyede ağzımı geri çevirdim ve yanağımı öperken yüzümü buruşturdum. "Sana inanıyor muyum?"

Bir hüznün damlası daha serbest kalırken tenimi yaladı. Başını salladı, vücudunu benimkine bastırdı. "Lütfen."

Ürperdim. "Yarın fikrini değiştirmene ne engel olacak? Ya bu kadar üzölmeye değmeyeceğine karar verirseniz?"

"Yapmayacağım. Bu mümkün değil." Beni tekrar öpmeye çalıştı.

Yarım bir öpücük ve şehvetli bir hırıltı kazanarak ondan kaçındım. "Ne olacağını biliyorum Jacob. Sensiz yaşayamayana kadar sana aşık

olacağım. Her şeyi kabul edeceğim.

senin ruh halin ve dağınıklığın. Sonsuza kadar seninle olmayı kabul edeceğim. Ama sonra, işler zorlaştığında, kavga ettiğimizde ya da bir şey seni tetiklediğinde, beni tekrar hayatından çıkaracaksın."

Biraz geri çekildi, kara gözleri vahşetle parlıyordu. "Tetikleyicilerim konusunda haklısın."

Daha çok ağlamak istedim. "Aynen öyle."

"Ama artık hayatımı yönetmelerine izin vermeyeceğim."

İlk kez bir umut kıvılcımı belirdi. "Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

Elini cebine attı ve üzerinde bir isim yazan bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu bir terapist. Ben... Ben bir randevu alacağım onu."

Yumuşaklık sertliğimin yerini almak için elinden geleni yaptı. "Senin adına mutluyum. Yardım kabul etmeye hazır olmana sevindim. Umarım hayatınızı daha katlanılabilir kılar. Ama bizim için artık çok geç. Ben... Ben sana güvenemem. Bunu birçok kez bozdun."

Sanki onu göğsünden bıçaklamışım gibi kalbini ovuşturdu. "Bana neden güvenmediğini anlayabiliyorum."

"Sıfır güven." Parmaklarımla bir daire çizdim. "Hiç güven yok."

"Annemin cenazesinde seni gönderdiğimde seni çok incittim."

"Beni incitmek mi? Kalbimi söktün ve onunla birlikte gömdün."

Bakışları alçıma kaydı. "Seninle telafi etmem gereken çok şey var." "Şunu yapmayı kes."

Başını kaldırdı, kederli bakışları dürüstlikle dönüyordu. "Neyi durdurayım?"

"Hastanede yaptığın gibi benimle aynı fikirde olmak. Seninle düzgün bir şekilde kavga etmeyi zorlaştırıyor."

"Ama haklısın. Sen daha iyisini hak ediyordun."

"Umurumda değil. Bu beni rahatsız ediyor."

"Peki, kabul et çünkü seninle kavga etmek istemiyorum. Artık istemiyorum." "Ben de seninle kavga etmek istemiyorum." İçimi çektim. "O yüzden lütfen... sadece

Bırak gideyim."

Sesi zar zor duyulacak kadar kısılmıştı. "Lütfen Hope. Sana yalvarıyorum... bana bir şans daha ver."

Kalbimin küçük parçaları ona ne isterse vermek için çırpındı. Ama bunun yerine dişlerimi sıktım ve başımı salladım. "Seni hâlâ seviyorum Jacob,

ama artık seni sevmek *istemiyorum*. Eğer beni söylediğin gibi seviyorsan, gitmeme izin verirsin."

Gözleri parladı. "Bunu kastetmiş olamazsın." "Ciddiyim."

Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, yanlarına düşmüştü. "Nihayet sana verebilecek kadar güçlü bir kalbim olduğu anda benden kalbimi söküp atmamı istiyorsun."

Gözyaşları daha hızlı yağdı. "Özür dilerim." "Bunu yapma Hope."

"Başka seçeneğim yok."

Dudağını çiğnedi, sanki bir şey fikrimi değiştirebilirmiş gibi koridorda çılgınca etrafına bakındı. Göğsü yükselip alçaldı, tüm vücudu titreyene kadar daha hızlı ve daha hızlı. Çenesini sıkarak gözlerini kapadı ve burnundan sertçe nefes alarak sistemini kontrol altına aldı, panik atağa teslim olmayı reddetti.

Onun üzerinde böyle bir çekişmeye neden olacak güce sahip olduğum gerçeği neredeyse kendimi onun kollarına atmama neden oluyordu. Özür dilemek için. Ona, *tabii ki*, benim de Onu. *Tabii ki* onu seviyordum. Onsuz boş bir hayat yaşamak istediğime onu ikna etmekle ne kadar aptallık etmişim.

Ama gözlerini açtı ve daha önce hiç görmediğim bir şeyin parıltısı onu ulaşılmaz kıldı. Elleri yukarı kalktı, yanaklarımı hapsetti ve ağzı her zaman dizginlediği bir şiddetle ağzıma çarptı.

Beni kollarına alıp yatak odasına sürüklerken tökezledim, alçım bacaklarına çarpıyor ve dili sıcaklığıyla beni avlıyordu.

Bir öfke ve rahatlama, öfke ve şehvet fişkırması kontrolümü ele geçirdi, kollarımı boynuna attım, sözsüz bir şekilde bu saldırıyı kabul ettim. Son bir kez teslim oluyordum.

Sözüme sadık kalacaktım. Sonra.

Çekip giderdim. Sonra.

Ama ben onu istedim.

Gerçek ve son bir veda istedim.

"Umut," diye homurdandı yatağına yuvarlanırken, beni koruyucu bir şekilde kucakladı. Yatay pozisyona geçtiğimiz anda beni döndürdü ve sırtüstü yatırdı.

Alçım bacağımdaki acıyı ya da başımdaki zonklamayı durduramadı ve beni daha sert öptüğünde irkildim.

Eli vücudumda aşağı doğru kayarak göğsümü sıktı ve meme ucumu çimdikledi. Baştan çıkarıcı ya da şehvetli hiçbir şey yoktu.

Kavgamız sekse dökülmüştü ve tartışmalar ve hayal kırıklıklarıyla yankılanıyordu.

Vücut parçaları ve öfkeden oluşan bir düğüm halinde, kendimize engellerimizi bırakma ve öfkelerimizi birbirine karıştırma izni verdik. Birbirimize karşı öfkeli olmaya. Acımasız, kaba ve *dürüst* olmaya.

Sebepler olduğumuz tüm acılar hakkında dürüst olmak.

Ve sadece daha fazlasına neden olacağımızı biliyorduk çünkü birlikte olmamamız gerekiyordu.

Dişleri keskin ve cezalandırıcı bir şekilde alt dudağımı yakaladığında böyle bir kalp kırıklığını kabul etmekte zorlandım. Ben de onu ısırdım, midemde gergin bir ihtiyaç çırpınırken onu ısırdım. Bu şekilde çarpışırsak Jacob'ın beni ezeceğinden hep korkmuştum.

Ve haklıydım.

Önceden, onun işkencesini kucaklardım. Gardımı düşürür ve onun kadar vahşi olurum - onun istediği savaşa girerdim.

Artık sadece bencil olmak ve bana vermek zorunda olduğu şeyi almak istiyordum, bir yandan da kalbime bu işe karışmaması için yalvarıyordum.

Bu tamamen on yıllık bir dansın sonuydu.

Jacob iki eliyle başımı kavrayıp parmaklarını saçlarımin arasından geçirdiğinde nefesim kesildi. Gözleri benimkilere takıldı, çaresiz ve karanlıktı, onu reddetmem için bana meydan okuyordu.

Onu inkar edemezdim çünkü ondan nefret etsem bile onu arzulayacak kadar hastaydım.

"Burası senin ait olduğun yer Hope. Tam buraya.

Yatağımda." Cevap vermedim.

Sonunda üzerime çökmeden önce gözlerimiz savaştı, ağzı vahşi, acımasız bir öpücükle benimkini aradı.

Bir eli saçlarımda kilitli kalmış, beni yağmacı ağzına hapsederken diğeri vücudumda kayıyordu. Kıyafetlerim buruşuk ve yıpranmıştı. Geçirdiğim kazanın kiri bulaşmıştı ve hastane kokuyordu ama Jacob gri eteğimin kenarından tutup kalçalarıma kadar çekerken bunların hiçbir önemi yoktu.

Parmaklarını iç çamaşırımın içinde dolaştırırken sertçe nefes aldı, tırnakları kalça kemiğindeki hassas deriyi sıyırdı. "Hayatımızın geri kalanı boyunca her gece seninle sevişeceğim. Sana ne kadar sevildiğini göstermek için zaman ayıracağım ve güneş batarken sana bir daha asla zarar vermeyeceğimi hatırlatacağım." Dudakları benimkileri aradı, ben onun kucağında kıvranırken kelimeleri kalbimin derinliklerine yolladı.

"Ama bu gece, bekleyemem. Bu gece seni sevdiğimi göstermekle ilgili değil. Bu gece, sen benim olmadığın sürece nefes alamayacağımı göstermekle ilgili."

Bir çekişle iç çamaşırımı aşağı indirdi, alçıma takılınca nefesini tutarak homurdandı. "Allah kahretsın."

Kıpırdanarak kumaşın kancasını çıkarmasına yardım ettim, onları çıkarırken inledim ve kalçalarımın arasındaki cüssesiyle beni yatağa bastırdı.

"Seni seviyorum Hope." Eli bacaklarımın arasına daldı, beni sıcak ve ıslak buldu.

Ona yeminimi tekrarlamamak için kendimi zor tuttum.

Beni okşarken vahşi bir öpücükle ağzıma saldırdı, beni çimdikledi, sonra yavaşça bir parmağını içime soktu.

Sırtım eğildi. Tırnaklarım sırtının alt kısmına yapıştı. Üzerimde sahip olduğu gücü ona göstermek istemiyordum ama iradem hızla çözüldü.

İçimde dokunuşuyla sallanırken öpücüğü aklımı karıştırdı. Kemerinin tokasını kurcalarken, yıpranmış deriyi çözerken ve kot pantolonunun fermuarını açarken içimdeki aceleciliğe engel olamadım.

Kot pantolonunu boxer külotuyla birlikte poposundan aşağı ittiğimde inledi. Sıcak, çıplak teni benimkine yapıştığı anda, sert uzunluğunu yakaladım.

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Kalçaları sallanırken yüzü saçlarıma gömüldü, dokunuşumdan daha fazlasını istiyordu.

Onu sertçe sıktım, hem canını yakmak hem de yatakta eşit olduğumuzu göstermek istiyordum. O beni çözebilirdi ama ben de ona aynısını yapabilirdim.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye kulağıma nefes verdi, ben onu aşağı yukarı okşarken, tenim ne kadar sıcak olduğu için cızırdıyordu.

"Seni istiyorum," diye homurdandı. "Sadece seni. Her *zaman* seni."

Daha fazla gözyaşı dökmek için gözlerimi sıktım. Sesinin tınısı ve gerçekliği beni neredeyse buna inandırıyordu.

Ne yazık ki, kalbim üzerinde sınırlı bir yetkiye sahip olduğum yerde, bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Titremeye başladığımda otoritemin zerresi kalmamıştı.

ürperdim ve bacaklarımı davet edercesine daha da açtım.

Bu sadece fiziksel.

Hiçbir anlamı yok.

Yalancı.

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı, boğazıma doğru saldırıp öpebilmesi için başımı geriye doğru çekti.

Krem rengi tişörtüm, kumaşın arasından göğüs ucumu emerken ağzının sıcak neminden beni koruyamadı.

İçimi bir ıslaklık seli kapladı.

İçime ikinci bir parmak sokarken inledi ve ben de onu daha hızlı pompaladım.

Beni fiziksel olarak ne kadar uzun süre severse, duygusal mesafeyi korumayı o kadar zor buldum.

Gözyaşlarına boğulmak istedim çünkü bu, yalvardığım şey *buydu*. Evcilleştirme ve baskınlık. Tatlı ve huysuz. Sonunda bana her şeyi vermişti ama ben almaktan çok korkuyordum. Güvenemeyecek kadar kafam karışık ve ürkektim.

Dili tişörtümün üzerinden meme ucumun etrafında dolanırken, ağzıma geri dönüp emdi ve beni baş döndürücü tadıyla tüketti.

İlkel komutlar tenimi ihtiyaçla kıvılcımlandırırken nefeslerim kesik kesik ve kısa kesildi.

Ani bir şiddetle onu bir kez daha pompaladım, parmaklarını içimden çıkarmak için bileğini çekiştirdim, sonra ucunu girişime hizaladım.

Üzerime yürüdü, dudakları ıslak, gözleri siyahtı, içinde beni acıya boğan bir vahşilik vardı. "Bekle, istiyorum-"

"Becer beni, Jacob." Omurgamı dikleştirdim ve ıslaklığımı onun ereksiyonuna sürttüm.

Olduğu yerde kilitlendi, ağzından bir tıslama damladı. "Ama-"

"Bitir şunu." Dişlerimi sıktım.

Umutsuzca buna bir son vermesini istedim. Bitmesini istedim.

"Ne düşünürsen düşün, bu son değil Hope." Beni usulca öptü. "Bu sadece başlangıç." Ellerini yatağa yerleştirdi ve içime bir santim bastırdı. "Bana bunu anladığını söyle."

Dudaklarımı büzdüm ve hiçbir şey söylemedim.

Gözlerim meydan okudu. Vücudum bir veda ılgığı attı. Ve Jacob inkârımı hızlı, derin bir hamleyle kabul etti.

Beni almak. Beni kazığa oturtmak. Beni her parçasıyla dolduruyor.

Tırnaklarımı sırtına geçirerek haykırdım, kalbimi böyle bir şeyden men etmiş olmama rağmen bedenimin onu kabul etmesini istedim.

Arzuyla titrerken başı öne doğru eğildi. İçimdeki uzunluğu sertleştirdi, tamamen ona ait olana kadar beni gerdi.

Ve sonra hareket etti.

Kalçalarını salladı. Vücudunun bir vuruşu. Benimle sevişmedi ya da beni becermedi.

Beni sahiplendi, istila etti, kollarında erimiş bir umutsuzluğa dönüşene kadar her duyumumla beni kuşattı.

"Bu biziz Hope. Sen ve ben. Sonsuza kadar." İçime girdi, saf bir zevk dalgası bizi içine çekerken nefesi kesildi.

"Konuşma." İnledim, kalçalarını kavradım ve beni daha hızlı almasını emrettim.

İtaat etti, çılgın bir canavarın ve hayran bir sevgilinin lezzetli hızıyla beni yatağa sürükledi. Uzun sarı saçlarının oluşturduğu dağınıklık yanaklarımı öptü. Birkaç günlük sakalı dudaklarımı ve tenimi törpüledi. Şimdiye kadar gördüğüm en vahşi adamdı ve onun gücüyle ürperdim.

Ben sadece onun fethiydim, o beni sevmeye yemin ederken ben onun öfkesini kabul etmek için oradaydım.

Dili yine benimkini avladı. İniltisi karanlık ve baş döndürücüydü, karnımı karıncalı bir orgazmıla büküyordu.

Bir şekilde biliyordu.

Ne kadar yakın olduğumu hissetti.

Daha derine battı, içime girdi, şehvetten vahşileşene kadar beni tüketti.

İçime tırmanmak için mücadele etti ve ben de ona yaklaşmak için pençeledim.

Bedenlerimiz yavaşça terle kayganlaştı; sinir uçlarımız hızla zihin sarsıcı bir rahatlama arayışına girdi.

Eli aramıza girdi, kaba çiftçi başparmağı klitorisimi buldu.

Ritmi hızlandı, dokunuşu bana saklanacak bir yer bırakmazken içime girmeye başladı. "İçine girdiğimde boşalmanı hissetmek istiyorum." Nefesi kesildi ve sesi açgözlülükle tizleşti.

Her parçamı kontrol etmesinin tadını çıkardım.

Ona karşı sallanmaktan vazgeçtim. Düşmemek için kalbime bağırmaı bıraktım. Pes ettim çünkü her şeyden çok istediğim adam üstümdeyken yapabileceğim tek şey buydu.

Serbest eli boynuma doğru gitti. Başımı yastığa gömdüm ve ona boğazımı gösterdim. Ama beni avuçlamadı ya da okşamadı.

Parmaklarını madalyonumun zincirine doladı ve çekiştirdi - gümüş mücevherle onu öpmem için beni yukarı çekti. "Bunu seni özlediğim için aldım."

Daha hızlı iterken omurgamdan aşağı bir heyecan fırladı.

"Kendime bunun hiçbir anlamı olmadığını söyledim. Hiçbir şey ifade etmediğine inandım. Yalan söyledim."

Hastalıklı bir heyecan içimin derinliklerinde cızırdıyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor, daha da sıkı sarıyordu.

Bana sahip çıkmayı bırakmadı. Vücudu içime pompalanıyordu. Dokunuşu her yanımdaydı. Gözleri mücevher gibi parlayan derinlikleriyle beni esir aldı.

"Gençken sana bir kolye almıştım. Belki de artık bir erkek olduğuma göre sana bir yüzük almalıyım. Hem seninle yatarsam evlenme teklif edecek olan sen değil miydin?" Madalyonu avuçladı, çenesi sıkılaştı ve vücudu daha da derinleşti. "Ben senin içindeyim Hope. Bana bir soru borçlu değil misin?"

Ona ters ters baktım, gevşemiştım ve verdiği zevkten sarhoş olmuştım. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Haklısın." Eli boğazıma yayıldı, baskısını artırırken nazikçe sıktı, her bir parçamı aldı. "Ama sana kalbimi borçluyum. Ve o sende. Sonsuza kadar."

Beni öperken başparmağı klitorisime bastırdı, bana her açıdan saldırdı. Ve onu kaybettim.

Arzum süpernova oldu. Isı, umut ve kalp acısından oluşan bir havai fişek.

Kırık bacağım orgasmımı durdurmadı. Geçirdiğim beyin sarsıntısı gözlerimin arkasında yıldızların patlamasını engellemedi. Ve çürüklerim onun kucağında parçalanmamı engelleyemedi.

Etrafında dalgalanırken, yumruklarının üzerine çıktı ve beni sert ve derin bir şekilde becerdi, orgasmımın uzunluğunu arttırdı, beni sarkık ve sersemletene kadar sıktı - istediği her şeyi almak için esiri.

Sonra mutluluk içinde bana katıldı.

Doruk noktası omurgasından aşağıya doğru hızla indi ve en gırtlaktan gelen iniltiyi çıkardı.

Son, dayanıksız duvarlarımı yıkan ve gözlerimden yaşlar akmasına neden olan bir inilti.

Özü içime aktı ve saklanacak yerim kalmamıştı.

Jacob Wild'ı her molekülüyle sevdim.
Ona inanmak, ona güvenmek, onu affetmek istedim.
Ama bedenim doymuş ve karıncalanarak yatarken, uzuvlarımız
birbirine dolanmış ve kalp atışlarımız çarparken, ruhum birliktelikten kaçtı.
Bu da bir başka hataydı. Sahip
olamayacağım bir fanteziydi.
Olması gereken bir sondu.
Kaçınılmaz vedaya karşı gözlerimi kapattım.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Jacob

* * * * *

Sanki bir gece önce çok içmişim ve akşamdan kalma olmuşum gibi yavaş ve halsiz uyandım.

İçki içmemiştim. Ama sağlığım için kötü olan maddelere kendimi kaptırmıştım. Yüzüstü yattım, kolumu yatağın üzerinden Hope'a doğru uzattım.

Şafak gökyüzünü daha yeni aydınlatmıştı. Bedenim hâlâ aramızdaki acımasız bağla şarkı söylüyordu ama ona tekrar dokunmam gerekiyordu. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Onun için Sonunda onu sevdiğimi ve hiçbir yere gitmeyeceğini kabul ettiğinden emin oldum.

Elim serin, boş çarşafarla buluştuğunda kalbim durgunluktan çılgınlığa geçti.

Yerimden fırlayarak şafakla aydınlanan yatak odasını taradım. Umut yoktu.

Yataktan fırlayarak bir çift boxer-şort giydim ve onu bulmaya koştum. Onu duşta görmeyi *umarak* banyoya daldım. Ama yoktu.

Hangi cehennemde o?

Sesinin tatlı, lezzetli tonu mutfaktan geldi ve bacaklarımdan enerji fişkırdı. Koridordan aşağıya koştum, kayarak oturma odasına girdim.

Elleri saçlarında, koltuk değnekleri yemek masasına yaslanmış ve telefonu kulağında öylece duruyordu. "Cassie'lerde değilim baba."

Graham telefonun sesini o kadar yükseltmişti ki tınısı karşıdan bana kadar ulaşıyordu. "Nerede kalıyordun o zaman? Jacob'ın seni teyzesine götüreceğini sanıyordum."

Yüzünü buruşturdu, sırtı bana dönüktü, ya beni görmezden geliyordu ya da varlığımdan habersizdi. "O yapmadı. Onun evindeyim."

"Geceyi burada mı geçirdin?"

"Evet. O... nazik bir ev sahibiydi."

Yorumuna kıs kıs gülmek istedim. Aramızdaki şakayı sevmek ve sırrımızın tadını çıkarmak. Ama ses tonu aşık bir kızinki gibi değildi. Boyun eğmiş ve mutsuzdu... kararlıydı. "Ben gitmeye hazırım, o yüzden gelip beni almaktan çekinmeyin."

"Tamam. Hemen
geliyorum." "Dışarıda
olacağım." *Ne?*

Hope konuşmayı kesti, sonra derin bir iç çekerek arkasını döndü. Beni orada yarı çıplak, göğsüm kabarmış, kalbim ayaklarımın dibinde paramparça dururken görünce dondu kaldı. "Dün gece senin için bir şey ifade etmiyor mu?" Kollarımı teslimiyetle açarak ona doğru yürüdüm. "Gidiyor musun?"

Yeni bir gözyaşı hücumuyla savaşırken dudaklarını birbirine bastırdı. Telefonunu bavulundan çıkardığı kıyafetlerin içine yerleştirdi ve koltuk değneklerini aldı. "Sana bunu tekrar yapamayacağımı söyledim Jacob."

"Ama birlikte yattık."

"Yattık."

"Ve şimdi gidiyorsun."

"Senin yaptığın gibi." Başını dik tutarken çenesi gökyüzünü yarıyordu. "Yani beni cezalandırıyor musun?" Aramızdaki mesafeyi kapattım.

Geri çekildi, koltuk değnekleri acelesinden gıcırdıyordu. "Hayır, ben sadece kendimi yaşayamayacağım bir gelecekte koruyorum."

"Bu saçmalık."

"Gerçek bu."

"Ama ben sana aşığım. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Dışarıda akıl taşları üzerindeki lastiklerin ırtırsı kalbimin rahatsızlıkla çarpmasına neden oldu. Buraya bu kadar hızlı geldiğine göre babası Cassie Teyze'nin evine park etmiş olmalıydı.

Zamanım
tükenmişti.

Umudum
tükenmişti.

Onu yakalama dürtüsüyle savaşırken bile omurgam yuvarlandı. Onu tekrar öpmek için.

Onu yatağıma sürüklemek için.

Graham kapımı çaldı ve Hope'un bakışlarını kapıma çevirmesine neden oldu.

Onun önüne geçtim. "Gitme. Sana kanıtlamama izin ver. Sana bir daha asla zarar vermeyeceğimi göstermeme izin ver." Omuzlarından tutarak, onu

yanağından süzülen gözyaşlarını sildi. "Seni bir daha ağlatmayacağıma söz vermiştim. Bu gözyaşları senin eserin."

Dokunuşumdan saklanmaya çalışarak kıpırdandı ama ben buna izin vermedim. Sadece onunla birlikte hareket ettim, parmak uçlarımı narin bedenine batırdım, bir elimi tüm kalbimle sevdiğim kadının ensesinde dolaştırdım. "Hope, lütfen-"

Ön kapım açıldı. Graham davetsiz bir şekilde evime girdi.

Lanet olsun, kapımı gerçekten kilitlemeliyim.

Önündeki manzarayı görünce donup kaldı. Koltuk değnekli, alçılı ve çürükler içindeki kızı ve onun kalbini defalarca kırmış olan çocuk, yarı çıplak bir şekilde önünde duruyordu.

"Hope?" Gözlerini benimkilere dikerek ilerledi. "Ne oluyor ne oldu?"

Hope başını salladı ve geri çekilmek için elinden geleni yaptı. "Yok bir şey. Ben sadece sadece veda ediyorum."

Onu bıraktım ve Graham'la yüzleşmek için döndüm.

Çoğunlukla çıplak olduğum için tenim karıncalandı. Kendimi savunmasız ve çıplak hissediyordum ve hiç de değerli değildim ama bu benim tek şansımdı. İhtiyacım olan kızı elimde tutmak için son şansımdı. "Onun gitmesini istemiyorum."

Graham başını eğdi. "Bu konuda başka bir seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum."

"Ama... Onu seviyorum. Tüm kalbimle."

Ben ondan uzaklaşırken Hope nefesini içine çekti. Babasına gittim. Onurlu olanı yaptım ve her şeyden çok istediğim kızın vasisine gerçeği söyledim. Belki bana inanırdı. "Kızınızı incittim efendim. Bunu biliyorum. Telfi etmem gereken çok şey olduğunu da biliyorum. Kötü, aptalca ve düpedüz berbat davrandım ama... Onu seviyorum." Ellerimi açtım. "O kapıdan çıkıp gitmesine izin veremem çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum ve bu olamaz."

Graham kollarını kavuşturdu. "Hope gitmek istiyorsa onu durduramazsın."

"Ve eğer kalmak isterse. Ona izin verecek misin?"

Beni geçip kızına baktı. "Hope bir yetişkin. Kendi kararlarını verebilir."

Onu inceledim. Babamı oynamasıyla ilgili çocukça kinimi bir kenara bıraktım. Dünyamıza izinsiz girmesinden duyduğum üzüntüyü bir kenara bıraktım ve onu bir erkek olarak kabul ettim. Sadece bir adam... benim gibi. Günah işlemiş ve hatalar yapmış biri ve ben ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Siz iyi bir adamsınız Bay Murphy. Bunu şimdiye kadar göremediğim

için üzgünüm."

Dondu kaldı.

"Umarım bir gün senin kadar iyi bir baba olurum." Sesim samimiyetle titriyordu. "Dürüst olmak gerekirse gerçek bu."

Hope arkamdan inleyerek sırtımdan aşağı ürperti gönderdi.

Tekrar yüzümü ona dönerken usulca gülümsedim.

Babasını görmezden geldim. Dünyamdaki en önemli kişiye gittim ve kalbim ağrıyarak ve midem düğümlenerek önünde diz çöktüm.

Odadaki hava yok oldu.

Graham boğazını temizledi. Hope nefesinin altında inledi ve ben ölene kadar seveceğim birinin ayaklarına kapandım. Kalbim dehşet ve kabullenme içinde dört nala koşarken nefes almakta zorlanıyordum.

"Hope Jacinta Murphy."

Dudağını ısırarak başını salladı. "Jake... ne yapıyorsun?"

"Sus." Elini tuttum ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm.

"Başka bir panik atak geçirmeden önce bunu yapmama izin ver."

Yerinde yalpaladı.

Bir yudum aldım ve onun muhteşem yeşil gözlerine baktım. "Eğer beni arkadaşın olarak kabul etmiyorsan ve beni sevgilin olarak kabul etmeyi reddediyorsan, önümde tek bir seçenek var."

Tekrar inlediğinde tüylerim diken diken oldu. "Jacob... dur."

Parmaklarını daha sıkı kavradım. "Seni seviyorum Hope. Bana inanman için bunu kaç kez söylemem gerektiği umurumda değil. Gerekirse hayatımızın sonuna kadar her gün, her saat söyleyeceğim. Aslında, bunu yine de yapacağım. Sadece

Çünkü sevildiğinin söylenmesini hak ediyorsun. Seni tüm kalbimle çok seviyorum. Ve seni sonsuza dek sevmeye devam edeceğim. Asla durmayacağım. Yemin ederim. Seni yaşlanıp saçların ağarana kadar seveceğim. Tartıştığımızda ve kavga ettiğimizde seni seveceğim ve ölümünden sonra bile seni seveceğim. Seni incittiğimi biliyorum. Güvenini kırdım ve yıllarca bir ahmak gibi davrandım. Sen benim için en iyisiyken ben senin için en kötü arkadaş oldum. Ama dün öldün. Ve ben de ölmek istedim. Senin gittiğin düşüncesi beni sadece katletmedi; kim olduğumun özünü de çaldı. Eğer ölseydin, aynı adam olamayacağımı biliyorum. Değişmiş olurum.

Geri dönülmez bir şekilde. Tıpkı ben ölürsem senin değişeceğin gibi. Biz zaten her yönden birbirimize bağlıyız."

Tökezledi. Koltuk değneklerinden biri yere yuvarlandı ve ben de diğer elini tutarak ona tutunacak bir şey verdim. "Kaçabileceğimi düşündüm

Ailemin çektiği acıyı çekmemek için aşık oldum. Ama mesele şu ki... Hayatımın her günü bunu hissediyordum çünkü beni bütünleştirebilecek tek şeyle savaşıyordum."

O açıkça ağlarken ben de gülümsedim.

"Seni kaybetmekten o kadar korktum ki, seni *zaten* kaybettiğimi fark etmedim ve sana sahip olmamanın uyuşukluğu yerine seni gömmenin acısını tercih ederim. O yüzden beni kendinden uzaklaştır, beni görmeyi reddet, sana layık başka birini bul. Ama bilmelisin ki ben her zaman orada bekliyor olacağım. Bekleyeceğim.

Seni her zaman seveceğim çünkü seni sevmemek imkânsız. Aşk her bedele değer, bunu şimdi anlıyorum. Ne kadar süre birlikte olursak olalım, seni sevecek kadar güçlüyüm. Kabul edecek kadar cesurum."

Sesim kalınlaşarak mırıldandım: "Bunu kabul ediyorum Hope. *Bizi. Eninde* sonunda birimizin diğerinden önce öleceğini kabul ediyorum. Birimizin kırılacağını ve diğerimizin yeniden bir araya gelene kadar yarım bir hayat yaşayacağını kabul ediyorum. Aşkın bizi mezarın ötesinde birbirimize geri götürecek güce sahip olduğunu bile kabul ediyorum. *Kabul* ediyorum Hope. Sonunda kabul ediyorum."

Daha çok ağladı, gözyaşları beyaz yanaklarında kristaller gibi parlıyordu.

Ellerini ters çevirdim ve avuçlarına iki öpücük kondurdum. "Evlen benimle. Tıpkı bana seni kabul etmeyi öğrettiğin gibi beni de kabul et." Tatlı kokulu tenine sokuldum. "Lütfen Hope. Evlen benimle."

Babası homurdandı, Hope buruştu ve ben daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyla dizlerimin üzerine çöktüm.

Son şansım.

Onu hak etmek için son girişimim.

Bir esinti açık kapıdan içeri girdi, evimin etrafında ılık çalarak dolaştı, serin ve sıcak, hızlı ve sakin. İki unsur. İki taraf.

Tanıdık fısıltılar kulaklarımı doldururken tüylerim ensemden diken diken oldu. Çok değer verdiğim hayaletlerle tanıdık bir bağlantı.

Ailem.

Rüzgarda birleştiler ve teklifim için oradalar.

Tamamen hayal ürünü olması umurumda değildi. Beni gördüklerini bilmek yardımcı oldu.

Fikir değişikliğimi en az benim kadar kutladılar ve seçimimi onayladılar.

Annem Hope'u çoktan sevmişti.

Babam onu şüphesiz çok severdi.

O da en az benim kadar Vahşi'ydi ve on yaşından beri Vahşi'ydi.
Esk

i. Esinti kesildi ve Hope bana bir cevap vermedi.

Kalbimi parçalayan bir saniye daha bekledikten sonra yavaşça Ayaklarımı. Parmaklarımla çenesini dürterek usulca sordum: "Peki... bana verecek bir cevabın var mı?"

Bakışları benimkine kilitlendi. Beni geçip babasına bakmadı. Onay ya da cevap aramadı. Sadece bana baktı. Baktı, baktı ve titreyen eliyle yanağımı kavradı.

Kalbimi okurken, yeminimi kendi kalbine yazarken ve sonunda başını sallarken o an sonsuza dek sürdü. "Sana inanıyorum."

Bacaklarımdaki güç kayboldu. Tökezledim. "Oh, Tanrıya şükür."

Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Koltuk değneklerimi ödünç almak ister misin?"

Güldüm. "Onlara ihtiyacım yok. Tutunacak bir sen varsın." Onu kendime doğru sürükledim ve sertçe öptüm.

Dudakları dudaklarımdayken ve kabulü endişemi yumuşatırken, kalbim daha önce hiç yapamadığı bir şekilde, yeni bir kalp, istekli bir kalp, hırpalanmış, yaralanmış ve pörsümüş bir kalp olana kadar ilmek ilmek, ip ip kendini ördü.

Bir evliliği, bir aileyi, bir yuvayı kabul edecek kadar cesur bir kalp.

Babasının orada olmasını umursamadan öpüşürken inledim. Ya da kayınpederim olmak üzere olduğunu. Sadece Hope'a odaklandım - hayatımın geri kalanında da yapacağım gibi.

O da beni öptü, dili benimkine karıştı ve bir yerlerimin sıkılıp şişmesine neden oldu.

Onu sonsuza dek öpmek istiyordum ama aynı zamanda sözünü duymaya da ihtiyacım vardı. Söylediklerimi duyduğunu ve ne kadar ciddi olduğumu anladığını bilmek istiyordum.

Onu son bir kez öptükten sonra geri çekildim ve mırıldandım, "Yani? Benimle evleneceksin, değil mi?"

Kollarımda titriyordu, ağzı pembeleşmiş ve gözleri büyümüştü. "Bu gerçek mi?"

Gerçekten evlenme mi teklif ediyorsun? Bu sadece bir-"

"Bu gerçek Hope. Ne istediğimi biliyorum. Bunun bir düğünü, yeminleri ve bir evliliğin beraberinde getirdiği diğer her şeyi içerdiğini biliyorum."

Beni inceledi. "Ama bunun sonsuza dek süreceğini anlıyor musun? Tartışmalara, barışmalara ve birbirinizi delirtmeye imza atıyorsunuz."

"Yaptığımı söyledim, değil mi?"

"Bunu söylemek ve buna inanmak iki farklı şeydir." Sesi sert olabilirdi ama gözleri parıltıyordu. "Bundan kurtulamazsın. Boşanmak sana vereceğim bir şey değil. Bana yapışıp kalacaksın."

"Ve benimle sıkışıp kalacaksın. Küstahlığımla, aşırı koruyuculuğumla. Seni delirteceğim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. İhtiyacım olan tek şey evlenmekken neden benimle evlenmeyi kabul etmesine karşı çıktığımdan emin değildim. "Bunu söylediğimi unut."

İçinden güldü. "Traktörü sürmeme izin verecek misin?" Sırıttım.

"Hiç şansın yok."

"Bu durumda, cevabım hayır-"

"İyi! Traktörü sürebilirsin. Sana kendi traktörünü alacağım."

Kıs kıs güldü. "Yani Cherry River'ı benimle paylaşacağını mı söylüyorsun?"

Seninle çalışmak istersem huysuzlanmayacaksın değil mi?"

Yanağını avuçladım, avucunu dokunuşuma bastırışını sevdim. "Seni her şafak orada istiyorum. Seninle çalışmak başıma gelen en güzel şeylerden biri."

"Diğer şeyler neler?"

"Sana aşık olmak tabii ki." Onu tekrar öptüm. "Kesinlikle başıma gelen en güzel şey."

"Birkaç gün önce bunun başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu söyledin."

"Birkaç gün önce aptalın tekiydim."

Başparmağımı alt dudağında gezdirirken güldü. "Oyalanmayı bırak. Evet ya da hayır, Hope."

Bir kez daha beni inceledi. Geri çekilmedi, değerlendirdi ve tartıştı, teklifimi hafife almadı.

Ve memnun oldum.

Bu, cevabının içten ve bağlayıcı olacağı anlamına geliyordu. İkimiz de bu anlaşmaya bağlılıkla ve sadık sözlerle girecektik.

Hakkını yemeyelim, Graham sesini çıkarmadı ve Hope da omzumun üzerinden ona bakmadı. Birbirimizi izlerkenki yoğunluğumuzla yalnız da kalabilirdik. Birbirimizi seviyorduk.

Sonunda başını salladı. "Evet. Seninle evleneceğim."

Onu kendime doğru çekerek sertçe öptüm ve kasvetli, boş dünyamdan karanlık silinirken bir iç çektim.

O benimdi.

Sonsuza kadar benim olmayı kabul etmişti.

Hope kollarını omuzlarıma dolayarak aramızdaki bağı derinleştirdi. Öpüşmemiz hızla romantizmden günahkârlığa dönüştü.

Graham boğazını temizleyerek beni gerçekliğe ve o izlerken kızını hırpalayamayacağım gerçeğine geri sürükledi.

Hope'tan uzaklaşarak utanmadan onu önüme aldım, arkadan sarıldım ve dar boxer külotumun neden olduğu tepkiyi gizledim.

Graham kızıyla konuşurken gözlerini benden hiç ayırmadı. "Bundan emin misin, Küçük Dantel?"

Başını salladı ve karnının üzerinde duran elimi okşadı. "Ona inanıyorum... sonunda. Yani evet, eminim."

"Ama sana zarar verdi."

"O yaptı. Ama ben onu incittim."

"Belki de üzerinde uyumalısın. Aceleye gerek yok."

Umut kucağında daha da dikleşti. "Dün gece ben de seninle aynı fikirdeydim. Gerçekten de ondan uzaklaşacak gücüm olduğunu ve bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Ama kendime yalan söylüyordum ve sana da yalan söylemeyeceğim. Ben

Jacob'ı hep sevdim baba. Onu her zaman seveceğim. Onun olsam da olmasam da.

başkasının. Beni inciten buydu. Jacob'la uğraşmayı bu kadar zorlaştıran da buydu. Ama... Ona inanıyorum." Bana bakmak için iki büküm oldu. "Artık hissettiklerimle savaşmak zorunda değilim çünkü o da aynı şeyleri hissediyor. Ve... bunu benden almayacağı konusunda ona güveniyorum."

Burnunu kendi burnumla okşadım. "Asla. Tamamen seninim."

Nazikçe gülümsedi. "Biliyorum. Bunu bu kadar kolay yapan da bu. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama gözlerinde gerçeği görüyorum."

"Ve bunu hayatınızın geri kalanında her gün göreceksiniz."

Graham bakışlarını kısarak bize doğru geldi. "Kızımı sevdiğini görebiliyorum Jacob. Bunu inkâr etmiyorum. Gençken bile bunu gördüm. Ama geçmişte yaptığın gibi onu incitmeye niyetliysen sevgi yeterli değildir. Sevgi bazen en kötü silah olabilir."

Sertleştim ama kızmadım. Beni yargılamayı hak ediyordu. Beni korkuyla saldırırken görmüştü. Onu inciten bir kadınla kendi trajedisini yaşamıştı.

Ama Hope sayesinde artık korkmama gerek kalmadı. Ve ailem sayesinde mutlu bir evliliğin ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, iyi günde kötü günde birbirimizin yanında olmak, birlikte ağlamak ve birlikte gülmekle ilgiliydi.

En iyi arkadaş olmak.

Umut zaten benim en iyi arkadaşımdı. Gerisi olması gerektiği gibi olacaktı. "Sana buna layık olduğumu kanıtlayacağım. Onu bir daha bilerek incitmeyeceğime söz veriyorum."

Umut'a daha sıkı

sarıldım. Biz bir çifttik.

Karı koca zaten tanrıların ve hayaletlerin gözünde.

Hope kolunu benimkine doladı, her zaman ait olduğu gibi bana sokuldu. Mesele de buydu zaten... Aitti. Sadece bunu göremeyecek kadar aptaldım.

"Bana zarar vermeyecek, baba."

Graham yaklaştı, soyunmuş halime ve rahatlama ve hayranlıkla nasıl parladığıma baktı. Yavaşça elini kaldırarak onayladı.

Hope'tan bir kolumu çözdüm ve onu kavradım.

Sarsıldık.

Graham, "Er ya da geç bir düğün bekliyorum," diye mırıldandı. "Onu dürüst bir kadın yapın."

Bıraktığımızda kıkırdadım. "Yarın çok mu erken?" Hope'un kahkahası beni sevinçten titretti.

Ve onu tekrar öpmekten başka çarem yoktu.

"Bana bir saniye izin verin." Graham'a başımı salladım, Umut'u kollarımın arasında döndürdüm ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım.

Anlaşmamızı mühürlemek için bir öpücük.

Kendimizi sonsuza dek bağlayacak
bir öpücük. Kaçınılmaz olanı kabul
etmek için bir öpücük.

Kabul et.

Bu kadar basit bir kelimenin yapabildikleri inanılmazdı.

Verdiği güç. Silinen korkular. Verdiği huzur.

Kabul et.

Dillerimiz birbirine değdi.

Hafif bir esinti etrafımızı sardı.

Ben ona aittim, o da bana aitti. Ben
evimdeydim.

EPİLOG

Umut

* * * * *

"Bundan hoşlanacağını sanmıyorum, Cassie."

Cassie bana doğru baktı, parmakları direksiyonun etrafında sıkıca sarılmıştı, arkada iki yeni midilli kurtarıcısıyla bizi kasabaya doğru sürdü.

Üç aydır Cherry River'da yaşıyordum. Jacob ve ben yarın evleniyorduk.

Bacağım iyileşmişti, beyin sarsıntım geçmişti ve resmen iki kavga etmiştik. Della'nın eski rolünü üstlenmek ve Cassie'nin istismara uğramış ve öldürülmüş atları kurtarmasına yardım etmek isteyerek neden olduğum kavgalar.

Jacob beni korkmuş, dengesiz canavarların yakınında istemiyordu. Ve anlıyordum - elbette anlıyordum, ama aynı zamanda atçılık deneyimi olmayan bir şehir kızı da değildim.

Durumu doğru okuyamadığım sürece yaklaşmayacağıma dair ona söz verdim. Gözlerimi onlardan bir an bile ayırmayacaktım. Arkalarına geçmeyecek ya da tam önlerinde durmayacaktım.

Tüm bu şartları kabul ettim, sadece benden her zaman kask ve çelik yelek giymemi istediğinde bir çizgi çektim.

"Seni uyarmıştım." Cassie sırtıttı. "Tüm suçu üzerine alan sensin."

"Biliyorum." Surat astım. "Ama o.... Yani onu nasıl bırakabilirdim ki? Orada mı?" Römorkun içinde bir at tekmelenirken omurgamda bir ürperti oluştu. "Hayvanlara şefkatle davranmayan insanlardan nefret ediyorum."

Cassie içini çekti, kızıl kahverengi saçları güneş ışığında parlıyordu. "Biliyorum. Bu sözde çiftçilerden bazılarını yaptıklarından dolayı havaya uçurduğum için henüz hapse girmediğime şaşıyorum."

"Yine de onu alarak doğru olanı yaptık." "Evet.

Umarım Jacob da bunu böyle görür."

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Ah, beni gerçekten öldürecek, değil mi?"

"Evet." Kıkırdadı. "Belki yarın düğün yerine başka bir cenaze töreni yaparız."

Yaşadığı onca trajediye gülebilmesi, hayatı ne kadar kabullenebildiğini gösteriyordu.

Jacob sonunda aynı şeyi nasıl yapacağını öğrenmişti, daha küçük adımlarla. Bizi kabul etmişti.

Jacob'la yaşayacağıma dair hiçbir şüphe yoktu. İngiltere'deki işimi bırakmış ve bir çiftçi kızı olmaya geri dönmüştüm.

Cherry River, sahibi kadar benim de malımdı. Babam ertesi gün öğleden sonra film çekeceği yere uçmuştu ve Jacob beni gözünün önünden ayırmadı.

İlk birkaç gün, sevgiye açıklığı mutlaktı. Zamanımızın çoğunu yatakta geçirdik ve alçılı olduğum için ata binemediğimden akşamları geç saatlere kadar atlarla tarlada takıldık.

Birkaç hafta boyunca tam bir cennet gibiydi.

Ama sonra korkuları yavaş yavaş onu tekrar ele geçirmeye çalıştı. Alçım çıkarıldığında irkildi. Ölümlülüğümü sorgulamaya başladı.

Bunun beni endişelendirmesine izin vermedim. Bana bir söz vermişti ve karşılığında ben de o kasvetli günleri atlatmasına yardımcı olacağıma söz vermiştim.

İnişler ve çıkışlar.

Öğrenme ve büyüme.

Aile.

Aklı karanlık ve ürkütücü şeylerle alay etmeye başladığında, ona sıkıca sarıldım ve hayatta olduğumuzu hatırlattım. Atan kalplerimiz ve akan kanımız vardı ve odaklanması gereken tek şey de buydu.

Yavaş yavaş kabuslarını görmezden gelmeyi ve hayatın her renkten tonları olduğunu kabul etmeyi başardı - mutlu ve üzgün, zor ve kolay.

Büyükbabasının lenfoma nedeniyle vefatından bir hafta sonra Jacob, geride kalan ailesi ve ben, büyükannesi Patricia'nın defnedildiği yerel kilisede bir araya geldik.

Kilise, böylesine harika ve bilge bir adama veda etmek için orada bulunan iyi dilekçilerle dolup taştı.

Jacob bir methiye düzmeyi başaramadı, ama bir kez elimi tuttu. Tören bitti ve birlikte güneşin altında, yeni oyulmuş mezar taşının yanında oturduk. Bir saat boyunca sessizce kaldık ve farklı şekillerde vedalaştık.

Jacob'ın zamanında eve gelemediği için suçluluk duyduğunu biliyordum. Ben de ona daha önce söylemediğim için suçluluk duyuyordum. Ama güneşin ısıttığı o mezar taşına dokunmak, Jacob'ın da hissetmesini umduğum bir huzur duygusuyla doldurdu beni.

O öğleden sonra, bahçe dükkanına gittik ve tepsiler dolusu sebze fideleri dikti ve gece yarısından sonra da taze otlar ve ürünler ekmeye devam etti.

Ne yetiştireceğimiz konusunda tartıştık.

Hangi otlakların meyve bahçesine dönüştürüleceğini tartıştık.

Bir başka cenazenin ardından stresli bir günü dinlendirici bir geceye dönüştürdü.

Bitkileri özenle toprağa gömdükten sonra Jacob beni yatağa götürdü ve orada yaşama sarıldık, dokunmayı ve birlikteliği kabul ettik, ölüme hayır dedik çünkü şükredecek çok şeyimiz vardı.

Ertesi hafta, Jacob ilk terapi seansına giderken ben öğleden sonrayı atları besleyerek ve su yalaklarını temizleyerek geçirdim.

Gitmesi için onu kandırmak zorunda kalmadım. Kendi başına rezervasyon yaptı ve katıldı.

Ve farklı bir şekilde geri döndü. Bakışlarında yeni bir bilgelik seviyesi. Hayata ve onun tüm derslerine garip bir rıza.

Ayrıca küçük siyah bir kutuya sarılmış bir hediye ile geri geldi. Pickering's Personals. Girdiğim antika dükkânı ve Jacob'ın yıllar önce madalyonumu aldığı yer.

Kapağı açtığımda dizlerinin üzerine çöktü ve dantelli altın telkari işlemeli kare bir tektaş parmağıma takarak yeniden evlenme teklif etti.

Dantelin, kalbinin her zaman sahibi olacak madalyon takan, dantel isimli kız için olduğunu söyledi.

"Ah neyse, en azından koridorda yürümezsem beni özleyecek binlerce nedimem yok." Zorla bir kahkaha attım.

"O koridorda yürüyeceksin. Sizin için bir düğün planladım. En azından bunu yapabilirsin." Cassie sırtıttı. "Yeğenime seni öldürmemesini söyleyeceğim. Buna ne dersin?"

"Tanrım, çok tatlısın."

Güldü.

Cassie yarını planlamıştı ve isteğimiz üzerine her şeyi basit tutmuştu. Bana Ren ve Della için hazırladığı düğünün fotoğraflarını göstermişti. A

Çayırda basit bir sunak, sonrası için bir çadır ve çoğunlukla aileden oluşan bir konuk listesi.

Benim istediğim de buydu.

Ben internetten kolsuz dantel üst ve krem rengi etekli bir elbise sipariş etmiştim, Jacob da yeni kot pantolon, bot ve gömlek almıştı.

Güzel ve kolay.

Dergiler töreni fotoğraflamak için hak talep ettiler ama onlara artık onların dünyasının bir parçası olmadığımı söyledim. Hiçbir zaman ait olmadım ve büyük olasılıkla beni bir daha kırmızı halıda ya da beyaz perdede göremeyeceklerdi.

Yakında bir çiftçinin karısı olacaktım ve bu rol bana diğerlerinden daha çok uyuyordu.

Cherry River'a yaklaştığımızda bir at yine römorku tekmeledi.

"Chip midilliler için bana yardım edecek. Sen gidip Jacob'ı bulsan iyi olur.

kendi başına sürprizi görüp kalp krizi geçirmeden önce."

İrkildim. "Hazır mıyım bilmiyorum."

"Çok geç." Cassie güldü. "Tanrım, şu anda sen olmadığım için çok mutluyum." "Kes şunu. O kadar da kötü olmayacak. Ona bir şey olmaz."

"Evet, tabii ki yapacak." Ahırın önüne park etti, direksiyonu tokatladı, bana bir öpücük verdi ve dışarı fırladı. "Bu gece yatacak bir yere ihtiyacın olursa gel beni bul!"

Koltuğumda kamburlaştım. "Bu kötü olacak." Arkaya bakmak için döndüğümde, hatama karşı kendimi çelikleştirdim. Ama iki muhteşem göz benimkilerle buluştu. Bir burun merakla kokladı. Ve ben yeniden eridim.

Bu bir hata değil.

Jacob'ı zorlamamak için elimden geleni yapmışım; ne de olsa geçmişle yüzleşmeyi ve her küçük şeyi kontrol edemeyeceğini kabullenmeyi çok iyi başarmıştı.

Ama bu yeni ekleme? Bunu bir itme olarak görebilir.

Hazır olmadığı bir şeyi yaptığım için bana kızabilirdi. Ama onu orada bırakamazdım.

Küçük köpek pasaklı, pire ısııklı ve zayıftı ama gözleri... yavru derisine bastırılan sığır demirlerinin bıraktığı yaralardan sonra bile güven havuzlarıydı.

Gri ve siyah kürkü, beyaz ağzı ve yarım kulağıyla güzel değildi. Ama o buraya aitti. Bize aitti.

"O da seni benim sevdiğim gibi sevecek," diye mırıldandım.

Köpek ürkek ve korkmuş bir şekilde kuyruğunu bir kez salladı. Kamyonetten inip arka kapıyı açmaya giderken siyah, duygulu bakışları beni izledi.

Sadece, Jacob
oradaydı. Teyzesiyle
konuşuyordu.

Gülümsemesi genişti ve kovboy şapkası güneşin parıltısına karşı eğikti. Wrangler'ı ve ekose gömleği çimen lekeleri ve çamurla çok renkliydi ve botları bir günün kirini taşıyordu.

Çok sıkı çalışırdı.

Çok yetenekliydi.

Kalbim tıpkı köpek için eridiği gibi müstakbel kocam için de eridi.

Çiftçinin karısından ve dayaklarından kaçmak için bir at gübresi yığınının içine saklanan köpek.

Cassie'nin SPCA tarafından alıkonulan ve bize bakmamız için verilen iki kurtarma atını toplamasına yardım ettikten sonra, küçük bir gölgenin bizi izlediğini ve bu pisliğin içinde saklanmak için hızla uzaklaştığını görmüştüm.

Cassie evrakları imzalarken ben gizlice uzaklaşmış, gübre yığınının yanına çömelmiş, sakın şeyler fısıldıyordum.

Köpeğin sürünerek ilerlemesi on dakika sürmüştü. Beni koklayacak kadar yaklaşması da yirmi dakika sürdü.

Cassie gitmek istedi.

Ama onsuz gidemezdim.

Başkalarının onu belirsiz bir geleceğe teslim etmesine izin vererek bir sokak köpeğini yüzüstü bıraktım. Bunu bir daha yapmam.

Beni ısırması için hızlı bir yalvarışla onu kucağıma aldım, arka koltuğa fırlattım ve çaldım.

Şimdi, sonuçlarıyla yüzleşmek üzereydim.

Cassie, Jacob'ın söylediği bir şeye güldü, sonra bana dönerek işaret etti.

Gevezelik.

Jacob onun parmağını takip etti, beni görünce sırtışı daha da büyüdü. Bali'den kalma beyaz-sarı saçları daha koyu bir şekilde yeniden uzamış, ensesinde bir düğümle bağlanmış dağınık uzunluğuyla mükemmel yüzünü çerçeveliyordu.

Sert, kaba ve son derece yüce biriydi.

Ve muhtemelen beni öldürecek.

Teyzesinin yanından uzaklaşırken kovboy şapkasını kafasında daha da yukarı itti, sonra eğildi ve beni öptü, terli, tuzlu ve çok lezzetli bir şekilde onu.

Öpücüğü onun dikte etmesine izin verdim, çünkü kısmen ağzını ağzıma her götürdüğünde beynime kısa devre yaptırıyordu, kısmen de iti ortaya çıkarmam mı yoksa eğitip güvenini kazanana kadar ondan uzak durmam mı gerektiğini bilmiyordum.

Ama Jacob geri çekildi, gözleri pekmez gibi sıcaktı. "Cassie Teyze bana göstereceğin bir şey olduğunu söyledi?"

"Oh, öyle mi?" Omzunun üzerinden ona baktım. Başını geriye attı ve güldü.

"Neler oluyor?" Jacob'ın gülümsemesi biraz bozuldu. "Her şey yolunda mı?" "Um." Dudağımı ısırdım. "Bir şey yaptım."

"Ne yaptın sen?" Bakışları üzerimde gezindi, beni tepeden tırnağa taradı. "İyi misin? Yaralanmadın, değil mi?" Uzun zamandır görmediğim bir panik.

gözleri doldu. "Lanet olsun Hope. Seni o kurtarıcıların etrafında istemediğimi söylemiştim. Annemle olanlardan sonra olmaz-" Beni yakalamak için hamle yaptı ama ellerinden kurtuldum ve arka kapıyı çekip açtım.

"Ben incinmedim ama bu küçük adam incindi. Bunu zor bulduğunu biliyorum ve senden çok şey istediğimi de biliyorum ama... lütfen?" Elimi uzattım ve küçük köpeği öne doğru sürünmeye davet ettim. "Ona bir şans verir misin?"

Jacob dondu kaldı, dikkati pasaklı köpeğe kilitlenmişti. "Hangi cehennemden geldi bu?"

"Atların istismar edildiği çiftlik." "Onu neden buraya getirdiniz?"

"Onu kurtarmak için." Omuz silktim. "Ama sadece bunu kaldırabilirsen. Yoksa onu şişmanlatır, aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterir, sonra da ona sonsuza dek yaşayacak eve." Ondan vazgeçmek istemiyordum ama Jacob'ı da incitmek istemiyordum. "Lanet olsun Hope." Titreyen eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ne oldu?"

ne yapmaya çalışıyorsun? Beni öldürmeye mi?"

Yavruyu bıraktım ve en iyi arkadaşım ve sevgilime gittim. "Öldürmek değil... serbest bırakmak." Ona sokuldum ve sıkıca sarıldım. "Forrest'ı seviyorsun. Sen onunla bir bağın var. Bu acıtmaz... değil mi?"

O da bana sarıldı ve çenesini başıma dayadı. "Acıtıyor, tıpkı seni sevmenin acıttığı gibi."

Kalbinin üzerindeki kirli gömleği öptüm. "Ama buna değer." Ağır bir iç çekişle başını salladı. "Evet, buna

değer."

Titremeleri yatışana kadar onu tuttum.

Arkamızdan bir gümbürtü duyuldu, ardından küçük bir gıcırta geldi.

Jacob'ın kollarında döndüm. "Oh, hayır. Kamyondan düştü." Jacob'ın kucağından ayrılıp toprakta yatan köpeği kontrol etmek için hamle yaptım ama Jacob beni geri çekti.

Parmakları tüylendi ve sıkılaştı, sonra isteksizce gitmeme izin verdi. Gülümseyerek uzaklaştım ve küçük köpeğin yanına eğildim.

Köpek titredi, minik ağzı sivri dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekilerek uyarıda bulundu.

Ürperdim.

Jacob, yalvarsın ya da yalvarmasın, beni ısırabilecek bir köpeğe tahammül edemezdi.

Jacob öne çıkarken kaskatı kesildim, beni uzaklaştırmasını ve köpeği arazisinden çıkarmasını emretmesini bekliyordum. Bunun yerine kalçalarının üzerine çöktü, yumuşak şeyler mırıldandı, sesi sakın ve yatıştırıcıydı.

Ve köpek dinledi.

Artık dişlerini göstermiyor ve kuyruğunu sallıyordu. Yavaşça, karnı yerde kayarak Jacob'ın botlarına doğru ilerledi.

Jacob ona dokunmadı. Sadece koklamasına izin verdi.

Köpek daveti kabul etti ve onun etrafında dönerek kot pantolonunu, bileklerini, dizlerini, ulaşabildiği her şeyi kokladı.

Karnını doyurduktan sonra Jacob'ın gözlerinin içine baktı, sonra da sırtüstü yatarak cılız karnını ortaya çıkardı.

Jacob nefesinin altında inlerken ben kahkahayı patlattım.

Gözleri benimkilerle buluştu, hüznü ve bıkkındı. "Tıpkı senin gibi, ha? Başlangıçta biraz kavga, sonra beni anında kendine aşık etmek için tam bir savaş."

Kıkırdadım. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Başını sallayarak köpeğin karnını kaşıdı. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Sana karşı hiç şansım yoktu."

"Ve sana karşı hiç şansı yok. Favori sensin." Onu kurtarmış olsam da sürüsünü seçmişti ve lideri de Jacob'dı. "Sana şimdiden deliler gibi aşık, haberin olsun."

Jacob gözlerimi yakaladı, bronz yüzü ve yakışıklı gülümsemesi nefesimi kesiyordu. "Ve sen de bana deliler gibi aşıksın, değil mi?"

"Hayatımın her günü."

Gülümsedim. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar." Öne doğru eğildim ve onu öptüm, şimdi bile bu adama dokunabilme ayrıcalığının şokunu yaşıyordum. Onu öptüm. Yap

Onu sevmek. En savunmasız olduğu zamanlarda yanında uyuyun.

Jacob beni yakaladı ve birlikte toprağa yuvarlanana kadar sıkıştırdı. Ama beni öpmeyi bırakmadı. Üzerimizi toz kapladığında, köpek üzerimize atladığında ya da Cassie hortumu çıkarıp gülerek üzerimize püskürttüğünde de durmadı.

Yuvarlandık, sarıldık, öpüştük, oynadık ve ben hiç bu kadar aptalca mutlu olmamıştım.

"O kalabilir, Hope Jacinta Murphy." Ayağa kalkarak bana yardım etmek için elini uzattı. Ayağa kalktığımda üzerimdeki pisliği temizledi ve beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı. "Bu son Bu arada sana Murphy diyeceğim. Yarından sonra, sen bir Wild'sın. Hope Jacinta Wild. Her zaman için."

* * * * *

Koridorun başında ailemiz etrafımızı sarmışken, babam beni evlendirdikten sonra ağlamamak için elinden geleni yaparken ve ruh eşimin gözlerine bakarken, kalbim göğüs kafesimden fırlamak ve ötesindeki çayırlarda oynamakla tehdit ediyordu.

Ben sadece doğduğum çocukla evlenmiyordum.

Her zaman ait olduğum bir çiftlik bana miras kalıyordu. Kaderimde olan hayatı tamamlıyordum.

Kutlamayı yapan kişi bizi bağlayacak ve bize söz verecek satırlar söyledi, Jacob ve ben de bunları tekrarladık.

Arlo adını verdiğimiz küçük köpek bacaklarımızın etrafında koşarken biz de ellerimiz birleşmiş, kalplerimiz bir olmuş ve ruhlarımız sonsuza dek birbirine kenetlenmiş bir şekilde ailemizle yüzleşmek üzere döndük.

Jacob ve ben evlilik cüzdanını imzalarken Cassie fotoğraf üstüne fotoğraf çekti, sonra da Ren ve Della'nın dağıldığı ormana doğru sürüklendi.

Della'yı çok özlemiştim. Jacob'ın, ölülerin kalmak ya da gitmek gibi bir seçeneği olduğu konusunda haklı olduğunu ve Della'nın bu anı görmek için kaldığını umuyordum.

Sonsuza dek oğluna göz kulak olacağımı bilmesini istedim. Ona bakacak, onu koruyacak ve isteyebileceği en iyi eş olacaktım.

Jacob bana sevinç ve hüznün karışımı bir gülümseme verdikten sonra babasının İsviçre çakısını kullanırken hafif bir esinti gelinliğini dalgalandırdı.

Anne ve babasının baş harflerini taşıyan ağaca başka bir baş harf daha kazımış.

J.W 4 H.W. İkisinin etrafına kabataslak bir kalp çizilmiş. Della ve Ren'in altında bizim isimlerimiz.

Bizim aşk hikayemiz onlarınkine
karıştı. Gerçek bir aile.

Esinti sertleşip başörtümü çekiştirirken ve Jacob'ın saçlarını
karıştırırken Jacob bıçağını bir kenara bıraktı. Beni kendine çekti ve bu tür
anıları ve hatıraları taşıyan ağacın altında birbirimize sarıldık.

"Seni seviyorum Hope. Zenginlikte ve fakirlikte."

Ona daha sıkı sarıldım. "Ben de seni seviyorum Jacob. Hastalıkta ve
sağlıkta."

Çenemi yukarı doğru itti, dudaklarını sonsuz bir öpücükle dudaklarıma
bastırdı ve esinti en yumuşak iç çekişle azaldı.

Ağzımın içine mırıldandı. "Seni hayatım boyunca ve ölümden sonra da
seveceğim."

"Sonsuza kadar."

Dünya durdu.

Mutluluğumuzun merkez üssündeydik.

Ve o uzaklaşırken ellerimizi birleştirdik, gülümsedik ve yeni
başlangıcımıza doğru yan yana yürüdük.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Jacob

* * * * *

İKİ YIL SONRA

Daha önce pek çok kez geçtiğim MEADOW'u geçerken, önümdeki görev için kendimi çelikleştirdim.

Annem öldüğünden ve Cherry River'dan ayrıldığımdan beri ailemin evine girmemiştim. Döndüğümde de ziyaret etmemiştim. Hope'la evli olduğum iki yıl boyunca onların eşyalarını temizlememiş ya da düzenlememişim.

Ama bugün başka seçeneğim yoktu.

Bugün, uzun zaman önce yapılması gereken bir şeyi yapmak için çayırdan geçtim: odalardaki hayaletleri serbest bırakmak ve yeni sakinler için yalnız evi havalandırmak.

Hope ve ben küçük kulübemde mutluyduk.

Çok çalışmış, Cherry River'ı yeni bir meyve bahçesine dönüştürmüş ve daha da büyük ot verimi sağlamak için toprağı işlemiştik.

Hope, Cassie Teyze'ye at kurtarma işlerinde yardım etmeye devam ediyordu ve ben de korkumu gizlemeyi öğrenmişim. Hope yaralanırsa bunun sorun olmayacağına güvenmeliydim. Sırf annem bu tür yaratıklarla uğraşırken öldü diye onu sevdiği şeyi yapmaktan alıkoyamazdım.

Kabullenme konusunda daha iyi olmuşum.

Arlo, benim kişisel gölgem olan küçük köpek, bu konuda bana yardımcı oldu.

O kadar mutluydu ki, her anı o kadar canlı yaşıyordu ki. O gece ya da ertesi gün ne yapacağına dair hiçbir endişesi yoktu. Değiştiremeyeceği şeyler için strese girmiyordu.

Ruh sağlığım konusunda terapistim Dr. Mont kadar iyiydi.

Cebimden anahtarı çıkarıp derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve eşikten içeri adımımı attım.

Tanıdık koku beni bir anda çocukluğuma, anne ve babamın burayı sevdiği ve güldüğü günlere götürdü.

Anıların beni kuşatmasına izin verdim, vurgulu makaraların beni ezmesine izin verdim ve sonra omuzlarım dik, kalbim üzgün ama kanamadan ilerledim.

Hope planımı bilmiyordu. Hoşuna gider mi, gitmez mi bilmiyordum. Ama bu sabah doktorlara gitmiştik.

Bebeğimizin üçüncü muayenesi. Yüzüm kızardı.

Bebeğimiz.

Yakında baba olacaktım.

Ve bugün sayesinde, neye sahip olduğumuzu biliyorduk. Bir kızımız.

Tıpkı annesi gibi beni de hayatımın geri kalanında mahvedecek küçük bir kız.

Evin içinde ilerleyerek annemle babamın yatak odasını geçtim ve Hope'un kaldığı eski yatak odama girdim. Onun kokusu benimkiyle karıştı ve gülümsedim.

Belki de burası kreş olmalı.

Mobilyaları taşıyın, boyayın, yenileyin ve eski eve yeni bir ailenin barınması için yer verin.

Kafamdaki planlar çözüldü, birkaç duvarı değiştirme ve mülkü sadece ailem yerine bizim olacak şekilde değiştirme fikirleri.

Fikirlerimi çizmek için bir kâğıt ve kaleme ihtiyacım vardı, koridoru takip ederek babamın annem için yaptırdığı odaya gittim. Bir yazı odası. Küçük bir

Masasının üzerinde el yazmalarını saklayabileceği söğüt mağarasına bakan kare, bakışları traktöründeki kocasını takip ediyordu.

Bu odanın hissi yumuşak ve davetkârdı ve masasının çekmecelerinden birini açıp bir kalem ararken iç çektim.

Dondum kaldım.

Bir zamanlar beni parçalara ayırma gücüne sahip olan iki yeşil kutuyu çıkarırken ellerim titredi.

Babamdan gelen hediyeler.

Annem onları saklamış, son iki hediye verebileceği zamanı bekliyordu. Hiç gelmeyen bir zaman, tıpkı açmadığı kutular gibi. Küllerinin yanına gömdüklerim gibi.

Aklım, ölmeden bir gün önce, aşık olduğum kız için bana dantel kurdeleyi verdiği seraya gitti. Hope'un hiçbir şey ifade etmediğine dair kendi yalanlarımla savaşıarak o hediye bir dolaba tıkmıştım.

Ona vermeliydim. Ne de olsa hediye ona babamdan gelmişti. Bu hediyeler kime? Umut'a mı bana mı?

Kalan iki kutu.

Biri evlendiğim zaman için.

Bir tane de çocuğum olduğunda.

Düğünümüz çoktan olmuştu.

Çocuğumuzun doğumuna birkaç ay vardı.

Odanın içinde bir hava rüzgârı estİ. Pencereler kapalı olduğu için nereden geldiğini bilmiyordum. Sonbahar esintisi gibi soğuk değildi. dışarıda ama sıcak ve yalvaran.

Ben istemedim.

Böyle şeylerle başa çıkabilir miyim bilmiyordum ama onları açmak için ölen iki kişiye borçluydum.

Kağıdı yırtarak ilk kutuyu açtım.

İçinde küçük bir fotoğraf çerçevesi duruyordu. Gümüş ve sade, boş ve Cassie'nin düğünümüzde Hope ve benim için çektiği birçok fotoğraftan birine ihtiyacı vardı.

Yere bir kâğıt parçası düştü. Dışlerimi sıkarak kağıdı aldım ve okudum.

Sevgili Wild One,

Evlendiğiniz için tebrikler.

Eğer siz de benim gibiyseniz, hayatınızın en güzel gününü geçirmişsinizdir.

Aileniz ve arkadaşlarınız sizi seçtiğiniz kişiye söz verirken izlediği için değil, ölümün yüzüne güldüğünüz için. Ciddi bir yemin ettiniz.

Asla yalnız kalmayacağınıza yemin edin. Asla. Artık evlendiğinize göre her zaman birbirinizi bulacaksınız.

Hayatınızı paylaşacağınız diğer yarınızı bulduğunuz için çok mutluyum.

İkinizi de

seviyorum, baba.

Duygu selinden boğazımı temizleyerek, kırılmadan ve Hope'a geri dönmek zorunda kalmadan önce son kutuyu açmak için acele ettim. Karımı görmeden, ona sıkıca sarılmadan ve kendime tüm bu acılara değdiğini hatırlatmadan önce.

Yuvarlanan karnına bakmak ve bir mucize yarattığını bilmek. Bazen mucizelerin gerçekleştiğini ve bazen de yerine trajedinin geldiğini kabul etmek. Ama her şeye rağmen hayatta kaldık.

Son kutunun kâğıdı gürültüyle yırtıldı, kapağı içindekilerin üzerine sıkıca kapatıldı. Çekerek açtım ve gümüş bir bileziği avucuma aldım.

Bebek için bir bilezik.

İçinde bir yazı parlıyordu: *Vahşi Yaşa. Özgürce Sev. Kutsanmış ol.*

Babamdan aldığım son mesajı okurken değerli metali avucumun içinde sıkıca kavradım.

Ama bana hitaben yazılmamıştı.

Kızıma gönderilmişti.

Hope ve benim henüz tanışmadığımız küçük insan.

Sevgili Baby

Wild.

Çok

seviliyorsun.

Sizin için hayatlarını feda edecek ebeveynler tarafından dünyaya getirildiniz. Hiçbir acının yıkamayacağı bir sevgiyle yaratıldınız.

Dünya ayaklarınızın altında ve size her türlü nimeti ve mutluluğu diliyorum.

Sevgiler,

Büyükbaban.

Bacaklarımdaki güç kırıldı.

Kendimi çok zorlamıştım ve annemin yazı sandalyesine yuvarlandım. Dirseklerimi masaya dayayarak derin nefes aldım, terapistin bana şimdiki zamanda kalmak ve kaybedebileceğim her şeye odaklanmamak için verdiği hileleri kullandım. Yanlış gidebilecek tüm senaryolara. Beni çılgına çeviren tüm endişeler.

Yavaşça kalbimin atışı durdu ve tekrar yukarı baktım.

Uzakta, sonbaharla birlikte yavaş yavaş solan kır çiçekleri ve turuncuya dönen ağaçların arasında Hope duruyordu. Bir eli Forrest'in omzundaydı.

Karlı adında beyaz bir kırsağın burnunu kaşırken. Bir kurtarma atı, karımı kusursuz bir şekilde koruyacağına güvendiğim bir gönöl atına dönüştü.

Yanına gitmek için ayağa kalktım.

Kızımızın haberini kutlamak ve gece boyunca isimler üzerinde beyin fırtınası yapmak için, sadece botlarım masanın altındaki bir şeyi dürttü ve gözlerimi karanlığa sürükledi.

Bir kutu.

Lanet olası bir kutu daha.

Yerden almak için eğildiğimde bu diğerlerinden daha büyük ve ağırdı.

Gümüş bileziği kenara koyarak, kütleyi masanın üzerine kaldırdım. Kapağı düzeltirken ellerim titredi.

Açmak bana mı düşerdi? Annemin mahremiyetine bir saldırı mıydı?

Bir süre bekledim. Bir esinti ya da böyle şeyleri görmeme izin verildiğine dair bir işaret için durakladım, ama hava hareketsiz, tetikte kaldı.

Bu ev pek çok sırrı barındırıyordu ama yeni bir aileye ev sahipliği yapacaksa, geçmişle yüzleşmek gerekecekti. Değerli eşyaların daha fazla sırra yer açmak için güvenli bir yerde saklanması gerekecekti.

Kutunun içinde her ne varsa beni doğrayacağını bilmeme rağmen kendime merakımın tamamen yenileme bakış açısından kaynaklandığını söyledim.

Dişlerimi sıkarak kapağı açtım ve hepsi de babama yazılmış yüzlerce mektupla karşılaşınca elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Bazılarında sadece bir satır, bazılarında birden fazla paragraf, bazılarında ise sayfalar dolusu haber vardı.

Annem her zaman bir yazar olmuştu. Aşk hikayelerinin bir kitap haline gelmesinin nedeni çoğunlukla günlük tutmasıydı ve annem hayat boyu süren bir çağrıyı durdurmak yerine, babam öldüğünde ona yazmaya başlamıştı.

Küçük bir not alıp ışığa tuttuğumda kâğıt bana uhrevi bir his verdi.

Sevgili Ren,

bugün hava çok

sıcak.

Boş bir ormandaki derede yüzmek için yeterince sıcak, sadece ikimiz. Dün gece rüyamda kamp gezilerimizi gördüm. sadece sinir bozucu küçük bir kıza bakan bir çocuktuk. O günleri hatırlıyor

musun? Tanrım, ben hatırlıyorum.

Seni bulduğumda bunu tekrar yaşayacak mıyız merak ediyorum.

Okumayı bıraktım ve mektubu masanın üzerine koydum.
İzinsiz girmişim gibi hissettim. İçimi kederle doldurdu.
Kutudan devasa kağıt yığınınını çıkarıp kuleyi yerleştirdim.
benden önce. Bir sürü not. Hayatından, onu izleyen hayaletle paylaşmak
istediği pek çok küçük kesit. Onları saklamak istedim.
Güvenli bir yerde, ama yaralarım tuz ekerek bir başkasına uzandım.

Benim Ren'im,

*Bugün zor bir gün.
Seni dayanamayacağım kadar çok özliyorum.*

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, annemin üzüntüsünü tattım.

Sevgili Ren,

*Jacob bugün yeni bir at evlat edindi.
İkisi de en az diğeri kadar kırılmış durumda, yani iki şeyden biri
olacak: ya birbirlerini öldürecekler ya da birlikte iyileşecekler, ama
şimdilik kimsenin tam olarak anlayamadığı bir dostlukları var.*

*Jacob ona Forrest adını verdi.
Onun içinde senden çok şey var,
Ren. Bazen dayanılmaz oluyor.
Sonra tekrar, orada ben de varım. Onun öfkesi ve inatçılığı
Bir.
Neyse, gidip yemek pişirmeliyim.
Rüyamda görüşürüz.*

Mektupları düzgünce kenara iterken yığından bir sayfa daha düştü.
Kendimi durduramadan gözlerim sayfayı taradı.

Ren,

*Umut yavaş yavaş kazanıyor, bilmekten memnun olacaksın. Jacob'ın
öfkesinden korkmuyor. Onu daha mutlu olmaya zorlamasıyla gurur
duyarsınız.*

Oğlumuzu sevdiğini biliyorum. Ben de onu seviyorum. O gerçekten bir Vahşi, Ren.

O buraya ait ve umarım bir gün resmen ailemizden biri olur.

Onun dileğini ve kaderin tasarımını tuttuğum
ortaya çıktı. Hope ailedendi. Gerçek bir Vahşi.

Parmağımda parlayan evlilik yüzüğümle, dokunuşumu mektup yığınının
üzerinde gezdirdim.

Sevgi ve kayıp beyanları - annemin yanında kocası olmadan yaşamak
zorunda kaldığı bir hayat.

Onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Verilemezlerdi ve
kesinlikle yok edilemezlerdi.

Korunmalı ve kollanmalıydılar - kendi aşk hikâyemiz için bir tılsım;
bizi öldürse bile her gün tapınmamız için bir hatırlatma.

Hayaletlere yazılmış daha fazla trajik not için kendimi hazırlayarak
kutunun içine tekrar baktım.

En altta, taba rengi iple bağlanmış yumuşak bir deri parçası vardı.

Onu çektim ve bağını çözdüm, deriyi açarak başka bir kâğıt parçasını
ortaya çıkardım.

Ama bu farklıydı. Bu bir aşk notu değil, kısa bir el yazmasıydı. Gizlice
yazılmış, toz içinde saklanmış ve geride bıraktığı ailesine ithaf edilmişti.

Tekrar pencereden dışarı baktım, Umut'u ve atları arıyordum.
Yaratıkları ahıra götürmüş, akşamki gezintimiz için Snowy'yi bağlamaya
başlamıştı.

Yaşayanların dünyası beni kendisine katılmaya çağırdı ama
hayaletlerin fısıltıları gözlerimi sayfalara geri döndürdü.

Okumalı

mıyım?

Özel miydi?

Dikkatim ithafta yer alan eşimin isminde olduğu için başka bir
seçeneğim yoktu.

*Ren'e, kalbimde yaşayan kocama. Jacob'a,
beni bir bütün olarak tutan oğluma.*

Cassie'ye, beni cesur tutan kız kardeşime.

John'a, gülümsememi sağlayan babama.

Hope'a, umarım aileden biri olur.

Sayfayı çevirirken ellerim titredi, kendimi şu sözlere adadım
bu hikayeyi. Annemin sözlerini onurlandırmadan tekrar bir kenara
atamazdım.

Açıklama sayfası düzgünce yazılmıştı.

*'Gel Beni Bul'
Kısa Bir
Hikaye
Della Wild*

Sayfayı çevirip başlarken sertçe yutkundum.

*KISA ÖYKÜ tek bir paragraf, basit bir sayfa ya da karmaşık bir roman
olabilir.*

Bir başlangıcı, ortası ve sonu olmalıdır.

Gerçek, kurgu veya fantezi olabilir.

Bu o şeylerin hiçbiri değil.

*Bir başlangıcı yok. Ortası yoktur. Sadece bir sonu var. Hayalini
kurduğum, hayalini kurduğum, araştırdığım bir son.*

*Hâlâ hayattayım ve minnettarım. Zamanı aceleye getirmek ya da ölümü
aramak istemiyorum. Ama iki dünyada yaşıyorum. Yaşayanlarla birlikte
kaldığım bir dünya. Hepimizin gerçek olduğunu bildiği dünya. Yerçekimi,
mevsimler ve gerçekliğin dayattığı kurallar tarafından yönetiliyor. Ama
diğer dünya? Bundan sonrası tam bir muamma. Bazı metinlerdeki gibi
tamamen ışık ve melekler mi? Bazı uyarılar gibi kırmızı ve alevler mi? Yoksa
sadece başka bir yer mi?*

*Kendi kuralları ve parametreleri olan bir yer... doğduğumuz yer kadar
gerçek. Rüyalarımızda ziyaret ettiğimiz, yalnız gecelerde hissettiğimiz ve
gölge köşelerde dokunduğumuz bir yer mi?*

*Sevdiklerimizin bizi bulmak için beklediği bir
yer. Benim dünyamda, o yer gerçek.*

O kadar gerçek ki, rüyalarım giriyor.

*Orayı çok sık ziyaret ediyorum, nefes aldığım ve var olduğum evim gibi
içinde.*

*Tek bir şey var... Bu diğer dünyada nefes almak gerekmiyor.
Bedenler üzerinde hiçbir sınırlama ya da hastalık veya çekişmelerden
kaynaklanan kırılma yoktur.*

Keder ya da mücadele yoktur.

Sadece son derece tatmin edici bir yer.

İşte benim hikâyem de burada başlıyor... ya da duruma göre burada bitiyor.

Bu benim öngörüm, umudum ve dünyadaki son günüm için duam.

Öleceğim ve korkmuyorum.

Gececeğim ve ben hazırım.

Sevdiğim aileme gözlerimi kapatacağım ama sonsuza dek özlediğim kocama gözlerimi tekrar açacağım.

Bu hikayeyi asla yayınlamayacağım çünkü tamamen benim için. Bir yaratım egzersizi. Başa çıkmama yardımcı olacak bir araç.

Ve ölüm günüm geldiğinde, artık insan değil, bir hayaletim. Bir hayalet.

Artık kemiklere ve bedene değil, rüzgâra ve dileklere aitim.

Ben büyüye aidim.

Ben aşka aidim.

Ve hissediyorum... beni çekiştiriyor.

Dünya hâlâ etrafımda ama farklı.

Ağaçları, çiçekleri ve güneş ışığını tanıyorum, yine de çok daha fazlasını hissettiriyorlar.

Daha canlı. Daha renkli. Daha bilgili.

Ayaklarım çıplak, yine de yeşil, yeşil çimenleri ayaklarımın arasında hissetmiyorum.

toes.

Beyaz elbisem kumaştan ama ben çıplak ve özgürüm. Ölü olmama rağmen yaşadığımı hissediyorum.

Artık uzun zaman önce geçirdiğim sakatlıklardan dolayı acı çekmiyorum. Artık bükülme hissetmiyorum

bağların ya da sinirin gücü. Yürüyorum, ama aslında altımdaki zemini sıyrıyorum.

Özgürlükle ağırlıksızım ve hiçliğin enfes yıkamasına hayret ediyorum. Tat, ses ya da dokunma hissinden tamamen yoksunum. Ölümlü duyularım artık burada efendi değil ve yavaşça, adım adım, kanat kanat, var olmanın yeni bir yolunu benimsiyorum.

Her şeyi bilen, her şeyi hisseden, her şeyi kuşatan bir yol. Ben artık bir kadın değilim.

Ben, yaratılışın harikalarına bağlanmış bir ruhum.

Bu yeni varoluşun ışıltısı ve parlaklığı, ayaklarım süngerimsi, çiğle ıslanmış çimenlere batmak için alçaldıkça biraz azalıyor.

Ve bu sefer, hissediyorum.

*Ciğerlerimde nefes, kalbimde kan
hissediyorum. Yine de artık insan olmadığımı
biliyorum.*

*Bu sadece içinde en rahat olduğum form... şimdilik. Yeni bir form
almaya hazır olana kadar bu yeni dünyanın bana verdiği form. Farklı bir
varoluşu şekillendirmeye, elementlerin içinde yaşamaya ve galaksileri
keşfetmeye.*

*Ama şimdilik hayal gücüm ve toleransım sınırlıyım. Ve
ayrıca, araştırıyorum.*

*Uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi arıyorum. Hâlâ beni beklediğini
bildiğim bir şeyi.*

*Yürümeye devam ediyorum, ağaçların hışırtısı, güneşin parıltısı ve
cenneti yaratmak için kullanılan tüm safir ve turkuaz taşlar gibi ışıldayan
gökyüzü gözümü kamaştırıyor.*

*Kir ya da kirlenmiş kusur yok. Acele etmek, stres yapmak ya da
endişelenmek yok.*

*Sonsuz bir yaz çayırında sadece ben, süzülüyorum, yürüyorum,
kaybettiklerime doğru yol alıyorum.*

*Önceki hayatımı hâlâ hatırlıyorum. Yarattığım çocuğu ve beni evlat
edinen aileyi hatırlıyorum. Bu formdayken insan kabuğumda
hatırlayabileceğimden çok daha fazlasını hatırlıyorum. Düşüncelerim
özgür. Zihnim bir öğretiler ve geçmiş yaşamlar evreni ve bana hepsinin
anahtarı verildi.*

*Bazıları genç yaşta bitti. Bazıları kötü bitti. Ama neredeyse hepsinin bir
ortağı vardı.*

*Bir
çocuk.*

*Bir
adam.*

Farklı yüzler, farklı kalpler, ama tek bir ruh.

Benim ruhumla iç içe geçmiş bir ruh.

Sanki onu ben çağırmışım gibi.

*Ufukta gümüş bir gölge belirliyor. Sterlin ışıyla kör olmuş bir siluet.
Ve ben evimdeyim.*

*Mesafeyi aşmak için tek bir düşünce gerekir. Çayırda ufka yelken
açmak ve onun önünde durmak.*

*Bu dünyada herhangi bir şekle bürünebilir, herhangi bir güç olabilir,
herhangi bir şeyde var olabilir. Yine de onu tanıyorum.*

*Samur bronz saçlar, yumuşak kahverengi gözler, öptüğüm çene hattı ve
sarıldığım vücut.*

Eli benimkine uzanıyor.

Onun dokunuşuna bırakıyorum.

Bağlantımız parmaklarımızı altın yaldızlı cıvatarla birbirine bağlıyor. Duygu on katına çıkıyor. Teni saten gibi. Sıcaklığı çok rahatlatıcı. Beni kucağına çekerken gücü tanrı gibi.

Ve orada duruyoruz.

Kalp atışları için birbirimizde duruyoruz, ama diğer dünyada bu yıllar sürüyor.

Burada zamanın hükmü yok ve mevsimler akıp giderken ve insanlar dünya denen yerde yaşanırken, biz sadece huzur içinde duruyoruz. Huzur içinde.

Birliktelik.

Merhaba demek.

Kalp atışlarımız senkronize oluyor. Parmaklarımız birbirine geçiyor ve birbirinin içinden süzülüyor. Aynı anda hava ve su, aşk ve şehvetiz.

Dokunmanın büyüü bizi bir kez daha yavaşça tenimize sarıyor, seslerin çalışmasına ve gözlerin kırılmasına izin veriyor, konuşma ve sohbet etme gücünü bahşediyor.

Yakında, artık bu formlara ihtiyacımız kalmayacak. Farklı bir hayata başlamak için bir başkasını seçeceğiz ya da burada birlikte kalacağız. Bu bize bağlı. Tüm seçenekler mevcut. Reenkarne olmak ya da kalmak. İzleyin ya da gidin.

Herhangi birini seçmeniz için baskı yok.

Şu anda, çok genç yaşta kaybettiğim kocamla cennetteyim.

Yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben ona yeniden aşık oluyorum.

Ama

Bu sefer kalbimin sınırları yok. Eskisinden çok daha derinlere yuvarlanabilir. Ruhuma sıçrayabilir çünkü bizi birbirimize bağlayan şey budur. Bağlı olarak nereye gidersek gidelim.

Eli yanağıma değiyor ve alnımdan öpüyor. "Beni buldun, Della Ribbon."

Sesi aynı ama değil. Kaba tınısı altın zarafetiyle örülüyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu öpüyorum.

Bu adam sadece kocam değil, ruh eşim. Varlığımın kayıp parçası. "Hep öyle yapıyorum, değil mi?"

Ve biliyorum.

Birden fazla yaşamda, çizilir ve teslim ediliriz. Hiçbir yaş, ırk ya da Koşullar bizi ayrı tutabilir. Bu imkânsız çünkü var olduğumuzda biz birdik. Bir bütündük, sonra ortadan ikiye bölünerek

İki. Tek görevimiz, çemberi tamamlamak ve mutlu olmak için her yaşamda birbirimizi bulmaktır.

"Söyle bana... Ne kaçırdım?" Dudakları benimkilerle buluşuyor ve dünyada bir ay boyunca öpüşüyoruz. Ayın yükselip alçaldığı ve yükseldiği bir ay.

Ayrıldığımızda gülümsüyorum. "Her şeyi gördün. Beni izlediğini hissettim." "Hissettim. Her şeyi izledim."

"Sevindim."

Beni kendine kilitleyerek, yanında ben varken en yumuşak çiçeklerin arasından yürüyor. "Oğlumuzun aşık olduğunu ve evlendiğini gördüm."

"Evet, iyi seçim yapmış."

"John'un geçtiğini ve Patricia'yı bulduğunu gördüm." "Olması gerektiği gibi."

Ren beni kollarında döndürüyor, tekrar öpmeden önce saçlarımı okşuyor. "Ve torunumuzu gördüm. Bir kız."

"O, umudun ve inatçılığın mükemmel bir örneği."

"Öyle." Gülümsüyor, beyaz ve göz kamaştırıcı. "Adı ona çok yakışıyor, sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Mükemmel."

Vücudu titriyor, katı ve hayali şeylerle alay ediyor. "Oğlumuz beni gururlandırdı, Della Ribbon. Artık yalnız olmadığı için çok mutluyum."

"Umudunu ve kalbini buldu. Ama hala seni özliyor. Derinden."

"Biliyorum."

Birlikte dönüp bu dünyanın ve diğerinin perdesine bakıyoruz. Bir gökkuşağı parıltısı, ruhların yaşayanları koruyabileceği bir koruma perdesi.

Ve orada Jacob ve Hope'u tarlaların üzerinde at sürerken izliyoruz. arkasında koşan kızı. Hepimizin mükemmel bir karışımı olan bir kız.

Yaşarken tanışamayacağı ama belki bir gün tanışacağı büyükbabasının adını taşıyan bir kız.

"O güzel bir şey," diye mırıldanıyor Ren saçlarıma doğru. "Güzel, inatçı ve cesur."

"Mükemmel bir isim için mükemmel bir çocuk o zaman."

Tekrar öpüşüyoruz, oğlumuz ve eşinin kızlarıyla birlikte gitmelerine izin veriyoruz.

Kendi zorluklarını ve sıkıntılarını yaşayarak büyüyecek bir kız çocuğu -Kendi ruh eşini bulmak için.

Wren adında bir kız.

Şaşkınlık içinde el yazmasını deri kılıfına sardım, kutuya yerleştirdim ve kapağını kapattım. Annem böyle bir şeyi ne zaman yazmıştı?

Çok gerçekçi geldi. Sanki böyle bir yeri daha önce ziyaret etmiş ve başkaları için kaleme almak üzere geri dönmüş gibi.

Bir kızımız olacağını nereden biliyordu? Hope'la evleneceğimi ve mutlu olmanın bir yolunu bulacağımı nereden biliyordu?

Onarıma devam edersem başka hangi hikâyeleri ve aşk notlarını bulabilirdim? Bana hiç yazmış mıydı? Hope'a? Babamın yaptığını yapmış ve ölümünü hatıra hediyeleriyle önceden haber vermiş miydi?

Yazı odasına sırtımı dönüp evin içinde temkinli adımlarla yürürken tüylerim diken diken oldu. Buraya aklımda yeni başlangıçlarla girmiştim ama onun yerine geçmiş beni bulmuştu. Annemin gizlilik içinde yazdığı bir el yazması, gerçekleşecek bir geleceği öngörüyordu.

Wren.

Kızıma Wren derdi.

Babamdan sonra.

Aşktan sonra.

Hope'u görmeye ihtiyacım vardı. Güneş ışığını tenimde ve kollarını belimde hissetmeye ihtiyacım vardı; annemin sözlerinin çok güzel resmettiği astral düzlemde olmadığımı ve hayatta olduğumu kendime hatırlatmak için.

Evden çıkarken omuzlarımı dikleştirdim ve Hope'un beni beklediği çayıra doğru yürüdüm. Elinde bir şişe su ve kafasında kovboy şapkasıyla çitin kenarına oturmuştu.

Sırıttı, korkuluklardan atladı ve kendini kollarıma atmak için koşmaya başladı. "Seni özledim. Sadece birkaç gün kalacağını söylediğini sanıyordum. dakika."

"Evet, özür dilerim." Ayağa kaldırmadan önce ona sıkıca sarıldım. Karnı beni dürtüyordu, hamileydi ve kızımızı koruyordu.

Wren.

Eli yanağıma dokundu ve dikkatimi annemin el yazmasından uzaklaştırdı. "Neyin var?"

Kendimi ona odaklanmaya zorladım, Hope'a doğmamış kızımızın zaten bir ismi olduğunu söyleme ihtiyacına değil.

hayaletler ve bir hikaye anlatıcısı tarafından tahmin edildi.

"Yok bir şey." Onu nazikçe öptüm. "Gezintiye hazır mısınız?"

"Evet." Karnını ovuşturdu. "Yapamadan önce girebildiğim kadar çok girmek istiyorum."

"Kısrağını bu kadar sevmeseydim, şu anki halinle binmene izin vermezdim."

Göz kırptı, Snowy'ye doğru ilerledi ve güzel kısrağın yelesini okşadı. "Aramızda bir bağ var, ben ve o. Bana zarar vermez."

Kendi atımın yanına gittim ve Forrest kaşımak için elimi dürttüğünde kalbim şefkatle yumuşadı. "O duyguyu bilirim."

Hope hâlâ eyer ve dizginle ata biniyordu ama doğum yaptıktan sonra bu işi nasıl yaptığımı ona öğreteceğime dair bana söz verdirmişti. Ben geri çekilip Forrest'a doğru koşarken, o üzengilerinin yardımıyla kendini yukarı kaldırdı, zıplayarak pozisyon aldı.

"Gösteriş," diye mırıldandı.

Güldüm ama gözlerim annemlerin evini aramaya devam etti. İkisinin de varlığı üzerime baskı yapıyordu. Yemin ederim, onların bakışlarını ve seslerinin havada yankılanışını duydular.

Hope, Snowy'yi ileri doğru yönlendirdi ve Forrest da onu takip etti. Bana bakmak için eyerinde iki büküm oldu. "Çıkar ağzındaki baklayı Jacob Wild. Ne oldu orada?"

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... İçeriye bir tadilat yapma fikriyle girdim. Artık daha büyük bir yere taşınmanın senin için sorun olup olmayacağını sormak için... Artık küçük bir çocuğumuz olacak."

Gülümsemesi güzel yüzünü böldü. "Kulağa harika geliyor."

"Tamam, harika." Sırıttım, başka bir şeyden bahsetmemek için elimden geleni yapıyordum ama Hope'un her halükârda bunu benden öğreneceğini biliyordum.

"Ve geri kalanı..." Başını eğdi. "Saklamaya çalıştığın kısmı mı?"

"Benim hiç sırrım olamaz mı, kadın?"

"Hayır." Nazikçe güldü. "Dökül."

Derin bir iç çektim. "Annemin babama mektup yazdığı ortaya çıktı. Onları buldum."

Hope, Snowy'yi durdurdu. Ona yetiştim. "Vay canına. Bunu okumak zor olurdu."

"Evet." Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Asla yayınlamayış düşünmediği ve bir kutuda tozlanmaya yüz tutmuş bir el yazmasını okumak kadar zor değil."

"Oh?"

Forrest'ı önden tekmeledim, biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Ona ne hakkında olduğunu söylemeli miydim? İsmi açıklamalı mıydim? En mükemmel ismi mi? Gördükten sonra kızımıza koymayı hayal edebildiğim tek ismi?

Hope, Snowy'yi koşturarak yanımda belirdi. Eli elime uzandı ve dokunuşu bana cesaret verdi. Elini dudaklarıma götürerek parmak eklemlerini öptüm. "Sana taslağı göstereceğim. Okumalısın."

"Ne hakkında?"

"Ölüm." Gülümsedim. "Ölüm ve yeniden bir araya gelme ve aşk."

"Tamam..." Dudaklarını yaladı. "Okumaktan onur duyarım."

Kendimi cesur olmaya zorlayarak nefesimi içime çektim. "Başka bir şey daha var."

"Olabileceğini düşünmüştüm." Eyerinde ciddi ve sabırlı bir şekilde oturdu. "Zamana ihtiyacın var mı yoksa?"

"Annem evleneceğimizi tahmin etmişti."

"Vay canına, gerçekten mi?"

"Ayrıca bir kızımız olacağını da yazdı."

"Whoa, bu daha ziyade-"

"Ve ona Wren adını verirdik." Hope sessizliğe gömüldü.

Beni etkileyen tüylerimin diken diken oluşunun aynısı onun çıplak kollarına da bulaştı. Ağzını açıp kapattı, gözleri ufka doğru kayıyordu. Görünüşe göre hayaletlerin hikâyemizi daha gerçekleşmeden bildiği ufka.

Atlarımız ileriye doğru koşuyor, adımlarıyla bizi sallıyor ve ağaçların arasına yaklaştırıyordu.

En uzun dakikalar boyunca, kelimenin aramıza yerleşmesine, içimize işlemesine, bir parçamız olmasına izin verirken hiçbir şey söylemedik.

"Wren," diye nefes aldı Hope.

Sertleştim. "Yapmak zorunda değiliz-"

Snowy'yi durdurdu ve bana döndü. Bakışlarında gözyaşları parıltıyor, şok yanaklarını beyazlatıyor ve teninde sevgi parlıyordu. "Wren Della Wild."

Annem ve babamın onuruna bir isim. Aşk, imkansızlıklar ve mucizeler için.

Böyle bir ismin gücü kalbimi parçaladı ve Forrest'tan kaydım. Karımın yanına giderek onu eyerden çekip kollarıma aldım. "Emin misin?"

Beni öptü, derin, gerçek ve uzun. Ben de onu öptüm.

Beni onu sevmeye layık kıldığı için evrene teşekkür ettim.
Kalbim, henüz tanışmadığımız küçük kıza ait olduğu kadar ona da aitti.

Zaten bir ismi olan küçük kız.

Önündeki mükemmel hayat için mükemmel bir isim.

Bu dünya ile öteki dünya arasında var olan esinti bir kurdele gibi etrafımızı sarıyordu. Saçlarımızda dans eden, yanaklarımızı öpen, sonra da ağaçların tepelerinde hışırdayarak yükselen bir hava şeridi.

Ve bitti.

Karımı son bir kez öptükten sonra geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım.

Hope gülümsedi ve fısıldadı: "Kızımızın adı Wren." Başımı salladım. "Tam da olması gerektiği gibi."

Son

Jacob var olmadan önce Ren ve Della'nın destansı aşk hikayesini okumadıysanız, her iki kitap da şimdi çıktı!

The Boy & His Ribbon ile başlayın ve The Girl & Her Ren ile yolculuklarını tamamlayın.

Kurdele Düeti (Ren ve Della'nın Hikayesi) Hakkında Yorumlar

5 Yıldız

Pepper Winters bu başyapıtıyla yüzyılın romanını kaleme almış! Hatta şimdiye kadarki en iyi çalışması olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim! Bu kitabı tarif etmenin gerçek bir yolu yok! Nefes kesici, iç burkucu derecede güzel, mükemmel şiirsel ve acımasızca çığ olması dışında! -Heather Pollock

5 Yıldız

Bu kitapta her şey var. Üzüntü, öfke, iç burkan kalp ağrısı, rahatlama, umut ve mutluluk, hepsini hissettim. Bu kitap sonsuza dek en sevdiğim kitaplardan biri olacak. en sevdiğim kitaplardan biri, kesinlikle asla unutmayacağım ve beni Ren ve Della'dan daha fazlası için çaresiz bıraktı. -Vickie Leaf

5 Yıldız

Pepper Winters Burada gözlerim yaşlı oturuyorum ve kalbim güzel sözleriniz ve vizyonunuzla tamamen, geri dönülmez bir şekilde yıkıldı. Karşılıksız aşk üzerine bir başyapıt yazmışsınız, eşi benzeri olmayan bir ruh yıkıcı. Çok fazla şey söylemek istemiyorum ama bu hikâye daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. Yıllar boyunca en sevdiğim hikâyelerden biri olacak." - Effie

YAKLAŞAN KİTAPLAR 2019

Vücut Ressamı

Diğer başlıklar web sitesinde duyurulacaktır.

Daha güncel duyurular ve bültenler için lütfen şu adresi ziyaret edin: www.pepperwinters.com

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

Bültenime kaydolun ve özel içerikler, silinmiş sahneler ve ücretsiz hediyeler kazanın.

[BURAYA KAYDOLUN](#)

Yeni bir sürümden veya indirimden ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

Beni **[BOOKBUB](#)**'da takip edin

Beni **[AMAZON](#)**'da takip edin

Beni **[FACEBOOK](#)**'ta takip edin

Hayatımın perde arkasını görmek ister misiniz (çoğunlukla tavşanlar ve atlar - bu yönden sıkıcıyım)?

Beni **[INSTAGRAM](#)**'da takip edin

PEPPER WINTERS'IN DİĞER KİTAPLARI

Kurdele

Düeti

Erkek Çocuk ve
Kurdelesiz Kız Çocuk ve
Ren

Dolar Serisi

Pennies

Dollars

Yüzlerce

Binlerce

Milyonlarca

a

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların

Tacı Gerçeğin

Tahtı

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım &

Kural

Günah &

Acı

Borçlu Seri

Borç Miras

Birinci Borç

İkinci Borç

Üçüncü Borç

Dördüncü Borç

Son Borç

Borçlu Epilog

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in

Gözyaşları

Quintessentially Q
Twisted Together
Je Suis a Toi

Bağımsızlar *Yok*
Edildi
Görünmeyen
Mesajlar Buna
Dokunamaz
Oğul ve Umudu

OYUN LİSTESİ

Too Good at Goodbyes by Sam
Smith Thanks for Nothing by Poison
Broken by Lovelytheband
Noah Kahan'dan Hurt Somebody
Maroon Five'tan Misery
Miley Cyrus'tan Nothing Breaks like a Heart
Imagine Dragons'tan Bad Liar
Alessia Cara'dan Wild Things

Heather Pollock (Audio Loves Group & Page Creator) tarafından
oluşturulan Spotify listesi için [BURAYA](#) tıklayın

TEŞEKKÜRLER

Oğul ve Umudu'nu yazarken gösterdiğiniz sabır için çok teşekkür ederim.

Bu hikâye bir sevgi emeği idi ve bir kitap yazmak için harcadığım en uzun süreyi aldı.

Oğlan ve Kurdelesini yazmak zorunda kaldığım en kolay hikâyeydi.

The Girl & Her Ren ise en zoruydu.

Ve şimdi, Oğul ve Umudu en uzun olanı.

Sanırım kaleme aldığım en duygusal kitaplar oldukları için adlarına yakışır bir unvanları olmalı. 2018, sevgili atlarımın ve tavşanımın yaralanması ve acı çekmesiyle duygusal olarak beni gerçekten etkiledi. Hastalıklar ve kendi sağlığım da test edildi. Bu yüzden sabrınız ve anlayışınız için gerçekten teşekkür ederim.

Masallarını cilalamaya yardımcı olan tüm beta okuyucularıma teşekkür ederim: Heather, Melissa, Melissa, Tamicka, Yaya, Julia, Heather, Nicole, Vickie, Selena.

Etrafımdaki editörlerime ve ekibime teşekkür ederim.

Bu kitaptaki ses anlatıcılarım Will ve Hayden'a teşekkür ederim.

Ve siz okuyuculara da Hope ve Hayden ile vakit geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

Jacob'ın dünyası.

2019 için planladığım çok şey var, bu yüzden haberler için bültenime ve instagramıma göz atın!

Tekrar
teşekkürler.

Pepper xx

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

